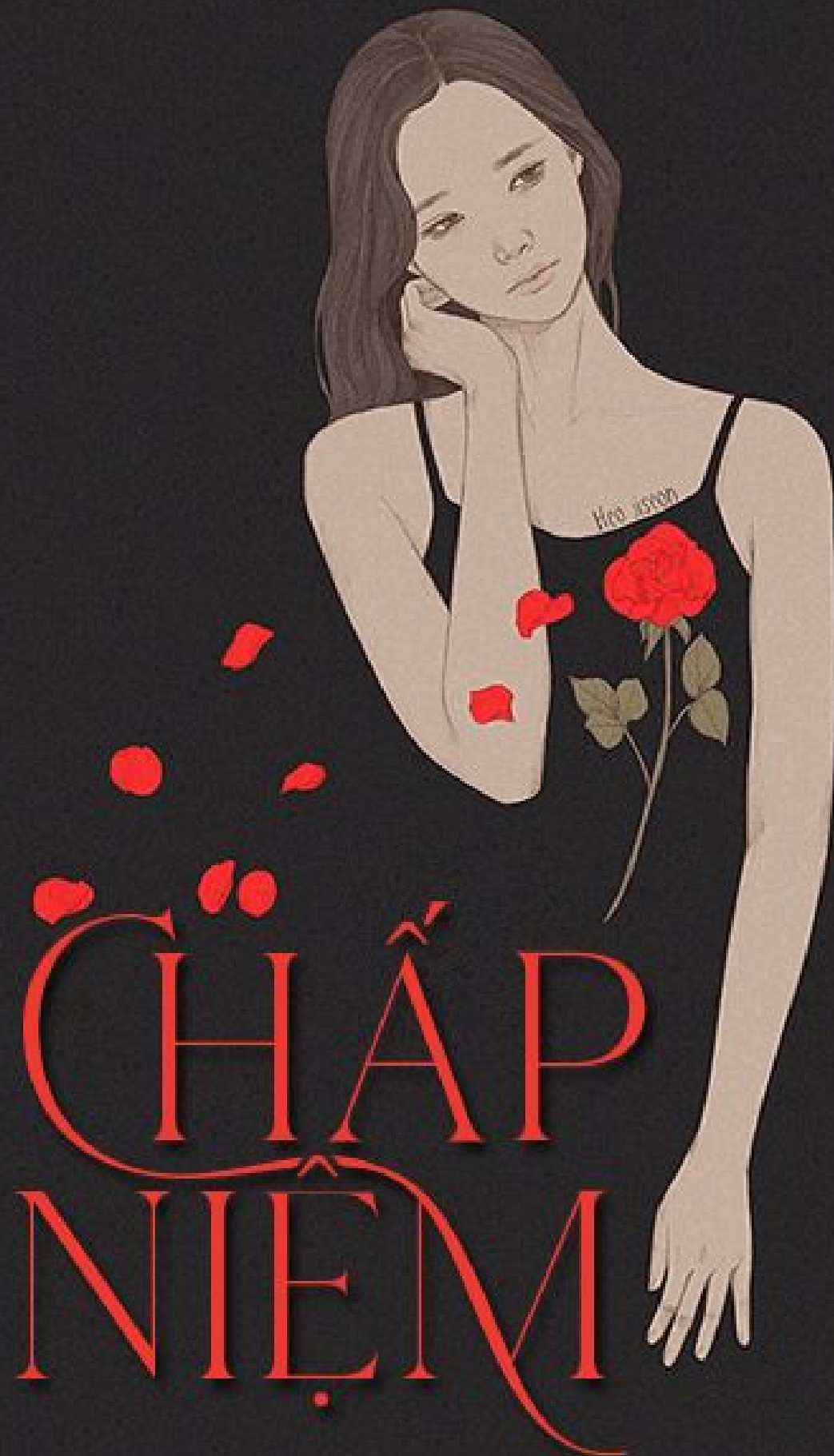

Edit + Beta: Liệt Hỏa Các

Dạ Mạn

CHẤP NIỆM

- Tác giả: Dạ Mạn
- Thể loại: Gương vỡ lại lành, ngược tâm, ngôn tình hiện đại
- Độ dài: 73 chương + 9 ngoại truyện
- Edit + Beta: Liệt Hỏa Các
- Poster + Ebook: Mạc Y Phi
- Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com/>
- Văn án:

Nhớ lại ngày quyết định ly hôn, mới phát hiện hóa ra cũng không khó như tưởng tượng.

Chẳng qua là cô còn ngốc nghếch hỏi anh: “Đã nhiều năm như vậy, tại sao anh vẫn không thích em?”

- Mục Lục -

[Chương 1: Bệnh viện](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Ngoại truyện 1](#)

[Ngoại truyện 2](#)

[Ngoại truyện 3](#)

[Ngoại truyện 4](#)

[Ngoại truyện 5](#)

[Ngoại truyện 6](#)

[Ngoại truyện 7](#)

[Ngoại truyện 8](#)

[Ngoại truyện 9](#)

Chương 1: Bệnh viện

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Lãnh Vũ Bối

Mùi thuốc khử trùng ở đây tràn đầy sự kích thích. Khi ngửi thấy mùi này, Cố Niệm sẽ liên tục hắt xì, không có cách nào không chế được.

Xếp hàng lấy máu xét nghiệm, một mình chờ kết quả.

Cô có đem theo khẩu trang màu xanh, nhưng mũi vẫn rất khó chịu.

Đợi khoảng 2 tiếng, cô mới nhận được kết quả

Trong phòng khám bệnh yên tĩnh, nam bác sĩ trẻ tuổi, lông mày thanh tú, mặc áo blouse trắng nhã nhặn.

Cố Niệm có chút khó nói, nhưng hồi lâu sau, cô cũng thông suốt mà mở miệng, đã là phụ nữ có chồng rồi còn sợ gì nữa: “Bác sĩ, tôi có thể mang thai chứ?” cô cảm giác rằng hai lỗ tai mình đang đỏ lên.

Nam bác sĩ nhìn cô, đồng thời lại chuyển hướng qua kết quả xét nghiệm, nghiêm túc hỏi: “Kết hôn chưa?”

Cố Niệm liên tục gật đầu: “Đã kết hôn được hai năm.” Thanh âm đầy mạnh mẽ

Nam bác sĩ cầm bản xét nghiệm đưa cho cô: “Cơ thể cô không có bất cứ vấn đề gì.”

Cố Niệm cực kì vui mừng.

Bác sĩ lại nói tiếp: “Không nên uống thuốc tránh thai quá nhiều, đề nghị một khoảng thời gian nữa mới nên mang thai”

Hai mắt Cố Niệm mở lớn, con ngươi tròng lên: “Bác sĩ, tôi không hề uống thuốc tránh thai.” Giọng cô chút lớn, vừa nhin lại vừa nhỏ làm tất cả các y tá đều quay sang nhìn.

Nam bác sĩ nhú mày: “Cô tự mình nhìn xem, kết quả thử máu của cô cho thấy điều đó.”

Cố Niệm xem không hiểu: “Hay cảm nhầm rồi của ai rồi không?” Cô do dự hỏi.

“Cô uống thuốc gì chính cô còn không biết sao?” Bác sĩ dường như trả lời câu hỏi của cô một cách rất kiêu căng.

Lúc này, Cố Niệm không còn để ý đến sự kiêu ngạo của bác sĩ, sắc mặt cô trắng bệch.

Người đến khoa phụ sản tất cả đều là phụ nữ có thai, phải cố gắng ưỡn cái bụng cồng kềnh, đi lại khó khăn, dáng người thô kệch, nhưng trên mặt các cô gái ấy đều không thể giấu được niềm hạnh phúc.

Cố Niệm thất thần ra khỏi bệnh viện.

Cô nghĩ đến thứ mình đã uống. Nghe nói hiện tại trên chợ có bán loại cua vàng và lươn được nuôi bằng thuốc tránh thai, phụ nữ không thể ăn. Thế nhưng cô hầu như không hề đụng vào những thứ kia.

Cố Niệm không phải là một người thông minh, nhưng cũng không ngu dốt đến nỗi không biết đã xảy ra chuyện gì.

Người lừa gạt cô có lẽ là người cô yêu sâu sắc.

Cố Niệm lang thang một tiếng đồng hồ, cho đến khi hai chân đau nhức không có cảm giác mới dừng lại. Hốc mắt chua xót, nhưng nước mắt lại không thể nào chảy ra.

Cô và anh kết hôn đã hai năm. Sau giai đoạn tân hôn, cô từng nhắc tới dự định sinh một đứa trẻ. Mọi người đều biết cô muốn sinh con cho một người, Cố Niệm muốn sinh ra con của Tống Hoài Thừa.

Chương 2

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Lãnh Vũ Bối

Chập tối, ánh tà dương rơi trên thành phố, tĩnh mịch giống như một bức tranh thiên nhiên đẹp đẽ.

Cố Niệm quay trở lại tiểu khu, đúng lúc đó gặp một ông lão bán kẹo bông ngay trước cổng. Kẹo bông giống hệt những đám mây, khiến cho người ta không nhìn được mà muốn cắn một miếng.

Nhưng mà hầu hết những đứa trẻ đi ngang qua đều bị phụ huynh đưa về nhà, chỉ có thể trơ mắt nhìn vài lần.

Cố Niệm mua liền năm chiếc, dường như sự trống rỗng trong lòng phút chốc được lấp đầy.

Cô đi tới chỗ xích đu, rất nhiều đứa trẻ đang tụ tập ở đây. Thấy cô đến, hai con mắt không khỏi liếc nhìn cô.

Cố Niệm ngồi xuống, tay trái cầm 4 chiếc, tay phải cầm 1 chiếc. Cô ăn từng chút từng chút một.

Chỉ lát sau, đã có ba đến bốn đứa trẻ ngồi xuống cạnh cô. Cố Niệm rút tay lại, ý muốn nói chỗ kẹo này chính là của cô.

Mấy đứa trẻ trò chuyện: “Kẹo bông chỉ có trẻ con mới ăn thôi.”

“Nếu ăn nhiều sẽ bị sâu răng, phải đi tìm nha sĩ để nhổ răng đấy.”

Cố Niệm khẽ nhướn mày nhìn mấy đứa trẻ. Cô mở miệng cắn một miếng kẹo thật to, vừa ăn vừa đưa tay quệt chút kẹo bị dính trên mép.

Hình ảnh đó thật khiến người ta phải đánh giá.

Đúng lúc đó Tống Hoài Thừa lái xe qua nhìn thấy Cố Niệm. Anh dừng xe, đi đến thấy Cố Niệm một mình ăn kẹo bông, không khỏi bật cười.

“Cố Niệm.” Anh gọi tên cô, Tống Hoài Thừa luôn gọi cả họ tên của cô như một thói quen

Trước kia Cố Niệm cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng trái tim cô giờ đây cảm thấy thật xa cách. So với trước, dù chưa thấy người mà mới chỉ nghe thấy tiếng nói kia, cô đã sớm muốn chạy trốn, nhưng ngược lại chỉ có thể miễn cưỡng ngồi lại xích đu.

“Sao lại ăn nhiều kẹo bông như vậy?” Tống Hoài Thừa hỏi.

Cố Niệm đành nâng mắt lên, do ngược ánh sáng nên cô không nhìn rõ anh. Nhưng cô biết đó là một khuôn mặt vô cùng tuấn lãng, sống mũi cao thẳng, đôi mắt đẹp, môi mỏng, ngũ quan vô cùng hòa hợp khiến cho cô dù là phụ nữ cũng phải thêm muốn: “Anh về rồi à?” Nói xong lại cắn một miếng kẹo bông.

Không hề có vị ngọt, ngược lại còn mang chút đắng. Cô buồn bã khẽ nhếch miệng cười.

Mấy đứa trẻ lại nhìn thấy kẹo bông thật ngon.

“Chị ơi, kẹo bông có ngon không ạ?” Cuối cùng một đứa trẻ rụt rè hỏi.

Cố Niệm nhảy khỏi xích đu, chiếc xích đu theo gió khẽ động đậy.

“Ăn ngon lắm phải không ạ, chị cho bọn em ăn với được không?” Cô nhìn mấy đứa trẻ, trong lòng chợt cảm thấy yêu thương.

Thôi quên đi.

“Được rồi, mỗi đứa một chiếc.”

Mấy đứa trẻ lấy được kẹo bông, vẻ mặt đầy hạnh phúc: “Cảm ơn chị.”

Cố Niệm cười khúc khích, thật là vô cùng tinh ranh: “Bọn trẻ con bây giờ đều giống như vậy sao? Không đáng yêu chút nào. Tương lai, chúng ta không thể để con của mình như vậy được.”

Cô liếc mắt nhìn sắc mặt anh. Thấy anh vẫn lãnh đạm như cũ, Cố Niệm mới chuyển tầm mắt.

Trong tay cô còn thừa lại chiếc kẹo bông cô đang ăn, cô hướng về phía Tống Hoài Thừa cười: “Tống Hoài Thừa, anh có muốn ăn không?”

Tống Hoài Thừa nhẹ nhàng cười đáp lại: “Hôm nay có vẻ em rất hào hứng, nhưng như thế lại tốt, quay về không?” thấy cô cười, anh tiện tay cầm lấy chiếc kẹo bông.

Cố Niệm ừ một tiếng, cầm lấy túi xách. Tổng Hoài Thừa nhìn lướt qua chiếc túi không kéo khóa, bên trong rộng lớn lại vô cùng lộn xộn, cũng không biết đã nói với cô bao nhiêu lần vẫn không sửa được. Tổng Hoài Thừa lắc đầu, thấy bên trên có một tờ bệnh án.

“Hôm nay đến bệnh viện sao?” Tổng Hoài Thừa hơi liếc mắt.

Cố Niệm đóng túi lại, động tác có chút hoảng hốt, “Đến gặp nha sĩ thôi.”

“Bác sĩ nói thế nào?” Tổng Hoài Thừa hỏi.

Cố Niệm không để tâm nhún nhún vai: “Răng khôn cần phải nhổ, bị mọc lệch. Bác sĩ bảo em đau dài không bằng đau ngắn, khuyên em nhổ chiếc răng đó đi.” Ai cũng hiểu một đạo lý rằng đau dài không bằng đau ngắn, nhưng nếu muốn làm lại cần phải có bản lĩnh.

“Bao giờ? Anh sẽ đi cùng em.”

Cố Niệm không chút hào hứng đáp lại; “Không cần đâu, anh bận rộn mà.”

Tới nhà, cô liền đi đến phòng vẽ tranh, cất bệnh án cẩn thận.

Lúc quay lại, Tổng Hoài Thừa đã không còn ở phòng khách. Cố Niệm qua phòng bếp nhìn, di giúp việc bung lên một đĩa gà cay, một đĩa củ từ mộc nhĩ và còn đĩa cải thảo muối.

Cố Niệm xới hai bát cơm mang ra, Tổng Hoài Thừa đã thay quần áo xong.

“Ăn cơm thôi.” Cố Niệm không riu rít như ngày thường, cảm thấy cơm không có vị gì.

Tổng Hoài Thừa thấy cô buồn bã không nói câu nào bèn hỏi, “Tối thứ năm có bận gì không? Đi sinh nhật Từ thiếu.”

Cố Niệm suy nghĩ một lúc, cô hẹn Hủ Hủ đi chuẩn bị bức tranh hôm trước cho tốt.

“Em bận mất rồi, mà thôi em sẽ nói với Hủ Hủ một tiếng.”

Tổng Hoài Thừa ngừng động tác, có chút dăm chiêu nhìn cô.

“Có chuyện gì sao?” Cố Niệm thấy anh như vậy thì có chút không hiểu.

Tổng Hoài Thừa không nói gì nữa.

Sau khi ăn cơm xong, Cố Niệm một mình đến phòng tranh vẽ. Tống Hoài Thừa mua một căn nhà kết hôn rất lớn, nhiều gian phòng, sau đó còn cho cô một phòng riêng để vẽ tranh. Cố Niệm học đại học D khoa mỹ thuật tạo hình, tốt nghiệp xong hiện nay đang cùng bạn bè hợp tác tổ chức triển lãm, công việc cũng coi như vừa ý.

Cô ngồi ở trước bàn vẽ, trong tay cầm khay màu, nâng bút lên nhiều lần nhưng lại không tìm được cảm giác. Nếu tâm tư mà không yên thì căn bản là không có cảm giác.

Vẽ đi vẽ lại rất nhiều bức cho đến mười giờ đêm cô cũng không tài nào vẽ được một bức hoàn hảo.

Sau khi sắp xếp và rửa sạch màu vẽ, cô trở về phòng ngủ.

Tống Hoài Thừa đang ngồi trên giường, trong tay cầm một quyển sách. Chiếc đèn trên đầu giường tỏa ra ánh sáng màu vàng, chiếu lên người anh khiến anh bỗng trở nên trí thức hơn.

Cố Niệm vén chăn lên nằm xuống, giường hơi lõm xuống dưới. Tống Hoài Thừa lật trang sách tạo ra âm thanh sột soạt. Một lát sau, anh gấp sách lại rồi tắt đèn.

Một lúc lâu sau thì cô nghe thấy tiếng anh hít thở đều đều. Cố Niệm cảm thấy thật khó chịu. Mấy ngày trước anh không có ở nhà, cô ngủ một mình thật tự do thoải mái.

Cố Niệm trần trọc không ngủ được.

Cuối cùng Tống Hoài Thừa không nhịn được tay chân bắt đầu hành động: “Sao vậy?”

“Nóng.”

Cố Niệm để khuỷu tay ở ngực anh, hơi thở ấm nóng của anh có vẻ không ổn định. Tống Hoài Thừa khẽ cười, cơ thể lại càng tiến sát về phía cô, bàn tay có phần mờ ám.

“Em lăn qua lăn lại khiến người khác không ngủ được.” Tống Hoài Thừa nói xong liền cúi xuống hôn khoé môi cô.

Mặc dù trong lòng có khoảng cách thế nhưng thân thể vẫn hoà hợp. Quả nhiên hai năm vợ chồng không phải vô ích. Cố Niệm mệt mỏi nhắm mắt muốn ngủ nhưng vẫn cảm nhận được bàn tay ấm áp của anh.

Cô cố trừng mắt nhìn nhưng cái gì cũng không thấy rõ: “Tống Hoài Thừa, em muốn có một đứa con.”

Trong bóng tối, cô cảm nhận hơi thở của anh dường như ngưng đọng lại, bầu không khí liền trở nên mơ hồ.

Cố Niệm muốn hỏi tại sao anh lại không muốn có con, thế nhưng câu hỏi này chỉ dừng lại ở cổ họng cô, không thể nói nên lời. Tống Hoài Thừa không trả lời câu hỏi của cô, thay cô đắp chăn lại: “Đi ngủ sớm một chút.”

Nhưng cô còn có thể ngủ ngon hay sao?

Đêm hôm đó, Cố Niệm giật mình bừng tỉnh, cô mơ tới một đứa trẻ, trong giấc mơ, cô ôm lấy đứa trẻ yêu thích không buông, nhưng cuối cùng đứa trẻ ấy lại đi tiểu bừa trên người cô.

Lúc này Cố Niệm mới tỉnh lại, cô nhìn chiếc đèn treo trong phòng ngủ, lẩm bẩm nói: ‘Hóa ra chỉ là một giấc mơ...’

Cô vươn tay xuống sờ bụng mình, chẳng lẽ là giấc mơ báo hiệu có thai? Đêm hôm qua có phải cô trúng rồi hay không? Nghĩ đến khả năng đó, Cố Niệm nhanh chóng dậy tìm điện thoại di động, tìm hồi lâu cũng không thấy. Tống Hoài Thừa bê một cốc nước đến thấy cô khom lưng, chân trần giẫm lên nền đất bèn hỏi: “Đang tìm gì vậy?”

“Điện thoại di động.” Cố Niệm chợt nhớ ra: “Điện thoại của em đang ở phòng tranh.” Cô vừa định chạy, Tống Hoài Thừa vội kéo tay cô lại: “Sao phải vội vàng thế, uống nước đi, để anh đi lấy cho.”

Cố Niệm cầm lấy cốc nước ấm, hai tay cô bưng cốc nước mà cảm giác nặng nghìn cân.

“Em không khát.” Cô gượng gạo nói. Ánh mắt hai người chạm nhau, nhưng cô không lảng tránh.

Tống Hoài Thừa gạt mấy sợi tóc hỗn độn của cô ra sau: “Nghe lời, để anh đi tìm cho.”

Động tác ấy của anh vô cùng dịu dàng.

Cố Niệm cắn khước môi, “Được.” Lòng cô đã nguội lạnh như tro tàn, giờ cô cũng hiểu vì sao những người phụ nữ trên phim đều biết rõ là độc mà vẫn uống.

Tống Hoài Thừa tới phòng vẽ tranh rồi quay lại đưa đến tay cô: “Điện thoại di động”. Cố Niệm rời khỏi giường, phần cảm xúc kích động vừa nãy đã tan thành mây khói: “Đề trên bàn đi” Giọng cô có chút run run.

“Rõ ràng vừa rồi còn rất sốt ruột mà.” Tống Hoài Thừa cười cười.

Cố Niệm mặc quần áo, sức lực ở đầu ngón tay giường như bị hút hết, thế nào cũng không cài được cúc. Cô nói: “Ngày hôm qua không phải kì an toàn của em, lát nữa em sẽ

đi mua thuốc, mấy hôm trước bị đau răng, nếu mang thai mà ăn uống không tốt sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng.”

Cô đã nói rõ ràng: “Em nhất định sẽ có trách nhiệm với đứa trẻ.”

Đôi mắt Tống Hoài Thừa có cái gì chột lóc lên rồi nhanh chóng biến mất, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, đáy lòng Cố Niệm có một tia kì vọng, nhưng vẫn lại là sự thất vọng.

Khoảng 8 giờ, Tống Hoài Thừa phải đến công ty, Cố Niệm cũng muốn đi đến chỗ triển lãm tranh. Nhưng hôm nay Tống Hoài Thừa lại có chút chậm trễ. Xe dừng đèn đỏ, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy Cố Niệm đi ra từ hiệu thuốc đối diện. Cô để tóc xõa, tóc dài che đi hơn nửa khuôn mặt, cô cầm trong tay hộp thuốc, dường như đang nghiên cứu.

Cố Niệm mở chai nước suối, uống một ngụm lại nuốt một viên thuốc. Nước hơi lạnh làm cô bị sặc. Nhiều người đi qua ven đường thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô một cái.

Cố Niệm suy nghĩ rất cẩn thận, nhưng cuối cùng cốc nước sáng nay bị cho gì vào cô cũng không rõ. Bây giờ cô không thể nào hiểu được Tống Hoài Thừa, vậy cô phải tự chịu trách nhiệm đối với chính bản thân mình.

Đôi mắt Tống Hoài Thừa dần tối lại, trong lòng xuất hiện những cảm xúc phức tạp, anh nắm chặt tay lái, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn theo bóng dáng cô cho đến tận lúc xe đi phía sau không chờ được phải bấm còi thúc dục.

Chương 3

Edit: Thiên Nhạc

Beta: Lãnh Vũ Bối

Sáng sớm, Tống Hoài Thừa đến công ty đã bắt đầu bận rộn. Lần này bọn họ cần đến mảnh đất ở phía Nam, thế nhưng cũng có rất nhiều công ty tư nhân nhìn chòng chọc vào khối thịt béo bở này.

Tống Hoài Thừa nhìn trúng mảnh đất ấy. Trong thời gian năm năm tới, nơi đây sẽ biến thành một khu trung tâm mua sắm mới. Với khả năng dự kiến này thì khi có mảnh đất, hàng trăm công ty có thể phát triển vô cùng thuận lợi.

“Tổng giám đốc Tống, lần này bên đối thủ cạnh tranh có nhân tài, bọn họ rõ ràng cố ý đến tranh dành giá cả.”

Tống Hoài Thừa cầm lên xem từng cái tên, quét qua một cái tên vô cùng quen thuộc - Cố Chu Đạo. Ánh mắt anh trở nên lạnh lẽo, “Lúc cạnh tranh cứ báo tới viện kiểm sát trước.”

“Được.”

Sau khi định ra kế hoạch, Tống Hoài Thừa để cho mọi người rời đi.

Anh trầm ngâm nhìn về phía cây Tiên Nhân Cầu do Cố Niệm mua, cho tới bây giờ anh cũng không để ý, vậy mà đã sống với nhau được 2 năm.

Hai năm.

Tống Hoài Thừa day nhẹ huyết thái dương.

Cố Niệm mất một ngày một đêm tỉ mỉ tô màu. Phương Hủ Hủ khoác tay lên vai cô, “Muốn liều mạng hả? Bức tranh này đến ngày 12 mới phải giao hàng mà.”

Cố Niệm ngáp một cái, không biết có phải do mấy loại thuốc kích ứng với nhau không mà cô cảm thấy đầu nặng trĩu “Hủ Hủ, cậu nói xem tại sao một người đàn ông lại không muốn có con?”

Phương Hủ Hủ đang vẽ tranh, hiển nhiên không thể hiểu được ý của Cố Niệm: “Đàn ông chính là một loại sinh vật, ban đầu thì khó mà chín chắn được, tự bản thân còn không thể chăm sóc chính mình cẩn thận, sao mà chăm sóc được một đứa trẻ?”

“Không phải đã có người vợ sao?” Cố Niệm thì thào tự nhủ.

Phương Hủ Hủ đã vẽ xong một con bướm đang phá kén chui ra ngoài: “Nếu không phải lý do đó thì là người vợ không thích hợp để sinh ra đứa con của anh ta. Bây giờ có rất nhiều kẻ có tiền trăm phương nghìn kế muốn kiếm được một người vợ xinh đẹp để sinh con sao? Dù sao cũng là bộ mặt của họ.”

Cố Niệm suy nghĩ lại về bản thân mình, cũng có thể coi là xinh đẹp, sẽ không làm cho bề ngoài của con mình và Tổng Hoài Thừa trở nên kém hơn.

Phương Hủ Hủ phải đổi bút, thoáng dừng lại, “Còn có một lý do nữa, chính là vì người đàn ông không yêu người phụ nữ đó, chỉ có ý nghĩ chơi đùa thôi? Nếu có con, người đó sẽ lại phải chăm sóc đứa trẻ, đến lúc chia tay sẽ dây dưa lằng nhằng.”

Cây bút trong tay Cố Niệm bỗng chốc rơi tòm vào thùng nước, nước bắn tràn ra bắn tung toé lên cả hai người.

“Cố Niệm!” Phương Hủ Hủ quát to một tiếng, ngón tay run rẩy chỉ vào bức tranh trước mặt. “Cậu nhìn xem...” Giọng nói của cô nghe y hệt như tiếng khóc.

Bức tranh coi như là bị hủy rồi.

Cố Niệm không biết nói gì: “Mình rất xin lỗi...”

“Cậu bị cái gì kích động thế?” Phương Hủ Hủ cuối cùng cũng phản ứng.

Cố Niệm nuốt nước miếng, có chút oan ức nói: “Tổng Hoài Thừa không muốn sinh con.”

“Hả?” Về mặt Phương Hủ Hủ đầy kinh ngạc: “Hai người đã kết hôn hai năm rồi, bây giờ mới nói không nên sinh con, có phải anh ta có chuyện gì không?”

Cố Niệm không muốn nhắc đến chuyện anh cho cô uống thuốc tránh thai, chỉ nói “Tổng Hoài Thừa không có vấn đề gì.”

“Hay là cậu có vấn đề gì?” Phương Hủ Hủ đùa giỡn nói: “Theo mình, vợ chồng kết hôn một năm rồi mà vẫn chưa có con, hẳn là thân thể cậu có vấn đề.”

Cố Niệm khom lưng thu dọn bút, “Không phải là thân thể mình có vấn đề, mà là tâm lý của mình”

Phương Hủ Hủ không để tâm nói: “Chẳng nhẽ là bảy năm rồi ngán?” (1)

(1) Người Trung Quốc có quan niệm nếu yêu nhau bảy năm mà chưa cưới tức là đã chán nhau. Tương tự ở đây cưới nhau lâu mà chưa có con.

Cố Niệm liếc mắt nhìn bạn: “Minh với anh ý mới kết hôn nhiều nhất được hai năm, có được hay không?”

“Tính cả thời gian từ khi hai người quen nhau, thì đủ bảy năm mà!”

Cố Niệm và Tống Hoài Thừa không quen nhau rõ lắm, lúc tốt nghiệp, năm mười tám tuổi liền kết hôn, tính đến nay nhiều nhất được 6 năm.

Phương Hủ Hủ thấy vẻ mặt của cô có chút mất tự nhiên, liền vội chuyển chủ đề: “Được rồi, cậu có biết là mình vẫn còn độc thân hay không, cậu có bạn bè, anh trai làm bác sĩ gì gì đó, hay ai có điều kiện tốt thì mau giới thiệu cho mình đi.”

Cố Niệm chớp chớp mắt: “Có, nhưng hình như cậu bảo không cần mà.”

Phương Hủ Hủ tức giận đến cắn răng: “Cố Niệm!”

Cố Niệm cười hì hì, vội vã lùi về phía sau mấy bước: “Đừng giận, mình sẽ giúp cậu hỏi một chút.”

Phương Hủ Hủ lẩm bẩm nói: “Người đàn ông tên là Lục Diệp Thanh, 28 tuổi, là bác sĩ của bệnh viện A.”

“Làm ở khoa nào?” Cố Niệm tùy ý hỏi.

“Hình như là khoa nhi.” Phương Hủ Hủ trả lời.

Cố Niệm gật đầu: “Không tệ không tệ.” Cô hơi lùi về phía sau một tý: “Thực ra mình nghĩ cậu hoàn toàn có đủ khả năng, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, khoa nhi thật là một mục tiêu tốt.”

Phương Hủ Hủ ném chiếc cọ đang cầm trên tay, Cố Niệm vội vàng chạy đi.

Mặc dù đã hơi hiểu rõ sự việc, thế nhưng Cố Niệm vẫn giả vờ như không hề biết chút gì, vẫn như trước kia cười nói vui vẻ với Tống Hoài Thừa. Cô cho rằng chẳng qua hiện giờ Tống Hoài Thừa chưa muốn có con, anh bề bộn nhiều việc, vừa tốt nghiệp đã tự thành lập công ty, hiện tại công ty đang ngày càng phát triển và mở rộng, hiện giờ anh mới 26 tuổi, đàn ông tuổi này thường chưa vội muốn làm cha.

Cố Niệm nghĩ như vậy để tự thuyết phục bản thân mình.

Dù sao hiện tại cô và Tống Hoài Thừa vẫn hạnh phúc là được rồi. Đứa con vẫn còn phải chờ thêm một thời gian nữa. Không được, cô phải tự mình nghĩ biện pháp, dù Tống Hoài Thừa có làm gì đi nữa thì vẫn không thể xoá sạch suy nghĩ của cô về việc có con được.

Tối thứ năm là sinh nhật của Từ Hành.

Cố Niệm đi sớm hơn dự định để lấy bánh gato, khi cô tới phòng ăn chờ thì mọi người đã đến đông đúc. Mắt cô đảo quanh một vòng, nhanh chóng tìm thấy Tống Hoài Thừa.

Tống Hoài Thừa mặc chiếc áo gió màu nâu ngồi ở góc, đang cầm điện thoại chơi trò chơi

Cố Niệm đặt bánh gato xuống, đi đến nơi đó. Tống Hoài Thừa đang chơi trò Angry Bird, cô liếc mắt xem, đó là trò cô từng tải trước kia bằng máy anh, không ngờ đến bây giờ anh vẫn chưa xóa.

Cố Niệm tính toán chờ Tống Hoài Thừa chơi nốt một ván nữa cô sẽ lấy điện thoại của anh.

“Ván này em chơi bao nhiêu lần cũng không qua được, anh chơi như nào thế?” Cố Niệm nói một cách ngưỡng mộ.

“Chơi trò này cần phải có đầu óc.” Tống Hoài Thừa giơ tay xoa nhẹ bên khóe mắt.

Cố Niệm ngăn người, phản ứng dữ dội, “Anh nói gì cơ, ý anh là em không thông minh à?” Cố Niệm vịn lấy vách tường bên cạnh anh đứng dậy, “Nói em không thông minh, chính anh mới càng không thông minh hơn. Em là vợ của anh đấy, Tống Hoài Thừa!”

“Khụ khụ,... này hai người, ngày hôm nay tôi là nhân vật chính mà, hai người không thể tranh giành đất diễn với tôi được.” Từ Hành bước đến trước mặt bọn họ.

Cố Niệm xấu hổ lè lưỡi, hít một hơi, cười nói: “Từ Hành, sinh nhật vui vẻ!”

Đúng lúc này lại có người đi tới. Cố Niệm vội vàng đứng dậy, vẻ mặt đầy hốt hoảng, “Hảo Hảo, cậu đã về rồi!”

Chu Hỏa Hảo từng bước một đi tới, dáng người cô ta cao gầy, mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, tóc dài có chút bù xù, nhưng không hề lộn xộn: “Đã lâu không gặp, Niệm Niệm.” Cặp mắt kia di chuyển lên người Tống Hoài Thừa.

Cố Niệm vô cùng vui sướng, “Không ngờ cậu vẫn còn cho Từ Hành chút mặt mũi”

Cô nháy mắt với Từ Hành, “Lúc mình và Hoài Thừa kết hôn, cậu cũng không thêm trở về.” Cô khẽ thở dài.

Chu Hảo Hảo nhếch mép, “Yên tâm, mình có mang theo quà cưới, tuy đã muộn hai năm nhưng cũng là tấm lòng của mình.”

Cố Niệm vui vẻ: “Cảm ơn cậu!”

Bữa tiệc bắt đầu, mọi người đều ngồi xuống.

Chu Hảo Hảo ngồi bên cạnh Từ Hành, đối diện với Tống Hoài Thừa. Cố Niệm quan sát Chu Hảo Hảo, thấp giọng lầm bầm nói: “Em cảm giác hình như so với trước đây, Hảo Hảo ngày càng xinh đẹp hơn, anh có thấy thế không?”

Tống Hoài Thừa nhấp một ngụm rượu, không trả lời.

Cố Niệm tắc lưỡi: “Nhất định là môi trường sống ở nước ngoài tốt hơn ở trong nước, chúng ta hằng ngày đều sống dưới tầng khói bụi, thể xác và tinh thần đều bị ô nhiễm. Haizz...” Cô sâu sắc thở dài một hơi. Đột nhiên nghĩ đến một việc.

“Tống Hoài Thừa, có phải Hảo Hảo đã có một đứa con trai rồi không?” Cô kích động vỗ vỗ bắp đùi Tống Hoài Thừa.

Tống Hoài Thừa liếc mắt nhìn cô, “Anh không rõ lắm, hình như đứa trẻ không có cha.”

Cố Niệm cười khanh khách: “Hủ Hủ có quen một người đàn ông vô cùng tuyệt vời, lát nữa em hỏi Hảo Hảo một chút. Anh ta là bác sĩ.”

Tống Hoài Thừa lắc lắc ly rượu để cao trong tay, “Cố Niệm, chuyện của Hảo Hảo em không cần thiết phải quan tâm.”

Cố Niệm cũng uống một ngụm rượu, “Nếu có thể thúc đẩy một mối nhân duyên tốt đẹp, nhất định sẽ được hạnh phúc, hy vọng con chúng ta sau này sẽ nhận được ơn huệ mà người khác trả cho chúng ta. Tống Hoài Thừa, anh yên tâm đi.”

Sau khi ăn xong, mọi người di chuyển đến phòng bên cạnh, đánh bài, hát hò, thật vô cùng dễ sợ!

Cố Niệm nói với Tống Hoài Thừa một câu: “Em đi chơi với Hảo Hảo đây, anh muốn làm gì thì làm đi.”

Tống Hoài Thừa hơi chau mày, chưa kịp nói gì thì Cố Niệm đã đi ra bên ngoài.

Chu Hảo Hảo và hai cô gái khác đang đứng chọn bài hát, Cố Niệm ngồi xuống bên cạnh cô ấy, “Hảo Hảo...”

Chu Hảo Hảo liếc nhìn Cố Niệm, hỏi: “Cậu muốn hát bài gì?”

Cố Niệm khẽ cười: “Hảo Hảo, cậu đã có bạn trai chưa?”

Chu Hảo Hảo nhẹ nhàng chớp mắt: “Sao thế? Cậu định giới thiệu ai cho mình à?”

Cố Niệm vội vàng gật đầu: “Người đó là bác sĩ, tướng mạo cũng rất được.” Cô suy nghĩ một chút, muốn tìm người so sánh: “Người đó còn xuất sắc hơn cả Tống Hoài Thừa.” Cô bình tĩnh nói.

Chu Hảo Hảo gắt gao nhìn cô, đôi mắt đẹp chứa ý cười: “Được. Vậy mình phải nhờ cậu sắp xếp rồi.”

Tuy rằng không quá nhiệt tình nhưng cô ấy đã đồng ý rồi.

Cố Niệm có cảm giác vô cùng thành công.

Chu Hảo Hảo nhíu mày, giọng điệu nhàn nhạt nói: “Mình không biết cậu khi nào thì.....” Cô ấy cũng không nói hết câu, chỉ lập tức cười: “Nhưng mà cậu luôn luôn như vậy”

Lúc này đến lượt đổi bài hát, Chu Hảo Hảo cầm lấy microphone: “Hát đi.”

Cố Niệm hát cùng họ vài bài, lời cô phải hát ít đến nỗi có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa giọng hát luôn cứng nhắc, khiến mọi người cười đau cả bụng, Cố Niệm vội vàng tìm một lý do chuồn đi.

Cô đi dạo một vòng không hề thấy bóng dáng của Tống Hoài Thừa. Chu Hảo Hảo đem rượu đến hỏi: “Cậu tìm Hoài Thừa sao?”

“Ừ.” Cố Niệm gật đầu.

“Anh ấy và Từ Hành đang ở ngoài hành lang hút thuốc.” Chu Hảo Hảo nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

“Hảo Hảo, cậu uống ít thôi, say rượu sẽ bị đau đầu đấy. Minh ra ngoài tìm bọn họ.” Cố Niệm vội vàng đi ra ngoài.

Cuối hành lang lộ ra một khoảng sân nhỏ, Cố Niệm nhìn thấy phía trước có ánh sáng lấp lờ của tàn thuốc. Cô bước qua đó. Mười giờ đêm, có chút lạnh, gió theo từng góc ngách thổi đến, mang theo sự lạnh lẽo.

Trên nền đất có trải thảm dày, dẫm lên trên cũng không phát ra bất kì tiếng động nào. Cố Niệm đi qua đó, cân nhắc xem nên hù dọa hai người bên trong kia như thế nào, tay vừa chạm đến cửa, bên trong liền truyền ra tiếng nói.

“Cậu không sợ Cố Niệm phát hiện ra chuyện đó à?” Là tiếng của Từ Hành, “Chỉ có điều cô ấy vẫn luôn luôn đơn giản.”

“À, đúng rồi, thuốc cậu cần lần trước không còn hàng nữa.”

Cố Niệm thu tay về, lòng thoáng chút trở nên gấp gáp, thân thể sít sao dán trên tường, dường như máu trên toàn bộ cơ thể ngừng chảy.

“Còn có một loại khác, có một chút tác dụng phụ nhưng không ảnh hưởng lắm.” Lời nói của Từ Hành không có một chút độ ấm.

Cố Niệm bám vào vách tường, cô nghe thấy giọng nói của Tống Hoài Thừa, quen thuộc như vậy, thế nhưng lúc này lại lạnh nhạt không mang một chút tình cảm nào. “Vậy cậu cho tôi loại đó đi.”

Cố Niệm cắn môi, thậm chí không thể nào thở được. Vẻ mặt cô mờ mịt, sắc mặt đã sớm trắng bệch như tờ giấy, hồn bay phách lạc.

Chương 4

Edit: Thiên Nhạc

Beta: Lãnh Vũ Bối

Trong phút chốc, cô cảm thấy sinh khí bị mất hết, cô muốn nhanh chóng chạy trốn, thế nhưng hai chân như bị đóng đá, không hề có một chút cảm giác, ngay cả chút hơi sức để chạy cũng không có.

Mãi đến khi hai người bên trong dường như muốn đi ra, Cố Niệm mới tìm lại được chút sức lực, vừa nhắc chân, giày đụng phải bình cứu hỏa, tạo ra một tiếng động nhỏ. Cô nhanh chóng chạy tới bên cạnh cầu thang, trốn trong đó.

Cố Niệm lui vào trong góc, Tống Hoài Thừa cùng Từ Hành chậm rãi đi qua. Cô tính toán bước chân của hai người họ. Đến khi tiếng bước chân dần dần rời xa, cô mới thở phào nhẹ nhõm, lồng ngực trở nên đau đớn.

Đại não như bị rút sạch, Tống Hoài Thừa nói không sai, cô đúng là người không có suy nghĩ. Mồ hôi lạnh chảy dài sau lưng, truyền khắp toàn thân khiến cô ngồi kia mà lạnh toát cả người, không không chế nổi mà run rẩy.

Giây phút đó, niềm tin của cô hoàn toàn tan vỡ.

Tống Hoài Thừa trở lại, nhìn một vòng không thấy cô.

Từ Hành nhìn thấy ánh mắt của anh. “Hoài Thừa, thật ra thời gian đã làm thay đổi rất nhiều người và nhiều chuyện, cậu...”

Tống Hoài Thừa nhanh chóng cắt lời anh ta: “Cậu hiểu tôi mà, nếu đã quyết định chuyện gì tôi sẽ không thay đổi.”

Từ Hành nhún nhún vai: “Cô ấy hình như không có ở đây.”

Chu Hào Hào bước tới chỗ bọn họ, “Hai người cùng em uống một ly chứ.”

Từ Hành cười giấu cợt: “Hoài Thừa không uống được đâu, để anh uống với em.”

Chu Hào Hào ngẩng đầu nhìn về phía Tống Hoài Thừa: “Anh sợ bị vợ mắng à?”

Tống Hoài Thừa sắc mặt không đổi: “Chốc nữa anh còn phải lái xe.”

Đúng là một lý do vụng về.

“Em cũng nên uống ít thôi.” Tống Hoài Thừa nói với cô ta.

Chu Hảo Hảo dùng ánh mắt xa lạ nhìn anh, “Vợ chồng hai người ngày càng giống nhau, ngay đến cả lời nói cũng đều như thế. Anh tìm Cố Niệm sao? Cô ấy vừa đi tìm anh mà?”

Cố Niệm xê dịch mấy chiếc ghế, tiến đến một cách thăm dò.

Không biết có phải do ánh sáng không mà sắc mặt Cố Niệm nhìn qua có vẻ không ổn, cô nở nụ cười yếu ớt.

“Em vừa đi đâu thế?” Tống Hoài Thừa hỏi.

Cố Niệm lè lưỡi: “Bụng hơi khó chịu nên em vừa vào toilet một lát.” Nói xong, cô còn cố ý đưa tay ôm lấy bụng mình.

Tống Hoài Thừa để ý thấy trên sợi tóc cô có dính vệt nước, không nói thêm gì nữa.

Từ Hành đề nghị mọi người cùng chơi quán đăn (1), Cố Niệm mở miệng nói: “Em không chơi đâu.” Giọng điệu vô cùng kiên quyết.

(1) Quán đăn có nguồn gốc từ tỉnh Giang Tô, tương tự như bài tú lơ khơ.

Ba người còn lại vô cùng ngạc nhiên. Trước kia, Cố Niệm thích nhất là chơi quán đăn, rất hay lôi kéo người khác chơi cùng cô, còn có cả châm ngôn: Chơi không xong thì chiến đến sáng

Cô gãi đầu: “Em ngốc lắm, chơi toàn thua thôi. Sẽ không đánh được với mọi người đâu. Gọi anh ấy thử xem, anh ấy đánh bài rất lợi hại mà.” Cô chỉ sang một người khác.

Từ Hành nhướn mày: “Không có em, anh làm sao ăn được tiền của Hoài Thừa.”

Cố Niệm nhăn mày nhăn mặt: “Không có chuyện đó đâu, mọi người cứ chơi đi, em đi ra kia ngồi một chút.”

Cố Niệm đi tới ghế sofa ngồi, tầm mắt nhìn đến chỗ mấy người họ nhưng trước mắt lại là một mảnh mơ hồ.

Âm thanh không ngừng truyền đến bên tai, nhưng cô dường như không hề nghe thấy gì cả, tựa ở sofa mà ngủ thiếp đi.

Cố Niệm bị Tổng Hoài Thừa đánh thức, cô mơ hồ mở mắt ra, trong phòng bao chỉ còn lại vài người: “Về chưa?”

Chu Hảo Hảo dứt khoát nói: “Cậu vẫn còn mặc đồ dạ tiệc, mọi người xung quanh thì ồn ào, sao mà cậu có thể ngủ say như thế được?”

Cố Niệm sờ sờ mặt mình, khóe mắt còn ẩm ướt, không biết bọn họ có nhìn ra hay không, cô hơi cúi đầu xuống: “Minh hơi mệt.”

“Đi thôi. Về nhà nghỉ ngơi.” Từ Hành nói, “Để tôi đưa Hảo Hảo về.”

Bóng đêm mờ ảo, mọi người tạm biệt nhau trước cửa nhà hàng.

Cố Niệm đưa tay muốn lấy chìa khóa xe, “Để em lái xe cho, vừa rồi anh uống không ít rượu.”

Tổng Hoài Thừa chăm chú nhìn cô, nhưng Cố Niệm lại không thấy ánh mắt của anh. Anh dừng một lát rồi đưa chìa khóa xe cho cô.

Cố Niệm lái xe rất chậm, chắc là do không quen lái loại siêu xe này. Tổng Hoài Thừa chống một tay lên cửa sổ xe, “Cố Niệm, em tăng tốc độ lên một chút.”

Cố Niệm nắm chặt tay lái, chân từ từ nhấn xuống chân ga, chiếc xe cuối cùng cũng chạy nhanh hơn một chút.

Thế nhưng tốc độ cũng không khác trước là bao, Tổng Hoài Thừa không muốn để ý nữa.

Rõ ràng lúc đi chỉ mất có 20 phút, Cố Niệm lái xe về mất hơn 1 tiếng đồng hồ. Lúc xuống xe, cô lẩm bẩm một câu: “Lái xe quả là mệt mỏi, đến eo cũng đau.”

Sáng thứ hai, Cố Niệm đang ở phòng tranh, tiếng chuông điện thoại bất chợt vang lên, là dì cô gọi đến: “Niệm Niệm xảy ra chuyện lớn rồi, mọi người đều che dấu con.”

Cố Niệm nhất thời luống cuống: “Có chuyện gì xảy ra vậy ạ?”

Dì ấp úng nói: “Cha con bị giam giữ trong đồn cảnh sát, dì cũng không hiểu rõ đầu đuôi thế nào. Có phải Hoài Thừa có bạn cũ làm ở sở cảnh sát không, con nhờ nó tìm người kia hỏi một chút, lúc nào thì cha con được thả.”

“Cha con bị giam trong đây bao lâu rồi ạ?” Cố Niệm hít sâu một hơi.

“Chiều ngày hôm qua.” Tiếng dì càng nói càng nhỏ dần.

Cố Niệm khẽ cắn môi, trong ngực truyền đến một cảm giác giận dữ.

“Dì cứ nghĩ rằng đến buổi tối cha con có thể được thả, ai ngờ đến hôm nay ông ấy vẫn chưa về. Niệm Niệm, con mau mau nghĩ cách đi.”

“Con biết rồi ạ.” Cúp điện thoại, Cố Niệm trầm tư suy nghĩ.

Nghĩ đến mối quan hệ của cha cô và Tống Hoài Thừa thì cổ họng cô nghẹn lại.

Cố Chu Đạo là một người không khéo léo, nhiều khi hành động không theo lẽ thường. Mà Tống Hoài Thừa hết lần này đến lần khác đều không chịu được những hành động của ông.

Chính vì thế mà mối quan hệ giữa con rể và cha vợ không hoà thuận cho lắm.

Cố Niệm nắm chặt tay, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Từ đêm hôm qua đến bây giờ cô hầu như không ngủ được tí nào, hai mắt thâm quầng.

Cô nghĩ đến Phương Hủ Hủ quen biết rất rộng, liền nhanh chóng gọi cho cô ấy.

Phương Hủ Hủ còn đang ngủ, mơ mơ màng màng nhận điện thoại.

“Hủ Hủ, cậu có quen biết ai ở sở cảnh sát không, mình có việc cần nhờ.”

“Không phải chứ?” Phương Hủ Hủ tỉnh ngủ hơn một nửa: “Sở cảnh sát ư? Mình nhớ có quen một người ở đó, không phải Trịnh Lập có người nhà làm ở đó ư? Anh ta còn quen biết cả chồng cậu nữa.”

Sắc mặt Cố Niệm trở nên nghiêm trọng: “Cậu có cách nào liên hệ trực tiếp với Trịnh Lập không?”

“Để mình đi hỏi một chút.” Thực ra cô muốn nói là, “Cậu vốn có thể trực tiếp bảo với Tống Hoài Thừa, quan hệ giữa bọn họ hẳn là rất tốt.” Thế nhưng lời nói lên đến cổ họng thì Phương Hủ Hủ lại yên lặng nuốt vào.

Hiệu suất làm việc của Phương Hủ Hủ rất nhanh, trong vòng nửa tiếng đã thu về tin tức cho cô. Cô nhanh chóng mặc quần áo chuẩn bị ra khỏi nhà.

Tống Hoài Thừa đang ở trong thư phòng, hôm nay anh được nghỉ nên ở nhà cả ngày.

Cố Niệm gõ cửa phòng cho có lệ. Tống Hoài Thừa ngẩng đầu nhìn, ánh mắt của hai người chạm nhau.

“Em ra ngoài một lúc, Phương Hủ Hủ rủ em đi dạo phố, chắc đến tối em mới về.” Cố Niệm cảm thấy có một đống sương mù trước mắt, mông lung không thấy gì, khiến cô không tài nào nhìn được khuôn mặt anh.

“Được, có chuyện gì thì gọi điện cho anh.” Giọng Tống Hoài Thừa vẫn bình thản trước sau như một.

Cố Niệm giật giật khóe miệng, “Được.”

Cố Niệm gọi điện cho Trịnh Lập, hẹn anh ta gặp mặt ở quán cà phê.

Trịnh Lập nhìn thấy cô liền hỏi: “Sao cô lại đi một mình, Tống Hoài Thừa đâu?”

Cố Niệm cười nhạt, “Anh ấy bận chút việc. Thật ngại quá.”

Trịnh Lập lắc đầu: “Không sao cả, chuyện bác trai tôi vừa mới hỏi qua, điều tra rõ ràng xong bác sẽ rất nhanh được thả thôi. Trùng hợp là sư huynh của tôi phụ trách vụ án này, tôi đã dặn dò anh ấy cẩn thận rồi.”

Cố Niệm gãi đầu, giọng điệu khô khốc: “Cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Trịnh Lập thấy sắc mặt cô không được tốt, liền an ủi: “Cô đừng lo lắng quá, đến khi bác trai được thả cô chăm sóc bác một chút.”

Sắc mặt Cố Niệm có chút khó coi.

“Tôi phải về đơn vị rồi, chúng ta nhanh đi thôi.” Trịnh Lập đứng lên.

Hai người tới viện cảnh sát, Trịnh Lập cùng Cố Niệm tới gặp Cố Chu Đạo. Cố Chu Đạo vừa được đưa ra thì thấy con gái đến, vội vàng đổi sắc mặt, muốn tìm chỗ trốn.

Cố Niệm tiến lên, không nói lời nào kéo ông ra ngoài. Cả hai đều trầm mặc.

Cố Niệm gọi xe, nói địa chỉ: “Về nhà.”

Cố Chu Đạo cũng không dám nhìn sắc mặt con gái, dọc đường căng thẳng đến run rẩy.

Về đến nhà, di đã chuẩn bị đầy đủ lò sưởi cùng lá bưởi. “Ông Cố, cuối cùng ông cũng trở về.”

Cố Chu Đạo nháy mắt với vợ, “Sao bà lại nói chuyện này với Niệm Niệm?”

Cố Niệm hừ một tiếng, “Đi, đi hãy bỏ mấy thứ này đi, cha con không cần đâu, làm việc gì cũng có thể biến nguy hiểm thành bình an.”

Cố Chu Đạo vội vàng hứa theo, “Bỏ hết đi, đúng là mê tín.”

Cố Niệm ở lại nhà đến tận chạng vạng tối, một mình trong một phòng nặng nề đi vào giấc ngủ.

Cố Chu Đạo ở bên ngoài cấp bách như kiến bò trên chảo nóng. Cố Chu Đạo không sợ trời không sợ đất, ông sợ nhất là con gái của mình, đặc biệt càng sợ con gái giận.

Cố Chu Đạo không còn cách nào khác, đành gọi điện thoại cho Tổng Hoài Thừa, mời anh sang đây ăn cơm, “Hoài Thừa đây à, hôm nay Niệm Niệm ăn cơm ở bên này, con cũng sang ăn đi. Bác gái đã chuẩn bị một bàn thức ăn ngon tiếp đón hai con rồi.”

Tổng Hoài Thừa nhận được điện thoại cũng không ngạc nhiên mấy, “Được ạ, con sang bên đó ngay.”

Cố Chu Đạo thở hắt ra một hơi, Cố Niệm thấy Tổng Hoài Thừa chắc hẳn sẽ không còn tức giận nữa.

Tổng Hoài Thừa hí mắt, anh vừa nhận được điện thoại của Trịnh Lập. Không ngờ Cố Niệm lại tìm gặp Trịnh Lập. Lòng anh dường như thắt chặt lại.

Cố Chu Đạo bê nước trái cây tươi, đứng ở ngoài cửa phòng gọi, “Niệm Niệm, cha làm nước ép dâu tây cho con này.”

Cố Niệm nằm úp mặt xuống giường, trên đời này cha luôn là người tốt với cô nhất, ông vĩnh viễn tốt với cô như vậy, cho dù có lừa dối cũng là vì không muốn cô phải phiền muộn, “Cha vào đi.”

Cố Chu Đạo lấy lòng con, “Con tỉnh rồi hả, có khát nước không?”

Cố Niệm ngồi khoanh chân, mặt mày cau lại: “Sao cha lại làm chuyện hồ đồ như vậy?”

“Cha chỉ nhất thời hồ đồ.” Khóe miệng Cố Chu Đạo giật giật.

“Nhà chúng ta hiện tại căn bản không cần đến những thứ đó, việc gì cha phải làm thế? Cha có biết làm vậy là phạm pháp hay không, có thể phải ngồi tù. Cha bảo con nên làm sao bây giờ?” Cố Niệm nói đến đây vành mắt liền đỏ, cô vốn rất tủi thân, bây giờ nhắc đến lại càng khó chịu.

Cố Chu Đạo giơ tay lên, “Niệm Niệm, cha cam đoan với con, về sau tuyệt đối không phạm sai lầm như thế nữa.”

Cố Niệm cúi đầu, hít hít mũi.

Cố Chu Đạo cầm khăn giấy lau nước mắt cho cô, “Sau này cha sẽ không hồ đồ như vậy nữa.”

Hồi lâu sau, Cố Niệm mới bình tĩnh lại, “Nếu cha còn như vậy, sau này sẽ không cho con của con gặp mặt cha.”

Cố Chu Đạo liên tục gật đầu, nhẹ tay xoa lưng cho cô, từng chút một chút một: “Sao dạo gần đây con lại gây đi nhiều như vậy, cảm cũng nhọn đi, Hoài Thừa đối xử không tốt với con sao?”

Trái tim Cố Niệm hựt hẫng, cảm giác như bị kim đâm, vô cùng đau xót: “Anh ấy không giống cha luôn khiến cho con phải lo lắng. Anh ấy đối xử với con rất tốt, thực sự vô cùng tốt.” Giọng cô có chút khàn khàn.

Tổng Hoài Thừa đứng ở cửa, bước chân chậm dừng lại, đứng lúc nghe được lời nói của Cố Niệm.

“Cha có thể yên tâm, chúng con hiện tại đang rất hạnh phúc.”

Chương 5

Edit: Mân Thiên

Beta: Lãnh Vũ Bối

Cố Niệm nói ra những lời này cảm thấy thật chua xót. Cô khom lưng xuống, đè nén tiếng thở dài.

Cố Chu Đạo không hề phát hiện ra điều này, thấy Tống Hoài Thừa đứng ngoài cửa, ông gọi to: “Hoài Thừa, đến đây.”

Tống Hoài Thừa liếc mắt, nhanh chóng đi vào phòng: “Cha.” Anh lên tiếng, nghe lịch sự nhưng lại khá xa cách.

Cố Niệm quay đầu, vẻ mặt kinh ngạc: “Sao anh lại đến đây?”

“Là cha gọi Hoài Thừa đến. Chúng ta tuy là người một nhà nhưng đã lâu lắm rồi không ăn cơm cùng nhau. Để cha xuống bếp xem có giúp được gì hay không, khi nào có đồ ăn sẽ gọi hai đứa.” Cố Chu Đạo đi ra ngoài, ghé tai Tống Hoài Thừa nói nhỏ: “Hôm nay tâm trạng Niệm Niệm không tốt, con giúp cha dỗ dành nó nhé.”

Tống Hoài Thừa nhàn nhạt nhận lời.

Vẻ mặt Cố Niệm đầy giả dối: “Ban đầu chỉ định về một chút, không nghĩ rằng cha em lại gọi anh đến đây.”

“Tại sao lại về nhà đột xuất như vậy?” Tống Hoài Thừa hỏi.

Cố Niệm hơi buồn buồn: “Tại vì em nhớ cha mà.”

Tống Hoài Thừa ngồi lên chiếc ghế cạnh bàn trang điểm, nhìn quanh phòng ngủ. Phòng của Cố Niệm theo phong cách đơn giản, thật sự là rất hợp với tính cách của cô. Sau khi kết hôn, cô rất ít khi về nhà. Tuy nhiên căn phòng vẫn được quét dọn hằng ngày, sạch sẽ như thể có người ở.

Bàn trang điểm được đóng hết sức khéo léo và tinh tế, bên trên là hình chụp chung của hai người khi họ cùng nhau đi dã ngoại. Hai người đứng dưới tán cây hòe nở đầy hoa, những bông hoa trắng theo gió nhẹ bay xuống, tô điểm thêm cho khung cảnh ấy.

Anh chưa bao giờ hỏi cô vì sao lại đặt bức ảnh này ở đây.

Cố Niệm vươn vai: “Tổng Hoài Thừa, anh không hề thay đổi. Vẫn giống như hồi còn đi học.”

Tổng Hoài Thừa ngược mắt: “Phải làm thế nào? Khóe mắt đã có nếp nhăn rồi.”

Cố Niệm xem xét sắc mặt anh: “Trong mắt em, anh không hề thay đổi chút nào, còn em thì dường như đã già đi rất nhiều rồi.”

Tổng Hoài Thừa không khỏi lắc đầu.

Cố Niệm chớp chớp mắt: “Anh nói sau này con của chúng ta sẽ giống ai?” Trong nháy mắt, vẻ mặt của cô trở nên thật dịu dàng.

Tổng Hoài Thừa không nói gì.

Cố Niệm chu miệng, vẻ mặt khát khao: “Em hi vọng đứa bé sẽ giống anh, thông minh, anh tuấn.” Cô hơi dừng lại: “Tốt nhất là không giống em, em quá ngốc nghếch.” Giọng cô nhỏ dần. Cô không hiểu, có nghĩ nát óc cũng không hiểu tại sao anh lại không đồng ý có con chứ?

Hốc mắt nóng lên, nhưng cô vẫn nở nụ cười.

Sau bữa chiều, Cố Niệm giúp di dọn bàn, Cố Chu Đạo và Tổng Hoài Thừa ngồi ở phòng khách. Trên chiếc bàn bằng gỗ lim đặt một bộ đồ uống trà tinh xảo, màu sắc trông rất ấm áp.

Cố Chu Đạo nâng chén trà lên, “Đây là do Niệm Niệm mua trên mạng cho cha, nó nói cái gì mà phải canh từng giây phút để mua đó.” Ông nhìn lướt qua phòng bếp, thấy cô vẫn còn bận việc mới nói: “Bình thường bạn bè đến, cha cũng không lấy ra dùng, rất giữ gìn. Cũng chỉ có con tới cha mới dùng. Hoài Thừa, con nếm thử trà này xem, trà do một người bạn của cha tặng đây.”

Tổng Hoài Thừa hơi nhấp môi: “Vị cũng không tệ lắm.”

Cố Chu Đạo tươi cười, “Hoài Thừa, các con tính đến khi nào mới cho cha bế cháu ngoại đây? Cha và di thấy cô đơn lắm rồi.”

“Niệm Niệm còn trẻ, hơn nữa công ty mấy năm gần đây cũng khá nhiều chuyện, con thường xuyên phải đi công tác.” Tổng Hoài Thừa trầm tĩnh nói lí do.

“26 tuổi cũng không còn trẻ nữa rồi, dù sao thì cha cũng không thể đợi đến năm nó 30 tuổi chứ. Hoài Thừa, cha biết sự nghiệp với đàn ông là quan trọng nhất, nhưng gia đình cũng rất quan trọng. Mất rồi sẽ không lấy lại được nữa đâu. Con lo lắng không đúng chỗ rồi. Không phải còn có cha và di hay sao? Đến lúc đó, Niệm Niệm về nhà, chúng ta

sẽ chăm sóc nó chu đáo, con có thể yên tâm được rồi.” Cố Chu Đạo rất quý con rể, bởi chỉ sau vài năm, anh đã làm cho công ty trở nên phát triển.

Tổng Hoài Thừa nhấp một ngụm trà, khó khăn nói: “Con và Niệm Niệm sẽ bàn bạc sau.”

“Tốt. Tốt lắm! Tốt nhất là sinh hai đứa, một đứa họ Cố, một đứa họ Tống. Ha ha ha!” Cố Chu Đạo hớn hờ tươi cười.

Cố Niệm đi ra vừa đúng lúc nghe thấy, nhưng cô tỏ vẻ chưa nghe thấy điều gì, “Cha, bây giờ không còn sớm, con và Hoài Thừa phải về rồi.”

Cố Chu Đạo lập tức nhăn mặt, “Đêm nay ở lại đây là được.”

Cố Niệm nhìn Tống Hoài Thừa, thấy anh không nói gì liền đáp: “Con còn có chút việc chưa làm xong. Để lần sau đi ạ.”

Cố Chu Đạo hừ một tiếng, “Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi. Không còn nghe lời cha nữa rồi.”

Dì liếc mắt, lấy quần áo giúp hai người, “Đừng để ý tới cha con, hai đứa về sớm chút đi. Có thời gian nhớ đến chơi”.

Cố Niệm gật gật đầu: “Cha, dì, chúng con về đây ạ.”

Cố Niệm vừa ra khỏi cửa, Cố Chu Đạo liền thở dài một hơi, “Hai năm, số lần nó về nhà không quá mười đầu ngón tay. Niệm Niệm đúng là nghe lời Hoài Thừa quá rồi.”

“Tôi thấy Niệm Niệm có gì đó hơi lạ.” Dì do dự nói.

“Làm sao?” Cố Chu Đạo mở to hai mắt.

“Đàn ông các người đúng là thô lỗ, lúc ăn cơm, ông không chú ý sao, Niệm Niệm gằn như không hề nói chuyện với Hoài Thừa.”

“Thật không?” Cố Chu Đạo chau mày, “Tổng Hoài Thừa dám đối xử không tốt với Niệm Niệm, tôi tìm người đánh gãy chân nó.”

“Ông đừng kích động mà.” Dì vội vàng nói: “Đôi vợ chồng nào mà chưa từng cãi nhau. Ông bây giờ hãy cứ lo cho bản thân mình trước đi. Sau này làm việc gì cũng đừng có như vậy.”

Cố Chu Đạo sắc mặt có chút khó coi, “Được rồi, tôi biết rồi.” Đôi mắt ông vẻ thâm trầm, rốt cuộc là ai đã tố cáo ông, ông nhất định phải tìm được.

Thời gian chậm rãi đi qua, chẳng mấy chốc đã tới tháng 12, nhiệt độ ngày càng giảm.

Cố Niệm từ nhỏ đã sợ lạnh, buổi sáng trước khi ra ngoài, cô đã mặc thật ấm. Đến hành lang triển lãm tranh, cô cảm thấy bị chóng mặt, lập tức nôn ọe không ngừng.

Phương Hủ Hủ thấy vậy, kinh ngạc thốt lên: “Có phải có rồi không?”

Cố Niệm ngẩng mặt lên khỏi bồn rửa tay, sắc mặt tái nhợt, tay cô không khỏi sờ sờ bụng, “Hắn là không rồi.”

Phương Hủ Hủ không tin lắm, “Đi, mình với cậu đến bệnh viện kiểm tra.” Nói xong lập tức kéo Cố Niệm đi bệnh viện.

Khi đến bệnh viện đều là Phương Hủ Hủ lo mọi việc, Cố Niệm ngồi ở chỗ nghỉ ngơi, cảm giác khá hơn nhiều. Cô biết cô không thể mang thai. Sau mỗi lần hai người gần gũi, Tống Hoài Thừa đều đưa cho cô một cốc thuốc.

Cố Niệm buồn bã cong khóe miệng.

Đến lượt cô, Phương Hủ Hủ dìu cô vào trong. Cố Niệm liếc mắt một cái liền nhận ra người bên trong, đúng là bác sĩ lần trước đã khám cho cô. Cô lướt qua bảng tên trên ngực – Lục Diệp Thanh.

Diệp Thanh, cái tên này đọc lên nghe giống như là “thầy thuốc”.

“Là do tác dụng phụ của của thuốc, hai ngày nay cô có dùng thuốc gì không?”

Cố Niệm làm như vô tình nói: “Thuốc tránh thai.”

Lục Diệp Thanh nhíu mày, “Đề nghị cô đổi thuốc”

Cố Niệm cười khẽ. Vẫn là thầy thuốc quan tâm bệnh nhân nhất.

Lúc này, Phương Hủ Hủ từ ngoài bước vào.

Lục Diệp Thanh không ngần đầu, y tá liền nói, “Yêu cầu mọi người vào theo thứ tự.”

Phương Hủ Hủ hất tóc, “Tôi là người nhà của bệnh nhân.” Vừa dứt lời, “Anh Lục!” – cô ấy kêu to một tiếng, làm mọi người trong phòng đều giật mình.

Lục Diệp Thanh ngần đầu, “Hủ Hủ.”

Phương Hủ Hủ kích động, “Đây là bạn em, Cố Niệm. Cố Niệm, đây là bác sĩ mà mình với cậu đã từng nói đấy.”

Cố Niệm kinh ngạc, “Không phải nói là bác sĩ khoa nhi sao? Sao lại thành bác sĩ khoa sản?” Cô hỏi.

Phương Hủ Hủ xấu hổ, “Anh Lục, nói về tình trạng sức khỏe của Cố Niệm đi.”

Lục Diệp Thanh liếc Cố Niệm một cái, “Không có gì, ngưng dùng thuốc là được rồi.”

“Anh Lục, Cố Niệm muốn có con, anh là bác sĩ thuộc lĩnh vực này, sau này xin nhờ anh.” Phương Hủ Hủ kéo tay Cố Niệm, cúi đầu trước Lục Diệp Thanh.

Cố Niệm hơi đỏ mặt, cứ việc liên quan đến bác sĩ là cô vẫn còn cảm thấy ngượng ngùng,

“Nếu muốn có con, tại sao còn uống thuốc tránh thai?” Lục Diệp Thanh hỏi.

Cố Niệm nhếch miệng nói: “Là do hoàn cảnh.”

“Cơ thể cô không có vấn đề gì, làm việc đó thoải mái, bình thường không nên tạo áp lực quá lớn cho bản thân.”

Cố Niệm áp ứng: “Tôi biết, cảm ơn bác sĩ Lục.”

Ngay tại thời điểm đó, trong đầu cô nảy ra một ý nghĩ. Cô ngần ngại nghĩ từ sáng cho đến tối, cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Buổi tối, cô ở triển lãm tranh đến 8 giờ mới về. Khi về đến nhà, cô phát hiện trong nhà có người. Chu Hảo Hảo, Từ Hành bọn họ đều ở đây.

“Niệm Niệm, cậu đã về rồi à?” Chu Hảo Hảo cười nhếch mép.

Cố Niệm đứng chôn chân một chỗ. Nơi này rõ ràng là nơi cô đã sống hai năm, có sao cô lại cảm thấy xa lạ đến vậy.

“Tối nay chúng mình đến ăn lẩu. Hoài Thừa nói cậu ở phòng triển lãm, kêu chúng mình không cần gọi cậu.” Do ăn lẩu, mặt Chu Hảo Hảo đỏ bừng, trông thật khó coi: “Cùng lắm là phần cho cậu chút đồ ăn.”

Trong nhà nồi lẩu vẫn đang sôi, mùi thơm lan tỏa khắp phòng.

Cố Niệm bước tới, nhìn trên bàn ăn đầy bát đĩa, khuôn mặt cô thoáng vẻ cô đơn, “Có một khách hàng đã kí hợp đồng mua tranh, bọn mình phải giao hàng trước tết Nguyên

Đán.”

“Cậu muốn ăn gì? Mình lấy giúp cậu.” Chu Hảo Hảo nhiệt tình nói.

Cố Niệm nhìn bản thân mình như vậy, đột nhiên cảm thấy mình quá nhỏ nhen, không lí do gì lại cáu gắt, “Mình ăn tối rồi, thực sự là rất no rồi. Mọi người cứ tiếp tục đi. Mình tranh thủ đi vẽ tranh đây.”

Nói xong cô mỉm cười rồi đi lên phòng.

Chu Hảo Hảo nhìn theo bóng lưng của cô, có chút suy nghĩ: “Đôi khi tôi thực sự rất hâm mộ Cố Niệm, có thể theo đuổi người mình thích đến cùng.”

Cố Niệm không biết họ thảo luận những việc gì, cô chỉ muốn có một không gian cho riêng mình, cuối cùng cô lại vẽ Tống Hoài Thừa.

Nửa đêm cô mới trở về phòng. Tống Hoài Thừa đã ngủ. Cô nghe thấy cả tiếng thở nhẹ nhẹ của anh. Cố Niệm trèo lên giường, lẳng lặng nằm xuống trong chốc lát.

Trong đêm tối không nhìn rõ vẻ mặt của cô, thế nhưng khuôn mặt cô đang tràn ngập sự đấu tranh nội tâm dữ dội.

Rốt cục, cô xoay người, hai tay dò xét tiến vào trong áo ngủ của anh.

Tống Hoài Thừa nửa tỉnh nửa mơ: “Cố Niệm, đừng nghịch nữa.”

Cố Niệm hôn lên khóe môi anh, hô hấp của hai người dần dần hỗn loạn.

Một đêm ân ái...

Sáng hôm sau, Cố Niệm thức dậy với cơ thể mệt mỏi. Tống Hoài Thừa đưa tay đỡ lấy thắt lưng của cô, “Ngủ thêm chút nữa.”

Cố Niệm quay lưng lại phía anh, khuôn mặt ngập tràn ưu tư, mờ mịt, muộn phiền. Cô không biết, anh đối xử với cô là tốt thật, hay tất cả chỉ là giả dối?

Lát sau tỉnh lại, Tống Hoài Thừa đã để cốc thuốc đến bên đầu giường.

Cố Niệm cong khóe miệng, sững sờ nhìn cốc thuốc. Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ thật ấm áp, thế nhưng cô lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Lúc Tống Hoài Thừa trở lại thì cốc thuốc đã hết, ánh mắt anh dừng lại đôi chút.

“Tổng Hoài Thừa, em vẫn hơi khát, anh giúp em lấy thêm cốc nước nhé.” Cố Niệm mơ hồ nói, cô đứng lên, than thở, “Đêm nay có thể em sẽ không về nhà.”

Tổng Hoài Thừa đưa quần áo cho cô, nói: “Đừng thức khuya quá, không tốt cho sức khỏe.”

Vậy tại sao, tại sao mà anh lại cho em uống thứ có tác dụng phụ đó? Cố Niệm lại hỏi: “Nước đâu?”

Tổng Hoài Thừa thở dài, đi đến lấy một cốc nước. Cố Niệm một hơi uống ừng ực hết cốc nước. “Thật sảng khoái!” Cô chớp mắt, “Chỉ cần là thứ anh đưa, em nhất định sẽ uống, cho dù đó là thuốc độc đi chăng nữa. Có điều em biết, anh sẽ không làm vậy.”

Về mặt Tổng Hoài Thừa cứng lại trong chốc lát.

Chương 6

Edit: Mân Thiên

Beta: Lãnh Vũ Bối

Một năm trôi qua thật nhanh, trong chớp mắt mà tháng 12 đã sắp hết. Gần đây lúc nào Cố Niệm cũng có mặt tại phòng tranh. Có hôm cô cùng Phương Hủ Hủ thức trắng đêm ở phòng tranh từ sáng tới tối.

Hôm sau là ngày cuối cùng của năm, cả thành phố đều tắt bật chuẩn bị đón năm mới.

Hai người nhìn tác phẩm lớn đã hoàn thành, cuối cùng thở dài một hơi.

“Trước tiên phải chợp mắt một lúc đã.” Phương Hủ Hủ nói xong liền ngã người xuống ghế sofa, mệt mỏi thiếp đi như cún con.

Cố Niệm thu dọn bức tranh sang một bên, trong chốc lát cũng đi vào giấc ngủ.

Vừa tỉnh dậy thì đồng hồ đã điểm 10 giờ đêm.

Hai người đều đói bụng nên người trước kẻ sau khoác áo lông đi ra ngoài mua đồ ăn.

Bóng đêm đã buông xuống, chợ D giờ phút này bị những cây đèn đường sắc màu bao phủ, trên đường khắp nơi đều là người qua lại. Phương Hủ Hủ và Cố Niệm khoác tay nhau, mỗi người cầm trong tay một que mực chiên cỡ lớn.

Rõ ràng là nhiệt độ âm dưới 8 độ C, thế nhưng dường như họ không hề thấy lạnh chút nào.

Hai người ăn xong que mực chiên liền đi vào một cửa hàng bách hoá, gió lạnh ngay lập tức phả vào mặt.

Phương Hủ Hủ kéo Cố Niệm đến quầy hàng, rút 2000 đồng mua một chiếc vòng phù hộ. Lúc quẹt thẻ, cô tự cắn môi dưới rồi khẽ kêu: “Xót quá!”

Cố Niệm vui vẻ nở nụ cười.

Cố Niệm dùng tiền lương của mình mua một chiếc đồng hồ nam. Phương Hủ Hủ tròn mắt: “Ngốc quá, thẻ của Tổng Hoài Thừa thì không dùng lại dùng thẻ của mình.”

Cố Niệm nắm lấy dây đồng hồ, nói: “Hai cái không giống nhau.”

Phương Hủ Hủ vẫn không đồng ý, “Cố Niệm, phụ nữ không phải là người lúc nào cũng theo sau chồng của mình đâu. Cậu đừng chiều Tống Hoài Thừa nhà cậu quá như thế!”

Ánh đèn chiếu xuống sáng rực, thế nhưng vẻ mặt Cố Niệm thoáng tối sầm lại.

Phương Hủ Hủ tiếp tục nói, “Hôn nhân là chuyện của hai người, không thể để một người chịu thiệt thòi được. Niệm Niệm, tuần trăng mật của hai người anh ta không đi, cái này cho qua, lúc ấy anh ta đang ở bận tối mắt tối mũi với công việc. Cậu nhìn lại hai năm nay xem, anh ta rốt cuộc là có bao nhiêu cái bận rồi?”

Phương Hủ Hủ và Cố Niệm quen nhau từ lúc 4 tuổi, lên đến Trung học rồi Đại học hai người đều học chung một lớp, có thể nói là duyên phận sâu đậm. Phương Hủ Hủ chính là người chứng kiến chuyện tình của Cố Niệm và Tống Hoài Thừa. Về mặt khi đó của Cố Niệm nói cho cô biết Cố Niệm có người trong lòng, đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ.

Cố Niệm thích Tống Hoài Thừa nhiều như thế nào, tất cả mọi người đều nhìn ra được.

Thế nhưng Tống Hoài Thừa lạnh nhạt như thế nào, tất cả mọi người cũng nhìn thấy hết.

Phương Hủ Hủ nghĩ đến buổi tụ họp bạn bè năm ngoái, chơi trò “Thật hay thách”, Cố Niệm thua, có người hỏi: “Tống Hoài Thừa cầu hôn như thế nào?”

Cô lúc đó trả lời ra sao.

“Là mình.” Ánh đèn chiếu xuống khuôn mặt đầy vẻ ngượng ngùng của cô, “Lúc ấy đang ở dưới chân cầu, có một thầy tướng số kêu mình dừng lại, xem tướng cho mình, ông ấy nói mình có tướng vượng phu. Sau đó mình quay ra nói với anh ấy, Tống Hoài Thừa, em có tướng vượng phu đấy, hay là anh lấy em đi.”

Cố Niệm lúc ấy rất mạnh mẽ và cá tính, thế nhưng khi gặp được Tống Hoài Thừa thì tính cách đã thay đổi quá lớn.

Trong tình yêu này, cô thật sự là quá thấp kém, nhỏ bé rồi.

Phương Hủ Hủ không đành lòng nói thêm gì nữa, “Mình hơi khát, đi uống gì đó đi.”

Hai người vất vả mãi mới tìm được chỗ ngồi, mỗi người tự gọi đồ uống cho mình. Cố Niệm mở điện thoại chơi bắn máy bay, nhìn thấy đủ tin nhắn chúc mừng của bạn bè.

Cô thở dài một tiếng: “Phương Hủ Hủ, cậu xem mình đối xử với cậu tốt biết bao, sợ cậu một mình cô đơn, nên liền bỏ lại chồng mà cùng cậu đón năm mới.”

Phương Hủ Hủ uống một hớp nước trái cây lớn, “Biết thế thì tốt, Tổng Hoài Thừa hôm nay làm gì?”

“Anh ấy họp.” Cố Niệm bắt tay vào chơi bắn máy bay,

“Thế sao cậu không đi?”

“Mình là cấp dưới mà.” Đôi mắt cô thoáng lướt nhanh về phía Chu Hảo Hảo một cái. “Người làm việc cùng mình trong năm nay khá đặc biệt.”

Cố Niệm mở to mắt suy ngẫm, cũng là một người có tài, có điểm đáng khen ngợi. Cô ngược mắt: “Hủ Hủ, người tài như thế lại sao lại không được tin dùng?”

Phương Hủ Hủ nhìn thoáng qua: “Thật sự là một núi không thể có hai hồ, khen thì khen thôi.” Cô ấy vung tay lên, nói: “Người này đối xử với bạn bè cũng dùng nhiều mảnh khoe, Cố Niệm, cẩn thận hấn lừa cậu đem bán mà cậu cũng không biết đấy.”

Cố Niệm xấu hổ. Trước khi Chu Hảo Hảo và Lục Diệp Thanh trở mặt với nhau, Phương Hủ Hủ có phần có thành kiến đối với Chu Hảo Hảo. Cô với tay lấy đồ uống trước mặt, vừa nhấp một ngụm thì bỗng nhiên cảm thấy thức ăn như trào lên đến ngực.

“Ôi...”

Cố Niệm vội vàng che miệng, chạy về phía nhà vệ sinh.

“Á, sao vậy?” Phương Hủ Hủ lo lắng đuổi theo.

Những người đứng trước cửa nhà vệ sinh xếp thành một hàng dài, Cố Niệm không có cách nào khác đành dùng tạm một cái túi, cũng may là nôn xong thì người cũng đã khá hơn.

“Sao lại xảy ra chuyện này? Nước trái cây có vấn đề ư?” Phương Hủ Hủ một tay cầm bao nilon, vẻ mặt hết sức căng thẳng.

Cố Niệm cúi đầu, hàng lông mi dài run rẩy, sắc mặt trở nên trắng bệch. Cô không nói gì, ngồi im lặng một chỗ.

Phương Hủ Hủ sốt ruột: “Cố Niệm, cậu không thoải mái ở chỗ nào?” Hai ngày đêm gần đây làm việc liên tục, cô quả thực có phần lo lắng.

Cố Niệm hít sâu một hơi, nhìn quang cảnh ồn ào xung quanh, ngẩng đầu mỉm cười: “Hủ Hủ, mình nghĩ cậu sắp được làm mẹ nuôi rồi.”

Phương Hủ Hủ trong chốc lát ngẩn cả người, rồi lập tức cười vang: “Chết tiệt! Đừng làm mình sợ như thế chứ! Mau gọi điện cho Tổng Hoài Thừa đi, gọi cho anh ta đến đón cậu.”

Cố Niệm vẫn ngồi im, “Không cần.” Cô kích động quát to, như ý thức được mình phản ứng quá gay gắt, cô dịu giọng: “Chờ đến khi về nhà mình nói cho anh ấy cũng được.”

Phương Hủ Hủ cau mày, “Thật không thể hiểu nổi cậu nghĩ cái quái gì nữa! Mình đưa cậu về. Đứa bé này quả thực là món quà vô cùng, vô cùng quý giá.”

Hai người mất gần một giờ đồng hồ mới về đến nhà.

Cố Niệm một chút mệt mỏi cũng không có, cô ngồi ở sofa xem tivi, “Hủ Hủ, mình không sao, cậu về sớm một chút đi.”

“Mình về hay ở lại không phải là việc của cậu, cậu cũng đâu phải là không biết tính mình. Đợi Tổng Hoài Thừa về là mình sẽ đi ngay.”

Hai người cùng xem chương trình đêm giao thừa. Mãi cho đến khi chuông đồng hồ điểm năm lần, mọi người bắt đầu đếm ngược mười, chín, tám,... Chúc mừng năm mới.

Ngoài cửa sổ pháo hoa bắn khắp trời, đêm tối thoáng chốc trở nên sáng như ban ngày.

Phương Hủ Hủ đắm chiêu nhìn Cố Niệm.

Cố Niệm nhẹ giọng nói: “Hủ Hủ, năm mới vui vẻ.”

Phương Hủ Hủ hí hóp mắt, “Không ngờ là đến cuối cùng vẫn là hai chúng ta cùng nhau đón năm mới”. Cô cười cười, “Cố Niệm, chẳng lẽ cậu không muốn nói với mình chút gì về Tổng Hoài Thừa hay sao?”

Trong tivi, Chủ tịch nước nói lời chúc mừng, một năm mới đã đến, 2015, lại là một mùa xuân mới.

Cố Niệm trừng mắt nhìn, ánh mắt có chút đau đớn, “Tổng Hoài Thừa không biết đến sự tồn tại của đứa trẻ này. Quan hệ giữa mình và anh ấy có chút vấn đề, thế nhưng mình lại không biết vấn đề ở chỗ nào? Có lẽ, ngay từ đầu, mình và anh ấy đã nảy sinh vấn đề trong lúc tìm hiểu nhau”. Cô luôn nhớ về quãng thời gian ấy, thế nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nghĩ ra nổi rốt cuộc vấn đề là ở chỗ nào.

Cố Niệm đan hai bàn tay vào nhau, vẻ mặt cực kì bình tĩnh.

“Cậu đã biết là có vấn đề, vì sao lại muốn có đứa nhỏ?” Phương Hủ Hủ tức giận gần như là muốn phát điên.

Cố Niệm nhếch khóe miệng, “Minh sợ sau này không còn cơ hội nữa.”

“Cậu!!!” Phương Hủ Hủ hận không thể bỏ đầu Cố Niệm, nhìn xem trong đó rốt cuộc là chứa những gì.

“Hủ Hủ, cậu không hiểu được, cậu chưa từng yêu. Minh yêu anh ấy, tình cảm này còn sâu nặng gấp ngàn lần so với những gì cậu tưởng tượng. Cả đời này mình yêu anh ấy, không thể từ bỏ được.” Đôi mắt cô bỗng sáng lên.

“Cậu đã phát hiện ra điều gì rồi?” Phương Hủ Hủ cắn răng.

“Hai năm nay mình không thể mang thai, bởi vì chính anh ấy đã cho mình uống thuốc tránh thai.” Cố Niệm vô cảm nói. Chuyện này mấy tháng nay vẫn đặt sâu trong lòng cô, cô không nghĩ rằng có một ngày lại có thể bình thản nói ra như vậy.

Phương Hủ Hủ hít sâu một hơi, lửa giận bốc lên đến tận đỉnh đầu, đứng thẳng lên: “Cậu nói cái gì?” Cô gần như không thể tin vào những điều chính tai mình vừa nghe.

Cố Niệm mắt cay xè: “Lần đó nhìn thấy Lục Diệp Thanh, mình mới biết được sự thật”. Hai năm này, cô không hề có ý định đi kiểm tra, lần này đi kiểm tra mới phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng này.

Phương Hủ Hủ cầm tay Cố Niệm: “Chuyện đã lâu như vậy rồi, tại sao cậu lại không nói?”

Cố Niệm sput sput: “Mình cũng không biết phải nói như thế nào! Hủ Hủ, mình cảm thấy tất cả mọi chuyện như một giấc mơ. Anh ấy là Tống Hoài Thừa, không phải là ai khác, là người mình yêu suốt sáu năm trời.”

Trong phòng bỗng chốc trở nên yên lặng.

“Vậy cậu tính sao bây giờ?” Phương Hủ Hủ cắn răng hỏi.

“Chờ đợi. Minh nghĩ sẽ nhanh có đáp án thôi.” Vẻ mặt Cố Niệm hết sức quyết liệt.

Chương 7

Edit: Mân Thiên

Beta: Lãnh Vũ Bối

Phương Hủ Hủ không thể tùy tiện đồng ý trước sự lựa chọn của Cố Niệm, thế nhưng, cô hiểu rằng mình không cách nào thay đổi được quyết định của Cố Niệm.

Tình yêu đúng là liều thuốc độc mà không hề có thuốc giải. Đàn bà luôn cố chấp dính vào nó, cho dù có bị thương tổn đầy mình cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Phương Hủ Hủ nhìn Cố Niệm ngủ say rồi nhẹ nhàng giúp cô ấy đắp chăn. Cô không giống như Cố Niệm, Phương Hủ Hủ chính là kiểu người dù có thích đến đâu cũng không dễ dàng nói ra. Cô kiên quyết đợi chính miệng người yêu nói ra lời yêu thương đó. Nhưng, trên thế giới này, mọi chuyện đâu phải dễ dàng như vậy. Thế nên, cho tới tận bây giờ, Phương Hủ Hủ vẫn chưa có một mối tình nào.

Ngoài phòng khách có tiếng đóng cửa, Phương Hủ Hủ nhìn lướt qua đồng hồ, 3 giờ 26 phút. Cô đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

Bên ngoài có tiếng nói chuyện.

“Em đi lấy cho anh cốc nước.” Là giọng nữ, tiếp đó là tiếng giày cao gót.

Cô nhú mào, cảm thấy không hề thoải mái. Phương Hủ Hủ đột nhiên xuất hiện ở phòng khách, khiến người trong phòng giật thót.

Từ Hành thăm nhãn mặt, “Khốn khiếp! Sao lại rơi vào hoàn cảnh này chứ!”

Phương Hủ Hủ chớp mắt, liếc về phía bọn họ: “Cố Niệm không khỏe, cô ấy ở nhà một mình tôi không yên tâm nên tôi ở lại đây. Tổng Hoài Thừa, Cố Niệm nửa năm nay sức khỏe không tốt, vài lần ngất xỉu ở phòng tranh, mấy chuyện này anh biết không?”

Tổng Hoài Thừa tối nay uống không ít rượu, đầu óc có phần choáng váng, thế nhưng những gì Phương Hủ Hủ nói, anh đều nghe rõ. “Cô ấy làm sao vậy?”

“Anh không biết? Cô ấy là vợ anh mà anh cũng không biết sao?” Cô rõ ràng là cố ý làm khó anh.

Chu Hảo Hảo đưa cô một cốc nước: “Cô uống nước trước đi đã.”

Phương Hủ Hủ cười giấu cợt, trên mặt không giấu nổi vẻ châm biếm: “Tôi có một loại ảo giác rằng cô mới chính là nữ chủ nhân của nơi này.” Cô vén mái tóc dài, “Tổng Hoài Thừa, người cần uống nước là anh, để cho tỉnh táo lại đi.”

Chu Hảo Hảo nhú mày, “Phương tiểu thư, cô đừng nói kiêu châm chọc như thế, tôi và Hoài Thừa là bạn bè lâu năm, không giống như những lời nói của cô.”

Phương Hủ Hủ thay giày cao gót, cô vốn dĩ đã cao, lúc này khi mang giày vào thì đứng ngang bằng với hai người kia, cô mặc áo khoác ngoài, đứng tại chỗ, nói: “Chu tiểu thư, cô biết là bạn bè thì tốt rồi, bạn bè và người yêu khác nhau, cô nên nhớ cho kĩ.”

“Được rồi Hủ Hủ, Hảo Hảo là bạn của tôi.” Tổng Hoài Thừa nhú mày, “Từ Hành, cậu giúp tôi đưa Hủ Hủ về.”

“Không cần, không thân cũng chẳng quen, lại còn là một người đàn ông, tôi tốt nhất là nên giữ khoảng cách thì hơn.” Phương Hủ Hủ giống cười mà như không cười khẽ nói.

Cố Niệm nghe thấy âm thanh từ bên ngoài liên tiếp dậy, ý thức được rằng Tổng Hoài Thừa đã trở về. Cô xô dép lê đi ra ngoài, thấy anh như vậy, liền âm thầm đứng một chỗ.

Tổng Hoài Thừa uống một cốc nước lớn, trầm mặc nhìn cốc nước, im lặng không nói. Từ Hành ngồi một bên.

“Có muốn uống thêm cốc nữa không?” Chu Hảo Hảo giọng điệu vẫn khá tốt.

Cố Niệm định đi ra ngoài nhưng lại dừng lại. Cô nghĩ tới lời nói của Phương Hủ Hủ.

“Không cần”. Tổng Hoài Thừa ngẩng đầu, “Mấy người cũng về đi.”

Chu Hảo Hảo khước môi mấp máy, cúi đầu nhỏ giọng nói, “Khi nào anh với em ở bên nhau mới không bị bọn họ chỉ trích?” Cô cười lạnh. “Cố Niệm, cô ta mới là kẻ chen chân vào giữa chúng ta.”

Cả người Cố Niệm cứng đờ, chân tay nháy mắt trở nên lạnh ngắt.

“Hảo Hảo, chúng ta đi thôi.” Từ Hành bước lên một bước kéo tay Chu Hảo Hảo “Điều là chuyện quá khứ rồi.”

Chu Hảo Hảo khóc lóc đứng dậy, “Quá khứ? Sao em có thể buông tay được? Hoài Thừa, em không hiểu, cô ta rốt cuộc có điểm nào tốt?”

Cố Niệm tay ôm ngực, dường như ngừng thở, bên tai chỉ có tiếng thở của bọn họ.

“Từ Hành, đưa Hảo Hảo về đi.” Tổng Hoài Thừa lạnh lùng nói.

Chu Hảo Hảo vung tay, “Anh luôn như vậy! Năm đó em đi du học, chỉ hai năm, hai năm thôi anh cũng không đợi em. Tình cảm của hai ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại không bằng tình cảm của Cố Niệm?”

Cố Niệm như bị ngàn dao đâm vào người, cô chậm chậm đi vào phòng, theo ánh sáng yếu ớt ở phía trước. Ánh mắt cô chậm rãi liếc qua ba người trong phòng khách.

Từ Hành nhắm mắt, nghĩ rằng hôm nay đến đây quả là một sai lầm.

Chu Hảo Hảo nhìn Cố Niệm, ánh mắt không hề có ý tốt.

Cố Niệm nhìn Tống Hoài Thừa, khuôn mặt trắng trẻo, vẻ mặt điềm tĩnh, anh uống rượu xong sẽ thành như vậy. “Xin lỗi, tôi không cố ý nghe mọi người nói chuyện”. Cô mỉm cười, “Biết anh đã về nên em ra xem sao.”

Khung cảnh trước mặt trở nên mơ hồ, cô máy móc nói: “Em không biết lúc trước hai người lại thân thiết đến vậy, em đúng là đồ ngốc.” Lời nói của cô có chút luống cuống, đôi mắt đen láy buồn buồn. “Tôi là kẻ thứ ba sao?” Cô thì thảo hời, cũng không biết là đang hỏi ai.

Tống Hoài Thừa trầm lặng, khóe môi giật giật, “Hiện tại em là vợ của anh.”

Cố Niệm mỉm cười, “Tôi hơi mệt, muốn đi nghỉ. Mọi người cứ tự nhiên đi.”

Hiện tại là thế.

Nhưng sau này sẽ ra sao?

Cô tự dặn lòng không cần nghĩ nhiều, thế nhưng lại không kìm được mà nghĩ càng nhiều. Một đêm dài mất ngủ.

Lần đầu tiên Tống Hoài Thừa không quay về phòng sau khi kết hôn.

Sáng hôm sau, lúc Cố Niệm xuống, Tống Hoài Thừa đã ở trong phòng ăn. Trên bàn có bánh bao, còn có sữa đậu nành của cửa hàng mà cô thường mua.

Cố Niệm cảm thấy tức ngực, đến phòng bếp rót một cốc nước, rồi quyết tâm đi đến phòng khách.

Tống Hoài Thừa lên tiếng: “Bánh bao của cửa hàng dưới nhà.”

Chuyện đêm qua giống như một giấc mơ, tỉnh dậy rồi khó mà phân biệt thực giả.

Cố Niệm đứng tại chỗ, “Tổng Hoài Thừa, tại sao anh lại cưới em?”

Tổng Hoài Thừa ngậy người một lát, “Không phải em nói em có tướng vượng phu hay sao?”

Cố Niệm vuốt ve cổ nước, cảm thấy đau đớn ở trong lồng ngực.

“Phương Hủ Hủ nói gần đây sức khỏe của em không tốt. Làm sao vậy?” Tổng Hoài Thừa hỏi.

Cố Niệm thờ dài một tiếng, “Không biết, bác sĩ cũng không rõ là mắc bệnh gì, có lẽ là một loại bệnh hiểm nghèo mới chăng.” Cô nói đùa.

Tổng Hoài Thừa nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, hàm dưới sít chặt.

“Anh đang lo lắng sao?” Cô cười cười. “Nếu như em xảy ra chuyện, có phải mọi thứ sẽ trở về điểm ban đầu hay không? Ha ha. Nói chơi vậy thôi. Em cũng không phải là người xấu, chắc ông trời cũng không đối đãi tệ với em vậy đâu. À, em có thể hỏi một chút? Anh và Hảo Hảo thật sự là đã từng ở bên nhau phải không?”

Tổng Hoài Thừa nheo mắt, “Cố Niệm, bất kể anh và cô ấy có từng ở bên nhau hay không, tất cả đều là chuyện quá khứ rồi.”

“Anh cho đó là chuyện quá khứ, thế nhưng người ta chưa chắc đã nghĩ như vậy.” Giọng điệu cô đầy chua xót, “Em thấy, Hảo Hảo đúng là rất hận em. Chẳng trách chúng ta kết hôn, cô ấy lại không tới. Em thật ngốc, lại còn giới thiệu bạn trai cho cô ấy. Tổng Hoài Thừa, chắc anh thấy em thật nhiều chuyện, làm những việc không cần thiết phải không? Nhưng anh thế nào cũng không nói. Em thấy mình chẳng khác gì kẻ ngốc. Khó trách được buổi tối khi Hảo Hảo trở về, tất cả bạn bè của anh đều cảm thấy vô cùng kì quái. Tổng Hoài Thừa, anh bắt nạt em.”

Mặc dù trong lòng cảm thấy rất uất ức, cô vẫn không đành lòng mang chuyện có con nói ra trong lúc này.

“Cố Niệm...” Ánh mắt Tổng Hoài Thừa chất chứa bao điều muốn nói, nhưng cuối cùng anh lại không nói gì.

Tổng Hoài Thừa, rốt cuộc anh đang che giấu điều gì?

Cố Niệm nhẹ giọng nói, “Hôm nay anh có thời gian không? Ông nội muốn gặp anh.”

“Có.” Tổng Hoài Thừa nói.

Bữa sáng Cố Niệm không hề thích ăn bánh bao, cô liền ăn một quả táo. Tổng Hoài Thừa thấy cô như vậy, khẽ nói: “Hôm khác anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra, gần đây

em ăn cũng không nhiều.”

Cố Niệm cong khóe miệng: “Đã kiểm tra rồi. Bác sĩ cũng kê đơn rồi.” Cô giơ chiếc lọ màu trắng trong tay lên: “Viêm dạ dày. Chăm sóc tốt là ổn.”

Ông Tổng sống ở ngoại ô, bình thường do cô giúp việc và chú tài xế chăm sóc. Mặc dù ông thường nói để cho anh và cô đi làm mấy việc của những người trẻ tuổi nhưng khi gặp cháu trai cháu dâu thì khuôn mặt ngập tràn ý cười.

“Ông.” Cố Niệm đưa mấy đồ tắm bỏ cho cô giúp việc.

Ông Tổng cầm tay cô, “Niệm Niệm đến rồi đây à. Không phải là ông đã dặn cháu không cần mua đồ đến hay sao. Cái con bé này lần nào cũng không nghe lời vậy.”

“Lát nữa cháu ăn cùng ông là được mà.”

“Đúng đúng. Mà sao dạo này cháu gây vậy?” Ông Tổng nhìn cô một lượt, ngoảnh đầu nói với Tổng Hoài Thừa: “Hoài Thừa, có phải cháu bắt nạt Niệm Niệm phải không?”

Cố Niệm cười không ngừng, “Ông ơi anh ấy bắt nạt cháu.”

“Ồ!” Ông Tổng cao giọng, “Lát nữa ông sẽ đánh nó. Nói xem nó bắt nạt cháu như thế nào?”

Cố Niệm thành thật nói: “Anh ấy và Từ Hành, Hảo Hảo đi đón năm mới mà không cho cháu theo cùng.”

“Nên đánh, nên đánh!” Ông cụ trừng mắt nhìn Tổng Hoài Thừa.

Tổng Hoài Thừa bất đắc dĩ chìa tay ra.

“Niệm Niệm, cháu đi lấy roi mây đến đây.”

Cố Niệm lè lưỡi, đưa tay đánh vào lòng bàn tay Tổng Hoài Thừa một cái, “Ông ơi, cháu không buồn đâu. Đêm qua cháu và Hủ Hủ đón năm mới, còn vừa cùng nhau giao một bức tranh đi nữa.”

Hai người ở lại cùng ông Tổng cả ngày, Cố Niệm làm nũng chọc cười ông, tâm trạng ông vô cùng tốt. Buổi chiều, Tổng Hoài Thừa nhận được một cuộc điện thoại, cô thấy anh cầm di động đi tới vườn hoa.

Không lâu sau, Tổng Hoài Thừa quay lại, “Ông ơi, cháu có chút việc nên phải về trước rồi.”

“Chuyện gì mà gấp đến vậy?” Ông Tổng có phần mất hứng.

Tổng Hoài Thừa nhíu chặt đôi lông mày.

“Ông ơi, cháu ở lại chơi cùng ông, để anh ấy về trước đi. Công ty có rất nhiều chuyện cần anh ấy giải quyết.”

Ông Tổng ừ một tiếng.

Cố Niệm tiễn anh ra về, vừa đứng dậy, cảnh vật trước mặt đột nhiên tối sầm, cô vội vàng vươn tay. Tổng Hoài Thừa nắm được tay cô, “Làm sao vậy?”

Cố Niệm từ từ thích nghi được, “Không có việc gì. Vấn đề cũ mà thôi. Em giúp anh đi lấy đồ.”

“Để anh tự đi.” Tổng Hoài Thừa nói.

“Anh ở cùng ông một lát đi.” Nói xong cô đi thẳng vào trong phòng.

Ông Tổng nhìn bóng dáng của Cố Niệm, ý tứ nói, “Hai đứa các cháu làm sao vậy? Đừng cho rằng ông già rồi thì không thấy điều gì! Niệm Niệm là một cô gái tốt, không giống với những người con gái khác, cháu phải biết trân trọng nó.”

Tổng Hoài Thừa im lặng.

Cố Niệm quay trở lại rất nhanh, “Đi đường cẩn thận nhé.”

“Chút nữa anh sẽ đón em.” Tổng Hoài Thừa nói.

Cố Niệm khẽ nói, “Chu Hảo Hảo xảy ra chuyện phải không? Anh không nói em cũng đoán được. Đừng đến đón em, em muốn ở lại đây hai ngày.”

Chương 8

Editor: Mân Thiên

Beta: Lãnh Vũ Bối

Tổng Hoài Thừa đi một mạch nhanh như bay, một giờ sau đã đến chỗ Chu Hảo Hảo.

Anh gõ cửa hồi lâu, bên trong không hề có tiếng động. Lúc này gọi điện, Chu Hảo Hảo có chút không bình thường. Anh vội vàng gọi điện lại cho Chu Hảo Hảo, tiếng điện thoại di động truyền ra ngoài, nhưng hồi lâu cũng không có người nhận.

Tổng Hoài Thừa nhíu mày.

Trước cửa có một chậu cây Quan Âm mọc rất tươi tốt. Trong đầu Tổng Hoài Thừa bỗng lóe lên một ý nghĩ. Anh khom lưng dịch chuyển chậu hoa, quả nhiên phía dưới có một chiếc chìa khóa.

Khi còn nhỏ Chu Hảo Hảo luôn luôn đem theo chìa khóa bên mình, sau này lại giấu nó ở chậu hoa trước cửa nhà hoặc dưới hòn đá. Việc này anh đã từng được nghe cô ta kể.

Tổng Hoài Thừa bước vào nhà, phát hiện Chu Hảo Hảo đang nằm trên sofa, cửa sổ ngoài ban công bị vỡ toang, hơi lạnh từ bên ngoài ùa vào

Chu Hảo Hảo trên người chỉ mặc bộ áo lót mỏng manh, sắc mặt tái nhợt.

“Hảo Hảo.” Tổng Hoài Thừa nâng cô ta dậy, cảm nhận được thân nhiệt lạnh ngắt của cô. Anh nhìn quanh bàn trà, bên trên chỉ bày toàn hoa quả. “Khó chịu ở chỗ nào?” Anh sờ trán cô ta, nơi đó nóng như lửa đốt.

“Anh đưa em đi bệnh viện.” Tổng Hoài Thừa lạnh lùng nói.

Chu Hảo Hảo líu ríu: “Em không muốn đi bệnh viện. Em không muốn bị tiêm.” Cô ta rúc vào trong lòng anh, “Hoài Thừa.”

Tổng Hoài Thừa ôm lấy cô, Chu Hảo Hảo đầu đau như búa bổ, nhân lúc vẫn còn ý thức, cô ta tham lam ôm lấy anh, “Hoài Thừa, nếu có thể mãi như vậy, em tình nguyện bệnh suốt đời.”

Tổng Hoài Thừa ngăn người, “Đừng nói mấy câu ngốc nghếch như vậy. Đi bệnh viện trước đã.”

“Ha ha...” Chu Hảo Hảo mỉm cười, “Vẫn là anh quan tâm em nhất.”

Tới bệnh viện, bác sĩ kiểm tra chẩn đoán là bị viêm phổi. Tống Hoài Thừa nhắm mắt. Về mặt Chu Hảo Hảo vô cùng thoải mái, không hề để ý xung quanh.

Tống Hoài Thừa thay cô ta làm thủ tục nhập viện.

Phòng bệnh im lặng, cô ta ngồi truyền dịch trên giường, Tống Hoài Thừa ngồi trên sofa, hai tay đan vào nhau, không biết đang nhìn cái gì.

Mỗi khi bình truyền nước hết, anh đều cẩn thận giúp cô ta thay bình truyền dịch mới.

Khóe miệng Chu Hảo Hảo cong lên.

Màn đêm buông xuống, ngoài cửa sổ phố đã lên đèn.

Cố Niệm không hề liên lạc với Tống Hoài Thừa, đến đêm thì cô trở về nhà. Trong nhà lạnh lẽo, vắng vẻ, Tống Hoài Thừa không về. Cô nghiêm túc chuẩn bị bữa tối, suy cho cùng là trong bụng cô còn có đứa nhỏ, cô càng phải chăm sóc cho mình nhiều hơn.

Ngày hôm sau, cô lái xe đến bệnh viện.

Trùng hợp là Lục Diệp Thanh có ca trực.

“Bác sĩ Lục” Cố Niệm lên tiếng chào hỏi.

Lục Diệp Thanh nhìn cô: “Lúc này cảm thấy không khỏe chỗ nào ư?”

Cố Niệm cười rạng rỡ: “Bác sĩ Lục, tôi làm mẹ rồi.” Trong mắt cô ngập tràn hạnh phúc. Việc này nên nói với chồng đầu tiên, vậy mà cô lại nói cho Lục Diệp Thanh trước. Đúng là cô và Lục Diệp Thanh có duyên mà.

“Chúc mừng cô.” Lục Diệp Thanh gật gù đầu. “Được thỏa lòng mong ước rồi nhé.”

Lục Diệp Thanh kiểm tra cho cô, về mặt vô cùng chuyên tâm, khuôn mặt nhìn nghiêng vô cùng đẹp trai.

Cố Niệm ngây ngốc nhìn ngắm khuôn mặt ấy, Lục Diệp Thanh viết nhanh trên giấy: “Mang thai bốn tháng, kê cho cô vitamin B11. Bình thường nên tránh đồ kích thích, nên ăn nhiều thực vật, dinh dưỡng cân bằng. Cơ thể cô vốn đã gầy, lúc này không thể lại giảm béo.” Anh ta vui đùa nói.

Cố Niệm giật mình, có đôi chút ngượng ngùng, thật sự là hơi thất lễ, cô có phần thất thần, “Bác sĩ, những thứ thuốc tôi dùng trước đây có gây ảnh hưởng gì không?” Cô lo

lắng hỏi.

“Cái này tôi cũng không rõ. Lần sau đem thuốc đến đây để tôi xét nghiệm.”

Cố Niệm nhếch miệng, không biết làm sao, “Tôi không có thuốc.”

Lục Diệp Thanh có chút trầm ngâm, “Việc này không đúng. Bất cứ mọi việc trên đời đều có nguyên nhân. Nếu đã muốn có con, cô hãy mở lòng mình ra. Đứa bé trong bụng bị ảnh hưởng trực tiếp bởi tâm trạng người mẹ.

Cố Niệm khẽ cười, “Tôi biết. Bác sĩ Diệp, anh là người tốt, nhất định sẽ tìm được người bạn gái phù hợp. Ừm, tôi cảm thấy anh hợp với việc làm bác sĩ phụ khoa đấy.”

Lục Diệp Thanh ánh mắt trầm ngâm: “Thôi được rồi, tôi không tiến.”

Cố Niệm lấy thuốc, nhẹ nhàng rời đi, bước đi rất cẩn thận. Nhìn những người phụ nữ bụng to, cô không khỏi nhìn lại cái bụng phẳng lì của chính mình, tưởng tượng như đó là dáng vẻ của mình trong tương lai.

Rất nhiều người xếp hàng chờ mua thuốc, Cố Niệm cũng đứng xếp hàng, trước cô là một đôi vợ chồng. Người chồng nói với vợ: “Em ngồi đây đi, anh qua bên kia xếp hàng.”

“Em không mỏi.” Người vợ nhẹ nhàng đáp.

Người chồng không biết làm sao, ân cần: “Em đúng là không nghe lời mà.”

Cố Niệm khẽ bước sang một bên, thoáng run rẩy, không biết Tống Hoài Thừa sẽ cảm thấy thế nào khi biết cô có thai?

Anh sẽ đối xử với đứa trẻ này như thế nào? Nếu anh nói không cần, cô sẽ đưa đơn ly hôn.

Ly hôn...

Cố Niệm bất chợt rung mình khi nghĩ đến chuyện này, tại sao cô lại có thể nghĩ tới nó chứ.

Cô ngược mắt nhìn về phía cửa sổ, đột nhiên nhìn thấy một hình bóng vô cùng quen thuộc, tại sao anh lại ở đây? Cách nhau có mười bước chân, cô nhìn thấy anh, nhưng từ đầu đến cuối anh không hề nhìn thấy cô.

Cố Niệm muốn quay đi, thế nhưng, cô lại sợ anh đến đây để lấy thuốc cùng người khác.

“Cô ơi, làm ơn đi nhanh một chút.” Người phía sau lên tiếng thúc giục.

Cố Niệm bối rối: “A, xin lỗi!” cô giật mình, đồ trong tay rơi hết xuống đất.

Tổng Hoài Thừa lấy thuốc xong, xoay người rời đi, bước chân khẽ lướt qua cô.

Giây phút đó, cô cuối cùng cũng hiểu được cảm giác đau đớn không nói nên lời. Cô chậm rãi ngẩng đầu. Tổng Hoài Thừa như chợt cảm nhận được điều gì đó, hơi ngoảnh đầu, mắt đối mắt với cô, ánh mắt anh không giấu được sự kinh ngạc.

Anh bước tới, cúi xuống giúp cô nhặt mọi thứ vương vãi trên mặt đất. “Sao em lại ở đây?”

“Em đến lấy thuốc.” Cố Niệm nhanh chóng cầm đơn thuốc giấu đi. “Còn anh?”

Tổng Hoài Thừa giúp cô cầm túi, “Hào Hào bị viêm phổi, phải nằm viện.”

“Viêm phổi ư?” Cố Niệm thở dài một tiếng, điềm nhiên nói: “Nghiêm trọng đấy. Anh đi chăm sóc cho cô ấy đi.”

Tổng Hoài Thừa nhìn cô: “Đưa đơn thuốc đây, anh đi lấy giúp em.”

Cố Niệm siết chặt đơn thuốc, ra sức lắc đầu, nhìn hàng người phía trước: “Không cần. Người phía trước còn đông lắm, em chỉ cần lấy vitamin bình thường thôi, em đến hiệu thuốc mua cũng được”. Cô nhìn số thuốc trong tay anh, “Em sẽ không đến thăm Hào Hào đâu, sợ lại khiến bệnh tình cô ấy càng thêm nặng.”

Nói xong, cô liền rời đi mà không hề nhìn sắc mặt của anh.

Tổng Hoài Thừa đứng đó nhìn bóng cô dần khuất xa.

Anh trở lại phòng bệnh, y tá nói: “Anh Tổng đã trở lại rồi, bạn gái anh đợi mãi không thấy anh về, vừa mới định xuống dưới tầng tìm anh. Tốt quá, không có chuyện gì thì tôi đi đây. Nếu có gì cần thì hai người cứ gọi tôi.”

Chu Hào Hào nghiêm mặt: “Sao anh đi lâu vậy?”

“Đông người”. Tổng Hoài Thừa đặt đồ xuống bàn, “Hào Hào, anh đã nhắn tin cho Từ Hành rồi, lát nữa cậu ấy sẽ tới chăm sóc em.”

Trong nháy mắt, vẻ mặt Chu Hào Hào trở nên lạnh lẽo, “Anh không thể ở lại đây thêm một lát sao? Em biết rồi! Tổng Hoài Thừa, em biết cả rồi! Anh không hề yêu cô ta! Anh cưới cô ta là vì...”

“Đủ rồi!” Tống Hoài Thừa lạnh lùng ngắt lời, “Em nghỉ ngơi đi.”

Sắc mặt Chu Hảo Hảo trắng bệch.

Tống Hoài Thừa vừa bước ra ngoài, bên trong phòng liền truyền đến một loạt âm thanh đổ vỡ. Chu Hảo Hảo điên cuồng đập phá bình hoa.

Tống Hoài Thừa về nhà, Cố Niệm không có nhà. Anh ngồi im lặng mấy giờ đồng hồ, Cố Niệm vẫn chưa trở về.

Từ Hành gọi điện cho anh, “Cậu thật nhẫn tâm. Cậu xem, Hảo Hảo bị cậu làm cho thành như vậy. Hoài Thừa, muốn cắt đứt cũng không cần nhanh chóng như vậy chứ.”

Tống Hoài Thừa day day thái dương, “Ừ, tình hình bên đó thế nào?”

“Hắn ta đã đem tiền đến rồi.” Từ Hành lạnh nhạt đáp, “Nhanh thôi, không quá ba ngày. Có điều, cậu định tính thế nào với Cố Niệm?”

Tống Hoài Thừa không nói gì.

Từ Hành cao giọng, “Hoài Thừa, cậu và cô ấy không thể được, nhớ đến cha mẹ cậu đi.”

Trán Tống Hoài Thừa nổi gân xanh, “Tôi biết. Kế hoạch vẫn như cũ.”

“Như vậy thì tốt. Tôi sợ cậu...” Từ Hành không nói hết câu, hơi cong khóe miệng.

Cố Niệm trở về nhà họ Cố lúc nửa đêm. Dì thấy cô thì kinh ngạc, “Sao bây giờ con lại đến? Hoài Thừa không đến cùng con sao?” Nhắc tới Tống Hoài Thừa, vẻ mặt dì hơi là lạ, tuy nhiên Cố Niệm không hề chú ý tới điểm này.

“Anh ấy có việc ở công ty.” Cố Niệm thân nhiên đáp.

Ánh mắt dì lạnh lẽo, không hề tin vào lời cô nói, “Niệm Niệm, vốn dĩ cha con không cho phép dì nói với con chuyện này.”

Cố Niệm ngược mắt nhìn, “Chuyện gì ạ?”

“Con có biết lần trước vì sao cha con bị bắt không?” Dì giận dữ, “Là do người của Tống Hoài Thừa tố cáo.”

Lòng Cố Niệm thoáng chốc dậy sóng, “Sao có thể?”

“Dì lừa con làm gì. Cha con nhờ bạn bè điều tra. Con có biết Tổng Hoài Thừa có mấy cái công ty không? Cha con từ trước tới giờ cũng không hề biết bị công ty bên ngoài của Tổng Hoài Thừa cạnh tranh.”

Đầu óc Cố Niệm trở nên trống rỗng, “Sao lại là anh ấy chứ?” Cô không dám tin đây là sự thật.

Dì cười lạnh, “Sao dì biết được? Ngay cả cha vợ nó cũng dám tố cáo, đúng là đồ bất hiếu!”

Khuôn mặt Cố Niệm trở nên trắng bệch, trong lòng cô đột nhiên có dự cảm xấu. Suy nghĩ rối bời của cô trong chốc lát chưa thể thông suốt được. “Cha con đâu?”

“Ông ấy ra ngoài rồi. Máy ngày nay ông ấy bận bịu vì cái hạng mục gì đó.”

Cố Niệm nhanh chóng gọi điện cho Cố Chu Đạo.

Cố Chu Đạo đang ở chỗ kí hợp đồng. Ông bỏ ra một triệu, tất cả số tiền ông có đều mang ra đầu tư, cộng thêm cả 2000 vạn vay được ở ngân hàng.

Kí tên, đóng dấu.

“Ông Cố, hợp tác vui vẻ.” Đôi phương giờ tay bắt.

“Chắc chắn rồi. Chúng ta đã kí hợp đồng mà. Để mấy ngày nữa cùng nhau bàn bạc chi tiết hơn nhé.”

“Tốt quá!” Chuông điện thoại của Cố Chu Đạo vừa vang lên, thấy là con gái cưng, “Niệm Niệm.”

“Cha đang ở đâu?” Cố Chu Đạo tràn đầy phấn chấn, “Cha đang ở ngoài. Cha cùng đối tác đã quyết biến thị xã D ở phía đông thành khu vực trong thành phố, cha đang chuẩn bị tạo ra một khu phố trung tâm kiểu mới.”

Cố Niệm đầu đầu, “Cha trở về đi rồi nói sau nhé.”

Cố Chu Đạo nhìn đối tác, “Ông chủ Lý, thật ngại quá, đêm nay không thể trò chuyện cùng ông rồi, con gái tôi thúc giục tôi trở về.”

“Không có gì. Ông chủ Cố đúng là rất thương con gái.”

Cố Chu Đạo mỉm cười.

Vừa về đến nhà, Cố Chu Đạo đã gọi lớn, “Cha về rồi đây.”

Cố Niệm vẻ mặt nghiêm trọng, “Cha, gần đây cha làm gì vậy?”

Cố Chu Đạo không hài lòng, “Kiếm nhiều tiền thôi!”

Cố Niệm thờ dài một tiếng, “Con đã nói bao nhiêu lần rồi, nhà ta hiện tại như thế này là ổn rồi. Sao cha còn làm vậy?”

“Con bé ngốc này! Ai chẳng muốn kiếm được nhiều tiền. Tất cả việc cha làm đều là để chuẩn bị cho con và cháu ngoại của cha thôi.”

Cố Niệm trong giây lát không biết nói gì. Cô lặng lẽ: “Lần trước cha bị như vậy là do Hoài Thừa làm phải không?”

Nhắc tới chuyện này, lửa giận trong lòng Cố Chu Đạo lại bùng lên, nhưng ở trước mặt Cố Niệm, ông đành nín nhịn, “Cha không biết nó còn có công ty khác.”

Xem ra là ngầm thừa nhận rồi, Đúng là do anh ấy làm. Trong lòng Cố Niệm ớn lạnh.

“Cha, con hỏi cha, lúc đó rốt cuộc cha và Hoài Thừa đã xảy ra chuyện gì? Tại sao quan hệ giữa hai người lại vậy?”

Cố Chu Đạo liếc mắt, “Có gì lạ đâu. Phong cách làm việc của cha và Hoài Thừa không giống nhau, lập trường khác nhau, không có tiếng nói chung. Con lại tưởng tượng ra cái vớ vẩn gì vậy? Lúc đó có khả năng là Hoài Thừa cũng không hề biết.”

Cố Niệm đan hai tay vào nhau, trong lòng bình tĩnh hơn, “Con chỉ lo lắng cho cha thôi mà.”

“Cha đã bước chân vào thương trường bao nhiêu năm rồi, yên tâm đi.” Cố Chu Đạo vỗ vỗ vào tay cô.

Tâm trạng mấy ngày nay của Cố Niệm vẫn chưa ổn định, cô nhắn tin cho Tổng Hoài Thừa, báo cho anh biết là mình đang ở nhà cha, Tổng Hoài Thừa qua quýt gửi lại một chữ: “Được.”

Hết tết Nguyên Đán, Cố Niệm trở lại phòng tranh. Phương Hủ Hủ đi Hải Nam, chỉ còn một mình cô. Mỗi sáng, Cố Niệm đều lật lại các tập tranh để giết thời gian.

Ánh mặt trời chiếu vào, nhẹ nhàng bao phủ lên thân thể phía trên của cô.

Đang bức bối thì có tiếng di động, Cố Niệm có phần không vui khi lại có người tìm cô trong lúc này. Là Chu Hảo Hảo. Cố Niệm có chút do dự, vẫn là nghe thì hơn.

“Cố Niệm.” Giọng Chu Hảo Hảo không còn thân thiết như xưa.

“Hảo Hảo, xin chào”. Cố Niệm đều đều đáp.

“Cố Niệm, chẳng lẽ cô thật sự không thêm đề ý đến quá khứ của tôi và Hoài Thừa, chẳng lẽ cô cho rằng Hoài Thừa yêu cô thật lòng hay sao?” Chu Hảo Hảo rũ bỏ vẻ giả tạo, lạnh lùng hỏi.

Cố Niệm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Cô đang ở tầng hai. Lá của cây ngô đồng đã rụng hết, chỉ còn lại những cành khô, thật thê lương.

“Ban đầu là tôi thích anh ấy trước, ngay từ đầu anh ấy đã không hề yêu tôi. Nhưng chẳng phải bây giờ chúng tôi đã kết hôn rồi sao.” Cố Niệm một tay cầm điện thoại, một tay nhẹ nhàng xoa xoa bụng.

“Vậy cô không tò mò muốn biết vì sao Hoài Thừa đồng ý cưới cô ư?” Chu Hảo Hảo cười lạnh.

Cố Niệm nhắm hai mắt, “Cô gọi điện cho tôi chẳng phải là muốn nói cho tôi biết chuyện này hay sao? Nói đi. Tôi nghe.”

Giọng nói của cô vẫn nhàn nhạt làm cho Chu Hảo Hảo ghen hòng. Dựa vào cái gì? Cô ta chỉ là một đứa con gái nhà giàu mà thôi. “Tôi nói cho cô biết. Là vì Hoài Thừa hận cha cô. Là cha cô đã hại chết cha anh ấy. Anh ấy cưới cô chỉ vì trả thù mà thôi.”

Cố Niệm rùng mình.

Rất lâu sau vẫn không có tiếng động.

“Cố Niệm, cô vẫn tiếp tục với cuộc hôn nhân này sao?”

“Hảo Hảo, nếu tôi và anh ấy đã có thể cùng nhau chung sống hai năm, sao lại có thể tin lời cô nói được. Nếu không phải do Hoài Thừa nói ra, tôi tuyệt đối sẽ không tin.” Cố Niệm mãi mới nói nên lời, “Nếu đó là sự thật, tôi sẽ chờ Tống Hoài Thừa trả thù, tôi tình nguyện.”

Tắt máy, cô nhanh chóng đứng lên, rời khỏi phòng tranh và về nhà.

Trong nhà hết sức im ắng.

“Cha ơi, di ơi.” Cố Niệm lớn tiếng gọi. Nhưng mãi mà không có ai trả lời. Trong lòng cô càng ngày càng nhiều thắc mắc. Cầm điện thoại chuẩn bị gọi, cô phát hiện có mấy tin nhắn chưa đọc, một trong số đó là của cha cô.

“Niệm Niệm, cha cùng đi ra ngoài du lịch, con nhớ chăm sóc bản thân, đừng nghỉ nhiều.”

Cố Niệm nhanh chóng gọi điện thoại, nhưng không có ai nghe máy.

Lúc này ở ngoài cửa có người ra sức gõ cửa, Cố Niệm vừa ra vừa nhìn thấy có khoảng 10 thanh niên khỏe mạnh đang đứng ở cửa, ánh mắt cô trở nên lạnh lùng: “Các người tìm ai?”

“Gọi Cố Chu Đạo ra đây.” Người thanh niên đứng đầu nói lớn.

Cố Niệm nhíu mày, lui lại về phía sau, “Các người tìm lầm rồi.” Cô xoay người, chuẩn bị đóng cửa.

Người thanh niên đứng đầu chặn ngang cánh cửa, Cố Niệm lao đảo lùi từng bước, cúi người xuống dưới, cô sợ tới mức lưng đổ mồ hôi lạnh.

“Sao lại nhầm được? Địa chỉ tôi nhớ rõ ràng rành rành. Gọi người ra đây, nếu không đừng trách chúng tôi không khách khí!”

Về mặt Cố Niệm vô cùng khó coi: “Ông ấy không có ở đây, không tin thì các người có thể vào xem thử.”

Người thanh niên trừng mắt nhìn cô. Phía sau có người nói: “Có thể là hắn đã chạy trốn.”

“Mẹ kiếp!” Tiếp sau đó là một loạt tiếng chửi rủa.

Cố Niệm dùng sức nắm chặt tay, trong lòng lo lắng nhưng trên mặt không biểu hiện ra chút nào, “Rốt cuộc là các người đang làm gì ở đây?”

“Cố Chu Đạo lừa tiền chúng tôi.”

“Khốn khiếp! Tìm được hắn thì không thể cho hắn sống.”

“Cô là gì của hắn?”

“Cô là con gái của ông ta? Có tiền rồi!” Có người tiến lên một bước, kéo mạnh cánh tay Cố Niệm, lực mạnh khiến cô cảm thấy cánh tay mình như bị trật khớp.

“Buông tay ra. Nếu không tôi báo cảnh sát.”

“Tốt lắm. Báo đi. Báo cảnh sát tới bắt tên lừa đảo kia luôn đi.”

“Các người nói rõ sự tình ra đi. Nếu là lỗi của cha tôi, gia đình chúng tôi chắc chắn sẽ không trốn tránh trách nhiệm.” Cố Niệm tự biết lượng sức mình, tha thiết nói.

“Cô gái, chúng tôi không phải là không biết phân biệt phải trái. Chúng tôi đem tiền đến chỗ cha cô đầu tư, cái gì mà làm thị xã phía đông thành trung tâm mới, vốn tưởng rằng sẽ được lợi nhuận, ngờ đâu ông ta lại ôm tiền bỏ chạy.”

“Hơn 10 vạn kia đều là tiền mồ hôi nước mắt của chúng tôi. Cô ă nói với chúng tôi thế nào bây giờ?”

Cố Niệm nghẹn ngào: “Tôi biết rồi. Tôi sẽ cố liên lạc với cha tôi. Tiền của các người, chúng tôi chắc chắn sẽ trả lại.”

“Dựa vào đâu mà chúng tôi phải tin cô?”

Cố Niệm hít sâu một hơi: “Công ty Vạn Thiên là do chồng tôi lập nên.”

Mọi người im lặng, lát sau có người lên tiếng: “Tôi biết, là ông chủ họ Tống.”

Cố Niệm cười lạnh, cô chưa bao giờ nhắc tới thân phận của chồng mình, hôm nay đúng là do tình cảnh bắt buộc phải làm vậy.

“Thế thì tốt, ba ngày sau chúng tôi lại đến.”

Cố Niệm mím môi, gật đầu.

Đám người vừa rời đi, cô kéo thân mình một môi ngồi lên sô pha, hai tay run run.

Trong lòng vẫn có tiếng nói: Đừng là anh ấy! Đừng là anh ấy!

Cô run rẩy gọi điện thoại cho dì, cũng may là có người nghe máy.

“Niệm Niệm.” Cố Chu Đạo căng thẳng gọi.

“Cha, có rất đông người vừa đến đây, hai người đang ở đâu vậy?”

Sắc mặt Cố Chu Đạo tái mét, “Con có bị làm sao không?”

“Cha, tại sao lại ra nông nỗi này?” Cố Niệm đau lòng.

Cố Chu Đạo biết không giấu nổi nữa, liền nói cho cô. “Cha cũng bị lừa. Cái lão Lý kia ôm tiền bỏ chạy. Cha cũng đang đi tìm hắn mà không thấy.” Giọng ông đầy suy sụp.

Cố Niệm chua xót: “Cha, ba có từng làm gì xấu không? Tại sao trong khoảng thời gian này lại liên tiếp gặp chuyện không may vậy?”

Cố Chu Đạo giật mình, “Con nói sao?” Ông đột nhiên nghĩ đến một người, rồi lập tức lắc đầu, “Không hề.”

“Cha, cha nghĩ đến ai vậy?” Cố Niệm cười khổ, “Cha, cha và nhà họ Tống rốt cuộc là có chuyện gì?”

Chương 9

Edit: Mân Thiên

Beta: Lãnh Vũ Bối

Cố Chu Đạo kinh ngạc: “Làm sao con biết được? Không thể nào!”

“Cha, cha nói đi!” Cố Niệm giọng điệu khẩn thiết, “Có đúng cha đã hại chết cha của Hoài Thừa hay không? Có phải là cha không?”

Cố Chu Đạo giật mình, hồi lâu vẫn không hề lên tiếng.

Cố Niệm như ngừng thở trong lúc đó, cô cắn khước môi. Hóa ra đó là sự thật.

“Khi đó, cha mơ hồ trong giây lát...” Cố Chu Đạo suy sụp nói.

Cố Niệm khóc không ra nước mắt. Cuối cùng cô cũng đã hiểu vì sao Tống Hoài Thừa không muốn có con với cô. Cô chính là con gái của kẻ thù giết cha anh. Anh sớm đã biết được kết cục của cuộc hôn nhân này nên tuyệt đối không muốn dây dưa với cô.

“Niệm Niệm...có phải Hoài Thừa nó...”

Cố Niệm hít sâu một hơi, “Cha, cha yên tâm, con sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Cố Chu Đạo nóng ruột, lúc này mới cảm thấy thật sự hối hận. Ông không kiểm chế được nên mới nhờ người đi điều tra. Thật không ngờ kết quả trong nháy mắt đã làm ông già đi mười tuổi.

Tống Hoài Thừa, ông đã xem thường anh rồi.

Tống Hoài Thừa ngồi ở bàn làm việc, nhìn tập tài liệu bên cạnh. Từ Hành một môi tựa mình trên ghế sofa, đầu ngón tay khẽ gõ gõ.

Gậy ông đập lưng ông.

Năm đó Cố Chu Đạo hại ba anh như thế nào, bây giờ phải chịu kết cục giống như vậy.

“Cố Chu Đạo đang trốn ở thành phố A, cậu có muốn báo tin này cho mấy người đó hay không?” Từ Hành lạnh lùng hỏi.

Tổng Hoài Thừa chậm rãi ngược mắt, ánh mắt không để lộ suy nghĩ. Năm đó anh 10 tuổi thì mất đi người cha yêu quý, hai năm sau mẹ anh cũng rời thành phố D mà đi.

Anh rất ít khi nghĩ về chuyện của cha mẹ, anh sợ chính mình sẽ bị lòng hận thù khổng chế. Mãi cho đến khi anh kết hôn cùng Cố Niệm, anh mới nhớ tới những ngày tháng trước đó, hóa ra anh lại sống thanh thản như thế.

Anh không đành lòng, nhưng lại cũng thật đắn đo. Cố Niệm là một cô gái đơn thuần, không hề biết bất cứ chuyện gì.

Tổng Hoài Thừa nắm chặt tay, lạnh lùng nói ra bốn chữ: “Bảo cho bọn họ.” Anh nhắm chặt đôi mắt.

Từ Hành không hiểu rốt cuộc trong lòng Tổng Hoài Thừa đang nghĩ điều gì. “Cố Niệm đâu? Cậu định khi nào thì ngã bài với cô ấy?”

Tổng Hoài Thừa mở mắt, nhẹ nhàng đáp, “Cô ấy sẽ đến tìm tôi.”

Tất cả mọi việc anh đều nắm trong lòng bàn tay.

Bước ra từ nhà mẹ, Cố Niệm cảm thấy khó thở, hai chân nặng như chì, mỗi bước đi đều khó mà nhấc nổi chân, không biết nên đi như thế nào.

Mùa đông năm nay ở thành phố D lạnh hơn so với năm ngoái. Gió bên ngoài lùa vào trong áo, lạnh đến cắt da.

Cố Niệm vẫn nghĩ tới những lời cha cô vừa nói: “Nếu thực sự là Tổng Hoài Thừa làm, thì không cần đi cầu xin nó.”

Cố Chu Đạo thời trẻ đúng là vận may không tưởng, sau một đêm trở nên giàu có, nhưng nay lại trở thành kẻ thất bại cũng chỉ sau một đêm. Chuyện này với một người hơn 50 tuổi đúng là khó mà chấp nhận được.

Cố Niệm ngồi trên chiếc ghế ven đường, vẻ mặt đầy hoang mang. Một lúc lâu sau, cô mới dần bình tĩnh. Mở túi xách ra, cô thấy tờ giấy khám thai vẫn còn đó.

Mấy chiếc lá ngô đồng trên cành lác đác rơi rụng theo gió. Trên đường, lá rụng nhiều đến thê lương.

Gió lạnh thổi qua là cho người ta cảm thấy rét run.

Cố Niệm lấy điện thoại, do dự một lúc rồi gửi tin nhắn vay tiền đến cho bạn bè.

Cô đợi nửa tiếng, nhưng chỉ nhận được duy nhất cuộc điện thoại của Phương Hủ Hủ.

“Cố Niệm? Cậu vừa gửi tin nhắn cho mình?”

“Đúng. Là mình.”

“Mình tưởng là mình bị lừa cơ. Cậu muốn mượn tiền? Làm gì vậy?”

Cố Niệm hít sâu một hơi, lồng ngực lạnh toát, “Mình có việc cần tiền gấp.”

Tiếng cười của Phương Hủ Hủ truyền tới. “Cố Niệm, nếu không nghe được giọng cậu thì mình tưởng mình đã gặp phải lừa đảo rồi. Cậu muốn vay tiền? Chẳng phải cha cậu có tiền, chồng cậu cũng có rất nhiều tiền hay sao.” Cười một hồi, Phương Hủ Hủ tiếp, “Vay bao nhiêu?”

“Cậu có bao nhiêu?” Cố Niệm trầm giọng.

Phương Hủ Hủ sững sốt: “Niệm Niệm?” Cô đã hiểu ra chuyện gì đó.

Cố Niệm nhắm mắt lại, “Hủ Hủ, mình không nói đùa. Cha mình bị lừa.”

“Không thể nào.”

Cố Niệm căng thẳng, “Hủ Hủ, cậu có bao nhiêu tiền?”

“Cậu cũng biết đấy, trong lúc này mình không có nhiều, 30 vạn đi.”

Cố Niệm túm đuôi tóc, “Trước khi cậu cho vay, mình phải nói trước là không biết đến khi nào mới có thể trả lại cậu được.”

Phương Hủ Hủ thấy giọng Cố Niệm có phần khác thường, “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Cố Niệm đứng dậy, “Không có việc gì.”

“Vay được, khi nào về mình sẽ chuyển tiền vào thẻ của cậu.”

“Cảm ơn nhé.” Cố Niệm mệt mỏi đáp.

Di động đột ngột đổ chuông, dây thần kinh cô căng như dây đàn. Là điện thoại của dì, “Niệm Niệm, không xong rồi, có người vừa tìm đến đây, họ bắt cha con đi rồi.” Dì nghẹn ngào.

Mặt Cố Niệm trong giây lát trở nên trắng bệch như người mất hồn, “Dì, dì đừng vội. Bọn họ cần tiền. Để con nghĩ cách.”

Dì sợ chết khiếp: “Con nhanh lên đi.”

Ngày hôm nay, chính là một ngày tuyệt vọng đối với Cố Niệm.

Cô trở về nhà một chuyến, mong sao là có thể lấy tiền. Tủ đầu giường có để thẻ mà Tổng Hoài Thừa làm cho cô. Chiếc thẻ này cô chưa từng dùng bởi vì cô không cần dùng đến nó. Không ngờ lúc này cô lại không ngần ngại mà cầm nó đi.

Giây phút bước ra khỏi cửa, cô thoáng dừng chân, nhìn quanh phòng. Sống trong căn phòng này hai năm, rất nhiều đồ đạc là cô mua, vậy mà lúc này lại thấy xa lạ đến vậy.

Cố Niệm tới ngân hàng, kiểm tra tài khoản. Trong thẻ có 30 vạn. Bất kể thế nào, hai năm nay, về mặt vật chất, Tổng Hoài Thừa đối xử với cô cũng không tệ.

Vô thức đi đến công ty Tổng Hoài Thừa, từ dưới tầng đưa mắt nhìn lên tòa nhà đồ sộ cao ngất trong mây ở phía trước, rõ ràng là gần ngay trước mắt, vậy mà lại giống như xa cách, không cách nào có thể với tới.

Cố Niệm hít sâu một hơi, đứng dậy, đi về phía tòa nhà đó.

Đây là lần đầu tiên cô tới công ti, không ít lần cô đã đi qua đây nhưng chỉ nhìn lướt qua rồi vội vã đi tiếp.

Bởi vậy nên Phương Hủ Hủ thường đùa cô, “Cậu và anh ta là vợ chồng, tại sao lại không dám đi lên đó chứ?”

Cố Niệm không đồng ý như vậy. Thật ra là cô không muốn đi, vì cô cảm thấy quan hệ giữa cô và anh cần phải tiến từng bước một, nếu đi nhanh quá, cô sợ cả hai sẽ cảm thấy lúng túng. Cứ như vậy, cho đến tận bây giờ, cô vẫn chưa hề đến đó dù chỉ một lần. Thậm chí, ngay cả nhân viên trong công ti cũng không biết rằng Tổng Hoài Thừa đã kết hôn.

Giày cao gót đi trên sàn nhà trơn nhẵn phát ra âm thanh vang vọng. Lúc Cố Niệm chuẩn bị đi thang máy lên tầng 26, nhân viên lễ tân hỏi: “Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

Về mặt Cố Niệm trong sáng nhưng lạnh lùng: “Tôi tìm Tổng Hoài Thừa.”

“Thật ngại quá, nêu không có hẹn trước, tôi không thể cho cô đi được.” Nhân viên lễ tân nhã nhặn nói.

Về mặt Cố Niệm không đổi, “Anh ta ở kia sao?”

Nhân viên lễ tân bị câu hỏi của cô làm cho sững sốt: “Giám đốc đang họp ở đó.”

Cố Niệm liếc mắt, ngồi một bên, lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Tống Hoài Thừa.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cô lặng im ngồi một chỗ. Máy người đi qua đều dùng ánh mắt để đánh giá cô. Cố Niệm hơi nghiêng đầu, mái tóc dài che khuất nửa khuôn mặt khiến cho người qua lại không thể nhìn rõ.

Nhiều giờ đồng hồ trôi qua, Tống Hoài Thừa vẫn không xuất hiện. Nhìn lượng pin điện thoại ngày càng ít đi, đáy mắt cô có chút mất mát sâu sắc.

Cô vuốt ve ngón tay không biết bao nhiêu lần. Còn nhớ người nào đó đã từng nói với cô, mát xa như vậy ngón tay sẽ thon mảnh hơn. Cô nhìn mười ngón tay của mình, không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã có thói quen này, thời gian trôi qua, dường như mười ngón tay của cô đã thật sự thay đổi.

Nhưng vẫn không đợi được anh.

Về nhà sao?

Lúc Tống Hoài Thừa đọc được tin nhắn là hai giờ sau. Hôm nay anh bận bịu với việc hợp tác cùng công ty thành phố B. Công việc bận rộn đã làm anh quên mất khá nhiều việc.

Đột nhiên nhận được tin nhắn của cô làm anh có phần lơ đãng. Anh cùng trợ lý tiếp tục bàn bạc. Không gặp.

Buổi tối, Tống Hoài Thừa mời đối tác ăn cơm, mãi đến khuya mới trở về.

Lúc bước vào, cả nhà tối đen như mực. Anh uống một chút rượu, bước chân khệnh khạng. Tống Hoài Thừa ngồi trên sofa, nhắm mắt, hơi rượu bốc lên.

“Anh đã về.” Cố Niệm đột nhiên lên tiếng. Trong bóng đêm yên tĩnh, âm thanh đó như tiếng đàn run rẩy.

Không ai nhìn rõ ai.

Cố Niệm dựa vào cảm giác, ánh mắt dừng trên mặt anh.

Tống Hoài Thừa rất đẹp trai. Ngũ quan cân đối, lông mày đậm, lúc không cười nhìn có vẻ nghiêm túc.

Tống Hoài Thừa nghe thấy tiếng động, mơ hồ mở mắt ra, đưa tay xoa xoa thái dương, bình tĩnh nhìn cô. Cử động của anh có phần lười nhác.

Cố Niệm nhìn anh, ngay lúc đó không biết nói gì. Khuôn mặt cô có phần hoảng hốt, “Tổng Hoài Thừa, cha em bị lừa, tất cả tiền trong nhà đều bị lừa hết, thậm chí ông ấy còn thiếu nợ ngân hàng”. Cố Niệm mở to mắt, ngăn mình rơi nước mắt.

Tổng Hoài Thừa ngồi thẳng lưng, đưa tay bật đèn lên.

Cố Niệm không biết đã đợi trong bóng tối bao lâu, ngay lập tức không thể thích ứng với ánh sáng, mắt có phần hơi nhức. “Tổng Hoài Thừa, em biết cả rồi. Nhưng em không tin. Sao có thể như vậy chứ?”

Tổng Hoài Thừa nhếch miệng, “Sự thật chính là như vậy”.

Cố Niệm giật mình bất lực, “Anh muốn trả thù cha em, tại sao lại còn kết hôn với em?” Giọng cô đầy uất ức.

Tổng Hoài Thừa nắm chặt tay. “Cha cô sung sướng nhiều năm như vậy, còn cha tôi thì sao? Ông ấy chết không nhắm mắt. Tôi thậm chí còn nằm mơ thấy cảnh ông ấy ngã trong vũng máu. Cố Niệm! Cô làm sao có thể hiểu được? Kết cục của cha cô ngày hôm nay chính là sự trả giá cho quá khứ. Ông ta có chết 10 lần cũng không trả hết tội.”

Sắc mặt Cố Niệm trắng bệch, bụng đau quặn thắt, “Nhưng ông ấy là cha em.” Thích anh, yêu anh. Cho dù cả thế giới nói anh không tốt nhưng cô sẽ là người duy nhất đứng về phía anh. “Tổng Hoài Thừa, ông ấy đã biết sai rồi.”

“Ông ta biết sai?” Tổng Hoài Thừa cười châm biếm. “Cố Niệm, nếu ông ta biết sai, sẽ không có ngày hôm nay. Đây chính là sự lựa chọn của ông ta mà không có ai ép buộc.” Anh cứng rắn đáp.

Cố Niệm đã hiểu, cô mang theo tia hy vọng cuối cùng: “Chẳng lẽ anh thật sự muốn giết chết ông ấy hay sao?”

Tổng Hoài Thừa lạnh nhạt, khóe môi nở nụ cười lạnh lẽo.

“Thật sự không thể tha cho ông ấy sao?” Giọng cô ngày càng nhỏ. Cô đang cầu xin anh.

Tổng Hoài Thừa đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Cố Niệm tuyệt vọng: “Tổng Hoài Thừa, chúng ta ly hôn đi.”

Tổng Hoài Thừa nét mặt không đổi, “Đơn ly hôn ở trên bàn, tôi đã kí rồi.”

Cố Niệm nghẹn giọng, khuôn mặt vô cảm, lát sau lại dờ dẩn, dường như đã sớm biết được kết cục này. “Cho nên, hai năm nay anh vẫn cho tôi uống thuốc, không cho tôi mang thai chỉ vì cái ngày này?”

Tổng Hoài Thừa không ngờ cô đã biết: “Đúng vậy.”

Cố Niệm cười bất lực, Cô cầm lấy giấy tờ trên bàn: “Tài sản phân chia thế nào?” Cô cắn môi hỏi.

“Cô cảm thấy nên chia thế nào?” Tổng Hoài Thừa đột nhiên cảm thấy chán ghét cô vô cùng.

Mắt Cố Niệm không để lộ cảm xúc, “Anh yên tâm, cái gì không phải của tôi, tôi sẽ không lấy.”

“Năm đó cha tôi đó bị cha cô hại chết, Cố Niệm, hôm nay cô lại không biết xấu hổ mà lấy tiền nhà họ Tống để đi cứu cha cô sao?”

Cố Niệm giống như bị anh đánh vài cái tát.

“Đơn li hôn đã viết xong, nếu không muốn kí tên thì tôi cũng không ép cô.”

Cách nhau ba bước chân, bốn mắt nhìn nhau, hình ảnh giống như đang ngừng lại.

Cố Niệm cong khóe miệng, nhìn chằm chằm vào tờ đơn, “Tốt lắm.” Cô xem lướt qua, khóe mắt tràn nước mắt. Cô cứng rẫn cầm lấy bút, kí tên mình, mỗi nét đều như rút cạn sức lực. Cô sợ viết đến một nửa lại không đủ sức để viết nữa. Ngón tay chậm rãi nắm chặt, hàng mi dài như cánh bướm run rẩy: “Tổng Hoài Thừa, tôi kí xong rồi.”

Tổng Hoài Thừa không nói gì, xoay người đi vào.

“Tổng Hoài Thừa!” Cô gọi tên anh, “Tôi thật sự rất yêu anh, anh có yêu tôi không?”

Tổng Hoài Thừa dừng chân, cuối cùng nói ra hai chữ: “Không hề.” Trong nháy mắt, hai chữ đó đã khiến cõi lòng Cố Niệm tan nát.

Cô ngơ ngẩn cúi xuống đất, lẩm bẩm: “Nhiều năm như vậy, tại sao anh vẫn không hề yêu em?” Nước mắt chảy xuống, đắng chát như nuốt phải thuốc Đông y.

Chương 10

Edit: Mân Thiên

Beta: Lãnh Vũ Bối

Không biết bao lâu sau, Cố Niệm mới tỉnh táo lại trước bầu không khí áp lực này.

Cả ngày hôm đó, cô không hề đi đâu, chỉ ngồi lặng im giữa phòng khách.

Đèn phòng sách cả đêm không tắt, Tống Hoài Thừa cũng thức cả đêm trong phòng sách.

Mặt trời một lần nữa lại chiếu những tia nắng mai xuống căn phòng, Cố Niệm cuối cùng cũng cử động một chút. Cô đi đến phòng ngủ thu dọn qua quýt, đại khái là cô cũng không có nhiều đồ để mang đi.

Mất đi anh, tất cả mọi thứ đối với cô đều chẳng còn nghĩa lý gì. Sau một đêm thức trắng, sắc mặt cô cực kì kém, hai chân như đang dầm trên mặt bông lúc nào cũng có thể ngã.

Lúc cô bước chân ra khỏi phòng ngủ thì vừa đúng lúc Tống Hoài Thừa rời khỏi phòng sách. Hai người không thể tránh khỏi không khí căng thẳng, hận thù.

“Chìa khóa tôi để ở trên bàn.” Cố Niệm yếu ớt nói. “Mấy ngày nay tôi không có nhiều thời gian, đồ của tôi vài ngày nữa tôi sẽ thu dọn nốt.” Cô cau mày.

Tống Hoài Thừa trong chốc lát cảm thấy giật mình, không ngờ cô có thể bình tĩnh như vậy.

Cố Niệm suy nghĩ một lát, đoán rằng anh không muốn giữ lại đồ của cô, mắt không thấy thì tâm không phiền (1). “Nếu anh không đồng ý thì vứt hết đi.” Cô dừng lại một chút, “Còn phòng vẽ tranh thì cứ để đó, ngày mai tôi sẽ qua dọn dẹp.”

(1) Giống câu: nhìn thấy thì ngứa mắt.

“Được.” Lời nói vừa thốt ra, Tống Hoài Thừa không thể ngờ giọng nói của mình lại gượng gạo đến vậy.

Cố Niệm không nói gì nữa.

Cố Chu Đạo đã bị cảnh sát thành phố D bắt giữ với tội danh là kẻ tình nghi lừa đảo. Cố Niệm vội vàng tới cục cảnh sát thì đúng lúc nhìn thấy cha mình bị khóa tay bằng còng số tám. Cố hòng cô đầy đau xót: “Cha...”

Cố Chu Đạo nắm tay con gái: “Niệm Niệm...”

“Con nhất định sẽ tìm ra cách cứu cha ra.” Cố Niệm kiên trì. Hai cha con nương tựa vào nhau mà sống đã nhiều năm như vậy, cô không thể để cha mình sống nửa đời còn lại trong cái nơi dơ bẩn này.

“Đưa con gái ngọc này!” Cố Chu Đạo nhìn bốn phía, “Phía sau bàn trang điểm của con có một chiếc gương nhỏ, trở về và lấy nó ra, đừng nói cho di biết.”

Cố Chu Đạo cũng đã đoán được việc Tống Hoài Thừa nhúng tay vào chuyện này: “Con và Hoài Thừa sao rồi?”

Vẻ mặt Cố Niệm chùng xuống, cô thật sự không giỏi trong việc nói dối.

Cố Chu Đạo thở dài một hơi, “Thôi bỏ đi, con còn trẻ, chắc chắn sẽ gặp được người tốt hơn. Đừng buồn nữa, đợi cha ra khỏi đây thì cả nhà ta lại được đoàn tụ rồi.”

“Vâng!” Cố Niệm cố gắng để khiến mình không bật khóc.

Cố Niệm quản lý toàn bộ bất động sản của gia đình, di thì khóc lên khóc xuống, “Di và ba con đã sống chung nhiều năm như vậy, nửa đời sau của di biết làm sao đây?”

Mẹ Cố Niệm mất khi cô chỉ được vài tháng tuổi, lúc ấy Cố Chu Đạo vẫn còn bôn ba bên ngoài, căn bản là không biết được tin tức. Sau này Cố Chu Đạo đặt tên gái là Cố Niệm cũng là vì nhớ thương người vợ trước.

Năm Cố Niệm mười tuổi, Cố Chu Đạo kiếm được một khoản tiền lớn, từ đó nhà họ Cố giàu lên sau một đêm. Năm Cố Niệm mười lăm tuổi, cha cô cưới vợ thứ. Việc này là đề nghị của Cố Niệm, cô muốn có một gia đình hoàn chỉnh. Cố Chu Đạo hết sức cưng chiều con gái, sau này được người ta giới thiệu cho quen biết Tần Phượng.

Tần Phượng đối xử với Cố Niệm không tệ, bà không có con, tình thương đối với cô là từ tận đáy lòng.

Cố Niệm nhú mày, “Di.” Cô đưa tấm chi phiếu ra, “Còn chút tiền này ở trong rương, di cầm đi.”

Tần Phượng từ chối, không nhận. “Niệm Niệm, nghe cha con nói ông ấy thiếu nợ người ta, con không cần lo cho di.” Đã cùng nhau sống mười mấy năm, bà không thể không quan tâm cô.

Cố Niệm thờ dài một hơi, “Con vừa ở đó về, những người đó tính sao bây giờ?” Anh đã gãi bấy hột một lần, lần này chắc chắn sẽ không tha cho cha cô.

“Trời, thật không ngờ.” Tần Phượng không nói nhiều. Hiện tại khác xa quá khứ, bà của hiện tại không còn là phu nhân cao quý, bà còn gì đây?

Hôm nay Tống Hoài Thừa ở nhà, không đi đến công ty. Từ Hành mang đơn li hôn đã được công chứng đến chỗ anh, “Chúc mừng cậu! Lại được sống lại lần nữa rồi.”

Tống Hoài Thừa mặt không chút thay đổi, “Nhà họ Cố bên kia thế nào?”

“Cậu muốn hỏi về Cố Niệm hay Cố Chu Đạo?” Từ Hành nháy mắt.

Tống Hoài Thừa lạnh lùng lườm Từ Hành một cái.

“Cố Niệm bán hết tài sản vẫn còn thiếu hơn một nửa khoản nợ, cô ta cũng không dễ dàng gì, nghe nói đang tìm rất nhiều người vay tiền.” Từ Hành không hiểu sao mình lại nhắc đến chuyện này, nói xong liền cảm thấy hối hận.

Người đáng thương nhất định có chỗ đáng trách. Chỉ tại Cố Chu Đạo lòng dạ ác độc quả báo khó tránh.

“Hoài Thừa, ngày kia thành phố B có hoạt động, cậu đi đi. Tôi còn có chút việc.” Từ Hành rõ ràng là từ chối không đi, anh ta muốn bạn tốt của mình có thời gian thả lỏng một chút.

Tống Hoài Thừa chưa kịp trả lời, lúc này trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Từ Hành mở cửa, thấy người bên ngoài là Cố Niệm, anh ta không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Cố Niệm thoáng gật đầu chào, “Tôi đến lấy chút đồ.” Cô liếc mắt nhìn Tống Hoài Thừa rồi đi thẳng đến phòng tranh.

Phòng tranh vẫn giống như ngày trước, cô thờ dài một hơi, lấy ra một hộp giấy lớn, đem tranh của mình bỏ vào đó. Lúc cô cầm lấy tập tranh kia, đầu ngón tay chợt trở nên đau nhức.

Tập tranh ấy có tên là ‘My husband’, bên trong tất cả đều là tranh vẽ anh ở mọi thời điểm.

Cố Niệm tùy ý lấy một bức tranh. Tống Hoài Thừa đang ngồi xem văn kiện, nét mặt nghiêm nghị, mỗi một chi tiết đều thu hút người nhìn. Cô thích nhất là nhìn lúc anh chuyên tâm làm việc, đó chính là lí do khiến cô dùng tranh để ghi lại những khoảnh khắc đó. Cô nghĩ sau này cho con của cô và anh xem tranh, có thể kiêu ngạo nói cho chúng

biết cha của chúng khi còn trẻ trông chăm chỉ như thế nào, làm tấm gương cho chúng học tập.

Nhưng kể từ bây giờ, anh không còn là chồng của cô nữa rồi.

Chồng, một người để cô nương tựa cả đời, như vậy mới xứng gọi là chồng.

Mà khoảng cách hiện tại giữa cô và anh có phải quá xa xôi rồi không?

Gấp bức tranh lại, Cố Niệm khẽ chớp mắt nhìn, cuộc đời này, cô sẽ không bao giờ vẽ anh nữa.

Nặng nhọc ôm thùng giấy đến phòng khách, thờ ơ nhìn hai người kia, “Tôi dọn dẹp xong rồi, những thứ khác anh có thể vứt đi.”

Nói xong, cô cất bước đi.

“Cố Niệm...” Tống Hoài Thừa lên tiếng.

“Sao?” Cố Niệm ngừng lại một lát, thanh âm âm đạm.

Tống Hoài Thừa đi đến trước mặt cô, vươn tay, “Đơn li hôn.”

Cố Niệm nhất thời mất phương hướng, không đủ sức bước tiếp, “Các giấy tờ bỏ vào bên trong túi đó?”

Tống Hoài Thừa mở hộp giấy ra, ánh mắt tối lại khi nhìn thấy tập tranh phía trên, ánh mắt Cố Niệm cũng tối đi vài phần.

Cố Niệm thấy anh bỏ giấy li hôn vào bên trong thùng liền xoay người bước thẳng ra cửa.

Bóng dáng cô dần dần biến mất trước mắt anh.

Từ Hành nhíu mày, “Cứ vậy mà đi sao?”

Tống Hoài Thừa trở lại sofa, “Tôi sẽ đi hoạt động của thành phố B.”

Từ Hành cười cười, “Cậu vừa nhìn cái gì đó? Cố Niệm mang thứ gì đi vậy?”

“Đồ của cô ấy.” Tống Hoài Thừa không chút để ý đáp.

Từ Hành đi rồi, Tống Hoài Thừa lại vào phòng vẽ tranh. Phòng tranh vẫn giống trước đây, nhìn không ra là thiếu thứ gì. Trên giá vẽ vẫn còn một tác phẩm chưa hoàn thành.

Tống Hoài Thừa xoa tay nhẹ nhẹ, màu vẽ đã khô từ lâu. Bên cạnh bày rất nhiều bản phác họa trên sách. Anh tiện tay cầm một quyển, một bức tranh chợt hiện ra trước mắt.

Là anh.

Tống Hoài Thừa nheo mắt, Cố Niệm không hề biết bức tranh này đã bị anh đặt xuống dưới tủ trước.

Trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng chuông báo tin nhắn.

Là tin nhắn của Từ Hành.

“Hoài Thừa, Cố Niệm đang đốt lửa dưới nhà cậu. Cần thận! Tôi đứng một bên trông chừng.”

Tống Hoài Thừa đi nhanh xuống nhà.

Cố Niệm xé từng tập tranh, không hề để ý là có người đang đến.

Tống Hoài Thừa chạy tới, chặn ngang cô: “Cô đang làm cái quái gì vậy?”

Anh dùng sức hơi mạnh, lại chạm đúng vào vết thương cũ của Cố Niệm khiến cô đau đến nhăn mày, “Bỏ tay ra.”

Tống Hoài Thừa thấy nét mặt của cô có phần khác thường, “Tay làm sao vậy?”

Cố Niệm không để ý đến anh, dù sao những gì cần đốt cũng đã đốt rồi, cô lén dùng sức lực rút tay về. Bây giờ còn muốn nhận sự quan tâm từ anh, cô mất trí rồi ư? Trên mặt đất lưu lại một đống tro tàn. Cô quơ quơ tay, khom lưng ôm lấy thùng giấy.

Cô nhân viên vệ sinh từ đâu xuất hiện, “Trời ơi, các người làm cái gì thế này? Bẩn như vậy! Cô Tống, nếu cô muốn vứt, gọi tôi một tiếng là được rồi.”

“Cô ơi, cô gọi nhầm rồi...” Cố Niệm nhú mày.

“Cái gì?” Cô dọn vệ sinh nhất thời khó hiểu.

“Chúng cháu đã li hôn rồi, cho nên cháu không phải là cô Tống nữa. Thành thật xin lỗi, làm phiền cô quét dọn một chút.” Cố Niệm lè lưỡi với cô nhân viên, biểu cảm nhìn qua không hề giống của người mới li hôn.

“Sau này cháu sẽ làm bánh mời cô ăn.” Nói xong, như ý thức được điều gì đó, Cố Niệm tiếp: “Nếu còn có cơ hội ạ... Vậy...Tạm biệt.”

Cố Niệm là một người rất dễ gần, bình thường khi nghỉ ngơi cô đều tản bộ quanh khu nhà. Hai năm sống ở đây cô đã quen biết được khá nhiều người trong tiểu khu, trong đó có cô nhân viên vệ sinh.

Bình thường khi gặp sẽ cùng nhau chuyện trò vài câu cho vui.

Cô nhân viên vệ sinh đứng ở đằng xa cảm thán: “Thật là một cô gái tốt! Tại sao lại li hôn cơ chứ?” Cô nhân viên chợt nhớ đến Tống Hoài Thừa còn đứng đó, nhìn về phía anh, trong lòng đã có suy nghĩ riêng của mình.

Tống Hoài Thừa đứng ở ven đường, chăm chú nhìn hình bóng của Cố Niệm.

Thùng giấy rất nặng, Cố Niệm đi một đoạn đường lại dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Cố Niệm lê từng bước chân tiến về phía trước, gió lạnh quất thẳng vào mặt cô, hai hàng nước mắt chảy thẳng xuống, chảy vào khoe miệng, cảm giác chua xót nháy mắt truyền khắp ruột gan.

Cô chợt bừng tỉnh, mười ngón tay nắm chặt lại, nhẹ nhẹ vuốt chiếc nhẫn, cuộc hôn nhân này cuối cùng đã kết thúc rồi.

Ngoảnh mặt lại nhìn, Tống Hoài Thừa vẫn đứng đó, nhưng cô không có dũng khí để đi về phía ấy.

Sau đó, Cố Niệm ngập đầu trong việc trả nợ. Ba tháng sau, vụ án của Cố Chu Đạo đi vào giai đoạn cuối cùng, cuối cùng bị phán tám năm tù giam.

Từ Hành cùng Chu Hảo Hảo ngồi ở bàn dự thính.

“Thật là quá béo bở cho ông ta.” Từ Hành lạnh lùng nói, “Dùng tám năm tù để trả giá cho mạng của bác Tống, thật sự là không đáng.”

Chu Hảo Hảo nhìn quanh bốn phía.

“Đang nhìn gì vậy?”

“Cố Niệm chưa tới.”

“Chắc là cô ta biết trước kết quả rồi nên không đành lòng tới.”

Chu Hảo Hảo nghiêm mặt nhìn thoáng qua Cố Chu Đạo, “Chúng ta đi thôi.”

Cố Niệm đứng ở cửa, lá liễu nhẹ nhàng bay trên bầu trời. Thời gian trôi nhanh thật, nháy mắt đã qua mùa xuân. Cô đưa bàn tay đón gió ngoài cửa, lòng bàn tay cảm nhận sức gió đập vào tay mình, nhưng không thể giữ được, tất cả mọi chuyện đã chấm dứt rồi.

Phương Hủ Hủ đi vào thì vừa lúc nhìn thấy cô, giọng nói căng thẳng, “Cậu làm sao vậy? Mau nằm xuống đi.”

“Không có việc gì.” Cố Niệm bình tĩnh nói.

Phương Hủ Hủ đặt hộp cơm xuống, đi đến bên giường của cô, “Món cháo ngô cậu thích nhất đây.”

Ánh mắt Cố Niệm im ắng, không một tia cảm xúc, Phương Hủ Hủ liền xúc cho cô ăn một cách máy móc.

“Chờ cậu khỏe lại thì chúng ta cùng đi Vân Nam đi, không phải là cậu vẫn luôn muốn đi đến đó hay sao?” Giọng Phương Hủ Hủ không được lưu loát.

Khuôn mặt Cố Niệm giật giật, ánh mắt hướng ra phía ngoài cửa sổ, “Ừ, mình cũng định đi đến đó.”

Xuân về hoa nở, vạn vật sống lại. Nhưng lòng cô đã sớm chết từ lâu, có lẽ cả đời này cũng không thể sống lại. Tay cô không tự giác mà sờ bụng, trong mắt tràn đầy ưu thương.

Rời xa nơi đây chính là sự lựa chọn tốt nhất cho cô.

Chương 11

Editor: An Dung Ni

Beta: Lãnh Vũ Bối

Bốn năm sau, thành phố D trở nên ồn ào, náo nhiệt hơn trước. Trong trung tâm thành phố, người đi lại tấp nập, ánh đèn vàng, xanh, đỏ, theo thứ tự nhấp nháy liên hồi.

Ở góc phố có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi ngồi trên đất vẽ nguệch ngoạc, là hình hai đứa bé một trai một gái rất dễ thương, hình ảnh rất có cảm xúc, lại hòa vào không khí chuẩn bị của đêm thất tịch (1) đầy lãng mạn.

(1) Đêm thất tịch: Mừng 7 tháng 7 hàng năm, ngày mà Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau.

Chỉ một lát sau, xung quanh đã có một vòng người đứng xem.

“Con trai, xem này, chú ấy vẽ đẹp quá!” Một người mẹ trẻ nói với đứa bé bốn tuổi.

Đứa bé xem cũng không hiểu gì nhưng ánh mắt dõi theo còn mèo trong bức tranh: “Còn mèo kia rất đáng yêu.”

Cố Niệm nhìn thoáng qua cặp mẹ con ấy, trong mắt hiện lên một tia ấm áp. Một đứa nhỏ thật đáng yêu.

Mặt trời đã lặn, sắc mặt cô dần trở nên nhợt nhạt vì ngồi dưới ánh mặt trời phơi nắng lâu, mồ hôi theo thái dương từ từ chảy dọc xuống. Cô đứng trong đám đông, chăm chú theo dõi. Đến khi người đàn ông cầm khăn lau mồ hôi, Cố Niệm mới xoay người bước vào cửa hàng.

Bên trong cửa hàng đang phát sóng quảng cáo nhân ngày thất tịch.

Cố Niệm lúc này mới phát hiện, thì ra ngày mai là đêm thất tịch rồi. Cô gãi gãi đầu, tiến đến quầy bán nước hoa.

“Xin chào, tôi muốn lấy loại nước hoa này.” Cố Niệm đưa tờ giấy cho nhân viên bán hàng.

Nhân viên nhìn một lúc: “Thật xin lỗi, loại nước hoa này đã được bán hết rồi ạ.”

“Không thể nhập hàng mới về sao?” Phương Hủ Hủ rất thích loại nước hoa này.

Nhân viên lắc đầu, “Hôm qua các cửa hàng trong thành phố D đều đã bán sạch hết rồi loại nước hoa này rồi.”

Cố Niệm bật cười, thật trùng hợp.

“Cô có muốn chọn loại nước hoa khác không ạ?”

Cố Niệm lắc đầu: “Cảm ơn, không cần đâu.” Vừa quay người nhìn xung quanh, chân cô liền giống như bị đóng đinh lại.

Là Chu Hảo Hảo!

Chu Hảo Hảo cũng nhìn thấy cô.

“Cô trở về rồi sao?” Giọng nói giòn giã của Chu Hảo Hảo vang lên. Cô ta mặc một chiếc váy liền áo dài đến đầu gối, khí chất thanh lịch, tao nhã, lại không mất vẻ tự nhiên năng động. Vẫn giống hệt như trước kia.

Cố Niệm một tay xách chiếc túi đồ đồ lớn, trên túi là đủ các loại thuốc màu, vừa cũ vừa thiếu sức sống. Mà trên tay còn lại là một chiếc túi sách của một nhãn hiệu ngoại quốc nào đó.

Hai người đối mặt nhau như vậy thực sự là một trời một vực.

Thời gian qua đi, sắc đẹp dần tàn phai.

“Phải, tôi đã trở về.” Sắc mặt Cố Niệm bình thản, khiến cho người khác không thể đoán nổi suy nghĩ của cô.

Không khí ồn ào trong cửa hàng bị một trận khí lạnh thổi qua. Hai người đều có suy nghĩ của riêng mình,

Chu Hảo Hảo nhẹ nhàng đưa tay gạt đi mấy sợi tóc trước trán, trên ngón áp út có đeo một chiếc nhẫn tinh xảo lấp lánh. Cố Niệm nhìn thấy nó rất đẹp, nhưng sắc mặt cô không có chút thay đổi nào.

“Tôi có việc, đi trước nhé.” Cố Niệm chưa từng nghĩ khi trở về cô lại có thể nói chuyện với người bên cạnh anh như vậy.

Chu Hảo Hảo gật đầu, nhìn theo bóng dáng của cô, lông mày dần nhíu lại.

Cô đi thẳng một mạch thế nhưng trong lòng lại sinh ra một chút bất an.

Chu Hảo Hảo mua nước hoa xong liền đến công ty của Tống Hoài Thừa. Nhân viên trong công ty đều biết thân phận của cô ta, tất nhiên là không có ai dám cản cô ta. Chu Hảo Hảo nhẹ nhàng đến phòng làm việc của anh. “Hoài Thừa...” Cô ta thân mật gọi tên.

Tống Hoài Thừa rời mắt khỏi quyển báo, “Sao đột nhiên lại tới đây?”

“Nhớ anh chứ sao.” Chu Hảo Hảo tiến đến ôm cổ anh, thân mật hôn nhẹ lên má anh một cái.

“Mới đổi nước hoa?” Tống Hoài Thừa nheo mắt lại, mày khẽ nhíu một chút.

“Chẳng phải nói đổi nước hoa là thay đổi cả tâm trạng sao? Có dễ ngủ không?” Chu Hảo Hảo nhìn vào mắt anh, bốn mắt nhìn nhau, ở khoảng cách gần như vậy, nhưng cô ta lại phát hiện ra bản thân càng lúc càng không hiểu nổi anh.

Tống Hoài Thừa hơi cong khóe miệng: “Cũng không tệ lắm.”

“Đang xem gì thế?” Cô ta nhìn quyển báo.

“Thiết kế nội thất.” Tống Hoài Thừa mở ra một trang, “Ảnh của mấy ngôi nhà này khá được.”

Chu Hảo Hảo nhìn qua, “Phải, nhìn rất lạ mắt, rất hợp với phong cách của căn phòng tân hôn của chúng ta, hay chúng ta gọi cho công ty này đi.”

Tống Hoài Thừa yên lặng một chút, “Được thôi, vậy để anh bảo thư kí liên hệ.”

Khi Cố Niệm trở lại phòng tranh <Hủ Hủ như sinh>, Phương Hủ Hủ vừa mới kết thúc một tiết dạy, học sinh cũng đã về gần hết. “Nước hoa của mình đâu?”

“Hết hàng mất rồi.” Cố Niệm dùng tay trái xoa xoa tay phải. Tay phải vừa xách đồ nặng một chút liền bắt đầu run không ngừng. Phương Hủ Hủ thở dài một hơi, “Chán quá. Tay làm sao vậy? Lại đau?”

“Phải, có lẽ trời sắp mưa rồi.”

Phương Hủ Hủ nhìn qua tay cô, “Hay hôm nào đến chỗ Lục Diệp Thanh kiểm tra đi.”

Cố Niệm cười một tiếng, “Anh ấy là bác sĩ phụ khoa, không phải bác sĩ ngoại khoa.” Cô khẽ xoa tay: “Không sao đâu, cũng đã quen rồi. Đúng rồi, hôm nay vừa ra khỏi cửa hàng thì mình gặp phải Chu Hảo Hảo.”

“Có đánh con tiện nhân ấy một trận không?” Phương Hủ Hủ hưng dữ nói.

“Giáo viên Phương, là một tấm gương tốt, cần chú ý hình tượng.”

Phương Hủ Hủ tiện thể ngồi xuống một tờ báo, “Lúc trước do cậu cảm thấy cô ta đơn thuần, nên bị đâm lén sau lưng. Còn có Tống Hoài Thừa kia nữa, đều là cá mè một lứa, chỉ biết cầu kết với nhau làm chuyện xấu.”

Nghe được tên người nọ, Cố Niệm cũng chỉ hơi nhếch khóe miệng lên, dáng vẻ bình thản, hai đầu lông mày vẫn lạnh lùng như trước, giống như người nọ không hề có quan hệ gì với cô.

Phương Hủ Hủ cắn chặt răng. Tống Hoài Thừa sau khi ly hôn với Cố Niệm, làm ăn càng lúc càng tốt, mấy năm nay không biết đã thu lãi bao nhiêu. Lúc trước bác Cố có dự án xây dựng trung tâm thương mại mới ở thành phố cũng bị anh mua, hiện giờ chỗ đó đã thay đổi rất nhiều.

Phương Hủ Hủ cảm thấy đôi khi ông trời thật bất công.

Cố Niệm sai chỗ nào? Rõ ràng cô ngốc kia không thù không oán anh ta một chút nào. Cô ấy cái gì cũng không biết, nhưng lại bị anh ta trả thù

Chỉ mong qua bốn năm, cô thực sự có thể buông tay.

Buổi tối, Tống Hoài Thừa dùng cơm tại một khách sạn gần <Hủ Hủ như sinh>. Tống giám đốc công ty đối phương là người phương Bắc, có ý muốn mời rượu, một ngụm, một ly, hào khí ngất trời.

Tống Hoài Thừa cũng uống không ít.

Sau khi dùng bữa xong, anh lên xe, “Chờ chút, tôi hút một điếu thuốc.”

Tài xế không nói gì.

Tống Hoài Thừa không thích hút thuốc, nhưng mấy năm nay, số lần anh hút thuốc càng lúc càng tăng lên. Anh nhìn ra cửa sổ, khói dần bay đến bên cửa sổ. Anh đưa mắt nhìn sang phía đường đối diện.

Năm đó Phương Hủ Hủ và Cố Niệm bán cổ phần phòng tranh đi, phòng tranh kia bị một người Pháp mua lại, đến nay vẫn còn, nhưng là vật đã đổi chủ.

Hai năm sau, Phương Hủ Hủ mở một phòng dạy vẽ trong thành phố D. Tống Hoài Thừa có đến xem phòng dạy vẽ kia khai trương, ở cảnh tượng náo nhiệt hôm ấy, trước cửa có năm sáu người đứng.

Anh chỉ thấy Phương Hủ Hủ.

Bốn năm trước, sau khi Cổ Chu Đạo bị phán phải vào tù, anh không hề nghe thấy tin tức nào của Cổ Niệm.

Hút xong điều thuốc, cuối cùng anh cũng tỉnh táo lại. “Lái xe.”

Tài xế khởi động xe.

Lúc sắp đi, Tống Hoài Thừa liếc mắt ra ngoài, chính là cái liếc mắt này... “Chờ chút.”

Có một người bước ra khỏi phòng tranh, là bóng hình rất quen thuộc đối với anh. Ánh mắt Tống Hoài Thừa lập tức dừng lại.

Đêm rồi, cô đang nói gì đó với một người mặc đồng phục học sinh trung học. Cô mặc một chiếc quần bò bạc màu, bên trên là một chiếc áo sơ mi màu xanh lá, tóc buộc đuôi ngựa, trong lúc nói chuyện khẽ đung đưa.

Tống Hoài Thừa không thấy rõ vẻ mặt cô, nhưng trong đầu lại ngay lập tức hiện ra dáng vẻ của cô hồi học đại học, càng lúc anh càng nhủ mảy lại.

Từ Hành từng hỏi anh, rốt cuộc anh có cảm giác gì với Cổ Niệm? Anh không đáp.

Cổ Niệm tiễn học sinh xong liền đứng hóng gió ở cửa một lúc.

Tống Hoài Thừa vẫn ngồi yên trong xe, đến tận khi Cổ Niệm đi vào anh mới rời đi.

Thế giới vẫn luôn có rất nhiều chuyện không thể giải thích nổi. Người không muốn gặp lại dễ dàng gặp.

Cổ Niệm quay lại thành phố D, không muốn gặp nhất là người có liên quan đến Tống Hoài Thừa. Nhưng ông trời lại làm trái ý cô hết lần này đến lần khác. Thành phố D lớn như vậy, cô phải gọi tên loại duyên phận này là gì đây?

Xui xẻo.

Phương Hủ Hủ mới nhận một hợp đồng làm việc mới, có điều hôm nay cô ấy lại đến hiệp hội mỹ thuật tình tham dự một hội nghị, nên để cho cô đi thay cô ấy kí hợp đồng vậy.

Khi Cổ Niệm đến quán cà phê, khách hàng đã ngồi sẵn ở đó rồi.

“Ngại quá, để Lê tiên sinh đợi lâu rồi.” Cổ Niệm áy náy nói.

Lê tiên sinh gật đầu, “Muốn uống gì không?”

“Nước lọc là được rồi.” Cố Niệm đáp, lấy bản phác thảo trong cặp đặt lên bàn.

Nhân viên phục vụ đưa một cốc nước tới.

Lê tiên sinh cẩn thận đánh giá cô, “Tác phẩm của giáo viên Phương tôi đã xem qua, có điều, giá tiền của hai người có vẻ cao hơn giá thị trường không ít?”

Cố Niệm cười nhẹ: “Đúng vậy. Có điều, nếu tác phẩm của chúng tôi không làm hài lòng khách hàng, thì một xu chúng tôi cũng không lấy.”

Lê tiên sinh nhíu mày, “VẬY, có phải là quá bất lợi cho bản thân sao? Dù sao cũng là tác phẩm mà mình đã bỏ ra tâm huyết.”

Cố Niệm nhìn ra xa, “VẬY mới nói là chúng ta đôi bên cùng chọn lựa.”

Lê tiên sinh gật đầu, “Cố tiểu thư, tôi nhìn cô có chút quen mắt, có phải chúng ta đã từng gặp nhau rồi không?”

Cố Niệm nhớ lại một chút, nhưng không tài nào nhớ ra nổi vị Lê tiên sinh trước mặt này là ai.

Tròng mắt Lê tiên sinh khẽ lóe lên một tia sáng, nghĩ một chút rồi cười cười, “Có lẽ tôi nhớ nhầm rồi, cô có mang theo hợp đồng chứ?”

Cố Niệm không ngờ anh ta lại quyết định nhanh đến như vậy, liền nhanh chóng lấy hợp đồng ra.

Lê tiên sinh chỉ mở tờ cuối cùng ra, nhanh chóng kí tên vào. “Tôi đã kí xong. Tiền đặt cọc tôi sẽ chuyển khoản sau.”

Cố Niệm cầm hợp đồng, nhìn tên của anh ta.... Lê Hạ. Cô tùy tiện kí tên mình xuống.

“Cố tiểu thư thuận tay trái?”

Đầu ngón tay Cố Niệm ấn mạnh xuống đầu bút, “Cũng không hẳn.”

Lê Hạ cũng không hỏi thêm gì, chỉ nhìn tên cô, đột nhiên lên tiếng, “Cố Niệm, quay đầu là nhớ, nhớ mãi không quên.” Quả nhiên là cô ấy.

Cố Niệm mỉm cười, nếu thật sự là vậy, giờ cô cũng sẽ không rơi vào tình huống như bây giờ. “Lê tiên sinh, hợp tác vui vẻ.”

Cố Niệm cũng không để ý đến thân phận của Lê Hạ, chỉ để ý anh ta là người có tiền. Cho nên cô thật sự rất muốn kí được hợp đồng này, vì cô còn nợ tiền rất nhiều người.

Khi rời thành phố D, trên người cô không có lấy một xu. Cô cũng không đến Vân Nam, khi ấy cả kinh tế lẫn thân thể cô đều không cho phép. Bây giờ người cô nợ nhiều nhất chính là Lục Diệp Thanh, nên cô không có mặt mũi nào để đến gặp anh ta.

Hiệu suất làm việc của Lê Hạ quả nhiên là rất nhanh, tầm chạng vạng cô đã nhận được tin nhắn của ngân hàng,

Tâm trạng Cố Niệm rất tốt, cô cầm điện thoại gọi điện, bên kia rất lâu mới nghe máy.

“Dì ạ...”

“Phán Phán không chịu ăn cơm, dì nói thế nào con bé cũng không chịu nghe dì này.” Tần Phượng bắt đầu kể chuyện.

Cố Niệm nhíu mày, “Dì đưa điện thoại cho Phán Phán đi ạ.”

“Phán Phán, là mẹ đây....” Giọng Cố Niệm có chút run run, đã gần một tháng cô không được nhìn thấy con gái. “Sao Phán Phán lại không ăn cơm?”

Cô nghe thấy tiếng hít thở của con gái, trong lòng ngực là một mảnh chua xót, “Phán Phán, con không ăn cơm, mẹ rất khó chịu.”

“Phán Phán, tuần sau mẹ về đón con nhé? Con nghe lời bà ngoại, ngoan ngoãn ăn cơm, con làm được thì.... gõ gõ vào loa đi.” Cố Niệm chăm chú cầm điện thoại.

Bên tai vang lên hai tiếng gõ nhẹ.

“Phán Phán có thể làm được mà, vậy hôm nay con phải ăn sạch cơm nhé.”

Lại là một tiếng gõ nhẹ nữa.

Về mặt Cố Niệm tràn đầy niềm vui.

Phán Phán, con gái của cô, là đứa bé cô vẫn luôn mong đợi, là niềm hi vọng của cô.

Chương 12

Editor: Violet

Beta: Lãnh Vũ Bối

Cố Niệm cố gắng sắp xếp mọi thứ ở thành phố D chu đáo để một tuần sau đi gặp Phán Phán. Bây giờ đi không cùng cô trở về, cô tính ở lại phía dưới.

“Tạm thời đi sẽ không tới đó, sau này nếu con muốn đi tới để giúp đỡ thì cứ gọi điện cho đi.” Tần Phượng thu dọn đồ cho Phán Phán, “Đây là đồ chị Đường của đi đưa tới, quần áo cũng không tệ, đi đã dùng nước ấm giặt qua.” Rất nhiều đồ của Phán Phán đều là đồ cũ của cháu gái Tần Phượng, đối với Cố Niệm cùng Tần Phượng mà nói đều không dễ dàng.

Cô gái nhỏ có hai bím tóc sừng dê đang ngồi ở một bên chơi trò chơi xếp hình, im lặng không tiếng động.

Trong lòng Cố Niệm rất băn khoăn, vài năm nay đi giúp đỡ cô rất nhiều. Vốn là người già nên hưởng phúc tuổi thọ, nhưng chẳng những không được hưởng phúc, bây giờ với trước kia lại cách biệt một trời một vực.

“Đi còn có một chút tiền gửi ngân hàng, con mang theo đi.”

“Con không thể nhận được!”

“Đi cho con mượn, cũng không phải cho con, mà là cho Phán Phán. Con bé sắp đi nhà trẻ, về sau cũng phải chi tiêu khá nhiều. Gặp khó khăn cũng không thể để nó khổ.”

Hốc mắt Cố Niệm nóng lên, “Đi à...”

“Thôi được rồi, đi sẽ không giữ mẹ con con ở lại ăn cơm. Trở về sớm một chút.” Đi quay trở lại ôm lấy Phán Phán, “Phải nghe lời mẹ biết không?”

Phán Phán nhìn Tần Phượng rồi lại nhìn Cố Niệm, gật gật đầu.

Tần Phượng cười, nếp nhăn nơi khóe mắt lộ rõ ràng, “Đứa bé này rất thông minh. Con cũng đừng lo lắng, sẽ có ngày con bé mở miệng nói, không chừng ngày nào đó ăn nói sẽ rất khéo léo.”

Cố Niệm gật gật đầu, “Con biết.” Nhưng trong lòng cô lại nôn nóng vô cùng.

Tần Phượng nhìn Phán Phán, nét di truyền thật tinh xảo, Cổ Niệm lớn lên thì giống cha, con của nó lớn lên cũng vậy, nhìn quanh bộ dạng con bé và Tống Hoài Thừa thật sự là giống nhau như đúc, khuôn mặt giống nhau, cái mũi miệng cũng giống nhau, ngay cả vẻ mặt đều không có khác biệt.

Người ta thường nói con gái giống cha thì may mắn, bà có chút hy vọng.

Cổ Niệm mang theo Phán Phán trở lại thành phố D, khi xuống xe, Phương Hủ Hủ lái xe Bắc Kinh second-hand đời mới tới đón hai người.

Cô ôm lấy Phán Phán, “Tiểu mỹ nữ, có nhớ dì không?”

Phán Phán nhìn cô, gật gật đầu, liền khoa tay múa chân một chút: “Dì Hủ Hủ...” trong tròng mắt, hai con ngươi như quả nho sáng long lanh chớp chớp, khóe miệng cô bé hé ra một chút tươi cười.

Con bé cười như thế kia làm cho mọi người nhìn thấy đều phải yêu thương, kim lòng muốn đặt toàn bộ thế giới xuống dưới chân nó.

“Đi, dì Hủ Hủ dẫn con đi ăn nhé.” Phương Hủ Hủ lái xe.

Cổ Niệm ôm chặt đầu vai Phán Phán, Phán Phán vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ tràn ngập hứng thú với thành phố này.

Cổ Niệm nhẹ nhàng thở một hơi, có con gái làm bạn, mấy năm nay gặp gian khổ, cô cũng không cảm thấy khổ.

Ba người ăn cơm ở một quán thịt nướng, ăn cơm xong về nhà, Cổ Niệm dẫn Phán Phán đi tắm rửa. Đôi mắt của con bé nhìn quanh đánh giá phòng. Căn phòng này là công sức mấy ngày nay một mình Cổ Niệm chuẩn bị, chăn gối trên giường đều là mèo Kitty hồng nhạt.

Cô gái nhỏ mặc váy ngủ hoa không chỉnh tề ngồi ở đó, trước mặt là một quyển tập vẽ. Từng tờ từng tờ liên tiếp bay, cô bé thích ngồi đợi bên cạnh Cổ Niệm trong khi cô đang bận rộn.

Phán Phán mở mắt nhìn Cổ Niệm, đặt sách lên tay Cổ Niệm. Bởi vì có mẹ ở đây, đối với hoàn cảnh mới cô bé cũng không có mâu thuẫn gì.

Cổ Niệm kiên nhẫn kể cho cô bé nghe một trang chuyện cổ tích, nét mặt Phán Phán chăm chú, cô bé không hiểu chỗ nào sẽ giơ tay lên khoa tay múa chân. Cổ Niệm và cô bé đều hiểu ngôn ngữ của người câm điếc, hai mẹ con bắt đầu trao đổi một chút cũng không khó khăn.

Phán Phán thật sự rất giỏi, từ lúc còn nhỏ, cô bé cũng rất ít khóc. Khi đó dì và Hủ Hủ đều nói đứa bé này sẽ làm khổ mẹ. Ai có thể ngờ tới tình hình bây giờ?

Phương Hủ Hủ mang một ly rượu đỏ đi vào, “Gia đình của học sinh trong trường đưa đây, mùi vị cũng không tệ lắm.”

Cố Niệm nhận ly rượu, nhấp môi uống một ngụm.

“Minh và anh Lục nói qua rồi, hôm nào chúng ta đưa Phán Phán đi bệnh viện kiểm tra một chút, anh ấy có quen người ở đây.”

Cố Niệm gật gật đầu. Trong phòng có chút oi bức. Cô cảm quạt hương bồ nhẹ nhàng quạt gió, Phán Phán đã sớm ngủ say.

“Cố Niệm, cậu hồi hận sao?” Giọng nói của Phương Hủ Hủ rầu rĩ.

Cố Niệm một ngụm uống hết rượu đỏ, cô nghiêm mặt cúi đầu xuống “Không hồi hận.” Cô yên lặng nói ba chữ.

Không hồi hận. Cố Phán là vật báu ông trời ban cho cô, sao cô phải hồi hận. Con bé không biết gì cả, lại thông minh, tốt bụng, làm cho người khác phải yêu thương con bé.

Phương Hủ Hủ biết cũng không nên nói với cô điều này. Không biết cô mắng Cố Niệm bao nhiêu lần, nhưng Cố Niệm vẫn cố chấp không nghe.

“Niệm Niệm, anh Lục là người tốt như vậy, vì sao cậu không cân nhắc một chút?” Phương Hủ Hủ rất sốt ruột.

Cố Niệm cầm cây quạt, cò tay mỗi nhừ, nhưng cô vẫn rất kiên trì, “Minh không muốn hại người ta.”

Lục Diệp Thanh, cô không muốn nợ anh ấy quá nhiều, bởi vì cô còn không trả nổi.

Rất nhanh, Cố Niệm và người đàn ông họ Lê hẹn ngày gặp mặt. Hôm đó Phán Phán không chịu đi cùng Phương Hủ Hủ đến phòng mỹ thuật tạo hình, cuối cùng Cố Niệm đành phải mang cô bé đi tới nhà Lê Hạ.

Lê Hạ nhìn cô đột nhiên mang theo một đứa bé tới trước mặt anh ta thì sững sờ vô cùng.

Cố Niệm không giải thích, cởi giày của mình, Phán Phán cũng học động tác của cô, cởi giày.

Lê Hạ chú ý tới đôi giày trên đất, đó là kiểu dáng của vài năm trước, giày rất cũ, đây là trực giác của anh ta, cô gái này, điều kiện kinh tế không tốt. Sau lưng của cô có vài chỗ đồ mờ mờ, anh ta đoán cô là từ trạm ga đến đây.

“Lê tiên sinh, ngại quá, hôm nay bạn tôi có chút việc, tôi lại phải mang theo con bé đến đây, ngài yên tâm, không có ảnh hưởng gì đâu.” Cố Niệm ân cần giải thích, giọng nói rất chân thành.

Lê Hạ chỉ nói một câu, “Ngồi xuống đi.” Anh ta đưa hai bình nước khoáng ra. “Chỉ tôi chỉ có cái này.”

Cố Niệm nói một tiếng cảm ơn, quay đầu nhìn Cố Phán nói, “Con ở đây chơi xếp hình, để mẹ làm việc.”

Cố Phán từ lúc vào không nhìn Lê Hạ, cô bé im lặng gật gật đầu.

Cố Niệm đứng lên, Lê Hạ dẫn cô đi xem thiết bị ở mọi nơi trong phòng, “Hành lang chỗ này cần một số ảnh chụp, đại khái bốn bức, nhà ăn, phòng khách cùng với phòng ngủ, cô xem giúp tôi cần mấy bức?”

Cố Niệm gật gật đầu, “Lê tiên sinh, theo tôi thấy phòng này để thiết bị, bức tường có thể sẽ âm áp một chút, màu sắc mà tôi đề nghị là vàng ấm, anh xem thế nào?”

“Cô là họa sĩ chuyên nghiệp, phương diện này cô có kinh nghiệm hơn tôi, tôi nghe theo cô.” Lê Hạ khách khí nói.

Cố Niệm viết ghi nhớ lên cuốn sổ, cô đã có ý tưởng.

“Đối với chúng tôi mà nói thì nhanh nhất phải sau Quốc Khánh, anh thấy thế nào?”

“Có thể.”

Cố Niệm mỉm cười, “Tốt lắm.” Hai người lại trở về phòng khách.

Phán Phán đã chán đến mức nắm chặt ngón tay, Cố Niệm cho cô bé xếp hình, cô bé đã xếp xong rồi.

Trong mắt Lê Hạ lóe lên chút kinh ngạc, “Con bé bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hơn ba tuổi.” Cố Niệm trả lời.

“Thật sự là rất giỏi.” 50 miếng xếp hình mà xếp nhanh như vậy là tốt rồi, “Bạn nhỏ à, sao cháu lại xếp hình nhanh như vậy?” Lê Hạ khom lưng xuống hỏi.

Cố Phán ngược mắt nhìn anh ta, vẻ mặt lạnh lùng.

Lê Hạ cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Cố Phán thân nhiên chuyển mắt nhìn chỗ khác, bắt đầu làm ký hiệu cho Cố Niệm, “Mẹ ơi, mẹ xong chưa?”

Lê Hạ khiếp sợ.

“Được rồi.” Cô trả lời, sau đó giải thích cho Lê Hạ, “Bác sĩ nói con bé mở miệng nói chuyện sẽ trễ hơn so với đứa bé bình thường.”

Đây là một lời giải thích rất hợp tình.

Sau khi trao đổi xong, Cố Niệm rời đi. Lê Hạ muốn đưa cô về, cô cự tuyệt.

Đây là một tiểu khu mới, điều kiện phương tiện bên trong đều rất xa xỉ. Đương nhiên cách nhà ga cũng rất xa, nhưng mà ở chỗ này xe ra vào cũng có, đương nhiên không cần lo lắng. Nhưng sự thật thì Cố Niệm ước chừng đã đi nửa giờ rồi.

Trời lại nóng lên, cô và Cố Phán đều đội mũ, lưng Cố Phán đầy mồ hôi nhưng cô bé vẫn cố chạy.

Cố Niệm ở phía sau nhìn hình bóng của con bé.

Cô gái nhỏ này rất sợ nóng, đột nhiên cô bé nhìn thấy giữa đường có con mèo mập mập, lập tức không đi tiếp nữa, nhanh chân chạy tới đó.

Cố Niệm nhìn xa xa, khóe miệng có ý cười. Cố Phán không hề miễn dịch với cho mèo, điểm này cũng không biết giống ai, dù sao Cố Niệm rất sợ động vật nhỏ. Vì con bé còn quá nhỏ, bọn họ không dám nuôi, cũng không có khả năng nuôi dưỡng.

Phán Phán đưa tay vuốt ve người con mèo mập mập, nhếch miệng cười thật lớn.

Cố Niệm lấy điện thoại ra chuẩn bị chụp một màn này.

Lúc này một chiếc xe hơi màu bạc đột nhiên rẽ sang đây. Cố Niệm căn bản không thể lường trước, “Phán Phán...” Cô gần như không khống chế được hét to.

Chiếc xe phanh khẩn cấp ngừng lại, Cố Niệm kinh sợ như bị người khác bóp chặt cổ họng. Biển số xe kia... CG1128. Cả đời cô đều không thể quên.

Là tên viết tắt của hai người, còn có con số sinh nhật của hai người.

Cô mãnh liệt cắn khước môi, dần dần nếm được mùi vị của máu.

Người trên xe đi xuống, Cố Niệm ngậy người nhìn đằng trước. Bóng người cao lớn kia từng bước từng bước một đi đến trước người Phán Phán. Cố Niệm dừng bước, cô không dám đi lên phía trước.

Tổng Hoài Thừa cau mày, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Bạn nhỏ này, chỗ này không thể chơi! Cha mẹ cháu đâu?” Giọng nói của anh cứng rắn.

Mèo mập mập nhìn thấy xe đến đây, thoáng một cái liền chạy. Ánh mắt Phán Phán nhìn theo mèo mập, vẻ mặt hơi hơi mất mát, cô bé hoàn toàn không để ý đến vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm, mắt húng nhìn thoáng qua Tổng Hoài Thừa, chỉ là liếc mắt một cái, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ mặt không chút thay đổi liền đi vào ven đường.

Lúc Tổng Hoài Thừa thấy rõ khuôn mặt kia, anh như bị kia khuôn mặt nhỏ nhắn kia làm hoảng sợ, trong khoảnh khắc sợ sệt, anh luôn có cảm giác không nói nên lời.

Anh hoảng hốt vào xe, xe chậm rãi đi về phía trước. Ánh mắt anh nhìn chăm chú vào bóng hình nhỏ nhắn kia. Anh nhìn thấy một cô gái đi đến bên cạnh đứa nhỏ, cô gái đội mũ, trên hai vai và lưng vác hai cái túi màu đen. Khoảng cách càng ngày càng xa, tầm mắt của anh cũng ngày càng mờ hồ.

Tổng Hoài Thừa nghĩ có lẽ là người trong tiểu khu.

Sau khi anh rời đi, Cố Niệm đi đến bên cạnh Phán Phán, cô âm thầm nhẹ nhõm thở dài một hơi, trong tiềm thức vẫn không nghĩ tới cô và anh có cái gì ràng buộc.

Cô nhìn Phán Phán, trong lòng yên lặng nói, Phán Phán, người vừa rồi chính là cha của con. Nghĩ tới anh không chờ mong đứa nhỏ, Cố Niệm lại cảm thấy trong lòng đau buồn.

Đứa bé, anh vốn không muốn có, như vậy có biết hay không cũng không có ý nghĩa. Có lẽ không biết sẽ tốt hơn, biết rồi có lẽ lại không thoải mái.

Tổng Hoài Thừa về nhà, phòng này là do công ty anh khai phá, anh để lại cho mình một căn để ở. Phòng anh ở trang trí cực kỳ đơn giản, trống rỗng không có một chút hơi thở.

Không bao lâu sau, có người gõ cửa. Anh mở cửa ra, Lê Hạ đứng ở ngoài cửa, “Vừa mới nghe được cậu ở bên này đóng cửa liền qua xem, sắp kết hôn rồi, sao lại đến đây?”

Tổng Hoài Thừa không chút để ý, “Đi ngang qua nơi này liền vào đây, trang trí thế nào rồi?”

“Không có gì đặc biệt lắm. Hôm nay người bên phòng vẽ tranh có tới xem qua cách lắp đặt thiết bị, tháng 10 có thể xong. Đúng rồi, phòng của hai người không thể thiếu hình vẽ, tôi thấy nhà kia cũng không tệ lắm, để cho cô ấy vẽ cho cậu hai bức.”

“Không cần.” Tống Hoài Thừa lạnh lùng trả lời, vẻ mặt của anh bắt đầu lạnh.

Lê Hạ nhún nhún vai, không lắm để ý, “Ông chủ Tống, đừng keo kiệt như vậy. Người kia rất có năng lực đấy, trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng mà điều kiện kinh tế có chút khó khăn.”

“Cậu bắt đầu tốt bụng từ lúc nào vậy?” Tống Hoài Thừa hỏi ngược lại.

Lê Hạ hé miệng cười, “Làm sao lại không có tinh thần như vậy? Chẳng lẽ là chúng sợ hãi trước hôn nhân à?”

Trong mắt Tống Hoài Thừa không rõ cảm xúc, “Làm sao có thể được.”

Lê Hạ cảm thấy hình như bây giờ Tống Hoài Thừa thật sự đã thay đổi. Sau khi trả thù xong ngược lại so với trước kia càng trầm mặc hơn, bây giờ làm cho người khác căn bản không hiểu rõ được anh, tính tình cũng thật sự rất chán ghét, hình như có chỗ nào đó không đúng.

Lê Hạ thật sự không biết, làm sao Chu Hảo Hảo có thể chịu đựng được.

Chương 13

Editor: Violet

Beta: Lãnh Vũ Bối

Sau khi trở về, tâm tình Cố Niệm không giống lúc trước, nặng nề không nói gì.

Phương Hủ Hủ nhanh chóng phát hiện, “Làm sao vậy? Bàn việc với Lê tiên sinh không được?”

Cố Niệm thở dài một hơi, “Không phải.”

“Cơ thể không thoải mái?”

Sắc mặt Cố Niệm có chút tái nhợt, cô vuốt vuốt mặt, “Hôm nay ở tiểu khu của Lê tiên sinh kia chạm mặt Tống Hoài Thừa.”

Lông mày Phương Hủ Hủ cau lại, “Hắn nói sao? Có nhìn thấy Phán Phán hay không?”

“Anh ta thiếu chút nữa đâm vào Phán Phán, nhưng không nhìn thấy mình.” Trong nháy mắt Cố Niệm như muốn nổ tung.

“Cặn bã.” Phương Hủ Hủ hung dữ nói. “Không sao cả, mình nghe nói hắn sắp kết hôn. Đã biết thì thế nào? Còn có thể quay đầu lại muốn đưa bé và cậu sao?”

Cố Niệm cười nhạt, “Sẽ không. Quên đi, đừng nghĩ nữa. Nhà của mình đều thảm như vậy, anh ta còn có thể trả thù như thế nào? Nếu anh ta muốn trả thù nữa, lúc đấy mình khẳng định sẽ không trốn tránh lần nữa. Cùng lắm thì liều mạng với anh ta.”

Phương Hủ Hủ nắm tay cô, “Mình và cậu.”

“Đúng rồi, Lê tiên sinh thấy bản phác thảo không khác ý muốn của anh ta lắm. Cậu xem còn có chỗ nào cần chỉnh sửa lại không?”

Phương Hủ Hủ cầm lấy xem qua, không nói gì thêm. Vài năm nay Cố Niệm vẽ, so sánh với vài năm trước, tiêu chuẩn kém rất nhiều. Trước đó vài ngày, Phương Hủ Hủ gặp được giáo viên dạy đại học của bọn họ, giáo viên còn hỏi hoàn cảnh của Cố Niệm, nhìn bản vẽ của Cố Niệm bây giờ, vẻ mặt giáo viên thương xót vô cùng.

Vết thương trên tay cô đã sớm khép lại, chỉ là trong lòng đau xót không biết khi nào mới có thể thật sự đứng lên được.

Sau khi Phương Hủ Hủ sửa chữa sơ sơ, Cố Niệm gửi bản phác thảo cho Lê Hạ.

Từ lúc hợp tác tới giờ Cố Niệm và anh ta đều giải quyết việc chung qua lời nói, Lê Hạ có chút không vừa lòng, lâu dần bắt đầu cố ý giằng vò, làm cô phải sửa bức vẽ sáu bảy lần, cô đều tốt tính mà chỉnh sửa lại.

Thường xuyên qua lại, Lê Hạ càng ngày càng hiểu kì với Cố Niệm. Cô có vẽ cũng không tức giận, làm việc luôn thân nhiên, giống như không có cái gì có thể làm tâm tình của cô bị kích động.

Thuận theo mà nói chính là số lần Lê Hạ chủ động liên hệ Cố Niệm càng ngày càng nhiều.

Trở lại thành phố D, Cố Niệm gần như là điên cuồng tiếp nhận đủ loại công việc. Một ngày nay cô lại tiếp một công ty muốn vẽ tranh trên tường, Cố Niệm đề nghị giá là 8000, kết quả người ta không lưu tình chút nào hạ còn 5000. Nếu không phải cô thiếu tiền, cô thật muốn phun thuốc màu vào mặt kẻ toán kia, đúng là đồ quỷ bóc lột người khác đến trần trướng mà.

Một cái hành lang dài mười mét, để làm xong ước chừng cô phải bỏ ra ba ngày rưỡi. Hôm đó vẽ xong, cánh tay của cô đều mỏi đến mức nâng không nổi. Khi cô đi tìm kế toán tính tiền, một đám người đi tới trước mặt.

Cố Niệm hơi hơi nhích sang bên cạnh, ánh mắt liếc theo đám người đang đi qua, thế nhưng ngoài ý muốn thấy được anh.

Cố Niệm cúi đầu xuống, chờ những người đó đi qua, cô nhìn bóng dáng mình qua thủy tinh, áo somi màu trắng dính đầy các loại thuốc màu, trên cơ thể của cô cũng tản ra một mùi thuốc màu dày đặc.

Cố Niệm nhún nhún vai, có lẽ căn bản anh không nhận ra mình.

Sau khi tính tiền, Cố Niệm thu dọn đồ đạc của mình, mang theo thùng nhỏ, trong thùng đầy đủ các loại bút vẽ và thuốc màu. Chờ cô đi ra đến cửa đúng lúc cánh cửa mở ra, chân của cô hơi hơi khựng lại một chút, nhưng mà vẫn tiếp tục đi đến phía trước.

“Cố Niệm...” Khi anh đi tới bên người cô, lúc đó cô đã nghe thấy âm thanh quen thuộc.

Tổng Hoài Thừa mặc tây trang vừa vặn, trời sinh anh chính là cái móc treo quần áo, cho dù là quần áo bình thường, hay là tây trang anh mặc đều rất đẹp và vừa vặn. Cố Niệm lạnh lùng liếc mắt nhìn anh.

“Trở về khi nào vậy?” Anh hỏi.

Cố Niệm híp híp mắt, hơn bốn năm, trong lúc đó bọn họ đã trải qua hơn 1400 ngày rồi. Khuôn mặt của anh lại khiến cô không có cảm giác.

Một tay anh nhét trong túi quần, mà cô, tay phải xách thùng nhỏ, một bộ quần áo giá rẻ mà dính đầy màu vẽ, vừa nãy đám người đi qua bên người cô đều cố tình tránh cô, sợ đụng phải cô.

Bây giờ thân phận của hai người kém nhau không phải một điểm hai điểm. Cô tưởng cả đời này anh cũng không bao giờ chủ động nói một chữ với cô.

“Mới trở về gần đây.” Cố Niệm bình tĩnh nói, cô thậm chí lễ phép nhìn Tống Hoài Thừa cong cong khoe miệng lên. Cô nhìn thẳng anh, trong mắt không có một tia cảm xúc, như nước lặng bình thường.

Về mặt Tống Hoài Thừa đột nhiên biến đổi, anh vì nụ cười của Cố Niệm mà cười theo. Ánh mắt dừng ở trên tay cô, nhiều đồ như vậy, thế nhưng cô chỉ dùng một bàn tay để xách.

Trước kia cô xách vài túi tào cũng không vừa lòng, kêu đau tay.

Tống Hoài Thừa theo bản năng đuổi tay ra, nhưng Cố Niệm đột nhiên lại lui về phía sau.

Không khí trong nháy mắt liền biến đổi. Thang máy sắp đến.

Cố Niệm vừa có thái độ như đối với bạn bè, nhưng vẫn có vẻ xa cách. Tống Hoài Thừa nhìn cô, nhấn nút mở cửa thang máy ra.

Cố Niệm nắm chặt thùng nhỏ, “Trên người tôi bản nên sẽ không vào thang máy.” Nói xong, cô liền đi đến cầu thang bộ.

Về mặt Tống Hoài Thừa cứng ngắc, hai tay chậm rãi thả xuống rồi nắm chặt.

Mười sáu tầng cầu thang bộ, Cố Niệm đi được sáu tầng liền không đi nổi nữa. Cô ngồi ở trên bậc thang thở phì phò.

Tống Hoài Thừa ngồi ở trên xe, một lúc lâu sau, anh mới nhìn thấy cô đi ra.

Cố Niệm vẫn dùng tay trái xách đồ, anh nhìn cô đứng trên chỗ giao thông công cộng. Lại đang đúng thời gian tan tầm, trên xe có rất nhiều người, cô vẫn đứng ở góc đó, người chung quanh cũng không dám tới gần cô.

Tổng Hoài Thừa nhú nhú mày, “Đi tới phía trước đi.”

Cố Niệm không có để lần gặp mặt này với Tổng Hoài Thừa ở trong lòng, bởi vì cô lại nhận được một hợp đồng, đối phương muốn cô vẽ mấy bức cho phòng tân hôn, nhưng mà yêu cầu rất cao, đương nhiên giá cả cũng rất tốt.

Cố Niệm gần như không do dự liền đồng ý.

Ngày đó cô nhận được tin nhắn của đối phương, lúc xế chiều muốn cô đi xem phòng, Cố Niệm vừa thấy địa chỉ thì liền choáng váng, thế nhưng nói chuyện với Lê Hạ hai câu trước cửa. Trong lòng cô nghi ngờ là Lê Hạ giới thiệu.

Sau đó, gặp một người đàn ông trung niên, từ đầu tới cuối đều nói chuyện về. Cố Niệm mới bỏ đi ý nghĩ ban đầu.

Sau khi trao đổi xong, người ta trực tiếp giao tiền đặt cọc cho cô, nặng trĩu, đựng trong phong thư. Cố Niệm vừa mở ra liền thấy, tiền giấy hồng hồng, tay cô run run, cất vào túi.

“Tôi muốn chụp lại mấy tấm ảnh, để về nhà tôi suy nghĩ thêm.”

Người đàn ông gật gật đầu, “Xin cứ tự nhiên.”

Cố Niệm đi vào phòng ngủ, sàn gỗ thô, cô đi chân trần giẫm lên, lòng bàn chân ấm ấm. Phòng ngủ bố trí rất đơn giản, phần thiết kế cửa sổ làm cô rất thích.

Cô bước lên phía trước, trên cửa sổ để mấy chậu hoa nhỏ, lan điều màu tím, lô hội, còn có một chậu.....

Ánh mắt của cô trong chớp mắt dừng lại, chậu kia là chậu cây xương rồng cảnh! Ký ức trước kia từng chút từng chút hiện ra. Cố Niệm nghiêng người, tinh tế xem xét, cổ họng cứ như bị cái gì đó chặn lại, loại cảm giác nhức nhối cắn giết lan tràn đến toàn bộ lồng ngực. Cố Niệm kiềm chế mình để không chạy lên đập vỡ chậu cây xương rồng kia.

Cô nhanh chóng quay trở lại phòng khách, lấy phong thư từ trong túi ra.

Người đàn ông khó hiểu nhìn cô, “Cố tiểu thư sao lại như vậy?”

“Ngại quá, việc này tôi không nhận được, anh sẽ tìm người khác đi. Tiền tôi trả lại cho anh.”

“Nếu cô cảm thấy thiếu tiền, giá cả có thể thương lượng lại.”

Cố Niệm bật cười, “Thật sự có lỗi.”

Cô gần như là chạy trốn, vội vàng từ trong phòng đi ra.

Anh ta có ý tứ gì? Là muốn nói cô đáng thương sao?

Lê Hạ đi xe hơi từ bên ngoài trở về, nhìn thấy cô bước nhanh tới, anh ta dừng lại xe, bóp còi. Nhưng Cố Niệm không để ý.

Lê Hạ gọi to một tiếng, “Cố Niệm...”

Cố Niệm dừng chân lại, “Lê tiên sinh?”

“Sao cô lại tới đây?” Lê Hạ hỏi.

Cố Niệm âm thầm nhú nhú mày, “Đến bàn công chuyện.”

“Thế nào? Bàn bạc thành công không?”

Cố Niệm lắc đầu, “Không.”

Lê Hạ mở cửa xe, “Vừa đúng lúc cơm trưa, cùng nhau ăn một bữa cơm đi. Tôi còn chưa có cảm ơn cô đâu, mấy bức tranh cô vẽ tôi rất thích.”

Cố Niệm muốn giữ khoảng cách, nhưng mà Lê Hạ đã muốn mời cô đi ăn cơm nói chuyện mấy lần rồi, lúc này cô lại nói lời cự tuyệt thì không nên.

“Vậy phiền anh rồi.”

Cô lên xe anh ta, Lê Hạ quay đầu xe ra ngoài tiểu khu.

Sau khi Tống Hoài Thừa nhận được điện thoại của trợ lý gọi liền chạy tới đây, thật không ngờ lại nhìn thấy tình huống Cố Niệm lên xe Lê Hạ. Tống Hoài Thừa nhú mày, sắc mặt trầm xuống như bão táp sắp đến.

Hóa ra cô chính là người Lê Hạ quen biết!

Hai người ăn cơm rất vui vẻ, Lê Hạ là người rất giỏi nói chuyện, tuyệt đối không chán ngắt, mà Cố Niệm là cái người rất hay lắng nghe người khác nói. Cô biết phản ứng đúng lúc, rất tăng bốc, cũng có thể nói là nhìn mặt mà nói chuyện.

Lê Hạ tự nhiên cũng phát hiện, Cố Niệm trước giờ chỉ coi anh ta như khách hàng mà thôi, anh ta thấy có chút thất bại.

Ăn cơm xong, Lê Hạ đưa cô trở về, Cố Niệm tìm lý do, cô muốn đi mua một số đồ, “Lê tiên sinh, cảm ơn anh đã chiêu đãi.”

Lê Hạ thở dài một hơi.

Cô đi siêu thị mua một lon sữa bột, bỏ ra hơn 100. Thật ra cô cũng rất rối rắm, sữa bột trong nước còn rất nhiều vấn đề, nhưng hiện tại cô không có điều kiện, căn bản cô không mua nổi sữa bột nước ngoài.

Lần trước Phán Phán kiểm tra sức khỏe, thấy rất nhiều thứ bị thiếu hụt. Bác sĩ nói cô cần chú ý, đưa nhỏ thiếu hụt mấy cái như thế, rất dễ bị lỗi xương ngực. Cố Niệm đành phải tiếp tục cho Phán Phán uống sữa bột, chọn đi chọn lại, cô chọn một nhãn hiệu sữa bột dành cho trẻ em hay được giới thiệu trên TV.

Cô ôm lon sữa bột trở lại phòng vẽ tranh, từ xa liền nhìn thấy một chiếc xe màu xám bạc đậu.

Chờ đến khi cô tới gần, cửa xe mở ra, người ở bên trong chậm rãi đi xuống.

Tổng Hoài Thừa từng bước một đi đến trước mặt cô, anh nhìn cô, ánh mắt so với ánh trăng trên trời còn muồn lạnh hơn, “Cô vẫn giống như trước đây...”

Cố Niệm cảm thấy không hiểu.

“Lê Hạ là bạn bè của tôi, không cần có chủ ý như vậy.” Lời nói của Tổng Hoài Thừa tràn đầy trào phúng, hai mắt sâu thẳm không thấy đáy, “Việc mặt dày theo đuổi đàn ông vẫn không thay đổi nhỉ”

Lời nói khó nghe như vậy đối với Cố Niệm mà nói, cô đã sớm không có đề ý rồi.

Cô cười, lực cô ôm lon sữa bột càng lúc càng lớn, cố tình biểu hiện thái độ bất cần: “Thế thì đã sao? Anh ấy cam tâm tình nguyện, anh quản được à? Tổng tiên sinh, chuyện của tôi không tới lượt anh nói này nói nọ!”

Chương 14

Editor: Violet

Beta: Lãnh Vũ Bối

Ban đêm nóng nực, không có lấy một cơn gió, không khí ngưng đọng làm cho người ta có cảm giác khó thở.

Lòng bàn tay và lưng Cố Niệm không biết đã chảy bao nhiêu mồ hôi.

Tổng Hoài Thừa nghe cô nói nhiều như vậy, sắc mặt càng trở nên khó coi. Tổng tiên sinh... cách xưng hô kia lại kích thích thần kinh của anh.

“Cố Niệm, không nên trêu chọc anh ta, nếu không cô phải lãnh hậu quả đấy.”

Cố Niệm giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, nhưng mà cô vẫn kiềm chế xúc động mà không cười to, “Tôi không biết còn có hậu quả gì mà tôi không thể lãnh? Nhà của tôi tan nát, cha thì đang bị trói xích trong tù, bị những tên lưu manh đòi nợ, tôi thì thiếu chút nữa...” Cô hít sâu một hơi, âm thầm nuốt lời nói xuống kế tiếp, trái tim run sợ.

Những thứ đen tối, bất lực, khủng hoảng, bây giờ cô nằm mơ đều sợ đến tỉnh cả ngủ, “Còn có hậu quả gì đáng sợ hơn anh sao?”

Tổng Hoài Thừa nhìn cô chằm chằm, “Cô hận tôi? Đó là do cha cô thiếu nợ. Mạng sống của cha tôi ai có thể đền lại?” Anh u ám nói.

“Chuyện của ba tôi là do ông gieo gió gặt bão, không oán trách ai được.” Cô trừng mắt nhìn, “Tôi thì sao? Tôi thiếu nợ anh cái gì? Tôi yêu anh như vậy là sai sao? Bảy năm trời, tôi thật lòng đối với anh, mà anh thì sao? Tổng Hoài Thừa, anh có thể không yêu tôi, nhưng sao anh lại cự tuyệt việc đó. Anh không muốn có con thì có thể cho tôi biết, vì sao lại kê đơn thuốc cho tôi, anh không biết thuốc này có bao nhiêu phần tốt bao nhiêu phần xấu sao? Cả đời này tôi có thể sẽ không có con được nữa, cho dù có con thì con của tôi cũng không khỏe mạnh, đứa bé mà không khỏe mạnh thì anh có biết nó đáng thương lắm không?” Cô không dám nói thêm gì nữa, càng nói lại càng tuyệt vọng, đau lòng.

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa biến đổi trong nháy mắt, “Không có khả năng! Cái đó chính là thuốc tránh thai bình thường mà thôi.”

Cố Niệm cười khẽ, “Anh xác định sao? Không phải anh cũng biết rõ ràng thuốc kia có tác dụng phụ sao?”

Tổng Hoài Thừa chậm rãi nắm chặt tay, vẻ mặt Cố Niệm đau lòng làm anh cảm thấy có việc gì đó mà anh không biết .

Cố Niệm thở một hơi, yên lặng nói, “Nếu anh còn có một chút lương tâm, phiền anh giờ cao đánh khẽ. Chúng ta đã ly hôn rồi.”

Tổng Hoài Thừa nhìn cô, trước kia trên mặt của cô luôn tràn đầy ý cười, làm cho người ta cảm thấy ấm áp. Bây giờ cảm cô nhợt, để lộ ra khuôn mặt rõ ràng đã gầy đi rất nhiều, đôi mắt hình như đã không tìm thấy thần thái trước kia nữa.

Khuôn mặt kia Cố Niệm tràn ngập quật cường.

Lúc trò chuyện với Lê Hạ thì khuôn mặt tràn ngập ý cười. Vậy mà khi đứng trước mặt anh, cô lại trùng mắt lạnh lùng.

“Phòng kia đã ký hợp đồng với cô, tự tiện hủy hợp đồng mà nói phải bồi thường gấp ba lần.” Lời nói của Tổng Hoài Thừa không có một tia ấm áp.

Cố Niệm cắn chặt hàm dưới, “Tổng Hoài Thừa, tôi không muốn nhận công việc của anh, tôi lại càng không nghĩ đến việc cầm tiền của anh. Làm sao vậy? Năm đó khi ly hôn anh cũng không cho tôi một phần, bây giờ lại cho tôi tiền? Tôi nói cho anh biết, tôi không thèm.” Cô tức giận đến mức hai mắt đỏ lên.

“Giấy trắng mực đen, cô muốn làm như thế nào là quyền của cô.”

Anh trả cho cô hai vạn tệ, tiền vi phạm hợp đồng mà anh nói chính là sáu vạn tệ.

“Sáu vạn đúng không.” Cô nuốt cổ họng, “Anh nghĩ rằng tôi trả không nổi sao?” Cố Niệm tùy tiện hất hất tóc, “Tổng Hoài Thừa, không phải anh nói tôi vốn không thay đổi sao, tôi nói cho anh biết, mấy năm nay vẫn còn nhiều đàn ông kiếm tôi. Sáu vạn, chỉ cần một đêm là tôi có thể kiếm được.”

Cô trùng mắt nhìn, ngay cả Tổng Hoài Thừa cũng bỗng nhiên hoảng hốt.

Cơ mặt Tổng Hoài Thừa căng ra, “Sao cô lại có thể hạ tiện như vậy?” Anh bị lời nói của cô kích thích mà oán giận chửi.

“So sánh thì vẫn kém vợ của anh, cô ta ngay cả hàng tôi đã xài rồi còn muốn.”

Tổng Hoài Thừa nâng kéo bả vai của cô, lon sũ bột “keng” một tiếng rơi xuống mặt đất. Tuy rằng không phải cả người ngã xuống, nhưng Cố Niệm vẫn đau lòng.

Cánh tay phải của cô bị anh kéo rất đau, nhưng cô lại không kêu.

Tổng Hoài Thừa cảm nhận được lòng bàn tay chạm đến da thịt cô hình như có cái gì đó, anh nhìn qua. Nâng cánh tay kia lên, một vết thương lồi lõm vắt ngang trên tay.

Dưới bóng đêm nhìn vết thương kia có chút không rõ ràng, nhưng dù sao anh cũng ở bên cô bấy năm, tất cả những gì của cô anh đều cảm thấy quen thuộc.

Phương Hủ Hủ mơ hồ nhìn thấy Cố Niệm đứng ở bên ngoài, cô đi ra, “Cố Niệm, sao lại không vào nhà?” Lại vừa nhìn thấy Tổng Hoài Thừa đứng ở ngoài. Cô ấy thầm mắng một tiếng, “Khốn kiếp!” Nói xong bắt đầu quơ lấy một thùng nước, không nói hai lời liền hắt nước lên người Tổng Hoài Thừa, động tác vừa nhanh vừa chuẩn.

Cố Niệm vừa thấy tư thế kia của Phương Hủ Hủ, vội vàng tránh đi ngay.

Phương Hủ Hủ đã nói rồi, nếu như có một ngày, cô ấy mà có cơ hội thì sẽ kiên quyết giúp Cố Niệm chà đạp Tổng Hoài Thừa một lần.

Hôm nay cơ hội tới rồi.

Quần áo Tổng Hoài Thừa ướt hơn phân nửa, anh chặt vật đứng tại chỗ, thứ nước màu đen kia rơi từng giọt từng giọt từ bộ quần áo tinh xảo hoạt xuống dưới đất.

Phương Hủ Hủ vẻ mặt trào phúng, “Tổng tiên sinh, làm sao vậy? Vừa rồi Cố Niệm làm chuyện gì có lỗi với anh à? Giết vị hôn thê của anh hay là đoạt tài sản của nhà anh?”

Tổng Hoài Thừa lạnh lùng quét qua cô một cái, không muốn để ý tới cô, “Cố Niệm, chính cô cũng hiểu rõ mọi chuyện.”

Đêm nay, phụ huynh của học trò nghe thấy có động tĩnh nên tò mò đi ra xem.

Cố Niệm vội vàng tiến lên, “Không có gì, đừng náo loạn. Có phụ huynh ở đây, cần thận bị ảnh hưởng.”

Phương Hủ Hủ hừ lạnh, “Tổng Hoài Thừa, người ở trên trời đang nhìn, Cố Niệm không thiếu anh cái gì, mà là anh thiếu cô ấy, cả đời này anh trả không nổi đâu.”

Cố Niệm giữ chặt tay cô, kéo cô vào bên trong, “Đừng nói với anh ta, mình không muốn cãi cò nữa, bởi vì anh ta không đáng.”

Tổng Hoài Thừa nắm chặt tay, vẻ mặt tức giận. Một câu cuối cùng của cô vẫn còn vang vọng bên tai anh, trong nháy mắt giống như bị đổ một chậu nước đá đông lạnh vào người.

Bởi vì anh không đáng!

Khi Tổng Hoài Thừa về nhà, ánh đèn trong phòng khách sáng lên. Chu Hảo Hảo nghe thấy động tĩnh, từ phòng bếp đi ra nhìn thấy anh như vậy, “Làm sao vậy?”

Tổng Hoài Thừa không trả lời cô ta, đi vào toilet tắm rửa.

Chu Hảo Hảo không biết chuyện gì đã xảy ra nên tâm lý có chút bất an, cô ta nắm chặt tay, trong lòng bất an không thôi. Sau ngày cô ta gặp Cố Niệm, trong lòng cô ta liền không yên.

Lúc Tổng Hoài Thừa đi ra, Chu Hảo Hảo bước đến, cầm khăn thay anh lau tóc, cô ta không hỏi anh gặp chuyện gì .

Tổng Hoài Thừa cầm điện thoại, rất nhanh bấm số gọi cho Từ Hành.

Từ Hành đang đi xã giao, Tổng Hoài Thừa nghe được tiếng nói bên kia, “Cậu đi ra bên ngoài, tôi có vài điều muốn hỏi.”

Từ Hành bất mãn oán giận vài tiếng, nhưng vẫn đi ra bên ngoài, “Chuyện gì, cậu nói đi.”

“Năm đó thuốc của Cố Niệm có vấn đề gì?” Giọng nói của Tổng Hoài Thừa trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi, lưng Chu Hảo Hảo bất chợt cứng đờ.

Đầu óc Từ Hành còn có chút hỗn độn, “Đang êm đẹp sao lại nhắc tới vậy? Cậu nhìn thấy cô ta? Cô ta nói cái gì với cậu?”

“Cậu chỉ cần nói cho tôi biết kia rốt cuộc thuốc kia có vấn đề hay không?”

“Cậu phát điên cái gì? Cậu và cô ta đã ly hôn , hiện tại cô ta chính là đã chết và không có quan hệ với cậu! Bốn năm rồi, bây giờ cậu hỏi cái này còn ý nghĩa gì? Tổng Hoài Thừa, còn có mấy tháng nữa cậu sẽ kết hôn với Hảo Hảo, cậu có để Hảo Hảo trong lòng hay không?”

“Thuốc kia có vấn đề hay không?” Tổng Hoài Thừa lại hỏi một lần nữa, ngữ khí lạnh lẽo đến dọa người.

Từ Hành cười lạnh một tiếng, “Là Cố Niệm nói cái gì với cậu à. Cậu xem vài năm nay, Hảo Hảo đều luôn ở bên cậu. Sau đó cô ta cố tình đến, cậu lại bắt đầu thay đổi. Được, tôi nói cho cậu, thuốc kia không có vấn đề, một chút vấn đề cũng không có! Tổng Hoài Thừa, nếu trong lòng cậu còn có Cố Niệm, cũng đừng có cho Hảo Hảo hy vọng.”

Cúp điện thoại, Tổng Hoài Thừa thâm trầm ngồi tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Là Cố Niệm cố ý, là cô cố ý làm cho anh hối hận, làm cho anh đau lòng sao?

Như vậy cô thành công rồi!

Chu Hảo Hảo cuối cùng tuyệt vọng lên tiếng , “Hoài Thừa, không nghĩ đến cô ta nữa có được không? Anh và cô ta đã ly hôn, hai người căn bản là không có khả năng.” Cô ta mạnh mẽ nắm lấy tay anh, “Hoài Thừa, chúng ta sẽ kết hôn.”

Cô ta cũng không dám hỏi, anh yêu Cố Niệm phải không? Anh không quên được Cố Niệm có phải hay không?

Tổng Hoài Thừa chậm rãi nhú chặt lông mày, trong đáy mắt là một mảnh lạnh như băng.

Chương 15

Editor: Mie

Beta: Lãnh Vũ Bối

Sắp đến tháng chín, mấy ngày nay Cố Niệm đang tìm nhà trẻ khắp nơi, hầu như là mấy nhà trẻ ở gần đây cô đều tìm qua một lượt. Nhà trẻ công lập căn bản là không được, mà nhà trẻ tư nhân cũng không thể trông mong, đều từ chối.

Hôm nay Cố Niệm đưa con đi hơn một tiếng mới đến được nhà trẻ.

Tại đây, Cố Niệm đề cập bất mãn với hiệu trưởng, cô thử suy nghĩ lại, tuy là hơi xa một chút nhưng chỉ cần có chỗ học là tốt rồi. Người phụ trách mang theo tư liệu cười yếu ớt nhìn Cố Niệm, lại tự nhiên trò chuyện với đức bé: “Bạn nhỏ, xin chào, cháu năm nay mấy tuổi rồi?”

Cố Phán nắm chặt tay của Cố Niệm, chớp chớp mắt, không nói lời nào.

Cố Niệm ngồi xổm người xuống, “Phán Phán, nói cho cô giáo biết con bao nhiêu tuổi rồi?”

Phán Phán chép miệng, giơ bốn ngón tay.

Cô giáo sờ đầu Phán Phán, “Thực sự là một đứa trẻ thông minh”. Sau đó đưa mắt nhìn Cố Niệm, thở dài, “Nói thật với cô, tình huống của đứa trẻ như vậy, chúng tôi không thể nhận được. Những đứa trẻ này cần được giáo viên quan tâm chăm sóc đặc biệt, mà trong một lớp hơn ba mươi đứa trẻ chúng tôi chỉ có ba giáo viên, sức lực của giáo thực có hạn. Phụ trách con bé là vượt quá khả năng của chúng tôi. Thật xin lỗi.”

Cố Niệm thở ra một hơi, “Tôi đã hiểu, làm phiền cô rồi.”

Nhưng Phán Phán không thể không đi nhà trẻ. Cố Niệm đột nhiên oán hận bản thân đã đến đây.

Cô dắt Phán Phán đến một sân chơi gần đó. Đây là lần đầu tiên Phán Phán tới đây, khuôn mặt của cô bé tràn đầy hứng thú.

Cố Niệm ôm Phán Phán đặt vào trong quả cầu nước. Bên trong có rất nhiều trẻ con đang chơi đùa, trong sân tràn ngập tiếng la hét của bọn trẻ. Bọn nhỏ đang truy đuổi lẫn nhau.

Cố Phán vẫn luôn chỉ chơi một mình, có người đến tìm, cô bé cũng sẽ không đi.

Cuối cùng có một đứa bé nói, “Nó là người câm, không thể nói chuyện, chúng ta đừng chơi với nó.”

Cố Niệm chỉ cảm thấy trước ngực của cô như bị người ta tàn nhẫn đâm một nhát dao, cô đứng nơi đó, mọi thứ ở bên tai đều trở nên im ắng trống trải, đôi mắt to của Cố Phán nhìn chăm chăm đám trẻ, chỉ là hiện tại cô bé không hiểu, Phán Phán tiếp tục dờ mắt nhìn đồ chơi trong tay.

Cố Niệm xoay người, lặng lẽ sờ lên khóe mắt, trong lòng chua xót vô cùng.

Trở lại phòng tranh vào buổi tối, Phương Hủ Hủ đã biết rõ chuyện ngày hôm nay, cô cau mày, “Đến một cái nhà trẻ mà cũng không có điều kiện, Phán Phán vốn không thể ở cùng những đứa trẻ đó. Nhưng không đi nhà trẻ thì không được.”

Cố Niệm đau đầu, “Minh đã đi khắp các trường mẫu giáo, nhưng không có nhà nào chịu nhận.”

“Để mình đi hỏi thử, có người quen biết chắc chắn sẽ có cách.”

“Hủ Hủ, cảm ơn cậu.”

“Nói mấy lời ngọc đầy làm gì, mình và cậu còn cần phải cảm ơn sao. Đúng rồi, anh Lục đã trở về.” Phương Hủ Hủ nháy mắt. “Thật tốt, cậu mau tranh thủ nhờ anh ấy tìm người giúp đỡ Phán Phán.”

Cố Niệm đồng ý, hi vọng có thể điều trị được bệnh tâm lý của Phán Phán.

Hai tháng trước Lục Diệp Thanh đến thành phố N để học, vừa mới trở về ngày hôm kia.

Đã một năm rồi anh và Cố Niệm không có gặp mặt. Tuy nhiên anh luôn hiểu rõ tình trạng của cô.

Tối nay, Lục Diệp Thanh mời họ ăn cơm, nhưng vì Phương Hủ Hủ đột nhiên bị người khác gọi đi, nên chỉ có mỗi mình Cố Niệm đến đây.

Lục Diệp Thanh mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, phía dưới là một cái quần đơn giản màu cà phê, kiểu tóc đúng là tồn không ít tâm tư, mái tóc được cắt ngắn gọn gàng toát ra nét trầm ổn chừng chặc của người đàn ông.

“Bác sĩ Lục, đã lâu không gặp.” Cố Niệm thân thiết chào hỏi.

Lục Diệp Thanh gật đầu, “Quả thật đã lâu không gặp. Nếu như Hủ Hủ không nói, tôi cũng không biết em đã trở về.”

Cố Niệm có chút ngượng ngùng, “Ừm, công việc có chút bận rộn.”

Lục Diệp Thanh cũng không tra hỏi cô, “Sao không dẫn Phán Phán đến đây?”

“Phán Phán không muốn đi cùng tôi, Hủ Hủ đã dắt con bé đến bữa tiệc rồi.” Cố Niệm có chút mất mát.

Lục Diệp Thanh chu đáo rót cho cô một ly nước, “Trường học của Phán Phán định thế nào?”

Cố Niệm bung lấy ly nước, lắc đầu.

“Vì sao không tìm tôi?” Lục Diệp Thanh nhúu nhúu mày.

Cố Niệm không trả lời, cô hơi cúi đầu, nhìn ly nước ở trên bàn. “Bác sĩ Lục, thành phố N rất thú vị sao?”

“Không thể nói thú vị hay không thú vị, bởi vì có rất ít cơ hội để chơi.” Giọng nói của Lục Diệp Thanh rất êm tai. Anh kể cho Cố Niệm nghe về hai tháng đi công tác của mình.

Cố Niệm không khỏi nảy sinh lòng ngưỡng mộ, “Bác sĩ Lục, thật ra có thể làm được những công việc mà mình yêu thích thì thật sự quá hạnh phúc rồi.”

Lục Diệp Thanh cười cười, khi nhìn thấy cô cầm đĩa bằng tay trái, liền nói: “Đưa tay phải cho tôi xem.”

Cố Niệm duỗi tay phải ra.

Vết thương lớn như vậy, lại còn kéo dài đến tĩnh mạch cổ tay. Thiếu chút nữa, cánh tay này của cô đã tàn phế luôn rồi.

Lục Diệp Thanh nhúu chặt lông mày, sắc mặt thâm trầm, “Hiện tại như thế nào rồi?”

Cố Niệm không để ý lắm, “Hiện tại cầm bút vẫn còn chút run rẩy, nhưng tôi đang luyện tập, bây giờ đã có thể vẽ tranh.”

“Không nên miễn cưỡng.” Lục Diệp Thanh ấn nhẹ lên mấy huyệt vị trên tay cô.

“Hơi đau một chút.” Cố Niệm nói thật.

“Tất nhiên rồi, có phải mấy ngày nay em đã làm rất nhiều công việc?”

Cố Niệm không trả lời.

Lục Diệp Thanh biết anh ta đang nói cái gì, nhưng Cố Niệm lại cố tình không nghe. “Nếu em còn liều lĩnh vẽ tranh như vậy, cánh tay này sẽ thực sự tàn phế.”

Cố Niệm thu tay lại, xoa nhẹ, “Tôi biết rồi.”

Hôm nay Chu Hảo Hảo cùng bạn cũng tới nhà hàng này ăn cơm, cô ta vừa bước vào đã thấy được Cố Niệm.

“Hảo Hảo!!!” Bạn cô đưa tay quơ quơ trước mặt, “Nhìn cái gì đấy?”

Chu Hảo Hảo mím môi cười cười, “Minh cảm thấy cảnh vật xung quanh nhà hàng này không tệ, muốn chụp mấy tấm hình.”

“Trở về cho Tổng Hoài Thừa xem sao?” Bạn cô trêu ghẹo nói.

Chu Hảo Hảo lấy điện thoại di động ra hướng về phía Cố Niệm chụp vài hình, góc độ rất tốt, Lục Diệp Thanh đang nắm tay Cố Niệm, cùng với nét mặt của anh ta cũng nhìn thấy rõ ràng.

Chu Hảo Hảo nhếch miệng cười, “Đúng vậy, lần sau sẽ dẫn anh ấy tới nơi này.”

“Thanh mai trúc mã, tình cảm của hai người thật làm cho người ta ghen tị.” Về mặt của bạn cô ta đặc biệt hâm mộ.

Chu Hảo Hảo cười có chút mất tự nhiên.

Một vài ngày sau đó, vấn đề trường học của Phán Phán đã được giải quyết.

Phương Hù Hù ôm Phán Phán, “Vẫn là chú Lục của con lợi hại, Phán Phán có thể đi nhà trẻ chơi rồi.”

Nhà trẻ Lục Diệp Thanh tìm là một nhà trẻ tư nhân song ngữ, tất cả điều kiện đều rất tốt, chẳng qua giá tiền tự nhiên cũng là dành cho những người giàu có.

Một tháng 3000.

Cố Niệm đau lòng.

“Chuyện học phí cậu đừng suy nghĩ nhiều, mấy ngày hôm trước mình có đem mấy bức tranh đến nhờ bạn mang đi triển lãm, sẽ bán được thôi, yên tâm đi.”

Khóe miệng Cố Niệm giật giật, bọn họ cũng không phải là người nổi tiếng, tranh vẽ có thể đáng bao nhiêu tiền đây?

Tuy vậy nghĩ lại, giáo viên ở nhà trẻ đó rất có năng lực, Phán Phán có thể lớn lên trong một môi trường tốt đó là hy vọng của cô, cùng lắm thì nhận công việc nhiều hơn một chút mà thôi.

Cô gật đầu, “Minh cũng không phải là lo lắng chuyện học phí. Phán Phán quá hướng nội, mình lo lắng con bé sẽ không thích ứng được với sinh hoạt ở nhà trẻ.”

Đây thực sự là một vấn đề. Đứa nhỏ này nói cho cùng vẫn là người hướng nội. Cũng không biết có phải là lúc Cố Niệm mang thai bị kích động tạo thành hay không, nếu là như vậy, Tống Hoài Thừa thật sự là nghiệp chướng rồi.

Lúc Cố Niệm nhận được điện thoại, cô đang quần quanh ở văn phòng phẩm để mua sách.

“Cố tiểu thư, tôi là trợ lý của Tống tiên sinh, về sự việc lần trước, nếu như cô muốn hủy bỏ hợp đồng, chúng ta sẽ theo hợp đồng giải quyết.”

Trợ lý đưa điện thoại cho Tống Hoài Thừa.

“Tống Hoài Thừa, anh thiếu tiền đến vậy sao?”

“Tôi chỉ là làm việc theo hợp đồng.”

“Được thôi. Anh chờ đi, tôi sẽ vẽ tranh.” Hiện tại cô sẽ không gây khó dễ về vấn đề tiền nữa

“Mấy ngày nay tôi có thời gian.”

Cúp điện thoại, Cố Niệm cup mắt. Sau một lát ngáy người, cô mua một cái ba lô chuột Mickey màu hồng nhạt, bút chì, bút sáp màu và màu nước, Phán Phán đều chưa chuẩn bị gì.

Cố Niệm đang thảo luận về việc đến trường đi học với Phán Phán. Con bé có chút mất hứng, cảm thấy không vui.

Chiều hôm nọ, Cố Niệm muốn đi đến chỗ Tống Hoài Thừa, Phán Phán liên tục ầm ĩ muốn đi cùng cô, Cố Niệm sao có thể đưa con bé đi được. Náo loạn cả buổi chiều không được, cuối cùng phải đóng cửa lại, cô không đành lòng vẫn phải đi.

Cô đến nhà Tống Hoài Thừa vừa vặn lúc hai giờ chiều, lúc nóng nhất, lúc cô đến nơi, khuôn mặt phờ nắng đã đỏ bừng.

Tổng Hoài Thừa mở cửa, sắc mặt anh lạnh nhạt, không nói lên cảm xúc gì.

Cố Niệm cũng không nói gì với anh, chỉ là cởi giày ra, phòng khách được lát loại gạch tốt, bước vào có cảm giác mát lạnh.

Cô nhìn mấy lần, “Tổng tiên sinh, phòng khách của anh muốn vẽ theo phong cách gì?”

Tổng Hoài Thừa hí hóp mắt, “Cô có đề nghị gì?”

Cố Niệm không có nhìn anh, “Ở đây tôi có vài bức tranh, anh có thể nhìn thử xem.”

Tổng Hoài Thừa mở ra, “Vài bức này đi.”

Cố Niệm nhớ kỹ.

Hai người đi đến phòng ngủ, mặt sàn của phòng ngủ bằng gỗ thô, đồ dùng trong phòng đơn giản tất cả đều là màu trắng và đen.

Cố Niệm nhíu mày, “Phòng ngủ anh cũng muốn vẽ?”

Tổng Hoài Thừa liếc qua.

“Thật ra phòng ngủ nên treo ảnh kết hôn...” Cố Niệm chìm vào lời vừa nói, nói xong có chút hối hận, cái miệng nhiều lời của cô...

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa lạnh lẽo, “Cố Niệm, cầm tiền của tôi còn muốn vụng trộm sao?”

Cố Niệm im lặng cười cười, tùy anh.

Cô lấy sổ ra, ghi ghi chép chép.

Tổng Hoài Thừa nhìn thấy cô dùng tay trái viết chữ, “Từ lúc nào mà cô đã dùng tay trái viết chữ rồi hả?” Anh đột nhiên nghĩ đến vết sẹo trên cánh tay phải của cô. “Tay phải của cô làm sao vậy?”

Cố Niệm viết xong thì cất đồ đạc, “Tổng tiên sinh, một tuần nữa sẽ có bản sơ thảo, đến lúc đó sẽ gửi cho anh, nếu anh hài lòng thì một tháng sau sẽ giao bản phác họa. Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước.”

Lúc cô xoay người lại, Tổng Hoài Thừa đột nhiên kéo tay cô, “Tôi hỏi cô, tay phải của cô làm sao vậy?” Nét mặt của anh tràn đầy vẻ lo lắng.

Cố Niệm không hiểu, anh bị làm sao vậy? Tay của cô thì liên quan gì đến anh. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng hung ác và ánh mắt nguy hiểm của anh, tốt nhất là nên nói cho anh biết, khước miệng chát chát, “Tay phải của tôi bị thương chứ sao.”

Giọng điệu ung dung của cô làm cho lòng Tống Hoài Thừa chấn động. “Xảy ra chuyện gì?”

Cố Niệm cười khẽ, “Bị người đòi nợ đánh.” Cô nhìn qua đôi mắt màu đen của anh, bình tĩnh nói.

Tay Tống Hoài Thừa dần trở nên vô lực, cổ họng của anh giống như bị thứ gì đó chặn lại. Bị đòi nợ đánh!

Nghĩ lại thì vì sao cô phải nợ tiền thì anh cũng có trách nhiệm.

“Cố Niệm...” Giọng của anh khàn khàn.

“Tống tiên sinh, xin anh buông tay.”

“Tống tiên sinh?” Tống Hoài Thừa chế nhạo, “Cố Niệm, vì sao cô lại lừa gạt tôi? Tôi đã hỏi qua rồi, căn bản thuốc năm đó không có vấn đề. Vì sao cô lừa gạt tôi? Là muốn tôi áy náy sao?”

Hai người tựa sát vào nhau, cô cảm nhận được hơi thở của anh, quen thuộc, ấm áp.

“Anh sẽ áy náy sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi lại.

Tống Hoài Thừa trầm mặc. Anh cho rằng khi đó cô rời đi, tất cả đã kết thúc. Bốn năm qua, anh mới phát hiện là không phải như vậy.

Chẳng biết từ lúc nào, cô đã sớm tiến vào trái tim anh. Anh dốc sức trả thù Cố gia, nhưng càng về sau, anh không hề vui sướng chút nào.

Tay của anh lưu luyến trên cổ tay cô. Hối hận sao? Tự trách sao?

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng gõ, phá vỡ giằng co giữa hai người. “Hoài Thừa, mở cửa.”

Chương 16

Editor: Mie

Beta: Lãnh Vũ Bối

Tổng Hoài Thừa cau mày một lúc rồi quay người đi mở cửa, Cố Niệm yên lặng thu dọn đồ đạc.

“Thừa Hoài, em đã mua vài bức tranh.” Cô ta nhẹ nhàng đi tới, vẻ mặt vui sướng, theo sau là một chàng trai trẻ tuổi.

Cố Niệm đứng ở đó, khoảng cách vài mét liền chạm mắt cô ta.

Chu Hảo Hảo quay sang, giống như đối mặt với cô ta là một người xa lạ, thản nhiên, “Tranh đặt ở chỗ này đi.”

“Được. Tổng phu nhân, phiền bà ký vào tờ đơn này.”

Chu Hảo Hảo cầm qua rất nhanh ký tên của mình vào.

Cố Niệm chỉ cảm thấy như bị người ta cho một cái tát mạnh.

Tổng Phu Nhân!!!

Nét mặt thay đổi không để lại dấu vết... cô mỉm cười.

Chàng trai rời đi, để lại ba người bọn họ ở lại.

Lúc này Chu Hảo Hảo mới quay người lại, cuối cùng cũng đã nhìn thấy cô rồi, “Hoài Thừa, tại sao Cố Niệm lại ở đây?” Trong mắt của cô ta tràn đầy khó hiểu.

Tổng Hoài Thừa nhìn lướt qua bức tranh bên cạnh, “Cố Niệm đến đây để vẽ tranh.”

Chu Hảo Hảo bừng tỉnh, “Cố Niệm, bây giờ cô vẫn còn vẽ tranh à? Trước kia tôi rất thích tranh cô vẽ, rất có hồn. Không gian của nhà chúng tôi quá rộng lớn, cô nhất định phải giúp chúng tôi vẽ một bức thật đẹp đó.”

Cố Niệm nghiêm mặt, khuôn mặt mộc mạc của cô hoàn toàn không trang điểm, “Tổng phu nhân, tôi đã đưa bản thiết kế cho Tổng tiên sinh rồi. Tôi còn có việc, xin phép đi trước.”

Chu Hảo Hảo đi lấy một chai nước khoáng, “Bên ngoài rất nóng, uống nước nhé.”

Cố Niệm cầm chai nước cô ta đưa tới, “Cảm ơn.” Thực sự là người tốt.

Ra khỏi cửa, sống lưng của cô từ từ thả lỏng xuống, cô không ngừng tự nói với mình: Được rồi, đều là quá khứ. Dù sao cô tới đây là để kiếm tiền, không phải ai cũng kiếm được nó.

Lỗi hồng trong tim sau này cô sẽ vá lại, nhưng cô cũng không biết lỗi hồng này khi nào mới có thể hoàn toàn vá hết được đây. Chỉ sợ là cần thời gian cả đời...

Vặn mở nắp chai, hơi ngẩng đầu lên uống hơn nửa chai nước, cô thật là khát, không ngờ Chu Hảo Hảo nhìn ra được, hơn nữa khéo hiểu lòng người đã đưa cho cô một chai nước.

Thật ra kiểu phụ nữ như Chu Hảo Hảo, đa số đàn ông đều sẽ thích.

Tính cách tốt lại có bề ngoài vượt trội, mà không phải là bình hoa, bây giờ vị trí là một người dẫn chương trình truyền hình, tại thành phố D cũng có chút danh tiếng.

Với thân phận hiện tại của Tống Hoài Thừa lấy một người vợ như vậy cũng là chuyện hay, khó trách anh ta lại đưa cô ấy đến tham dự các hoạt động.

Cố Niệm vừa đi, Chu Hảo Hảo liền thay đổi sắc mặt, “Hoài Thừa, anh nhìn xem mấy bức tranh này treo ở chỗ nào thì phù hợp?”

Tống Hoài Thừa càng trở nên trầm mặc, “Tùy em muốn xử lý thế nào cũng được, nhưng không thể treo ở đây.”

Chu Hảo Hảo nhú mày, “Vâng, vậy khi nào anh có thời gian rảnh chúng ta cùng nhau treo ở phòng cưới.”

Tống Hoài Thừa không lên tiếng.

Chu Hảo Hảo tức giận đến đau dạ dày, nhưng cô ta lại không tiện bộc phát, trong lòng lại càng hận Cố Niệm hơn.

Mấy ngày nay sau khi tan việc, Lục Diệp Thanh đều đi đến phòng tranh, nữ sinh học vẽ nhìn thấy anh ta còn tưởng rằng lại có thêm một giáo viên mới, không khỏi hiếu kỳ, khi biết anh ta không phải giáo viên mới, mát mát nói, “Lúc đầu em học vẽ...”

Cố Niệm bật cười, “Bác sĩ Lục, anh quấy nhiễu học trò của tôi.”

Lục Diệp Thanh sờ sờ mũi, “Lỗi của tôi, sau này tốt nhất là tôi không nên đến đây, dọa người rồi.” Anh ta nói đùa, làm Cố Niệm cười không ngừng.

Lục Diệp Thanh lại mang đến cho Phán Phán rất nhiều đồ chơi. Phán Phán cực kỳ vui mừng, vui mừng hôn thẳng lên mặt của anh ta.

Phương Hủ Hủ đều nhìn thấy tất cả, bắt đầu ăn giấm chua, “Azzz, vẫn là người khác phái hấp dẫn lẫn nhau, em mua cho con bé nhiều đồ chơi như vậy, con bé cũng không hôn em một cái nào.”

Lục Diệp Thanh ôm con bé vào trong ngực, “Phán Phán, con sẽ chơi sao?”

Cố Niệm nhìn mấy món đồ chơi kia, chua xót vô cùng. Không biết vì sao hiện tại đồ chơi lại đắt như vậy, một bộ đồ chơi cao cấp mà tận mấy trăm. Cô nhớ tới khi còn bé, điều kiện trong nhà không tốt, cả ngày chỉ toàn nhảy lò cò, chơi bùn bần.

Phán Phán mở đồ chơi ra, trước tiên nhìn vào bức tranh, sau đó cầm lấy món đồ chơi, bắt đầu lắp ráp.

Lục Diệp Thanh dạy cho Phán Phán chơi, Cố Niệm và Phương Hủ Hủ một người đi học, một người đi vẽ tranh.

Hơn sáu giờ, các cô mới bận rộn xong công việc. Mấy người bọn họ đi đến một quán trà gần đó ăn cơm.

Phương Hủ Hủ giới thiệu cuộc thi nghệ thuật hội họa, “Cố Niệm, bức tranh kia mấy lão họa sĩ đều rất yêu thích.”

Cố Niệm lau chiếc đĩa, “Hiện tại mình cũng chỉ có thể vẽ thuê, vẽ tranh trang trí gì đó thôi.”

Lục Diệp Thanh nhìn tay của cô, trầm mặc không nói.

Phán Phán ngồi một lúc, tự mình trèo xuống, cô bé khoa tay múa chân, “Mẹ, con muốn đến đó.”

Cố Niệm gật đầu, vốn định nói mẹ cùng con đi, nhưng vẫn nhịn xuống.

Phán Phán tự mình đi đến khu tặng phẩm, chỗ đó trưng bày rất nhiều búp bê thú vị, có thể dùng điểm tích lũy để đổi lấy.

“Bạn nhỏ, nếu thích có thể để cha mẹ đến đổi lấy đó.”

Phán Phán gật đầu, cô bé chỉ vào con búp bê đầu tiên.

“Bé con xinh đẹp, ánh mắt thật tốt, đây là con búp bê đắt tiền nhất đấy.”

Phán Phán ngấm nhìn, khoe miệng khẽ giật, nhìn thêm vài lần, lại đi đến chỗ khác.

Cửa tiệm này và cửa hàng bên cạnh chỉ cách nhau có một cánh cửa, Phán Phán hiểu kỳ, vô tình liền đi tới bên cạnh, cửa hàng bên cạnh là nhà hàng Tương gia. Phán Phán đi đến gần liền hất hơi một cái lớn, nhất thời thu hút không ít sự chú ý.

Đây là một đứa bé xinh đẹp tựa như búp bê thiên sứ khiến cho mọi người nhìn không rời mắt.

Tổng Hoài Thừa cũng chú ý tới đứa bé này...

Lại là đứa bé này, anh không khỏi nhú mày, cha mẹ của đứa bé thật sự là không có trách nhiệm, lại để cho đứa bé chạy loạn.

“Ông chủ Tổng, anh biết đứa bé kia à?”

Bọn họ ngồi trong phòng bao riêng, lúc này cửa không khóa, Tổng Hoài Thừa vừa vận nhìn thấy toàn bộ bên ngoài.

Anh nhàn nhạt trả lời, “Trẻ con ở khu phố tôi.”

“Ồ, như vậy à. Cô gái nhỏ này lớn lên trông sẽ rất xinh đẹp, so với các ngôi sao nhỏ tuổi quảng cáo trên TV còn xinh đẹp hơn.”

Tổng Hoài Thừa im lặng, nhẹ nhàng cười.

Chỉ chốc lát sau, khi nhìn thấy người tới, đôi mắt của anh lập tức đông cứng lại.

Phương Hủ Hủ cùng một người đàn ông đi tới, Phương Hủ Hủ ngồi xổm người xuống, xem tình hình này là muốn dạy dỗ đứa bé.

Mà đứa bé kia cũng không nói chuyện.

Người đàn ông kia ôm lấy đứa bé, bọn họ nghiêng người về phía anh.

Tổng Hoài Thừa bung ly nước lên, nhấp một hơi thật sâu, anh nhìn thấy, đứa bé đang khoa tay múa chân diễn đạt. Tim của anh đập trật một nhịp.

Người bên cạnh thương tiếc nói, “Thật sự là đáng tiếc, thì ra là không thể nói chuyện.”

Người đàn ông ôm đứa bé đi rồi, Tống Hoài Thừa rơi vào trầm tư, anh đột nhiên nghĩ đến trước kia Cố Niệm rất yêu thích trẻ con.

Nếu như anh và cô có thể có con...

“Ông chủ Tống.”

Tống Hoài Thừa bị kéo về hiện thực, tại sao anh lại nhớ tới cô, anh âm thầm nhủ vậy.

Sau khi trở về Phán Phán đã nói, muốn món đồ chơi ở cửa hàng kia.

Lục Diệp Thanh cười nói, “Ok, một lát nữa sẽ mua cho con.”

Cố Niệm nhủ vậy, “Không được, bác sĩ Lục, anh không thể nuông chiều con bé như vậy được.”

“Hiếm khi con bé yêu thích, một món đồ chơi mà thôi. Hơn nữa, con gái chính là để chiều chuộng mà.”

Cố Niệm bị câu nói phía sau làm cho cảm động. Lúc nhỏ Cố Chu Đạo cũng nói với cô như vậy, hơn nữa ông còn một mực cố gắng để cho cô có một cuộc sống đầy đủ sung túc.

Cho nên lỗi của cha, cô cũng có trách nhiệm.

Cố Niệm nhìn về phía Lục Diệp Thanh, khẽ nở nụ cười cảm kích.

Chu Hảo Hảo ngồi một mình ở nhà, trong khoảng thời gian này, cô ta và Tống Hoài Thừa ở bên nhau càng ngày càng ít, không phải bọn họ sắp kết hôn sao?

Có thể khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng xa rồi.

Cô ta nhìn ảnh chụp trong máy vi tính, đôi mắt chăm chú nhìn màn hình khóa, Cố Niệm, tại sao cô lại trở về? Vì cái gì?

Cuối cùng nhấn gửi đi.

Màn đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, Chu Hảo Hảo mặc áo ngủ tơ tằm đứng ở trước cửa sổ, cửa sổ mở rộng, cơn gió thổi tới, khuôn mặt của cô ta lạnh lẽo tới cực điểm.

Mấy ngày sau, Tống Hoài Thừa mới nhìn thấy bưu kiện đóng gói này. Ảnh chụp vô cùng tốt, trong mắt người ngoài giống như là một cặp vợ chồng đang yêu nhau, người đàn ông tình thâm ý trọng nắm lấy tay người phụ nữ.

Tống Hoài Thừa ngồi ở trước bàn làm việc, chậm rãi kéo con chuột xuống.

Lê Hạ ngồi ở một bên, “Sao lại im lặng thế?”

Tống Hoài Thừa ngược mắt, trong mắt nhìn Lê Hạ chưa từng có cảm xúc, chỉ thấy anh nhú mày, “Không phải cậu có hứng thú với cô gái kia sao? Tôi cho cậu biết, cô ấy là vợ của tôi.”

Lê Hạ lập tức giật mình.

“Cô ấy là Cố Niệm.”

“Mẹ kiếp!” Lê Hạ trầm mắng một tiếng, “Làm sao có thể? Cậu kết hôn khi nào?”

Tống Hoài Thừa và Cố Niệm kết hôn chỉ có một ít người biết, ngay cả người của công ty cũng không biết. Lê Hạ ở nước ngoài nhiều năm, làm sao biết được việc này.

“Cho nên, không được có bất kỳ quan hệ gì với cô ấy, người như cô ấy không thích hợp với cậu.”

Lê Hạ bất mãn thở hừ hừ, “Chẳng phải là đã ly hôn sao, tư tưởng tôi không có cổ hủ như vậy.” Quả thật anh ta cũng chỉ là nhanh miệng khoe khoang, “Làm sao mà hai người ly hôn vậy?”

Tống Hoài Thừa nhếch môi.

“Tình cảm bất hòa? Cô ấy không yêu cậu? Hay là cậu ở bên ngoài... Rồi hả?”

Tống Hoài Thừa đứng dậy, “Cậu có thể chết đi sống lại không??”

Lê Hạ sờ sờ mũi, đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Nhưng nhìn nét mặt của Tống Hoài Thừa, anh ta quyết định không nói.

Mấy ngày nay, Cố Niệm liên tục bận rộn ở phòng tranh, sau khi cô vẽ xong bức tranh của Tống Hoài Thừa, thì gọi điện thoại cho anh.

Tống Hoài Thừa nhìn cuộc gọi đến, đã nhiều năm như vậy, tên của cô cuối cùng cũng vang lên lần nữa. Cho đến khi chuông báo sắp kết thúc, anh mới bắt đầu nhận điện thoại... anh ra hiệu, hội nghị tạm dừng.

“Tổng tiên sinh, bản phác thảo của anh đã làm xong rồi, tôi gửi đến công ty anh, anh xem có cần sửa chữa chỗ nào hay không?”

Tổng Hoài Thừa dừng lại trước cửa kính thủy tinh, nhìn xa xăm vào bầu trời xanh thẳm, “Cùng thành phố không cần chuyển phát nhanh, cô mang đến cho tôi.”

Cố Niệm cắn cắn khóe môi, chẳng lẽ anh không biết cô sớm đã xóa tất cả liên hệ với anh sao? Cô không nói gì. “Tôi sẽ mang đến.”

“Tôi đang ở công ty.” Tổng Hoài Thừa dặn dò một chút.

Cố Niệm đành phải đến công ty của anh, cô nhớ trước khi ly hôn, cô đã đến một lần. Bốn năm qua, công ty đã đổi tên, một phong cách mới, chỉ có không khí vẫn là đơn giản như cũ.

Cố Niệm nói tên, so với trước kia không giống.

Cố Niệm rất may mắn vì lúc trước kết hôn với Tổng Hoài Thừa không nói cho nhiều người biết, hiện tại cũng tránh được rất nhiều xấu hổ.

Khi đến phòng làm việc của anh, cô được cô gái xinh đẹp tiến đến rót cho một ly nước, “Cố tiểu thư, cô ngồi chờ một chút, Tổng tổng đang họp.”

Cố Niệm gật đầu, cô thoải mái ngồi lên chiếc ghế salon bằng da thật, nhìn xung quanh phòng làm việc của anh.

Cô và anh có sở thích giống nhau, phòng làm việc trang trí đơn giản thanh lịch, một mặt tường có kê một cái tủ sách thật cao, nơi đó sách được xếp ngay ngắn chỉnh tề.

Tổng Hoài Thừa là người rất ham học, thường xuyên đọc sách, anh luôn là người đạt được các học bổng ở trường.

Cố Niệm nhìn lướt qua, đột nhiên nhìn thấy một cái khung hình. Cô vô thức đưa tay lên, ngược lại, đôi mắt của cô dần dần mở to, một loại cảm xúc khó tả chậm rãi xông lên đầu.

Đặt lại khung hình, cô ngồi trở lại trên ghế salon. Mãi mà Tổng Hoài Thừa chưa đến, cô dựa vào ghế salon, dần dần híp mắt lại.

Tổng Hoài Thừa bước vào, đúng lúc nhìn thấy cô đang nằm trên ghế salon, bước chân của anh vô thức nhẹ nhàng hơn.

Độ ẩm của điều hòa ở phòng làm việc thấp, Cố Niệm cuộn tròn ôm hai cánh tay lại, tóc che hơn phân nửa khuôn mặt. Cô gầy hơn trước kia rất nhiều, xương quai xanh xinh đẹp càng thêm nổi bật rồi.

Tổng Hoài Thừa thở ra một hơi, cầm điều khiển điều hòa chỉnh độ ấm cao lên vài độ.

Điện thoại Cố Niệm vang lên, Tổng Hoài Thừa vươn tay cầm lấy, nhìn lướt qua tên danh bạ... Phán Phán.

Ma xui quỷ khiến anh lại nhấn vào phím nghe, cầm điện thoại đi đến một bên, “Alo.”

Bên kia không có tiếng người nói chuyện, Tổng Hoài Thừa hỏi lại một lần nữa, “Tìm Cố Niệm sao?”

Anh nghe được một tiếng gõ, sau đó không có bất cứ âm thanh nào khác nữa. Tổng Hoài Thừa cúp điện thoại.

Cố Niệm đã tỉnh dậy, cô nhìn thấy anh cầm điện thoại, hoảng sợ tiến đến giật lại, “Anh cầm điện thoại tôi làm cái gì?”

Tổng Hoài Thừa không nhanh không chậm nói, “Có một người tên Phán Phán gọi đến, tôi bắt máy nhưng không có người nói chuyện.”

Chương 17

Editor: Mie

Beta: Lãnh Vũ Bối

Không có người nói chuyện...

Năm chữ này lập tức làm cô kích động.

Cố Niệm nhất thời biến sắc, “Anh dựa vào cái gì mà nghe điện thoại của tôi?! Tổng Hoài Thừa, anh xâm phạm quyền riêng tư!” Cô tức giận, hô hấp liền trở nên dồn dập, “Anh đã nói cái gì?”

Cô vội vàng cầm điện thoại, nhìn vào lịch sử cuộc gọi.

“Làm sao vậy? Phán Phán là ai?” Tổng Hoài Thừa hỏi.

Cố Niệm lạnh nhạt, “Không phải việc của anh.” Cô từ từ bình tĩnh lại.

Tổng Hoài Thừa thoáng nhìn thấy đáy mắt cô âm ứ, nhưng cũng không hỏi thêm gì.

Cố Niệm đưa bản phác họa cho anh.

Tổng Hoài Thừa mở ra xem, lông mày nhíu lại, “Cô vẽ sao?”

Cố Niệm gật đầu.

Tổng Hoài Thừa nhìn cánh tay phải của cô, trầm ngâm suy nghĩ, xem ra tay của cô quả thật bị thương rất nghiêm trọng.

“Nếu như anh cần sửa...”

“Tôi cảm thấy chất lượng của bức tranh này cùng với giá tiền tôi phải trả không phù hợp.” Tổng Hoài Thừa nói thẳng ra.

Sắc mặt Cố Niệm trắng bệch, thật sự anh nói rất đúng, cô cũng không muốn phản bác. Thương nhân quả nhiên là thương nhân, đúng là quý trắng trợn bóc lột.

Cô cũng không muốn tranh cãi với anh, “Nếu như anh không hài lòng... có thể kết thúc hợp đồng, lệ phí vi phạm hợp đồng có thể tính toán.” Cô hào phóng nói.

Không còn ràng buộc với anh, số tiền kia cô nguyện ý không cần.

Tổng Hoài Thừa làm sao không biết suy nghĩ cô, “Được rồi, tôi miễn cưỡng có thể chấp nhận.”

Cố Niệm mệt mỏi mở to mắt, “Anh có ý gì?”

Tổng Hoài Thừa tràn đầy hứng thú, khoe miệng nhếch lên vẽ thành một đường cong, “Vậy cô cho rằng trước kia tại sao tôi lại phải lấy cô?”

Đột nhiên nói đến việc này, Cố Niệm cười lạnh một tiếng, “Nếu mà anh không có yêu cầu gì đối với bản phác họa... tôi đi trước. Tổng tiên sinh trả thù lao hào phóng như vậy, anh yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ sớm giao tranh đến.”

Tim Tổng Hoài Thừa co lại.

Cố Niệm chép miệng, cảm giác có chút khát. Tổng Hoài Thừa nhìn ra được, cầm lấy cái bình trước mặt cẩn thận rót cho cô một ly nước, quay đầu lại đưa cho cô.

Cố Niệm nuốt yết hầu, “Anh biết không, một khi bị rấn cấn, mười năm vẫn sợ dây thừng.”

Bị người tin tưởng tổn thương mới là tổn thương trí mạng, có lẽ khó có thể phục hồi lại được như cũ.

Cố Niệm nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của anh, tự nhiên cảm thấy tâm tình dễ chịu hơn rất nhiều.

Tổng Hoài Thừa vung tay ném cái ly kia đi, nước tung tóe đầy đất, “Thế nào, tìm được đường lui rồi, cho nên hiện tại mới đắc ý như vậy?”

Cố Niệm bối rối hít một hơi, “Đúng vậy, anh đã thấy được, bạn tốt của anh Lê Hạ đều đối với tôi...” cô còn chưa dứt lời, Tổng Hoài Thừa bước lên một bước, dùng tay áp chế đẩy cô lên ghế salon, thân thể của anh chặt chẽ áp sát.

Cố Niệm biến sắc, cách một tầng quần áo mỏng, cô đột nhiên lộ cảm thấy lo sợ. “Tổng Hoài Thừa!” Cô lớn tiếng la lên.

Tổng Hoài Thừa cười lạnh, “Cố Niệm, tại sao cô lại trở thành như vậy?”

Cố Niệm bất giác cười cười, để cho bản thân từ từ bình tĩnh lại, hai tay chậm rãi ôm cổ của anh, “Tổng tiên sinh, chúng ta còn chưa thảo luận giá tiền...”

Cố Niệm nhìn động tác của anh, giật mình nhớ đến trước kia. Đôi mắt của cô dần dần trở nên mờ mịt, nhìn chăm chăm vào cái ly nước kia, ánh mắt không có tiêu cự.

“Uống đi...” Tổng Hoài Thừa lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của cô.

Cố Niệm lắc đầu, “Tổng tiên sinh, anh sẽ không bỏ cái gì vào nước này đó chứ?”

Tay Tổng Hoài Thừa hất nước trong ly ra ngoài, “Không biết phân biệt.”

Lúc này cửa phòng làm việc bị mở ra.

Từ Hành và Lê Hạ cùng nhau bước vào.

Tổng Hoài Thừa lạnh lùng quát, “Đi ra ngoài.”

Hai người kia giật mình.

Cố Niệm cười khanh khách, nụ cười tràn đầy châm biếm.

Đội bọn họ rời đi, Cố Niệm lại tiếp tục lo lắng.

“Tổng tiên sinh, anh nghĩ giá tiền thế nào?”

“Cút!” Tổng Hoài Thừa nhanh chóng rời ra, quay người đưa lưng về phía cô.

Cố Niệm đứng lên, sửa sang lại quần áo của mình, cô nắm chặt hai tay của mình, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay. Như vậy cuối cùng cũng không còn dấy dưng với anh nữa.

“Cố Niệm, tôi không bao giờ... muốn nhìn thấy cô nữa.”

Cố Niệm nhún vai, “Như anh mong muốn, nhưng phiền anh mang tiền gửi đến tài khoản của tôi.” Nói xong cô thở ra một hơi, hai chân vô lực, nhưng vẫn bước qua cánh cửa kia.

Lê Hạ và Từ Hành ở ngoài cửa cách đó không xa, sắc mặt rất khó coi. Thấy cô đi ra, Lê Hạ vẫn đi tới.

Cố Niệm không nói gì tiếp tục đi thẳng về phía trước. Lê Hạ đi bên phải cô, nét mặt hờ hững.

Cho đến khi đi đến cửa thang máy, “Cô và anh ta đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Niệm không muốn để ý tới ạm ya, đưa tay nhanh chóng ấn cửa thang máy.

Lê Hạ kéo tay cô xuống, “Tôi hỏi cô, đứa bé kia có phải là con của Hoài Thừa hay không?”

Ánh mắt Cố Niệm sắc bén mạnh mẽ quét qua anh ta, “Không phải!” Cô bình tĩnh nói ra hai chữ.

Lê Hạ cũng không biết nên nói cái gì, “Không phải là tốt rồi.”

Cố Niệm lấy lại bình tĩnh, “Anh và anh ta có quan hệ như thế nào?”

“Ai? Hoài Thừa sao?” Lê Hạ miễn cưỡng nói, “Chúng tôi khi còn bé là hàng xóm, nhưng mà sau này tôi xuất ngoại rồi.”

“Vậy anh và Chu Hảo Hảo cũng có quen biết?”

“Đúng thế, làm sao vậy?”

“Tôi không thích liên quan đến bọn họ, cho nên Lê tiên sinh, về sau coi như không quen biết.” Giọng của cô nhỏ nhẹ.

Thang máy cuối cùng cũng đến nơi, nhắc chân tiến vào thang máy, cửa thang máy chậm rãi khép lại.

Lê Hạ chỉ thấy cô cúi đầu xuống, trong lòng của anh ta có một suy nghĩ, đúng là điên rồi.

Khi anh ta trở về, bên trong chọt truyền đến âm thanh tranh cãi.

“Cậu nhìn xem bây giờ cậu là cái dạng gì rồi? Cậu điên rồi sao? Cố Niệm và cậu đã ly hôn...”

“Đó là chuyện của tôi, không liên quan đến cậu.”

“Cậu không lo mình sẽ phụ lòng Hảo Hảo sao?”

“Từ Hành, cậu cần gì luôn miệng nói đến cô ấy, đã thích cô ấy, vì sao không tự mình tranh thủ đi. Bốn năm qua, cậu đang làm cái gì vậy?”

Chuyện này trong lòng mấy người bọn họ đều biết rõ, nhưng là ai cũng không vạch trần.

Hôm nay Tống Hoài Thừa nói chuyện này ra, cho thấy anh thật sự tức giận. Lê Hạ nhanh chóng bước vào, “Hoài Thừa, chúng tôi tới tìm cậu bàn bạc công việc.”

Tổng Hoài Thừa hít sâu một hơi, tay nắm chặt thành nắm đấm, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, “Chuyện gì?”

Từ Hành miễn cưỡng nói, “Hai người nói chuyện, tôi đi trước.”

“Này...” Lê Hạ gọi Từ Hành cũng không quay đầu lại. Anh ta khó xử nhìn Tổng Hoài Thừa.

Tổng Hoài Thừa ngồi vào trên ghế salon, anh nhắm mắt lại, lông mày vẫn nhú chặt lại.

Lê Hạ thờ dài một hơi, “Thời điểm lần đầu tiên tôi nhìn thấy Cố Niệm, đã cảm thấy cô ấy có chút quen mặt. Hiện tại cậu lại nói cho tôi biết cô ấy là vợ của cậu, không... là vợ trước.”

Tổng Hoài Thừa mở mắt ra, lạnh lùng nhìn anh ta một cái.

Lê Hạ cười khẽ, “Sự thật là vậy. Cuối cùng tôi cũng nhớ ra, tôi đã từng xem qua ảnh cô ấy. Lần trước cầm giúp cậu quyển sách kia, trong sách có kẹp hình của cô ấy.”

Tháng chín, bạn nhỏ Cố Phán cuối cùng cũng trở thành học sinh trường mẫu giáo. Ngày đầu tiên Cố Niệm đưa con bé đi nhà trẻ, vừa để cho con bé ngồi xuống, cô quay người lại, Cố Phán liền chạy đến ôm lấy đùi của cô, thẳng thắn lắc đầu, đáng thương cầu xin cô đừng đi.

Cố Niệm khẽ cắn môi, “Phán Phán, chơi với các bạn đi, buổi chiều mẹ sẽ tới đón con.”

Giáo viên đến bế con bé, Cố Niệm vội vàng thoát ra. Cô không dám quay đầu lại, sợ vừa quay đầu lại sẽ không chịu được.

Thậm chí cho đến buổi trưa cô đều nghĩ đến Phán Phán, không biết con bé còn khóc không, giữa trưa ăn cơm có ngon không, buổi trưa có ngủ hay không... Hiện tại cuối cùng cô cũng đã hiểu lòng của cha cô đối với cô rồi, khi đó không cho cô đi nhà trẻ, luôn giữ cô theo bên người.

Tâm tình khó chịu khiến cô vẽ tranh của khách hàng mãi chưa xong, cô tùy ý phôi màu vẽ lại xuất hiện hình ảnh của Phán Phán. Một bức tranh vẽ mất hơn hai tiếng.

Lúc này Phương Hù Hù tiến đến, “Ồ” một tiếng, rõ ràng là rất ngạc nhiên, “Tay của cậu tốt rồi?”

Cố Niệm xoa tay, “Đại khái là đã có cảm giác rồi.”

Phương Hủ Hủ cẩn thận xem xét, “Quả thật không tệ.” Trong bức tranh này bàn tay nhỏ của Phán Phán đang che miệng kẻ bên tai cô, giống như đang khe khẽ thì thầm với cô, “Hãy cho con một cái tên nhé.”

Về mặt Cố Niệm hoảng hốt, “Nói.”

Nói —— một hành động đơn giản biết bao, nhưng có đôi khi một chuyện đơn giản lại trở thành một loại hy vọng xa vời.

Phương Hủ Hủ âm thầm thở dài một hơi, “Yên tâm, sẽ có một ngày như vậy.”

Cố Niệm do dự nói, “Thứ sáu tuần này bác sĩ Lục giúp mình hẹn gặp một chuyên gia.”

Phương Hủ Hủ vỗ vỗ tay cô, “Yên tâm đi, anh Lục quen biết rất nhiều người.”

Cố Niệm gật đầu.

Phương Hủ Hủ nhìn một bên mặt của cô, dịu dàng nói, “Tối hôm qua Phán Phán cầm bức tranh “Cha tôi” tới hỏi hỏi mình, cha của con bé đang ở đâu?”

Cố Niệm ngạc nhiên mở to hai mắt.

“Con nhóc kia tinh lắm, nó không dám đi hỏi cậu, ngược lại chạy tới hỏi mình. Mình cũng không biết trả lời con bé thế nào, liền bịa một cái lý do, mình nói đợi đến lúc Phán Phán có thể nói chuyện, cha sẽ trở về.” Phương Hủ Hủ gãi gãi mái tóc ngắn lộn xộn.

Cố Niệm bật cười, “Tâm tư của Phán Phán so với chúng ta nghĩ còn sớm trưởng thành hơn.” Người mẹ như cô đôi khi thật sự không biết làm thế nào mà ở chung với trẻ con được.

“Phán Phán cần một người cha, mà cậu thì cần một người có thể chăm sóc cậu. Cố Niệm, người kia không đáng.” Phương Hủ Hủ nặng nề nói.

Cố Niệm giật mình nói, “Yêu cũng yêu rồi, sai cũng sai rồi, có đáng hay không cũng vậy. Mình không có cách nào...”

Thật sự biết sai rồi sao?

Phương Hủ Hủ muốn hỏi, vì sao cậu vẫn còn giữ nhẫn cưới của Tống Hoài Thừa?

Chương 18

Editor: Mie

Beta: Lãnh Vũ Bối

Ba giờ chiều, Cố Niệm đi đến nhà trẻ đón con. Cô đi bên ngoài phòng học nhìn thấy Phán Phán ngồi dựa ở trên chiếc ghế, trước mặt có một đứa bé đang chơi đùa. Cố Niệm nhìn một lúc, Phán Phán không bao giờ chơi cùng với những đứa trẻ khác. Cô chào hỏi giáo viên, giáo viên nói với cô biểu hiện hôm nay của Phán Phán.

“Cô đi rồi, cô bé khóc liên tục, khóc khoảng một giờ, giữa trưa cũng không ăn cơm, nhưng lại có ngủ trưa một lúc. Rất nghe lời đó.”

Cố Niệm cảm kích nói một tiếng, “Cảm ơn cô.”

Đi đến bên cạnh Phán Phán, cô nhẹ nhàng nói, “Phán Phán, chúng ta về nhà nào.”

Phán Phán cúi đầu không nhìn cô.

Cố Niệm đưa ra một cái kẹo que, “Ở nhà mua rất nhiều đó.”

Phán Phán nhàn nhạt giương mắt, “Mẹ, có phải mẹ không cần con nữa phải không?”

“Sao lại như thế được?” Cố Niệm nhanh chóng giải thích, “Con xem lớp của con có rất nhiều bạn nhỏ đều đi đến nhà trẻ đấy.”

Phán Phán chớp mắt, “Nhưng mà con không muốn đến nhà trẻ, con không thích ở đây, con muốn về nhà bà ngoại.”

“Được, nghỉ hè chúng ta sẽ trở về nhà bà ngoại.” Cố Niệm đồng ý.

Phán Phán lại nhìn thoáng qua kẹo que, Cố Niệm vội vàng xé vỏ ra, Phán Phán cầm lấy.

Cuối cùng cũng dỗ được.

Phán Phán ăn vài miếng, lại đưa tay ra dấu, cuối cùng gương mặt cũng có chút vui vẻ. Trái tim Cố Niệm được thả lỏng.

Những ngày tiếp theo, Cố Phán rất ngoan ngoãn phối hợp, ở nhà trẻ cũng không khóc. Cố Niệm biết rõ, Lục Diệp Thanh đã trò chuyện cùng giáo viên ở đây rồi. Nhìn

thấy được, giáo viên đặc biệt quan tâm đến Cổ Phán.

Chiều thứ sáu nhiệt độ đột nhiên hạ thấp, mưa bắt đầu rơi tí tách. Buổi tối sau khi Phán Phán trở về nhà, thì bắt đầu phát sốt. Cổ Niệm không ngừng cho con bé uống nước, còn liên tục xem nhiệt độ có giảm không.

Đến khi con bé ngày càng sốt cao, Cổ Niệm đành phải một mình mang con đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, vừa đăng ký, vừa xếp hàng, đi qua đi lại, đến lúc truyền dịch, cũng đã mười một giờ rồi.

Cổ Phán đáng thương ngủ ở trước ngực Cổ Niệm, buồn bã ỉu xiu.

Xung quanh cũng có cha mẹ dẫn con đến khám bệnh, gần như là toàn bộ gia đình, ông bà và cha mẹ cùng xoay quanh một đứa bé. Nhưng hiện tại thực sự cần thiết nếu bị bệnh như vậy, đứa trẻ cũng ít khổ hơn. So với mẹ con Cổ Niệm, thật sự là đáng thương khiến cho lòng người chua xót.

Cổ Niệm dịu dàng sờ trán Phán Phán, Phán Phán ngủ không được khe khẽ rên rỉ gì đó.

Lúc này có một người mẹ khoảng chừng hơn ba mươi tuổi đến nói chuyện với cô, “Sao không gọi người nhà đến giúp đỡ, một mình đưa con đến khám bệnh thật không dễ dàng, đứa trẻ lại còn nhỏ, thật sự rất vất vả.”

Cổ Niệm cười cười, con của chị gái này đã hơn mười tuổi. “Cô bé bị làm sao vậy?” Có người cùng trò chuyện cũng sẽ không còn cảm thấy cô đơn.

“Chị không ở nhà, con bé đã vụng trộm uống năm chai nước giải khát ướp lạnh nên nửa đêm bị đau bụng.” Chị gái vẽ mặt bất đắc dĩ.

“Chồng chị đi công tác, không đến được nên chị dẫn con đến một mình. Em thì sao? Vì sao cũng đi một mình?”

Ánh mắt Cổ Niệm sâu thẳm, “Em ly hôn rồi.”

Phụ nữ ly hôn tự thân một mình nuôi con, tuy là rất bình thường, nhưng có đôi khi lại khiến cho người ta không khỏi có thêm một chút thương cảm.

Đáy mắt chị gái hiện lên vài phần thương cảm.

Cổ Niệm cười nhàn nhạt.

Truyền dịch được một nữa, Phương Hủ Hủ và Lục Diệp Thanh cũng đã đến.

“Xảy ra chuyện gì?” Phương Hủ Hủ khẩn trương hỏi.

Lục Diệp Thanh lo lắng nhìn, “Không sao, bị cảm lạnh nên dẫn đến sốt. Để tôi bế cho, em nghỉ ngơi một chút đi.”

Cố Niệm bế lâu như vậy, cánh tay vừa đau xót vừa tê cứng.

Lục Diệp Thanh đi qua ôm Phán Phán, Phán Phán mở mắt tỉnh dậy, vừa thấy anh, cười ngọt ngào, vừa muốn động đậy đã bị Lục Diệp Thanh ngăn lại, “Không thể lộn xộn, kim tiêm ở trên tay đây này.”

Anh ta nhìn cái chai, “Hủ Hủ, em tới bế Phán Phán một chút.”

“Đêm nay cũng đừng trở về, ở lại một đêm, buổi sáng ngày mai hãy đi.” Lục Diệp Thanh biết Cố Niệm muốn cự tuyệt, “Nghe lời đi.”

Anh ta đi gọi điện thoại, chỉ một lúc sau đã sắp xếp xong xuôi, và yêu cầu một căn phòng đôi dành cho người bệnh.

Cố Phán ngủ ở trên giường, chỉ một lúc sau liền ngủ say.

Cố Niệm ngồi ở một bên lại rơi vào trầm tư, cô không phải người ngốc, nhiều năm như vậy Lục Diệp Thanh đã làm những gì, cô làm sao mà không biết. Nhớ ngày đó, cô còn giới thiệu bạn gái cho anh ta mà, việc đời thật sự dễ thay đổi.

“Cố Niệm, em lên giường ngủ một chút đi.” Tối hôm nay giọng Lục Diệp Thanh vô cùng ấm áp.

Căn phòng chỉ có mỗi một bóng đèn, ánh đèn nhàn nhạt bao phủ cả căn phòng. “Bác sĩ Lục, anh nghĩ gì về tình yêu?”

Động tác trên tay Lục Diệp Thanh khẽ dừng, “Cố Niệm, tôi hơn em năm tuổi, những năm nay tôi làm việc tại bệnh viện, mỗi ngày đều tận mắt nhìn thấy sinh ly tử biệt, từ lâu tôi cảm thấy mình đã qua cái tuổi nói chuyện yêu đương rồi. Tình yêu, cũng chỉ là thời điểm em lạnh, người đó có thể đưa cho em một ly nước ấm thôi.” Nói đến đây, Lục Diệp Thanh nghiêng đầu nhìn qua cô, thanh âm trầm thấp vang lên lần nữa, “Cố Niệm, em xem, tôi một mình, em cũng một mình, chỉ bằng cùng tôi làm lại từ đầu chúng ta bắt đầu cuộc sống mới.”

Tính tình Lục Diệp Thanh luôn luôn ôn hòa, làm bác sĩ khoa phụ sản nhiều năm như vậy, sự kiên nhẫn của anh ta bị mài mòn đến khó có thể chịu được rồi.

Mấy năm nay, không phải là anh ta không tiếp xúc với các cô gái khác. Nhưng không có ai là người thích hợp với anh ta. Có lẽ thực chất bên trong đàn ông đều thương hoa tiếc ngọc, khi anh ta gặp được Cố Niệm, anh ta đã muốn bảo vệ cô gái đáng thương này.

Anh ta vẫn nhớ mấy năm trước, lúc cô tìm anh ta, “Bác sĩ Lục, tôi không thể có đứa bé này, tôi không có khả năng, không có khả năng.” Vào lúc cô cầm lấy tay anh ta, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay của anh ta. “Anh giúp tôi có được không?”

Cố Niệm nhìn con gái đang ngủ say, “Anh hãy cho tôi thời gian suy nghĩ.”

Lục Diệp Thanh nghe được câu trả lời của cô, khoe miệng cười vui vẻ, “Được, em cứ suy nghĩ, hy vọng lần này không phải chờ quá lâu.”

“Bác sĩ Lục, có thể tôi sẽ không trở thành một người vợ tốt.”

“Không sao, tôi là một người chồng tốt là được rồi.” Anh ta cầm chặt tay của cô, “Muốn trở thành một người vợ tốt, trước tiên, em phải sửa lại xưng hô.”

Về mặt Cố Niệm hiền lành chất phác.

“Đừng gọi tôi là bác sĩ Lục, không thì lại thành ra tôi với bệnh nhân của mình nói chuyện tình cảm, em không phải bệnh nhân của tôi.”

Cố Niệm phì cười một tiếng, “Tôi luôn muốn hỏi, tại sao anh lại tên là Lục Diệp Thanh, có phải cha mẹ anh hy vọng tương lai anh sẽ làm bác sĩ không?”

Diệp Thanh, bác sĩ, thật sự quá giống. (1)

(1) 叶声 = Diệp Thanh = Yè shēng, 医生 = bác sĩ = yīshēng

“Là mẹ của tôi đặt cho, lúc sinh ra liền nghe thấy tiếng gió thổi qua lá trúc.”

Cố Niệm chăm chú nhìn anh ta, đôi mắt Lục Diệp Thanh rất đẹp, giống như viên đá màu đen bóng hấp dẫn người khác. “Lục Diệp Thanh, anh là người tốt.”

Lục Diệp Thanh nhú mày, “Cố Niệm, đừng tùy tiện nói như vậy, con người quan trọng ở tâm lòng, dù sao em và tôi rất ít tiếp xúc.”

Cố Niệm khẽ thở dài, ý định của cô thay đổi, nhưng đến cùng, cũng không biết anh ta là người tốt hay là người xấu.

Ánh nắng ban mai từng chút từng chút chiếu sáng phòng bệnh, khi Phán Phán tỉnh dậy, tinh thần không được tốt lắm, con bé cẩn thận nhìn lỗ kim trên tay, “Mẹ, con bị bệnh, nên không cần phải đi học nhé.”

Bây giờ mới bao nhiêu tuổi, đã bắt đầu cò kè mặc cả rồi.

“Không được. Mẹ đã đóng rất nhiều tiền, con không đi học sẽ lãng phí tiền mẹ đóng.”

Phán Phán chống tay, trề cái miệng nhỏ nhắn. Con bé biết tiền là cái gì. Mỗi ngày mẹ và dì Hủ Hủ làm việc chính là vì kiếm tiền.

Chỉ chốc lát sau, Lục Diệp Thanh đi tới, Phán Phán lập tức thay đổi nét mặt, “Chú Lục...” Con bé cho anh ta một cái ôm thật lâu.

Lục Diệp Thanh vuốt trán con bé, “Đi, chúng ta đi ra ngoài ăn sáng.”

Lục Diệp Thanh ôm lấy con bé, Cố Niệm đi theo sau bọn họ.

Hai người cùng ra khỏi bệnh viện.

Không biết Lục Diệp Thanh và Cố Phán nói gì đó, mà Cố Phán cười khanh khách. Cố Niệm nhìn bóng lưng của bọn họ, đột nhiên nhẹ nhõm, dây cung căng cứng trong lòng đã được buông lỏng.

“Cố Niệm, em đứng ở đây chờ tôi, tôi đi lấy xe.”

Cố Phán đi đến bên cạnh cô, con bé vừa mới chơi đùa thật vui, bím tóc trên đầu đã dần tuột. “Đưa bé ngốc...” Cố Niệm nói.

Cố Phán quay sang, “Con thích chú Lục, chú Lục rất tốt với con, mua đồ chơi cho con, mua thức ăn cho con, như cha vậy.”

Con bé mới bốn tuổi, đã biết yêu thích rồi. Trong lòng Phán Phán cũng giống như cô, cũng khát khao một thứ gọi là gia đình.

Cách đó không xa, một chiếc xe màu đen đang chuyển động đột nhiên dừng lại. Tống Hoài Thừa ngồi ở trong xe, đêm qua Từ Hành xảy ra tai nạn xe, sáng nay anh nhận được tin nên đến đây xem, không nghĩ tới sẽ thấy một màn như vậy.

Tống Hoài Thừa híp mắt, động tác trên tay đã tiết lộ tâm trạng anh lúc này.

Đứa trẻ không thể nói chuyện kia...

Trong lòng của anh chạy qua đủ loại hình ảnh, một ý nghĩ tự nhiên nảy ra. Hôm đó cô kích động như vậy, lại còn một ngày nọ tại tiểu khu, đứa bé thiếu chút nữa bị đụng, vì sao cha mẹ của nó đều không xuất hiện.

Ánh mắt Tống Hoài Thừa tràn ngập sự hung ác nham hiểm.

Đứa bé không khỏe mạnh...

Anh cắn chặt răng, cuối cùng trở lại với thực tại. Xuống xe, từng bước một đi qua.

Cố Niệm đưa lưng về phía anh, anh không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào cô, hận không thể dùng ánh mắt thiêu một cái lỗ trên người cô.

Phán Phán liên tục ra dấu, “Mẹ, nếu như chú Lục làm cha của con thì tốt rồi.”

Cố Niệm bị ý nghĩ của con bé làm cho kinh ngạc, “Vì sao con muốn chú Lục làm cha vậy?” May mắn lúc này Lục Diệp Thanh không có ở đây, không thì anh ta thật sự sẽ rất ngượng ngùng.

Thế nhưng cô không biết, những lời này lại bị Tống Hoài Thừa nghe được không sót một chữ nào.

Phán Phán nhìn thấy Tống Hoài Thừa, thân thể co rút lại, duỗi ngón tay ra chỉ, ý bảo Cố Niệm nhìn ra đằng sau, chú ấy thật sự là đáng sợ.

Cố Niệm chậm rãi quay đầu lại, thời gian giống như ngừng lại.

Cách một mét, anh tràn ngập phần nộ giống như là muốn bộc phát đến nơi rồi.

Ngược ánh sáng, Cố Niệm ngẩn ngơ nhìn anh, trên mặt của cô thậm chí còn mang theo ý cười. Gặp nhau như vậy hoàn toàn không ở trong dự liệu của cô.

Ngòm xôm quá lâu, hai chân dường như có ngàn vạn con kiến gặm cắn.

“Cố Niệm, con bé là ai?” Tống Hoài Thừa ngừng lại một chút, nhìn chằm chằm vào cô.

Con bé là ai?

Khóe miệng Cố Niệm run rẩy, cô chậm rãi đứng lên, kéo tay Cố Phán, hai mẹ con đứng ở đó, nhìn thẳng vào anh.

“Con của tôi.” Cô bình tĩnh nói. “Không có quan hệ gì với anh.”

Chương 19

Editor: Mie

Beta: Lãnh Vũ Bối

Ánh mắt Tống Hoài Thừa không hề chớp, khiến cho người ta cảm thấy áp bức nặng nề. Anh cẩn thận nhìn chăm chú đứa bé kia, hàng lông mày kia, đôi mắt kia, khuôn mặt kia...

“Là con của tôi.” Anh nói.

Cố Niệm vẫn không nghe ra anh nói những lời này là câu hỏi hay là tuyên bố, cô dựng thẳng sống lưng, vậy mà phía sau lại hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh. Nhưng về mặt lại rất bình tĩnh, “Sao thể được? Tôi luôn uống thuốc của anh, làm sao có thể mang thai được?” Cô cười khẽ, “Tổng tiên sinh, con bé và anh không có quan hệ gì.”

“Vậy sao?” Ánh mắt Tống Hoài Thừa rét lạnh, lạnh lùng liếc cô, trong lòng có một loại cảm xúc không tên, “Như vậy, tôi muốn làm xét nghiệm giám định.” Ngay tại thời khắc này, anh có thể khẳng định đứa bé này là con của anh. Tống Hoài Thừa nắm chặt nắm đấm.

Cố Niệm không thể ngờ là anh lại ném ra một quả bom như thế, trong nháy mắt, ầm sụp đổ, cô không biết nên miêu tả tâm tình của mình thế nào.

Đứa bé, đây là con của anh, vậy mà anh đã gặp mặt hai lần rồi. Nhưng tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy?

Thần kinh Tống Hoài Thừa kéo căng từng điềm.

Cố Niệm tiến lên phía trước một bước, ngăn Phán Phán hoàn toàn ở phía sau, lạnh lùng nhìn anh, “Giám định cha con?” Cô bỗng nhiên cười ngây ngốc, “Tổng tiên sinh, anh có tư cách gì mà muốn giám định quan hệ cha con? Tôi và anh đã vợ chồng ly hôn rồi. Anh và con bé không có chút quan hệ nào.”

Tống Hoài Thừa ghen hòng, đi về phía cô, đột nhiên anh đưa tay, muốn chạm vào bé gái kia.

Cố Phán ở sau lưng Cố Niệm thò ra nửa cơ thể, mới đầu rất hiếu kỳ nhưng dần dần bị lo lắng thay thế, con bé cũng cảm thấy chú trước mặt này rất không thân thiện! Trong tay con bé cầm hộp sữa bò còn chưa uống xong, đưa tay ném vào Tống Hoài Thừa, lông mày vặn vẹo, vẻ mặt biểu lộ sự không vui.

Hộp sữa bò đập vào đùi của anh, sau đó rơi trên mặt đất.

Cố Niệm không muốn con như vậy, cho dù đối với một người xa lạ, “Phán Phán, không thể như vậy, thế là không lễ phép, biết không?”

Cố Phán bất mãn nhìn mẹ mình, “Con ghét chú ấy.” Con bé im lặng lên án.

Cố Niệm thở dài một hơi, “Mẹ và chú có chút hiểu lầm, con không thể làm như vậy, biết không? Nếu không cô giáo sẽ phê bình đó, không thể có ‘ngôi sao nhỏ’.”

Cố Phán giật giật khoe miệng, nhìn Tống Hoài Thừa, tay chuyển động ra dấu, “Thật sự xin lỗi.”

Cố Niệm nhìn anh, “Con bé nói xin lỗi với anh.”

Sự tức giận ở đáy mắt Tống Hoài Thừa lập tức tan biến, ngược lại tràn ngập sự đáng ghét. Anh cứng ngắc đứng đó.

“Cố Niệm...” Giọng nói của anh không còn trở nên rõ ràng.

Cố Niệm nắm tay Cố Phán, không nhìn anh, “Tổng tiên sinh, bốn năm trước tôi và anh sớm đã kết thúc, hôm nay anh đã có người đẹp làm vợ, mà tôi cũng đã tìm được người nắm tay mình cả đời. Đã có rất nhiều thứ không thể thay đổi, không thể chúc phúc lẫn nhau được, cần gì phải dây dưa không rõ.” Thanh âm của cô khàn khàn, không giống giọng cô lắm.

“Phán Phán, con mau nhặt rác lên.” Cô bình tĩnh giáo dục con.

Lục Diệp Thanh lái xe tới, xa xa nhìn thấy được Tống Hoài Thừa đang đứng ở đằng kia, anh ta không xuống xe, anh ta biết rõ Cố Niệm sẽ tự mình giải quyết thật tốt.

Xe dừng ở bên cạnh bọn họ, anh ta nhìn qua người phía trước. Tống Hoài Thừa, anh ta đã nhiều lần nghe danh, là chồng trước của Cố Niệm.

Cố Phán mặt mày hớn hờ leo lên trên xe, nghiêm chỉnh không giống vẻ mặt của trẻ nhỏ.

Sự lo lắng của Cố Niệm hiện lên ở trên mặt, Lục Diệp Thanh chuyển tâm lái xe, lại quan tâm đến cô, “Đừng lo lắng. Có tôi ở đây.”

Cố Niệm có chút lo lắng, “Anh ấy đã biết sự tồn tại của Phán Phán. Hiện tại anh ấy không giống trong ấn tượng của tôi. Tôi không biết được anh ấy sẽ làm gì.” Cô khẽ thở dài.

“Được rồi, không ngờ, chuyện xấu đều trải qua hết rồi.” Cô nhếch miệng cười cười, “Đi, về nhà.”

Tổng Hoài Thừa đứng ở đó, không biết đã đứng bao lâu.

Từ Hành bị tai nạn xe, may mắn là chỉ bị thương nhẹ, gãy xương cánh tay. Cho dù lúc trước hai người cãi nhau không vui, nhưng đến cùng vẫn là anh em nhiều năm, cũng không tồn tại oán hận gì.

“Về sau không nên uống rượu rồi lái xe, cậu chỉ có một cái mạng này thôi.” Tổng Hoài Thừa nghiêm nghị nói.

Từ Hành cúi thấp đầu im lặng đến kỳ lạ.

Tổng Hoài Thừa ngồi một lúc, “Tự chăm sóc tốt cho bản thân.”

“Hoài Thừa...” Từ Hành gọi, “Thật có lỗi, ngày đó tôi đã nói...”

Tay Tổng Hoài Thừa bỗng nhiên nắm chặt, “Không có gì, cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Từ Hành dựa vào giường, “Cậu định sẽ làm thế nào? Cố Niệm trở về rồi. Tôi nghe nói Cố Chu Đạo ở trong tù biểu hiện rất tốt, lập được công, có thể ông ta sẽ sớm được ra tù.”

Tổng Hoài Thừa cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình, mặt anh sa sầm, “Cậu không cần nhắc nhở tôi, tôi tự có chừng mực.”

Oán hận của anh và Cố gia quá sâu.

Trên đường xe chạy thật nhanh, vậy mà vô thức lại chạy đến nhà của anh và Cố Niệm năm đó.

Bốn năm sau, lần đầu tiên anh đến đây, trong nhà tràn ngập tro bụi, mở cách cửa chính kia ra, anh tựa như nghe được tiếng nói, “Hoài Thừa, anh trở về rồi à, hôm nay em đã chuẩn bị đồ ăn mà anh thích.”

Mùi sắc đầy bụi, anh khó chịu ho khan.

Mọi thứ ở đây cũng không có gì thay đổi, đồ vật vẫn giống như xưa, chỉ là con người đã khác.

Đi vào phòng ngủ, ảnh cưới của bọn họ vẫn còn treo ở đó. Cố Niệm tươi cười như ánh mặt trời rực rỡ, mà nét mặt của anh lại cứng ngắc. Khi đó bạn bè còn trêu chọc anh

nói anh chụp ảnh không đẹp. Hết lần này đến lần khác anh đều khéo hiểu lòng người nói, “Tôi làm thế là để tôn lên nét đẹp của người phụ nữ cạnh mình thôi.”

Đi đến phòng vẽ tranh, đồ đạc của cô vẫn còn giữ lại. Lúc cô rời đi bức tranh kia vẫn chưa được vẽ xong, sau này bị anh dùng vải trắng che đi.

Tổng Hoài Thừa đưa tay cầm lấy một quyển sổ bên cạnh.

Tổng Tiểu Cố...

Cô vẽ một bức tranh gia đình.

Anh và cô, còn có đứa bé trong ngực cô - Tổng Tiểu Cố.

Trên tường phòng vẽ tranh, trên tường phòng ngủ lưu lại rất nhiều tên Tổng Tiểu Cố, khi đó cô một lòng mong đợi, mãi không có Tổng Tiểu Cố, cô mất mát viết tên đứa bé lên tường, nói là tương lai sinh đứa bé, nhất định phải đánh nó vài cái, hỏi nó vì sao lại đến trễ như vậy.

Tay Tổng Hoài Thừa run rẩy vuốt ve những dấu vết trên tường, không chú ý đến khe hở, chân lão đạo sau đó đá vào một cái cái hộp.

Một bản bệnh án quen thuộc trong hộp rơi vào tầm mắt.

Xoay người nhất lên, lần lượt mở ra từng trang, sau đó kiểm tra khoảng thời gian cuối cùng anh đã gặp cô.

Lần cuối cùng kiểm tra... mang thai tám tuần.

Anh nhìn chữ viết ngoáy của bác sĩ, nhưng anh vẫn nhận ra được.

Mang thai tám tuần.

Bốn chữ như đâm vào mắt anh, khiến anh đau nhói.

Tổng Hoài Thừa nhắm nghiền hai mắt, sổ bệnh án bị anh nắm đến nổi nhăn nhúm lại. Một loại cảm xúc không biết tên bao phủ cả trái tim anh.

Rời khỏi bệnh viện, Lục Diệp Thanh và Cố Niệm lại đi đến một bệnh viện khác. Lục Diệp Thanh liên hệ với một vị bác sĩ đã hơn 70 tuổi rồi, đầu đầy tóc bạc. Nhưng là kinh nghiệm lão luyện. Ông đùa với Cố Phán, lúc đầu Cố Phán còn bài xích nhưng dần dần đã biến mất.

Ông bác sĩ cẩn thận nhìn kỹ lưỡng đầu lưỡi của con bé khi chơi trò chơi, lại dụ dỗ Cố Phán đi chụp X-quang.

“Trước kia có mang con bé điều trị qua hay không?”

“Điều trị, bác sĩ xem đều nói không xảy ra vấn đề gì.”

Ông bác sĩ gật gù đầu, “Đứa nhỏ này tâm tư phòng bị sâu nặng, con bé rất thông minh, các người có mang con bé đi kiểm tra chỉ số thông minh hay không?”

“Không có.” Cố Niệm lắc đầu.

Ông bác sĩ bật cười, “Nếu tôi nói con bé không có vấn đề, các người sẽ cảm thấy thế nào?”

“Nhưng mà con bé không nói chuyện được, cần phải làm gì bây giờ?”

“Tôi đề nghị cô mang con bé đến gặp bác sĩ tâm lý.”

Cố Niệm ngạc nhiên.

Lại nghe bác sĩ nói, “Cũng có đứa trẻ ba bốn tuổi mới có thể nói chuyện. Nhưng đứa nhỏ này không giống vậy, do con bé cố gắng trốn tránh. Cô gái trẻ, lúc cô mang thai có phải gặp chuyện gì hay không?”

Cố Niệm cắn môi, “Lúc tôi mang thai, có mắc bệnh trầm cảm, có phải là nguyên nhân này hay không?”

Ông bác sĩ nhìn vẻ mặt tự trách của cô, “Cũng không hẳn. Cô cũng không cần quá lo lắng, việc này không thể vội, với tư cách là cha mẹ thì phải có lòng tin, ngàn vạn không thể nóng vội hoặc là chán nản thất vọng.”

Lục Diệp Thanh nắm tay Cố Niệm, “Bác sĩ Hứa, chúng tôi đã hiểu.”

Ông bác sĩ nhìn anh cười cười, “Hai người xem, con bé so với đứa trẻ bình thường căn bản không có vấn đề. Vấn đề là cô cậu cảm thấy con bé thế nào.”

Cố Niệm mỉm cười, “Cảm ơn ông.”

Ông bác sĩ khoát tay, “Phán Phán, có thời gian đến tìm ông chơi nhé.”

Cố Phán lộ ra vẻ mặt tươi cười, gật đầu như già tôi.

Tổng Hoài Thừa ở ngôi nhà cũ ngày người một ngày, ai cũng không tìm thấy anh.

Chu Hảo Hảo nôn nóng liên tục gọi điện thoại cho anh, điện thoại thì thông đầy, nhưng không người nào nghe máy. Cho đến khi điện thoại của anh tắt nguồn. Cô ta chán nản ngồi ở đó, quyết định cầm lấy chùm chìa khóa lái xe đến phòng tranh <Hủ Hủ như sinh>

Cố Niệm đang ở phòng vẽ, nghe thấy âm thanh, quay đầu lại nhìn thấy cô ta, “Sao cô lại đến đây?”

“Cô có gặp Hoài Thừa không?” Chu Hảo Hảo trực tiếp hỏi, sắc mặt lạnh như băng.

Cố Niệm giấu cợt, “Chu tiểu thư, Tổng Hoài Thừa là bạn trai cô, cô tới hỏi tôi có thấy buồn cười hay không?”

“Cố Niệm, cô có biết cô thật sự rất đáng ghét hay không, rõ ràng cô hận anh ấy, tại sao phải giả bộ thân nhiên như vậy? Các người muốn quay lại sao?” Chu Hảo Hảo từng bước tới gần cô. Ánh mắt liếc qua bức tranh cô đang vẽ, đột nhiên thấy rất tức giận, “Cô còn vẽ tranh làm gì nữa? Tay của cô không phải đã tàn phế rồi sao? Vì sao còn muốn vẽ tranh?”

Cô ta giống như phát điên xé rách những bức tranh kia.

Cố Niệm thấy cô ta như vậy, buông cọ vẽ, đẩy cô ta ra, kéo bức tranh trong tay cô ta qua, tuy nhiên bức tranh đã hỏng. “Đủ rồi! Chu Hảo Hảo, cô nổi điên làm gì. Tôi nghĩ cô ở đâu thì nên quay trở lại đó đi? Cô đi ngay, ở đây tôi không chào đón cô!”

Về mặt Chu Hảo Hảo căng cứng, khuôn mặt tức giận đến xoắn xuýt lại, “Cố Niệm, cô muốn bao nhiêu tiền thì mới đồng ý rời khỏi anh ấy? Cô nói đi!”

Cố Niệm bất đắc dĩ giật giật khóe miệng, “Tôi muốn bao nhiêu tiền?” Cô đến gần Chu Hảo Hảo, âm thanh cất cao, “Tôi muốn Tổng Hoài Thừa táng gia bại sản, cô có thể làm được sao?” Đôi mắt xinh đẹp mở to.

“Cô!” Về mặt Chu Hảo Hảo không thể tin được.

Cố Niệm nheo mắt lại, “Chu Hảo Hảo, không nên đến làm phiền tôi, nếu không dây thần kinh nào đó của tôi bị hỏng, nói không chừng thực sự sẽ đi tìm Tổng Hoài Thừa ôn lại chuyện cũ. Bốn năm qua, các người còn chưa kết hôn, chờ tôi trở lại tới tham gia tiệc cưới của các người sao?”

Chu Hảo Hảo cắn răng, “Hèn hạ.”

“Cô trở về thì tự mình soi gương đi, Chu tiểu thư.”

Yêu một người đến mức này, Cố Niệm cũng không muốn nói gì thêm với cô ta nữa.

Chu Hảo Hảo náo loạn ở phòng vẽ tranh, cuối cùng không làm được gì liền tức giận rời đi. Cô ta không biết tất cả tính tình tốt lúc trước Cố Niệm đều đã cho Tống Hoài Thừa.

Chu Hảo Hảo từ phòng tranh đi ra, giày cao gót bị kẹt vào khe hở của viên gạch ở cửa ra vào, cô ta chặt vật cởi giày ra, đành phải dùng tay kéo ra.

Phán Phán đang chơi đùa ở cửa, nhìn thấy màn này, lật đật chạy qua, con bé dùng tay ra dấu.

Chu Hảo Hảo bực bội nhìn Phán Phán, “Bạn nhỏ tự mình đi chơi chỗ khác đi.”

Phán Phán ngồi xổm trước mặt cô ta, nhìn cô ta, hé miệng cười.

Chu Hảo Hảo kéo giày mãi không ra.

Phán Phán kéo tay của cô ta, ngón tay chỉ chỉ. Chu Hảo Hảo không để ý đến con bé.

Phán Phán chạy vào chạy vào trong, tìm được Cố Niệm, “Mẹ, có một dì bị kẹt giày ở cửa ra vào rồi.”

Cố Niệm bị con bé mạnh mẽ kéo ra ngoài, lại nhìn thấy Chu Hảo Hảo, cô vỗ tay con gái, “Con đi chơi đi.”

Chu Hảo Hảo ở đằng kia, trong mắt tràn đầy hoài nghi, kinh ngạc, sục đồ.

Cố Niệm nhìn lướt qua giày, xoay người cầm lấy một con dao tạo hình nghệ thuật, xuôi theo khe hở cạy gót giày ra.

Về mặt Chu Hảo Hảo ngơ ngác, vẫn không nhúc nhích, máu toàn thân đều phát lạnh. “Con bé ... là con của cô?”

Sắc mặt của cô ta tái nhợt như tượng.

Cố Niệm không muốn giải thích gì với cô ta cả, xoay người đi vào trong.

Cuối cùng Chu Hảo Hảo cũng cảm thấy sợ hãi, cô ta sợ Cố Niệm sẽ cướp Tống Hoài Thừa lại. Cô ta không cách nào tiếp nhận. Cô ta yêu Tống Hoài Thừa, yêu nhiều năm như vậy, yêu si mê, yêu rất sâu đậm, cô ta trải qua ba năm, Cố Niệm đã đi ba năm, cô ta và anh mới ở cùng một chỗ.

Tổng Hoài Thừa có biết không? Có biết đứa bé này sống ở đây không? Cô ta nhìn theo bóng lưng của đứa bé, còn có phòng tranh này.

Thứ hai, Cố Niệm đưa Phán Phán đi ra ngoài, tối hôm qua tranh thủ về một đêm, bây giờ vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ. Phán Phán đi ngủ sớm, tinh thần cũng không được tốt.

Cố Niệm vừa nắm tay Phán Phán, vừa thúc giục con bé uống sữa nhanh lên.

Cố Phán uống được một nửa thì không chịu uống nữa, Cố Niệm nghiêm mặt, “Không uống lớn lên sẽ không cao, chỉ có thể làm chú lùn ở bên cạnh công chúa bạch tuyết.”

Cố Phán đưa mắt nhìn cô, “Mẹ, cớ tích đều là gạt người đó, đều là giả dối.”

Cố Niệm muốn nôn máu, cầm hai phần ba lon sữa đưa lên miệng uống sạch. Lại vừa đi vừa lột vỏ trứng gà cho Phán Phán ăn, Phán Phán vừa ăn vừa nhảy nhót, Cố Niệm đau đầu.

Cách đó không xa Tổng Hoài Thừa luôn đi theo bọn họ, anh chăm chú nhìn hai người.

Trên lưng đứa bé kia đeo một cái cặp chuột Mickey, mặc chiếc váy màu vàng nhạt, hình như chiếc váy không vừa người lắm, không biết là do con bé quá gầy, hay là chiếc váy quá lớn.

Anh không thích trẻ con, nhưng đứa bé trước mặt lại làm cho anh không thể rời mắt.

“Tổng tổng, xe không lái vào được nữa rồi.” Người lái xe nói.

Tổng Hoài Thừa ngồi một lúc, nhìn Cố Niệm và đứa bé đi vào, nơi đó là một nhà trẻ.

Tổng Hoài Thừa chờ mười lăm phút, cuối cùng cũng thấy bóng dáng Cố Niệm lần nữa.

Cố Niệm suy nghĩ một chút nữa sẽ đi chợ mua cá, tối hôm qua Phán Phán lại ầm ĩ muốn uống canh cá, con bé đó rất kén ăn. Đang đi đột nhiên bị một người đàn ông trung niên chặn trước mặt gọi lại, “Cố tiểu thư, ông chủ của tôi muốn gặp cô.”

Cố Niệm sững sờ, nhìn về phía chiếc xe kia. “Tôi không có thời gian.”

“Cố tiểu thư, ông chủ tôi nói nếu cô không gặp ông ấy, ông ấy sẽ đi tìm Viên Phương.”

Cố Niệm dừng bước chân lại, tức giận chạy tới trước xe của anh, “Tổng tiên sinh...”

“Lên xe!” Tổng Hoài Thừa lạnh lùng nói.

Cố Niệm trừng mắt nhìn anh.

Tổng Hoài Thừa có rất nhiều thời gian, “Cố Niệm, tôi có rất nhiều biện pháp để khiến cô lên chiếc xe này.”

Cố Niệm bị anh lạnh lùng chế nhạo, anh có thể tìm đến nơi này, còn có cái gì không dám làm đây.

Mở cửa xe ra.

Tổng Hoài Thừa lần nữa lên tiếng, “Ngồi ở phía sau.”

Cố Niệm cắn răng, cuối cùng cô cũng ngồi xuống.

Bầu không khí trong xe ngưng trệ.

“Nhà trẻ này cũng không tệ lắm.” Giọng nói của Tổng Hoài Thừa có chút không giống với bình thường.

Cố Niệm mím môi, “Đúng vậy, là Diệp Thanh tìm.”

Về mặt Tổng Hoài Thừa sâu xa, “Con bé tên là gì?”

“Lục Phán...” Cố Niệm ngừng lại một chút nói.

“Lục Phán...” Tổng Hoài Thừa lặp lại. Anh nhìn về phía trước, “Đừng nói con bé là con của cô và Lục Diệp Thanh?”

“Đúng vậy. Thế nào, anh không cùng tôi sinh con, tôi không thể cùng người khác sinh sao?”

“Cố Niệm, đừng có bịa đặt trước mặt tôi. Cô biết tôi có rất nhiều biện pháp để biết rõ tất cả. Đứa bé này là con của tôi, tôi sẽ không...”

“Anh muốn làm thế nào?”

Tổng Hoài Thừa giật mình.

“Tổng Hoài Thừa, anh cho rằng lần này tôi trở về để làm cái gì? Anh cho rằng tôi vẫn sẽ vì anh sinh con? Lại để cho anh tìm cách đưa cha tôi vào tù?”

“Cô sẽ không trả thù đấy chứ.” Anh nhắc lại, anh biết rõ cô sẽ không. Ở trong ấn tượng của anh, Cố Niệm là một cô gái rất đơn giản. Cô không thích chuyện phức tạp.

Giống như năm đó, tình yêu cô dành cho anh, cô cũng không che giấu.

Anh lạnh nhạt với cô hơn một năm, nhưng mỗi lần cô nhìn thấy anh đều cười rất vui vẻ. Anh rõ ràng có thời khóa biểu, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh đều nói, “Tổng Hoài Thừa, anh cũng học ở đây à?”

Mất Cố Niệm rất đẹp, khi đó một nam sinh ở ký túc xá của anh đã từng nói như vậy.

Trên người học sinh khoa mỹ thuật hội họa dường như gắn liền với: Khí chất.

Cô không giống với phần lớn nữ sinh khoa mỹ thuật hội họa, Cố Niệm khiến cho người ta cảm thấy rất sạch sẽ đơn thuần. Khi đó cô cũng thường ở cùng với Phương Hủ Hủ.

Hai người rất kỳ quái.

Gia đình Phương Hủ Hủ đến từ một thị trấn nhỏ, học mỹ thuật hội họa, có thể nói cô ấy là một gánh nặng của gia đình, mà nhìn chi phí ăn mặc của Cố Niệm, nhà cô rất khá giả.

Hai cô gái này lại trở thành bạn thân.

Dĩ nhiên Tổng Hoài Thừa muốn Cố Niệm sẽ trả thù anh, điên cuồng náo loạn với anh, nhưng cô lại bình tĩnh ký tên ly hôn. Thật sự không gây khó dễ.

Lúc đầu khoảng thời gian đó Tổng Hoài Thừa cũng nghĩ Cố Niệm sẽ trở về.

Thế nhưng không có, bốn năm qua cô đều không có một chút tin tức.

Thật ra muốn biết tin tức của cô rất đơn giản, chỉ cần đi thăm dò rất nhanh sẽ thu được. Nhưng anh lại muốn cắt đứt tất cả.

Ba năm qua, anh ra sức liều mạng làm việc, làm việc làm đến tê liệt chính mình, công ty phát triển càng ngày càng tốt, nhưng anh lại không hề hạnh phúc.

Mối thù của cha đã báo, giống như niềm tin anh chống đỡ đã sụp đổ, anh có cảm giác rất mù mịt.

Anh chìm trong hận thù suốt 16 năm.

16 năm đau đớn, ai có thể thấu hiểu.

Tổng Hoài Thừa chậm rãi lấy bản bệnh án bên cạnh ra thuận tay ném đến trước mặt cô, “Cố Niệm, cô cảm thấy cô có thể lừa gạt tôi cái gì?”

Cố Niệm cầm cái bản bệnh án kia lên, đây là.. “Anh tìm được ở chỗ nào?” Đột nhiên cô nhìn thẳng vào mắt của anh. “Cho dù là con của anh thì thế nào?”

“Cô nên nói cho tôi biết.” Tổng Hoài Thừa lạnh giọng nói.

“Nói cho anh biết?! Sau đó anh ép tôi đi phá bỏ sao?” Cô nhìn anh chằm chằm, “Tổng Hoài Thừa, anh biết không? Bây giờ mỗi lần anh ở trước mặt tôi nhắc tới con, tôi liền cảm thấy buồn nôn. Đừng nói với tôi, bây giờ anh nổi lên tình thương của cha rồi. Phán Phán là con của tôi, con của một mình tôi, anh đừng hòng chạm vào con bé.”

Trán Tổng Hoài Thừa nổi gân xanh, “Để cho tôi biết sự tồn tại của con bé, không có lí gì tôi lại bỏ qua.”

Chương 20

Editor: Mie

Beta: Lãnh Vũ Bối

Tổng Hoài Thừa nói xong câu này, thì để cho cô xuống xe.

Cố Niệm đứng ở bên lề đường, mờ mịt nhìn về phía trước. Anh sẽ làm thế nào?

Cố Niệm hốt hoảng trở lại phòng tranh, Phương Hủ Hủ đang nghe điện thoại, “Dì Vu, căn phòng này cháu cũng đã thuê một năm rồi, dì cũng biết tình hình kinh tế hiện nay, tiền thuê nhà tăng thêm 50%, đối với bọn cháu thực sự rất cao.”

Phương Hủ Hủ cúp điện thoại, thầm mắng một tiếng.

“Làm sao vậy?”

“Chủ phòng muốn tăng giá, tăng thêm 50%, bà ấy sao không đi làm cướp luôn đi!”

“Tại sao đột nhiên tăng nhiều như vậy? Để mình tìm dì ấy nói chuyện.”

“Không có tác dụng đâu. Mình đã liên lạc hai lần với bà ấy rồi.” Phương Hủ Hủ gãi gãi đầu, vẻ mặt bức bối. “Cái bà già này không biết đã xảy ra chuyện gì, lại nghe ai nói chúng ta làm ăn tốt rồi.”

Gần phòng tranh của bọn họ có một trường tiểu học, một trường cấp hai, xung quanh tiểu khu giá thuê khá cao, vị trí có thể coi là lợi thế.

Lúc trước giá tiền thuê nhà đã không tính thấp, chủ phòng còn muốn tăng thêm quả thực quá đáng.

“Mình sẽ quay lại tìm dì ấy nói chuyện, thêm cũng có thể, nhưng 50% thật sự hơi cao.”

Phương Hủ Hủ gật đầu, “Hôm nay cậu đi đâu mà lâu vậy?”

Cố Niệm vừa thu dọn đồ đạc vừa nói, “Gặp phải Tổng Hoài Thừa.”

“Cái gì?” Phương Hủ Hủ kêu to. “Anh ta sao lại đến đó được?? Anh ta đã biết rồi phải không?”

“Ừm, đều biết rồi.” Cố Niệm thở ra một hơi, sắc mặt u sầu phiền muộn, “Mình cũng không biết được anh ta sẽ làm cái gì. Trước kia không muốn có con, bây giờ biết được Phán Phán, dường như trở thành một con người khác.”

Phương Hủ Hủ suy ngẫm, trên mặt hiện lên vài phần lo lắng.

Tổng Hoài Thừa rất nhanh có được thông tin của Phán Phán. Phán Phán sinh non, tám tháng thì sinh ra rồi, khi đó người mà anh nhìn thấy ở bên cạnh Cố Niệm chính là người đàn ông kia - Lục Diệp Thanh.

Trí nhớ của Tổng Hoài Thừa rất tốt, anh lập tức nhớ đến chữ kí của bác sĩ trên bản bệnh án.

Điện thoại di động của anh vang lên, người gọi là Chu Hảo Hảo.

“Chuyện gì?”

“Em chỉ muốn nhắc nhở anh, thứ bảy chúng ta sẽ đi chọn áo cưới.” Giọng nói của Chu Hảo Hảo tràn đầy mệt mỏi.

Tổng Hoài Thừa đưa tay vuốt vuốt mặt.

“Hoài Thừa... cầu xin anh đừng vứt bỏ em.” Rốt cục Chu Hảo Hảo lại buông bỏ tự tôn lần nữa, cô yêu người đàn ông này, cô tình nguyện buông bỏ hết thảy.

“Hảo Hảo, có chuyện anh muốn nói rõ ràng với em.” Đã ly hôn, anh cũng sẽ không quay lại. Tổng Hoài Thừa cảm tạ bản thân đã bỏ xuống những ý nghĩ kia, chỉ là anh không muốn buông tay đứa bé. “Anh và Cố Niệm có một đứa con gái.”

Ở đầu bên kia điện thoại Chu Hảo Hảo cắn răng không để cho mình khóc thành tiếng.

“Nếu như em muốn từ hôn, anh tôn trọng lựa chọn của em, anh sẽ tặng cho em 3% cổ phần của công ty.”

“Hoài Thừa, trong lòng anh không còn có cô ta sao?”

Tổng Hoài Thừa lặng yên chớp mắt một cái, “Không có.”

“Chúng ta vẫn sẽ kết hôn.” Chu Hảo Hảo quyết định nói.

Một tuần lễ trôi qua, Cố Niệm luôn có chút hốt hoảng. Tuy vậy cũng may, Tổng Hoài Thừa cũng không có hành động gì. Cô cũng thả lỏng hơn rồi.

Chiều thứ sáu, cô hện chủ phòng thảo luận tiền thuê nhà. Vừa vặn ngày đó Tần Phượng tới, liền để cho bà đi đón Phán Phán.

Lúc Tần Phượng đi, hơn phân nửa số trẻ đã được đón về.

“Cô giáo, xin chào, tôi là bà ngoại của Cố Phán.” Tần Phượng tìm cả buổi không thấy được con bé.

Giáo viên sững sờ, “Cố Phán giữa trưa đã được đón về rồi ạ.”

Sắc mặt Tần Phượng lập tức thay đổi, “Tôi gọi điện cho mẹ con bé một chút.”

Lúc Cố Niệm nhận được điện thoại, cả người đều muốn sụp đổ, “Dì à, dì cứ yên tâm.”

“Dì Vu, thật ngại quá, cháu có chút việc gấp. Chuyện tiền thuê nhà cháu sẽ tìm thời gian đến cùng dì thảo luận lại, dì thấy thế nào?”

“Không cần. Cô giáo Cố, căn phòng kia tôi không định cho các người thuê nữa. Ba tháng sau, các người dọn đi đi.”

“Vì sao? Giá tiền có thể thương lượng.”

“Tôi không muốn cho thuê. Cô đi đi.”

Cố Niệm nhìn vẻ mặt kiên quyết của bà ta, mới hiểu được tăng giá 50% chỉ là lấy một cái cớ, lấy cớ cho các cô tự động lùi bước mà thôi.

Cô chạy nhanh đến nhà trẻ, Tần Phượng sốt ruột đến tim thất lại, “Con nói đứa nhỏ này bị đưa đi rồi hả?”

Trên đường đến đây, thật ra Cố Niệm đã đoán được. “Dì, dì đừng lo lắng.”

“Sao có thể không lo lắng được? Con biết là ai?”

Cố Niệm giật giật khóe miệng, “Cô giáo Trương, giữa trưa người kia có nói gì thêm không?”

“Anh ta nói cô là trợ lý của cha Phán Phán, lúc đầu chúng tôi không tin, sau đó lúc tôi đưa Phán Phán ra ngoài, nhìn thấy cha Phán Phán. Không giấu gì cô, nhà trẻ chúng tôi là thuộc quyền tài sản của công ty anh ta.”

“Cho nên cô lại để cho anh ta đưa Phán Phán đi?”

“Mẹ Phán Phán, tôi đã gọi điện thoại cho cô...”

Đúng vậy, cô không nhìn thấy.

Cố Niệm đã hiểu rõ mọi chuyện, khẽ giải thích cho dì nghe.

Dì kích động, “Tổng Hoài Thừa đến cướp con bé? Nó có ý gì? Bốn năm chẳng quan tâm, bây giờ đến tặng tình thương của cha sao?”

Cố Niệm an ủi, “Dì, dì đừng nóng vội. Anh ta sẽ không làm hại Phán Phán đâu, dù sao cũng là con gái của anh ta.”

“Hừ.” Dì hung dữ nói, “Con cũng là vợ của nó đó.”

Sắc mặt Cố Niệm cứng ngắc.

Dì thở dài một hơi, “Nhanh chóng đi đón Phán Phán về thôi, để tránh có nhiều việc.”

Phán Phán khóc rất lâu, con mắt hồng hồng. Có phải mình bị lừa bán rồi không? Cô giáo bán mình cho chú này rồi.

Tổng Hoài Thừa ngồi ở trên ghế salon, Phán Phán ngồi ở bên tay phải anh, “Có đói bụng không? Ở đây có bánh ngọt.”

Phán Phán lắc đầu, “Cháu phải về nhà.”

“Chú nhìn không hiểu, con đừng ra dấu nữa.”

Miệng Phán Phán dài ra, nhưng chỉ nói không nên lời, nước mắt con bé nhanh chóng rơi xuống.

“Phán Phán...” Anh gọi tên của con bé, “Vì sao con lại không nói chuyện vậy?”

Cố Phán lắc đầu, dốc sức liều mạng khoa tay múa chân, y y nha nha, nước mắt ào ào rơi xuống.

“Đừng khóc.” Tổng Hoài Thừa nhíu mày, “Chú không phải người xấu, chú là...”
‘Cha con’ hai chữ này anh không biết làm sao nói ra khỏi miệng.

Tổng Hoài Thừa gọi một cuộc điện thoại cho Lê Hạ, “Cậu có thời gian không? Tôi đây một chuyến.”

Lê Hạ khẩn cấp chạy tới đó, đột nhiên nhìn thấy Cố Phán hấn lấp bắp kinh hãi, “Hoài Thừa, không phải cậu đã cướp con bé về chứ?”

Phán Phán nghe xong thì nhanh chóng dặm chân, chạy ra phía cửa ra ngoài. Nhưng con bé không thể mở cửa.

“Cậu giúp tôi đỡ dành con bé, nó khoa tay múa chân cái gì tôi nhìn không hiểu.”

“Sao cậu không tìm cái ngôn ngữ của người câm người điếc ấy, tôi xem cũng không có hiểu.” Lê Hạ và Phán Phán từng có gặp mặt một lần, đi lên xem thử, “Phán Phán, còn nhớ chú không? Mẹ con dẫn con đến nhà chú đó?”

Phán Phán dụi dụi mắt, gật gật đầu, “Con nhớ.”

“Chút nữa chú sẽ đưa con về nhà, có được không?”

Phán Phán đưa mắt nhìn Tống Hoài Thừa, đáy mắt rõ ràng che giấu sợ hãi.

“Có chú ở đây, chú và mẹ con là bạn tốt.”

Cố Phán nhỏ giọng nức nở

Lê Hạ nhìn về phía Tống Hoài Thừa dựng lên một chữ V chiến thắng. “Cậu sai người mang con bé về, không sợ Cố Niệm sốt ruột sao?”

“Con bé là con gái của tôi.”

“Tôi biết. Nhưng mà...”

Về mặt Tống Hoài Thừa kiên quyết, “Không có nhưng mà.”

Lê Hạ thở dài một hơi, “Hoài Thừa, trong lòng cậu vẫn còn Cố Niệm.” Anh ta nói một cách khẳng định.

Ánh mắt Tống Hoài lạnh lẽo, chuyển chủ đề, “Cậu ở nước ngoài lâu rồi, có quen biết bác sĩ nào về phương diện này, bốn tuổi vẫn chưa nói chuyện không?”

Lê Hạ nhún vai, “Làm sao tôi biết được.”

Lông mày Tống Hoài Thừa cau lại, đi đến trước mặt Cố Phán, “Phán Phán...” nhìn thẳng con bé. Khoảng cách gần như vậy, giống như trước mặt mình là tấm gương, khiến cho người khác nhìn ra được bọn họ là cha con.

Cố Phán co người lại một chút.

Điện thoại di động của anh vang lên, là Cố Niệm gọi đến.

“Tổng Hoài Thừa, anh ở đâu?”

Tổng Hoài Thừa cầm điện thoại không lên tiếng.

“Tổng Hoài Thừa, anh mang Phán Phán đến nơi nào?”

Khóe miệng Tổng Hoài Thừa giật giật.

Bên tai lại truyền đến âm thanh, “Tổng tiên sinh, cầu xin anh đừng tổn thương Cố Niệm và con bé.”

Trán Tổng Hoài Thừa nổi gân xanh, “Lục Diệp Thanh...” anh nhớ kỹ tên anh ta. “Đưa điện thoại cho Cố Niệm nghe, chuyện của tôi và cô ấy không đến lượt anh quản.”

“Tổng Hoài Thừa, anh nổi điên làm gì? Phán Phán đang ở đâu? Đến cùng anh có nhân tính hay không thế?”

“Cô dám mắng tôi, tôi sẽ khiến cho cô vĩnh viễn không thấy được con bé.”

Cố Niệm nín thở: “Tổng Hoài Thừa, anh đừng có như vậy. “

Tổng Hoài Thừa cảm giác được quần bị túm lại, cúi đầu nhìn, Phán Phán chẳng biết lúc nào đã chạy đến bên cạnh anh, bàn tay nhỏ chặt chẽ túm lấy anh, “Cháu muốn mẹ cơ.”

Lục Diệp Thanh lái xe đưa cô đi, một đường chạy nhanh.

Đến nơi, cô còn chưa kịp có phản ứng, cô nắm thật chặt túi xách.

“Tôi vào cùng em.”

“Không! Diệp Thanh, tôi sẽ xử lý tốt.” Cô gọi tên của anh ta, lần đầu tiên, không gọi cả họ.

“Được, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.” Lục Diệp Thanh lo lắng vỗ vỗ tay của cô.

Cố Niệm ôm chặt túi xách đi vào. Ngọn đèn hành lang sáng rực, đèn áp tường ở hành lang so với đèn ở nhà bọn họ còn sáng hơn đẹp hơn. Đứng ở cửa, cô hít sâu một hơi, gõ cửa.

Cửa rất nhanh liền mở ra.

“Phán Phán đâu?”

Phán Phán vừa nghe giọng Cố Niệm, thân thể vèo một cái đã chạy tới. Cố Niệm liền kiểm tra con bé từ trên xuống dưới.

“Cô cho rằng tôi ngược đãi con bé?” Tống Hoài Thừa đùa cợt.

Cố Niệm đứng lên, “Tống Hoài Thừa, anh nổi điên cái gì?”

“Cô một mình nuôi con bốn năm, tôi một mình ở cùng con nửa ngày cũng không được sao?”

“Anh vô sỉ! Già mồm át lễ phải! Căn bản là anh không muốn có đứa bé này! Anh chỉ hận cha tôi, hận nhà tôi hạnh phúc hơn nhà anh, anh không muốn tôi sống tốt?” Cố Niệm thở gấp.

“Lê Hạ, đưa con bé lên phòng.”

Lê Hạ bên cạnh sớm đã muốn chạy đi rồi, lúc này vội vàng ôm lấy Cố Phán.

Cố Phán không vui.

Cố Niệm khoa tay múa chân với con bé một lúc, “Ngoan, mẹ và chú có chút việc, đợi chút nữa dẫn con về nhà, chú Diệp cũng đến đang chờ ở bên ngoài.”

Tống Hoài Thừa nhìn không hiểu bọn họ đang nói gì, “Lê Hạ...”

Lê Hạ lập tức mang con bé lên phòng.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người bọn họ, không khí ngưng đọng.

Tống Hoài Thừa ngồi xuống, anh cũng không có nói chuyện.

Cố Niệm nhìn đồ chơi trên bàn trà, trên bàn còn có bánh, trên mặt đất cũng có đầy đồ chơi, đều là những món đồ chơi mà con gái yêu thích. Cho tới bây giờ Phán Phán đều chưa từng được chơi những món đồ này.

Cô dần dần bình tĩnh.

“Tống tiên sinh, đến cùng anh muốn làm cái gì?” Cô lạnh lùng nhìn anh.

Tống Hoài Thừa nhìn cô, ánh mắt phức tạp, giống như muốn nhìn thấu cô. “Vì sao con bé không nói chuyện?”

Ánh nắng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, sáng một góc phòng. Không biết sao Cổ Niệm lại nhớ đến ngôi nhà cũ trước kia. Khi đó luôn có người đòi nợ, cô và dì bắt đắc dĩ trốn từ thành phố đến nông thôn, ở nhờ nhà một người bạn cũ của dì.

Căn nhà đã ở vài thập niên rồi, vừa cũ lại vừa bị hỏng. Mùa đông lúc đó, gió lạnh thổi vù vù vào trong nhà, buổi tối ngủ lạnh đến phát run. Khi đó Phán Phán mới được bốn tháng, Cổ Niệm đành phải cho con bé ngâm nước ấm. Nhưng có một lần cô ngủ thiếp đi, liền ngủ sâu, khi đó cô quá mệt mỏi. Kết quả khi tỉnh lại mới phát hiện, chân Cổ Phán chân nước bị bỏng.

Cổ Niệm đau lòng rơi nước mắt.

Ở đó mùa đông rất lạnh, hơn nữa lại rất dài.

Căn phòng ẩm áp này kích thích trí nhớ đã ngủ say của cô.

Cổ Niệm chỉ thấy đầu óc trống rỗng, “Vì sao con bé như vậy?” Cô lặp lại, giọng nói vô thức, “Anh muốn biết chứ gì, vậy tôi sẽ nói cho anh biết. Bởi vì tôi uống những thứ thuốc kia, hơn nữa lúc mang thai đã chịu quá nhiều kích động, dinh dưỡng trong thời gian mang thai không đủ.” Cô đứng ở đó, bóng dáng bị ánh nắng chiếu xuống thật dài, lặng im đơn độc.

“Không có tiền kiểm tra, lại có người luôn đuổi theo chúng tôi, chúng tôi cũng không dám xuất hiện, cứ như vậy, đến lúc con bé hơn hai tuổi, chúng tôi mới phát hiện vấn đề.”

Tổng Hoài Thừa cảm giác được trái tim đau đớn như thắt lại từng chút một. Sao có thể như vậy, “Có tìm bác sĩ xem qua hay không?”

Cổ Niệm nhếch miệng, không biết vì sao hiện tại cô rất bình tĩnh, “Xem qua rồi.”

Lông mày Tổng Hoài Thừa siết chặt.

“Bác sĩ nói phải xem ý trời.”

Ý trời, có lẽ vĩnh viễn cũng không tốt, có lẽ một giây sau cũng có thể tốt.

“Tổn tiên sinh, anh tin số mệnh ư?”

Tổng Hoài Thừa vẫn không nói gì, cô nói tiếp, “Tôi tin. Tất cả tội ác đều có báo ứng.”

“Cô muốn nói Phán Phán như vậy là lỗi của tôi? Cổ Niệm, cô cho rằng cha cô như vậy là do tai họa, cô có biết cha của tôi qua đời như thế nào không?”

“Ông ấy bị người ta lừa gạt hết tất cả tài sản. Nhưng vẫn hứa hẹn với đám công nhận đó, ông sẽ trả tiền cho bọn họ. Ngày hôm đó tại công trường, đất bay tung lên, ông ấy đứng ở nơi đó, từng chữ từng chữ hứa hẹn. Cần cầu nâng hòn đá lên cứ như vậy rơi xuống người ông. Lúc tôi đến nơi, mắt của ông vẫn còn mở to. Cố Niệm, nếu cô nói là có báo ứng, nhiều năm như vậy, cha của cô có sao không? Cuộc sống của nhà cô có nhiều hạnh phúc không?”

Cố Niệm kinh ngạc, “Tôi không biết...”

Chương 21

Editor: Dạ Tịch

Beta: Lãnh Vũ Bối

Cố Niệm chưa từng nghe Tổng Hoài Thừa nhắc đến cha của anh, Tổng Hoài Thừa không đề cập tới, Cố Niệm cũng chưa bao giờ hỏi. Khi đó cô đã nghĩ Tổng Hoài Thừa nhất định rất khó chịu, mười tuổi thì cha mất, sau khi cha anh mất, mẹ anh cũng bỏ đi.

Còn cô, tuy rằng mẹ mất sớm, nhưng cha lại đối xử với cô rất tốt, xem cô như bảo bối mà thương yêu. Ai cũng chưa từng nghĩ đến, hạnh phúc của cô lại được xây dựng trên nỗi đau khổ của anh.

Cô muốn nói gì, thay cha cô xin lỗi sao? Ba chữ đơn giản như vậy, cô lại không cách nào nói ra khỏi miệng.

Cha cô nợ Tổng gia, vậy cô thì sao?

“Tổng Hoài Thừa, cha tôi bị kết án tám năm, tôi cũng ly hôn. Tuổi xuân của một cô gái, tình cảm đơn thuần nhất, cái gì tôi cũng không có. Nhà của chúng tôi nợ anh còn chưa trả hết sao?”

Tổng Hoài Thừa nghiêm mặt, có lẽ từ thời đại học đã bắt đầu dây dưa không rõ. “Phán Phán là con gái của tôi.”

Cố Niệm thở ra một hơi, “Đúng, con bé là con gái anh. Nhưng như vậy thì sao? Cho tới bây giờ anh cũng không chờ mong đứa con này.” Lòng mày cô nhú chặt, “Hơn nữa, anh cũng phải kết hôn với Chu Hảo Hảo, anh biết đến sự tồn tại của Phán Phán thì như thế nào?” Lẽ nào anh không chuẩn bị kết hôn với Chu Hảo Hảo nữa sao?

“Vậy còn cô? Cô cũng phải kết hôn với Diệp Thanh sao? Lẽ nào sau khi các người kết hôn sẽ không yêu con bé nữa?”

Cố Niệm không khỏi lắc đầu, “Tổng Hoài Thừa, đừng so sánh tôi với anh, tôi dám cam đoan, tôi yêu con bé còn hơn anh. Cho dù tôi với Diệp Thanh tương lai có con, Diệp Thanh cũng sẽ đối xử tốt với Phán Phán.”

Diệp Thanh...

Tổng Hoài Thừa cười nhạt, “Gọi thân thiết như vậy.”

Cố Niệm nhắm mắt lại, “Nếu như không có chuyện gì nữa, xin anh trả Phán Phán lại cho tôi, chúng tôi phải đi về.”

Tống Hoài Thừa nhìn mặt cô chăm chăm, hôm nay gương mặt đó ở trước mặt anh đã không còn mỉm cười nữa.

Lê Hạ đưa Phán Phán vào một căn phòng, anh ta tỉ mỉ nhìn quanh đánh giá, không cần phải nói cô bé này thật sự rất giống Tống Hoài Thừa. Nhất là sự lạnh nhạt đối với người khác lúc này, vẻ mặt quả thực giống nhau như đúc.

“Cô bạn nhỏ, có muốn chơi đồ chơi không?” Lê Hạ lấy lòng nói.

Cố Phán liếc mắt nhìn anh ta, đôi mắt nhỏ có hồn như muốn nói thực sự là ấu trĩ.

Lê Hạ bị con bé nhìn đến nghệt thở.

Cố Phán kéo cửa phòng ra, lặng lẽ nhìn ngoài cửa.

Lê Hạ vội vã đóng cửa lại, “Bé con không cần lo chuyện của người lớn.”

Cố Phán lạnh lùng dời mắt đi chỗ khác, đi qua một bên, cầm lấy tượng người tuyết thủy tinh trước mặt, món đồ chơi thật xinh đẹp, cho tới bây giờ con bé cũng chưa từng nhìn thấy. ‘Bộ’ một tiếng đã ném mạnh xuống mặt đất.

Lê Hạ giật mình.

Cố Niệm nghe được tiếng động thì mặt biến sắc, cũng không quan tâm điều gì nữa, xoay người chạy vào căn phòng, “Phán Phán.”

Trên mặt đất văng đầy mảnh vụn thủy tinh, một mảnh hỗn độn.

Lê Hạ vội vàng giải thích, “Là do con bé đập.”

Cố Phán chạy đến bên người con bé, dang tay ôm chặt cô bé.

Cố Niệm cuối cùng thở ra một hơi, “Không có việc gì, không có việc gì, mẹ tới rồi.” Cô ôm lấy con bé, do tay phải bị thương, cô không thể dùng sức. “Đi, chúng ta về nhà.”

Tống Hoài Thừa đứng trước mặt cô, đôi mắt nhìn chăm chăm Cố Phán, thế nhưng lại nói với Cố Niệm, “Cố Niệm, cô nói yêu con bé, nhưng cô không cảm thấy cô quá ích kỷ sao? Cô xem cô có thể cho con bé cuộc sống thế nào?”

Cố Niệm theo bản năng ôm chặt con, “Tôi không cho con bé cuộc sống tốt nhất, thậm chí ngay cả mua một bộ quần áo mới cho con bé tôi đều phải cân nhắc, thế nhưng điều

tôi có thể cho con bé, anh tuyệt đối không có khả năng.”

Cố Phán giống như khi con ôm cô thật chặt, đẩy Cố Niệm từng bước lách qua Tổng Hoài Thừa, ánh mắt Cố Phán cùng Tổng Hoài Thừa chạm nhau, cặp mắt kia trong vắt, con người sạch sẽ không có một tia tạp chất, cô bé nhìn anh, Tổng Hoài Thừa đột nhiên cảm thấy ngực rét lạnh.

Khi anh vừa muốn mở miệng nói thì Cố Phán đã vùi mặt vào trong cổ của Cố Niệm, biểu hiện như không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa..

Cố Niệm rời đi, Lê Hạ và Tổng Hoài Thừa vẫn đứng tại chỗ, cho đến khi bên ngoài truyền tới tiếng đóng cửa.

“Không giữ con bé lại sao?” Lê Hạ hỏi.

Tổng Hoài Thừa chậm rãi nói, “Có rất nhiều cơ hội cần gì phải nóng vội, tôi nhất định sẽ đem con bé trở lại đây.”

Lê Hạ âm thầm suy nghĩ, cậu là yêu con bé hay là yêu mẹ nó đây?

“Không có việc gì.” Cố Niệm lắc đầu, “Trở về thôi.”

Lục Diệp Thanh nhìn đầu lông mày đầy mệt mỏi của cô, “Đi thôi.”

Đi tới bên cạnh xe, Cố Niệm dừng bước chân, dưới xe có vài đầu lọc thuốc lá. Lục Diệp Thanh bế Cố Phán bỏ vào trong xe.

“Anh đã hút thuốc.” Nói xong khom lưng đem mấy mảnh đầu lọc bỏ vào thùng rác.

Cố Niệm chỉ cảm thấy trái tim cứng rắn nguội lạnh bỗng nhiên ấm áp, kinh ngạc nhìn anh ta đến ngây người.

Lục Diệp Thanh giơ tay quệt lên mũi cô, “Làm sao vậy?”

Cố Niệm cong môi cười, hai gò má có chút mất tự nhiên ửng hồng, bởi vì động tác vừa rồi của anh ta tự nhiên mà vô cùng thân thiết.

“Thời tiểu học thầy cô thường nhấn mạnh không được vứt rác bừa bãi, anh nhất định là học trò mà thầy cô rất thích.”

Về mặt Lục Diệp Thanh rất dịu dàng, “Không, hồi tiểu học thầy cô không thích tôi, lúc đó tôi không nghe lời.”

Gió thổi làm rối tóc cô, Lục Diệp Thanh thuận tay thay cô sửa lại một chút, “Lên xe đi.”

Lê Hạ và Tống Hoài Thừa đứng ở cửa sổ, nhìn thấy toàn bộ tình huống đó.

Lê Hạ cẩn thận nhìn nét mặt Tống Hoài Thừa, thấy mặt anh sa sầm, người quen thuộc Tống Hoài Thừa đều biết, anh rất giỏi nhẫn nhịn, càng tức giận càng bình tĩnh. Anh không nói một lời, sự bình tĩnh làm cho người khác phải sợ.

Hồi lâu, rốt cuộc anh cũng mở miệng, “Lục Diệp Thanh đang là bác sĩ ở bệnh viện D.”

Lê Hạ bị một câu không đầu không đuôi của anh làm cho khó hiểu, “Bác sĩ sao, nghề nghiệp thật không tệ.”

Sau này, Lê Hạ mới hiểu rõ ngày đó Tống Hoài Thừa nói lời này là có ý tứ gì, anh ta không khỏi cảm thán, đàn ông cũng có lúc làm theo cảm tính.

Phán Phán về đến nhà cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ là càng thêm dính lấy Cố Niệm. Buổi tối lúc ngủ, Cố Niệm kể chuyện cũ của hai người, cô bé cũng không buồn ngủ.

“Phán Phán, có chuyện gì sao?”

Cố Phán trở mình, do dự một lát, giơ tay nhỏ bé lên, “Chú ấy là cha con sao?”

“Con ngồi dậy đi, chúng ta sẽ nói chuyện.”

Cố Phán trở mình một cái ngồi dậy, mắt to nhìn chăm chăm Cố Niệm, ý của mẹ là gì vậy ạ.

“Ừ.” Cố Niệm cảm thấy giọng mình nghẹn lại, “Chú ấy là cha con.”

Đôi mắt Cố Phán sáng ngời, nhớ lại những gì mình thấy được.

“Mẹ và cha đã ly hôn trước khi con ra đời, nguyên nhân rất phức tạp, chờ khi con trưởng thành mẹ sẽ nói cho con biết.”

Cố Phán chột chạm vào ngón tay cô, “Bởi vì chú ấy đối xử với mẹ không tốt sao?” Cái miệng nhỏ nhắn của bé chu lên, ở trong lòng đã cảm thấy bất mãn với Tống Hoài Thừa.

Cố Niệm giật mình trầm mặc một lát, “Không phải, bởi vì trong lúc đó cha mẹ không yêu nhau.” Cô xoa xoa tóc của con.

Cố Phán trừng mắt nhìn, buồn bực nói, “Con không thích chú ấy.”

Cố Niệm ôm vai con kéo qua, “Ừ, Phán Phán sau này nhìn thấy chú ấy chào hỏi thì được rồi, con chỉ cần làm một cô bé ngoan lễ phép.”

Cố Phán nằm xuống, nhắm mắt lại. Buổi tối đó bé mơ một giấc mơ, trong mơ cha dắt bé đi công viên chơi, cùng bé chơi ngựa gỗ xoay tròn, thuyền hải tặc. Đêm hôm đó trong mơ tất cả đều là ngọt ngào.

Tần Phượng có rất nhiều ý kiến đối với những chuyện xảy ra ngày hôm nay, mắng Tống Hoài Thừa một trận từ đầu tới cuối, cả một buổi tối đều xụ mặt.

Ngày thứ hai, cô mang Cố Phán đi nhà trẻ, tìm giáo viên phụ trách để nói chuyện cho rõ ràng. Tần Phượng cũng đi theo thấy không ít việc, nói tới nói lui cũng không nhường đối phương chút nào.

“Cô giáo, cha mẹ Phán Phán đã ly hôn từ lâu, con bé không có cha, sau này sẽ do mẹ con bé và tôi đưa đón, xin cô quan tâm nhiều hơn một chút.”

“Xin cô hãy quan tâm nhiều hơn một chút, đừng để cho người lạ đến gần con bé.”

Sắc mặt của cô giáo cũng khó coi, chuyện nhà của Phán Phán ngày hôm qua mà nói, cô thực sự rất băn khoăn. Thế nhưng cô cũng chỉ là một giáo viên nhỏ bé mà thôi, đối phương là ai, cô có thể làm gì.

“Bà ngoại Phán Phán, chuyện ngày hôm qua tôi rất xin lỗi, có điều, mọi người trong gia đình có thể nói rõ với nhau không, bằng không thì công việc của chúng tôi cũng rất khó làm.”

Tần Phượng sa sầm mặt, thờ dài một hơi, “Tôi hiểu rồi, làm phiền cô.”

Hôm nay, chủ phòng lại đến, ý tứ rất rõ ràng, bà ta muốn lấy lại phòng ở này.

Cố Niệm và Phương Hủ Hủ không kịp trở tay.

“Tôi biết còn hai tháng nữa mới tới kỳ trả phòng, nhưng phòng này tôi đã đồng ý bán cho người khác rồi. Hai tháng sau, tôi sẽ dựa theo hợp đồng, bồi thường gấp ba lần cho các cô. Cho các người một tuần, các cô nhanh dọn đi đi.”

“Dì Vu, sao lại đột nhiên như vậy? Dì muốn chúng tôi dọn ra khỏi phòng trong một tuần? Còn phòng vẽ tranh thì làm sao?” Cố Niệm nhìn về phía trước.

“Tôi cũng không có cách nào.” Chủ phòng lắc đầu, “Phòng nay tôi đã sớm muốn bán, bây giờ gặp phải người muốn mua, người ta ra giá rất hợp lý, tôi cũng không muốn đợi

thêm nữa.”

“Cô cho cháu thêm một chút thời gian nữa không được sao?” Cố Niệm cố gắng thương lượng.

“Không được, tôi cho các cô thời gian một tuần đã là nhiều rồi, Cố tiểu thư, các cô nhanh đi tìm chỗ khác đi.” Chủ phòng nhìn đồng hồ, “Tôi còn phải đi ký hợp đồng, cứ như vậy đi.”

Cố Niệm vô lực ngồi trên ghế, cô lên mạng tìm đến trưa cũng không có phòng trọ thích hợp.

Hiện tại căn phòng vẽ tranh này, không chỉ là chỗ làm việc mà còn là chỗ ở của bọn họ. Trong lúc nhất thời bọn họ không thể tìm được chỗ ở thích hợp.

Cố Niệm càng nghĩ càng không hiểu, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Cô nói ý nghĩ trong lòng cho Phương Hủ Hủ biết.

“Mình cũng cảm thấy kỳ quái, làm sao lại đúng lúc như vậy?”

Cố Niệm đan mười ngón tay vào nhau, “Là anh ta? Anh ta nghĩ là ép chúng ta, chúng ta sẽ đến cầu xin sao?” Cố Niệm vô lực cười một tiếng.

“Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, đừng nóng vội, hai ngày này chúng ta tiếp tục tìm phòng.”

“Chỗ ở thì có thể tìm, nhưng phòng vẽ tranh thì làm sao bây giờ? Những học sinh phải làm sao bây giờ?” Phòng vẽ tranh này là tâm huyết của cô.

“Chuyện phòng vẽ tranh mình đã có biện pháp.” Phương Hủ Hủ trầm mặc một lúc, “Cậu yên tâm đi.”

Lục Diệp Thanh biết bọn họ đang tìm phòng ở, không khỏi cau mày, “Tôi có một chỗ có thể ở.” Anh ta cong khóe miệng, “Em và Phán Phán có thể ở một thời gian.”

Tần Phượng vẫn luôn rất hài lòng với Lục Diệp Thanh, “Như vậy đi, ngày kia dọn đến. Nhưng di chưa thể đi, các con cứ đến chỗ tiểu Lục ở vài ngày, di phải về quê.”

Phương Hủ Hủ cười, “Chỗ ở của mình, mình có thể tự giải quyết.”

Cố Niệm trầm mặc

Lục Diệp Thanh nhẹ giọng nói, “Phán Phán ở cùng chú Lục được không?”

Đầu tiên Phán Phán liếc mắt nhìn Cố Niệm, sau vài giây, cô bé gật gật đầu nói, “Có thể đến nhà chú Lục ở thật sao?”

“Đương nhiên, chú Lục rất hoan nghênh, không thu tiền thuê nhà.” Lục Diệp Thanh cao giọng nói.

Cố Phán chớp mắt cười, “Không thu tiền thuê nhà, mẹ, chúng ta đi đi. Như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều tiền.”

Cố Niệm quỳnh lên, đứa bé này thật là một đứa nhỏ keo kiệt.

Chương 22

Editor: Dạ Tịch

Beta: Lãnh Vũ Bối

Cố Niệm nhìn Lục Diệp Thanh, “Vậy chúng ta đến nhà chú Lục ở trước.” Cô và Lục Diệp Thanh nhìn nhau, “Cho đến khi nào tôi tìm được chỗ ở sẽ dọn đi.”

Lục Diệp Thanh cười yếu ớt, “Được. Tôi trở về dọn dẹp phòng ở trước.”

“Cảm ơn.” Cố Niệm cảm kích nói.

Lục Diệp Thanh muốn nói, không cần khách khí với anh ta như vậy, nhưng cuối cùng không nói ra, “Dọn nhà xong tôi sẽ đến đón em.”

Tần Phượng nhìn hai người, khóe miệng cong lên, “Cứ như vậy đi, đi đi làm thức ăn, Diệp Thanh ở lại ăn cơm tối đi.”

Ai cũng nhìn ra, Tần Phượng rất coi trọng Diệp Thanh.

Buổi tối, Cố Niệm thu dọn hành lý, đồ của cô vốn cũng không nhiều, nên thu dọn rất nhanh.

Va-li hành lý đầy ắp. Phán Phán cũng giúp một tay, “Mẹ, còn sách của mẹ nữa.”

Cố Niệm nhận lấy cuốn sách nặng trĩu.

“Mẹ, sách này nhìn thật là đẹp.” Cố Phán nghiêm túc nói.

Cố Niệm gật đầu, “Con mới bao nhiêu tuổi hả ? Xem có hiểu được không?” Cát Thu Cát vào va-li. Thật ra ngay cả Phương Hủ Hủ cũng không biết, sách này là quà sinh nhật khi cô học năm nhất, Tổng Hoài Thừa đã tặng cho cô.

“Phán Phán rất muốn đến nhà chú Lục ở sao?” Cố Niệm hỏi.

Cố Phán suy nghĩ một chút, “Dạ, nhà chú Lục rất đẹp.”

Thật ra nhà của Lục Diệp Thanh cũng không to lắm, hai phòng ngủ một phòng khách, cũng khá tốt. So với chỗ các cô đang ở thì tốt hơn nhiều.

Chỗ ở hiện tại của các cô căn bản không phải là nhà, phòng vẽ tranh là nơi trưng bày lật vật, chỉ có một cái giường mà thôi.

Sơ sài như thế, Tống Hoài Thừa nói đúng, cô không thể cho Phán Phán một cuộc sống tốt.

Phòng vẽ tranh dọn đi không ít phụ huynh có ý kiến, vì thế đã kiến nghị với Phương Hủ Hủ rất lâu. Nhưng mà không có biện pháp, mọi thứ đã được quyết định. Phương Hủ Hủ tìm một chỗ ở mới, cách nơi này bốn năm trạm xe. Một số phụ huynh cho biết họ sẽ tiếp tục cho con học tiếp, với người không có khả năng học nữa, Phương Hủ Hủ giảm toàn bộ học phí học kỳ này cho họ. Các phụ huynh đều tỏ vẻ hiểu, dù sao dọn nhà đổi với phòng vẽ tranh mà nói là tổn thất quá lớn.

Hôm nay Phương Hủ Hủ lên lớp lần cuối với học sinh, Cố Niệm ngồi ở trước sân khấu, sau khi ghi tư liệu học sinh giỏi. Cô một mực nhìn chiếc hộp nhưng, chỉ tinh tế ngấm mà không mở ra.

Khi tiết học cuối kết thúc, cô mở hộp ra, một chiếc nhẫn tinh xảo đặt ở bên trong, trên bề mặt kim cương lấp lánh rực rỡ.

Phương Hủ Hủ sau giờ học đi ra, liếc thấy chiếc hộp, “Sao lại nhìn cái này?”

Cố Niệm cười cười, “Để lại cũng vô ích, bỏ đi thì luyến tiếc, mình nghĩ sẽ bán nó.”

Phương Hủ Hủ ánh mắt phức tạp nhìn cô, “Nghĩ thông suốt chưa?”

Cố Niệm rũ mi mắt, “Ừ, bây giờ đã đến lúc phát huy giá trị của nó.” Trong lòng tràn đầy chua xót.

“Chuyện tiền bạc cậu đừng lo lắng, mình có biện pháp.” Mắt Phương Hủ Hủ tối sầm lại, thoáng qua tâm tình phức tạp.

Cố Niệm không suy nghĩ nhiều.

Ngày hôm sau, Cố Niệm phải nộp bản thảo, Lê Hạ chưa cầm tranh đã bảo cô ra ngoài. Sau khi liên hệ với Lê Hạ, Lê Hạ bảo cô chạng vạng tối tới nhà anh ta.

Cố Niệm đồng ý, nhờ người giúp cô mang tranh đưa qua đó.

“Vào đây ngồi một chút đi.” Cố Niệm đứng ở cửa, “Không cần, Lê tiên sinh, anh kiểm tra một chút xem có vấn đề gì hay không?”

Lê Hạ nhàn nhạt nhìn lướt qua, “Cô chờ một chút, tôi đi lấy số tiền còn lại.”

Cố Niệm gật đầu, cô đứng ở cửa. Phía sau chính là nhà của Tống Hoài Thừa, cô cố gắng để cho mình không nghĩ chuyện liên quan đến Tống Hoài Thừa nữa.

Chỉ chốc lát sau Lê Hạ đi tới, “Tôi không có nhiều tiền lắm.”

Cố Niệm muốn nói, vậy ghi chi phiếu cho cô, không nghĩ tới Lê Hạ lại nói, “Tôi đi mượn một chút.” Anh ta trực tiếp đi tới cửa đối diện, giơ tay lên gõ một cái.

Cố Niệm bình tĩnh đứng ở đó, chỉ trong phút chốc, cô rất mong sát vách không có ai.

Chừng hai mươi giây cũng không có tiếng động, cô nghĩ Tống Hoài Thừa sẽ không có ở nhà. Anh và Chu Hảo Hảo đều phải chuẩn bị cho hôn lễ, làm sao sống ở chỗ này chứ?

Cô vừa định nói, Lê tiên sinh không cần gấp gáp như vậy, ai ngờ cánh cửa chính màu đỏ sậm lại đột nhiên mở ra.

“Chuyện gì?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tống Hoài Thừa truyền tới.

Trong nháy mắt Cố Niệm cảm thấy được một ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên người cô.

“Này, tôi còn thiếu Cố Niệm tám ngàn, ở đây cậu có không?” Lê Hạ không đề ý nói.

Cố Niệm không nhìn anh, chỉ đứng ở phía sau Lê Hạ.

Tống Hoài Thừa quay vào nhà, chỉ chốc lát sau đi ra, “Ở đây có một vạn.”

Lê Hạ cười nói, “Chút nữa trả lại cậu. Cố Niệm, này, đều cho cô hết.” Anh ta nhét tất cả số tiền vào tay cô..

Cố Niệm chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng một chút, từng tờ một trăm mới tinh. Cô thuần thục lật một cái, lập tức rút ra một ít, đếm ra hai mươi tờ. “Vừa đúng tám ngàn.”

Sắc mặt Lê Hạ căng cứng, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tống Hoài Thừa.

“Vậy, Lê tiên sinh, tôi đi về trước.” Cô khách sáo nói. Nói xong liền ấn nút thang máy, từ đầu tới cuối cũng không nhìn đến Tống Hoài Thừa.

Tống Hoài Thừa vẫn mặc tây trang trên người, trên mặt uể oải không chút che giấu. “Cố tiểu thư, xin hỏi bức tranh của tôi khi nào mới hoàn thành?”

Cố Niệm không thể không nhìn anh, quay đầu, “Tống tiên sinh, tranh của anh tôi đã giao cho bạn tôi, anh yên tâm chúng tôi sẽ đúng hạn đưa đến nhà anh.”

“Phải không?” Tống Hoài Thừa mím môi, “Tôi nhớ kỹ tôi đã nói với cô, thế nào lại giao cho bạn cô vẽ? Cố tiểu thư làm trái yêu cầu của hợp đồng, không biết rốt cuộc có ý gì? Hay là cô chê tôi cho tiền quá ít?”

Cố Niệm áy náy nói, “Không có ý gì. Bởi vì phòng vẽ tranh phải dọn đi, về sau tôi đến phòng vẽ tranh sẽ không còn thuận tiện nữa, để không làm chậm trễ bức tranh của Tống tiên sinh, mới giao cho bạn của tôi. Tống tiên sinh, xin anh yên tâm, bạn tôi tuyệt đối vẽ tranh đẹp hơn tôi. Người lần trước lo lắng tay của tôi ảnh hưởng đến tranh của anh, lúc này anh không cần phải lo lắng.”

“Phòng vẽ tranh phải dọn đi?” Anh trầm giọng hỏi.

Con người Cố Niệm lóe lên sự trào phúng rồi biến mất, “Sao anh lại không biết được nhỉ?” Cô nói theo bản năng.

Nói xong Tống Hoài Thừa lạnh lùng nói, “Cô cho là tôi làm?” Anh từng bước một đi về phía trước, không hề chớp mắt nhìn cô chằm chằm. Hai người ở chung lâu như vậy, anh làm sao không hiểu suy nghĩ trong lòng cô.

Thang máy xuống tới nơi, cửa từ từ mở ra. Tống Hoài Thừa giơ tay lên ấn nút đóng cửa. “Cố Niệm, cô cứ như vậy nghĩ tôi làm?” Anh dường như rất tức giận, lồng ngực phập phồng.

“Không, anh suy nghĩ nhiều rồi.” Cô bị hơi thở lạnh như băng của anh vây quanh. Cố Niệm quá quen cái mùi hương này, đã nhiều năm như vậy cũng không có thay đổi. “Tống tiên sinh, mời anh tránh sang một chút, tôi phải đi về.”

Giọng nói của cô ôn hòa, thái độ khiêm tốn, khiến người ta tìm không ra một chút bất mãn nào. Thế nhưng trong lòng Tống Hoài Thừa lại vô cùng khó chịu. Đây không phải là kết quả anh muốn sao?

“Không phải cô đang nghi ngờ tôi sao? Vì sao không nói chuyện cho rõ ràng?” Tống Hoài Thừa nắm chặt tay phải của cô, sức lực trên đầu ngón tay có thể thể hiện anh có bao nhiêu phần nộ.

Cố Niệm nhú chặt mi tâm, tránh ánh mắt anh, Tống Hoài Thừa thấy cô bị đau âm thầm buông lỏng tay một chút. “Vì sao không nhìn tôi?”

Cố Niệm âm thầm hít một hơi, ngược mắt chống lại ánh mắt của anh, trong mắt đầy bất đắc dĩ, cô yên lặng nói, “Tống tiên sinh, rất xin lỗi. Nhưng thái độ lúc trước của anh khiến cho tôi lo lắng không yên, phòng vẽ tranh của chúng tôi một hai năm nay cũng không có lợi nhuận gì. Tôi biết các anh thật sự muốn làm gì, tôi hoàn toàn không có khả năng thay đổi. Còn có bạn gái của anh trước kia cũng...” nói tới đây, cô suy nghĩ một chút, nuốt xuống, cười khổ một tiếng, “Nói chung, lúc này tôi chỉ là một tiểu nhân.”

“Hảo Hảo, cô ấy làm gì?” Tống Hoài Thừa nhìn cô.

Cố Niệm phì cười, “Tống tiên sinh, vì sao không đi hỏi bạn gái của anh? Nghe một người ngoài như tôi nói có thể sẽ sai sự thật.” Cô thân nhiên cười, “Xin lỗi, tôi phải đi.”

Ngày Cố Niệm chuyển nhà, Tống Hoài Thừa vừa từ bên ngoài trở về, xe từ con đường phía trước phòng vẽ tranh vòng qua, anh bảo tài xế đi đường vòng đến trước phòng vẽ tranh.

Tần Phượng đang kéo từng cái áo da rần ra bên ngoài, Tống Hoài Thừa xuống xe đi tới.

Tần Phượng nhắc cơ thể, vừa dọn nhiều đồ đạc, nên trong lúc nhất thời bà có chút hoa mắt, đến khi thấy được rõ ràng, sắc mặt của bà nhất thời thay đổi. “Cậu tới đây làm gì?”

Bốn năm, Tần Phượng dường như già hơn rất nhiều, nếp nhăn ở khóe mắt khắc thật sâu.

“Cố Niệm có ở nhà không?” Tống Hoài Thừa trầm giọng hỏi.

Tần Phượng mắt phượng nhíu lại, “Cậu tìm nó để làm gì?”

Tống Hoài Thừa nhìn đồng da rần thật to.

“Cậu tránh ra một chút, ngày hôm nay chúng tôi phải dọn đi. Cậu không nên quay lại tìm nó, Phán Phán là sinh mệnh của Niệm Niệm, nếu như cậu thật sự muốn nói với Cố Niệm, cậu cũng quá độc ác đấy, buông tha Niệm Niệm đi, con bé đã khóc quá nhiều rồi.”

“Các người dọn đến chỗ nào?”

Tần Phượng nhìn anh, “Mẹ con nó dọn đến chỗ Lục Diệp Thanh ở.”

Chương 23

Editor: Dạ Tịch

Beta: Lãnh Vũ Bối

Tổng Hoài Thừa không tự chủ cuộn nắm tay đứng lên, trong nháy mắt cả lồng ngực tràn đầy tức giận. Cô muốn đến nhà Lục Diệp Thanh ở? Còn mang theo con gái.

Bỗng nhiên trong lúc đó, anh tức giận không thể khống chế, gân xanh trên trán đều nổi lên.

Tần Phượng nhìn anh, bỗng nhiên có ý nghĩ không tốt, “Hoài Thừa, trả thù sẽ chỉ làm cho con người sống trong đau khổ. Cậu thông minh như vậy sẽ hiểu chứ. Niệm Niệm, con bé đã cố gắng buông bỏ quá khứ, hy vọng cậu cũng có thể như vậy.”

Lúc này Lục Diệp Thanh và Cố Niệm vừa từ ngoài trở về.

Hai người vừa nói vừa đi tới, cả hai đều mặc đồ màu đen trắng, nhìn qua giống như cặp tình nhân. Lục Diệp Thanh nhìn mặt Cố Niệm, khóe miệng cười yếu ớt, tự nhiên mà ôn nhu.

Tổng Hoài Thừa vừa nhìn đã hiểu, đó là tình cảm chân thành của một người đàn ông dành cho một người phụ nữ.

Hai người cũng không phát hiện ra anh, hoặc là trong một khắc kia trong mắt họ chỉ có nhau nên không hề nhìn thấy người khác.

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa lạnh đến cực điểm, anh trầm mặc nhìn khung cảnh này.

“Dì, chúng con...” Lời nói của cô còn chưa dứt, lúc này mới nhìn thấy Tổng Hoài Thừa.

Trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, cô theo bản năng nhìn thoáng qua Lục Diệp Thanh. Về mặt Lục Diệp Thanh vẫn như cũ, “Dì cứ để đồ đạc bên trong, con tới đem đi là được rồi.”

Tần Phượng lắc đầu, “Dì cũng đang rảnh rồi không có chuyện gì, giúp các con chuyển đồ sẽ nhanh hơn.”

Tổng Hoài Thừa đứng ở đằng kia, bỗng trở nên dư thừa.

Cố Niệm cũng không muốn nói chuyện với anh, “Tổng tiên sinh, anh đến lấy bức tranh sao?” Mái tóc dài của cô dùng dây buộc lại, gương mặt mộc mạc không một chút son phấn, thời điểm đôi mắt kia nhìn anh, không hiểu sao anh lại thấy căng thẳng.

Tổng Hoài Thừa cực hận cách xưng hô này, Tổng tiên sinh, xa cách lạnh nhạt. Trong lòng anh âm thầm hy vọng cô có một chút oán hận với anh, cũng tốt hơn hiện tại, không lạnh không nhạt.

“Vẽ xong rồi?” Anh nheo mắt lại.

Cố Niệm chà xát mười đầu ngón tay, vừa khuôn đồ nên có chút tróc da. “Còn ba bức chưa có vẽ xong, những bức khác đều đã xong. Nếu như anh muốn, hôm nay có thể mang về.”

“Tốt.” Tổng Hoài Thừa lạnh lùng nhìn cô, “Muốn dọn đến chỗ Lục Diệp Thanh ở sao?”

Lục Diệp Thanh từ bên trong mang ra một hộp giấy to, “Niệm Niệm, cái này là của em hay là của Hủ Hủ?”

Ánh mắt Cố Niệm ngay tức khắc dời đi chỗ khác, cô thoáng khom người mở hộp ra, “Của tôi.”

Tổng Hoài Thừa liếc mắt nhìn cái hộp, dường như có cái gì đó đập vào trong mắt khiến anh giật mình.

“Tôi mang lên xe trước, em kiểm tra lại xem có bỏ sót đồ đạc hay không.”

“Tôi tới giúp anh. Tổng tiên sinh, thật xin lỗi, nếu như anh muốn lấy tranh, buổi tối tôi sẽ mang qua cho anh.”

“Được.” Tổng Hoài Thừa nhếch miệng, cắn răng lạnh lùng bỏ lại một chữ rồi trực tiếp đi.

Cố Niệm chạy đến bên cạnh Lục Diệp Thanh, “Tôi tới giúp anh.”

“Một mình tôi cũng có thể làm, tay em đang bị thương, em đi kiểm tra là tốt rồi.”

Cố Niệm thè lưỡi, “Tay của tôi hiện tại cũng có sức lực, không có gì đáng lo. Trên mặt anh có vết bẩn kia?”

“Ở đâu?” Lục Diệp Thanh không thèm để ý.

“Trên má phải.” Nói xong cô liền lấy tay lau giúp anh ta, “Ở đây.” Không thể lau sạch hoàn toàn như cũ.

Về mặt Lục Diệp Thanh biến đổi.

“Được rồi, sạch rồi đây.”

Lục Diệp Thanh nhìn cô, khóe miệng mang theo nụ cười nhẹ, “Cảm ơn.”

Cố Niệm cuối cùng cũng phát hiện mình vừa hành động quá thân mật, gò má cô nháy mắt một cái đã đỏ lên. “Bên trong còn có một chút đồ, tôi đi vào xem.”

Tổng Hoài Thừa ngồi trên xe, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ. Hóa ra, cho tới bây giờ, đối với cô anh chỉ là một người xa lạ. Không phải chỉ là thay đổi cách xưng hô thôi.

Khi Cố Niệm đem đồ dọn hết sang chỗ Lục Diệp Thanh đã là chín giờ tối rồi.

Cố Phán nhìn căn phòng do Lục Diệp Thanh chuẩn bị, miệng há ra thật to, “Con rất thích.”

Trong mắt cô gái nhỏ tràn đầy kinh ngạc và vui vẻ, Lục Diệp Thanh cũng tồn một chút tâm tư, chọn mua những món đồ mà trẻ con thích.

Cố Phán ôm một con búp bê so với con bé còn lớn hơn, nhảy tới nhảy lui.

Cố Niệm nhìn căn phòng này, biết anh thật là rất có lòng, đối với Cố Phán thật sự rất tốt, “Cảm ơn anh.”

Lục Diệp Thanh dựa vào vách tường, nhướn mày, “Khách sáo với tôi vậy sao, tôi sẽ trở mặt đó. Nếu muốn cảm ơn tôi, thì làm cơm cho tôi đi, tôi đói bụng rồi.”

Cố Niệm vui vẻ đi đến phòng bếp. Cô nhìn quanh phòng ở một chút, một mình Lục Diệp Thanh ở, không một chút bừa bộn, chẳng giống như chỗ của một người đàn ông độc thân ở chút nào, trong nhà bố trí rất chỉnh tề. Cố Niệm nghĩ thầm có lẽ đây là thói quen nghề nghiệp của anh ta.

Có điều trên phương diện ăn uống lại qua loa như vậy, thật có lỗi với bản thân.

Chỗ ở của Lục Diệp Thanh có gạo, dầu muối cũng có, trên cơ bản cũng có sử dụng tới.

“Cần gì không? Tôi sẽ xuống siêu thị dưới nhà mua?” Lục Diệp Thanh hỏi.

Cố Niệm cười khẽ, “Bác sĩ Lục, xin hỏi anh bình thường hay đến nơi nào ăn cơm?”

Lục Diệp Thanh gãi gãi đầu, “Đồ ăn bên ngoài, không phải ở căn tin bệnh viện thì tìm chỗ nào tùy tiện ăn một chút.”

Cố Niệm thờ dài một hơi, “Anh muốn ăn cái gì? Giờ này chắc là siêu thị cũng không bán cái gì để ăn.”

“Không thì ăn mì đi, thế nào?” Lục Diệp Thanh đề nghị.

“Được thôi. Chúng ta cùng đi thôi.” Như thế nào cũng không thể để một mình anh ta đi.

Cứ như vậy, ba người cùng đi tới siêu thị.

Lục Diệp Thanh đẩy xe mua sắm, Cố Phán ngồi ở trên, lần đầu tiên bé được hưởng thụ đãi ngộ như vậy, nên ngoan ngoãn ngồi ở phía trên, không nhúc nhích.

Trước tiên bọn họ đến khu đồ ăn vặt.

Cố Niệm vừa nhìn đã hiểu, “Không cần mua nữa, anh đã chuẩn bị cho con bé quá nhiều đồ ăn vặt rồi.”

“Đó đều là tôi chọn, không biết con bé có thích ăn không? Để cho con bé tự chọn đi.” Gương mặt Lục Diệp Thanh đầy cung chiêu. “Phán Phán thích cái gì thì cứ lấy?”

Con người Cố Phán xoay chuyển, “Có được không? Mẹ?” Cô bé vẫn phải hỏi ý kiến của Cố Niệm.

Cố Niệm nói ra bốn chữ, “Đừng chọn nhiều quá.”

Lục Diệp Thanh bật cười thành tiếng, “Được rồi, chúc mừng con dọn đến nhà mới, chú Lục hôm nay mời khách, nghe chú.”

Cố Phán ngồi trong xe, đi một vòng, Cố Phán chỉ lấy một món.

Lục Diệp Thanh nghĩ cô bé xấu hổ, lại nói một câu.

Cố Phán ừm một tiếng.

Cho đến khi xe đẩy đến khu đồ ăn vặt, Cố Phán mới bắt đầu chọn. Cố Niệm vừa nhìn giá cả ngay tức khắc ngăn lại, “Phán Phán, ăn nhiều sẽ mập đó.”

Cố Phán ôm hộp đồ ăn vặt lưỡng lự, “Không sao đâu, mẹ, ăn đồ ăn ngon con không sợ béo.”

Cố Niệm tưởng gặp trở ngại.

Mấy thứ này, Cố Phán đâu phải chưa ăn, cũng không biết chuyện gì xảy ra thì cô bé đã cảm rồi.

Cố Niệm vội vàng ôm Cố Phán lên.

“Bà mẹ này, chờ một chút, tôi là người đại diện của công ty giải trí Tinh Thần, không biết cô có hứng thú với quảng cáo thiếu nhi hay không?” Cô gái nhìn không lớn tuổi lắm, đáng vẻ chừng hai mươi.

Cố Niệm do dự một chút, “Rất xin lỗi, chúng tôi không thích hợp.” Nói xong cô cười cười, liền rời đi.

“Này, cô bé rất hợp nhé, mặt mũi rất đẹp.” Rất rõ ràng cô gái này rất có hứng thú với Phán Phán, cô ta đi tới trước mặt Phán Phán.

Cố Niệm nhếch miệng cười, “Phán Phán chào chị đi.”

Cố Phán nhếch miệng cười, làm động tác tay, “Chào chị.”

Cô gái trong nháy mắt giật mình. Cô bé xinh đẹp như vậy mà không biết nói.

Cố Niệm cảm thấy không có việc gì, “Hẹn gặp lại.”

“Chờ một chút, là do tôi mạo muội. Nhưng có thể lưu lại một phương thức liên lạc được không?”

Cố Niệm suy nghĩ một chút, để lại một số điện thoại.

Cô gái nhìn thoáng qua Lục Diệp Thanh, “Gia đình anh chị ai cũng rất đẹp.”

Lục Diệp Thanh cười cười, “Cảm ơn.”

Sau khi trở về, Cố Niệm nấu mì, dùng tương Lục Nguyệt Tiên làm nguyên liệu nấu súp.

Ba người ngồi trên bàn cơm, phía trên treo một chiếc đèn chùm, tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Phán Phán ăn một chén mì đầy, ăn xong cái bụng cũng phình to lên, “Mẹ, ăn ngon quá.”

Lục Diệp Thanh cũng uống cạn sạch chén súp, “Không nghĩ tới tương Lục Nguyệt Tiên và mì có mùi vị ngon như vậy.”

Cố Niệm khẽ cười, “Tôi cũng biết tương bên dưới mì ăn rất ngon mà.”

“Làm sao em biết?” Lục Diệp Thanh ngạc nhiên hỏi. Anh ta biết Cố Niệm không giỏi nấu nướng.

“Trước đây ở quê một thời gian, kinh tế có hạn, mì phở có giá rất phải chăng. Dĩ nhiên phải ăn nhiều, nhưng ăn nhiều thì rất ngán. Dì liền thay đổi cách nấu, mới biết dùng tương bên dưới mì cũng không tệ lắm.” Cố Niệm nói đến việc này, trên mặt không chút để ý, giống như chuyện không liên quan đến cô vậy.

Những đau khổ đó, dường như không quan trọng. Nhưng bọn họ đều biết, cô đã trải qua những chuyện gì. Cố Niệm còn sống trong tình trạng như bây giờ, Lục Diệp Thanh nhìn càng cảm thấy đau lòng.

Lục Diệp Thanh nhíu mày, “Thật ra thì tôi nấu cháo cũng không tệ lắm, hôm nào tôi làm cho em ăn.”

Bữa cơm đầu tiên, dường như đã mở ra một trang mới.

Nhưng lúc gần đi ngủ, Cố Niệm chợt nhớ ra một chuyện, cô đã quên đưa tranh cho Tống Hoài Thừa. Cô cau mày, trong nháy mắt cảm thấy đau đầu.

Cô cầm di động lên, do dự có nên gửi tin nhắn giải thích với Tống Hoài Thừa hay không.

Cầm điện thoại một lúc, vừa nhìn thời gian đã mười một giờ bốn mươi sáu phút. Đã trễ thế này, cô nghĩ anh đã nghỉ ngơi. Chắc sẽ không vì mấy bức tranh này mà chờ đâu.

Cố Niệm ngồi dựa vào đầu giường, Phán Phán nằm cuộn tròn trên giường, đang ngủ nhưng vẫn còn ôm thật chặt không buông tay con búp bê Lục Diệp Thanh mua cho.

Đêm yên tĩnh, Cố Niệm thật sự đã lâu chưa trải qua cảm giác an bình như vậy.

Cuối cùng cũng gửi một tin nhắn cho Tống Hoài Thừa: *Tống tiên sinh, rất xin lỗi, ngày hôm nay có việc nên không thể đem tranh đến cho anh. Ngày mai anh có thời gian rảnh không?*

Một tin nhắn đơn giản như vậy, cô lại soạn hơn mười phút.

Sau khi tin nhắn được gửi đi, thì cũng qua ngày mới. Cố Niệm mệt mỏi nằm xuống, cả người vừa chua xót vừa đau.

Cô nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Điện thoại di động đột nhiên rung lên, cô kinh ngạc một chút, vừa cầm lên nhìn, là một dãy số xa lạ, nhưng mười một con số này cô chưa từng quên.

Im lặng một lúc, cô ấn phím trò chuyện.

Tổng Hoài Thừa ngồi ở trong phòng, phòng ngủ gọn gàng nhưng lạnh lẽo, rèm cửa sổ theo gió đong đưa, căn phòng yên lặng đến đáng sợ.

“Tổng tiên sinh, thật xin lỗi...” Cô xin lỗi lần nữa.

“Cố Niệm...” Anh âm trầm cắt ngang lời cô, “Vui vẻ với Lục Diệp Thanh như vậy, ngay cả chuyện giao hàng cho khách cũng quên?” Lời nói của anh thật sắc bén, thật tổn thương người khác.

Cố Niệm đứng lên, đề thấp giọng nói, sợ đánh thức Phán Phán. “Tổng tiên sinh, hôm nay tôi thật sự có việc.”

Tổng Hoài Thừa nghe cô đề thấp giọng nói, anh cười lạnh một tiếng, “Nói chuyện với tôi không dám lớn tiếng sao? Sợ đánh thức Lục Diệp Thanh?”

Cố Niệm đi tới góc tường, cô cắn môi nói, “Rất xin lỗi, tôi muốn cúp máy.”

Giữa cô và anh từ lâu đã không còn chuyện gì để nói. Quên đi, chờ giao xong tranh, cô và anh sẽ không liên lạc nữa.

“Cố Niệm, Lục Diệp Thanh tốt đến vậy sao?” Thanh âm Tổng Hoài Thừa khàn khàn khó phân biệt.

Cố Niệm không biết vì sao bị vấn đề của anh làm cho khó chịu, khế dựa người vào bức tường lạnh lẽo, “Đúng vậy, anh ấy rất tốt.”

“Nên cô muốn gả cho hắn?” Tổng Hoài Thừa nhìn những bầu trời ngoài cửa sổ, vắng lặng không một chút sức sống, máu trong người anh như chảy nhanh hơn, bên tai anh là thanh âm quen thuộc của cô.

“Nếu thích hợp thì tôi sẽ kết hôn.” Cố Niệm không muốn đôi co với anh. Nếu hôm nay cô có thể gả cho Lục Diệp Thanh, thì đó là số phận của cô. Vì sao cô không cho mình một cơ hội?

“Cô yêu hắn?” Tổng Hoài Thừa nhắm mắt lại cảm giác được đại não đang căng ra đến phát đau.

Cố Niệm bình tĩnh trả lời, “Tôi sẽ yêu anh ấy.” Con người anh ta tốt như vậy, cô nhất định sẽ thích anh ta. Cô sẽ cho Phán Phán một gia đình ấm áp, cô muốn sống thật vui vẻ, cô muốn quên đi tất cả quá khứ, cô phải đợi cha cô trở về.

“Ồ...” Tống Hoài Thừa cười, “Vậy vì sao mấy năm nay cô còn mang theo cuốn sách tôi tặng cô?”

Cố Niệm, trái tim của cô vẫn còn ở đó sao?

Chương 24

Editor: Dạ Tịch

Beta: Lãnh Vũ Bối

Quyển sách kia...

Giọng nói Cố Niệm căng thẳng, “Chỉ là một quyển sách mà thôi.” Cô nhẹ nhàng nói, “Tổng tiên sinh, anh nên biết hiện tại tôi rất nghèo, tiền mua một quyển sách đối với tôi là không có khả năng.”

Thanh âm của Tống Hoài Thừa hơi vang lên, “Phải không. Là một bác sĩ mà ngay cả mua một quyển sách cũng không nổi?” Anh chậm chạp nói.

Cố Niệm trừng mắt nhìn, một chỗ nào đó ở đáy lòng vẫn bị đâm cho đau đớn. “Anh ấy và anh không giống...”

“Cố Niệm, vẫn chưa ngủ sao?” Thanh âm Lục Diệp Thanh vang lên ngoài cửa.

Đã tối như vậy, Tống Hoài Thừa cũng nghe rõ, hơi thở của anh trong nháy mắt lạnh thấu xương.

Cố Niệm khàn giọng, “Tổng tiên sinh, nếu không có chuyện gì khác thì tôi xin cúp máy.” Không nghe anh trả lời cô đã cúp điện thoại, cô nhanh chóng tắt máy.

Mở cửa, Lục Diệp Thanh lẳng lặng đứng ở cửa, trong tay bung một đĩa bánh kem, “Nghe bên này có tiếng động, sợ em ngủ không được, tôi mang bánh kem đến, em ngủ sớm chút đi.”

Cố Niệm nhận lấy, lòng bàn tay ấm áp, “Cảm ơn anh.” Trong lòng có lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Lục Diệp Thanh cười cười, “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Anh cũng vậy, ngày mai anh phải làm suốt ngày nữa.” Cô nhìn bóng lưng của anh ta, yên lặng như mất hồn, lòng cô trở nên rối bời.

Ngày hôm sau, Cố Niệm đưa Cố Phán đến nhà trẻ.

Cố Phán vừa chuyển sang nhà mới, buổi sáng tinh thần đặc biệt tốt, ăn sáng cũng đặc biệt nhanh hơn, dọc theo đường đi đều sôi nổi. Cố Niệm đưa cô bé vào phòng học, sau

đó đi đến trung tâm thành phố. Cô đi theo phụ huynh của một học sinh tìm người để bán nhẫn, giá chỉ bằng một nửa giá ban đầu làm Cố Niệm cảm thấy đau lòng.

Liên hệ với người mua xong, hẹn gặp nhau tại quán cà phê ở trung tâm thành phố.

Hôm nay Cố Niệm mang theo nhẫn ra cửa.

Sáng sớm Tống Hoài Thừa cũng không lái xe đến công ty, anh theo trí nhớ lần trước đến nhà trẻ gần đó. Từ xa đã thấy Cố Niệm, anh lái xe đến gần cô, ấn còi xe một cái.

Cố Niệm sững sốt, cô nhìn chiếc xe đang đến gần. Phía trước đột nhiên xuất hiện một chiếc xe, tốc độ vừa nhanh vừa mạnh, Cố Niệm một lòng một dạ trốn tránh Tống Hoài Thừa nên không chú ý đến.

Chiếc xe vèo một cái lướt qua người cô, Cố Niệm không tránh kịp, cả người cùng túi đều bị đụng ngã nhào trên đất, từ cổ tay phải truyền tới một trận đau nhức.

Tống Hoài Thừa nhanh chóng bước xuống xe, “Có bị thương chỗ nào không?” Anh đỡ Cố Niệm đứng lên, đôi mắt nhìn cô chăm chăm, đáy mắt khẩn trương lo lắng không chút che giấu, “Sao vẫn giống như trước đây thế?!”

Giống như trước đây...

Đúng vậy! Khi đó cô bước đi cũng bất cẩn như thế này, rất nhiều lần đụng vào người khác, bị người ta trừng mắt. Thậm chí băng qua đường cũng vậy. Có một lần rõ ràng là đèn đỏ cô vẫn đi qua đường. Lần đó Tống Hoài Thừa rất tức giận mắng cô một trận.

Khi đó vành mắt Cố Niệm đỏ ửng, tủi thân nói, “Em thấy anh ở đối diện, nghĩ là nhanh một chút đến tìm anh.” Cô cũng không dám nhìn mặt anh, đen đến dọa người.

Sau khi Cố Niệm trở về ký túc xá, ba ngày cũng không liên lạc với Tống Hoài Thừa, trong lòng thấp thỏm bất an.

Ngày thứ tư, cuối cùng Tống Hoài Thừa cũng đến tìm cô, Cố Niệm vừa nhìn thấy anh liền nhào tới, lôi kéo tay anh, trên mặt tràn đầy nhiệt tình, “Hoài Thừa, em vừa mới chuẩn bị tìm anh đi ăn, anh xem chúng ta thật là có thần giao cách cảm.”

Tống Hoài Thừa thờ dài một hơi, lời muốn nói trong nháy mắt không nói được nữa, “Đi thôi.”

“Làm cái gì?” Cố Niệm hỏi.

“Không phải em muốn đi ăn cơm sao?” Tống Hoài Thừa bắt đắc dĩ.

Cố Niệm hì hì cười, “Hi, em sắp chết đói rồi, ba ngày rồi ăn cũng chẳng ngon miệng. Hoài Thừa, sau này em sẽ đi đứng thật cẩn thận.”

Cố Niệm cau mày lại, “Trước đây? Anh không nhắc đến thì tôi đã quên rồi.” Cô xoay người nhặt túi lên, đồ trong túi rơi đầy trên đất.

Người đàn ông đi xe lạnh lạnh quan sát, “Cô đi đường kiểu gì vậy? Nơi này không cho đi bộ cô không biết sao?”

Cố Niệm không muốn cãi nhau với hắn, Tống Hoài Thừa mắt lạnh liếc hắn một cái, “Anh không có mắt sao? Không thấy được nơi này có người sao?” Người đàn ông kia bị khí thế của anh trấn áp.

Cố Niệm nói, “Anh đi đi, tôi không sao.”

Người đàn ông hừ một tiếng, nhìn Tống Hoài Thừa như nhìn một bệnh nhân tâm thần. Lập tức khởi động xe rời đi.

Tống Hoài Thừa tức muốn nổ phổi, “Cô ngốc sao? Bị người ta bắt nạt như vậy vẫn cứ chịu đựng?”

“Vậy thì làm thế nào? Vốn là tôi đi nhầm. Chẳng lẽ tôi lại đi mắng anh ta sao?” Cố Niệm lạnh nhạt nói.

Cố Niệm nhặt điện thoại di động lên, nhìn mặt đất, ánh mắt quét tới hộp nhẫn rơi bên chân Tống Hoài Thừa, cô đi lên phía trước một bước, vừa muốn đưa tay lấy, Tống Hoài Thừa đã nhặt lên.

Tống Hoài Thừa sờ hộp nhẫn, ánh mắt sâu xa.

Chiếc hộp vẫn mới như lúc đầu, “Nhẫn?”

Cố Niệm vươn tay, “Đúng vậy.” Vì ngồi chồm hồm quá lâu, hai chân cô như có hàng vạn con kiến gặm nhấm, có chút hoa mắt chóng mặt.

“Làm cái gì?” Tống Hoài Thừa hỏi, anh thông thả mân mê chiếc hộp.

“Không liên quan gì đến anh.” Cố Niệm trả lời.

Tống Hoài Thừa mở hộp ra, bên trong đặt một chiếc nhẫn kim cương, rất quen thuộc, trước đây do anh và cô cùng nhau chọn. Sắc mặt Tống Hoài Thừa liền biến đổi.

Tháng chín nắng gắt chiếu đến chói mắt, Cố Niệm hoảng hốt thấy đáy mắt Tống Hoài Thừa lóe lên một tia bi thương. Làm sao có thể? Nhất định là cô hoa mắt.

Điện thoại di động của cô vang lên, là người mua.

“A lô, Cổ tiểu thư, hai mươi phút nữa tôi sẽ đến. Tốt. Ừ, giấy giám định không có, nhưng hóa đơn cửa hàng đều ở đây. Tốt, được, lát nữa gặp.” Cúp điện thoại, cô không muốn nói gì với Tống Hoài Thừa, đưa tay lấy hộp nhẫn từ trong tay anh.

“Muốn bán nhẫn?” Tống Hoài Thừa trong nháy mắt liền hiểu.

Cổ Niệm sắc mặt thản nhiên.

“Cổ Niệm, cô dám bán nó thử xem!” Tống Hoài Thừa âm thanh cứng rắn nói.

Mà biểu hiện Cổ Niệm lại rất bình tĩnh, “Đây là của tôi. Chẳng phải trong thỏa thuận ly hôn anh không muốn sao.”

“Của cô? Cổ gia các người tất cả đều là trộm từ Tống gia, cái nhẫn này cũng là trò bịp bợm Tống gia bỏ tiền mua.” Tống Hoài Thừa nhìn cô chăm chăm.

Sắc mặt Cổ Niệm tái nhợt, “Lúc ly hôn anh không cho tôi cái gì cả, anh lấy đi hai năm thanh xuân của tôi, tôi lấy đi một chiếc nhẫn thì thế nào? Tống Hoài Thừa, làm người đừng quá đáng, chó吠 ắt sẽ vượt tường.” (1)

(1) Chó吠 ắt sẽ vượt tường : giống câu con giun xéo lắm cũng quằn

Không nên ép tôi nữa.

Tống Hoài Thừa chợt nắm chặt tay cô, hơi thở ấm áp phả lên da thịt cô, cô thấy rõ trong mắt anh đầy lửa giận, “Không phải điều kiện của Lục Diệp Thanh rất tốt sao? Cô thiếu tiền đến nỗi phải bán đồ trước mặt chồng cũ sao?”

Cổ Niệm chịu đựng đau nhức trên tay, “Tống tiên sinh, anh kích động như vậy làm gì?” Cô đột nhiên tỉnh táo lại, “Tống tiên sinh và Chu tiểu thư sắp kết hôn rồi, vẫn còn quan tâm đến vợ trước như vậy. Khiến tôi nghĩ, Tống tiên sinh, sẽ không phải là anh thích tôi chứ?”

Cổ Niệm tùy ý nở nụ cười.

“Cô nằm mơ!” Tống Hoài Thừa đột nhiên có cảm giác bị người ta nhìn thấu lòng dạ bối rối của mình, “Tôi yêu cô? Cổ Niệm, cô đừng tự mình đa tình.” Sức lực trên tay anh dần gia tăng.

Trán Cổ Niệm toát mồ hôi vì đau, “Không phải sao? Anh hỏi tim của mình đi? Ha ha, Tống Hoài Thừa, vậy mà anh lại thích tôi.”

Cố Niệm chỉ là đang đánh cược, thật ra cô cũng không hiểu anh lắm.

Thế nhưng phản ứng bây giờ của Tống Hoài Thừa đã hoàn toàn nói rõ một việc. Suy đoán của cô là đúng.

Anh nói ly hôn với cô, anh chưa từng thích cô, ngay cả sau bốn năm thích cô.

Cố Niệm nở nụ cười, nước mắt cô như muốn tràn ra.

“Cùng lắm cô chỉ là mẹ của con gái tôi, Cố Niệm, cô nghĩ tại sao tôi lại đi tìm cô hết lần này đến lần khác, bởi vì con gái của tôi. Cô muốn gả cho Lục Diệp Thanh, thế thì con gái phải do tôi nuôi.”

“Không có khả năng đó! Tống Hoài Thừa, anh đừng mơ tưởng, sau này gặp mặt cứ xem như không quen biết!”

“Cô cứ thử xem.” Tống Hoài Thừa quả quyết nói, vẻ mặt như muốn giết người, anh thuận thế cầm nhẫn, “Cô muốn tiền phải không? Tôi muốn chiếc nhẫn này, cô bán bao nhiêu?”

Cố Niệm nhìn thẳng anh, cả người đều run rẩy, “Hai mươi vạn.”

Ngay lập tức đáy mắt Tống Hoài Thừa tràn ngập tức giận, “Cô thiếu tiền đến vậy sao?”

Cố Niệm dùng ánh mắt tĩnh mịch nhìn anh, “Đúng vậy, tôi thiếu tiền. Lúc này tôi thiếu nhất là tiền, chỉ thiếu chút nữa thôi là tôi đã làm tiểu tam rồi.” Khi đó, thậm chí cô có ý nghĩ, Tống Hoài Thừa biết được cảnh ngộ của cô có phải sẽ rất đau lòng?

“Phán Phán bị viêm phổi phải nằm viện, trong tay tôi chỉ có mấy trăm đồng, tôi và di như ngồi trên đồng lửa. Lúc đó cân nặng của tôi giảm xuống nghiêm trọng, bốn mươi một cân, được người ta giới thiệu cho một ông chủ, thế nhưng ông ta chê tôi quá khó coi. Tống Hoài Thừa, anh có biết cảm giác thiếu tiền là thế nào không? Phán Phán chỉ có thể uống sữa trong ba tháng, bởi vì không có tiền, tôi căn bản không có cách nào để nuôi con bé. Đó là lý do mà tôi cần hai mươi vạn, nếu anh không thể đưa tôi, tôi sẽ tìm người khác mua.”

Tống Hoài Thừa tức giận đến nổi ném cô vào trong xe, “Cô không phải muốn tiền sao? Đi!”

Xe điên cuồng lao đi, chỉ trong phút chốc, Cố Niệm đột nhiên có ý nghĩ nếu như cô và Tống Hoài Thừa cứ đi như vậy, có thể hay không sẽ không dây dưa nữa.

Xe dừng lại ở cửa ngân hàng. “Xuống xe.”

Cố Niệm đã sớm để xuống cái gọi là tôn nghiêm, nếu anh muốn mua, vì sao cô phải cự tuyệt.

Không phải có câu ‘Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt’ sao?

Gương mặt Tống Hoài Thừa lạnh đến nổi làm cho người khác không dám đến gần.

Quản lý ngân hàng nhiệt tình đi tới, “Tống tiên sinh, mời vào bên trong.”

Tống Hoài Thừa lấy chi phiếu ra, “Lấy hai mươi vạn.”

“Được, ngài chờ một chút. Mời ngài uống chén trà.”

Tống Hoài Thừa lạnh lùng ngồi xuống.

Cố Niệm đứng sau lưng anh, phòng khách quản lý chỉ có hai người. Cô liếc cổ tay một cái, đã sưng lên, loại đau đớn này so với nỗi đau trước kia cô phải chịu chẳng là gì.

Năm phút sau, quản lý trở về. “Tống tiên sinh, tiền mặt của ngài, mời ngài ký tên.”

Tống Hoài Thừa nhanh chóng ký tên, “Đưa tiền cho cô ấy.”

Cố Niệm nhận lấy, thật dày. Cô cầm trong tay, “Cảm ơn.”

Trong lúc nhất thời quản lý không biết xoa dịu bầu không khí như thế nào, “Vị tiểu thư này có muốn ngồi xuống một chút, uống chút trà không?”

Cố Niệm nhìn thoáng qua Tống Hoài Thừa, chỉ thấy một bên mặt lạnh lùng của anh, “Cảm ơn, không cần đâu, tôi đi trước đây.” Không nhìn về mặt kính ngạc của quản lý cô xoay người đi.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vỡ nát của chén trà.

Rốt cuộc quản lý cũng phát hiện vấn đề, anh ta cẩn thận ra khỏi phòng.

Cố Niệm nhú nhú mày, tính tình của anh thật sự là càng ngày càng tệ. Cô ngẫm lại thời đại học Tống Hoài Thừa đáng yêu hơn. Mặc dù anh không nhiệt tình, nhưng Cố Niệm vẫn cảm thấy anh là một người sống nội tâm, một khi đã yêu là yêu cả đời.

Nhưng rốt cuộc anh nói với cô rằng không có tình cảm gì?

Tống Hoài Thừa đứng lên, “Ngày mai tôi sẽ gọi luật sư đến, chúng ta sẽ bàn quyền nuôi Phán Phán.”

Cả người Cố Niệm cứng đờ, cô không thể tin nhìn anh.

Chương 25

Editor: Dạ Tịch

Beta: Lãnh Vũ Bối

Cố Niệm nghiền răng nghiền lợi, giơ tay lên đánh vào người anh, “Anh làm sao có thể như vậy? Anh điên rồi?” Tay đau đến nhấc không nổi, nhưng cô vẫn liều mạng đánh anh, nước mắt không thể không chế được rơi xuống.

Năm đó sau khi ly hôn, cô cũng không khóc như vậy.

“Rõ ràng anh không cần con bé! Không phải anh hận Cố gia sao? Vì sao còn như vậy? Muốn giành con gái với tôi? Tổng Hoài Thừa, tại sao? Anh đã có Chu Hảo Hảo, cô ta có thể sinh con cho anh, anh muốn có con sao, anh có thể tìm cô ta?”

Tổng Hoài Thừa nhìn cô nước mắt giàn giụa, mặc cho cô liên tục đánh vào ngực mình, “Cố Niệm ——” Khóe miệng anh giật giật.

Cố Niệm vẫn duy trì tâm tình đang dần sụp đổ, “Tại sao? Tại sao anh đối xử với tôi như vậy? Anh đã hại cha tôi phải ở tù, nếu anh thấy như thế vẫn không công bằng, anh có thể đi kháng án? Anh không nhìn thấy sao, ông trời đã trừng phạt tôi? Phán Phán không nói chuyện? Con bé sẽ không nói được, đây là ông trời trừng phạt gia đình tôi! Tổng Hoài Thừa, anh không nhìn thấy sao?”

Tổng Hoài Thừa cầm tay cô, lúc này mới phát hiện cổ tay cô đã sưng lên, “Tay cô?”

Cố Niệm khóc nức nở, căn bản cũng không biết anh đang nói gì.

Tổng Hoài Thừa lái xe đi tới bệnh viện. Bác sĩ xử lý vết thương cho cô. Cố Niệm đã tỉnh táo lại vài phần.

Bác sĩ nói, “Mấy ngày nay không nên xách đồ nặng, tôi cho cô vài miếng thuốc dán, mỗi ngày dán một miếng.”

Cố Niệm gật đầu.

Bác sĩ nắm tay cô, ánh mắt chăm chú, “Trước đây cô từng bị thương?”

“Vâng.”

“Tổn thương tới gân sao?”

“Đúng vậy, nhưng bây giờ tốt hơn rồi.”

Bác sĩ nhìn cô, “Không dễ để hồi phục lại đâu, cho nên đừng quá miễn cưỡng.”

Tổng Hoài Thừa vẫn luôn ngồi bên cạnh, “Tay có thể phục hồi lại như trước không?”

Bác sĩ lắc đầu, nhìn về phía Tổng Hoài Thừa, “Cô ấy bị thương ở gân, có thể khôi phục tám phần mười là không tệ rồi. Cái này đau lắm, sao lại làm bị thương tay chứ?”

“Không cần thận.” Cố Niệm thân nhiên nói, cô khẽ chuyển động ngón tay.

“Cái tay này sau này phải chú ý một chút, không nên dễ bị thương nữa. Sau khi trở về nếu thấy không thoải mái, lập tức trở lại bệnh viện kiểm tra.”

“Tôi biết rồi, làm phiền ông.” Cố Niệm khách khí nói.

Bác sĩ cười cười, “Việc nhà để chồng cô làm, lúc cần nghỉ ngơi phải nghỉ ngơi.”

Tổng Hoài Thừa sắc mặt mất tự nhiên nhìn về phía Cố Niệm, Cố Niệm đứng lên, “Bác sĩ, anh ta không phải là chồng tôi.”

Bác sĩ xấu hổ, “Ồ, ra là vậy.”

Sau khi ra ngoài, Tổng Hoài Thừa muốn đi lấy thuốc giúp Cố Niệm.

“Không cần, hôm nay tôi không mang tiền.” Cô nhìn đôi giày dưới chân, rất rẻ tiền, hơn hai mươi đồng, cô đã đi nó được hai năm, màu sắc đã ố vàng, không còn như lúc mới mua về, thế mà dưới ánh mặt trời lại đổi thành màu sắc xinh đẹp.

“Hơn mười đồng thôi.” Tổng Hoài Thừa trả lời, nói xong anh liền đi lấy thuốc.

Đúng vậy, đối với anh mà nói hơn mười đồng không đáng kể chút nào. “Thuốc ở bệnh viện rất đắt, tôi sẽ đến tiệm thuốc mua. Không cần làm phiền anh.”

Bệnh viện người đến người đi.

Cố Niệm luôn cảm thấy thế giới này rất nhỏ.

Chu Hào Hào đeo một chiếc kính râm to, thế nhưng Cố Niệm chỉ cần liếc mắt là nhận ra cô ta.

Chu Hào Hào vừa kiểm tra xong, vội vã đi tới, cô ta mặc đồ công sở, dưới chân mang giày cao gót, đi đứng thận trọng trên đường. Khi thấy Cố Niệm, cô ta cau mày lại, trực

tiếp đi thẳng về phía trước.

Cố Niệm nhìn bước chân của cô ta, đoán rằng cô ta sẽ không chào hỏi với cô. Oán giận giữa hai người còn nhiều lắm.

Cô vừa xoay người, Chu Hảo Hảo đột nhiên thay đổi phương hướng, đi tới chỗ của cô.

“Cố Niệm...” Chu Hảo Hảo nhìn tay cô, “Tay bị thương?”

“Không phải cô thấy rồi sao?”

Khóe miệng Chu Hảo Hảo giật giật, “Cô là họa sĩ đấy, phải bảo vệ tay mình thật tốt chứ. Chỉ đến một mình à?”

Trong phút chốc Cố Niệm nghĩ cô ta thật ghê tởm, thế nhưng vẫn kiềm chế lại. Nói cho cô ta biết Tống Hoài Thừa theo cô đến bệnh viện, có thể không?

“Còn cô? Cô làm sao vậy?”

“Tôi?” Chu Hảo Hảo tháo kính xuống, động tác cô ta thật tao nhã, đồ trang sức trang nhã, mặt mày tinh xảo xinh đẹp, “Tôi mang thai rồi.”

Cố Niệm nhìn cô ta, “À, vậy chúc mừng cô, được như ý nguyện, cô nhanh nói cho cha đứa bé biết đi.”

Đáy lòng Chu Hảo Hảo buồn phiền, oán hận nhìn cô, “Tất nhiên rồi. Tôi sẽ cho anh ấy một niềm vui bất ngờ, cô không biết Hoài Thừa thích trẻ con thế nào đâu. Tên chúng tôi cũng nghĩ rồi, con trai gọi Tống Hi Văn, con gái gọi Tống Tiểu Khê.”

“Tên cũng không tệ.” Cố Niệm khẽ cười, “Đang mang thai, tôi nghĩ cô đừng đi giày cao gót nữa, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sẽ không tốt.”

“Đương nhiên rồi.” Chu Hảo Hảo nhìn cô chằm chằm, tay không được tự nhiên vuốt ve bụng, khóe mắt tràn đầy tình mẫu tử, “Sau này không thể làm chuyện linh tinh rồi, tôi và Hoài Thừa đã đợi rất lâu, cuối cùng cũng có. Anh ấy nhất định rất vui về.”

Cố Niệm nhún vai, “Chu Hảo Hảo, cô không cần khoe khoang trước mặt tôi. Tôi cũng có con rồi.”

“Chỉ là một đứa câm thì có gì đặc ý?” Chu Hảo Hảo châm chọc nói.

“Bốp” một âm thanh dứt khoát vang lên.

Tay trái Cố Niệm đau rất.

Người xung quanh đi qua đều ngoái nhìn.

“Cố Niệm!” Chu Hảo Hảo giật mái tóc dài của Cố Niệm.

Tóc Cố Niệm bị đau, “Chu Hảo Hảo, tốt nhất là cô buông tay ra. Cô cũng không muốn bị lên báo vào ngày mai chứ, nữ chủ xinh đẹp và vợ trước của Tổng Hoài Thừa đây đây.”

Chu Hảo Hảo cắn răng, chậm rãi buông tay ra, “Cố Niệm, tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

Cố Niệm chỉnh sửa lại mái tóc, “Chu Hảo Hảo, tôi tuyệt đối sẽ không cho bất kỳ kẻ nào nói Phán Phán như vậy. Cô biết nói chuyện thì thể nào? Tiếng người cũng không nói được hết.” Nói xong, cô liền đi.

Hai người họ không ai buông tha ai!

Sau mười lăm phút Tổng Hoài Thừa mới trở về, Cố Niệm đã không còn ở chỗ đó. Anh gọi điện thoại cho cô, rất lâu mới có kết nối, “Cô đang ở đâu?” Nếu như là trước đây, anh đối xử với cô như thế, nhất định cô sẽ rất vui vẻ, vui vẻ đến nỗi tối cũng không ngủ được. Nhưng bây giờ đã không giống như lúc trước.

Cố Niệm ngồi trên chiếc ghế ven đường. Tổng Hoài Thừa, anh đã có con, tại sao vẫn còn muốn giành Phán Phán với tôi?

Ở trong mắt các người, con bé là một đứa trẻ không hoàn thiện. Vì sao còn muốn giành con bé với tôi? Anh vẫn chưa dừng lại việc trả thù sao?

Tổng Hoài Thừa lái xe dọc theo đường đi, cuối cùng cũng nhìn thấy cô, cô lẻ loi tro tro ngồi ở đó, nét mặt trống rỗng vô hồn. Cố Niệm như vậy khiến anh cảm thấy quá xa lạ.

Không, trước giờ Cố Niệm vẫn khiến anh cảm thấy xa lạ, “Lên xe.”

Cố Niệm ngược mắt, nhìn anh, trong con ngươi tối đen chỉ có anh, “Tổng Hoài Thừa, tại sao tôi lại thích anh?” Cô đột ngột hỏi.

Tổng Hoài Thừa đứng trước mặt cô, trong lúc nhất thời anh muốn nói, tôi cũng không biết vì sao, hết lần này đến lần khác đều là cô!

Cố Niệm lên xe anh, cô quá mệt mỏi.

Tổng Hoài Thừa lái xe đưa cô trở về, hai người đều lặng im, Cố Niệm nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe môi mím chặt lại.

Anh lái xe hơn mười phút.

Tổng Hoài Thừa mở miệng, “Cô muốn đi đâu?”

Cố Niệm nheo mắt, “Anh cho tôi xuống đầu đường phía trước.”

“Không trở về nhà Lục Diệp Thanh à?” Tổng Hoài Thừa hỏi.

Cố Niệm giọng điệu bình tĩnh nói, “Tôi và anh không giống nhau, anh không đi làm cũng không lo chết đói.”

Tổng Hoài Thừa lạnh mặt, “Cô muốn đi đâu?” Anh hỏi lại lần nữa.

Cố Niệm thở ra một hơi, “Phòng vẽ tranh.” Cô phải đi về lấy vài thứ, hy vọng chủ phòng không ném mấy thứ đó đi.

Hai mươi phút sau, hai người đến phòng vẽ tranh.

Biển quảng cáo phòng vẽ tranh đã bị phá hỏng. Cố Niệm không muốn nhìn nữa. Mấy năm trước, cô từng bán phòng vẽ tranh, cũng có cảm giác không ổn. Thật không ngờ, phòng vẽ tranh này cũng chung số phận.

Hôm nay chủ phòng cũng có mặt, thấy Cố Niệm, “Tại sao lại đến đây?”

“Có ít đồ sót lại.”

“Vậy cô mau đem đi đi, lát nữa sẽ có người đến thanh lý.”

Tổng Hoài Thừa ngồi trong xe, nhìn qua phòng vẽ tranh. Cố Niệm đi vào gần mười phút, cũng chưa đi ra. Anh đứng dậy rút chìa khóa xe đi vào phòng vẽ tranh.

Chủ phòng đến hỏi anh, “Anh muốn gì?”

Tổng Hoài Thừa nhìn bà ta một cái, thấy bà ta và một người đàn ông trung niên đang ký hợp đồng, Tổng Hoài Thừa dừng lại vài giây nhìn thoáng qua người đàn ông.

Cố Niệm ôm một chiếc rương nhỏ đi ra, thấy anh còn đang ở đây.

Chủ phòng nói, “Đồ đã lấy đủ chưa? Tiểu Cố, giới thiệu với cô, đây là chủ phòng mới.”

Cố Niệm gật đầu, “Cháu đã dọn hết rồi.” Cô suy nghĩ một chút, “Dì ơi, dì còn thiếu ba người chúng cháu một tháng tiền.”

Tổng Hoài Thừa nhú nhú mày.

Về mặt Chủ phòng trần ngập kinh thường, “Chờ tôi xử lý tốt phòng ở, sẽ đưa chi phiếu cho cô.”

“Được, vậy làm phiền đi.” Cố Niệm xoay người.

“Người gì mà lại...? Chỉ mấy ngàn cũng nói, cô ta cho là tôi cũng thiếu tiền như cô ta à, tôi quen tiền còn nhiều hơn thế.” Gương mặt chủ phòng đầy vẻ trào phúng.

Cố Niệm nghe thấy được, nhưng trên mặt không có cảm xúc gì.

Tổng Hoài Thừa chợt quay đầu lại, “Bà nói cái gì!”

“Mắc mớ gì tới cậu? Cũng không phải là nói cậu! Cậu là gì của cô ta? Tôi cho cậu biết, cậu đừng có để cô ta lừa, lớn lên có gương mặt đẹp một chút, cũng không biết ba của con cô ta là ai...”

Tổng Hoài Thừa trừng mắt nhìn bà ta, trong mắt đầy lạnh lẽo sát khí. “Tôi chính là cha của Phán Phán.”

Sắc mặt chủ phòng trong nháy mắt thay đổi.

Hai người đi ra. Sắc mặt Tổng Hoài Thừa đen kịt, “Bà ta nói cô như vậy, cô cũng không nói lại câu nào sao?”

Cố Niệm nhú nhú mày, “Bà ta nói không sai!”

Tổng Hoài Thừa có cảm giác trái tim bị bóp chặt, “Cô cứ để cho người khác nói Phán Phán không có cha sao?”

“Sau này sẽ không như vậy.” Cô nắm chặt tay. Nếu như cô và Lục Diệp Thanh có thể kết hôn.

“Chuẩn bị kết hôn với Lục Diệp Thanh sao?”

“Ừ.”

Tổng Hoài Thừa dừng chân, “Không cần. Rất nhanh tôi sẽ đón con bé về.” Anh bình tĩnh nói.

Tổng Hoài Thừa đúng là điên rồi, trên đường về Cố Niệm vẫn nghĩ đến vấn đề này. Anh đang kể chuyện cười cho cô nghe sao? Anh lại muốn tranh quyền nuôi dưỡng Phán Phán, Cố Niệm chỉ cảm thấy tức cười và tức giận.

Hai ngày nay cô cũng không đưa Phán Phán đến nhà trẻ, mang theo Phán Phán và Phương Hủ Hủ tìm phòng vẽ tranh mới.

Phòng tranh dọn dẹp lại xem như tạm ổn, ngày mai là có thể bắt đầu kinh doanh. Phương Hủ Hủ bận rộn mấy ngày, cả người gầy đi rõ rệt. Nhưng tinh thần thì tốt lạ thường.

“Cậu không đưa Phán Phán đến nhà nhà trẻ cũng không phải là cách hay, không thể trốn tránh anh ta cả đời được.” Phương Hủ Hủ thở dài một hơi.

“Mình biết, thật ra khi quay lại mình cũng nghĩ sẽ thuận theo tự nhiên, mình và anh ta cũng không còn khả năng nữa, nhưng dù sao anh ta cũng là cha ruột của Phán Phán. Anh ta yêu thương Phán Phán là chuyện tốt, tương lai Phán Phán có chuyện gì, anh ta cũng có thể vì huyết thống mà quan tâm một chút.” Cố Niệm cong môi, “Mình chưa từng nghĩ sẽ tranh giành con gái với anh ta.” Nói xong, cô vui đầu, “Tại sao lại như vậy chứ? Chu Hảo Hảo cũng mang thai mà.”

Phương Hủ Hủ bất mãn cười một tiếng, “Không phải cậu bị coi thường sao?”

Cố Phán ở bên cạnh ngoan ngoãn chơi đồ chơi.

Phương Hủ Hủ lại hỏi, “Cậu và Lục Diệp Thanh thế nào?”

Cố Niệm giật mình im lặng một lát, “Rất tốt. Là con trai thứ. Con người bác sĩ Lục cũng tốt.”

“Đó là đương nhiên.” Phương Hủ Hủ bình tĩnh nói, “Ngày mai khai trương, mấy người chúng ta lại tụ họp đi.”

Tổng Hoài Thừa nghe trợ lý báo cáo, hai ngày nay Cố Phán không đến nhà trẻ, anh vuốt bút máy, “Có nói nguyên nhân không?”

“Nghe cô giáo nói, trong nhà có chút chuyện.”

“Có chuyện...” Tổng Hoài Thừa cao giọng, “Chuyện gì?”

“Cô giáo không nói chuyện gì.” Trợ lý trả lời. “Tổng tổng, Luật sư Phương tới.”

Tổng Hoài Thừa gật đầu, “Mời anh ta vào.”

Luật sư Phương và Tổng Hoài Thừa chào hỏi, “Lúc đầu cô ta mang thai không báo cho anh biết, với tình hình kinh tế bây giờ của cô ta, nếu anh đòi quyền nuôi dưỡng đứa bé cũng không có vấn đề gì.”

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa đông cứng lại.

“Tổng tiên sinh, tôi mạo muội hỏi một chút, lúc hai người ly hôn ai nói ra trước?”

Tổng Hoài Thừa nhấc mắt, “Sao lại hỏi như vậy?”

“Hiến pháp nước ta quy định, nhà gái lúc mang thai nhà trai không thể đưa ra ly hôn.”

“Vậy nếu nhà gái nói ra thì sao?”

“Cái này không có vấn đề gì.”

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa tối sầm lại, không nói gì nữa.

Cố Niệm một mực không liên lạc với Tổng Hoài Thừa, cho dù bức tranh đã vẽ xong cô vẫn đặt trong phòng làm việc. Ngày khai trương, Lục Diệp Thanh đổi ca với đồng nghiệp để tới.

Buổi tối, tất cả mọi người tụ tập một chỗ.

Người phục vụ đẩy tới một cái bánh ga-tô.

Cố Phán há to miệng, “Bánh gatô! Thật đáng yêu.”

“Hôm nay chúc mừng khai trương phòng vẽ tranh một lần nữa.” Cô và Phương Hủ Hủ nói.

Phương Hủ Hủ cười cười, nhìn thoáng qua Lục Diệp Thanh.

“Niệm Niệm, em đến mở quà đi.”

“Tôi? Hãy để cho Hủ Hủ đi.”

“Cậu tới đi.” Phương Hủ Hủ nói.

Cố Niệm cười cười, “Mình tới đây.” Vừa mở ra, trong nháy mắt cô giật mình, “Niệm Niệm, sinh nhật vui vẻ.”

“Sinh nhật vui vẻ!” Mọi người đồng thanh nói.

Lục Diệp Thanh đi tới bên cạnh cô, trên tay cầm một cái hộp.

“Cái gì vậy?” Cố Niệm hỏi, thật ra trong lòng cô đã có đáp án.

Lục Diệp Thanh dịu dàng nhìn cô, không nói gì.

Cố Niệm từ từ mở ra, trong hộp là một chiếc nhẫn bạc chiều lấp lánh. Bất chợt cô mất đi khả năng suy nghĩ.

“Đồng ý đi! Đồng ý đi!” Không biết là ai cầm đầu hét lên. Trong lúc nhất thời cả không khí tràn đầy hưng phấn.

Cố Niệm nhìn Lục Diệp Thanh, đôi mắt thâm sâu như đang suy nghĩ điều gì.

Chương 26

Editor: Dạ Tịch

Beta: Lãnh Vũ Bối

Cô đã quên mất sinh nhật của mình. Bốn năm, ngày này đã trở nên bình thường như bao ngày. Hai số mười tám trên bánh ga-tô, làm cho cô không tự chủ nở nụ cười, hóa ra vẫn có người còn nhớ ngày này, sâu trong đáy lòng cô tràn đầy cảm động.

“Đồng ý đi! Đồng ý đi!” Mọi người nhịp nhàng reo hò.

Khỏe miệng Cố Niệm chậm rãi cong lên, “Nhẫn rất đẹp.” Cô vươn tay ra.

Lục Diệp Thanh cười toe toét, vẽ mặt yêu thương, chậm rãi đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa tay trái cô. Anh ta nắm đầu ngón tay mảnh khảnh của cô, tay Cố Niệm rất đẹp, bởi vì cô thường xuyên vẽ tranh, nên móng tay cô cắt sửa rất sạch sẽ, mỗi một móng tay đều rất mềm mại.

Lục Diệp Thanh bước về phía trước, nghiêng người hôn lên trán của cô.

Cố Niệm vẫn không nhúc nhích, thân thể cứng đờ.

Cố Phán đứng trước mặt hai người, hai tay che mắt.

Mọi người vỗ tay hoan hô, không khí trong phòng ăn cực kỳ náo nhiệt.

Sau khi bữa cơm kết thúc, Lục Diệp Thanh ôm Phán Phán đi phía trước, Phán Phán ôm chặt cổ Lục Diệp Thanh, vẽ mặt lưu luyến không muốn xa rời.

Phương Hủ Hủ và Cố Niệm đi ở phía sau, Cố Niệm hơi cúi đầu.

“Phán Phán rất thích anh Lục.” Phương Hủ Hủ nói.

Cố Niệm ngẩng đầu lên, “Đúng vậy. Anh ấy làm cho người ta có cảm giác an toàn khi ở gần, Phán Phán rất tin tưởng anh ấy.”

Phương Hủ Hủ cười nói, “Cậu xem đêm nay Phán Phán rất vui vẻ. Như vậy cũng tốt, Lục Diệp Thanh sẽ dạy dỗ Phán Phán rất tốt.”

Cố Niệm sờ chiếc nhẫn, cô thật sự là đã lấy hết dũng khí để đồng ý với anh ta, “Hủ Hủ, cậu yên tâm đi, mình đã có quyết định rồi. Sau này bọn mình sẽ là người một nhà.”

Nếu đã lựa chọn con đường này, cô nhất định sẽ kiên trì tới cùng.

Chuyện trước kia cứ xem như là một giấc mơ đi.

Ba người cùng nhau về đến nhà.

Lúc xuống xe, Cổ Niệm nắm tay hai người, cực kỳ giống như người một nhà.

Trên tay Cổ Niệm còn cầm theo hộp bánh ga-tô.

Tổng Hoài Thừa ngồi trong xe, trong bóng tối, ai cũng không chú ý đến sự hiện diện của anh. Đáy lòng anh trầm xuống, vẻ mặt nghiêm trọng. Lúc học đại học mỗi lần đến sinh nhật, Cổ Niệm sẽ nói thật sớm cho anh biết, mời bạn bè trong ký túc xá đi ăn cơm. Anh nhớ kỹ thời điểm đó, từng chút một. Sau khi kết hôn, mỗi lần đến sinh nhật, hai người đều tổ chức ở nhà, Cổ Niệm có thể làm một hai món ăn, sau đó kêu đồ ăn ở ngoài. Không có bữa tối dưới ánh nến lãng mạn, nhưng cô lại nói: *Tổng Hoài Thừa, chỉ cần mỗi năm đến sinh nhật có thể ở bên cạnh anh, chính là món quà tuyệt vời nhất.*

Tổng Hoài Thừa nhìn sang chỗ khác, khuôn mặt tươi cười của Phán Phán hiện lên trong đầu anh như làn sóng.

Cho đến khi ba người Cổ Niệm vào phòng, anh mới cầm điện thoại lên.

“Luật sư Phương, chuyện chúng ta nói lúc trước, anh mau chóng chuẩn bị đi.”

“Được, không thành vấn đề.”

Tổng Hoài Thừa cúp điện thoại, điện thoại di động vút tùy ý trên xe. Anh vẫn thưởng thức ánh sáng của cái bật lửa, chút chút lại bật lên.

Chỉ mấy ngày sau, Cổ Niệm nhận được một cuộc gọi xa lạ, khi cô nghe đối phương giới thiệu thân phận của mình thì bối rối vô cùng.

Luật sư Phương hẹn gặp mặt cô, Cổ Niệm vẫn còn đang rất căng thẳng.

Lần đầu tiên gặp luật sư Phương, cô liền nói thẳng vào vấn đề chính, “Tôi sẽ không để Tổng Hoài Thừa cướp con gái của tôi đi.”

“Cô tiểu thư, trước tiên cô cứ bình tĩnh, hãy nghe tôi nói, mọi việc đều sẽ làm theo pháp luật.”

Cổ Niệm nắm chặt các ngón tay, sắc mặt lo lắng, “Anh là luật sư của anh ta, đương nhiên sẽ nói giúp anh ta thôi.”

Khóe miệng luật sư Phương hơi nhếch lên, “Cố tiểu thư, Tổng tiên sinh cũng là cha của con gái cô, nhưng cô lại không cho anh ấy biết đến sự tồn tại của con gái, như vậy có công bằng với anh ấy không?”

Cố Niệm trầm mặc, cúi thấp đầu xuống, “Anh ta không thích con của tôi.”

“Làm sao có thể?” Giọng luật sư Phương đầy vẻ không tin, “Tổng tiên sinh rất quan tâm con gái của mình.”

Cố Niệm không muốn nói thêm gì nữa, vẫn cúi thấp đầu.

Luật sư Phương chậm rãi đánh giá cô, “Cố tiểu thư, cô định tái hôn sao?”

Cố Niệm nắm chặt tay, “Đúng vậy.”

“Cố tiểu thư, tình trạng kinh tế của cô hình như” Anh ta còn chưa dứt lời, “Tại sao cô không để cho con bé có cuộc sống tốt hơn?”

Sắc mặt Cố Niệm tái nhợt vài phần, “Anh không biết giữa tôi và Tổng Hoài Thừa đã xảy ra chuyện gì thì anh không có tư cách đánh giá sự lựa chọn của tôi. Luật sư Phương, về quyền nuôi dưỡng Phán Phán, tôi tuyệt đối sẽ không buông tay. Cá chết lưới rách, tôi không sợ.”

Luật sư Phương chậm chậm nói, “Cố tiểu thư, nếu như Tổng tiên sinh có thể giúp cô giải quyết tình trạng kinh tế thì sao?”

Cố Niệm cuối cùng cũng nổi giận, cô đứng lên, “Anh ta muốn dùng tiền mua con tôi sao? Mời anh nhắn với anh ta, tuyệt đối không có khả năng.”

Luật sư Phương lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, “Cố tiểu thư, cô hãy suy nghĩ lại đi, không chỉ là tốt cho cô, mà còn tốt cho đứa bé. Theo tôi biết, con gái cô đã bốn tuổi, có thể cô bé sẽ không nói chuyện nữa. Cô không nghĩ tới sẽ cho con bé một hoàn cảnh điều trị thật tốt nhất sao? Chuyện đó liên quan đến cả đời của con bé.” Luật sư Phương đúng là đại luật sư, chưa từng thua vụ kiện nào.

Căn bản Cố Niệm không thể nào cãi lại, không thể không nói, luật sư Phương đã nói trúng chỗ đau trong lòng cô.

Bởi vì với tình trạng kinh tế hiện tại, cô đã làm cho Phán Phán chịu quá nhiều thiệt thòi.

Tinh thần của cô gần như sụp đổ hoàn toàn.

Cố Niệm vừa rời đi không lâu, luật sư Phương đứng dậy đi đến bàn phía sau. “Tổng tiên sinh, thái độ của cô ấy rất kiên quyết.”

Tổng Hoài Thừa không nhúc nhích, “Cứ làm theo trình tự đi.”

Từ sau khi Cố Niệm trở về, Tổng Hoài Thừa liền thay đổi, bọn họ cũng nhìn ra được. Anh vẫn giống như trước đây, là một người cuồng công việc, thế nhưng những lúc rảnh rỗi, anh lại một mình trầm tư.

Từ Hành đến tìm anh, thấy anh ngồi ở đó xem video. “Bữa tiệc gần đây cậu cũng không tham dự, xem cái gì đấy?” Anh ta ghé sát mặt vào nhìn, “Là con bé?”

Trong video, giáo viên đang dạy. Một đám nhóc ngồi trên cái ghế nhỏ, hoạt bát đáng yêu, dạng nào cũng có. Nhưng có một cô bé chỉ cười, không nói gì.

Tổng Hoài Thừa tắt video, “Tìm tôi có chuyện gì?”

“À, cậu muốn tiếp tục mở rộng dự án phía Bắc sao? Bên kia đã thay đổi hai nhà khai phá rồi, nhà cửa có thể vẫn chưa xây được.” Từ Hành dời ánh mắt sang chỗ khác.

“Chúng ta sẽ trở về họp thảo luận sau. Được rồi, tôi muốn nghỉ hai ngày cuối tuần.”

“Cái gì?” Đã nhiều năm rồi, anh chưa từng xin nghỉ. Nhưng anh là ông chủ lớn, muốn nghỉ lúc nào chẳng được.

“Thân thể ông nội không khỏe, tôi dự định qua đó thăm ông một chút.” Tổng Hoài Thừa nhíu mày nói.

Từ Hành ngồi đó, một tay gác lên sofa, “Được được, chắc do thời gian trước ông bị bệnh.” Anh ta bình tĩnh nói.

Tổng Hoài Thừa nhíu mày, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu không biết sao?” Từ Hành cười lạnh một cái, “Ông bị viêm dạ dày.”

Tổng Hoài Thừa trầm mặc không lên tiếng, gương mặt uể oải mơ hồ. “Tôi biết rồi.”

Đã nhiều ngày trôi qua nhưng Cố Niệm vẫn còn hoảng hốt, cùng sống chung một mái nhà, đương nhiên Lục Diệp Thanh cũng phát hiện ra.

Chuyện của Cố Phán chính là tảng đá đè nặng lòng cô, trong lòng cô bây giờ quan trọng nhất là cha và con gái. Qua vài năm nữa là cha cô có thể ra tù, nhưng Cố Phán thì sao? Nếu như cả đời này Phán Phán cũng không thể nói được thì làm sao đây?

Cả đời!

Lục Diệp Thanh thấy cô vẫn mãi chìm đắm trong trầm tư, ánh đèn thủy tinh trên trần nhà chiếu lên gương mặt cô lưu lại một vết đen tối không rõ dáng vẽ. Anh ta ngồi xuống, sofa hơi lồm xồm.

Cố Niệm ngoái đầu lại, cố gượng cười.

“Em gặp phải chuyện gì à?” Lục Diệp Thanh hỏi.

Cố Niệm trầm mặc một chút, “Luật sư của Tổng Hoài Thừa đến tìm em.”

Lục Diệp Thanh cau mày lại, “Cố Niệm ——” Anh ta gọi thẳng tên cô, “Về sau có gặp chuyện như vậy nữa thì nói cho anh biết, được không?”

Cố Niệm cong lưng lại, khẽ mở miệng nói, “Em không muốn anh bị cuốn vào chuyện của em và anh ta.”

Lục Diệp Thanh cầm tay cô, “Bây giờ em là bạn gái của anh, chuyện của em cũng là chuyện của anh, Phán Phán đã gọi anh một tiếng chú Lục, thì anh càng không thể để một mình em gánh chịu chuyện này.”

Ánh mắt Cố Niệm cay cay, “Cảm ơn anh, Diệp Thanh.”

Lục Diệp Thanh nhếch miệng cười, “Giữa chúng ta còn cần hai chữ này sao? Cố Niệm, sau này đừng nói đến hai chữ này nữa.” Anh ta ôm đầu vai Cố Niệm kéo qua.

Cố Niệm vùi mặt vào ngực anh ta, từ đó toát ra luồng hơi thở ấm áp.

Lục Diệp Thanh, sao em có thể may mắn thế, có thể gặp được anh vào lúc này.

Thế nhưng em vẫn sợ.

“Tối mai, anh có một đồng nghiệp sẽ kết hôn, em có bạn không?”

Ngay cả có bạn cũng phải gác sang một bên.

Cố Niệm nhìn lại bản thân mình, “Em không bận, nhưng mà, quần áo của em dường như không thích hợp.”

Lục Diệp Thanh nhếch mép, “Không có việc gì, mặc cái gì đẹp một chút là được rồi.”

Cố Niệm mỉm cười, “Em cũng không thể để bác sĩ Lục mất hết mặt mũi được.”

Đang lúc nói chuyện thì Phán Phán từ trong phòng đi ra. Cô bé cầm bức tranh tự vẽ theo, hào hứng chạy tới, đưa cho Lục Diệp Thanh xem đầu tiên.

“Chú Lục, con vẽ có đẹp không? Đây là chú, đây là mẹ, đây là con.”

Lục Diệp Thanh nhìn bức tranh, “Còn đây là?”

Đôi mắt Phán Phán chớp chớp, “Đây là em trai mẹ sinh cho con.”

Nói xong hai người lớn đều ngẩn ngơ. Vài giây qua đi, Lục Diệp Thanh không kiềm chế được liền nói, “Ừ, chờ chú và mẹ con kết hôn, chúng ta sẽ cố gắng sinh cho Phán Phán một em trai.”

Phán Phán gật đầu, “Chú với mẹ yên tâm, con sẽ bảo vệ em trai thật tốt.”

Lục Diệp Thanh vuốt tóc cô bé, “Chờ em trai trưởng thành, em lại bảo vệ Phán Phán mãi mãi luôn.”

Gương mặt Cố Niệm tràn ngập vui mừng.

Đúng vậy, đây không phải là cuộc sống mà cô luôn khát vọng sao?

Thoát khỏi Tổng Hoài Thừa, thế giới của cô vẫn sẽ có bắt đầu mới.

Phán Phán rất có thiên phú vẽ tranh, cũng không biết đây có phải là do mưa dầm thấm đất hay không.

“Mẹ ——” Cố Phán như nghĩ đến cái gì, “Lần trước chú kia đến nhà trẻ tìm con đó.”

Máu trong người Cố Niệm như đông cứng lại, cô cố gắng để không lộ ra vẻ lo lắng trước mặt con gái. “Sao, vậy con và chú đó có nói chuyện gì không?”

Cố Phán lắc đầu, “Haiz, con nói gì chú cũng không hiểu.” Trên mặt cô bé hiện lên vẻ mất mát.

“Phán Phán, thích chú đó sao?”

Cố Phán suy nghĩ một lúc, “Con thích mẹ nhất.”

“Vậy nếu chú đó muốn sống cùng Phán Phán thì sao?”

“Mẹ có đi cùng không?”

“Mẹ có thể không đi được.”

“Vậy con sẽ không đi.”

“Nhưng chú đó có thể mua cho con nhiều búp bê dễ thương, những chiếc váy xinh đẹp, sau này bị bệnh cũng không sợ không có tiền đi bệnh viện —— “

Cố Phán lập tức dùng tay nhỏ bé che miệng Cố Niệm lại. Cô bé mắt húng nói.
“Không muốn cha đâu, con chỉ muốn cùng mẹ ở chung một chỗ thôi.”

Chương 27

Editor: Dạ Tịch

Beta: Lãnh Vũ Bối

Cổ Phán chỉ là một cô bé bốn tuổi, nhưng suy nghĩ cô bé lại chín chắn hơn các bạn cùng trang lứa. Trước khi Tống Hoài Thừa xuất hiện, cô bé luôn mong cha mình xuất hiện.

Cha có thể đưa cô bé đi chơi, đi tiệm có cha theo cô bé cũng sẽ không sợ như vậy, cha có thể dạy cô bé đọc chữ, không cần phải chuyện gì cũng nhờ mẹ. Ngay cả cô bé cũng biết mẹ của mình rất cực khổ.

Lúc Tần Phượng và Phương Hủ Hủ lén nói chuyện với nhau, cô bé không nhiều thì ít cũng nghe được một chút. Ví dụ như, cô bé biết cha và mẹ đã ly hôn.

Ly hôn có ý nghĩa gì, cô bé có thể mờ mịt hiểu được.

Khi Tống Hoài Thừa xuất hiện ở nhà trẻ, cũng chính là lúc ra chơi. Đám trẻ con tập năm tập ba từ lớp học ra ngoài chơi trò chơi, nhưng chỉ có một mình Cổ Phán ngồi một mình ở đó lật sách.

Tiếng hoan hô của bọn trẻ, nhưng không có thanh âm của con bé.

Tống Hoài Thừa từng bước một đi vào, anh chậm rãi đi tới bên cạnh cô bé.

Cổ Phán cảm giác được trên đỉnh đầu có bóng tối nên ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh, đôi mắt đen chớp chớp, lóe lên vài phần khó hiểu, “Chú muốn dẫn cháu đi đâu?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ khấn trương, lặng lẽ xê dịch vị trí.

Hôm nay bên cạnh Tống Hoài Thừa có thêm một nữ phiên dịch.

“Đều không phải.” Anh nhíu mày một cái.

“Vì sao không ra chơi cùng các bạn khác?” Tống Hoài Thừa ngồi xổm xuống, nhìn thẳng về phía trước theo hướng cô bé nhìn.

Cổ Phán vuốt cuốn sách: “Cháu không biết nói chuyện.”

Trong lòng Tống Hoài Thừa như bị ai đó nhéo một cái thật đau, hồi lâu, anh mới lấy lại được giọng nói của mình, “Chú đưa con ra ngoài chơi nhé?” Anh chỉ chỉ phía ngoài

cầu trượt.

Cố Phán yên lặng không nói, “Chú thật sự không dẫn cháu đi sao?”

“Không dẫn đi.” Tống Hoài Thừa bình tĩnh nói.

“Vậy được rồi.” Thực sự cô bé cũng muốn chơi. Bình thường Cố Niệm đều bận rất nhiều việc, đến đón cô bé xong phải quay lại làm việc. Buổi tối cô phải lên lớp, đôi khi còn phải phê duyệt tranh.

Hiếm khi bà ngoại đến đón cô bé, cô bé thích chơi nhất là leo núi, nhưng bà ngoại không cho, sợ cô bé bị ngã.

Cố Phán lao ra khỏi phòng học, giống như một chú ngựa nhỏ vừa thoát cương, vù vù xông về phía trước. Cố Phán chơi đến nổi đầu đầy mồ hôi, động tác linh hoạt, cầu trượt trơn bóng làm cô bé không thể nào chơi được, chơi món đồ chơi khổng lồ này có chút nguy hiểm.

Tống Hoài Thừa theo ở phía sau, một bước không rời, trên mặt đầy vẻ cung chiều, nhưng anh không hề hay biết.

Nữ phiên dịch ở một bên, không nhịn được nói, “Có thể thấy, cô bé này bình thường không có cơ hội chơi những thứ này.”

Cố Phán vui sướng chơi đến hơn một tiếng. Tống Hoài Thừa mang nước tới, đưa cho cô bé.

Cố Phán liếm môi, rồi lắc đầu.

“Uống đi.” Tống Hoài Thừa biết hiện tại cô bé rất khát.

Cố Phán cắn cắn khóe môi, “Mẹ nói không thể uống nước người lạ đưa cho, bên trong có thể sẽ bỏ gì đó.”

Nữ phiên dịch cẩn thận dịch lời Phán Phán, chỉ thấy sắc mặt Tống Hoài Thừa trong nháy mắt thay đổi.

“Mẹ con nói thế sao?” Thanh âm Tống Hoài Thừa cứng ngắt, âm cuối lên cao, trong đôi mắt tràn ngập sự lạnh lùng.

“Đúng vậy.” Gương mặt Cố Phán ngây thơ nói. “Cho nên ngoại trừ mẹ, bà ngoại, dì Hù Hù, chú Lục và cô giáo, thì đồ người khác đưa cháu sẽ không uống. Cháu phải tự bảo vệ mình thật tốt, như vậy mẹ mới không lo lắng.”

Tổng Hoài Thừa nắm chặt bình nước khoáng, anh phải dùng hết sức mới có thể ép tâm tình trong lòng xuống, “Mẹ con nói rất đúng. Nhưng chú là cha của con —— “

Trong mắt nữ phiên dịch lóe lên sự kinh ngạc rồi biến mất. Trước khi đến, cô ta cũng có nghĩ qua. Thế nhưng Tổng gia ở thành phố D từng rất giàu có, chỉ là đến đời ông cụ Tổng thì sụp đổ. Về sau Tổng Hoài Thừa đã vực dậy, Tổng gia liền trở mình.

Tổng Hoài Thừa ở bên ngoài hầu như không có tin xấu gì, ở trong mắt người ngoài, anh là một người không lảng nhãng, mấy năm nay, bên người anh cũng chỉ có Chu Hảo Hảo đi cùng.

Đột nhiên từ trong miệng anh nghe được câu đó, nữ phiên dịch hít sâu một hơi, mới có thể ổn định lại. Không biết nếu người ngoài biết được chuyện này sẽ như thế nào?

Cố Phán giơ tay lau mồ hôi trên trán, “Cháu biết.” Cô bé ngược khuôn mặt lên, “Chú là cha cháu, nhưng cháu không quen chú, chú và mẹ cháu đã ly hôn rồi.” Nói xong, cô bé trừng mắt nhìn, “Cháu biết ‘Cha’ con còn viết được nữa đấy. Chú xem này —— “

Cô bé đưa ngón trỏ ra, ở trên đồng cát viết chữ ‘Cha’.

Nét chữ xiêu vẹo, chữ viết lại non nớt.

Tổng Hoài Thừa im lặng.

“Thế nào? Cháu viết đúng không?” Khuôn mặt Cố Phán lóe lên vài phần đắc ý.

Tay Tổng Hoài Thừa run run xoa đỉnh đầu cô bé, “Tốt lắm.”

“Ai dạy con?” Anh hỏi.

“Lúc mẹ dạy anh chị học, cháu không đi chơi, ở một bên viết chữ.” Cố Phán vui vẻ cười, “Cháu còn viết được rất nhiều chữ. Tên mẹ cháu, Cố Niệm.” Cô bé lại ngồi xổm xuống, “Tên mẹ nghe rất hay, Niệm Niệm ——” viết được phân nửa, “Cháu quên Niệm viết như thế nào rồi... Không viết nữa.”

Cô bé vỗ tay phủi cát, “Khi nào trở về cháu bảo chú Diệp dạy lại.”

Cố hòng Tổng Hoài Thừa như ghen lại, “Niệm phải viết thế này.” Anh đưa ngón trỏ ra, “Con xem, đây là tên của mẹ.”

“Đúng rồi, cháu sẽ nhớ kỹ.” Cố Phán toét miệng cười.

Tổng Hoài Thừa nhận lấy khăn giấy nữ phiên dịch đưa, quay sang nói với Cố Phán, “Cha lau tay cho con.”

Cố Phán nhìn anh, tùy ý để anh xoa tay. Cố Phán nghĩ thầm thì ra cha chính là như vậy, nhưng mà dì Hủ Hủ đã nói, cha của bé rất xấu, đối xử với mẹ rất không tốt, làm mẹ đau lòng. Cho nên cô bé cũng sẽ không thích cha.

“Mẹ dạy dỗ con rất tốt.” Tống Hoài Thừa gần từng chữ nói, đôi mắt tối đi vài phần.

Gương mặt Cố Phán tràn ngập vui vẻ, cha đang khen bé đây mà. Bụng bỗng nhiên réo lên. Cố Phán sờ sờ bụng, nhìn thoáng qua phòng học, sắp đến giờ ăn rồi.

“Cháu phải vào đây. Hẹn gặp lại.” Cô bé vẫy tay chào anh.

Tống Hoài Thừa cau mày lại, “Con muốn ăn gì? Cha dẫn con ra ngoài ăn?”

Cố Phán vừa nghe anh muốn dẫn bé đi ra ngoài, liên tục xua tay, xoay người chạy về phía phòng học. Khi đến cửa phòng học, cô bé quay đầu lại nhìn anh một cái. Thấy anh vẫn đứng đó, Cố Phán thở gấp. Tuyệt đối không thể nói cho mẹ biết!

“Cố Phán, đó là cha cậu sao? Cha cậu cao thật đó.” Một đứa nhỏ tò mò hỏi.

Cố Phán lắc đầu, dì Hủ Hủ nói, chú Lục sẽ là cha của cô bé.

Cô bé thích chú Lục hơn.

“A, đó không phải là cha của cậu sao.Ồ, đúng rồi, cậu không có cha.”

Cô giáo đi tới, “Cố Phán, sang đây rửa tay đi.”

Sau khi Tống Hoài Thừa rời khỏi nhà trẻ liền đi đến chỗ của ông cụ Tống. Hai năm qua thân thể ông cụ Tống không thể so với trước kia, mắt cũng kém, tai cũng nghe không rõ.

“Hoài Thừa, đánh cờ với ông nào.” Ông cụ thấy anh đến liền gọi anh chơi cờ.

Tống Hoài Thừa chơi cờ với ông cụ cho tới bây giờ cũng chưa từng nhường ông, lần nào ông cũng là người thua. Ông cụ nhìn bàn cờ, “Đứa trẻ này, cũng không biết nhường ông một chút. Aizzz.” Ông thở dài một hơi, “Cháu chẳng hiểu chuyện giống Niệm Niệm chút nào.”

Tống Hoài Thừa nhìn ván cờ, chiêu tướng.

“Ông nghe nói con bé đã trở về, các cháu gặp nhau chưa?” Hai mắt ông cụ đục ngầu, nhìn mọi vật đã không còn rõ nữa.

“Ừm.” Tổng Hoài Thừa gật đầu một cái.

Sắc mặt ông cụ khẽ động, “Nói chuyện rồi sao?”

Qua vài giây Tổng Hoài Thừa mới trả lời, “Nói chuyện rồi.”

“Thế nào?” Ông cụ chờ mong hỏi.

Tổng Hoài Thừa nhanh chóng xếp lại quần cò, “Cháu và cô ấy không thế nào.”

Ông cụ bắt đầu hừ một tiếng, “Cũng không biết mấy năm này ai làm cho cháu độc thân. Chuyện quá khứ đều đã qua, quên không được, không bằng lui một bước, cho bản thân một cơ hội. Hoài Thừa, đời người sau này còn bốn mươi năm, năm mươi năm, cũng có thể lâu hơn.”

Tổng Hoài Thừa ừm một tiếng, không trả lời.

“Con bé Hảo Hảo kia, không phải ông không thích, đại khái là do ấn tượng ban đầu của ông, còn con bé Cố Niệm khiến ông rất thích. Aizz, nếu như khi đó cháu và Niệm Niệm có con thì tốt rồi....”

Tổng Hoài Thừa nhướn mày, “Nói thế là sao ạ?”

“Vì có con thì không thể rời đi.” Ông cụ Tổng xem như chuyện đương nhiên nói.

Khóe miệng Tổng Hoài Thừa giật giật. Mấy năm này, lúc rảnh rỗi, anh càng muốn sang đây với ông cụ. Bởi vì chỉ có ông mới ở bên tai anh nhắc tới người kia.

Anh thích nghe ông cụ nhắc tới những chuyện lúng túng của cô, có như vậy, anh mới cảm thấy chút độ ấm trong lòng mình.

Chẳng đến nhắc tào tháo, tào tháo liền đến.

Chu Hảo Hảo biết Tổng Hoài Thừa đến thăm ông cụ, buổi tối cũng lái xe đến.

Ông cụ đúng là quá khách khí với cô cháu dâu tương lai này, không giống như với Cố Niệm.

“Ông, cháu mang cháo đến cho ông này, chỗ mà ông thích ăn nhất. Cháu đổ ra cho ông nhé.” Khuôn mặt Chu Hảo Hảo trang điểm xinh đẹp, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ.

Ông cụ cười, “Hảo Hảo, cháu ngồi đi, để dì làm là được rồi.”

“Cháu làm được mà, cũng không phải chuyện lớn gì.” Chu Hảo Hảo nói.

Tổng Hoài Thừa ngồi một bên, im lặng đánh giá cô ta. Chu Hảo Hảo thay đổi, trước kia cô ta chưa bao giờ làm những việc này. Thật ra, bọn họ ai cũng đều thay đổi, đã không còn là những người tuổi trẻ nhiệt huyết năm đó.

Trước đây, lúc anh và Cố Niệm còn chưa chính thức xác định quan hệ, cũng thường đến đây chơi với ông cụ.

Ban đầu cô cũng như vậy, không ngừng làm việc. Luôn luôn làm sai việc, nếu không làm vỡ bát, thì lại cầm nhầm dấm chua.

Cuối cùng ông cụ nhìn không được nữa, “Hoài Thừa, cháu đi giúp con bé một chút đi.”

“Cố Niệm, sau này sang đây nhiều chút, trò chuyện với ông, cứ thoải mái đi.”

“Ông, ông nói thật sao?” Cố Niệm thả lỏng bả vai, “Cháu nghĩ ông sẽ đánh cho cháu một trận chứ. Hiện tại cháu làm không tốt, sau này nhất định làm tốt hơn.”

Khóc mất ông cụ Tổng giật giật, “Không có gì, để Hoài Thừa làm là được rồi.”

“Cũng không thể để anh ấy làm mãi, cháu sẽ ngượng lắm.”

Nói chung thì giữa người và người phải nhắc đến duyên phận.

Tổng gia và Cố gia có oán giận sâu đậm, thế nhưng ông cụ Tổng lại rất thích Cố Niệm. Đương nhiên ông cụ rất đau lòng khi mất con trai, thù hận đối với Cố gia tuyệt không thể dứt, nhưng đến cuối cùng, ông cũng đã nghĩ thông suốt.

Ông cụ nhìn Chu Hảo Hảo, “Làm việc ở đài truyền hình rất khổ cực sao?”

“Không khổ chút nào ạ, một tuần cháu ra ngoài quay ngoại cảnh một lần.” Chu Hảo Hảo cười cười.

Ông cụ gật đầu, “Các cháu chuẩn bị lúc nào thì đi chụp ảnh cưới?”

Chu Hảo Hảo dời ánh mắt sang Tổng Hoài Thừa, “Cái này chờ Hoài Thừa có thời gian đã.”

Tổng Hoài Thừa mím môi, “Gần đây trong tay có một hạng mục, chờ hạng mục này làm xong, sẽ đi chụp.”

“Được, nghe theo sắp xếp của anh.”

Ông cụ cũng không có chút hứng thú nào, “Hôn nhân không phải là trò đùa, trước khi kết hôn phải chuẩn bị thật tốt.” Ông nói đầy hàm ý.

Tổng Hoài Thừa ừm một tiếng.

Sau khi ông cụ vào nhà nghỉ ngơi, Tổng Hoài Thừa cũng trở về phòng của mình, anh mở một chai rượu, chất lỏng màu đỏ theo động tác của anh nhẹ nhàng chảy xuống.

Cửa sổ mở lớn, từng trận gió mát thổi tới.

Mấy năm nay từ lượng Tổng Hoài Thừa ngày càng tốt, chai rượu đã thấy đáy. Anh có chút đau đầu từ từ nhắm hai mắt nằm trên ghế..

Chu Hảo Hảo tắm xong, mặc áo choàng tắm đi vào phòng anh. “Hoài Thừa ——” Cô ta đi đến bên cạnh anh, thấy vẻ mặt mệt mỏi của anh.

Rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì đây? Thù của chú Tổng anh cũng đã báo, Tổng gia hiện tại cũng lần nữa đứng lên. Anh rốt cuộc còn muốn thế nào nữa?

Chu Hảo Hảo nhẹ giọng quỳ gối bên chân anh, ngưng mắt nhìn anh thật lâu, nhìn hàng mi của anh, mắt của anh. “Hoài Thừa...”

Cô ta nghiêng người về phía trước, hôn lên môi anh, hơi thở của anh mang theo mùi thơm ngào ngạt của rượu, làm say lòng người.

Chu Hảo Hảo từng chút một dựa vào anh, thân thể mềm mại bao phủ lên người anh, tay che trước ngực anh, lòng bàn tay nóng rực.

Tổng Hoài Thừa mượn cảm giác say, nửa tỉnh nửa mê, tay của anh theo bản năng nắm hông của cô ta.

Sắc mặt Chu Hảo Hảo tràn đầy mừng rỡ, tay không tự chủ được cời cúc áo sơ mi của anh, “Hoài Thừa... Hoài Thừa...” cô ta động tình nỉ non.

Tổng Hoài Thừa từ từ nhắm hai mắt lại, mùi hương sữa tắm đã từng quen thuộc, thân thể anh giật giật, khẽ gọi một tiếng, “Cố Niệm...”

Chương 28

Editor: Dạ Tịch

Beta: Lãnh Vũ Bối

Cố Niệm...

Phản ứng của người đang ngủ chính là phản ứng chân thật nhất trong lòng người đó. Hóa ra anh chưa từng quên cô ấy, hay là, người anh yêu chính là cô ấy.

Vì hận nên sinh ra yêu sao?

Chu Hảo Hảo giật mình, máu trong người ngay lúc này như đóng băng lại. Cô ta âm thầm cắn chặt môi, rớt cuộc nhắm mắt lại, cô ta không thể chấp nhận, cũng sẽ không chấp nhận. Nếu như con đường phía trước nhất định là một mảnh đen tối, cô ta nguyện ý sa vào.

“Hoài Thừa...” Chu Hảo Hảo không ngừng gọi tên anh.

Cô ta yêu người đàn ông này, yêu sâu đậm. Vì anh, cô ta sẵn lòng bỏ đi tự tôn của bản thân.

Hơi thở không ổn định, triền miên động lòng người.

Tổng Hoài Thừa từ từ mở mắt ra, mọi thứ trở nên rõ ràng, hơi thở của anh từng chút một lạnh xuống. “Hảo Hảo...” không còn chút ôn nhu nào.

Áo ngủ của cô ta buông xõa, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn.

Chu Hảo Hảo bình tĩnh nhìn anh, “Là em.” Cô ta thấy tròng mắt anh lóe lên tia mắt mát rồi biến mất, ngực đau như bị ai đó đâm thật mạnh.

Tổng Hoài Thừa chuyển động người.

Chu Hảo Hảo thuận thế ngồi vào một bên, cô ta rũ mi mắt xuống không nhìn vào anh.

Bầu không khí yên tĩnh mà áp lực.

“Khuya lắm rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Tổng Hoài Thừa nói.

Chu Hảo Hảo nhếch miệng, “Hoài Thừa, lúc nào rảnh chúng ta đi xem Phán Phán đi.”

Đôi mắt Tổng Hoài Thừa trầm xuống.

“Sau này con bé sẽ luôn sống cùng anh.” Chu Hảo Hảo ôn nhu nói, “Con của đồng nghiệp em cũng học vẽ tranh ở chỗ Cố Niệm, nghe nói Cố Niệm đã chấp nhận nhận cầu hôn của bác sĩ Lục rồi, Cố Niệm và anh ta kết hôn, lẽ nào còn muốn con bé sống cùng bọn họ?”

Tổng Hoài Thừa nhìn chằm chằm sườn mặt của cô ta, “Hảo Hảo, em không cần cố ý nói với anh những chuyện này.”

“Em không có.” Chu Hảo Hảo hít một hơi, “Em...”

“Được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút. Không phải ngày mai em phải ra ngoài quay ngoại cảnh sao?”

Chu Hảo Hảo cắn chặt môi, đứng dậy chậm rãi đi tới cửa, đưa lưng về phía anh, bóng hình gầy nhỏ chiếu trên mặt đất lưu lại một bóng lưng hiu quạnh. “Hoài Thừa, em biết có nhiều chuyện không thể trở lại được nữa.”

Tổng Hoài Thừa không đáp lại lời cô ta.

Cố Niệm đồng ý theo Lục Diệp Thanh đến buổi dạ tiệc, nhưng vẫn phiền não nên mặc quần áo gì. Quần áo bây giờ của cô không thích hợp đi tham gia các buổi dạ tiệc. Tuy rằng Lục Diệp Thanh nói không cần mặc quần áo trang trọng, nhưng cô không muốn làm Lục Diệp Thanh mất mặt.

Cuối cùng cô không còn biện pháp nào khác đành phải thừa dịp nghỉ trưa đi đến cửa hàng mua một chiếc váy 299 tệ, lại tốn 99 tệ mua một đôi giày da. Giá cả không cao, thế nhưng đối với cô mà nói cũng là một khoản chi lớn.

Phương Hủ Hủ thấy cô mua nhiều đồ về, cười đến cong cả thắt lưng. “Cố Niệm, nhìn giống như một học sinh vậy.”

Cố Niệm bĩu môi, “Nào có.”

Phương Hủ Hủ lắc đầu, chẳng qua nghĩ lại thì thấy Cố Niệm thật liêu. Mấy năm nay cô hầu như không mua cho bản thân thứ gì, cho dù giá bán cũng có. Chắc chắn cô không muốn Lục Diệp Thanh đưa tiền cho mình.

“Được rồi, tiền trong thẻ này, là tiền bán tranh, năm chữ số đó.” Phương Hủ Hủ dựng thẳng ngón tay lên.

Cố Niệm trừng mắt nhìn, có chút không dám tin, “Nhiều như vậy sao?”

Phương Hủ Hủ cười khi khi, “Tác phẩm của học trò Lương Cảnh Thâm, cậu nghĩ giá sẽ thấp sao?”

“Biết người mua không?”

“Bạn của mình chưa nói. Còn nữa, hai ngày trước mình đã mang bức <Thính> đi dự thi rồi.”

Cố Niệm sùng sốt, “Bức đó thích hợp sao?”

Phương Hủ Hủ vỗ lên đầu vai cô, “Mình cho thầy Lương xem rồi, thầy nói bức đó tốt lắm. Tuy rằng không giống phong cách trước đây của cậu, thế nhưng rất cảm động lòng người. Giải nhất được năm mươi vạn tiền thưởng đó.”

Cố Niệm buồn buồn nói, “Thầy Lương không nói gì mình chứ?”

“Đương nhiên! Thầy nói tình yêu chỉ làm con người biến thành kẻ ngu si, cậu lại chứng minh được điều ấy.”

Cố Niệm lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, “Thầy chắc thất vọng về mình lắm, mình cũng không còn mặt mũi nào để gặp thầy.”

“Thầy mong cậu có thể sớm hồi phục, trở lại bên cạnh thầy.”

“Mình không được, nhưng ngược lại Phán Phán có thể.”

Phương Hủ Hủ nở nụ cười.

Đến dạ tiệc đêm đó, Lục Diệp Thanh lái xe đến phòng tranh đón cô. Hôm nay Cố Niệm cố ý chải kiểu tóc mới, làm lộ ra cái cổ thon dài xinh đẹp. Kiểu dáng chiếc váy rất đơn giản, lớp vải lót màu xanh lam càng làm làn da cô thêm trắng nõn, làm cho người khác không rời mắt được.

Khuôn mặt Lục Diệp Thanh tràn đầy nhu tình, “Đi thôi.”

Cố Niệm có chút không thích ứng, đã nhiều năm rồi cô không mặc như vậy.

Bản thân như vậy có chút không quen. Dọc đường đi, cô không được tự nhiên.

Lúc xuống xe, Lục Diệp Thanh nắm lấy tay cô, “Ngày hôm nay em rất đẹp, anh nghĩ đêm nay nhất định là đêm đẹp nhất.”

Sự căng thẳng của Cố Niệm bỗng nhiên biến mất không chút dấu vết.

Chủ nhân buổi dạ tiệc là bác sĩ ở bệnh viện Lục Diệp Thanh, ở thành phố D cũng rất có danh tiếng, mặt mũi rất lớn. Cho nên tới tham dự dạ tiệc hôm nay có không ít người quyền thế.

Lúc Lục Diệp Thanh nắm tay Cố Niệm đi vào, rất nhanh liền thu hút sự chú ý của đồng nghiệp anh. Anh ta đưa cô tiến lên chào hỏi với chủ nhân buổi tiệc.

“Tiểu Lục tới rồi.”

“Thầy Hứa, sinh nhật vui vẻ.” Anh ta đưa món quà.

“Cậu đến là tốt rồi. Vị này là?”

“Bạn gái của tôi, Cố Niệm.”

“Không tệ không tệ, không biết có bao nhiêu cô gái ở bệnh viện sẽ đau lòng khi nghe tin này đây?”

Quả nhiên, khi Lục Diệp Thanh và Cố Niệm trở lại bàn ăn, ánh mắt của mấy cô gái ở các bàn xung quanh đều đồng loạt nhìn về phía Cố Niệm. Cố Niệm hận không thể tìm cái hố nào mà chui vào.

Lục Diệp Thanh nắm tay cô thật chặt, “Đừng căng thẳng, ngẩng đầu lên.”

Cố Niệm nhếch miệng, thế nhưng nào có đơn giản như vậy.

Cho đến lúc ăn tiệc cô buồn bực chỉ ăn vài món, Lục Diệp Thanh vẫn rất săn sóc cho cô. Đồng nghiệp nam ngồi cùng bàn thỉnh thoảng trêu chọc, “Ôi, thì ra bác sĩ Lục cũng dịu dàng như vậy. Không biết ngày mai ở khoa có bao nhiêu mỹ nhân phải mất đồ đi làm đây.”

“Cố tiểu thư, cô làm thế nào để trị bác sĩ Lục mặt lạnh của chúng tôi vậy?”

Cố Niệm nhìn phía trước, “Tôi là bệnh nhân của anh ấy.”

“Phụt...” Có người uống nước phun ra ngoài.

Lục Diệp Thanh mở miệng, “Ăn no chưa?”

Cố Niệm gật đầu.

“Chúng ta đi thôi. Mọi người, chúng tôi đi trước.”

Hai người đi ra khỏi khách sạn. Lục Diệp Thanh vẫn trầm mặc, đến bãi giữ xe, Lục Diệp Thanh đột nhiên xoay người, trong lúc Cố Niệm không kịp phản ứng, liền ôm cô vào trong ngực. “Có phải em không thích không?”

Cố Niệm im lặng, không phải là không thích, chỉ là có chút không quen.

“Sau này không tham gia nữa.” Anh ta nói.

Cố Niệm cảm nhận được hơi thở ấm nóng của anh ta, “Diệp Thanh, không phải vậy. Chỉ là em không biết phải nói chuyện với họ như thế nào.” Phải nói thế nào đây, “Em nghĩ bọn họ và anh không giống nhau, bọn họ nói chuyện giống như —— lưu manh.”

Lục Diệp Thanh đột nhiên cười, “Ừ, đúng vậy. Em nói không sai.” Nếu như bị bọn họ nghe không chừng sẽ tức giận lắm.

Cố Niệm chậm rãi giơ tay lên vòng quanh hông của anh ta, “Thật ra cũng không có gì, bọn họ nói chuyện rất thú vị.”

Thân thể Lục Diệp Thanh cứng đờ, anh ta hơi cúi đầu xuống, hôn lên tóc của cô, “Cố Niệm...” Những cái hôn dày đặc rơi xuống.

Người này trong mắt đồng nghiệp là một bác sĩ lạnh lùng, thật ra anh ta cũng có một mặt đầy dịu dàng.

Ánh đèn mờ tối, bãi đỗ xe vắng vẻ, một nơi yên lặng như vậy, lại diễn ra một màn đầy ngọt ngào.

Đêm nay Tống Hoài Thừa cũng đến tham gia dạ tiệc. Chủ nhân buổi tiệc là bác sĩ chính của ông cụ Tống. Khi anh tới dự đã nhìn thấy cảnh tượng này.

Tống Hoài Thừa ngồi ở trong xe, có một giây, anh rất muốn lái xe lao tới, thế nhưng anh vẫn nhịn được. Anh nắm tay lái thật chặt, lúc đó vẻ mặt anh đầy lạnh lùng.

Quả nhiên tiếng còi xe vang lên trong tầng hầm đã làm cho cô kinh ngạc, nhanh chóng chôn mặt ở đầu vai Lục Diệp Thanh.

Xe Tống Hoài Thừa lướt qua người bọn họ. Anh thấy khóe miệng Lục Diệp Thanh hiện lên một nụ cười yếu ớt, còn Cố Niệm thì buồn bực.

Xe chạy như tên bắn.

Sau khi rời đi, ánh mắt anh vẫn không rời khỏi cửa kính xe.

Cố Niệm ngẩng đầu trong nháy mắt, quét qua chiếc xe kia, sắc mặt của cô liền biến đổi. Tại sao anh lại ở chỗ này?

Tổng Hoài Thừa không đến dự tiệc, lái xe thẳng đến bờ sông.

Tổng Hoài Thừa từ trong xe đi xuống, dựa ở bên cạnh xe. Anh lấy từ trong túi ra bao thuốc lá, châm một điếu, chậm rãi hút.

Thời gian trôi qua từng chút một, anh hút sạch thuốc trong bao, trong lòng tràn đầy ưu tư, phần nộ, khiếp sợ, còn cả không cam lòng. Anh phát hiện, đầu óc anh vẫn lẫn lộn cảnh tượng trong bãi đỗ xe kia.

Một giây kia, anh mới hiểu được, Cố Niệm đã buông tay, nhưng anh thì không.

Anh tuyệt đối không cho phép.

Vui vẻ xong liền đường ai nấy đi, làm gì có chuyện đơn giản như vậy.

Sau khi trở về, cả đêm Cố Niệm đều thấy thấp thỏm, cô rất sợ việc làm của mình sẽ kích động Tổng Hoài Thừa. Gần đây mí mắt cô cứ giật giật, hơn nữa còn là mất ngủ.

Quả nhiên, một ngày nọ, lần thứ hai cô nhận được điện thoại của luật sư.

Tổng Hoài Thừa muốn quyền nuôi dưỡng con gái.

Cố Niệm hoảng loạn gọi điện thoại cho Tổng Hoài Thừa, Tổng Hoài Thừa nhìn điện thoại vang lên một lần, hai lần.

“Điện thoại của ai thế sao không nhận?” Lê Hạ hỏi.

Khi điện thoại vang lên lần thứ ba, Tổng Hoài Thừa rút cuộc cũng nhận điện thoại.
“Chuyện gì?”

“Tổng Hoài Thừa, anh điên rồi phải không. Anh muốn giành quyền nuôi con của tôi sao? Chẳng lẽ anh muốn cùng tôi lên tòa sao? Anh không sợ mất thân phận của mình?”

Tổng Hoài Thừa nghe giọng điệu chất vấn của cô, một tay anh siết chặt tay ghế dựa, trên mặt bao phủ một tầng khí lạnh. “Con bé là con gái tôi, tôi tuyệt đối không cho phép con bé sống cuộc sống như vậy.”

Cố Niệm như bị người khác đánh vào đầu một cái, “Sau này chúng tôi sẽ có một cuộc sống tốt hơn.”

“Nếu tôi sớm biết, con bé cũng không phải chịu khổ nhiều năm như vậy, có lẽ con bé có thể nói chuyện. Cô còn muốn nói gì thì hãy nói với quan tòa đi.”

“Chờ một chút ...” Lời của cô còn chưa dứt, Tống Hoài Thừa liền cúp điện thoại.

Cố Niệm nắm chặt điện thoại, khóe mắt không cầm được nước mắt, lòng cô rối bời. Tống Hoài Thừa thật sự nghiêm túc, anh thật sự muốn cướp Phán Phán của cô.

Tống Hoài Thừa đứng trước cửa sổ, sắc mặt không đổi.

Lê Hạ trầm mặc một lúc, “Cậu muốn quyền nuôi dưỡng con gái sao?”

Tống Hoài Thừa không nói gì,

“Hoài Thừa, cậu đã nghĩ kỹ chưa, nếu như cậu đưa con bé về bên cạnh mình, thì cậu và cô ấy sẽ không ngừng dây dưa.” Thấy anh không nói, Lê Hạ rút cuộc hiểu rõ.

Sợ là do để ý nên mới không từ thủ đoạn như vậy.

Nhưng làm thế này có đúng không?

Cố Niệm gọi lại cho Tống Hoài Thừa thì điện thoại của anh đã tắt máy, cô hiểu rõ, Tống Hoài Thừa không muốn nhận điện thoại của cô. Khi Cố Niệm chạy đến công ty anh, thì bảo vệ không cho cô vào.

Cố Niệm cắn răng, nhất định là do anh dặn bọn họ, là anh cố ý. “Tôi là vợ trước của Tống Hoài Thừa, anh nói cho anh ta biết, ngày hôm nay trừ khi anh ta đi ra, bằng không tôi vẫn sẽ ở chỗ này chờ anh ta.”

Tống Hoài Thừa nhìn màn hình giám sát, Cố Niệm vẫn đứng ở đại sảnh. Khoảng chừng hai tiếng, tinh thần cô không tốt lắm, sắc mặt tái nhợt.

“Tống tiên sinh, hay là chúng tôi mời cô ấy rời đi.”

Tống Hoài Thừa lắc đầu, xoay người ra cửa.

Hai chân Cố Niệm đã không còn cảm giác, cô đứng ở chỗ đó, mắt nhìn chăm chăm vào thang máy. Lúc trợ lý Tống Hoài Thừa đến gần, cô liền lên tinh thần ngay lập tức.

“Cô tiểu thư, mời đi theo tôi.”

Bước lên trước một bước, một chân cô trực tiếp quy xuống mặt đất, đầu gối đau như bị kim châm, thế nhưng lòng cô lại chết lặng.

“Cố tiểu thư...” Trợ lý khẽ kêu.

Cố Niệm đứng lên, “Đi thôi.” Giọng nói của cô đầy dứt khoát.

Khi thang máy đi thẳng lên trên, suy nghĩ của Cố Niệm cũng từ từ sắp xếp lại, sắc mặt của cô càng trở nên khó chịu.

“Cố tiểu thư, Tổng tổng ở bên trong.”

“Cảm ơn.”

Cô đẩy cánh cửa ra, Tổng Hoài Thừa đưa lưng về phía cô. Cô từng bước đi vào, “Tổng Hoài Thừa, tôi đến rồi.”

“Mời ngồi.” Anh lạnh giọng trả lời.

Cố Niệm đi đến bên cạnh anh, nói ngay vào trọng điểm. “Anh muốn thế nào mới bằng lòng từ bỏ quyền nuôi dưỡng Phán Phán?”

Tổng Hoài Thừa chậm rãi quay lại nhìn cô, “Tại sao tôi lại phải từ bỏ?”

Cố Niệm nắm chặt lòng bàn tay, nhìn anh chăm chăm, gương mặt đỏ tràn đầy ưu tư, “Anh đã quên rồi sao? Con bé là do tôi sinh, trên người con bé một nửa dòng máu là của Cố gia. Anh đã quên là cha tôi đã hại cha anh sao? Sao anh lại muốn đứa bé của kẻ thù chứ?”

Tổng Hoài Thừa ngay lập tức giơ tay cầm tay trái của cô, “Đừng cố gắng để kích động tôi. Tôi hận Cố gia, hận cha của cô, nhưng điều đó không thay đổi được sự thật Cố Phán là con gái tôi. Khi cô quyết định sinh con bé, cô nên nghĩ đến điểm này.”

Cố Niệm nở nụ cười giễu cợt, “Tổng Hoài Thừa, là bởi vì chuyện ở bãi đỗ xe tối qua cho nên anh không thoải mái sao?” Cuối cùng cô hỏi.

Ngón tay Tổng Hoài Thừa chợt chạm phải chiếc nhẫn trên ngón tay, lạnh lạnh, anh vuốt nhẹ hai cái, động tác dừng một chút, “Nếu tôi nói phải thì sao?” Anh khó chịu, rất khó chịu.

“Anh điên rồi! Tổng Hoài Thừa anh điên rồi! Tôi và anh đã ly hôn! Không phải anh rất hận tôi sao? Tôi biết, anh muốn con bé chỉ vì muốn làm tôi đau khổ! Vốn anh không hề thương yêu Phán Phán! Tổng Hoài Thừa, đừng như vậy có được không! Tôi không còn là Cố Niệm của bốn năm trước. Tôi không giống anh, tôi không dựa vào thù hận để sống, tôi cũng sẽ không trả thù ai, tôi chỉ muốn sống với con gái.” Cô trừng mắt nhìn anh, cố gắng không để cho nước mắt chảy xuống.

Chương 29

Editor: Dạ Tịch

Beta: Lãnh Vũ Bối

Cố Niệm nhìn người đàn ông trước mắt, cô yêu người đàn ông này nhiều năm như vậy, vì sao hai người lại đi tới bước đường này? Thế nhưng hết lần này đến lần khác là cha cô làm hại Tổng gia?

Cô và Tổng Hoài Thừa cũng không có sai.

Tổng Hoài Thừa nắm tay cô thật chặt, “Dọn khỏi nhà Lục Diệp Thanh. Phòng ở tôi sẽ sắp xếp.”

Cố Niệm kinh ngạc nhìn anh, “Anh dùng thân phận gì để sắp đặt tôi và Phán Phán?”

“Cái này không cần cô quan tâm, tóm lại là mau chóng dọn đi.” Anh yên lặng nói, giọng điệu không cho phép từ chối. “Phán Phán là con gái của tôi, tôi sẽ không cho người đàn ông khác làm cha con bé.”

Cố Niệm hất tay anh ra, cô đột nhiên cười lớn, “Tại sao tôi phải dọn khỏi nhà anh ấy? Vào lúc tôi khó khăn nhất Lục Diệp Thanh đã giúp đỡ tôi, anh ấy coi Phán Phán như con gái của mình, vì sao anh ấy không thể là cha của Phán Phán? Anh cảm thấy anh có thể làm cha của con bé sao? Một người đã kê đơn cho mẹ của con bé, không muốn cho con bé ra đời? Tổng Hoài Thừa, anh có nghĩ tới sau khi lớn lên Phán Phán biết những chuyện này không, con bé sẽ nghĩ như thế nào?” Cô hít một hơi thật sâu, đôi mắt ngập nước tràn ngập sự cố chấp không bỏ cuộc, “Đúng là với thân phận của anh bây giờ, nếu như anh muốn tranh đoạt quyền nuôi dưỡng từ tôi, tôi biết tôi không có phần thắng. Nhưng, Tổng Hoài Thừa, lần này tôi nhất định sẽ không buông tay.”

Về mặt Tổng Hoài Thừa thay đổi, “Hắn ở trong mắt cô hoàn hảo như vậy sao?”

“Đúng vậy. Anh ấy rất tốt, điều quan trọng là anh ấy yêu tôi.”

“Hắn yêu cô? Cô cứ tin tưởng hắn như thế? Hắn yêu cô cái gì? Một người phụ nữ kết hôn còn mang theo con gái của mình? Cô nghĩ hắn sẽ yêu cô sao?” Tổng Hoài Thừa bị lời nói của cô kích thích, lời nói dần dần có chút tàn nhẫn, “Hay là nói hắn yêu công phu trên giường của cô?”

“Bốp” một thanh âm vang lên.

Cố Niệm khó tin nhìn anh, tại sao anh có thể nói chuyện tàn nhẫn như vậy.

Mặt Tống Hoài Thừa nghiêng sang một bên, Cố Niệm chỉ dùng tay phải để đánh anh, sức lực không lớn, không có chút cảm giác đau đớn nào, thế nhưng mặt anh có vẻ u ám, “Bị tôi nói trúng rồi, thẹn quá hóa giận?” Anh chậm rãi tiến đến gần cô.

Cố Niệm lùi về sau một bước, ngã ngồi trên ghế của anh. Tống Hoài Thừa không chớp mắt nhìn chằm chằm vào cô, anh nhớ đến cảnh tượng của Lục Diệp Thanh và cô ở bãi đậu xe dưới đất, mắt dần dần đỏ lên.

Cố Niệm nhìn anh, cô phát hiện cô không hề hiểu anh.

Khi nụ hôn của Tống Hoài Thừa hạ xuống, quả thật cô khó có thể tin.

Tống Hoài Thừa giam giữ thân thể cô, Cố Niệm không ngừng quay đầu, thế nhưng anh không có ý buông tay.

“Tống Hoài Thừa —— đừng để tôi lại hận anh...” Cố Niệm khó khăn nói.

Tay Tống Hoài Thừa nóng như lửa, tối hôm đó anh xem Chu Hảo Hảo là cô, anh không tin. Có lẽ mấy năm nay, quá lâu anh không chạm vào phụ nữ, nếu không làm sao lại bị mùi sữa tắm mê hoặc.

Cố Niệm mặc áo T-shirt, thật sự là quá thuận lợi cho anh.

Hai người đã làm vợ chồng hơn hai năm, hai bên đã quá mức quen thuộc. Cố Niệm rõ ràng cảm giác được dục vọng của anh.

“Tống Hoài Thừa, mau dừng tay!” Cô vẫn rất sợ.

Chiếc áo T-shirt thật mỏng bị anh kéo xuống, da thịt tuyết trắng rơi vào mắt anh.

Trong lúc tức giận Tống Hoài Thừa đã sớm bị mất phương hướng, “Cố Niệm, tại sao trước đây cô lại đến trên chộc tôi?”

Tại sao?

Bởi vì em yêu anh.

“Tại sao cô lại trở về?” Tôi đã quyết định quên hết tất cả về cô.

Cố Niệm cắn môi, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Tay Tống Hoài Thừa trượt đến quần cô, khi anh cởi nút quần cô ra, anh đột nhiên ngẩn ra, bụng cô đầy vết rạn do mang thai để lại, rất khó nhìn.

Cố Niệm nhắm mắt lại, cũng không giãy dụa nữa.

Cô cảm giác được tay anh đang che trên bụng cô, cô co rúm lại một chút.

Chỗ đó thật sự rất khó nhìn, Phán Phán từng nói, những vết rạn kia giống như những côn trùng nhỏ.

Cố Niệm là một cô gái vụng về, trước đây luôn luôn có đủ các loại chăm sóc, ngay cả một nốt mụn cũng phải xử lý thật cẩn thận, rất sợ để lại sẹo.

Nhưng hôm nay ——

Cố Niệm rất sợ đau.

Ngón tay Tống Hoài Thừa chạm vào bụng cô, nhưng mãi vẫn không nhìn thấy vết mổ do sinh. Anh kêu lên một tiếng, “Cô sinh tự nhiên à?”

Cố Niệm mím môi không muốn nói chuyện.

Lần thứ hai Tống Hoài Thừa nghiêng người hôn môi cô, “Vì sao không sinh mổ?”

Cố Niệm không để vào mắt, anh hỏi vì sao? Cố Niệm nở nụ cười. “Anh muốn biết?” Cuối cùng cô cũng tìm lại được âm thanh của mình.

Tống Hoài Thừa híp mắt một cái.

“Bởi vì không có tiền, sinh mổ chi phí rất đắt, hơn nữa thời gian hồi phục lại dài. Tôi không có tiền và sức lực.” Cố Niệm không có chút tâm trạng nào, “Anh biết không? Lúc Phán Phán ra đời chỉ khoảng hai kilogram, tựa như con mèo nhỏ. Gần hai kilogram, anh biết là nặng bao nhiêu không?” Khi đó cô cũng không có hận anh, bởi vì cô nghĩ, Tống Hoài Thừa cũng rất đáng thương. Dù sao cha cô cũng đã hại cha anh chết thảm, hại anh từ nhỏ đã mất cha.

Nhưng bây giờ cô đã bắt đầu hận.

Vì sao khi anh đang trả thù Cố gia, còn có thể tàn nhẫn với cô như vậy?

Đôi mắt Tống Hoài Thừa thâm trầm, “Cố Niệm...”

Lời của anh còn chưa nói hết, điện thoại di động Cố Niệm lại vang lên. Điện thoại di động rơi trên mặt đất, cuộc gọi hiển thị trên màn hình di động Tống Hoài Thừa đều thấy rõ ràng.

Cố Niệm vùng vằng đứng lên, cầm lấy điện thoại di động, “Diệp Thanh...”

“Hủ Hủ vừa gọi điện thoại cho anh, đã xảy ra chuyện gì?” Âm thanh Lục Diệp Thanh tràn đầy lo lắng. “Có đúng là Tống Hoài Thừa không?”

Cố Niệm ngồi dưới đất, kéo kéo quần áo, cố gắng không thèm nghĩ đến chuyện lúng túng vừa nãy nữa. “Em không sao, em rất khỏe. Không phải là anh ấy, là một khách quen tìm em.” Cô kìm nén giọng nói ở cổ họng, để cho thanh âm của mình nghe vẫn giống trước.

“Anh mới vừa đi đón Phán Phán, con bé ăm ỉ muốn ăn kem, anh nói với con bé là hỏi em đã?”

Cố Niệm hít một hơi, “Không cho con bé ăn, dạ dày con bé không tốt, ăn sẽ đau bụng.”

“Xong rồi, anh đã cho con bé ăn một cây.” Lục Diệp Thanh bắt đầu nhìn Phán Phán. “Bọn anh chờ em trở về, buổi tối ra ngoài ăn cơm.”

“Được.” Cố Niệm nháy mắt mấy cái, tình yêu không chỉ khó khăn như vậy.

Thượng đế đóng cửa bạn một cánh cửa, đồng thời sẽ mở một cánh cửa sổ cho bạn.

Cô tin tưởng, đường của cô cũng chính là cửa sổ đó.

Tống Hoài Thừa ngồi ở một bên, anh từ từ khôi phục dáng vẻ lạnh lùng. “Là điện thoại của Lục Diệp Thanh?”

Cố Niệm đứng lên, đưa lưng về phía anh, không để ý đến anh. Hành động vừa rồi của anh chỉ là ý nghĩ sai lầm dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

“Sao cô không nói cho hắn biết cô ở cùng một chỗ với tôi?” Tống Hoài Thừa ép hỏi.

Cố Niệm nắm nắm tay, cố gắng thẳng lưng, “Bởi vì tôi để ý anh ấy, tôi sợ anh ấy lo lắng, sợ anh ấy lo ngại. Tôi không muốn người tôi quan tâm khó chịu. Tống Hoài Thừa, tôi có thể xác định nói cho anh biết, nếu tôi lựa chọn anh ấy, đương nhiên tôi sẽ không dễ dàng quay đầu lại.” Cô giơ tay trái lên, “Chúng tôi sẽ kết hôn.”

Tống Hoài Thừa vẫn luôn lạnh lùng nhìn cô, cuối cùng khóe miệng cũng vẽ lên một nụ cười trên tức, “Cô xác định hai người có thể cùng một chỗ? Chỉ là một bác sĩ mà thôi.”

Cố Niệm không muốn nói chuyện với anh, “Tôi và anh đã không còn lời nào để nói, lên tòa án rồi tôi sẽ hầu anh đến cùng.”

Cố Niệm vô tri vô giác trở về, Lục Diệp Thanh đã đặt được chỗ tốt để ăn cơm, bọn họ đến thì không sớm cũng không muộn. Một bữa cơm ăn rất vui vẻ. Phán Phán ăn rất nhiều, đều là do Lục Diệp Thanh chăm sóc con bé.

Chỉ cần Cố Niệm chuẩn bị dứt, Lục Diệp Thanh liền nhận lấy, “Để anh dứt cho con bé, em ăn của em đi.”

Cố Niệm nhìn anh, anh đối xử với Phán Phán thật sự rất tốt, so với Tống Hoài Thừa anh càng xứng đáng làm ba hơn.

Hơn nữa Phán Phán cũng rất thích anh, giữa bọn họ đang từ từ hòa hợp, tương lai không xa, bọn họ sẽ trở thành người một nhà hạnh phúc.

Nước tương trên tay Phán Phán đều lau lên áo sơ mi anh, cô phát hiện, cười không ngừng, Lục Diệp Thanh giúp con bé lau tay, “Còn muốn ăn gì nữa không?” Cố Niệm thờ dãi một hơi, đưa khăn giấy qua giúp anh lau.

“Không sao, đừng lau, trở về tắm một chút là được rồi.” Lục Diệp Thanh không thêm đề ý chút nào.

“Anh đừng chiều con bé quá. Để nó tự ăn đi.”

“Không phải là anh đang tranh thủ gây ấn tượng với con bé sao?” Lục Diệp Thanh cười, dịu dàng nhìn Cố Niệm, “Nhóm người ở khoa của anh hỏi anh lúc nào chuẩn bị mời họ đến tham gia hôn lễ của chúng ta?”

Cố Niệm sững sốt, ánh mắt mông lung dưới ánh sáng, trong lúc nhất thời không biết nói gì, “Em...”

Lục Diệp Thanh xắn tay áo lên, “Không cần phải gấp gấp trả lời anh.”

Đột nhiên trong đầu Cố Niệm lại có loại ý nghĩ điên cuồng, nếu như cô kết hôn rồi, Tống Hoài Thừa có bỏ qua cho cô hay không. Cô nhìn Lục Diệp Thanh, trong lòng rầu rĩ, vẻ mặt thay đổi, “Phán Phán có thể làm hoa đồng cho hôn lễ của chúng ta.”

Lục Diệp Thanh tươi tỉnh hẳn, “Con bé sẽ là một hoa đồng đáng yêu nhất.” Nghiêng người nhích lại gần, hôn lên gò má cô, ánh mắt lại quét qua vết tím trên đầu vai cô.

Về mặt Lục Diệp Thanh đột nhiên trầm xuống.

Cố Niệm không chú ý tới, “Làm sao vậy?”

“Tóc rối.” Lục Diệp Thanh nhàn nhạt nói, thay cô chỉnh lại tóc.

Buổi tối Tống Hoài Thừa tham gia bữa tiệc, đối phương càng không ngừng mời anh uống rượu. “Hoài Thừa, mấy năm nay cháu thật là không tệ, quả nhiên là Trường Giang sóng sau xô sóng trước.”

Tống Hoài Thừa cũng không từ chối, một ly lại một ly, sắc mặt càng ngày càng trắng, “Chu tổng quá khen.”

“Sự nghiệp thành công, chuyện đại sự của bản thân cũng không thể chậm trễ, Hào Hào cũng không còn nhỏ nữa.”

Tống Hoài Thừa uống một hớp hết nửa ly rượu, đầu óc mờ mịt, trong mắt lóe lên tâm tình không rõ.

Lê Hạ ở một bên nhìn không được nữa, “Được rồi, đừng uống nữa.” Anh ta âm thầm nói rằng, “Nếu không vui, lát nữa chúng ta đi giải trí.”

“Chu tổng, lần sau chúng ta lại tiếp tục, người này không trụ được nữa rồi, để tôi đưa cậu ta về.”

Chu tổng gật đầu, như có điều suy nghĩ. “Đi đi, đều là người một nhà, trên đường nhớ cẩn thận.”

Sau khi ra ngoài, Tống Hoài Thừa mở miệng.

“Đưa chìa khóa cho tôi.”

“Cái gì? Cậu phát bệnh à! Cậu uống rồi còn có thể lái xe sao?” Lê Hạ nắm chìa khóa xe thật chắc.

“Đưa tôi. Cậu tự mình về đi.” Anh lạnh giọng nói.

Lê Hạ biết anh muốn phát tiết, vút chìa khóa cho anh. “Người anh em, tôi giao mạng mình cho cậu.”

Tống Hoài Thừa lái xe như bay, Lê Hạ căng thẳng đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh, nom nớp lo sợ. Khi xe chạy đến nửa đường, phía sau có xe cảnh sát đuổi theo.

Lê Hạ nhắm mắt lại, đau đầu, đau dạ dày.

Tống Hoài Thừa lại tăng nhanh tốc độ, xe như muốn bay lên, anh gắt gao nhìn chăm chăm phía trước, mạnh mẽ vọt lên phía trước.

Cuối cùng xe thắng gấp, xe kịch liệt dừng lại.

Thân thể Lê Hạ đâm thẳng về phía trước, đau đớn khó chịu, anh ta âm thầm chửi bới.

Tổng Hoài Thừa giống như bị xì hơi dựa người vào ghế, vẫn không nhúc nhích.

Xe cảnh sát vây quanh bọn họ, hùng hổ, “Xuống xe!”

Lê Hạ quay kính xe xuống, “Đồng chí, chỉ là hiểu lầm. Tôi gọi điện thoại.”

Cảnh sát nhìn anh ta, “Uống rượu? Biết mình đang làm cái gì không?”

Lê Hạ nhìn cảnh sát một chút, mặt anh ta đen lại gọi một cú điện thoại. Chỉ chốc lát sau, cảnh sát cũng nhận được điện thoại, anh ta nhìn Lê Hạ và Tổng Hoài Thừa, nghiêm túc nói, “Cậu xem anh ta say như vậy rồi vẫn để anh ta lái xe, không muốn sống nữa sao!”

Lê Hạ bất đắc dĩ, “Tôi biết, tôi biết, đồng chí cảnh sát, người anh em của tôi thất tình, đang khó chịu.”

Cảnh sát nhíu mày, “Một người đàn ông thất tình thì sợ cái gì. Chúng ta vừa mới nói cái gì, Tổng Hoài Thừa, tên này nghe quen quen, à...” Cảnh sát vỗ vỗ đầu, “Thật sự là người đó?”

Lê Hạ cười khỏ, “Đúng vậy.”

Cảnh sát dùng ánh mắt không thể tin được nhìn thoáng qua Tổng Hoài Thừa.

Bóng đêm yên tĩnh.

Tổng Hoài Thừa chậm rãi mở mắt, “Chuyện nói với cậu lần trước, cậu đi sắp xếp một chút đi.”

Trong nháy mắt Lê Hạ nhắc mi, “Không phải chứ. Vì sao muốn tôi làm người xấu? Cậu tìm Từ Hành đi? Gần đây tên kia không có việc gì.”

Tổng Hoài Thừa trầm mặc, ngón tay gõ nhẹ lên tay lái, “Cố Niệm muốn kết hôn với Lục Diệp Thanh.” Về mặt sợ hãi lúc rời đi của Cố Niệm làm anh rất buồn bực.

Lê Hạ trầm nghĩ, kết hôn tốt vô cùng. Các người đều kết hôn đi, sớm kết thúc một chút.

“Cậu cần gì phải ép cô ấy như vậy chứ?” Lê Hạ nghĩ đến anh và Cố Niệm qua lại, cô để lại cho người ta ấn tượng đẹp nhưng lạnh lùng kiên cường, không hề giống người từng trải. “Thật ra tác thành cho cô ấy, cũng là thành toàn cho cậu.”

“Tại sao tôi phải tác thành cho cô ấy? Phán Phán là con gái tôi, tại sao tôi phải nhường con gái của tôi sống cùng người đàn ông khác.” Tống Hoài Thừa nhếch miệng cười khô, đáy mắt mờ mịt.

“Không phải cô ấy muốn gả cho Lục Diệp Thanh sao? Tôi cũng muốn nhìn xem Lục Diệp Thanh có bản lĩnh cưới cô ấy không?”

Lê Hạ trầm mặc.

Anh em của anh ta, mấy năm nay sống cũng không dễ dàng.

Chương 30

Editor: Dạ Tịch

Beta: Lãnh Vũ Bối

Đi một vòng, hóa ra là anh không buông tay được.

Lúc trước khi trả thù, anh cũng chẳng vui sướng gì, trái lại bản thân càng thêm mất phương hướng.

Mới sáng sớm Tống Hoài Thừa đã ngậy người, tất cả mọi người đều nhìn ra, đều vô cùng kinh ngạc. Ông chủ cuồng công việc này cũng có lúc không tập trung.

Sau đó, Lê Hạ ở lại, “Làm sao vậy? Tối hôm qua ngủ không ngon à?”

Tống Hoài Thừa nhắm mắt lại, vẻ mặt hoảng hốt. Tối hôm qua anh lại mơ đến lúc học đại học. Chuyện đã bao lâu rồi? Khi anh gặp Cố Niệm lần đầu tiên, rõ ràng ngay trước mắt. Trong mơ mọi chuyện giống như vừa xảy ra ngày hôm qua.

Căng tin ồn ào, Cố Niệm bưng một bát canh củ cải sườn heo, nhanh chóng bước đi, miệng không ngừng la hét, “Xin nhường đường... xin nhường đường ...”

Anh và bạn học vừa vào cửa, ngược mắt nhìn liền thấy cô hùng hùng hổ hổ bước nhanh tới, tóc thắt bím đuôi ngựa vung vung, làm chói mắt anh, buộc anh phải liếc nhìn nhiều lần, chỉ là một cái nhìn, tất cả canh trong bát Cố Niệm đều đổ lên quần lên giày của anh.

Mọi người xung quanh đều nhìn cô, gương mặt đầu sỏ gây nên chuyện đầy tiếc hận, “Canh sườn của tôi.”

Tống Hoài Thừa quan sát người trước mặt, cô mặc chiếc áo T-shirt trắng rộng thùng thình, trên ngực có dòng chữ in nhỏ, “Đan Thanh Họa xã” (1). Chẳng biết trong trường có nhóm này từ khi nào, mà dám đặt hai chữ Đan Thanh, thật không biết khiêm tốn.

(1) Đan thanh là dòng tranh cổ trung quốc dùng hai màu chính là xanh và đỏ

Cố Niệm nhìn anh, vẻ mặt khó chịu, cặp mắt trong trẻo như vòng xoáy hấp dẫn ánh mắt anh.

“Bạn học, thật xin lỗi.” Cô chỉ chỉ quần và giày của anh, suy nghĩ một chút rồi áy náy nói. “Hay là tôi mời cậu uống bát canh nhé.”

Tổng Hoài Thừa nhìn cô, cũng không nói gì.

Mấy người cùng ký túc xá không an phận nói, “Bạn học, chúng tôi không ngại đâu, cùng nhau ngồi đi.”

Cứ như vậy, người ở hai phòng ký túc xá quen biết nhau.

Hôm đó Cố Niệm thật sự mời Tổng Hoài Thừa uống canh, chỉ là Tổng Hoài Thừa không uống.

Về sau mỗi lần Cố Niệm gặp anh ở trường đều mua một phần canh sườn, Tổng Hoài Thừa cũng chưa bao giờ phản đối. Cho đến khi bọn họ chính thức xác định quan hệ. Ngày đó, Cố Niệm gọi mọi người trong phòng ký túc xá đến, mua một nồi canh sườn.

Món “canh sườn” vẫn luôn làm bọn người ký túc xá cười không dứt. Mỗi lần mấy người kia thấy món canh sườn, đều nghĩ đến Cố Niệm và Tổng Hoài Thừa. Các cô ấy còn trêu ghẹo, sau này con của hai người có thể đặt nữ danh là Tiểu Xương Sườn

Lê Hạ thấy anh không nói, “Con gái cậu hôm nay không đi học.”

Tổng Hoài Thừa mở mắt ra, trong tròng mắt lóe sáng.

“Thầy giáo của con bé nói, con bé bị bệnh.” Lê Hạ nhún nhún vai.

Tổng Hoài Thừa lập tức ngẩng đầu lên, “Có đến bệnh viện khám không?”

“Tôi cũng không phải là thám tử. Hơn nữa, chú Lục của con bé không phải là bác sĩ sao, cần gì đến bệnh viện.” Lê Hạ sâu xa nói.

Tổng Hoài Thừa ừ một tiếng “Quả thật không cần làm chuyện thừa.”

Lê Hạ kinh ngạc nhìn anh.

Phán Phán ăn kem ly, ngày thứ hai bị tiêu chảy, đi cả một đêm, sáng sớm mới tốt hơn một chút, chỉ là tinh thần ủ rũ vô cùng. Cố Niệm không thể làm gì khác hơn là đưa con bé đến phòng vệ tranh.

Phương Hù Hù thấy cô đến, gương mặt đầy vẻ ngạc nhiên, “Cố Niệm, mình vừa nhận được điện thoại của thầy Lương, bức tranh kia của cậu đã được đưa đến Pháp dự thi. Cậu mau gọi điện lại cho thầy Lương đi.”

Phương Hù Hù nói rất nhanh, căn bản không thể che giấu được sự hưng phấn.

Cố Niệm giật mình, quả nhiên đã bị tin tức này làm cho kinh ngạc.

Hết khổ đến sướng, có lẽ chính là như vậy.

Phương Hủ Hủ ôm lấy Phán Phán, “Mẹ thật là lợi hại, nhất định sẽ nổi tiếng, sau này sẽ là một họa sĩ lớn.” Không bao giờ bị người ta xem thường nữa.

Cố Niệm gọi điện thoại cho Lương Cảnh Thâm, “Thầy Lương, em là Cố Niệm.”

Lương Cảnh Thâm vừa nghe là cô, “Cố Niệm, chắc Hủ Hủ đã báo tin cho em rồi. Bức tranh kia của em ở trong nước không giành được giải nhất, nhưng thầy rất thích, nên nhường cho bạn thầy mang sang Pháp dự thi.”

“Cảm ơn thầy.” Cố Niệm nghẹn ngào.

Lương Cảnh Thâm biết mấy năm nay cô gặp không ít khó khăn, “Cố Niệm, em cũng nên lấy lại tự tin, bắt đầu lại lần nữa, không nên quên những điều thầy đã từng dạy em. Em còn trẻ, tương lai còn rất dài, không nên lưu luyến với quá khứ.”

Cố Niệm ừm một tiếng, “Em biết.”

“Tay em hiện tại thế nào rồi? Thầy có người quen, em có muốn xem một chút không?”

Cố Niệm nắm tay, “Hiện tại khá hơn rồi ạ.”

“Vậy là tốt rồi. Có thời gian rảnh thì sang đây giúp thầy một chút. “Lương Cảnh Thâm khách khí nói, ông cũng không cần người hỗ trợ lắm.

“Thầy Lương, em sẽ đến.” Trong lòng Cố Niệm tràn đầy cảm kích.

Lần tranh tài trong nước này <Thính> không được giải nhất, nên Cố Niệm cũng không đặt nhiều quan tâm. Hơn nữa, rất ít người dân quan tâm đến nghệ thuật. Nhưng mà đối với Cố Niệm mà nói, đây là tin tức tốt nhất cô nhận được trong những năm gần đây.

Rất nhiều chuyện không hài lòng trước đây cũng đã lắng xuống.

Sắc mặt Cố Niệm cũng khá hơn nhiều, các tế bào phủ đầy bụi cũng từ từ thức tỉnh.

Hai năm nay Lục Diệp Thanh vẫn chuyên tâm nghiên cứu châm cứu, hiện tại các huyệt vị khó anh ta cũng đã thông thạo. Cố Niệm dỗ con gái ngủ xong, đi ra phòng khách. Thấy anh ta ở dưới ánh đèn, một tay cầm sách, một tay cầm kim châm, ánh mắt chăm chú.

Cố Niệm giật mình, “Đã trễ thế này sao còn chưa nghỉ ngơi?”

Lục Diệp Thanh ngược mắt nhìn cô, “Em qua đây, vươn tay ra đi.”

Cố Niệm vươn tay.

Lục Diệp Thanh dè mảy huyết vị trên người cô, “Thế nào?”

“Ê ảm tê tê.” Cố Niệm nói.

“Chỗ này thì sao?”

“Không có cảm giác gì.”

Lục Diệp Thanh nhú mày lại, đôi mắt nhìn vào sách, hồi lâu, anh ta khẽ thở dài, “Em yên tâm, tay của em nhất định sẽ hồi phục tốt.”

Cố Niệm muốn nói, không sao, như vậy cũng rất tốt. Nhưng khi nhìn vẻ mặt của anh, cô nhọt nhọt cười. “Bác sĩ Lục, em tin tưởng anh.”

Lục Diệp Thanh giật mình, “Thứ bảy này theo anh đi gặp một người.”

“Là ai?” Cố Niệm hỏi.

“Dì nhỏ của anh.” Lúc Lục Diệp Thanh nói chuyện, trên trán lộ ra sự phiền muộn.

“Được.” Cố Niệm nghe Phương Hủ Hủ nói, gia cảnh Lục Diệp Thanh không tệ, thế nhưng rốt cuộc là thế nào? Các cô cũng không biết.

“Anh vẫn chưa nói cho em biết, khi anh chín tuổi thì mẹ anh rời đi, là dì nhỏ nuôi anh lớn lên.” Lục Diệp Thanh nói, “Dì nhỏ của anh là một người phụ nữ kiên cường lại xinh đẹp.”

Hôm thứ bảy, khi Cố Niệm nhìn thấy dì nhỏ của Lục Diệp Thanh, cô mới hiểu được thế nào là xinh đẹp.

Dì nhỏ của Lục Diệp Thanh nhìn qua cũng không lớn hơn bọn họ lắm.

Cô thật không ngờ dì nhỏ của anh lại ở đây, trước đây cô cũng ở chỗ này.

Lục Nhu dịu dàng cười, “Thường nghe Diệp Thanh nhắc tới cháu, nói nó mời cháu đến nhà chơi, nó lại không chịu, lần này rốt cuộc cũng được gặp.”

Cố Niệm đưa quà lên, là Lục Diệp Thanh mua thực phẩm dinh dưỡng nhập khẩu từ nước ngoài. Lục Nhu nhìn lướt qua, để người giúp việc nhận, “Lần tới không cần phải mua mấy thứ này. Mua thật nhiều đồ ăn cho mình, nhìn xem cháu gây quá. Con gái mà gây quá sẽ không hấp dẫn.”

Cố Niệm nhìn cô ấy, “Bác gái ——” Cô dĩ nhiên sẽ không để cho mình mất đi lễ phép. Gọi bác gái có làm cho cô ấy già quá không.

Lục Nhu chau mày, “Bác gái nghe già quá, gọi một tiếng dì nhỏ giống Diệp Thanh đi.”

“Dì nhỏ...” Cố Niệm khó khăn gọi một tiếng.

Lục Diệp Thanh kéo tay Lục Nhu, “Dì nhỏ, hình như dì lại gây đi.”

Lục Nhu liếc mắt nhìn anh, “Còn không phải vì chuyện chung thân của cháu làm buồn phiền sao. Niệm Niệm, cháu cứ tự nhiên như nhà của mình nhé.”

Cố Niệm phát hiện cô không thể không thích người phụ nữ trước mặt, cô ấy giống như một người chị lớn, thân thiết từ ái.

Lục Nhu không có con, cho nên thương yêu Lục Diệp Thanh vô cùng, yêu ai yêu cả đường đi có lẽ là thế này, cô ấy cũng thích Cố Niệm vô cùng.

Cố Niệm và Lục Diệp Thanh đứng trên sân thượng, gió nhẹ thổi. Cố Niệm nhìn về phía trước, đó là nhà của cô. Lục Diệp Thanh theo ánh mắt của cô nhìn về quá khứ, “Muốn đi xem không?”

Cố Niệm nhếch miệng cười, “Không cần, nhìn cũng không trở về được, ngược lại càng thêm thương tâm.” Cô quay đầu, “Dì nhỏ của anh bao nhiêu tuổi?”

Tay Lục Diệp Thanh phủ trên mặt cô, “Dì chỉ lớn hơn anh chín tuổi.”

Chín tuổi.

Nói cách khác, khi Lục Nhu mười tám tuổi đã bắt đầu chăm sóc cháu ngoại trai.

“Chính dì muốn như vậy, ba năm đại học, dì vừa đi học vừa chăm sóc cho anh.” Ánh mắt Lục Diệp Thanh dần dần phức tạp.

Cố Niệm bị mắc kẹt trong chính suy nghĩ của mình, “Nhưng nhìn qua dì nhỏ chỉ bằng tuổi em.”

Lục Diệp Thanh bật cười, có đôi khi cách quan sát của phụ nữ thật đặc biệt.

Rất đả kích người. Cố Niệm nâng tay vân vê mặt mình, “Không biết khi em đến tuổi của dì nhỏ thì sẽ như thế nào?”

“Yên tâm, cho dù em có xấu anh cũng sẽ không ghét bỏ em.”

Cố Niệm trầm mặc.

Lục Nhu tuy rằng nhìn qua thì ôn hòa, nhưng khi đặt câu hỏi tuyệt đối không mơ hồ. “Các cháu tính khi nào thì đi đăng ký đây?”

Thái dương Cố Niệm đầy mồ hôi, “Dì nhỏ, vấn đề này, cháu vẫn đang bàn với Diệp Thanh.”

“Dì đã xem qua, ngày 10 tháng 10 rất tốt.”

Cố Niệm gật đầu liên tục, “Cháu sẽ hỏi Diệp Thanh.”

“Khi nói chuyện kết hôn, các cháu có nói đến chuyện đưa con không?”

Cố Niệm giật mình, trong lòng oán thầm, dì nhỏ nghĩ thật nhanh. Cô đưa mắt tìm kiếm Lục Diệp Thanh, cũng không thấy bóng dáng anh đâu, “Lúc trước có đề cập qua.” Về mặt Cố Niệm ngẩn ra, quyết định ăn ngay nói thật, “Dì nhỏ, trước đây cháu đã có một cuộc hôn nhân thất bại, cháu còn có con gái nữa.” Cô không biết Lục Diệp Thanh đã nói qua với cô ấy chưa.

Sắc mặt Lục Nhu quả nhiên biến đổi, chỉ là không biểu hiện ra ngoài, “Như vậy đi. Dì tin tưởng ánh mắt của Diệp Thanh. Chuyện đưa bé các cháu cũng nên nghĩ đến. Diệp Thanh cũng không còn nhỏ, nếu các cháu không có sức lực thì hãy giao đứa nhỏ cho dì chăm sóc.”

Cố Niệm gật gật đầu.

Hai người ăn xong cơm chiều rồi mới trở về. Trên xe, rốt cuộc Cố Niệm cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Lo lắng sao?” Lục Diệp Thanh hỏi.

Cố Niệm ừm một tiếng, “Không lo lắng.”

“Dì nhỏ của anh không phải là người như vậy.” Lục Diệp Thanh yên lặng nói.

Cố Niệm sẽ không hỏi nhiều về chuyện di nhỏ của anh ta. Hai người cùng nhau trở lại phòng vẽ tranh.

Cả ngày hôm nay Phán Phán đều ở phòng vẽ tranh. Phương Hủ Hủ thì lên lớp, Phán Phán ở phía trước bàn vẽ xấu. Trước bức là nữ sinh viên thành phố D, tới nơi này kiêm chức.

Lúc Tống Hoài Thừa đi vào, liền thấy Phán Phán ngồi trên tấm đệm, yên lặng vẽ tranh.

Anh từng bước một đi tới, anh không nói gì nhìn thân thể nhỏ nhỏ của cô bé. Đột nhiên nghĩ đến Cố Niệm nói Phán Phán sinh ra chỉ có hai cân. Nhỏ như vậy, sao con bé có thể lớn lên?

“Phán Phán...” Tống Hoài Thừa chậm rãi ngồi xổm người xuống.

Phán Phán quay đầu thấy người đến là anh, hăng hái liền giảm xuống, ngáp một cái, quay đầu tiếp tục vẽ tranh.

“Đang vẽ cái gì thế?” Anh hỏi.

Phán Phán tiếp tục tô màu, thật lâu, cô bé vẽ xong, mới đứng lên.

Tống Hoài Thừa nhìn bức tranh của con bé, Phán Phán thật sự có thiên phú về hội họa, đây căn bản không giống tranh một đứa bé bốn tuổi có thể vẽ ra. “Đây là tranh của con?” Tống Hoài Thừa lấy tay ra dấu.

Phán Phán thấy anh biết ngôn ngữ ký hiệu (2), cô bé có chút ngạc nhiên, “Đây là mẹ, cháu, chú Lục, còn có em trai.”

(2) Ngôn ngữ dành cho người câm điếc

Sắc mặt Tống Hoài Thừa nhất thời đen lại, “Mẹ con đâu?”

“Mẹ và chú Lục đi hẹn hò rồi.” Phán Phán cười ngọt ngào. Phán Phán cũng không sợ làm anh khó chịu, quay đầu tiếp tục làm chuyện của mình.

Lúc này Phương Hủ Hủ đi ra, nhìn thấy Tống Hoài Thừa, sắc mặt cô nhất thời không tốt, “Tống Hoài Thừa, sao anh còn có mặt mũi tới đây? Thế nào? Còn muốn con gái sao?”

Tống Hoài Thừa nhú mày, “Đây là chuyện của tôi và Cố Niệm.”

“À...” Phương Hủ Hủ cười nhạt, “Thế nào? Lớn tuổi rồi, tự mình không sinh được con, nên muốn con của Cố Niệm sao? Tôi nói cho anh biết! Nằm mơ đi!”

“Phương Hủ Hủ, tự chăm sóc cho bản thân mình đi.” Sắc mặt Tống Hoài Thừa hơi đỏ một chút, “Nếu như cô thật sự xem Cố Niệm là bạn, cũng không cần vạ lây cả trong chầu.”

“Anh...” Trong nháy mắt sắc mặt Phương Hủ Hủ trắng bệch. “Cảm ơn lời khuyên của anh. Anh yên tâm, cho dù tôi chết, cũng không để Cố Niệm và Cố Phán có một chút thương tổn nào. Vậy còn anh? Anh nói với tôi những chuyện này là có ý gì? Anh quan tâm cô ấy sao?”

Tống Hoài Thừa nhìn thoáng qua Phán Phán ở một bên, đôi mắt to trong veo của con bé nhìn bọn họ. Anh giật giật khóe môi khô khốc.

Phán Phán lại vươn tay, nghiêm trang, “Di Hủ Hủ, di đã nói phải mắng chú ấy câu huyết lâm đầu.” (3) Giống như đang chất vấn Phương Hủ Hủ thất hứa.

(3) Theo mê tín dị đoan trước đây, nếu cầu huyết (máu chó) dính trên đầu yêu nhân, thì sẽ làm cho yêu pháp mất tác dụng. Về sau được dùng để tả sự mắng chửi rất hung dữ khiến cho người bị mắng chửi giống như yêu nhân bị nhiễm phải cầu huyết trên đầu, không có cách gì chống đỡ, bất lực không làm gì được.

Phương Hủ Hủ nở nụ cười, cười đến chảy nước mắt, “Tống Hoài Thừa, anh thấy được không? Anh nghĩ Phán Phán có thể sống cùng anh sao? Con bé vốn không hề tin anh, con bé cũng không coi anh là cha của nó. Ở trong lòng con bé, anh còn kém xa Lục Diệp Thanh.” Cô ấy hít một hơi thật sâu, nói từng chữ một, “Cố Niệm và Lục Diệp Thanh sẽ nhanh chóng kết hôn.”

Chương 31

Editor: Sâu Bạ

Beta: Mạc Y Phi

Tổng Hoài Thừa lạnh lùng nhìn cô ấy, “Phương Hủ Hủ, cô không cần chọc tức tôi.” Anh liếc mắt nhìn Phán Phán, “Các người để Phán Phán ở một nơi như thế này? Đây là yêu thương con bé mà các người luôn miệng nói sao?” Anh cười lạnh, “Tôi không tin một người đàn ông có thể hoàn toàn chấp nhận người phụ nữ đã có một đời chồng, huống chi cô ta còn có con rồi. Các người tin tưởng Lục Diệp Thanh như vậy?”

Tổng Hoài Thừa nhướn mày, lạnh lùng nói, “Không cần mù quáng mà việc gì cũng không nhìn rõ.”

“Vậy còn anh? Anh đối xử tốt với Cố Niệm sao? Không phải anh khiến cô ấy biến thành bộ dạng hiện tại à? Chú Cố cũng do anh đẩy vào tù, anh lấy thân phận gì đứng ở chỗ này chỉ trích chúng tôi? Tay Cố Niệm cũng không phải tại anh sao?”

“Tay cô ấy làm sao?” Tổng Hoài Thừa giống như nghe được cái gì.

Phương Hủ Hủ trừng mắt, không muốn trả lời câu hỏi của anh, “Anh ý vào thân phận của mình mới không kiêng nể gì tranh giành quyền nuôi dưỡng với Cố Niệm? Nhưng anh xứng sao? Anh thử hỏi Phán Phán, con bé có muốn hay không?”

Tổng Hoài Thừa nheo mắt, “Tôi sẽ đối xử tốt với con bé, cho con bé có cuộc sống tốt nhất.”

“Chó má!” Phương Hủ Hủ nghiến răng nói, “Anh chẳng qua chỉ là đang hối hận, bởi vì ngay cả anh cũng không biết bản thân muốn gì.” Cô cười khinh bỉ, “Tổng Hoài Thừa, người trong lòng anh là Cố Niệm. Anh yêu cô ấy! Nhưng anh không dám thừa nhận, anh là kẻ nhát gan. Anh sợ mọi thứ trong quá khứ, anh hối hận những gì đã làm. Bởi vì anh yêu cô ấy!”

Cố Niệm đi vào cửa chọt nghe thấy tiếng hét của Phương Hủ Hủ, cô giật mình, sắc mặt tái nhợt.

Lục Diệp Thanh đi sát phía sau, đương nhiên anh ta nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.

Phán Phán nhìn thấy mẹ trở lại, vội chạy đến, “Mẹ, âm ỉ chết mất, bọn họ làm con đau đầu.” Về mặt cô bé nhỏ tràn ngập sự tủi thân.

Không khí nháy mắt trở nên đông cứng.

Tổng Hoài Thừa từ từ xoay người, anh nhìn thấy Lục Diệp Thanh ôm Phán Phán, Cố Niệm đứng bên cạnh anh ta, nghiêm nhiên là bầu không khí một nhà hoà thuận vui vẻ.

Lục Diệp Thanh hơi cup mắt, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh, ánh mắt rõ ràng không tốt, “Tổng tiên sinh, ngài cảm thấy hứng thú với hội họa sao? Nhưng nơi này không phải là nơi để cho người lớn học tập, ngài vẫn nên đi tham quan những phòng tranh lớn thì hơn.”

Tổng Hoài Thừa cũng cười cười, “Không cần.” Anh nhìn thấy nhẫn trên tay hai người, “Xem ra bác sĩ Lục sắp có chuyện vui, chúc mừng.”

“Có thể nhận được lời chúc của Tổng tiên sinh là vinh hạnh của tôi. Đến lúc đó hoan nghênh Tổng tiên sinh đến uống một chén rượu nhạt.” Lục Diệp Thanh chân thành nói.

“Tất nhiên.” Ánh mắt Tổng Hoài Thừa thấp thoáng sự lạnh lẽo.” Hai vị chọn được ngày nhớ gửi thiệp mời cho tôi, tôi nhất định sẽ đến.”

Nói xong, anh liền rời đi.

Tổng Hoài Thừa vừa đi, Phương Hủ Hủ liền thở phào: “Hai người đã trở lại.”

Về mặt mọi người đều khác nhau, chỉ có Phán Phán là vui vẻ.

Cố Niệm thu lại vẻ mặt, “Hôm nay thế nào? Bạn lắm không?” Cô chuyển đề tài.

“Vẫn ổn.” Phương Hủ Hủ lén đánh giá Lục Diệp Thanh, “Anh Lục, anh và Niệm Niệm đều gặp cha mẹ hai bên rồi, khi nào thì đi đăng kí?”

Lục Diệp Thanh khôi phục sắc mặt, ôn hòa nói, “Việc này phải hỏi Niệm Niệm, cô ấy đồng ý, anh sẽ lập tức chuẩn bị.”

Khóe miệng của Cố Niệm cong cong, “Chúng ta nên nghe lời dì nói.” Không biết có phải do sự bức bách của Tổng Hoài Thừa quá mãnh liệt, trong lòng cô lại bắt đầu có chút lo lắng.

Lục Diệp Thanh hớn hở, “Niệm Niệm, em chắc chắn chứ?”

Cố Niệm gật gật đầu, “Nghe lời người lớn vẫn tốt hơn.”

Lục Diệp Thanh nắm chặt tay cô, “Tốt lắm, trước tiên chúng ta đi công chứng đã.”

Cố Niệm nhìn hần, “Được.” Nếu quyết định buông tha quá khứ, như vậy cô sẽ chặt đứt hết tất cả đường lui.

Chu Hảo Hảo lật tạp chí xem, thấy được bức tranh của Cố Niệm. Cô ta nắm chặt quyển tạp chí, trang giấy đều bị cô ta vò nát.

“Hảo Hảo...” Đồng nghiệp đi tới, “Có chuyện gì vậy? Cậu có thù oán với quyển tạp chí này à?”

Chu Hảo Hảo mất tự nhiên để tạp chí xuống, “Quay xong rồi?”

“Đúng vậy, cười đến không khép miệng lại được.” Đồng nghiệp xoa mặt, thuận tay lấy quyển tạp chí cô ta vừa mới lật xem, “Ồ, đây không phải triển lãm tranh mà chủ nhiệm Chu vừa cho chúng tôi đi sao?”

Chu Hảo Hảo ngược mắt, “Ai đi?”

“Mấy người chúng tôi, chúng ta tuyên truyền cho triển lãm tranh này năm phút đồng hồ đấy.” Đồng nghiệp nhớ tới cái gì, “Còn nữa, lần này triển lãm tranh vị kia nhà cậu cũng là nhà tài trợ.”

Sắc mặt Chu Hảo Hảo nhất thời cứng lại, cô ta nắm chặt tay. Anh cố ý tài trợ, bởi vì Cố Niệm dự thi. Từ đêm đó, Chu Hảo Hảo đã vài ngày không liên lạc với Tổng Hoài Thừa. Bọn họ đều hiểu có một số việc đã thay đổi.

Nhất là sau khi Cố Niệm trở về.

Đồng nghiệp nhìn thấy vẻ mặt Chu Hảo Hảo không đúng, rốt cục phát hiện ra có gì đó, “Cậu không biết sao?”

Chu Hảo Hảo nhếch mép, “Không biết cũng bình thường, hạng mục anh ấy tài trợ cũng rất nhiều. Thật ra thì tôi cũng có chút hứng thú với triển lãm tranh này.”

“Tổng tổng chắc là có vé vào cửa, đi cùng chắc được chứ.”

Khuôn mặt Chu Hảo Hảo chớp mắt hiện lên cái gì đó, cô ta bùng cốc nước trà đã lạnh trước mặt lên, uống liền mấy ngụm.

“Đừng uống, buổi tối không ngủ được thì ngày mai mắt lại thâm quầng.”

Chu Hảo Hảo cau mày, mấy buổi tối gần đây cô ta không ngủ ngon. Hiện tại ngẫm lại thấy thời gian không đợi người. Uống hết ly trà, cô ta lái xe đến công ty Tổng Hoài

Thừa.

Thư kí vừa thấy cô ta, vội đứng lên ý cười, “Chu tiểu thư, cô đã tới.”

Chu Hảo Hảo gật gật đầu, “Tổng giám đốc có ở đây không?”

“Tổng tổng gần đây không đến công ty.”

Chu Hảo Hảo sững sốt, “Xem ra tôi bận đến quên mất rồi. Đây là bánh ngọt tôi mang cho anh ấy, mọi người ném thử đi.”

“Chu tiểu thư, cô khách khí quá.”

Chu Hảo Hảo để lại đồ, xoay người vào thang máy, cô ta lên xe, nghĩ một chút rồi gọi điện thoại.

Từ Hành ở công ty, nhìn thấy điện thoại, anh ta giật mình, một lát sau mới nhận điện thoại, “Hảo Hảo...”

“Từ Hành, gần đây Hoài Thừa bận bịu việc gì thế?” Chu Hảo Hảo hỏi.

“Em có thể trực tiếp gọi điện thoại hỏi cậu ấy.” Từ Hành ôn hòa nói.

Chu Hảo Hảo cắn cắn môi, “Từ Hành, nếu như vậy sao em lại phải gọi cho anh?” Cô ta ghen ngào nói, “Giữa bọn em có chút chuyện.”

Từ Hành nhíu chặt lông mày, anh ta nhìn ra cửa sổ phía trước, nhìn thấy những tòa nhà cao tầng xa xa san sát nối tiếp nhau, lại có cảm giác xa lạ, “Hảo Hảo, đây là chuyện của hai người, anh là người ngoài không thể giúp được.”

Chu Hảo Hảo nghe anh ta nói như vậy, nhất thời cầm chặt tay lái, “Từ Hành, ngay cả anh cũng không đứng về phía em sao?” Chu Hảo Hảo cực kỳ đau lòng, cô ta không biết tại sao lại trở nên như vậy.

Từ nhỏ ba người bọn họ đã cùng nhau lớn lên, vì sao đến bây giờ càng lúc càng xa cách?

Từ Hành cảm thấy chua xót, “Em đừng khóc. Hoài Thừa gần đây đều nghỉ ngơi, không đến công ty, cậu ấy chuẩn bị ra tòa án giành quyền nuôi con với Cố Niệm. Hảo Hảo, cần gì phải tự làm khổ mình như thế.” Từ Hành nặng nề nói câu cuối rồi cúp điện thoại.

Chu Hảo Hảo thở dài, đầy tủi thân.

Thứ hai, một cuốn tạp chí đột nhiên đăng tin tức. Một thương nhân giàu có và con riêng, bài báo cũng không nói rõ tên họ nhưng bức hình trên đó là ảnh của Chu Hảo Hảo.

Mọi người không để ý lắm đến thương nhân nọ vì những người như vậy quá nhiều rồi. Nhưng mỹ nữ đại diện nổi tiếng của D thị thì mọi người đều biết.

Cùng với đó còn lộ ra ảnh chụp Tống Hoài Thừa và con gái chơi đùa, Tống Hoài Thừa chỉ lộ bóng dáng, còn Phán Phán lại đối diện với ống kính, nhưng khuôn mặt đã làm mờ.

Tin tức này nhất thời trở thành câu chuyện của mọi người lúc trà dư tửu hậu, là mục tiêu của các phương tiện truyền thông.

Tin tức vừa lộ ra, không đến nửa ngày, chuyện Tống Hoài Thừa đã bị đào ra.

Khi Cố Niệm nhìn thấy tin tức, nắm chặt bút trong tay, cô chết lặng. Đúng lúc ấy Lục Diệp Thanh gọi điện thoại tới, “Em về nhà trước, anh đi đón Phán Phán. Không cần sợ hãi.”

Lời Lục Diệp Thanh nói cũng không trấn an được cô, Cố Niệm vẫn cứ bất an không yên.

Lục Diệp Thanh vội vàng tới nhà trẻ, phát hiện hơn mười phóng viên ở cổng nhà trẻ. Anh ta không khỏi nhăn mày, xuống xe, đưa bảo vệ xem thẻ đưa đón, anh ta mới có thể đi vào.

Về mặt bảo vệ khẩn trương: “Tôi làm bảo vệ nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gặp trường hợp như vậy. Những phóng viên đó cũng quá kinh khủng, chờ ở đây cũng hơn bốn tiếng đồng hồ rồi.”

Lục Diệp Thanh đi vào lớp học của Phán Phán, kết quả cô trông trẻ cho biết, giữa trưa Phán Phán đã được đón đi rồi.

Sắc mặt Lục Diệp Thanh xanh mét, “Người nhà Phán Phán chưa tới đón, các người sao có thể cho người khác đón con bé đi?!”

Cô trông trẻ cũng giật mình kinh hãi, tình hình bên ngoài các cô đều biết, “Đón Phán Phán đi không phải người lạ, là cha của Phán Phán. Huống chi, bên ngoài nhiều phóng viên chờ sẵn như vậy, anh bảo chúng tôi phải làm sao bây giờ?”

Lục Diệp Thanh trầm mặc đi ra từ nhà trẻ. Một phóng viên ngăn anh ta lại, “Vị tiên sinh này, anh có biết con gái Tống Hoài Thừa đang ở chỗ nào trong nhà trẻ không? Anh đã nhìn thấy cô bé chưa?”

Lục Diệp Thanh không để ý câu hỏi của phóng viên, cả người tràn ngập sự lạnh lẽo, làm cho phóng viên không tự chủ lùi về phía sau.

Cố Niệm gọi điện thoại tới, “Diệp Thanh, đón được Phán Phán chưa? Nó thế nào? Có phải bị dọa sợ rồi không?”

Cố hòng Lục Diệp Thanh đang ngắt, “Phán Phán hẳn là sẽ không có chuyện gì, Tổng Hoài Thừa đã đón con bé đi rồi.”

Cố Niệm nhất thời không nói nên lời.

“Em đừng lo lắng, ít nhất anh ta đón Phán Phán đi so với việc bị phóng viên đuổi theo chụp hình vẫn tốt hơn.”

Cố Niệm nhắm mắt lại, nghĩ rồi nói, “Em biết rồi.” Mồ hôi lạnh trên người giống như đã kết băng, cả người không có một chút độ ấm,” Anh cũng về đi.”

Cố Niệm nắm điện thoại, trong mắt không còn chút sức sống nào. Cô không rõ, tại sao ông trời lại cho cô nhiều thử thách như vậy.

Cô muốn yên ổn sống, lại vẫn luôn không được như mong muốn.

Chu Hảo Hảo đọc xong tạp chí, vẻ mặt bình tĩnh, cô ta vẫn đi quay như thường. Chờ sau khi chương trình kết thúc, mấy đồng nghiệp có quan hệ tốt đến an ủi cô ta.

Cô cười cười, “Không có việc gì. Tôi và anh ấy tốt lắm, chúng ta đều làm về truyền thông, vẫn có khả năng nhận biết đúng sai.”

“Hảo Hảo, có phải cô đắc tội người nào không?”

Về mặt Chu Hảo Hảo hoang mang, “Tôi cũng không biết.”

“Haizz, không bằng nhân dịp này cô nghỉ ngơi vài ngày đi.”

Chu Hảo Hảo lên tiếng, “Mọi người vất vả rồi.”

Chu Hảo Hảo gọi điện thoại cho Tổng Hoài Thừa, rất lâu mới có người bắt máy, “Hoài Thừa, anh có xem tin tức trên mạng không?”

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa lạnh như băng, “Em có sao không?”

“Không. Nhưng lúc ra ngoài cũng có phóng viên thường theo đuôi.”

“Ừ, vậy mấy ngày nay em nghỉ ngơi đi, ra ngoài nhớ cẩn thận, anh không hy vọng phải giúp em thu dọn hậu quả.”

“Vậy còn anh? Anh thì sao?”

Tổng Hoài Thừa im lặng trong chốc lát, “Phán Phán ở chỗ anh.”

“Vậy em đến chỗ anh.”

“Không cần, anh sẽ xử lý xong xuôi chuyện này.” Tổng Hoài Thừa nâng tay xoa thái dương, “Em chú ý an toàn.”

Cứ như vậy đuổi cô ta đi sao? Chu Hảo Hảo phát hiện bản thân càng ngày càng không hiểu anh. Trong lòng anh thật sự có Cố Niệm? Như vậy tình cảm cô ta và anh từ nhỏ đặt ở đâu?

Ở bên cạnh anh lúc anh đau khổ nhất là cô ta.

Là cha Cố Niệm làm hại anh mất cha, chẳng lẽ anh đã quên rồi sao?

Chu Hảo Hảo rốt cuộc không kìm nén được, khóc ầm lên.

Khi nhận được điện thoại của mẹ, Chu Hảo Hảo vừa mới bước vào phòng tân hôn mà Tổng Hoài Thừa chuẩn bị, chỗ này đã sớm trang hoàng, bố trí xong, lấy đèn trắng và xám làm chủ đạo, đồ dùng đều theo phong cách Châu Âu, chất liệu tuyệt đẹp, đơn giản mà sang trọng.

Phong cách hoàn toàn khác với căn phòng trước đây Cố Niệm từng ở. Đúng vậy, cô ta vô cùng đề ý đến quá khứ của Cố Niệm và Tổng Hoài Thừa.

“Bài báo đó là thế nào? Hoài Thừa và Cố Niệm có con? Lúc ly hôn không phải nói không còn quan hệ gì sao?” Trong giọng nói của mẹ Chu lộ ra vài phần tức giận.

“Chúng con cũng không biết, Cố Niệm lừa mọi người, lúc ly hôn cô ta đã mang thai.”

Mẹ Chu hừ một tiếng, “Yên yên lặng lặng rồi đi bốn năm, cố tình trở về lúc các con kết hôn, trở về còn mang theo con mình. Cô ta định làm gì? Chẳng lẽ cô ta muốn trở về trả thù?”

Chu Hảo Hảo lâm vào trầm mặc.

“Con và Hoài Thừa gần đây thế nào?”

Cô ta không giấu diếm, “Sau khi Cố Niệm trở về liền thay đổi.”

Mẹ Chu vừa nghe thì hận đến nghiến răng nghiến lợi, “Tổng Hoài Thừa đối xử với con không tốt?”

Chu Hảo Hảo không nói gì.

“Thật quá đáng. Chờ cha con về mẹ sẽ nói với ông ấy, con cũng đừng suy nghĩ nhiều. Có con thì thế nào, ly hôn rồi nhưng trước mặt Hoài Thừa con cũng đừng bất mãn, đối xử với nó vẫn giống như trước đây, như vậy trong lòng nó sẽ càng thêm áy náy.”

Từ lúc Tổng Hoài Thừa đón Cố Phán đi con bé vẫn cứ khóc mãi. Cho dù Tổng Hoài Thừa nói như thế nào đều không nghe.

Tổng Hoài Thừa một tay nắm tay cô bé, một tay cầm khăn mặt, đứng bên cạnh.

“Đừng khóc.” Anh hạ giọng nói.

Phán Phán khóc đến mức hai mắt đỏ hồng, anh nhíu nhíu mày, giơ tay định lau mặt cho con bé, Phán Phán lại vội vàng co rúm lại.

Tổng Hoài Thừa nhìn chăm chăm mặt con bé, “Chú chỉ muốn lau mặt giúp con.”

Phán Phán căng thẳng nhìn anh, “Cháu muốn về nhà.”

“Nhà?” Tổng Hoài Thừa hỏi ngược lại, lộ vẻ bất đắc dĩ.

Phán Phán không biết làm sao, lại nhìn thấy sự đau lòng trong mắt anh.

Tổng Hoài Thừa nhếch miệng, nhẹ giọng nói, “Phán Phán thích ăn gì?”

Cố Phán khó hiểu nhìn anh, “Bánh trôi nhân thịt mẹ làm.”

Cái đó làm rất dễ. Nhưng đối với một đứa bé mà nói, khi sống trong hoàn cảnh khó khăn thiếu thốn, đó là điều con bé khát vọng nhất.

“Mẹ con biết làm bánh trôi nhân thịt?” Tổng Hoài Thừa nháy mắt mấy cái.

Cố Phán thẳng thắn gật đầu, “Mẹ làm bánh trôi nhân thịt rất ngon.”

Trong lòng Tổng Hoài Thừa dường như nhói lên một chút, “Đáng tiếc thật, chú chưa từng được ăn thử.”

Cố Phán nhú mảy, “Chú đưa cháu về, cháu sẽ bảo mẹ mời chú ăn bánh trôi nhân thịt mẹ làm.”

Niềm vui vừa mới dâng lên trong lòng Tống Hoài Thừa đột nhiên mất sạch, anh không nói, tay xoa xoa mặt Cố Phán, “Giống hết như con mèo nhỏ, khó coi chết đi được.” Động tác dịu dàng giống như trong tay là báu vật quý giá nhất trên đời.

Lau mặt xong Cố Phán bắt mẫn nói thầm, hiển nhiên không cảm kích, “Sao chú lại biết ngôn ngữ của người câm điếc?”

“Học.” Tống Hoài Thừa trả lời. Thật sự là xem thường con nhóc này, mới có bốn tuổi sao lại thông minh như vậy. “Đói không?”

Cố Phán nuốt bụng, bụng đột nhiên kêu vài tiếng khiến con bé ngượng ngừng gục đầu xuống.

Tống Hoài Thừa giơ tay ra, “Đi thôi, đến phòng khách ăn cơm.”

Cố Phán nhăn mặt, “Cháu không ăn, chú đưa cháu về nhà cháu mới ăn cơm.”

“Còn muốn ra điều kiện? Ai dạy con.” Tống Hoài Thừa đứng lên, ngồi vào sofa nhắm mắt.

Cố Phán nhìn anh chằm chằm, một lát sau, thấy anh ngủ say. Phán Phán liền đứng lên, đi đến nhà ăn, trên bàn cơm có vô số món ăn vô cùng hấp dẫn, Phán Phán nuốt nước miếng.

Cái bụng nhỏ lại kêu lên.

Nhưng còn phải thừa dịp anh ngủ để trốn về nhà.

Bàn tay nhỏ bé chạm vào tay nắm cửa, nhưng cái cửa này lại không mở được. Hai tay Cố Phán nắm chắc tay nắm cửa dùng hết sức. Nhưng cửa vẫn không mở.

Phán Phán gấp đến nỗi đầu đổ đầy mồ hôi, nước mắt cũng chảy ra.

“Thế nào? Muốn chạy trốn hả?” Tống Hoài Thừa bắt giắc đi đến phía sau con bé, dễ dàng ôm cô bé đang run rẩy vào trong lòng, lại nghiêm túc nói, “Con mà chạy ra ngoài như thế sẽ bị người ta bắt cóc, đến lúc đó chú và mẹ con sẽ vô cùng lo lắng!”

Phán Phán sụt sịt, “Mẹ nhất định sẽ rất đau lòng, mẹ không bao giờ rời khỏi cháu.”

Tổng Hoài Thừa nhìn vật nhỏ trong lòng, trong mắt tràn đầy nhu tình, “Thật ra... cha cũng sẽ rất đau lòng.”

Phán Phán tròn to mắt nhìn anh.

Từ “cha” rất xa lạ với cô bé.

Tổng Hoài Thừa lại có chút không tự nhiên, không dám nhìn con gái của mình, “Không có bánh trôi thịt, nhưng có sườn xào chua ngọt, tôm chưng.”

Cố Phán đã sớm đói bụng, cô bé ngồi xuống ghế nhưng không nhìn đồ ăn.

Tổng Hoài Thừa làm sao không biết suy nghĩ của bé, anh gấp đồ ăn vào trong bát con bé, “Ném thử đi, có sức mới có thể chạy.”

Cố Phán ngồi thẳng tắp, cô bé còn thật sự nghĩ anh nói rất có lý. Ăn một miếng sườn xào chua ngọt, quả nhiên ăn rất ngon, cô bé không tự chủ tiếp tục ăn.

Tổng Hoài Thừa cong cong khóe miệng cười. Qua một lúc lâu, anh mới phản ứng lại, cầm đũa lên ăn cơm, “Chậm một chút, không ai giành với con đâu.” Anh nhìn cô bé trước mặt, ánh mắt lạnh lùng thoáng chốc có chút ẩm ướt.

Cố Phán thật sự rất đói, bữa sáng chỉ uống một ly sữa mà lúc này đã là hai giờ chiều.

Tổng Hoài Thừa dần lại tâm trạng của mình, mới quay sang, nhìn thấy con bé tự giác ăn cơm, không hề cần người khác để ý.

Tổng Hoài Thừa thấy Phán Phán thích ăn tôm, liền bóc vỏ cho con bé. Tay Phán Phán đầy dầu, tay trơn nên làm con tôm rơi xuống.

Tổng Hoài Thừa vừa định nói gì, Phán Phán đã đem trứng tôm bỏ vào trong miệng, vẻ mặt tràn ngập sự thoải mái. Anh giật mình, ngực giống như bị một cây búa nặng nề nện vào, vô cùng đau lòng, loại đau đớn này khó có thể miêu tả.

Đó chỉ là một động tác bình thường, chỉ là khi Phán Phán làm anh mới hiểu được, hoàn cảnh lớn lên khiến hiện tại con bé không nữa vứt đi cả những thức ăn rơi trên bàn.

Cố Phán ngay thơ liếm đầu ngón tay, dường như đó đều là mỹ vị. Tổng Hoài Thừa lấy khăn kiên nhẫn lau tay cho con bé, cũng không nói gì.

Cố Phán khoa tay múa chân “Ngon quá, cháu chưa bao giờ được ăn trứng tôm ngon như vậy.”

“Nếu con thích về sau cha sẽ thường xuyên mua cho con ăn.” Giọng Tống Hoài Thừa dịu dàng đến mức không giống anh của ngày thường.

Cố Phán mím miệng, không nói gì, trong lòng lại oán thâm, con không cần đâu. Bé muốn ở cùng mẹ và chú Lục.

Ăn cơm xong, Cố Phán không để ý, cuộn mình trên sofa ngủ. Thân mình co lại giống như một đứa trẻ đang nằm trong lòng mẹ, đó là biểu hiện thiếu cảm giác an toàn.

Tống Hoài Thừa đi đến cạnh sofa, thàng mười, ở thành phố D vô cùng nóng. Trên người Cố Phán mặc áo khoác và áo sơ mi dài tay. Tống Hoài Thừa thấy bé đổ mồ hôi liên tục vội cởi áo khoác ra.

Anh cầm áo khoác, đôi mắt nhìn lướt qua, vừa thấy đã biết là quần áo vừa hè. Quần áo tuy rằng sạch sẽ, nhưng đã có chút cũ.

Anh trầm tư, có vẻ quần áo Phán Phán mặc đều đã cũ. Tống Hoài Thừa nhìn sơ mi dài tay, từ cổ tay đến gấu tay cách một đoạn dài.

Anh hít một hơi thật sâu, cầm lấy điện thoại gọi cho trợ lý, “Giúp tôi đặt vài bộ quần áo mang đến đây, đồ mà trẻ con bốn năm tuổi mặc được, hôm nay mang đến luôn.”

Ngắt điện thoại, anh chăm chú nhìn Cố Phán.

Tống Tiểu Cố, con đã trở lại rồi.

Tống Hoài Thừa vẫn chờ điện thoại của Cố Niệm nhưng lần này cô lại không gọi đến. Rốt cuộc anh đành gọi đi.

Lúc Cố Niệm nhận được điện thoại của anh, cô ngây người một lúc lâu.

Khi điện thoại kết nối, hai người đều im lặng.

“Cố Niệm, tôi đón Phán Phán đi rồi.” Giọng anh khàn khàn, “Bây giờ con bé đang ngủ, tôi đang ở căn nhà trước...”

“Được, bây giờ tôi đến đón Phán Phán.” Trong mắt cô tràn ngập sự hoang mang.

“Được, tôi chờ cô.”

~~~ Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hai bên đều đang do dự ~~ Tôi đồng ý với mọi người, cứ từ từ thôi. Tống Cận Bã và Cố Niệm có thể quay lại không?

Mọi người thấy được không, hiện tại Tổng Cận Bã rất khó chịu (ノゝ)

Hay là phải chịu đựng hết đau thương, mới hiểu được chân tình đáng quý đến nhường nào.

Chương 32

Editor: Sâu Bạ

Beta: Mạc Y Phi

Lúc Cố Niệm lái xe đến đã là bốn giờ sau. Thành phố D mấy năm nay thay đổi rất nhiều, đường cái được sửa sang rộng lớn sạch sẽ. Sau khi cô trở về cũng chưa đi qua chỗ này, mắt không thấy tâm không phiền, nơi này cô đã từng rất hạnh phúc nhưng cũng đầy bí ẩn.

Xe taxi dừng lại trước cửa tiểu khu, cô đi xuống, về mặt cô đơn.

Ra vào ở đây đều cần thẻ. Cố Niệm đi đến cửa bảo vệ, “Xin chào, tôi đến tìm nhà 6 tầng 6 khu A, làm phiền anh mở cổng.”

“Cảm phiền chị đợi chút để chúng tôi liên hệ với chủ hộ.”

Cố Niệm đứng một bên đợi.

Lúc này có thanh âm vang lên mang theo kinh ngạc, “Cố tiểu thư?”

Cố Niệm quay đầu lại nhìn anh ta, chàng trai trẻ tuổi mặc quần áo bảo vệ, cô có chút không nhận ra. Anh ta là ai?

“Cố tiểu thư, đã lâu không gặp. Năm ấy trời mưa to, cô đã cho tôi mượn quần áo để thay.” Anh ta gãi đầu có chút thẹn thùng nói, “Bộ quần áo kia tôi còn chưa trả lại cô.”

Cố Niệm chậm rãi nhớ lại, cô có chút ngại ngùng: “Tôi xin lỗi, tôi không thể nhớ chuyện đó.”

“Cũng đã qua nhiều năm rồi. Bây giờ cô lại về đây sống?”

“Tôi đến đây bàn công việc.”

“Vậy tôi mở cửa cho cô. Cô mau vào đi.”

“Cảm ơn.” Cố Niệm gật đầu.

“Không cần khách khí.” Người bảo vệ ngượng ngùng nói, “Hiện tại tôi là đội trưởng đội bảo an ở đây, có việc gì có thể tìm tôi.”

“Được.” Trong lòng Cố Niệm đột nhiên có một tia ấm áp.

Cảnh vật nơi này dường như không có thay đổi gì, cô đứng dưới tòa nhà quen thuộc, hơi ngẩng đầu lên, trong lòng dâng lên cảm giác mất mát. Tất cả mọi thứ trong quá khứ dường như đều hiện lên trước mắt, trong lòng lại càng thêm phiền não.

Bước vào thang máy, nhìn những con số đang chạy, trong lòng cô lại cảm thấy phiền muộn. Vốn nghĩ sau khi rời khỏi nơi đây cả đời này cũng chẳng bao giờ trở lại nhưng cô đã trở lại rồi.

Đây là vận mệnh trên người sao?

Hít một hơi thật sâu, nâng tay gõ cửa, âm thanh đều đều.

Cửa mở rất nhanh, Tống Hoài Thừa đứng ở cửa, bốn mắt nhìn nhau, cả hai người đều thấy rõ cảm xúc trong đôi mắt nhau.

Tống Hoài Thừa nhẹ nhàng nói: “Phán Phán đang ngủ.”

Cố Niệm không nói gì, đi thẳng vào, liếc nhìn xung quanh, nhưng chỉ nhìn một cái rồi không nhìn nữa.

Phòng cô vẫn giống như lúc cô rời đi. Anh giữ lại phòng này có ý gì?

Cố Niệm âm thầm nắm chặt tay, Tống Hoài Thừa còn nhiều phòng ở, phòng này xử lý hay không xử lý đều như nhau.

Đi vào phòng khách không nhìn thấy Phán Phán, “Phán Phán ngủ ở phòng nào?”

“Phòng ngủ.” Tống Hoài Thừa khàn giọng trả lời.

Cố Niệm không ở lâu thêm chút nào, trực tiếp đi đến phòng ngủ, cửa phòng ngủ khép hờ, lúc cô đẩy cửa ra, ánh cười quen thuộc lọt vào tầm mắt.

Khuôn mặt cô trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, sắc mặt tức giận, cô kìm nén bản thân không nhìn bức ảnh kia, đi đến bên cạnh Phán Phán.

Phán Phán ngủ say, lông mi dày giống như cánh bướm nhẹ nhàng rung động, căn bản không biết mẹ đã đến.

“Phán Phán, mẹ đến rồi đây, mau thức dậy nào.”

Phán Phán vẫn ngủ say, hô hấp đều đều.

“Phán Phán, dậy thôi...” Cố Niệm gọi, không có biện pháp đành phải ôm lấy Phán Phán.

“Tay cô không thể ôm con bé. Để Phán Phán ngủ thêm một chút. Chờ con bé tỉnh tôi đưa hai người trở về.” Trong đôi mắt Tống Hoài Thừa tràn ngập sự ôn hòa.

Cố Niệm ngược mắt, sắc bén liếc anh một cái, “Anh tốt như vậy sao? Anh tưởng tôi sẽ nhường quyền nuôi dưỡng Phán Phán?” Cô trào phúng nói.

Mặt Tống Hoài Thừa trắng bệch.

“Anh làm những việc này, không phải là muốn giành quyền nuôi nấng sao?”

“Cô cho rằng những tin đồn đó là tôi làm?” Anh cắn răng nói.

“Bằng không thì là gì?” Cố Niệm lạnh giọng, “Nhưng tôi không rõ, anh cần gì nói Phán Phán là con riêng, đối với anh có gì tốt chứ?”

Sắc mặt Tống Hoài Thừa lạnh lẽo, “Tôi muốn quyền nuôi nấng Phán Phán rất dễ dàng, cần bản không cần làm như vậy.”

“Ai biết được. Bốn năm anh đuổi cùng giết tận Cố gia, bằng không cũng sẽ không có mấy tên côn đồ thường tới tìm chúng tôi gây phiền phức.”

“Cô nói cái gì?!” Tống Hoài Thừa nắm chặt tay cô, sắc mặt xanh mét, “Côn đồ gì cơ?”

Cố Niệm buồn bã cười, “Ngài đúng là quý nhân hay quên, nếu đã quên, hỏi tôi làm gì.”

Phán Phán không thoải mái xoay người, Cố Niệm có chút không chịu nổi, đành phải đặt cô bé lên giường. Phòng sạch sẽ, đầu giường đặt những món đồ chơi nhỏ.

Tống Hoài Thừa đứng phía sau, “Cô nói rõ ràng cho tôi!”

Cố Niệm cắn môi không nói thêm một câu.

Lúc này điện thoại anh đổ chuông, Tống Hoài Thừa ra khỏi phòng ngủ. Trơ lý đưa quần áo tới.

“Tống tổng, anh xem xem quần áo thích hợp không? Không được tôi đi mua lại.”

Tống Hoài Thừa gật đầu, “Cậu về đi.”

Cố Niệm làm sao có thể nghe lời Tống Hoài Thừa, cô đánh thức Phán Phán. Phán Phán đang ngủ rất ngon, vừa tỉnh lại thì cực kỳ tức giận, ánh mắt nửa mở nửa nhắm, tính khí khi rời giường sao lại tệ như thế này.

Cố Niệm thở dài một hơi, không thể không nói, đêm này thật sự rất giống Tống Hoài Thừa.

“Ngủ y như con heo con vậy, đi thôi, chúng ta về nhà.”

Phán Phán ở trên giường lăn qua lăn lại, cuối cùng lăn vào lòng Cố Niệm, mặt chạm vào ngực cô, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cọ cọ, tay cũng không tự giác ôm lấy mẹ sờ tới sờ lui, khuôn mặt nhỏ nhắn rốt cục có chút thỏa mãn.

“Xấu hổ chưa kia?” Cố Niệm rút ra bàn tay nhỏ bé ra, “Về nhà thôi.”

Phán Phán mím miệng, tay lại chỉ chỉ trên tường, “Mẹ, đó là mẹ.”

Cố Niệm lại nhìn bức ảnh kia, nhất thời trong lòng dâng lên một ngọn lửa. Lửa giận bốn năm hoàn toàn bộc phát. Cô cầm khung ảnh sắc mặt có chút điên cuồng, rất nhanh lấy ảnh chụp ra.

Động tác trên tay không có một chút do dự, “xoẹt” một tiếng, cứ như vậy bức ảnh chậm rãi biến thành từng mảnh giấy nhỏ vương vãi khắp sàn.

Khóe miệng Cố Niệm xuất hiện nụ cười lạnh.

Phán Phán khó hiểu nhìn, cặp mắt mở to.

Mà bên ngoài, Tống Hoài Thừa nhìn một chiếc váy liền màu hồng nhạt, anh nghĩ Phán Phán hẳn là sẽ thích.

Mà khi anh đến gần phòng ngủ, thời gian tựa như yên lặng. Bức ảnh kia không còn nữa, mặt tường trống rỗng, mà trên sàn chỉ còn lại có đầy những mảnh vụn nhỏ. Tống Hoài Thừa nắm chặt tay thành nắm đấm, mi tâm cũng nhăn lại.

Cố Niệm chậm rãi xoay người chống lại ánh mắt của anh, trong mắt tràn đầy khinh thường. Nhìn thấy sự mất mát trong mắt anh, cô lại có cảm giác vui sướng khi trả thù.

Tống Hoài Thừa nhếch miệng, “Phán Phán, lại đây, thử quần áo mới.”

Phán Phán nhìn hai người, cuối cùng đi đến bên cạnh Cố Niệm, khoa tay múa chân, “Mẹ, chúng ta về nhà.”

Cố Niệm chớp mắt, “Được.”

Mẹ con hai người đi ngang qua người Tống Hoài Thừa. Cố Niệm đột nhiên dừng lại.

Đôi mắt Tống Hoài Thừa đột nhiên ánh lên chút mong đợi.

“Vô dụng thôi. Anh làm những việc này, quần áo đẹp hơn nữa, đồ chơi tinh xảo ra sao cũng không thể bù đắp cho con bé những năm tháng gian khổ. Có trách chỉ trách anh lúc trước đã quá tuyệt tình.”

Tống Hoài Thừa á khẩu không trả lời được, lời nói của Cố Niệm như một cây đao đâm mạnh vào tim anh. Anh vươn tay muốn giữ chặt Phán Phán, “Nó cũng là con gái tôi.” Thanh âm nặng nề, không còn mang vẻ tàn nhẫn như trước.

Tống Hoài Thừa đã thay đổi, thật sự thay đổi rồi.

“Phán Phán là con gái của anh không sai, nhưng thế thì sao? Anh cảm thấy nếu con bé biết cha mình đã từng không mong muốn sự xuất hiện của nó sẽ thế nào?”

Sắc mặt Tống Hoài Thừa lúc xanh lúc trắng, “Hiện tại...không giống như trước, Tống Tiểu Cố thật sự tồn tại.”

Tống Tiểu Cố, ba chữ giống như một quả lựu đạn nổ mạnh.

Sắc mặt Cố Niệm thay đổi trong nháy mắt, lục phủ ngũ tạng chột đau đớn vô cùng, “Anh có tư cách gì nhắc đến ba chữ này? Tống Hoài Thừa, anh hiểu được gì cơ chứ?” Trong đầu Cố Niệm đột nhiên xuất hiện ba chữ này.

Cô chỉ muốn điên cuồng vò nát ba chữ ấy.

Tống Tiểu Cố...

Anh không biết khi nhớ đến những chữ đó là tâm trạng như thế nào, nó nhắc nhở sự ngu xuẩn của mình, giống như bị người ta tàn nhẫn tát mấy cái.

Đó là tình yêu ngu xuẩn. Tay dùng sức, móng tay như đâm sâu vào da thịt.

Tống Hoài Thừa giữ chặt tay cô, “Đủ rồi.”

Cố Niệm không quan tâm, giống như uất ức bao năm đều bộc phát không thể nhịn được nữa, “Anh nhớ chuyện này để làm gì? Một lần lại một lần nữa nhắc nhở tôi đã ngu xuẩn thế nào sao? Tống Hoài Thừa, anh thắng rồi. Hay anh muốn tôi chết mới vui vẻ? Mới có thể trả lại mạng cho cha anh? Có phải không?”

Đôi mắt Tổng Hoài Thừa đỏ bừng, trong mắt tràn ngập tình cảm phức tạp, “Cố Niệm, không phải như thế.” Anh nghẹn ngào, “Tôi tình nguyện không quen biết em, cũng không muốn... tổn thương em.” Nhiều như vậy năm, anh không dám bước vào nơi này.

Bởi vì anh không dám nghĩ lại những việc đã gây ra cho cô.

Mất đi em, báo thù được thì thế nào? Anh không vui vẻ, không hề vui vẻ chút nào.

Anh mới là người thua, thua thảm hại.

Cố Niệm đau lòng khóc, trước mắt mờ hồ vô cùng. Cô hận!

Tổng Hoài Thừa mạnh mẽ ôm cô, “Niệm Niệm, tôi không buông tay được.”

Không buông tay em được, hiện tại cũng không bỏ được Phán Phán.

“Anh không buông tay được? Nhưng tôi đã sớm không phải Cố Niệm trước kia.”

Tình không còn, chỉ còn hận.

Phán Phán đột nhiên khóc, bé gơ nắm tay, đánh vào đùi Tổng Hoài Thừa.

Tổng Hoài Thừa rút cuộc cũng buông Cố Niệm ra.

Cố Phán ôm Cố Niệm, trên mặt tràn đầy sự sợ hãi cùng bất an. Cố Niệm cúi người ngồi trên sàn nhà Cố Phán cầm lấy tay cô, “Mẹ, đừng khóc.”

Khóe miệng cô bé chậm rãi nhếch lên, thanh âm khô khốc.

“Mẹ đừng khóc.”

Tiếng khóc của Cố Niệm ngừng lại, lệ vẫn đọng nơi khóe mắt: “Phán Phán, con... có thể nói?” Cô không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào cô bé, “Phán Phán...”

Trên mặt Tổng Hoài Thừa cũng tràn đầy ngạc nhiên và vui sướng, anh không kìm chế được bản thân, “Phán Phán...”

Cố Niệm ôm cổ Phán Phán, đẩy anh ra “Phán Phán, nói thêm câu nữa được không?”

Phán Phán hít một hơi thật sâu: “Mẹ, đừng khóc, Phán Phán sẽ bảo vệ mẹ.”

Thời gian giống như dừng lại.

Lúc này, Cố Niệm mới hiểu được, âm thanh tuyệt vời nhất trên đời là âm thanh của Phán Phán. Nước mắt không kìm được lại rơi, “Phán Phán, thật tốt quá, cuối cùng con cũng có thể nói được rồi. Thật tốt quá!”

Mặt Phán Phán chôn trong ngực cô, Cố Niệm vừa khóc vừa cười.

“Mẹ...” Phán Phán nhỏ giọng gọi.

Tổng Hoài Thừa ngồi xồm xuống, ánh mắt mãnh liệt khóa chặt hai mẹ con, nhưng anh phát hiện dường như mình đã trở thành người dư thừa. Anh chưa xót nhếch mép, tốt rồi, cuối cùng Phán Phán đã có thể nói.

Cố Niệm và Phán Phán cứ ngồi như vậy nói chuyện, giống như hai đứa ngốc.

Giọng của Cố Niệm khàn khàn, “Phán Phán, mẹ thật sự rất vui.”

Phán Phán khôi phục tâm tình, “Vừa rồi con rất sợ.”

“Là mẹ không tốt.” Cố Niệm hít sâu một hơi, ngược mắt nhìn Tổng Hoài Thừa, trong mắt không còn tủi thân như lúc trước nữa, dường như đã thay đổi thành một người khác.

Trong nháy mắt Tổng Hoài Thừa cảm giác như có cái gì đó đang dần rời xa mình.

“Mẹ, chúng ta về nhà thôi.” Phán Phán bất an nói.

“Được.” Cố Niệm đứng lên, duy trì một tư thế lâu, đứng lên mới phát hiện hai chân run lên, tê dại. Tổng Hoài Thừa vươn đỡ lấy tay cô, Cố Phán lại giống con thỏ bị sợ hãi kêu lên, “Không được đụng vào mẹ cháu.” Tổng Hoài Thừa thấy bé như vậy, đành rút tay về.

Phán Phán trừng mắt lấy cánh tay che chở Cố Niệm, Cố Niệm nhìn Tổng Hoài Thừa buồn bã, cô không quan tâm. Đợi hai chân khôi phục cảm giác, cô nắm tay Phán Phán, “Đi thôi.”

Phán Phán thật cẩn thận xoay người.

Trên mặt đất trong phòng khách đủ loại kiểu dáng quần áo cho trẻ em.

Tổng Hoài Thừa đi theo, “Quần áo này tôi mua cho Phán Phán, chất liệu đều rất tốt, ở đây cũng không có trẻ con có thể mặc được.”

Cố Niệm nhú mày, “Anh có thể để lại cho con của anh và Chu Hảo Hảo mặc.”

Tổng Hoài Thừa im lặng không nói.

Cố Niệm cũng có chút chán nản, hiện tại cô thật sự không còn hy vọng gì nữa. Phán Phán có thể nói, là trời đã thương xót cô.

Ra khỏi cửa, Cố Niệm cảm thấy giống như một giấc mơ.

Bảo bối của cô có thể nói, rất chân thật.

“Phán Phán, nói thêm một câu cho mẹ nghe.”

Cố Phán nhướn mày, “Mẹ có cần ngây thơ như vậy không?”

Cố Niệm cười hì hì, cô dừng chân, “Không phải ngây thơ.” Lúc này cô mới phát hiện, sắc mặt Phán Phán có chút không thích hợp.

“Phán Phán, không thoải mái sao?” Cô khẩn trương hỏi.

Phán Phán khụ một tiếng, “Mẹ, con cảm thấy chỗ này rất đau.” Cô bé nâng ngón tay chỉ vào ngực mình.

Sắc mặt Cố Niệm nháy mắt trắng bệch. Cô kích động ôm lấy bé chạy nhanh ra cửa.

Tổng Hoài Thừa vẫn luôn ở trên tầng nhìn chăm chú vào bóng dáng bọn họ, thấy sắc mặt Cố Niệm đột ngột thay đổi, anh lập tức chạy xuống.

Khi anh đuổi đến, Cố Niệm đã chạy ra khỏi cửa tiểu khu.

Chàng trai bảo vệ kia nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của cô, “Tổng phu nhân, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Con gái tôi không khỏe.” Cố Niệm cắn môi.

Anh ta nhìn đứa nhỏ, “Tôi giúp cô gọi xe.” Chỉ chốc lát sau, Cố Niệm ngồi lên một chiếc xe taxi.

Tổng Hoài Thừa lái xe tới cửa, về mặt khẩn trương, “Anh có nhìn thấy hai mẹ con, người mẹ mặc áo sơ mi trắng, con gái khoảng hơn bốn tuổi không?”

“Họ đến bệnh viện rồi, vừa mới lên xe taxi, đứa bé kia không biết bị làm sao?” Bảo vệ trả lời.

Chương 33

Editor: Sâu Bạ

Beta: Mạc Y Phi

Xe taxi một đường chạy nhanh như bay.

Khuôn mặt của Phán Phán đau khổ vô cùng, bé lẩm bẩm, “Mẹ, khó chịu quá.” Cô bé thờ phì phò.

Trái tim của Cố Niệm giống như bị nghiền nát, sắc mặt cô tái nhợt. Vui mừng không được bao lâu, ông trời lại muốn thử thách cô sao? Phán Phán mới vừa có thể nói. Ông trời không thể tàn nhẫn như vậy.

“Sắp đến bệnh viện rồi, Phán Phán đừng sợ.” Cô thật cẩn thận ôm lấy bé, đôi mắt đỏ bừng.

Anh đội trưởng bảo vệ an ủi nói, “Tổng phu nhân, cô đừng lo lắng. Tôi thấy con gái cô có thể là bị dị ứng.”

Cố Niệm nhú mảy, “Dị ứng?” Cố Niệm vội vàng kiểm tra, trên mặt Phán Phán nổi lên những chấm đỏ nhỏ. Lại nhìn tay và bụng, quả nhiên cũng như vậy, “Trước kia con bé chưa từng bị dị ứng.”

“Tôi thấy giống. Có lẽ là như vậy đây, hồi trước tôi cũng bị thế này mà. Lúc này nghĩ mãi không ra, bây giờ xem ra quả thật đúng vậy. Chỉ cần tới bệnh viện kịp lúc sẽ không có chuyện gì.”

Cố Niệm chậm rãi hít sâu một hơi, mi tâm vẫn không dẫn ra.

Bàn tay nhỏ bé của Phán Phán mãnh liệt kéo kéo góc áo của cô, “Mẹ...”

Cố Niệm ở trên đường đã gọi điện cho Lục Diệp Thanh tới bệnh viện, Lục Diệp Thanh đã ở cửa chờ hai người, “Tình huống của Phán Phán thế nào?” Anh ta ôm Phán Phán, nhìn kỹ, “Ra là dị ứng. Không có việc gì.”

Mi tâm Cố Niệm rốt cuộc cũng dẫn ra.

Xe của Tống Hoài Thừa vẫn đi theo phía sau hai người, vài lần anh đã muốn ngăn chiếc xe kia lại, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Cố Niệm khẩn trương lo lắng, anh liền thôi. Trên mặt anh tràn đầy lo lắng, thái dương cũng thấm chút mồ hôi.

Thấy hai mẹ con tới bệnh viện trực thuộc thành phố D, anh chỉ biết cô tìm Lục Diệp Thanh, trong lòng nói không rõ là cảm giác gì. Phán Phán gặp chuyện không may khi anh ở ngay trên tầng, cô tình nguyện tìm người qua đường hỗ trợ cũng không gọi cho anh một cuộc điện thoại. Tống Hoài Thừa xuống xe liền nhìn thấy Lục Diệp Thanh đã đi ra. Anh bước đi về phía đó.

“Phán Phán làm sao vậy?” Thanh âm ngưng trọng.

Cố Niệm không có tâm tư để ý tới anh, quay đầu nói với vị đội trưởng đội bảo vệ kia, “Hôm nay thật sự rất cảm ơn anh.”

“Không có việc gì, mọi người mau đi đi.”

Cố Niệm và Lục Diệp Thanh ôm cô bé đi vào.

Tống Hoài Thừa im lặng ở một bên, đội trưởng kia tự nhiên nhận ra Tống Hoài Thừa, “Tổng tiên sinh, cô bé bị dị ứng.”

Khuông mặt Tống Hoài Thừa sa sầm, đi theo bọn họ đi vào.

Tới khoa da liễu, Lục Diệp Thanh nhờ đồng nghiệp hỗ trợ. Đồng nghiệp vừa thấy, “Tại sao lại nghiêm trọng như vậy? Cô bé ăn cái gì?”

Không khí khẩn trương, ần chứa áp lực.

Thanh âm của Tống Hoài Thừa trầm thấp khàn khàn, “Sườn xào chua ngọt, còn có tôm.”

“Có lẽ là dị ứng với tôm. Các người cũng thật là, con bé có thể chất mẫn cảm không nên cho bé ăn mấy thứ này. Anh xem xem mặt bé sưng vù lên rồi này, thật sự là đáng thương.” Bác sĩ nữ đã hơn năm mươi tuổi, nói chuyện rất nghiêm nghị, “Tội nghiệp con bé, phải chú ý ăn uống cẩn thận hơn.”

Tống Hoài Thừa nhìn Phán Phán nằm trong lòng Lục Diệp Thanh, anh khó khăn mở miệng, “Phải mất bao lâu mới có thể hồi phục?”

“Xem tình huống con bé khá nghiêm trọng, tôi đề nghị nằm viện.”

Lục Diệp Thanh nhìn thoáng qua Cố Niệm, yên lặng nói, “Vậy nằm viện đi.”

Cố Niệm gật gật đầu, “Em đi làm thủ tục nhập viện.”

Lục Diệp Thanh lấy thẻ đưa cho cô, “Dùng của anh đi.”

Cố Niệm không từ chối, cả người cô dường như mất hết sức lực.

Bác sĩ kê đơn thuốc.

Lục Diệp Thanh nói, “Để anh làm.” Anh ta nhẹ nhàng bôi thuốc lên mặt Phán Phán, sự đau đớn của Phán Phán giảm bớt không ít.

“Chú Lục, cảm ơn chú.” Cô bé nhỏ mọt môi nói, lại khiến Lục Diệp Thanh vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Anh ta kích động: “Phán Phán...”

Phán Phán nhắm mắt lại, “Lung ngứa quá, chú Lục, nhanh nhanh!”

Lục Diệp Thanh khó nén được sự kích động, “Được, được.” Giờ phút này tất cả ngôn ngữ đều không thể biểu đạt được sự vui mừng của anh ta.

Cố Niệm làm xong thủ tục liền trở lại phòng bệnh. Tống Hoài Thừa vẫn đứng ở cửa, anh im lặng, nghiêng mặt, hình như đang đánh giá tình hình bên trong phòng bệnh nên không thấy cô đang đi đến.

Lần đầu tiên Cố Niệm nhìn thấy sự cô đơn trên mặt anh.

Cố Niệm đứng yên một chút rồi đi tới. Tống Hoài Thừa nhìn thấy cô, mắt càng thêm tối lại, anh gầy nhẹ tàn thuốc, “Làm xong thủ tục rồi?” Giọng nói của anh không hiểu sao bỗng trở nên xa lạ như thế.

Cố Niệm vẫn cau mày, mấy năm nay cô rất ít cười. Khóe mắt người khác đã có nếp nhăn, nhưng cô không có: “Anh đi đi. Phán Phán đã không sao rồi.”

“Tôi không biết Phán Phán dị ứng tôm...” Anh có chút khó khăn nói. Anh muốn giải thích, nhưng phát hiện có giải thích cũng phí công. Con gái của anh, đứa bé hồn nhiên như vậy đã chịu bao nhiêu đau khổ mà anh lại chưa từng biết.

Cố Niệm thờ ra một hơi, ngữ khí lạnh nhạt, “Anh thì biết cái gì?” Cô hỏi lại.

Từ đầu đến cuối, anh biết cái gì? Tất cả về cô, anh đều không hề biết.

Mặt Tống Hoài Thừa trắng bệch, muốn nói rất nhiều, nhưng một chữ cũng không nói được.

“Tống Hoài Thừa, thật ra tôi cũng không biết Phán Phán dị ứng tôm. Nhiều như vậy năm, chúng tôi phải trốn đông trốn tây. Tôm, chúng tôi ăn không nổi. Cảm ơn anh, hôm nay đã cho tôi biết Phán Phán dị ứng với tôm.” Cô cười lạnh một tiếng.

Tổng Hoài Thừa đứng im, dường như đã chết lặng không còn cảm giác.

Cố Niệm đi vào phòng, Phán Phán đưa cánh tay ra, nhìn Cố Niệm, “Mẹ, mặt đau.” Âm thanh mềm nhũn, như nắm lấy trái tim của Cố Niệm.

Lục Diệp Thanh lắc đầu, “Ngủ một giấc sẽ không đau, ngủ đi.”

Cố Phán lắc đầu, “Chú Lục, ôm.”

Con bé này chỉ cần bị bệnh thì sẽ vô cùng dính người. Lục Diệp Thanh vui vẻ ôm lấy bé.

Tổng Hoài Thừa yên lặng đi vào, cảnh tượng vừa rồi lọt cả vào mắt anh, nếu là trước kia hẳn anh đã phát điên.

Trước kia vẫn làm theo ý mình. Nhưng hôm nay anh phải nhẫn nhịn.

Trong tay cầm chai nước, “Phán Phán, khát không?”

Cố Phán liếc anh một cái, “Phải là chú Lục đút con mới uống.”

Tay Tổng Hoài Thừa không tự chủ run rẩy.

Cố Niệm nhú mào, “Hiện tại không thể uống, tí nữa thể nào cũng đòi đi vệ sinh, sẽ phiền phức lắm.”

Cố Phán mím cái miệng nhỏ nhắn “Mẹ, con đáng thương như vậy, mẹ còn đối xử với con như thế, mẹ nhẫn tâm vậy sao?”

Ba người sững sờ.

Tổng Hoài Thừa đưa nước cho Lục Diệp Thanh, “Phiền anh.”

Lông mày Lục Diệp Thanh nhăn lại, “Tổng tiên sinh nói gì vậy, đây vốn là việc tôi phải làm.”

Tổng Hoài Thừa buồn bực, anh nhìn Lục Diệp Thanh, trong mắt đều tràn ngập sự lạnh lẽo, nhưng không nói tiếp.

Không bao lâu, lãnh đạo bệnh viện đột nhiên đến đây, “Tổng tiên sinh!” Viện trưởng vươn tay ra bắt tay với Tổng Hoài Thừa, “Tôi đến xem tình huống của đứa bé.”

“Tiểu Lục cũng ở đây à?”

Lục Diệp Thanh gật đầu, sắc mặt ngưng trọng.

Viện trưởng tự mình đến đây, có thể thấy được Tống Hoài Thừa cũng có lòng. Viện trưởng còn tự mình kiểm tra cho Phán Phán một chút, lại nhìn nhìn bệnh án rồi kê thuốc.

“Tống tiên sinh, cô bé không sao. Ngài yên tâm đi. Máy hôm sau lại kiểm tra một lần nữa.”

“Phiền toái ngài rồi.” Tống Hoài Thừa cười nhưng không sâu, “Con gái tôi tập nói muộn, không biết viện trưởng Lý có biết ai là chuyên gia trong lĩnh vực này không?”

Trong lòng viện trưởng cả kinh, không nghĩ tới cô bé này đúng là con gái Tống Hoài Thừa, thật sự là không biết chút tin tức nào cả, “Tôi sẽ liên hệ giúp ngài.”

“Vâng cảm ơn viện trưởng.”

“Không cần khách khí. Tôi sẽ giữ kín tin tức của cô bé.”

Cố Niệm nắm chặt tay, một câu cũng không nói. Con gái của anh, nói cũng thuận miệng thật.

Tống Hoài Thừa nhìn thoáng qua Phán Phán, ánh mắt làm cho người ta nhìn không thấu, rốt cuộc anh muốn làm gì.

Anh không nói gì liền đi, có lẽ anh cũng hiểu được, Cố Niệm căn bản sẽ không nghe anh nói.

Anh vừa đi, Cố Niệm rốt cuộc cũng bỏ được lớp nguy trang xuống, mệt mỏi ngồi trên ghế.

Phán Phán thành thói uống nước, giống như đã quên sạch đau đớn lúc trước.

Tống Hoài Thừa trở lại xe, ngồi yên hồi lâu.

Mặt trời đã lặn, phía chân trời là cảnh tượng quạnh quẽ. Tống Hoài Thừa nâng tay xoa xoa thái dương, cầm điện thoại, gọi cho luật sư Phương.

“Luật sư Phương, hủy bỏ việc tranh quyền nuôi nấng. Mặt khác, tôi muốn lập một tài khoản tiết kiệm.”

“Được. tôi sẽ liên lạc với cô Cố.”

Tổng Hoài Thừa ngồi một chỗ không nhúc nhích. Đột nhiên nhìn thấy một cái túi da rơi trên sàn, vươn tay nhặt lên. Bên trong tất cả đều là ảnh của Phán Phán còn có ảnh của cô.

Cố Niệm vẫn duy trì một vẻ mặt, từ lúc gặp nhau tới nay, anh chưa từng thấy cô cười.

Anh đã sắp quên khuôn mặt cô lúc cười rộ lên. Tổng Hoài Thừa nhắm mắt lại, nghĩ, Cố Niệm cười rộ lên má trái sẽ có lúm đồng tiền rất sâu.

Anh còn nhớ rõ kể cả khi cô nói chuyện lúm đồng tiền cũng sẽ xuất hiện.

“Tổng Hoài Thừa, em nói cho anh biết, tương truyền rằng người sau khi chết, khi một lần nữa đầu thai, vì đủ loại nguyên nhân, không muốn uống canh Mạnh bà, Mạnh bà không có biện pháp đành phải đồng ý với bọn họ. Nhưng sẽ để lại ký hiệu trên người họ, ký hiệu này chính là má lúm đồng tiền. Người như vậy, phải nhảy vào sông Vong Xuyên, chịu sự dày vò trong biển lửa ngàn năm mới có thể luân hồi, chuyển thế sẽ mang theo trí nhớ kiếp trước, mang theo má lúm đồng tiền tìm kiếm người yêu kiếp trước. Tổng Hoài Thừa, em phải trải qua vất vả mới gặp anh, anh phải biết quý trọng em, biết không?”

Khi đó anh chỉ cười rồi cho qua.

Biết quý trọng, anh quả thật không làm được.

Đến khi di động vang lên, Tổng Hoài Thừa vẫn còn đang nhíu mày khổ não. Anh nhìn điện thoại, vẻ mặt không vui.

“Hoài Thừa, cháu xem tin tức chưa? Không biết viết linh tinh cái gì nữa.” Cha Chu tức giận nói, “Bây giờ cháu đang ở đâu?”

“Chú Chu, cháu sẽ đến chỗ chú.”

“Được.”

Tổng Hoài Thừa lái ô tô vào Chu gia, ba người Chu gia đều ở nhà. Chu Hảo Hảo đứng lên, “Hoài Thừa...” Cô ta nhẹ giọng gọi.

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa vẫn luôn cứng ngắc, lúc này cũng như vậy.

Bảo mẫu mang một ly trà tới.

Cha Chu vẫn xanh mặt, “Ngồi đi.” Ly hôn bốn năm tự nhiên lại nhảy ra một đứa con, trong lòng bọn họ cực kỳ không thoải mái.

Mẹ Chu cũng không kiềm chế được, “Hoài Thừa, đứa bé kia rốt cuộc là sao? Không phải của cháu chứ?”

Chu Hảo Hảo nhú nhú mày, “Mẹ...” Cô ta nén giận nói.

Mẹ Chu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đúng là đứa con gái không khiến bọn họ hết lo lắng được mà, “Cháu và Hảo Hảo rất nhanh sẽ tổ chức hôn lễ, lúc này lại xảy ra việc này, Hảo Hảo phải làm sao bây giờ? Mọi người sẽ nghĩ gì về nó?”

“Cha mẹ, Hoài Thừa sẽ xử lý ổn thỏa. Đứa bé kia là Cố Niệm tự nguyện sinh.” Chu Hảo Hảo rầu rĩ nói, trong lòng rất tủi thân.

Cha mẹ Chu mạnh mẽ khóa ánh mắt lên người Tống Hoài Thừa, hy vọng anh sẽ cam đoan. Thành tựu của Tống Hoài Thừa vài năm nay Chu gia đều nhìn thấy rõ ràng. Dù anh đã ly hôn, nhưng Chu gia vẫn xem trọng anh.

Đèn pha lê sáng ngời, sắc mặt của Tống Hoài Thừa vẫn không thay đổi. Lúc này rốt cuộc cũng nhú mày, biểu tình lạnh nhạt như nước. Chu Hảo Hảo nhất thời hoảng hốt, cô ta bất an siết chặt tay.

“Chú Chu, việc này cháu sẽ xử lý tốt.” Anh mở miệng.

Cha Chu chậm rãi ừ một tiếng, khước miệng nhếch lên, cầm tách trà uống một ngụm.

Tống Hoài Thừa nói tiếp, “Cháu sẽ hủy bỏ hôn lễ của cháu với Hảo Hảo.”

“Cái gì?!” Cái chén trong tay cha Chu rơi xuống đất, “Hoài Thừa, cháu nói gì vậy?”

“Cháu nói, hôn lễ hủy bỏ. Con bé là con gái cháu, điều này không thể thay đổi. Nếu không thể thay đổi, vậy thay đổi chuyện chưa xảy ra.” Ngờ ngợ của Tống Hoài Thừa không có một chút thương lượng.

Chương 34

Editor: Sâu Bạ

Beta: Mạc Y Phi

Tổng Hoài Thừa thân nhiên nói, “Chú Chu, thật xin lỗi. Hôn ước của cháu và Hảo Hảo hủy bỏ.” Anh nhìn về phía Chu Hảo Hảo. Cô gái xinh đẹp kia, bọn họ đã quen biết nhau bao nhiêu năm. Còn trẻ mà cô ta đã trở nên thành thực tao nhã, nhưng anh lại không còn cảm giác quen thuộc, “Sau này Chu gia có gì cần sự hỗ trợ của cháu, cháu sẽ hết sức giúp đỡ.”

Mẹ Chu hít thở có chút khó nhọc, “Tổng Hoài Thừa, cậu định làm cái gì? Một câu giải trừ hôn ước là xong việc sao? Nhiều năm như vậy, Hảo Hảo ở cạnh cậu, những gì con bé làm cho cậu, nói quên là quên được sao? Tại sao lại có thể nhẫn tâm như vậy? Hảo Hảo đối xử với cậu như vậy, lương tâm cậu đâu rồi?”

Sắc mặt Chu Hảo Hảo trắng bệch đứng một chỗ, đôi mắt trống rỗng không có chút sức sống nào nhìn tất cả mọi chuyện.

Cô ta bỗng nhớ đến rất nhiều năm trước, cô ta ở trong lớp đột nhiên nhận được một phong thư. Cô ta vui sướng mở ra, nhưng lại lại ảnh của Tổng Hoài Thừa và một cô gái xa lạ, vẻ mặt anh nhìn cô gái kia làm cho lòng cô ta lạnh ngắt. Lúc ấy giảng viên nói cái gì, cô ta đều không nghe lọt chữ nào.

Những từ ngữ khô khốc, lớp học trầm lặng, trong khoảnh khắc ấy dường như cô ta đã đánh mất thứ gì đó.

Mẹ Chu kinh hãi hét lên, “Hảo Hảo, không được cần.”

Hóa ra là mùi máu.

Chu Hảo Hảo nhếch nhếch khóe miệng, cười, “Bởi vì cô ta sao?” Máu nơi khóe miệng càng làm nổi bật khuôn mặt tái nhợt.

Tổng Hoài Thừa không nói gì.

“Hoài Thừa, anh lại vì cô ta mà vứt bỏ em sao?” Chu Hảo Hảo vô lực hỏi. Đây là người mà cô ta yêu vô cùng.

Mẹ Chu bất mãn vẫn cố gắng duy trì vẻ mặt tao nhã, “Cậu đã quên cô ta là ai? Cha của cô ta là Cố Chu Đạo, là hấn hại cha cậu chết thảm. Cha cậu đang nhìn cậu đấy! Hoài Thừa, cậu vì con tiện nhân kia mà dám khẳng định đứa bé là con mình? Không phải cậu

vẫn luôn để Cố Niệm uống thuốc sao? Tại sao lại mang thai? Nói không chừng đó là con hoang của kẻ khác?”

Về mặt Tống Hoài Thừa lạnh lùng, “Bác gái, cháu không muốn nghe những lời này một lần nữa. Phán Phán là con gái của cháu, là con gái của Tống Hoài Thừa. Thật có lỗi, cháu còn có việc đi trước.”

Mẹ Chu tức giận ôm lấy ngực, “Không được, tức chết tôi rồi.”

Tống Hoài Thừa ra đến ngoài, anh hít một hơi thật sâu, thoải mái như buông bỏ được gánh nặng.

Chu Hảo Hảo giật mình tỉnh táo vội đuổi theo.

Cha Chu ở phía sau hô to, “Con trở về cho cha, không được đi tìm cậu ta nữa.”

“Hoài Thừa!” Cô ta ôm lấy anh từ phía sau, “Đừng! Đừng giải trừ hôn ước.” Nước mắt rơi xuống, “Anh có thể đón Phán Phán về, em nhất định sẽ yêu thương nó như con ruột mình.”

“Hảo Hảo...” Tống Hoài Thừa nặng nề gọi tên cô ta.

“Không hủy hôn, được không? Đừng hủy hôn. Em yêu anh!” Chu Hảo Hảo khóc không thành tiếng, “Cho dù trong lòng anh không có em cũng không sao.” Cô ta khó khăn nói.

Cô ta đã cho đi tất cả, thời gian bốn năm, cô ta không thể lấy lại.

“Hảo Hảo. Em sẽ gặp được người thích hợp với em.” Tống Hoài Thừa đè nén nói, “Thật ra người đó vẫn luôn bên cạnh em.”

Thân thể Chu Hảo Hảo cứng đờ, “Nhưng đời này em cũng sẽ không yêu được người khác. Tống Hoài Thừa, sao anh có thể tàn nhẫn như vậy?”

Tống Hoài Thừa nâng tay gỡ bỏ từng ngón tay cô ta, “Trở về đi.”

Anh cứ như vậy mà bỏ đi rồi. Chu Hảo Hảo nhìn theo bóng dáng anh dần dần biến mất ở trong bóng đêm, rốt cuộc cũng không nhìn thấy gì nữa.

Cô ta không cam lòng!

Tống Hoài Thừa về đến nhà, trong nhà trống rỗng. Trên mặt đất trong phòng khách còn để những túi quần áo lớn. Anh đi qua nhặt từng cái từng cái để vào phòng trẻ em.

Căn phòng kia là lúc anh và Cố Niệm kết hôn, cô đã tỉ mỉ chuẩn bị, lúc ấy Cố Chu Đạo cũng tham gia.

Nhìn tất cả những món đồ trong căn phòng, vẻ mặt anh tràn đầy đau khổ, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt của cô và Phán Phán.

Vì không nói được, cô bé chỉ có thể khoả tay múa chân, vẻ mặt người khác không kiên nhẫn thì bé sẽ lo lắng mà đổ mồ hôi, cong khốe miệng lên lại không phát ra được tiếng nào.

Bởi vì không thể nói chuyện, con bé bị nhà trẻ cự tuyệt, mà cô bất chấp đi từng trường từng trường cầu xin họ nhận Phán Phán.

Bởi vì không có tiền, cô mang theo con gái ở trong phòng vẽ tranh, chỉ có một chiếc giường đơn sơ.

Bởi vì không có tiền, con gái chỉ có thể mặc quần áo người khác không cần.

Mà tất cả những thứ này đều là bởi vì anh, là anh bức cô đến bước đường này.

Anh đã làm gì?

Thù hận che mờ hai mắt, làm cho anh quên mất cô gái đã khiến mình vui vẻ. Trái tim anh đau đớn vô cùng. Là anh đã tự tay phá hủy toàn bộ.

Cố Phán truyền hai bình nước biển xong tình huống đã tốt lên rất nhiều, nhưng mặt vẫn bị sưng.

Cố Niệm vẫn cùng bé ngồi trên giường chơi đồ chơi xếp gỗ Lục Diệp Thanh mua. Cố Niệm cầm di động xem tin tức trên mạng, sự kiện đứa con riêng của Tống Hoài Thừa vẫn đang được chú ý.

Trong lòng Cố Niệm tràn đầy lo lắng.

Lúc Lục Diệp Thanh mang cơm chiều vào liền nhìn thấy Cố Niệm ngây người, ngay cả anh ta đi vào cũng không biết, “Ăn cơm thôi.”

Cố Niệm giật mình tỉnh táo, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, trời đã tối đen như mực, “Em không đói.”

Lục Diệp Thanh đặt đồ xuống.

Cố Niệm nhìn thấy đồ ăn, không muốn ăn chút nào, “Phán Phán, đừng chơi nữa, mau ăn cơm thôi.”

Phán Phán ngược mắt, khoa tay múa chân nói, “Con không đói bụng.”

“Nói chuyện.” Cố Niệm trừng mắt nhìn bé.

Phán Phán há miệng thờ dõc, “Mẹ thật hung dữ.” Cô bé nói có chút chậm, từng chữ cũng không rõ ràng lắm.

Cố Niệm vừa ôm bé vừa nhìn thẳng vào mắt cô bé nói, “Về sau nhất định phải dùng miệng nói, nói chậm một chút cũng không sao. Biết không?”

Cố Phán liên tục gật đầu.

Cố Niệm chọc chọc trán cô bé, “Lại quên rồi.”

Cố Phán liếc mắt, “Con biết rồi.” Nói thành zi-dao. (1)

(1) “*biết*” 知道 đọc là [zhīdào] nhưng Phán Phán nói thành zi-dao

Cố Niệm vui mừng, không sao, chưa nói đến việc bé nói chuẩn hay không. Chỉ cần cô bé có thể mở miệng nói chuyện cô đã rất vui rồi.

Đêm ngày càng khuya. Cố Phán mệt mỏi một ngày rất cục cũng ngủ say.

Cố Niệm và Lục Diệp Thanh đứng trên hành lang, hành lang vắng lặng vào ban đêm càng thêm quạnh quẽ.

Cố Niệm mở miệng, “Anh cũng nên về nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi làm.”

“Không sao. Anh ở đây với em.”

Cố Niệm nâng mắt nhìn anh ta, “Diệp Thanh, cảm ơn anh.” Cảm ơn anh đã ở cùng em khi em yếu đuối nhất.

Lục Diệp Thanh nhìn thấy tình cảm trong đáy mắt cô, không khỏi nâng tay vén tóc cô, “Nói cảm ơn bạn trai mình, có vẻ quá mức lạnh nhạt rồi.”

Cố Niệm mỉm cười, giờ khắc này cô cũng không có tránh né ánh mắt chăm chú của anh ta.

Lục Diệp Thanh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên thái dương cô, “Em đừng quên, ngày chúng ta đã định trước.”

Cố Niệm rút cục giờ tay ôm lấy lưng anh ta, “Sẽ không.” Cô yên lặng nói, đôi mắt lóe sáng, “Diệp Thanh, anh biết không, hôm nay khi Phán Phán mở miệng nói, em đã nghĩ thông rất nhiều việc. Ân oán Tống gia và Cố gia làm hại quá nhiều người khiến cả bên đều phải hứng chịu tổn thương. Lúc trước trong lòng em đã từng hận, nhưng lại giả vờ không quan tâm, làm cho dì và Hủ Hủ đều không nhận ra. Bằng không hai người khẳng định sẽ khó chịu. nhưng hiện giờ Phán Phán có thể nói, mặc kệ hận cũng tốt, yêu cũng được, tất cả đều không còn ý nghĩa. Diệp Thanh, sau này em sẽ luôn hướng về tương lai mà sống.”

Lục Diệp Thanh ôm lấy cô, “Không phụ lòng anh là tốt rồi.”

Cố Niệm thè lưỡi, “Phụ lòng anh? Em chỉ sợ cả đời mình sẽ không hạnh phúc này.”

Lúc này hành lang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, đột nhiên trong lúc đó, đèn cũng nhấp nháy liên tục. Cố Niệm vội vàng nâng tay che mặt. Lục Diệp Thanh kéo cô ra sau lưng.

Anh ta cau mày nhìn, vậy mà ở đây lại có hơn mười phóng viên.

“Cô tiểu thư, tôi là phóng viên của báo XX xin hỏi cô và ông hoàng xây dựng Tống Hoài Thừa tiên sinh có quan hệ gì?”

“Nghe nói cô và Tống tiên sinh có một đứa con gái?”

“Cô tiểu thư, cô có biết Tống Hoài Thừa tiên sinh đã có vị hôn thê không?”

...

Vấn đề liên tiếp được đặt ra, từng câu bén nhọn khiến Cố Niệm không chịu nổi.

Sắc mặt Cố Niệm dần trở nên thâm trầm, nhưng cô im lặng.

Tất cả mọi người chờ cô mở miệng.

Lục Diệp Thanh nhếch khóe môi, “Nơi này là bệnh viện, mời các người rời đi, không nên quấy rầy người bệnh nghỉ ngơi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Xin hỏi anh và Cố tiểu thư có quan hệ gì?”

Trong mắt Lục Diệp Thanh càng thêm thâm trầm, “Tôi là ai cũng không quan trọng. Quan trọng là ... các người vì sao không đi hỏi Tống Hoài Thừa tiên sinh, mà đến tìm một người phụ nữ để chất vấn? Đạo đức nghề nghiệp của các người đâu mất rồi? Thấy người yếu thì bắt nạt à?”

Phóng viên bị khí thế của anh ta dọa sợ.

Lục Diệp Thanh cười lạnh, “Nếu nhìn thấy Tống Hoài Thừa thì thay tôi chuyển lời một câu, một người đàn ông ngay cả phụ nữ đều không tha, hắn là cái thá gì!”

Phóng viên đồng loạt ồ lên.

Rất nhanh có người liền tra được thân phận của Lục Diệp Thanh. Dưới tưởng tượng của phóng viên cùng với việc thêm mắm thêm muối tổng kết lại, Lục Diệp Thanh là mùa xuân mới của Cố Niệm.

Đưa tin bồi nhọ Cố Niệm thành một người phụ nữ lãng lợ.

Tống Hoài Thừa nhứ mày, cầm điện thoại, gọi cho trợ lý gọi, “Liên hệ một chút với mấy tòa soạn báo, không cho bọn họ đưa tin về Cố Niệm. Mặt khác, lấy danh nghĩa công ty nói rõ.” Trên mặt anh tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Cố Niệm có thể nói rõ với phóng viên về quan hệ của bọn họ, nhưng cô không giải thích. Thật ra có phải cô đang phủ nhận quá khứ của cô và anh hay không?

Anh nhìn ảnh chụp, trên ảnh, cô và Lục Diệp Thanh ôm nhau, trên mặt cô là nụ cười mà đã lâu rồi anh không thấy.

Viện trưởng Lý giới thiệu cho Tống Hoài Thừa vị chuyên gia kia, đúng là người lúc trước Cố Phán gặp. Mà lúc này, Tống Hoài Thừa tự mình dẫn bác sĩ đến.

Ông bác sĩ vừa thấy Cố Phán, khoe miệng liền hiện lên ý cười, “Hóa ra là cô nhóc này.”

Tống Hoài Thừa nhướn mày, “Ông biết con bé?”

Ông bác sĩ lại cười, “Cô bạn nhỏ, chúng ta lại gặp mặt. Còn nhớ ông không?”

Phán Phán gật gật đầu, cũng không mở miệng.

Giờ phút này, Phương Hủ Hủ và Tần Phượng đều đến đây, mọi người nhìn thấy Tống Hoài Thừa, sắc mặt đều không tốt, nhưng ngại anh dẫn theo chuyên gia đến cũng không phát tác.

Cố Niệm nghiêm mặt, “Bác sĩ Hứa, ngày hôm qua Phán Phán đã mở miệng nói chuyện.”

“Không tồi không tồi.” Bác sĩ Hứa cười, ông lấy búp bê cừu xinh đẹp ra, “Phán Phán, là ai đây? Nói cho ông nghe nào.”

Phán Phán há miệng thở dốc, nhưng cũng không nói gì, lại bắt đầu khoa tay múa chân

Tổng Hoài Thừa nhú mày, lòng bàn tay thấm đầy mồ hôi, “Phán Phán...”

Bác sĩ Hứa phẩy tay, tỏ vẻ không có việc gì, “Là cừu xinh đẹp. Hóa ra Phán Phán thích. Vậy lần tới ông tặng Phán Phán búp bê này nhé.”

Phán Phán nhếch miệng cười.

Ông bác sĩ và Phán Phán nói chuyện trong chốc lát, không biết hôm nay cô bé nhỏ làm sao, lại không cho ông chút mặt mũi, một chữ cũng không nói.

Cố Niệm và Tổng Hoài Thừa cùng tiễn bác sĩ Hứa.

“Không cần gấp, như bây giờ đã rất tốt rồi.” Bác sĩ an ủi Cố Niệm, quay đầu lại nói với Tổng Hoài Thừa, “Người cha cũng phải cố gắng hơn nữa, tâm lý của đứa bé hiện tại có chút vấn đề, nói chuyện nhiều hơn với bé. Nhất định không được nóng vội, bức bé nói chuyện.”

Về mặt Tổng Hoài Thừa nghiêm túc, “Bác sĩ Hứa, phiền ông rồi.”

“Không có việc gì, không có việc gì. Khi nào có vấn đề cũng có thể liên hệ với tôi.”

Bác sĩ Hứa vừa đi, Cố Niệm liền xoay người muốn đi vào, Tổng Hoài Thừa lại giữ chặt cánh tay của cô.

“Buông tay!” Cố Niệm không chút độ ẩm nói, giống như đụng phải đồ bẩn thỉu.

“Vì sao không nói cho phóng viên em là vợ tôi?”

“Tổng tiên sinh, ngài nói sai rồi, là vợ trước.”

“Em thật sự chuẩn bị ở bên cạnh hắn?”

“Đúng vậy.”

“Không thể.”

Cố Niệm nở nụ cười, “Tổng tiên sinh, ngài nói lời này không thấy buồn cười sao? Không nói đến ngài có vị hôn thê xinh đẹp, tôi và bạn trai tôi cười gả hay không liên quan gì đến anh. Anh không phải của tôi!”

“Tôi và cô ta hủy hôn rồi.”

Cố Niệm sững sốt. Hủy hôn, có liên quan gì đến cô đâu?

Quá khứ không thể quay lại được.

Khoảng cách giữa cô và anh cũng không phải là một hai bước chân.

Cố Niệm khẽ cười với anh: “Anh có thể giúp Phán Phán mời bác sĩ Hứa, tôi thực lòng cảm tạ anh. Nhưng anh thử nghĩ xem sau khi anh xuất hiện trước mặt chúng tôi đã mang đến cho Phán Phán cái gì? Nhiều tai nạn như vậy, tôi cầu xin anh, hãy để con bé có thể bình an lớn lên.”

Sắc mặt Tống Hoài Thừa trắng bệch.

Lúc này Phương Hủ Hủ đi tới, sắc mặt khẩn trương, “Diệp Thanh đã xảy ra chuyện rồi.” Khi nói chuyện cô hung tợn nhìn Tống Hoài Thừa.

Giọng điệu Cố Niệm thê lương, “Tống Hoài Thừa, anh lại làm cái gì vậy?” Cô ngẩng đầu, vì người kia mà chất vấn anh.

Tống Hoài Thừa đột nhiên nghĩ, đã rất lâu rồi cô không nhìn anh như vậy, trong cặp mắt kia tràn ngập bóng dáng của anh.

Chương 35

Editor: Sâu Bạ

Beta: Mạc Y Phi

Cố Niệm nắm chặt bàn tay, không cho bản thân yếu thế, cô không thể không hoài nghi là Tổng Hoài Thừa sắp xếp tất cả.

Tổng Hoài Thừa nhìn cô, nhưng không giải thích, “Phán Phán nằm viện tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa.” Nói xong anh liền xoay người đi.

Cố Niệm lớn tiếng, “Tổng Hoài Thừa, chuyện của Diệp Thanh có phải là do anh làm hay không?”

Tổng Hoài Thừa ngừng lại một chút, Cố Niệm nhìn không thấu vẻ mặt anh liền thất vọng. Anh nói với Cố Niệm, không bằng nói chính mình. Cô không hề tin tưởng anh.

“Em bảo hẳn tự cầu phúc đi.” Anh lạnh lùng nói.

Hai chân Cố Niệm run rẩy, may mắn Phương Hủ Hủ đã đỡ lấy cô.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Cố Niệm chỉ cảm thấy toàn thân đều lạnh lẽo.

“Có người nhà bệnh đến trách cứ, hiện tại bị cách chức tạm thời.”

Trong mắt Cố Niệm tràn ngập sự hận thù, Tổng Hoài Thừa, anh không muốn tôi sống tốt đến như vậy? Tôi đây rất muốn nhìn, rốt cuộc anh có bản lĩnh gì?

Lục Diệp Thanh gặp người nhà bệnh nhân. Người bệnh được chẩn đoán có hiện tượng sẽ sinh non, sau khi trở về liền đẻ non. Người nhà lại cho rằng là cách chữa bệnh của bác sĩ có vấn đề, không kịp thời báo cho phụ nữ có thai.

Người nhà bệnh nhân vô cùng kích động, gọi hơn hai mươi người đến bệnh viện gây sự. Khung cảnh tranh chấp vừa xảy ra, cực kỳ náo loạn.

Lục Diệp Thanh đương nhiên không để ý tới, lạnh lùng bắt bọn họ trở về, nói thẳng sẽ báo cảnh sát.

Người nhà kia vốn vô lại, “Nếu hôm nay không cho tôi nói, tôi sẽ đến đây náo loạn tiếp.”

“Trước tiên để bảo vệ lời họ đi. Đừng làm ảnh hưởng đến người bệnh khác.” Phó viện trưởng chạy tới.

“Ai dám đụng tới tôi! Các người không sợ nhiễm AIDS cứ việc đến đây!” Giống như một quả bom khiến hiện trường nổ tung.

Mọi người với đủ loại sắc mặt, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Lúc này có phóng viên đến đây. Phó viện trưởng tức giận, vẻ mặt căng thẳng, “Vị người nhà này, mong anh tỉnh táo lại, vấn đề anh phản ánh, hiện tại chúng tôi sẽ đi xử lý.”

Chuyện này không biết có ảnh hưởng hay không, Lục Diệp Thanh đều phải gánh vác trách nhiệm. Hơn nữa, hoàn cảnh bệnh viện vốn có chút gò bó, bình thường Lục Diệp Thanh thích làm theo ý mình, không xảy ra việc gì thì cũng thôi, vừa có chuyện rất nhiều người đều muốn bỏ đá xuống giếng.

Bầu không khí trong phòng trở nên âm u.

“Bác sĩ Lục, anh đừng để tâm, trước tiên cứ nghỉ ngơi một thời gian đã.”

“Đúng vậy, chờ kẻ điên này im lặng đã. Lãnh đạo khẳng định sẽ có sắp xếp mới.”

Về mặt Lục Diệp Thanh trước sau như một, “Mọi người không cần lo lắng, tôi không làm chuyện gì trái lương tâm, đương nhiên không việc gì phải lo lắng. Mọi người mau đi đi, tôi vừa hay cũng muốn nghỉ ngơi.” Anh ta cười cười.

Lục Diệp Thanh nhận được điện thoại của Cố Niệm, “Anh lập tức đến đó.”

“Được.” Ưu sầu trên mặt Cố Niệm càng ngày càng sâu.

Lúc Lục Diệp Thanh đến, chỉ thấy Cố Niệm mang vẻ mặt lo lắng, “Anh không sao. Người như thế rất nhiều.”

Cố Niệm trầm mặc không nói, cảm thấy chua xót vô cùng.

Lục Diệp Thanh nâng tay vuốt ve mặt cô, “Đừng nghĩ nhiều quá. Vừa lúc không cần phải xin nghỉ phép. Đừng quên kế hoạch vào ngày kia của chúng ta.”

Trên mặt Cố Niệm như có một tầng sương mù, “Em luôn cảm thấy sẽ mang đến vận rủi cho người thân bên cạnh. Thân thể mẹ em không tốt, sau đó thì qua đời. Cha em cũng... bây giờ anh lại như vậy.”

“Không liên quan đến em. Sao em lại có suy nghĩ như vậy?” Lục Diệp Thanh bắt đắc dĩ cong môi, “Hôm nay Phán Phán thế nào?”

Anh ta chuyển chủ đề.

Cố Niệm không giấu diếm chuyện Tổng Hoài Thừa tới. Lục Diệp Thanh nặng nề nói, “Dù sao anh ta cũng là cha đẻ của Phán Phán.” Điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Lúc Chu Hảo Hảo đến đây, Cố Niệm không che dấu sự bức bối, hơi nhú mào.

“Cố Niệm!” Cô ta đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn cô chăm chăm.

Cố Niệm đứng dậy đi qua, “Có chuyện gì đi ra ngoài nói.”

Phán Phán nhìn chăm chăm hai người, cô không muốn thảo luận việc này ở trước mặt con gái.

Trước bồn hoa bệnh viện, lúc này rất nhiều người đang tản bộ.

Hai người đứng dưới tàng cây hoa quế. Trung thu đã qua đi, nhưng hương hoa quế vẫn còn thoang thoảng đâu đây.

“Hoài Thừa và tôi đã hủy hôn.” Cô ta nói.

Cố Niệm nhìn phía trước, yên lặng không nói.

“Cô vui chưa?” Chu Hảo Hảo đề cao giọng nói.

Cố Niệm nhếch mép, “Các người thật sự quá nực cười. Chuyện của hai người thì liên quan gì đến tôi. Chu Hảo Hảo, cô nói với tôi mấy câu này thì có ý nghĩa gì. Nếu cô không cam lòng sao không đi nói với Tổng Hoài Thừa. Hai người không phải đã bên nhau nhiều năm rồi à?”

Sắc mặt Chu Hảo Hảo cứng đờ, “Cố Niệm, cô đừng mỉa mai tôi. Cô cho rằng tôi và anh ấy hủy hôn là các người có thể ở bên nhau sao?”

“Tôi chưa từng có ý nghĩ muốn ở bên anh ta.” Cô nhún nhún vai.

“Nhưng anh ấy không nghĩ như vậy. Cố Niệm, vì sao cô phải trở về? Cô trở về đã phá hủy tất cả. Vì sao cô phải sinh đứa con kia? Vì cái gì?” Cô ta oán hận nói.

Cố Niệm giật mình.

Vì sao?

“Cố Niệm, thật ra cô vẫn còn yêu anh ấy.”

Cố Niệm cắn môi, trong đầu như có một dòng điện xẹt qua.

Chu Hảo Hảo tiến lại gần cô, “Tôi nói cho cô biết, tin tức ở trên mạng là Tống Hoài Thừa cho người truyền ra. Anh ấy sẽ không dừng tay.”

Về mặt Cố Niệm căng thẳng, “Vì sao tôi phải tin cô? Chu Hảo Hảo, cô không hề có lòng tốt như thế. Bốn năm trước, cô luôn giả vờ làm bạch liên hoa.” (1) Cô đột nhiên tiến về phía trước từng bước, tàn nhẫn trừng mắt nhìn cô ta, “Đừng để tôi phát hiện ra cô đã làm gì, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu.”

(1) Bạch liên hoa: Chỉ những cô gái luôn tỏ vẻ ngây thơ, trong sáng, vô tội.

Chu Hảo Hảo vẫn cười, “Bất cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh.” Phía sau cô ta là Chu gia giàu có, mà Cố Niệm, chẳng có gì cả, còn có vô số vấn đề rối rắm.

Một đứa trẻ đột nhiên chạy đến trước mặt bọn họ, trực tiếp xô vào người Chu Hảo Hảo. Chu Hảo Hảo đi giày cao gót, chới với rồi ngã ỵch xuống đất

Mẹ đứa trẻ vội vàng tiến lên, “Xin lỗi, tôi xin lỗi. Cô không sao chứ?”

Chu Hảo Hảo ngồi dưới đất, đột nhiên giơ tay che bụng, “Tôi đau bụng.” Cô ta đau đớn kêu lên, cắn khước môi, nhìn thấy Cố Niệm, “Cố Niệm, cô giúp tôi với, tôi không thể mất đứa bé này được.”

Sắc mặt Cố Niệm trong nháy mắt trắng bệch.

Con của anh.

Đây là số mệnh an bài sao?

Tình cảnh này, giống như quay lại nhiều năm về trước. Cô cũng như vậy. Đột nhiên sinh non, trong lúc đó tình hình cả mẹ và con đều không ổn. Ở trong phòng giải phẫu, cô còn mạnh mẽ nắm tay Lục Diệp Thanh, “Cố giữ đứa bé! Nếu có chuyện gì với tôi, đưa đứa bé đến chỗ Tống Hoài Thừa.” Cho dù như thế nào, cô cũng muốn cho đứa bé ở bên cạnh cha mẹ để lớn lên.

Cô cũng đã từng như thế, cho dù người kia không yêu cô, nhưng rồi cuối cùng cô vẫn lựa chọn như vậy.

Cố Niệm cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh lại, “Cô đừng khẩn trương, đây là bệnh viện.” Ngắc đầu nó với mẹ của đứa bé kia, “Mau đi gọi bác sĩ.”

Chu Hảo Hảo kéo tay cô, “Con tôi sắp ba tháng rồi.”

Rất nhanh, bác sĩ và hộ sĩ đã chạy đến, đặt Chu Hảo Hảo lên xe.

Cố Niệm không đi theo, đứng ở trong gió nhìn bóng dáng bọn họ đi xa.

Mẹ của đứa trẻ kia rất lo lắng, khẽ mắng con mình, “Con xem đi, sao lại không cẩn thận như vậy!” Nói xong cũng bắt chặp đứa bé đang bệnh mà hung dữ đánh vài cái vào mông.

Cố Niệm không muốn xem tiếp, xoay người trở lại phòng bệnh, trong lòng trống rỗng.

Nhiều năm như vậy, Chu Hảo Hảo vẫn ở bên Tống Hoài Thừa, bọn họ có con thì có gì kỳ lạ đâu.

Buổi sáng ngày hôm sau, là ngày Cố Niệm và Lục Diệp Thanh đi đăng kí. Cô sắp xếp xong mọi thứ, nói với Phán Phán, “Buổi sáng mẹ có chút việc.”

“Việc gì ạ?” Cố Phán tò mò.

Cố Niệm cười cười, “Phán Phán thích chú Lục không?”

“Thích ạ.”

“Mẹ và chú Lục sẽ kết hôn.”

Cố Phán im lặng.

“Giữa trưa mẹ sẽ đến đây, mang đồ ăn ngon cho con.”

Cố Phán gật gật đầu, khoa tay múa chân, “Con muốn ăn vịt nướng.”

Cố Niệm chậm rãi mở miệng, “Nói theo mẹ , vịt—nướng.”

Cố Phán há miệng thờ dốc, “Vịt —nướn.” Âm điệu đều bị lạc âm.

Cố Niệm hôn lên trán bé, “Rất giỏi. Mẹ sẽ nhớ kĩ.”

Cô trở về một chuyến, Lục Diệp Thanh đang ở nhà, anh ta đã thay áo somi mới, ngay cả tóc cũng cẩn thận chải chuốt.

Cố Niệm nhìn thấy anh ta như vậy, tự nhiên cảm thấy áp lực.

Lục Diệp Thanh lấy một cái túi to ra, “Cố tiểu thư, thử nhìn xem có hài lòng không?” Anh ta làm tư thế mời.

Một cái váy liền không tay màu xanh lam kết hợp với đường kẻ trắng, bên ngoài lại là áo khoác dài tay màu sữa.

Cố Niệm thay xong, váy rất vừa người, cô thả tóc xuống, cả người rực rỡ hẳn lên.

Lục Diệp Thanh chăm chú nhìn cô, “Anh biết nó sẽ hợp với em mà.”

Hai người chuẩn bị xong liền đi tới dân chính cục.

Ánh mặt trời ấm áp, một đường thẳng tắp.

Trên xe mở một ca khúc nhẹ nhàng, Cố Niệm vẫn nhìn chăm chăm phía trước, suy nghĩ dường như đã bay tới nơi rất xa.

“Chờ Phán Phán xuất viện, di bảo chúng ta đến ăn cơm.” Lục Diệp Thanh mở miệng.

Cố Niệm lại đang không để ý, một lúc lâu sau mới phản ứng, “À, được.”

Lục Diệp Thanh cong môi, “Em không cần khẩn trương như vậy.”

Cố Niệm hít sâu một hơi, cố gắng che dấu cảm xúc, “Em đang nghĩ gần đây Hủ Hủ có vẻ kì lạ.”

“Được rồi, đừng nghĩ linh tinh.”

Lúc xuống xe, Lục Diệp Thanh nói, “Em ra sau xe lấy đồ đi.”

Lúc này Cố Niệm mới nghĩ đến việc chuẩn bị phát bánh kẹo cưới cho nhân viên.

Có thể là hôm nay là ngày có “8”, người đến đăng ký rất nhiều. Phía trước bọn họ phải hơn một trăm người.

Hai người đứng vào hàng, hạnh phúc tràn ngập khắp nơi.

Tổng Hoài Thừa đến bệnh viện mang theo một túi to chất đầy búp bê, Tần Phượng vừa thấy anh đến liền cứng ngắc, “Phán Phán, bà ngoại xuống tầng mua vài thứ.”

Từ lúc Tổng Hoài Thừa bước vào, Tần Phượng không thèm nhìn anh.

Một tay Phán Phán đang truyền nước, tay kia đang lật một quyển sách, lật vài tờ, lại ăn một miếng táo.

Tổng Hoài Thừa khẽ ho một tiếng.

Phán Phán ngẩng đầu nhìn anh vài lần, lại tiếp tục đọc sách, thỉnh thoảng cười trộm vài cái.

Tổng Hoài Thừa hơi mất mặt, “Phán Phán, chú mang quà cho con này, con xem có thích không?” Anh để tất cả búp bê lên trên giường.

Hai mắt Cố Phán sáng ngời, nhưng không động đậy.

Tổng Hoài Thừa thấy bé không mấy hứng thú, nhất thời có chút bối rối. Đây là anh tự mình đi mua, cẩn thận hỏi nhân viên cửa hàng, bé gái bốn tuổi sẽ thích cái gì.

Tổng Hoài Thừa đứng ở mép giường, nhìn từng tí, còn có một chút sẽ xong. Phán Phán không nói lời nào, anh cũng im lặng.

Phán Phán luôn quan sát, đúng lúc truyền xong. Cô bé hơi khần trương đứng lên, khoa tay múa chân với Tổng Hoài Thừa, “Chú gọi chị y tá đi.”

Tổng Hoài Thừa an ủi, “Chú cũng làm được.”

Quả nhiên, anh nói được thì làm được, rút kim ra.

Phán Phán nhìn anh, đột nhiên chậm chạp nói, “Chú cũng lợi hại như mẹ vậy.”

Tổng Hoài Thừa thoáng nghĩ tới một chuyện. Ngày trước con bé bị bệnh, cũng là Cố Niệm tự mình lấy kim giúp con bé. Khóe miệng anh giật giật, vẫn ấn vào tay bé, “Đừng nhúc nhích, nếu không sẽ chảy máu.”

Phán Phán nghe lời vẫn không nhúc nhích, bé theo dõi anh. Tuy rằng biết anh là cha của bé, nhưng luôn không thể gần gũi với anh.

Tổng Hoài Thừa lẩm bẩm nói, “Tại sao lại không nói chuyện nữa?” Ngực khí tràn đầy bất đắc dĩ và chờ đợi.

Cố Phán cắn môi, dùng chân kéo búp bê lại gần mình.

Tổng Hoài Thừa sùng nịch cười cười, “Mẹ con đâu?”

Cố Phán chơi búp bê, búp bê này thật xinh đẹp, còn có nhiều quần áo như vậy, có thể thay đổi được. Nghe thấy Tổng Hoài Thừa hỏi, bé không chút để ý khoa tay múa chân,

“Mẹ và chú Lục đi kết hôn rồi.”

Sức lực trên tay Tống Hoài Thừa đột ngột tăng thêm. Anh vừa kinh ngạc lại khiếp sợ vô cùng.

Cố Phán khẽ kêu lên, “Đau!” Bé lại mở miệng.

Tống Hoài Thừa vội vàng xem xét, “Xin lỗi, để chú xem xem.”

Cố Phán rút tay về, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy phần nộ và tủi thân, bé chỉ tay vào anh, “Cháu không thích chú.”

Tống Hoài Thừa kiềm chế lại, sắc mặt thoáng dịu đi, “Phán Phán, cha quả là không cẩn thận.”

Cha...

Rốt cuộc anh cũng nói ra được chữ này, hóa ra lại gian nan đến vậy. Tiếng “cha” nhẹ đến mức dường như không ai nghe thấy.

Mắt Cố Phán đột nhiên đỏ lên, “Cháu không cần chú làm cha cháu, chú là người xấu!”

Tần Phượng bước vào, lạnh lùng nói, “Tống Hoài Thừa, sao anh lại dọa con bé khóc, anh định làm gì? Anh đi đi, đừng đến nữa.”

Tống Hoài Thừa im lặng không trả lời được. Cố Phán chôn mặt vào ngực Tần Phượng, không hề nhìn anh.

Anh ra khỏi phòng bệnh, lấy di động gọi cho Cố Niệm. Âm nhạc quen thuộc vang lên, một lúc lâu sau vẫn không ai nhận. Anh nắm chặt di động, thời gian một giây lại một giây trôi qua, đáy mắt anh giống như có một trận mưa rền gió dữ nổi lên.

Cố Niệm cầm di động, nhìn số điện thoại kia, cô hơi sững sốt.

“Làm sao vậy? Có người gọi à?” Lục Diệp Thanh hỏi.

Khỏe miệng Cố Niệm hơi cong cong, “Nhầm số thôi.” Cô ấn từ chối, lại tắt máy, “Sắp đến chúng ta rồi.”

Chương 36

Editor: Sâu Bạ

Beta: Mạc Y Phi

Khi Tổng Hoài Thừa gọi lại lần nữa, di động của Cố Niệm đã tắt máy. Sắc mặt anh trầm xuống, không nghĩ nhiều, gọi điện thoại cho Lê Hạ, “Bây giờ cậu hãy tới cục dân chính, bất luận cậu dùng thủ đoạn gì cũng phải ngăn cản Cố Niệm và Lục Diệp Thanh.”

Lê Hạ kinh ngạc, “Cố Niệm muốn kết hôn?” Anh ta không thể tin.

Tổng Hoài Thừa không trả lời, “Không cần hỏi nhiều, đi luôn đi.”

“Được.” Lê Hạ nghiêm mặt nói.

Lê Hạ từ công ty tới cục dân chính không quá mười phút, dọc đường đi anh ta đều phi như bay, chỉ sợ chậm trễ một giây. Anh ta buồn bực, tại sao Tổng Hoài Thừa lại khẳng định hai người kia sẽ tới chỗ này đăng ký.

Anh ta không dám nghĩ nhiều, xuống xe phải đi tìm người, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ Tổng Hoài Thừa giao cho. Lê Hạ cẩn thận nhìn chăm chăm vào mấy cặp đôi, mấy người đến đăng ký còn tưởng anh ta bị bệnh thần kinh.

Đi cả một vòng, rốt cuộc anh ta cũng tìm được Cố Niệm.

“Cố Niệm!” Lê Hạ nhìn thấy cô.

Cố Niệm có chút bất ngờ, hiển nhiên không ngờ anh ta sẽ đến, Lục Diệp Thanh đứng ở phía trước từng bước ngăn chặn tầm mắt của Lê Hạ.

Lê Hạ nhăn mày, “Hai người làm xong rồi sao?”

Lục Diệp Thanh không muốn để ý tới anh ta, mạnh mẽ kéo tay Cố Niệm.

Lê Hạ nhìn thấy hai người không có ý định rời đi, liền đoán rằng còn chưa tới lượt hai người. Anh ta âm thầm thở phào. Thực sự sợ hai người đã đăng ký xong. Nếu vậy anh ta cũng không dám tưởng tượng, bộ dạng Tổng Hoài Thừa sẽ trở nên như thế nào nữa.

Gần đây Tổng Hoài Thừa có vẻ đã thay đổi, nếu Cố Niệm lại kích thích anh một lần nữa, anh ta thực sự sợ Tổng Hoài Thừa sẽ nghĩ quẩn.

“Cố Niệm, cô chắc chắn rồi chứ. Kết hôn là chuyện rất quan trọng, cô phải cẩn thận suy nghĩ.”

Cố Niệm vẫn trầm tĩnh như trước, “Tôi sẽ không nhìn lầm, anh đi đi.”

Nhân viên công tác đã gọi hai người tiếp theo.

Cố Niệm nghiêng đầu nói với Lục Diệp Thanh: “Chúng ta đi thôi.”

Lê Hạ lại mạnh mẽ ngăn hai người lại, “Cố Niệm, cho Hoài Thừa một cơ hội nữa đi. Bốn năm nay, cậu ta vẫn luôn một thân một mình, chúng tôi đều biết cậu ta vẫn không buông tay được.”

Cố Niệm nghiêng mặt, “Bốn năm trước tôi đã cho anh ta cơ hội, hơn nữa không chỉ một lần. Lê Hạ, nếu anh vẫn ngăn cản chúng tôi, chúng tôi sẽ gọi nhân viên công tác đến.”

“Cô không nghĩ cho Phán Phán sao? Cô cảm thấy người nào sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương con gái của kẻ khác chứ.” Trong lòng Lê Hạ lo lắng vô cùng, sao Tống Hoài Thừa vẫn chưa tới.

Cố Niệm hít sâu một hơi, vừa muốn nói chuyện, Lục Diệp Thanh lại mở miệng nói, “Anh có thể thay tôi chuyển lời cho Tống tiên sinh, tôi sẽ đối xử với Cố Phán như con ruột.”

Hai người không nhìn anh ta nữa.

Lê Hạ cắn răng, gọi hai vệ sĩ đi theo đến, “Đưa Tống phu nhân đi.” Anh ta cường điệu thân phận của Cố Niệm.

“Các người làm cái gì vậy?!” Cố Niệm kinh hoàng kêu lên.

Khuôn mặt Lê Hạ sa sầm, “Cố Niệm, tôi chỉ là làm việc thay cho anh em của tôi.”

Lục Diệp Thanh đương nhiên không cam lòng yếu thế, và hai vệ sĩ cũng chuẩn bị động thủ. Nơi đăng ký đang tốt đẹp bỗng biến thành nơi đánh nhau kịch liệt.

“Đừng đánh nữa.” Cố Niệm muốn tiến lên, lại bị Lê Hạ giữ chặt.

“Cố Niệm, cô cũng thấy rõ. Lục Diệp Thanh căn bản không phải là đối thủ của Hoài Thừa. Lấy thân phận và địa vị Hoài Thừa cho đến ngày nay, cậu ta muốn giết chết một tên bác sĩ, thì rất dễ dàng.” Tiếng nói của Lê Hạ giống như âm thanh của ma quỷ.

Cố Niệm cắn răng, “Các người làm như vậy là trái pháp luật.”

Nhân viên công tác chạy đến đây đã thấy tình huống này, thật sự là cảnh tượng trăm năm khó gặp. Làm sao vậy? Cướp hôn sao?

Lê Hạ vững vàng đứng, “Thật có lỗi, em gái tôi không nghe lời người trong nhà, không nên kết hôn cùng tên nhóc này. Bây giờ tôi muốn đưa nó về.”

“Không phải! Tôi và anh ta không có quan hệ gì cả.” Cố Niệm hô to.

Lục Diệp Thanh bị vệ sĩ đánh ngã xuống mặt đất, đau không chịu nổi. Cố Niệm hung dữ bắt đầu cầu, cào Lê Hạ, Lê Hạ hơi hơi đau đớn, không nghĩ là cô lại giãy mạnh như vậy. Cố Niệm chạy về phía Lục Diệp Thanh, “Diệp Thanh, anh có sao không?”

Mặt Lục Diệp Thanh bị đánh đến chảy máu, Cố Niệm lo lắng, “Tôi phải báo cảnh sát, tôi phải báo cảnh sát.” Cô tuyệt vọng nói, lấy điện thoại, lại bị vệ sĩ giành mất.

Nhân viên công tác lớn tiếng nói, “Các người nghĩ đây là chỗ nào hả! Muốn cãi nhau thì về nhà mà cãi đi!”

Còn chưa nói xong, đúng lúc này một người đàn ông trung niên chạy tới, “Lê tổng, có chuyện gì có thể tới văn phòng bàn bạc. Đây là người một nhà, đừng làm mất hòa khí.”

Lê Hạ nhìn thoáng qua Cố Niệm, “Cố Niệm, cô cũng biết, chuyện Hoài Thừa muốn làm ai cũng ngăn không được, căn bản cô không có khả năng kết hôn với Lục Diệp Thanh.”

Cố Niệm và Lục Diệp Thanh bị “mời” đến văn phòng.

Rốt cuộc Tổng Hoài Thừa cũng chạy tới. Anh mặc tây trang màu đen, quần áo có mấy chỗ lộ ra nếp nhăn.

Anh bước tới.

Cố Niệm ở bên cạnh Lục Diệp Thanh, đôi mắt liếc nhìn đôi giày da số lượng có hạn kia. Lúc Tổng Hoài Thừa tức giận làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

“Muốn kết hôn?” Anh kìm nén, khẽ hỏi. Bộ váy xinh đẹp trên người cô dường như đâm vào mắt anh.

Lục Diệp Thanh đột nhiên tức giận tiến lên “Tổng Hoài Thừa, trong mắt anh còn có pháp luật hay không?! Anh không thể làm như vậy được.”

Khuôn mặt Tổng Hoài Thừa vẫn lạnh lùng, “Tôi đã nhắc nhở anh không nên động vào cô ấy nhưng anh không nghe.” Anh đẩy anh ta ra, Lục Diệp Thanh lão đạo lui lại vài

bước, cuối cùng phải dựa vào bức tường cứng rắn, “Lục Diệp Thanh, anh yêu cô ấy sao?”

Lục Diệp Thanh bởi vì đau mà nhúu mày. Anh ta yêu cô sao? Ít nhất anh ta sẽ không giống Tống Hoài Thừa, đối xử độc ác với cô ấy như vậy.

Cố Niệm lão đảo đứng lên, đáy mắt hiện lên tình cảm phức tạp, Tống Hoài Thừa không kịp bắt lấy, “Anh rốt cuộc muốn tôi thế nào?” Cô điên cuồng hét lên: “Tống Hoài Thừa, tôi và anh đã không còn quan hệ gì nữa rồi. Vì sao anh không để tôi được sống yên ổn? Tôi và Lục Diệp Thanh đăng ký thì liên quan gì đến anh? Tôi và anh ấy là người yêu, chúng tôi đã bên nhau rồi ——”

Tống Hoài Thừa im lặng, sắc mặt khó coi tới cực điểm, nhưng anh vẫn tùy ý để cô phát tiết.

Trong lòng anh chỉ có chua xót.

Nước mắt của Cố Niệm không ngừng rơi.

“Đưa cô ấy đi.” Tống Hoài Thừa xoay người, nhắm mắt, rốt cuộc cũng dứt khoát phân phó.

Hai vệ sĩ kia tiến lên, Cố Niệm kéo lấy tay Tống Hoài Thừa, cô nhìn anh, khoảng cách vô cùng gần, nhưng anh lại xa lạ như vậy, “Anh không thể như vậy. Tống Hoài Thừa! Tôi hận anh!” Cô tàn nhẫn nói ra ba chữ kia.

Cô nói cô hận anh.

Hô hấp của Tống Hoài Thừa khó khăn, “Đưa đi.” Anh gỡ tay cô ra.

May mắn, còn có hận.

“Tôi phải báo cảnh sát.”

Cô run rẩy cảm lấy di động của Lục Diệp Thanh, ngón tay khảm trượng ấn 110. Rồi ràng chỉ có ba con số đơn giản cô lại ấn sai.

“Cố Niệm, cha em còn nợ bao nhiêu? Ông ta ở trong tù có khỏe không?” Tống Hoài Thừa thật sự thay đổi, hoàn toàn không phải người cô quen biết.

Lúc này anh tựa như ma quỷ.

Di động trong tay rơi xuống, “bộp” một tiếng đập xuống mặt đất, pin cũng rơi ra.

Cố Niệm cảm thấy khủng hoảng lại bất lực, tựa như bị người ta chặn yết hầu, không thể hô hấp được.

“Đưa phu nhân về vườn hoa Hi.” Anh lại một lần nữa hạ mệnh lệnh, “Tôi sẽ cho người đón Phán Phán. Em... ngoan ngoãn ở đó đi.”

Lục Diệp Thanh bị thương rất nặng, hai vệ sĩ của Tổng Hoài Thừa thân thủ bắt phạm, động thủ đều nhằm vào điểm yếu.

Lục Diệp Thanh là một bác sĩ, căn bản không có cơ hội đánh trả.

Tổng Hoài Thừa đi rồi, có người đưa anh ta đến bệnh viện.

Lê Hạ đi theo Tổng Hoài Thừa ra khỏi cục dân chính, nhìn Tổng Hoài Thừa, “Hoài Thừa, tôi cảm thấy đối xử với phụ nữ vẫn nên dịu dàng một chút.”

Tổng Hoài Thừa trầm mặc một lúc lâu, “Dù tôi đối xử với cô ấy dịu dàng hơn nữa cũng không giải quyết được vấn đề gì.” Anh và cô rốt cuộc phải làm thế nào mới trở lại được với nhau?

“Bây giờ cậu dự định làm gì? Tính cách Cố Niệm quật cường, hai người cãi nhau như vậy, mâu thuẫn sẽ ngày càng lớn.” Lê Hạ cũng tràn đầy lo lắng.

Tổng Hoài Thừa thờ dài một hơi, “Tôi biết. Nhưng không làm như vậy, cô ấy sẽ cách tôi càng ngày càng xa. Nếu có cách tôi sẽ không lựa chọn cách này.” Lần này anh lại làm cô tổn thương, cô sẽ càng thêm chán ghét anh.

Lê Hạ dường như đã hiểu suy nghĩ của anh, nâng tay vỗ vỗ vai anh, “Người anh em, gánh nặng đường xa, cố lên.”

“Đến bệnh viện trước, tôi đi đón con gái.” Tổng Hoài Thừa mát mát nói.

Con gái...

Lê Hạ tức giận bĩu môi, con gái anh còn chưa có nhận anh đâu.

Tần Phượng nhìn thấy Tổng Hoài Thừa vừa đi đã quay lại, “Sao anh lại tới đây nữa?”

“Bác gái, cháu tới đón Phán Phán.” Anh nói.

“Anh định làm gì?” Tần Phượng hung tợn nói, “Chỗ này không có việc của anh, anh mau đi đi.” Đường đường là ông hoàng xây dựng lại bị người ta nói vậy, cũng chỉ có người có liên quan với Cố Niệm mới dám làm như vậy.

Tổng Hoài Thừa cũng không tức giận chút nào, “Phán Phán, chúng ta về nhà, mẹ đang ở nhà chờ con.”

Phán Phán lắc đầu.

Tổng Hoài Thừa ôm lấy bé, “Bác gái, cháu sẽ chăm sóc Phán Phán thật tốt.”

Tần Phượng sừng sốt, “Cố Niệm tại sao lại ở chỗ anh? Anh lại làm gì?” Bà biết hôm nay Cố Niệm và Lục Diệp Thanh đi đăng kí.

Tổng Hoài Thừa giật khોક miệng, “Lát nữa, Cố Niệm sẽ gọi điện cho bác.”

Tần Phượng đương nhiên sẽ không cho Tổng Hoài Thừa mang đứa bé đi, Lê Hạ bước lên phía trước, ngăn cản bà, “Bác gái, Hoài Thừa là cha của Phán Phán, bác không cần lo lắng.”

Lê Hạ lấy lòng nói, Tần Phượng khinh thường, “Sói đội lột cừu.”

Tổng Hoài Thừa mang Phán Phán về vườn hoa Hi. Vườn hoa Hi, nhà của bọn họ trước đây.

Cố Niệm sau khi vào nhà đều im lặng, cô ôm chân ngồi trên sofa, im lặng tựa như một con rối gỗ không có sinh mệnh. Hai vệ sĩ đứng ở cửa, không có Tổng Hoài Thừa phân phó, bọn họ sẽ không rời đi.

Cố Niệm cũng hiểu, lúc này cô và Tổng Hoài Thừa chưa từng bước ra khỏi một vòng tròn.

Khi Tổng Hoài Thừa về, liền thấy cảnh tượng như vậy. Tóc dài của cô che khuất hơn nửa thân mình, cả người bị ưu thương bao phủ. Dọc theo đường đi, anh đều trêu đùa Phán Phán, bây giờ Phán Phán nhìn thấy mẹ rồi cuộc cũng yên tâm.

Phán Phán đi đến bên cạnh, kéo tay cô.

Cuối cùng Cố Niệm cũng động đậy, thấy con gái, đáy mắt cô hiện lên một tia sáng, nhưng rất nhanh tia sáng kia liền biến mất. Cô đứng lên, nhìn về phía Tổng Hoài Thừa, “Rất cuộc anh muốn thế nào?”

Ánh mắt Tổng Hoài Thừa dừng ở trên mặt cô. Hôm nay của cô có ý trang điểm, chỉ liếc mắt một cái, đã khiến anh ngạc nhiên. Cô mặc bộ váy liền áo rất đẹp, rất được, lộ ra bắp chân thon dài lại mảnh khảnh.

“Lục Diệp Thanh thì không được.” Tổng Hoài Thừa chậm rãi mở miệng.

Cố Niệm nở nụ cười, nước mắt cũng rơi xuống, “Vậy anh nói cho tôi biết ai thì được? Chỉ cần anh nói ra, tôi sẽ đi đăng kí!” Lời nói đầy tức giận, cô thật sự chịu đựng đủ rồi.

Tổng Hoài Thừa nhếch miệng, “Em chắc chắn chứ?” Anh lạnh lùng nhìn cô, yếu ớt nói, “Nếu tôi nói tôi thì sao?”

Cố Niệm nhanh chóng nắm chặt tay, trái tim đau nhói, cặp mắt kia tràn đầy tĩnh mịch, “Ai cũng có thể, trừ anh ra. Tôi và anh không có khả năng.” Giọng nói của cô đầy kiên quyết.

Phán Phán đứng ở một bên bất an nhìn.

Cố Niệm nhắm mắt lại, “Tổng Hoài Thừa, tôi hối hận. Vì sao tôi lại sinh Phán Phán ra? Nếu lúc trước tôi không sinh nó ra thì anh cũng sẽ không dây dưa với tôi như bây giờ. Tôi thật ngu ngốc. Tổng Hoài Thừa, tôi đồng ý với anh, tôi từ bỏ quyền nuôi dưỡng Phán Phán. Như vậy anh có thể buông tha cho tôi rồi chứ?”

“Em nói linh tinh gì vậy?” Tổng Hoài Thừa hoảng sợ nhìn đầy mắt Phán Phán tràn đầy bất an. Anh cố gắng duy trì khuôn mặt hiền hòa, “Phán Phán, trong phòng có đồ chơi, con đi chơi đi. Cha và mẹ có chút chuyện phải nói.”

Cố Niệm cảm thấy mũi chua xót giống như hít phải ớt.

Phán Phán cúi đầu, nghe lời Tổng Hoài Thừa đi vào căn phòng kia.

Tổng Hoài Thừa biết hiện tại trong lòng cô đang tức giận, nhưng anh không thể không làm như vậy, “Tôi rất vui vì em đã sinh Phán Phán ra.” Cho dù từ trước tới nay anh không thích trẻ con. Nhưng nhìn thấy Phán Phán, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp.

Cố Niệm lắc đầu, “Tôi không phải vì anh mới sinh con bé. Bởi vì nếu tôi không sinh, về sau tôi không có cơ hội mang thai nữa. Tổng Hoài Thừa, đứa bé là của anh, anh buông tha cho tôi đi, còn có cha tôi...” Nước mắt nóng bỏng vẫn rơi không ngừng, “Cha tôi đã hối hận, vài năm nay ông ở trong tù luôn không tốt. Anh có biết cái gì gọi là sống không bằng chết không?”

“Cố Niệm, cho tôi ba năm. Trong ba năm, em ở bên tôi, cho đến khi cha em ra tù.” Tổng Hoài Thừa nói ra yêu cầu của mình.

Cố Niệm tức giận, “Vì sao? Vì sao? Tôi không muốn! Tôi không cần! Tổng Hoài Thừa, tôi đã không phải Cố Niệm trước kia. Cố Niệm trước kia đã chết. Cố Niệm yêu anh cũng đã chết! Vì sao anh còn muốn tôi sống không bằng chết?”

Tổng Hoài Thừa nâng tay chạm vào khuôn mặt lạnh như băng của cô, “Có lẽ đây là số mệnh.” Chúng ta đều yêu người không nên yêu.

Chương 37

Editor: Sâu Bạ

Beta: Mạc Y Phi

Tổng Hoài Thừa chìm trong hồi hận vô tận.

Căn phòng to như vậy, anh ngồi một mình trên sofa, cúi thấp đầu. Tiếng khóc của Cố Niệm không ngừng quanh quẩn trong đầu anh.

Nặng nề, áp lực, đau khổ, sợ hãi.

Anh đột nhiên nhớ tới ngày anh và Cố Niệm kết hôn. Buổi tối hôm đó rất đẹp, mỗi một thứ đều do Cố Niệm tỉ mỉ lựa chọn, tựa như trong giấc mộng.

Cô nói cô muốn lưu lại một hồi ức tươi đẹp nhất.

Tổng Hoài Thừa uống rất nhiều rượu, đó là lần anh uống nhiều nhất từ khi chào đời. Bởi vì đáy lòng anh cũng rất vui vẻ.

Cuối cùng còn mười bàn mời rượu, Cố Niệm đành cản rượu lại.

Mọi người thi nhau cười lớn.

Đáy mắt Tổng Hoài Thừa ảm áp, Cố Niệm đối xử tốt với anh cũng không che giấu.

Sau đó Từ Hành hỏi anh, vì sao phải là Cố Niệm?

Có lẽ sau khi cha Tổng qua đời, sau khi Tổng Hoài Thừa gặp được Cố Niệm mới trở nên giống người con trai bình thường. Không hề lão luyện, trầm ổn, sẽ tức giận sẽ vui vẻ.

Có đôi khi anh nghĩ, nếu buổi tối hôm đó anh không uống rượu, không đi toilet, có thể anh và Cố Niệm sẽ không như hiện giờ.

Một đêm kia đã in sâu vào trong trí nhớ anh.

Ánh đèn toilet mờ ảo, hai người đang nói chuyện.

“Lão Cố, anh không lo lắng sao?”

“Nhiều năm như vậy, khi đó cậu ta vẫn còn nhỏ, có lẽ cũng không biết.”

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Tống Hoài Thừa khôn khéo hơn cha cậu ta rất nhiều.”

“Niệm Niệm thích cậu ta, tôi có thể làm sao bây giờ? Quên đi, tôi có lỗi với cha cậu ta, nửa đời sau sẽ cố chiều cố cậu ta thật tốt. Nói một cách công bằng, tôi cũng rất thích chàng trai này.”

Tống Hoài Thừa tỉnh rượu hơn phân nửa, sắc mặt tái nhợt vô lực.

Lúc Cố Niệm tìm được anh, anh đang ở hành lang hút thuốc, mùi thuốc lá làm cho anh càng thêm tỉnh táo.

“Có phải bị đau đầu không? Đều do bọn họ, sao lại để anh uống nhiều như vậy. Em bảo Hủ Hủ đi mua thuốc.” Cố Niệm mặc áo cưới xúng xính, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy ảo não.

Tống Hoài Thừa chăm chú nhìn cô, trong lòng trăm chuyển ngàn quay, vì sao lại là em? Vì sao lại để tôi biết tất cả?

Vì sao?

Đây là cảm giác từ thiên đàng rơi xuống địa ngục sao?

Cố Niệm thấy anh nhìn mình chăm chăm, cô thẹn thùng cười, nâng tay sờ mặt mình, “Có phải cảm thấy hôm nay em rất đẹp không?” Cô nháy mắt mấy cái.

Tống Hoài Thừa mạnh bạo cô ôm vào lồng ngực, mạnh mẽ siết chặt, giống như giây tiếp theo cô sẽ biến mất. Cái ôm kia làm cho Cố Niệm cảm thấy hít thở không thông, “Hoài Thừa...” Giọng nói cô có chút ngượng ngùng, vui sướng.

Tống Hoài Thừa tựa vào cổ cô, rối rắm, đau khổ, lại không cam lòng.

Sau một lúc lâu, sắc mặt anh dần dần khôi phục, “Đi tiễn khách thôi.”

Cuộc sống Tống Hoài Thừa và Cố Niệm trong hai năm hôn nhân, không ai biết rốt cuộc anh đã trải qua những gì. Kết hôn năm thứ nhất, anh làm việc điên cuồng để đầu độc chính mình.

Cố Niệm nói muốn có con, anh nói, đợi một năm nữa đi, hiện tại không thích hợp.

Cố Niệm mắt mát, “Hoài Thừa, sinh sớm một năm đáng người mới có thể khôi phục nhanh được.” Gặp Tống Hoài Thừa trầm tư, cô đành nói, “Được rồi. Sang năm chúng ta nhất định phải sinh. Cha mẹ em nói chúng ta tốt nhất nên sinh hai đứa. Một đứa theo họ anh, một đứa theo họ em.”

Lòng ngực Tống Hoài Thừa tràn ngập chua xót. Anh nắm chặt tay, khẽ run rẩy.

Hiện giờ anh đã trở thành một kẻ tiểu nhân đê tiện.

Ước định ba năm, Cố Niệm cũng không trực tiếp chấp nhận anh.

Đêm nay là một đêm thâm trầm lại ưu thương.

Cố Niệm nhìn Phán Phán ngủ say trên giường, ánh mắt trống rỗng. Cô không buồn ngủ. Phán Phán cuộn mình ở cuối giường, đó là một tư thế khi con người thiếu cảm giác an toàn.

Cô nhẹ nhàng vỗ về lưng bé. Hôm nay cô bé thật sự bị sợ hãi, sự bất an bao phủ cô bé.

Gió đêm gào thét bên ngoài cửa sổ. Cố Niệm ngủ không quen.

Đúng lúc cô nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, tóc gáy đều dựng lên, tràn ngập cảnh giác. Cũng may tiếng bước chân rất nhanh đã biến mất.

Cố Niệm thở nhẹ một hơi, nhìn thời gian thế nhưng đã hơn một giờ sáng.

Phán Phán bất an khóc thút thít.

Cố Niệm theo thói quen trấn an, nhưng lúc này, ngược lại cô bé còn khóc to hơn.

Mới đầu là khóc thút thít, chỉ chốc lát sau, tiếng khóc đã tăng thêm.

“Me, đừng bỏ con!” Sau khi Phán Phán khóc liên tục lại nói.

Cố Niệm giật mình.

Phán Phán mãnh liệt cầm lấy tay cô, Cố Niệm mới cảm nhận được đứa bé bốn tuổi lại có sức lực lớn như vậy

“Mẹ, đừng bỏ con!” Cô bé còn nói lại một lần nữa

Đúng lúc này Tống Hoài Thừa đột nhiên mở cửa ra, chạy vào, “Làm sao vậy?” Đầu tóc của anh lộn xộn, trên người còn mặc quần áo mặc ban ngày. Anh đi chân trần vào,

“Sao Phán Phán lại khóc?”

Cố Niệm không để ý đến anh, lại khẽ cam đoan với Phán Phán, “Mẹ vĩnh viễn sẽ không bỏ con, mẹ hứa.” Cố Niệm giờ tay lên, lặp đi lặp lại.

Cố Phán còn đang khóc.

Tổng Hoài Thừa đứng ở một bên, anh khẽ cắn môi, cũng cam đoan nói, “Cha cũng sẽ không bỏ con.”

Ước chừng hơn nửa tiếng, Phán Phán mới chậm rãi ổn định tâm trạng. Cố Niệm vẫn ôm bé, không dám động đậy. Tổng Hoài Thừa nhìn hai người, “Hồi trước Phán Phán cũng như vậy sao?”

Vốn tưởng rằng cô sẽ không trả lời vấn đề của anh. Cố Niệm lại mở miệng, “Không phải.”

Về mặt Tổng Hoài Thừa tràn ngập vui sướng.

“Bị người lạ kích thích nên con bé mới sợ hãi.” Cố Niệm đội thẳng một chậu nước lạnh xuống.

Tổng Hoài Thừa ngậy người, “Anh đi rót nước.”

Hôm nay anh đã quyết định.

“Không cần.” Cố Niệm cự tuyệt.

Tổng Hoài Thừa đứng ở cửa, “Vậy em cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cố Niệm cả đêm không ngủ, buổi sáng ngày hôm sau, khi cô mang khuôn mặt tái nhợt xuất hiện ở trên bàn cơm, Tổng Hoài Thừa đi dép lê, về mặt hoảng hốt. Anh cẩn thận không dám bước lên phía trước.

Thời gian giống như trở lại rất nhiều năm trước, vào buổi sáng, cô cũng làm xong bữa sáng chờ anh rời giường.

Ánh mặt trời chiếu vào mặt bàn, lưu lại một tia sáng ấm áp nhu hòa.

“Tổng Hoài Thừa, chúng ta nói chuyện.” Cô nói, không mềm mại giống ngày xưa.

Tổng Hoài Thừa hơi hơi nhăn mày, ngồi ở vị trí đối diện. Anh đan mười ngón tay vào nhau, lẳng lặng nhìn cô, “Em nói đi.”

“Tôi đáp ứng yêu cầu tối hôm qua của anh.”

Hồ hấp của Tống Hoài Thừa trở nên khác thường.

“Nhưng...” Khuôn mặt Cố Niệm sa sầm, đơn giản nói: “Tôi có ba điều kiện.”

Không khí dần dần trở nên đông cứng.

Cách một mét, nhưng dường như anh không thấy rõ mặt cô.

Chỉ là mơ hồ cảm nhận được, đôi mắt kia, dường như chột lóe lên, cô vẫn duy trì vẻ mặt căng thẳng, “Thứ nhất, giúp cha tôi trả hết nợ.”

Về mặt Tống Hoài Thừa không thay đổi.

“Thứ hai, tôi đồng ý ở bên cạnh anh, nhưng chúng ta không phải vợ chồng, trong ba năm anh không thể đụng vào tôi!”

Đôi mắt Tống Hoài Thừa dần dần rõ ràng, anh thấy rõ khuôn mặt cô, vẻ mặt tràn ngập kiên trì, “Thứ ba?”

“Thứ ba, ba năm sau, chúng ta đường ai nấy đi, anh tuyệt đối không thể dây dưa.”

Tống Hoài Thừa giống như đang suy tư.

Cố Niệm nghiêm mặt, âm u nhìn anh, khóe miệng mang theo nụ cười quỷ dị, “Tống Hoài Thừa, đây là điều kiện của tôi. Nếu anh không đáp ứng, tôi dù bò cũng sẽ bò đi.”

Trong phút chốc, Tống Hoài Thừa giống như mất hết sức sống, đáy mắt Cố Niệm chỉ có tuyệt vọng và yên tĩnh. Anh nắm chặt tay, thậm chí có chút sợ hãi.

“Được, anh đồng ý với em.” Anh không có gì do dự.

“Anh phải thề.” Cố Niệm ép sát, cô hít sâu một hơi, “Nếu anh lại dây dưa với tôi, con anh sẽ bị bệnh tật dày vò.” Cố Niệm nói rõ ràng từng chữ.

Nói xong một câu cuối cùng, Tống Hoài Thừa đứng bật dậy, “Không được! Vì sao lại muốn lấy con mình ra để thề? Đây là chuyện giữa anh và em, anh dùng bản thân để thề.”

Cố Niệm ngoảnh mặt làm ngơ, “Tôi có thể dùng mạng mình để trả nợ cho cha.” Cái loại thấy chết không sờn này lại tràn đầy tuyệt vọng, làm cho Tống Hoài Thừa cảm thấy sợ hãi.

Tổng Hoài Thừa đau khổ, lạnh lùng nói, “Ba năm sau, anh và em đường ai nấy đi, nếu anh lại dây dưa, con anh sẽ chịu bệnh tật dày vò cả đời. Cố Niệm, được chưa?” Từng chữ anh nói ra vừa nặng nề lại vừa bi thương.

Cố Niệm nghiêm mặt không nói gì nữa.

Tổng Hoài Thừa kiềm chế để không tức giận, “Cố Niệm, em hận anh, cũng đừng liên lụy đến con.”

Cố Niệm hoảng hốt cười, “Không! Tổng Hoài Thừa, tôi không hận anh. Tôi thật sự hy vọng tôi chưa từng quen biết anh.”

Tổng Hoài Thừa nhìn chằm chằm vào cô, rồi cuộc đành cắn răng, “Được! Như vậy từ hôm nay trở đi chúng ta lại quen biết nhau một lần nữa.” Ba năm, cũng tốt. Nếu trong ba năm anh có thể làm lại tất cả, như vậy cũng không tính vi phạm lời thề.

*****

Lục Diệp Thanh ở bệnh viện nghỉ ngơi một ngày một đêm, lúc Phương Hủ Hủ đến thăm anh ta, thấy trong mắt anh ta không có một tia sáng.

“Em đã đến rồi.” Thanh âm của anh ta bình tĩnh như nước.

Phương Hủ Hủ có chút không đành lòng, “Anh thế nào? Bác sĩ nói như thế nào?”

Lục Diệp Thanh chống thân mình, vừa động đã chạm đến miệng vết thương đến trên người, anh ta nhú chặt mày, “Cố Niệm nhờ em chuyển lời à?”

Nhất thời Phương Hủ Hủ không biết nói gì, cô cầm cốc nước, “Uống nước trước đi.”

Khóe miệng Lục Diệp Thanh đã khô nứt.

Lục Diệp Thanh không cự tuyệt, uống hết một cốc nước, cay đắng càng ngày càng nhiều.

Phương Hủ Hủ ngồi trên ghế, cô chậm rãi sắp xếp lại câu chữ. Buổi sáng hôm nay Cố Niệm gọi điện cho cô, nói cho cô lựa chọn của cô ấy.

Phương Hủ Hủ không tán thành, “Cố Niệm, cậu không thể lại bước vào hố lửa như vậy được.”

Ngữ khí của Cố Niệm rất bình tĩnh, “Hủ Hủ, cậu yên tâm, không sao đâu.”

“Cậu muốn làm gì?” Phương Hủ Hủ bất an hỏi.

Cố Niệm thở dài, “Cậu đến xem Diệp Thanh giúp mình, hôm qua anh ấy bị thương. Nói với anh ấy mình rất xin lỗi, là mình liên lụy anh ấy.”

Phương Hù Hù xoa xoa thái dương, “Cô ấy bảo em cảm ơn anh, mấy năm đã làm bạn với cô ấy. Anh sẽ gặp được người con gái tốt hơn. Diệp Thanh, quên Cố Niệm đi.”

Lục Diệp Thanh vẫn nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phương Hù Hù bối rối ngồi một chỗ, không biết nên làm thế nào.

Rất lâu sau đó, Lục Diệp Thanh mới mở miệng, vẻ ảm đạm hiện lên trên khuôn mặt anh ta, “Cô ấy vẫn chọn Tống Hoài Thừa.” Cho dù anh ta có dùng thủ đoạn gì, cuối cùng cô vẫn lựa chọn Tống Hoài Thừa. Lục Diệp Thanh yên lặng, trong mắt đột nhiên nổi lên sự khát máu.

Chương 38

Editor: Sâu Bạ

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi Cố Niệm đến vườn hoa Hi ở, càng ngày càng trầm tĩnh ít nói. Ba ngày liên tiếp, cô và Tống Hoài Thừa không hề nói với nhau một chữ. Cùng sống dưới một mái hiên, không ai cảm thấy sống như vậy có gì không tự nhiên.

Còn tốt hơn tình huống Tống Hoài Thừa dự đoán nhiều. Ngay từ đầu thậm chí anh còn lo lắng, Cố Niệm sẽ có những hành vi cực đoan.

Anh nghĩ sai rồi.

Trải qua bốn năm, hiện giờ dù sóng gió to tới đâu, Cố Niệm cũng có thể vượt qua.

Nhưng thật ra Cố Niệm rất kỳ quái, hồi trước rất cuồng công việc, bây giờ lại luôn ở trong nhà.

Tống Hoài Thừa cũng không tới công ty, nhưng lại khiến Lê Hạ bận đến chết rồi.

Tống Hoài Thừa thuê một bác gái đến, mỗi ngày phụ trách làm ba bữa cơm. Lần đầu tiên đi Triệu nhìn thấy Cố Niệm đã gọi một tiếng “Tống phu nhân”, lúc ấy Tống Hoài Thừa cũng ở đó.

Anh nhìn thấy Cố Niệm vẫn kìm nén sự tức giận không phát tác.

“Dì Triệu, được rồi, đi đi nghỉ ngơi đi.” Tống Hoài Thừa nói.

Dì Triệu vừa đi, Cố Niệm nhất thời phát tác, “Tống Hoài Thừa, anh muốn nói cho toàn bộ thế giới, anh ở trong cái nhà này nuôi tiểu tam sao?” Cố Niệm thờ hờn hển, đập vỡ chồng bát trước mắt.

Tiếng bát vỡ vang lên, trên mặt đất đầy những mảnh vỡ nhỏ. Sự tức giận của cô vẫn không giảm.

Mắt thấy cô sẽ giẫm phải mảnh bát vỡ, Tống Hoài Thừa lạnh tay lẹ mắt kéo cô ra, “Nếu em không muốn có người khác trong nhà, anh sẽ bảo dì Triệu đi. Được rồi, đừng giận. Hồi trước không phải anh đã nói, phụ nữ mà tức giận sẽ nhanh già sao?”

Cố Niệm hít một hơi thật sâu, đẩy anh ra.

Tổng Hoài Thừa lui về sau hai bước, vừa lúc giẫm phải mảnh vỡ. Anh nhú mảy, lại không để ý tới, “Anh có việc muốn nói với em.” Anh nói có chút nhanh, “Anh giúp Phán chuyển sang nhà trẻ khác, cách chỗ này mười phút đi đường, em thấy thế nào?”

Cố Niệm nghiêm mặt, “Tùy anh.” Nói xong cô xoay người vào phòng.

Cô vừa đi, Tổng Hoài Thừa nâng chân phải lên, một chân bị mảnh vỡ đâm vào, đã đầy máu, anh nhìn lướt qua.

Lúc này dì Triệu đi tới, “Tổng tiên sinh, anh bị thương sao?”

Tổng Hoài Thừa nhú mảy, “Không sao, không cần nói với cô ấy.”

Dì Triệu vội đi lấy hộp y tế, Tổng Hoài Thừa tự mình xử lý một chút.

Dì Triệu lo lắng, “Anh vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra một chút, miệng vết thương dài hơn 3cm cơ mà.”

Tổng Hoài Thừa không nói gì, lòng bàn chân lại đau nhói.

Buổi chiều, Lê Hạ gọi điện cho anh, “Hoài Thừa, cậu đang ở đâu?”

Tổng Hoài Thừa nghe giọng Lê Hạ có chút kì lạ, “Có chuyện gì?”

“Từ Hành chuẩn bị rời công ty .”

“Bây giờ Từ Hành đang ở đâu?”

“Đi ra ngoài rồi.”

“Tôi chuẩn bị đến công ty, cậu gọi cậu ta đến.”

“Được.”

Tổng Hoài Thừa cầm chìa khóa xe.

Dì Triệu thì thầm, “Tổng tiên sinh, anh phải đi ra ngoài sao? Chân của anh đang bị thương mà.”

“Có việc gấp. Dì nói với cô ấy hộ tôi.”

Phán Phán ôm búp bê đi tới, khuôn mặt sưng đỏ đã đỡ nhiều. Cô bé nhìn Tống Hoài Thừa.

Tống Hoài Thừa cười với bé, “Phán Phán, cha phải đi làm. Con ngoan ngoãn ở nhà nghe lời mẹ nhé.”

Phán Phán lạnh lùng nhìn anh, “Không cần lúc nào cũng xưng hô “cha” như thế.” Cô bé nhấn mạnh.

Tống Hoài Thừa lại cảm thấy đó là tiếng trời, “Đây là sự thật không thay đổi được.”

Phán Phán hừ lạnh.

Tống Hoài Thừa nhìn thời gian, “Cha đi nhé.”

Phán Phán trở về phòng, Cố Niệm đang xem di động, không biết đang bận gì.

“Mẹ...” Cố Phán gọi, “Tống Hoài Thừa đi ra ngoài rồi, chúng ta về nhà đi.” Bé cũng học Cố Niệm gọi tên của Tống Hoài Thừa.

Cố Niệm buông di động, nhướn mày, “Chúng ta cũng đi ra ngoài.”

Phán Phán nháy mắt vui vẻ cười tươi.

Trẻ con rốt cuộc vẫn là trẻ con.

Cố Niệm không có nhiều đồ, sắp xếp qua loa một chút, đeo khẩu trang và mũ cho Phán Phán.

Dì Triệu vừa thấy liền hỏi, “Phu nhân chuẩn bị đi ra ngoài sao?”

“Đúng vậy.” Phán Phán gật đầu.

Cố Niệm không muốn giải thích gì, trong lòng cô khẳng định dì Triệu là người của Tống Hoài Thừa. Hai vệ sĩ kia đi rồi đi rồi, anh lại mời một người khác đến giám sát bọn họ có phải không?

Hôm nay là thứ ba, buổi tối vẫn có học sinh học. Lúc Cố Niệm tới, Phương Hủ Hủ đang ngủ gật trên bàn.

Phán Phán gọi một tiếng, “Dì...”

“Suyt, để dì Hủ Hủ ngủ thêm một chút.”

Cố Niệm đi vào phòng học, cùng Phán Phán sửa sang lại phòng vẽ tranh cho sạch sẽ.

Phương Hủ Hủ ngủ hơn hai mươi phút, đi toilet mới phát hiện hai người, cô tựa vào cửa, “Sao cậu lại tới đây?”

Phán Phán chạy đến ôm lấy chân cô.

Cố Niệm và cô ấy ngồi đối diện nhau, cảm khái vô cùng, “Minh vẫn là người có tự do.” Cô tự giễu nói.

“Thế nào?” Giọng nói của Phương Hủ Hủ có chút khô khốc.

Cố Niệm lắc đầu, “Cứ như vậy thôi. Không trở thành uyên ương thì làm một đôi vợ chồng bất hòa, cũng là duyên phận của mình và anh ta.”

Phương Hủ Hủ trầm mặc.

Cố Niệm mở miệng nói, “Đây là sổ hộ khẩu của mình, hộ chiếu ở chỗ dì.”

Phương Hủ Hủ nhận lấy, “Dì rất lo lắng cho cậu.”

“Minh biết, mọi người yên tâm. Chờ Phán Phán tốt lên, vài ngày nữa mình sẽ đi làm lại. Thật ra cũng không thay đổi gì nhiều.”

“Anh ta sẽ đồng ý à?” Phương Hủ Hủ hỏi.

Ánh mắt Cố Niệm có chút hoảng hốt, “Sẽ.” Di động của Cố Niệm vang lên, cô vừa thấy, “Là luật sư của Tống Hoài Thừa.”

“Sao bây giờ lại tìm cậu? Chẳng lẽ Tống Hoài Thừa định lập di chúc ?” Phương Hủ Hủ lạnh lùng nói.

Cố Niệm nhận điện thoại, “Alo...”

Luật sư Phương mở miệng, “Cô Cố, xin chào. Thật có lỗi lại quấy rầy cô.”

Cố Niệm nhíu mày, “Luật sư Phương, có chuyện gì vậy?”

“Là như thế này. Một ngày hôm trước, Tống tiên sinh đã nói với tôi, ngài ấy từ bỏ quyền nuôi dưỡng Cố Phán.”

“Chuyện khi nào vậy?”

“Bốn ngày trước.” Luật sư Phương trả lời.

Cố Niệm nắm chặt tay, đó chính là ngày cô và Lục Diệp Thanh đến cục dân chính.

“Cố tiểu thư, Tổng tiên sinh còn mở một quỹ cho con gái, cô có thể tùy ý sử dụng.”

Cố Niệm trầm mặc.

“Cố tiểu thư, cô có đang nghe không?”

Cố Niệm như nghẹn lại, “Anh nói đi.”

“Tổng tiên sinh cũng tặng cô 5% cổ phần của công ty, hàng năm cô được hưởng hoa hồng. Đồng thời, vườn hoa Hi cũng là của cô. Vì vậy, khi nào cô có thời gian, chúng ta cùng bàn bạc.”

Cố Niệm hít một hơi thật sâu, “Luật sư Phương, để tôi suy nghĩ sau đó sẽ trả lời anh.”

Phương Hủ Hủ cũng trầm mặc, “Lấy! Vì sao lại không lấy! Anh ta không thể làm cha mà không chịu trách nhiệm gì cả.”

“Mình chỉ sợ cuối cùng lại dây dưa không ngừng. Để mình nghĩ đã.”

*****

Khi Tổng Hoài Thừa tới công ty, Lê Hạ và Từ Hành đều đã ngồi ở văn phòng, anh bước vào, đi thẳng vào vấn đề, “Từ Hành, cậu định đi?”

Về mặt Từ Hành bình thản, “Đúng vậy, tôi quyết định rời khỏi công ty. Đơn từ chức đã giao cho bộ phận nhân sự.”

Tổng Hoài Thừa nhíu mày, “Tôi biết hiện tại chúng tôi có nói gì cũng không thay đổi được quyết định của cậu. Lúc trước gây dựng công ty, tôi và cậu đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết. Đạt được thành công như hôm nay, cậu lại muốn rời đi...”

Từ Hành thở dài, “Hoài Thừa, không có tôi cậu vẫn có thể làm rất tốt. Cổ phần công ty trong tay tôi, cậu định xử lý như thế nào?” Anh ta muốn hoàn toàn rời khỏi đây.

Tổng Hoài Thừa có 45% cổ phần của công ty, Từ Hành có 35%. Lê Hạ lúc trước cho Tổng Hoài Thừa mượn, Lê Hạ cũng có 10%, còn 10% bên ngoài.

Tổng Hoài Thừa nghĩ, “Cậu giữ lại 10%, còn tôi và Lê Hạ sẽ mua lại giá cao hơn thị trường 3%.”

Từ Hành dường như cũng đoán được anh sẽ làm như vậy, “Cậu tự quyết định đi.”

Lê Hạ nhìn anh ta, “Tổ hợp ba kẻ liều mạng rốt cuộc cũng tan rã rồi.”

Từ Hành cười, “Sau này gặp lại.”

“Buổi tối đi uống một chén.” Đây là đề nghị của Tống Hoài Thừa.

Từ Hành thoáng ngừng một chút, mới đồng ý.

Lúc uống rượu, di động của Tống Hoài Thừa vẫn đặt ở một bên, cứ một lát anh lại liếc mắt một cái, tựa như đang chờ đợi cái gì.

Ba người uống chút rượu xong, đều đã có chút say.

Từ Hành từ từ nhắm hai mắt tựa vào ghế, tay phải vuốt ve ly rượu, “Hoài Thừa, sao cậu có thể đối xử với Hảo Hảo như vậy?” Chặt vấn, bất mãn.

Lê Hạ đang rót rượu, tay trượt một chút, “Từ Hành, cậu say rồi đừng uống nữa.”

“Ha ha, nếu tôi có thể say thì đã tốt. Hoài Thừa, cậu có biết tôi thích Hảo Hảo đã bao nhiêu năm không?” Từ Hành đặt mạnh ly rượu xuống, “Lần đầu tiên gặp ở trường, tôi đã thích cô ấy. Nhưng trong lòng cô ấy chỉ có cậu. Không sao, tôi sẽ là người bảo vệ, cô ấy vui vẻ là được rồi. Nhưng sao cậu lại liên tục làm tổn thương cô ấy?”

Lê Hạ yên lặng ngồi xuống.

Tống Hoài Thừa trầm mặc, “Tôi thật có lỗi với Hảo Hảo.”

Anh biết câu xin lỗi là vô ích, đời này anh thiếu nợ với ba người con gái. Cố Niệm và Phán Phán anh sẽ dùng cả đời để trả, nhưng đối với Chu Hảo Hảo, anh chỉ có thể xin lỗi.

Từ Hành nở nụ cười, tiếng cười tràn đầy bất đắc dĩ, “Tôi đã từng hy vọng, tôi và cậu có thể trao đổi thân phận.”

Trở thành anh thì tốt sao?

Tống Hoài Thừa chưa xốt nhếch miệng, “Tôi có gì mà tốt? Ít nhất cậu có cha mẹ bên cạnh.” Anh cầm ly rượu, uống hết trong một ngụm.

Tống Hoài Thừa say khướt đứng ở cửa nhà mình, lại vô cùng tỉnh táo. Rõ ràng cầm chìa khóa, nhưng anh không muốn mở cửa.

Anh liên tục gõ cửa.

Hàng xóm ở nhà đối diện bị đánh thức, còn buồn ngủ, “Không mang chìa khóa sao? Có cần tôi gọi bảo vệ mở cửa giúp không?”

Tổng Hoài Thừa lắc đầu, “Xin lỗi đã làm ồn. Vợ tôi ở nhà, cô ấy không mở cửa cho tôi.”

Hàng xóm hiểu rõ, “Hay là vào uống cốc nước?”

Tổng Hoài Thừa lắc đầu, nâng tay tiếp tục gõ cửa.

Cố Niệm sớm đã nghe thấy động tĩnh, Tổng Hoài Thừa vẫn không ngừng gõ cửa. Cô lại nghe thấy tiếng nói khác “Ai vậy? Tối vậy còn làm phiền người khác như vậy?”

Cố Niệm không thể nhịn được nữa, đành mở cửa ra, “Tổng Hoài Thừa, anh phát điên à?”

Hết xong, cửa nhà hàng xóm đối diện cũng mở ra, một người con trai tuấn tú đứng ở cửa. Lừa giận của cô nhất thời yếu đi. Sao cô lại trùng hợp gặp được diễn viên Dịch Lập thế này.

Tổng Hoài Thừa đi về phía trước một bước, cả người dường như dựa hết vào cô, “Vợ tôi, Cố Niệm.”

“Xin chào, Tổng phu nhân.” Dịch Lập chào hỏi, “Vậy hai người nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Cuối cùng Tổng Hoài Thừa cũng về đến nhà, nhưng vừa đóng cửa, Cố Niệm liền đẩy anh ra, anh lắc đầu tựa vào tường.

Cố Niệm nhìn anh, ánh mắt anh trầm đục.

Tổng Hoài Thừa cong cong khóe miệng, “Từ Hành sẽ rời khỏi công ty.” Anh nói.

Cố Niệm không nói.

“Anh rất khó chịu.” Từ Hành là anh em nhiều như vậy năm, “Chỗ này của anh rất khó chịu.”

“Thiếu một người cùng anh cấu kết với nhau làm việc xấu, anh đương nhiên khó chịu là phải rồi.” Cố Niệm trào phúng.

Tổng Hoài Thừa nhìn cô, sâu sắc nói, “Cố Niệm, mấy năm nay anh không vui về chút nào. Từ lúc anh biết cha em hại chết cha anh, anh đã không hạnh phúc nổi.” Trên mặt anh phủ đầy bi thương, “Lúc còn đi học, anh đều hy vọng cha mình có thể đi họp phụ huynh, nhưng không có. Vĩnh viễn đều là ông nội.”

Cố Niệm nghĩ tới người ông từ ái kia. Ông cũng đã từng rất yêu thương cô, “Niệm Niệm, Hoài Thừa là một đứa trẻ khổ cực, về sau, con hãy giúp ông nội chăm sóc nó.”

Khi đó cô nói, “Con sẽ toàn tâm toàn ý yêu anh ấy.”

Hiện giờ tất cả đều là châm chọc. Tổng Hoài Thừa và cô đều nuốt lời. Bọn họ đều là kẻ lừa đảo.

“Tôi muốn nghỉ ngơi.” Cô nói.

Tổng Hoài Thừa rất nhanh nắm lấy cô, “Em đã từng nói, nếu tương lai anh phạm sai lầm, em sẽ cho anh một cơ hội.”

Cố Niệm nhắm mắt lại, “Sai lầm anh phạm phải còn ít sao? Tổng Hoài Thừa, nơi này...” Cô chỉ vào ngực mình, “Lòng tôi đã sớm chất đầy vết thương, không thể hồi phục về như cũ.”

Tổng Hoài Thừa lảm bảm nói, “Phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Không biết có phải do say rượu, anh từ từ ngồi xuống đất.

Cố Niệm đứng ở một chỗ, vẻ mặt ngơ ngẩn, bát nước đổ đi không thể cô lấy lại, cô và anh làm sao có thể?

Hiện giờ là do có đứa con ràng buộc thôi.

Bằng không cô và anh sớm đã là người lạ, không hơn.

Cố Niệm hít một hơi thật sâu, “Tổng Hoài Thừa, bây giờ anh đối xử với tôi như vậy, anh có nghĩ tới Chu Hảo Hảo không?”

Tổng Hoài Thừa nghe tên Chu Hảo Hảo, có vẻ có chút phiền muộn, anh tháo cà vạt.

“Có một hôm, Chu Hảo Hảo đến bệnh viện tìm tôi bị người khác xô vào người, đứa con trong bụng có khỏe không?”

Tổng Hoài Thừa đang say rượu trong nháy mắt tỉnh táo.

Chương 39

Editor: Sâu Bạ

Beta: Mạc Y Phi

“Đứa con nào?” Về mặt của anh hoang mang.

Cố Niệm nghĩ anh đã thật sự say rồi, cô trầm ngâm thật lâu, “Anh dám làm mà không dám nhận? Cũng không biết tại sao Chu Hảo Hảo lại thích anh nữa?”

Tống Hoài Thừa nhăn mày, “Em nói linh tinh cái gì vậy?”

Cố Niệm nhún vai, “Hai người cũng đã chuẩn bị kết hôn, có con thì có gì lạ. Tôi chỉ tò mò, anh chuẩn bị xử lý đứa con này như thế nào? Vừa kim ốc tàng kiều (1), lại vừa để Chu Hảo Hảo sinh con, đúng là phúc tề gia.”

(1) Kim ốc tàng kiều: dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

Khuôn mặt Tống Hoài Thừa lạnh xuống, anh nắm chặt tay, “Em nói đứa trẻ là của anh?” Đôi mắt anh trầm xuống.

Cố Niệm đảo mắt, không hề nhìn anh.

Trong lòng Tống Hoài Thừa dậy sóng, một lúc lâu sau anh mới bình tĩnh lại, “Không có khả năng.” Tiếng nói của anh trầm thấp, “Sao có thể là con anh được?” Anh lẩm bẩm nói.

Cố Niệm kinh ngạc xoay mặt nhìn anh, “Không phải của anh? Vậy là của ai? Chẳng lẽ hiện tại anh không thể có con?” Cô nhìn anh từ trên xuống dưới.

Tống Hoài Thừa phiền não, “Dùng dùng ánh mắt như vậy nhìn anh. Đứa con kia khẳng định không phải của anh. Anh cam đoan với em!”

Cố Niệm kéo tay, anh lại càng nắm chặt, “Chẳng lẽ anh cũng cho cô ta uống thuốc?”

Tống Hoài Thừa càng thêm đau đầu, “Không phải.”

Tống Hoài Thừa cúi đầu, “Anh chưa từng chạm vào cô ấy.” Anh xấu hổ liên tục cào cào tóc, “Em có nghe thấy không, Cố Niệm, anh chưa từng có chạm vào cô ấy! Điều này khá ít người biết.”

Cố Niệm giật mình, cả người như bị sét đánh.

Nếu đã nói, thì dứt khoát nói hết ra. Giọng nói Tổng Hoài Thừa khàn khàn, “Một năm trước, anh chấp nhận đính hôn với cô ấy. Lúc đó giữa hai người cũng không xảy ra chuyện gì.” Ánh mắt nóng rực của anh thẳng tắp nhìn chăm chăm vào cô.

Trong lòng Cố Niệm rối bời, cô cup mắt, “Anh không cần phải gấp gáp giải thích với tôi. Chuyện của anh và cô ta không liên quan đến tôi. Mong anh buông tay!”

Tổng Hoài Thừa chậm rãi buông tay ra, Cố Niệm xoay người, từng bước đi về phòng.

Ngày hôm sau, Tổng Hoài Thừa ngủ thẳng tới hơn tám giờ mới dậy. Lúc anh tỉnh dậy, trong nhà yên tĩnh đến mức lạnh lẽo.

Anh không xỏ dép đã chạy nhanh ra khỏi phòng ngủ, tối hôm qua, anh suy nghĩ suốt một đêm, vẫn quyết định nói rõ ràng với Cố Niệm.

Nhưng trong nhà không thấy bóng dáng của Cố Niệm và con gái.

“Cố Niệm... Cố Niệm...” Anh lớn tiếng gọi.

Dì Triệu nghe thấy tiếng thì đi tới, “Tiên sinh?”

“Phu nhân đâu?” Tổng Hoài Thừa hỏi.

“Phu nhân đưa Phán Phán đi nhà trẻ rồi, cô ấy bảo muốn làm quen với hoàn cảnh một chút.”

Tổng Hoài Thừa nhìn thời gian, xoay người trở về phòng thay quần áo. Anh lái xe đến nhà trẻ.

Đúng vào thời điểm đưa đón nên cổng tấp nập cha mẹ và con cái.

Anh ngồi trên xe, nghĩ nghĩ, rồi gọi điện cho Cố Niệm.

Cố Niệm đưa Cố Phán vào lớp. Trên hành lang rất nhiều cha mẹ đưa con đi học, tất cả đều tràn đầy hạnh phúc.

Không thể không nói, Tổng Hoài Thừa tìm được nhà trẻ có điều kiện thật sự quá tốt.

Phán Phán rất thích, quả thực vô cùng không muốn rời đi rồi.

Cố Niệm vừa mới chuẩn bị đưa Cố Phán đi gặp cô giáo mới thì điện thoại của Tống Hoài Thừa gọi tới, “Alo...”

“Sao em còn chưa ra?”

Cố Niệm nhú nhú mày, “Đưa Phán Phán đi gặp cô giáo.”

Tống Hoài Thừa nghĩ rồi nói, “Chờ anh một chút, cha mẹ đều ở đây thì tốt hơn.”

Cố Niệm không để ý đến anh, “Tùy anh.”

Cố Niệm và cô giáo chào hỏi lẫn nhau, cô giáo để Phán Phán làm quen với bạn bè, Cố Phán cũng do dự.

“Cố Phán dường như rất hướng ngoại.” Cô giáo nói.

Cố Niệm lắc đầu, “Cô giáo Trương, Phán Phán mở miệng nói chuyện hơi muộn, gần đây mới mở miệng nói chuyện. Về sau sẽ làm phiền cô rồi.”

“Ra vậy. Về sau chúng tôi sẽ chú ý hơn. Tình huống này chúng tôi đề nghị cô bé nên chơi đùa với các bạn khác nhiều hơn, trẻ nhỏ muốn phát triển ngôn ngữ thì cần có một hoàn cảnh mà chính bản thân tạo ra.”

Cố Niệm gật đầu, “Tôi biết, cảm ơn cô.”

Lúc này Tống Hoài Thừa vội vàng đi tới, anh vươn tay, “Xin chào, cô giáo Trương, tôi là cha của Phán Phán.”

Tống Hoài Thừa làm cho cô giáo có chút không biết làm sao, “Xin chào.”

Cố Niệm tới bên cạnh con gái. Cố Phán đùa nghịch đến mức quên trời quên đất, “Mẹ ơi, mẹ ăn đi...” Đều là một ít món đồ chơi, hiện tại Cố Phán tự nấu cơm, cũng coi như có chút hương vị.

Cố Niệm há miệng ăn một miếng.

Cố Phán cười khanh khách không ngừng, lại tiếp tục trò chơi.

Tống Hoài Thừa và cô giáo nói chuyện khoảng nửa giờ, về mặt vừa chăm chú lại nghiêm túc.

Trên đường trở về, Tống Hoài Thừa giải thích nói, “Cô giáo Trương là nghiên cứu sinh tốt nghiệp. Phán Phán ở lớp cô ấy anh cũng không phải lo lắng, cô ấy nghiên cứu

ngôn ngữ trẻ nhỏ. Vừa rồi nói chuyện với cô ấy.” Anh còn nói, “Anh cảm thấy rất có đạo lý.”

Cố Phán đột nhiên mở miệng, “Mẹ, mấy thứ đồ chơi kia chơi thích lắm.”

Cố Niệm à một tiếng, “Chờ con đi nhà trẻ là có thể chơi được rồi.”

Cố Phán mở to mắt nhìn, hàm ý chính là con cũng muốn một cái. Cố Niệm không để ý tới.

Nhưng Tống Hoài Thừa lại quan tâm, sau khi đưa bọn họ về nhà, anh không lên tầng, “Anh đi ra ngoài một chút.”

Anh có giải thích hay không cũng như vậy, hai mẹ con không có ai quan tâm đến anh.

Tống Hoài Thừa đến cửa hàng gần nhà, nhanh chóng mua một bộ búp bê gia đình được làm như thật. Lập tức nhân viên cửa hàng giúp gửi đồ về.

Cố Phán mở to mắt nhìn bộ đồ chơi, “Oa!!!”

Cố Niệm mấp máy khóe miệng, lạnh lùng nhìn trong chốc lát, liền đến thư phòng.

Tống Hoài Thừa và Cố Phán bắt đầu chơi. Tống Hoài Thừa phát hiện Cố Phán thật sự rất thông minh, chỉ thấy bé cầm bản vẽ xem trong chốc lát liền tìm được thứ cần tìm.

Chỉ nửa tiếng đã ghép xong.

Cố Phán đứng một chỗ, che miệng cười không ngừng.

Trong lòng Tống Hoài Thừa tràn ngập vui vẻ, cảm giác như làm được việc lớn.

“Phán Phán, thích không?”

Cố Phán gật gật đầu, lại mở to mắt nhìn anh, “Cảm ơn.” Cô bé dừng một chút, “Tuy rằng chú mua đồ chơi cho cháu, nhưng cháu cũng sẽ không đứng về phía chú đâu.”

Thật sự là một nhóc quý, Tống Hoài Thừa vừa tức giận vừa buồn cười.

“Cha đã mua thì không cần nói cảm ơn.” Giọng nói Tống Hoài Thừa cực kỳ dịu dàng, tuy rằng trong lòng có chút khó chịu vì con gái khách khí với mình, nhưng hiện tại có thể thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ của cô bé thì tốt rồi. Nâng tay xoa xoa mái tóc bé, mềm mại như tơ lụa.

Cố Phán bỗng nhiên cười với anh, quay đầu đi chơi. Tống Hoài Thừa chìm đắm trong nụ cười ấy, trong nháy mắt tựa như ăn mật đường.

Anh đột nhiên hiểu được tại sao trên đời này con người phải sinh con dưỡng cái, không phải chỉ vì truyền thừa, có lẽ chính là vì làm cho người ta cảm nhận được sự tốt đẹp của tình cảm giữa cha mẹ và con cái.

Tâm trạng Tống Hoài Thừa sung sướng đi vào thư phòng, Cố Niệm đang đọc sách.

Ánh mặt trời chiếu vào thư phòng, giống như phủ thêm một lớp màn mềm mại. Cố Niệm nằm trên ghế quý phi, vẻ mặt thản nhiên, thời gian giống như dừng lại.

Cố Niệm phát hiện ra anh, cô ngồi dậy, để sách xuống.

Tống Hoài Thừa sờ sờ mũi, “Buổi tối anh phải tham dự một buổi tiệc, sẽ trở về muộn một chút.”

Khóe mắt Cố Niệm giật giật, “Anh không cần nói với tôi.”

“Anh chỉ hy vọng chúng ta chung sống thật tốt, cho dù không phải vợ chồng, cũng có thể giống như bạn bè. Anh nghe cô Trương nói, tình cảm giữa cha mẹ có ảnh hưởng rất lớn đối với sự trưởng thành của con cái, Phán Phán lại rất nhạy cảm...” Tống Hoài Thừa cẩn thận quan sát sắc mặt của Cố Niệm.

Cố Niệm kiềm chế sự tức giận, “Anh là người không có tư cách ở trước mặt tôi nói những điều này.”

“Anh biết, cho nên anh đang muốn sửa chữa.” Anh chậm rãi nói.

*****

Trước khi ra ngoài, Tống Hoài Thừa thay một bộ tây trang màu đen, vô cùng có khí chất.

Đây là sinh nhật của một người bạn lúc anh bắt đầu gây dựng sự nghiệp, đêm nay khách đều là người có uy tín trong giới thương nhân. Người Chu gia đương nhiên cũng đến đây.

Tống Hoài Thừa cầm ly rượu đỏ ngồi ở một góc.

Chu Hảo Hảo mặc chiếc váy màu xanh ngọc, dưới chân là một đôi giày cao gót tám phân, cô ta vẫn luôn rực rỡ như vậy. Vừa xuất hiện đã khiến không ít đàn ông rực rộ, muốn tìm cơ hội tiến đến gần.

Tổng Hoài Thừa híp mắt, ánh mắt dừng ở trên bụng cô ta.

Lê Hạ trêu ghẹo nói, “Sao vậy, luyến tiếc à? Ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn cô ấy.”

“Biến đi.” Tổng Hoài Thừa tức giận nói.

“Thật ra, so với vị kia nhà cậu, Hảo Hảo nữ tính hơn, khí chất cũng rất tao nhã.” Lê Hạ bình luận.

Tổng Hoài Thừa không đáp lời.

“Đó là con gái Chu gia sao, thật xinh đẹp.”

“Xinh đẹp có ích lợi gì? Còn không phải bị người ta đá sao?”

“Sao lại thế?”

“Cô không biết chuyện sao? Tin tức nóng hổi suốt một khoảng thời gian dài mà. Vị hôn phu kia có con gái, vì con gái mà chia tay với cô ta.”

“Aizz. Đàn ông đúng là chỉ giỏi chơi bời. Con gái của Chu gia cũng thật sự đáng thương.”

“Còn không phải sao. Trước đó vài ngày còn nằm viện. Cô nói xem, tại sao bây giờ tiểu tam tiểu tứ lại không biết xấu hổ như vậy chứ!”

“Ai mà biết được.”

Tổng Hoài Thừa đột nhiên từ chỗ tối đi tới, hai phu nhân kia nhìn thấy anh liền cả kinh, có một người nhận ra anh, sắc mặt xấu hổ, nhanh chóng kéo người còn lại đi.

“Hai vị xin chậm đã.” Tổng Hoài Thừa lên tiếng, “Con gái của tôi không phải con riêng, là vợ trước của tôi sinh. Sau này chúng tôi mở tiệc, nếu hai vị có thời gian hoan nghênh đến.”

“Được.” Hai người vợ vàng trả lời, nói xong liền đi mất.

Chu Hảo Hảo chậm rãi đi về phía này, cho tới lúc đi qua cô ta hai vị phu nhân vẫn thì thào to nhỏ.

Cuối cùng Chu Hảo Hảo cũng đứng ở trước mặt bọn họ, sắc mặt bình tĩnh như thường.

Lê Hạ vội tránh đi, “Tôi đi lấy rượu.”

Chu Hảo Hảo nhìn thấy anh, ánh mắt dần dần thay đổi, vừa u oán lại tràn ngập bi thương, “Hoài Thừa...”

Tổng Hoài Thừa nhấp một ngụm rượu, “Hảo Hảo, em mang thai sao?” Giọng nói không có chút cảm xúc gì.

Chu Hảo Hảo không nghĩ anh sẽ hỏi điều này, trong lúc nhất thời sắc mặt thay đổi.

“Là con của ai?” Tổng Hoài Thừa hỏi.

Chu Hảo Hảo cắn khóe môi, “Cố Niệm nói cho anh?” Cô ta nhếch mép, “Hai người hòa thuận rồi sao?” Cô ta rồi rầm, “Anh cũng thấy đấy.”

Ánh mắt Tổng Hoài Thừa trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Hảo Hảo, đối với chuyện từ hôn tôi thật sự có lỗi. Nhưng vì sao em lại lừa gạt Cố Niệm?”

“Vì sao?” Chu Hảo Hảo cười nhạt, “Bởi vì em không muốn hai người ở bên nhau, bởi vì em yêu anh. Anh còn hỏi em vì sao?”

Tổng Hoài Thừa khẽ thở dài, “Về sau đừng làm như vậy, đối với thanh danh của em cũng không tốt.”

“Em còn có thanh danh gì nữa, người phụ nữ bị bỏ rơi?” Cô ta nắm chặt tay, “Như anh thấy, không có con, em chỉ lừa cô ta, kẻ ngốc kia lại tin thật sao? Em đang suy nghĩ không biết có phải hai người cãi nhau không nữa?”

Tổng Hoài Thừa trầm mặc, “Tôi sẽ giải thích rõ ràng.” Anh quả thật rất áy náy với Chu Hảo Hảo, nhiều năm làm bạn, ai cũng không muốn tình trạng trở nên như thế này.

Lê Hạ và Từ Hành đứng ở một bên, “Hoa đào của Hoài Thừa làm cho tôi thật sự rất hâm mộ.”

Từ Hành im lặng.

“Nhưng tôi cũng rất lo lắng cho cậu ấy, người Chu gia đã tuyên bố với bên ngoài, công ty bốn bề đều là địch. Từ Hành, cậu thử nói xem?”

“Cậu ta sẽ xử lý ổn thỏa.” Từ Hành trả lời.

“Cậu đừng lúc nào cũng nghiêm mặt như thế. Hãy bỏ qua mọi chuyện đi. Nếu cậu thích Chu Hảo Hảo thì bây giờ cố gắng theo đuổi cô ấy đi.” Lê Hạ thoải mái nói.

Từ Hành nghiêm mặt nói, “Đây là chuyện của tôi, không cần cậu quan tâm.” Nói xong, anh ta cũng không để ý tới Lê Hạ nữa.

Lê Hạ nhìn theo bóng dáng của anh ta, nhún nhún vai, một đám người dính vào tình yêu đều điên hết rồi.

Mẹ Chu nhìn thấy con gái và Tổng Hoài Thừa nói chuyện, chỉ chốc lát sau vội kéo cô ta đi, “Con còn tìm cậu ta làm gì? Chưa đủ mất mặt à?”

Tổng Hoài Thừa nghe thấy thế, mi tâm nhú lại.

Bởi vì đang ở tiệc sinh nhật của người khác nên cho dù trong lòng người Chu gia đang tức giận vô cùng, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, nếu như bình thường thì mẹ Chu đã sớm xông lên mắng người rồi. Mẹ Chu là một người nóng tính, đối với việc này đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Nếu con còn muốn lập gia đình thì không được dây dưa không dứt với Tổng Hoài Thừa! Tự con mở to hai mắt ra mà nhìn đi, hôm nay có rất nhiều người đến đây, bọn họ còn tốt hơn Tổng Hoài Thừa. Hảo Hảo, con đừng hồ đồ nữa!” Mẹ Chu tức giận.

Chu Hảo Hảo chưa xót cười, “Mẹ, con không cam lòng, không cam lòng. Vì sao Cố Niệm có thể dễ dàng chiếm được anh ấy? Vì sao? Con yêu anh ấy như vậy.” Nước mắt của cô ta rơi xuống, “Con yêu anh ấy chắc chắn không ít hơn so với Cố Niệm.”

Tình yêu sao có thể lấy ít nhiều ra để so sánh?

Mẹ Chu vội che miệng cô ta, “Để người khác nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa? Đừng khóc, có mẹ ở đây.” Ánh mắt mẹ Chu bỗng trở nên lạnh lẽo, “Con yên tâm, mẹ sẽ trút giận thay con.”

Chương 40

Editor: Sâu Bạ

Beta: Mạc Y Phi

Tổng Hoài Thừa ngồi được một lát đã muốn về. Lê Hạ kéo anh một cái, “Mới ngồi có tí cậu đã muốn rời đi? Quay lại uống vài chén với Hứa tổng đã, gần đây cậu không đến công ty, không biết vài người bạn cũ đã muốn nói lời tạm biệt với chúng ta rồi.”

Tổng Hoài Thừa không để tâm lắm, “Cậu đi đi. Tôi còn có việc đi về trước.”

“Cậu có thể có việc gì? Còn không phải là việc của vị kia sao? Hoài Thừa, có một số việc không nên gấp, hai người đã xa nhau 4 năm rồi, bây giờ cậu muốn một bước lên trời (1) là điều không thể nào. Vẫn nên duy trì khoảng cách thích hợp, bình tĩnh ứng biến.” Lê Hạ chân thành nói.

(1) Một bước lên trời: mau chóng đạt được vị trí cao nhất

Tổng Hoài Thừa âm thầm nhíu mày, “Tôi muốn ở cạnh cô ấy nhiều hơn.”

“Vậy cô ấy có muốn ở cạnh cậu không? Nếu tôi là Cố Niệm, cậu mà làm như thế với tôi, tôi chắc chắn sẽ không gặp cậu đâu, cho dù cậu có là cha của con mình thì thế nào? Cho nên vẫn nên nghe lời khuyên của người anh em này đi. Vẫn nên giữ khoảng cách mới ổn!”

Tổng Hoài Thừa giống như đang suy tư, nhấp một ngụm rượu, “Cậu nói xem, tôi còn có thể làm gì bây giờ?”

“Tôi cảm thấy, cậu vẫn nên duy trì thái độ cao ngạo lạnh lùng đi, rất có khí chất. Hiện tại cậu thay đổi quá nhiều. Rốt cuộc tình cảm cậu dành cho Cố Niệm là gì?”

Tổng Hoài Thừa lắc lắc rượu trong ly. Tình cảm của cô và anh quá phức tạp. Anh không trả lời Lê Hạ.

“Đúng rồi, tên bác sĩ kia xuất viện rồi. Lúc đó cậu ra tay cũng thật độc ác.”

“Nếu hôm đó Cố Niệm cố ý đăng kí với hắn, tôi tuyệt đối sẽ không xuống tay nhẹ nhàng như vậy.” Ánh mắt Tổng Hoài Thừa hiện lên một vài cảm xúc mà Lê Hạ không hiểu.

Lê Hạ chỉ cho rằng anh tức giận.

Hôm sau, Cổ Phán sẽ đến nhà trẻ, từ sáng sớm Tống Hoài Thừa đã rời giường.

Bọn họ ngồi trước bàn ăn, im lặng ăn bữa sáng.

Cổ Niệm và Cổ Phán đều không nói chuyện, Tống Hoài Thừa vài lần muốn mở miệng, thấy hai người đều mang vẻ mặt lạnh lùng, anh chỉ đành nuốt lời nói trong miệng xuống.

“Mẹ, con ăn xong rồi.” Cổ Phán khó có lúc ăn nhanh như vậy.

Cổ Niệm lấy khăn lau khóe miệng cho bé, “Đến nhà trẻ phải tự mình ăn cơm, có chuyện gì thì nói với cô giáo.”

Cổ Phán gật đầu, “Biết rồi ạ.”

“Anh lái xe đưa hai mẹ con đi.” Tống Hoài Thừa thấy hai người chuẩn bị ra ngoài liền mở miệng.

“Không cần, vài phút mà thôi.” Cổ Niệm lạnh lùng từ chối.

Tống Hoài Thừa cầm chìa khóa xe, không lên tiếng, cứng đờ nhìn theo hai mẹ con.

Anh lại bị từ chối.

Dọc theo đường đi, tâm trạng của Cổ Phán cực kỳ tốt, “Mẹ, chú Lục đi đâu rồi ạ?”

Cổ Niệm thật không ngờ bé sẽ hỏi về Lục Diệp Thanh, “Chú Lục đi công tác.”

“Con rất nhớ chú Lục.” Cổ Phán cúi đầu buồn bã nói.

Trong lòng Cổ Niệm chua xót, “Vài ngày nữa, mẹ sẽ đưa con đi thăm chú Lục.”

“Mẹ không cần phải lừa con. Con biết Tống Hoài Thừa không thích chú Lục, rõ ràng là ghen tị mà.” Cổ Phán bình tĩnh nói.

Cổ Niệm không lên tiếng.

Cổ Phán đi nhà trẻ, Cổ Niệm liền trở về phòng vẽ tranh. Công việc không thể dừng lại, cô còn phải tiếp tục kiếm tiền, cô phải chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc sống sau này.

Lúc đến, Phương Hủ Hủ đang gọi điện thoại, giọng nói gấp gáp, “Anh bảo em phải làm sao bây giờ? Em đã 28 rồi. Không cần phải lấy tuổi tác ra làm cái cớ! Phương Hủ Hủ em chưa bao giờ sợ cái đó.”

Bước chân Cố Niệm ngừng một chút.

Phương Hủ Hủ nghe thấy động tĩnh, “Em tắt máy đây, lần tới nói sau.” Cô quay đầu, sắc mặt tràn đầy khó chịu.

“Hủ Hủ, điện thoại của ai vậy?” Cố Niệm hỏi: “Cậu đang yêu à?”

Phương Hủ Hủ ngồi xuống, “Ừ.”

“Là ai?” Cố Niệm hạ giọng hỏi.

Phương Hủ Hủ có chút phiền não, “Một người đàn ông.”

Trong lòng Cố Niệm hơi hồi hộp, cô hít một hơi thật sâu, “Là người đàn ông lớn tuổi.”

Phương Hủ Hủ không nói chuyện.

Lòng Cố Niệm khẽ run lên, cô giống như nghĩ tới điều gì đó, “Tài chính của căn phòng vẽ tranh này làm sao quay vòng được?”

Phương Hủ Hủ cắn môi.

Cố Niệm gần như điên rồi, giữ chặt tay cô ấy, “Tiền ở đâu ra?”

“Được rồi, tiền là mình đi mượn, cậu nắm tay mình chặt quá, đau chết đi được.” Phương Hủ Hủ hất tay cô ra, “Chuyện của mình, mình có thể xử lý tốt. Cậu yên tâm đi.”

“Rốt cuộc là ai?” Cố Niệm lại một lần nữa đặt câu hỏi.

Sắc mặt Phương Hủ Hủ căng thẳng, rốt cục nói ra hai chữ, “Lão Lương.”

Trong thoáng chốc Cố Niệm cảm giác sức lực toàn thân đều bị mất hết, “Cậu điên rồi sao?! Thầy Lương!!! Ông ấy bao nhiêu rồi?” Cố Niệm không thể tin nổi, người thầy cô kính trọng nhất thế nhưng lại có mối quan hệ yêu đương với bạn thân cô. Tại sao lại là ông ấy?!

Phương Hủ Hủ có chút bất đắc dĩ, “Không phải là chị lớn hơn mình 16 tuổi thôi sao?”

Cố Niệm chỉ cảm thấy hoảng hốt, “Ông ấy kết hôn rồi.”

“Mình biết. Anh ấy và vợ cũng không yêu nhau.”

“Nhưng bọn họ cũng đâu có ly hôn.”

Phương Hủ Hủ chua xót nhếch mép, “Mình sẽ chờ đến ngày anh ấy ly hôn. Cậu yên tâm, không phải như cậu nghĩ đâu.”

Vợ Lương Cảnh Thâm mang theo đứa con ra nước ngoài sống, tuy rằng tình cảm vợ chồng không hề có nhưng hai người đều vì con mà tạm thời sẽ không ly hôn.

“Bắt đầu từ khi nào?” Cố Niệm khó khăn hỏi.

Phương Hủ Hủ hít một hơi thật sâu, “Mình thậm chí thích anh ấy rất lâu. Anh ấy từng hỏi mình, vì sao không đi Barcelona? Khi đó mình không trả lời. Bởi vì anh ấy chính là lý do mình ở lại thành phố D. Làm sao bây giờ? Mình lại yêu một người đàn ông lớn tuổi.” Hốc mắt Phương Hủ Hủ đã đầy nước mắt.

Cố Niệm hít sâu vài cái, mới làm cho bản thân bình tĩnh lại.

Hai người im lặng ngồi, một lúc lâu sau vẫn không mở miệng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cho đến khi di động của Cố Niệm vang lên, mới đánh tan sự yên lặng.

Là điện thoại của Tống Hoài Thừa.

“Em đi đâu vậy? Di Triệu nói em không về nhà.”

Nghẹn lửa trong lòng Cố Niệm đúng lúc không có chỗ phát tiết, “Tôi không phải là cái gì của anh! Tôi đi đâu là tự do của tôi! Tống Hoài Thừa, anh không thể xen vào!”

Phương Hủ Hủ âm thầm mừng thầm, Tống Hoài Thừa đã thay cô nhận lửa giận của Cố Niệm.

Trong lòng Tống Hoài Thừa cũng không thoải mái, tức giận đến nỗi không nói được chữ nào, trực tiếp tắt điện thoại, sắc mặt kém tới cực điểm.

Thư kí cầm văn kiện bước vào bị khí thế của anh làm cho hốt hoảng. Lo sợ bất an báo cáo cho anh lịch trình công việc sắp tới, Tống Hoài Thừa vẫn không nói một lời.

Cuối cùng cô mới nói, “Tổng tổng, buổi sáng ngài bảo tôi đặt vé vào cửa Disney Hong Kong và khách sạn, tôi đều đã làm xong.”

Về mặt Tống Hoài Thừa thay đổi, “Hủy hết đi.”

Đồ tiểu nhân không có lương tâm.

Cố Niệm mắng xong, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Phương Hủ Hủ tiến đến trước mặt cô, “Đừng tức giận nữa, mình giấu diếm cậu là mình không đúng.”

Cố Niệm không nói gì, nghĩ nghĩ, “Thầy Lương có nói về việc ly hôn với vợ không?”

Phương Hủ Hủ ấp úng, thật ra gần đây cũng vì chuyện này mà bọn họ cãi nhau. Lương Cảnh Thâm đề nghị ly hôn, kết quả vợ ông lại đột nhiên đổi ý.

“Anh ấy nói rồi, anh ấy đang xử lý chuyện này.” Phương Hủ Hủ có chút phần khởi, nói.

Cố Niệm thở dài, “Quả thật mình không ngờ, thầy Lương sẽ thích người như cậu.” Hiện tại cô cố gắng không nói mấy câu xui xẻo. Danh tiếng của Lương Cảnh Thâm ở giới mỹ thuật tạo hình tất nhiên sẽ làm Phương Hủ Hủ gặp áp lực.

Miệng lưỡi người đời rất đáng sợ.

“Cậu có ý gì?!” Phương Hủ Hủ tức giận.

“Ý mình là về sau mình nên xưng hô với hai người như thế nào, gọi cậu là sư mẫu hay gọi thầy Lương là em rể?”

“Mình cũng không để ý đâu.”

Cố Niệm lắc đầu, “Thế thì chẳng phải Phán Phán sẽ gọi cậu là bà sao?”

Về mặt Phương Hủ Hủ bỗng chốc đen lại, “Cứ giữ nguyên như trước đi.”

Khi hai đang người nói chuyện, đột nhiên xuất hiện bốn, năm người đàn ông, đám người họ cao lớn thô kệch, vẻ mặt giống như hung thần. Cố Niệm và Phương Hủ Hủ còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì người cầm đầu bỗng dưng hét lên, “Đập vỡ hết đi!”

“Các người làm cái gì vậy? Dừng tay!” Cố Niệm la lên.

Phương Hủ Hủ vội kéo lấy tay cô, hai người không dám tách nhau ra, cô tranh thủ lấy di động ra, chuẩn bị báo cảnh sát.

Một người trong số đó nhìn thấy, mạnh mẽ giật điện thoại của cô, “Nếu mày dám báo cảnh sát, ngày nào tao cũng sẽ đến đây đập phá!”

Cố Niệm nghiêm mặt đi từng bước về phía trước, “Anh dám!” Nói xong cô giật lại đi động!

Tên đàn ông kia kéo tóc cô, “Tao không dám?” Hắn tàn nhẫn nhìn cô chăm chăm, đáy mắt tràn ngập sự lạnh lẽo, đẩy mạnh Cố Niệm vào tường.

Thân thể Cố Niệm dường như đã chết lặng, không cảm nhận được sự đau đớn. Cô yếu ớt dựa vào tường.

Phương Hủ Hủ hoảng sợ, “Cố Niệm!”

Tên đàn ông đi đến trước mặt Cố Niệm, “Mày nói xem tao có dám không?” Hắn lạnh lùng cười một tiếng.

Cố Niệm cắn môi, sắc mặt trắng bệch, “Là ai phái anh tới đây?” Người đầu tiên cô nghĩ tới chính là chủ nợ của cha cô.

Tên đàn ông không trả lời cô, “Chú ý một chút!”

Trong phòng bữa bọn vô cùng.

Phương Hủ Hủ đỡ Cố Niệm dậy, “Thế nào? Có bị thương ở đâu không?”

Cố Niệm nhúu mày, khẽ cắn môi, “Không sao.”

“Chúng ta đến bệnh viện kiểm tra một chút.” Phương Hủ Hủ lo lắng nói.

“Báo cảnh sát đi!” Cố Niệm yên lặng nói.

Phương Hủ Hủ nhấn số gọi 110. Cảnh sát đến hiện trường chụp ảnh, ghi chép lại xong các cô mới đến bệnh viện.

“Đúng là lũ điên!” Phương Hủ Hủ tức giận nói, “Hy vọng cảnh sát có thể nhanh bắt được bọn họ.”

“Hắn ta là lưu manh.” Cố Niệm nói, cô xoa bả vai, “Hủ Hủ, cậu còn nhớ rõ buổi tối mình bị đánh bốn năm trước không?”

“Làm sao có thể quên được!” Phương Hủ Hủ vĩnh viễn sẽ không quên, nếu cô đến chậm một bước, có lẽ Cố Niệm sẽ không còn nữa, còn cả Cố Phán.

Cố Niệm nhắm mắt lại, “Vừa nãy mình có cảm giác như nhìn thấy mấy tên đó.” Thân thể của cô lạnh run, sắc mặt trắng bệch.

Buổi tối hôm ấy rất khủng bố, nhiều năm như vậy, tựa như ác mộng bao phủ cô.

Phương Hủ Hủ mở to hai mắt nhìn, cô hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Đừng sợ, mình ở cùng cậu.” Cô nắm tay Cố Niệm, cảm giác được thân thể cô ấy run rẩy, “Niệm Niệm, mình ở đây, vẫn luôn ở đây.”

Cố Niệm im lặng cắn chặt môi.

Bác sĩ chụp X-quang cho cô xong, xương cốt không có vấn đề gì, nhưng lại bị thương ngoài da, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi.

Cố Niệm thầm cảm thấy may mắn, may mà không giống như bốn năm trước, cô nhìn bàn tay mình, khe thở dài.

Hai người vừa mới chuẩn bị về, lại bất ngờ nhìn thấy Lục Diệp Thanh đi qua.

Thời gian giống như yên lặng. Bóng dáng anh ta tựa như in sâu vào trong đôi mắt cô.

Cố Niệm bất động.

Vẻ mặt Lục Diệp Thanh hồ hững, vẫn nhìn vào mắt cô như bình thường.

Im lặng nhìn nhau.

Phương Hủ Hủ nói một câu, “Mình xuống tầng trước.”

Lục Diệp Thanh nuốt một ít nước bọt.

Cố Niệm nhếch miệng.

Hai người cũng đồng thời mở miệng, “Anh/Em...”

Một chữ vừa bật ra, tiếp theo lại yên lặng.

“Sao em lại đến bệnh viện ?” Lục Diệp Thanh không chế tâm trạng của mình.

“Không cần thận bị ngã.” Cố Niệm giải thích, khóe miệng mang ý cười, “Không sao đâu.”

Lục Diệp Thanh nhìn má lúm đồng tiền của cô, “Em đang nói dối.” Anh ta nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Có phải do anh ta hay không?”

Cố Niệm liên tục lắc đầu, “Không phải, không phải.” Cô không muốn khiến anh ta lo lắng, “Hiện tại anh ta đối xử với em và Phán Phán cũng không tệ lắm. Anh thế nào rồi? Vết thương đã khỏi chưa?”

Lục Diệp Thanh biết cô trốn tránh, đôi mắt nặng trĩu, “Anh định ngày mai sẽ xuất viện.”

Cố Niệm gục đầu xuống, “Diệp Thanh, thật sự xin lỗi.” Cuối cùng vẫn là cô phụ anh, “Thật sự xin lỗi anh.” Cô thấp giọng lầm bầm. Phần tình cảm này, cô trả không nổi, cả đời cũng không trả nổi.

Lục Diệp Thanh chậm rãi nâng tay, chỉnh lại vài sợi tóc rối của cô. “Chăm sóc cho bản thân thật tốt. Có chuyện gì hãy liên lạc với anh.”

Cố Niệm vẫn như cũ cũng không nói ra được.

Hai người đắm chìm trong sự đau xót, không ai chú ý tới một người đứng cách đó không xa.

Buổi chiều, Cố Niệm đến nhà trẻ đón con, Tống Hoài Thừa cũng đến đây. Vào buổi sáng hai người nói chuyện điện thoại tràn đầy khí sùng, nên lúc này sắc mặt ai cũng rất khó coi. Phán Phán đi ra nhìn thấy cha mẹ, có chút hưng phấn.

Bé kéo tay Cố Niệm, Cố Niệm âm thầm hít sâu vào một hơi.

Tống Hoài Thừa nhanh chóng phát hiện ra, “Làm sao vậy?” Lại nhìn thấy, thái dương cô một vết bầm tím, tuy rằng bị tóc che khuất một nửa, “Thái dương bị làm sao thế này?”

Cố Niệm tránh tay anh.

Tống Hoài Thừa tức giận vì cô không chịu nghe, “Sao lại có vết thương như thế?”

Cố Niệm không để ý lắm nói, “Bị ngã ở phòng vẽ tranh.”

Tống Hoài Thừa nhìn cô chăm chăm, đột nhiên nâng tay kéo quá cô qua, Cố Niệm bị đau, “Anh làm cái gì vậy?”

Khi xóc áo cô lên, Tống Hoài Thừa giật mình. Trên cánh tay của cô có vài vết thương xanh tím, “Đừng nói với anh là em tự ngã?”

Cố Niệm rút tay về, “Không liên quan đến anh.”

Về mặt Tống Hoài Thừa thay đổi, về đến nhà vẫn ngồi ở phòng khách trầm mặc không lên tiếng, giống như một pho tượng lạnh như băng.

Lúc dì Triệu gọi Cố Niệm đi ra ăn cơm chiều, Tống Hoài Thừa vẫn đang xem di động. Dì Triệu nhắc một câu, “Tiên sinh ngồi như vậy đã lâu, không biết là xem cái gì.”

Cố Niệm đi ngang qua người Tống Hoài Thừa, mắt nhìn lướt qua. Cả người cô đều sững lại, “Tống Hoài Thừa, anh cho người theo dõi tôi?!” Đây là ảnh chụp hôm nay cô ở bệnh viện.

Ảnh chụp còn có Lục Diệp Thanh. Hình ảnh hai người nhìn nhau quyến luyến đẹp đến mê người.

Chương 41

Editor: Mạc Sảng

Beta: Mạc Y Phi

Cố Niệm chăm chú nhìn anh, ánh mắt anh sâu không thấy đáy khiến cô nhìn không thấu.

Tổng Hoài Thừa lập tức như con sư tử sắp bạo phát, trong lòng anh trào lên một cảm xúc mãnh liệt. Không lâu sau khi trở về, anh liền nhận được bức ảnh mà người nào đó nặc danh gửi tới. Trong phút chốc anh không thể tra ra được rốt cuộc là ai đã gửi đến.

Nhìn bức ảnh mà trái tim anh đau đớn như bị cái gì đó đâm vào. Hóa ra cảm giác bị người ta hiểu lầm là như thế này.

Anh hoảng hốt khi phát hiện ra mình và Cố Niệm ngày càng xa cách. Vẻ mặt của cô khi nhìn Diệp Thanh khiến anh hoảng sợ và đau lòng. Giờ đây Cố Niệm không còn tin tưởng anh nữa, cho dù anh có làm gì đi nữa cô cũng sẽ không tin anh.

Anh nhếch miệng lên cười giễu: “Thì ra đây là lý do em không trở về nhà, sao vậy, muốn ôn lại chuyện cũ ư?”

Về mặt Cố Niệm không chút thay đổi: “Không phải chuyện của anh.”

Tổng Hoài Thừa lập tức đưa tay đem cô ép vào trong ngực mình: “Cố Niệm! Anh khuyên em không nên tiếp tục ôm những vọng tưởng với Lục Diệp Thanh.” Trên người cô như có vị thuốc làm kích thích toàn thân anh, khiến gọi từng tế bào trên cơ thể của anh.

Cố Niệm cắn chặt răng, trong lòng tràn đầy căm phẫn: “Nếu như không phải tại anh, tôi và Diệp Thanh đã sớm là người một nhà rồi.” Cô nghĩ đến vẻ mặt của Diệp Thanh khi ở bệnh viện, hơi thở bỗng chốc trở nên đau đớn.

Cô đau lòng, nào biết anh còn đau hơn.

Tổng Hoài Thừa chậm rãi cúi đầu, đôi môi kề sát hõm cổ của cô: “Tấm ảnh này không phải là do anh chụp, còn về phần ai chụp thì anh cũng không muốn biết. Nếu như anh lại nhận được bức ảnh như vậy thì anh sẽ không bỏ qua cho Diệp Thanh đâu. Nghe nói hẳn ta có một người dì, hai người họ sống nương tựa vào nhau. Em đã từng gặp bà ta rồi phải không? Em cũng biết thân phận của người dì nhỏ kia chứ?”

Anh nhếch miệng cười lạnh băng, Cố Niệm bị giọng nói của anh làm cho kích động mà run rẩy: “Anh muốn nói tới điều gì?”

Tổng Hoài Thừa khẽ cười: “Trước đây là anh đã lừa em, sau này anh sẽ không lừa em nữa, đây là lời cam đoan của anh.”

“Lời cam đoan của anh tôi không tin.” Cố Niệm lạnh nhạt nói.

“Cố Niệm! Em không thể nói chuyện đàng hoàng với anh hay sao? Em phải chăm chọc anh thì mới hài lòng ư?” Tổng Hoài Thừa quát.

Lúc này, Cố Phán đột nhiên đi tới, nghe thấy anh to tiếng thì con bé òa lên khóc: “Đồ xấu xa, xấu xa!”

Tổng Hoài Thừa vội vàng đi qua, anh vô cùng lúng túng: “Phán Phán, cha và mẹ đang bàn chuyện. Phán Phán ngoan, đừng khóc! Cha chưa hề nổi giận với mẹ!” Anh bắt an giải thích với Phán Phán nhưng cô bé cũng không tin.

Tổng Hoài Thừa ngẩng đầu nhìn cô: “Cố Niệm, có thể giúp anh đỡ nó một chút được không?”

“Phán Phán, mẹ dắt con xuống tầng chơi nhé?”

Cố Phán nhanh chóng đưa tay lau nước mắt, vui vẻ gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tổng Hoài Thừa bỗng chốc cảm thấy yên tâm, nước mắt đối với con bé chẳng qua chỉ là công cụ để mê hoặc kẻ địch mà thôi.

.....

Đến ngày hôm sau Tổng Hoài Thừa mới biết tin phòng vẽ bị đập phá. Nhân viên trong công ty tranh thủ giờ nghỉ trưa xem tin tức, ngay lúc anh đi qua thì vừa lúc tivi đang chiếu đến tin tức về phòng vẽ khiến anh dừng bước.

Nhân viên thấy anh thì vội vã đứng lên cất tiếng chào: “Tổng tổng...”

“Mở lớn lên.” Anh ra lệnh.

Phóng viên đưa tin: “Chiều ngày hôm qua, một phòng vẽ tại đường Hắc Long Giang bị năm tên đàn ông đột nhập, chúng hung tợn đập phá, trong đó có hai cô giáo bị thương nhẹ. Hiện cảnh sát đang trong quá trình điều tra.” Phóng viên phỏng vấn một người có mặt tại hiện trường: “Lúc đó chúng tôi ở sát kề bên nghe thấy có chút tiếng tranh cãi, tôi cũng không để tâm cho lắm. Sau đó lại nghe thấy bên trong có tiếng thét chói tai. Đến lúc cảnh sát tới thì tôi mới biết được sự tình, bên trong có hai cô giáo cũng là người phụ trách.”

Một nhân viên cảm khái nói một câu: “Thật là quá nguy hiểm.”

Tổng Hoài Thừa xanh mặt, trong lòng tràn ngập sự khó hiểu, loại cảm giác này thật sự không dễ chịu. Xảy ra chuyện như vậy mà cô cũng không nói với anh, xem ra cô thật sự đã vứt bỏ anh rồi.

Tổng Hoài Thừa trở lại phòng làm việc tới nửa giờ, tâm trí anh cứ bị bủa vây bởi tin tức kia, anh lo lắng gọi điện đến cục cảnh sát nhờ một người quen giúp đỡ.

Vị cảnh sát kia hỏi: “Anh Tổng, hai cô giáo kia có quan hệ gì với anh?”

Tổng Hoài Thừa thâm trầm trả lời: “Cố Niệm là vợ cũ của tôi, chuyện này nhờ anh giúp đỡ.”

“Theo tôi thấy thì hẳn là vợ cũ của anh đã dấn tội với người khác. Những người đột nhập kia chắc chắn phải có người giật dây sau lưng. Anh nên bảo vợ cũ của anh nên cẩn thận một chút, trong thời gian này không nên đi ra ngoài một mình. Tôi nghĩ rằng kẻ kia chắc là người quen của anh.”

Tổng Hoài Thừa vẫn nói: “Chuyện này phiền anh.”

“Anh yên tâm. Chúng tôi sẽ mau chóng tìm ra kẻ đứng sau.”

Tổng Hoài Thừa lặng im suy nghĩ, một lần nữa anh lại cảm bức ảnh trong tay, hết lần này đến lần khác nhìn tấm ảnh một hồi lâu. Ngày hôm qua, anh đã rất tức giận đến nổi hồ đồ, nhìn kĩ bức ảnh rõ ràng là có người chụp lén, trong ảnh vẽ mặt Cố Niệm và Lục Diệp Thanh đều được chụp nổi bật, bức ảnh được chụp rất là khéo.

Tổng Hoài Thừa tự nhủ nhất định phải tìm ra kẻ kia.

Buổi tối khi Tổng Hoài Thừa về nhà thì Cố Niệm và con gái đã ăn cơm tối xong.

Di Triệu chỉ về hướng phòng vẽ nói: “Phán Phán đang cùng mẹ học vẽ.”

Tổng Hoài Thừa nhấc chân đi vào phòng ngủ của Phán Phán được chuyển từ ngày đó, thấy Cố Niệm với con gái đang ở cùng một chỗ.

Tổng Hoài Thừa cầm một cái túi để ở phòng khách. Đến lúc đi ngủ thì Cố Niệm mới phát hiện ra cái túi, cô mở ra thì thấy bên trong có rất nhiều thuốc khiến cho Cố Niệm ngơ ngẩn đến sửng sờ.

Một đêm không ngủ.

Khi trời còn chưa sáng, Cố Niệm thấy phòng ngủ bên cạnh truyền đến tiếng ho khan, cứ một chút lại nghe thấy. Khi Cố Niệm thức dậy thì thấy Tổng Hoài Thừa ngồi ở phòng

khách, sắc mặt của anh hình như không khỏe lắm, “Ở đây có một khoản tiền.” Anh cầm một cái thẻ đưa cho cô: “Em cầm lấy đi sửa sang lại phòng vẽ.”

Trong nháy mắt Cố Niệm nổi giận, cô phát câu: “Tôi không cần tiền của anh.”

Tổng Hoài Thừa ho khan vài cái, “Em có tiền à? Em muốn phòng vẽ đóng cửa luôn sao?”

Cố Niệm cảm thấy lúng túng: “Nhưng tôi sẽ không lấy tiền của anh.”

“Coi như anh cho em mượn, khi nào yên ổn thì em cứ dựa vào lãi của ngân hàng mà trả cho anh.”

Cố Niệm nghiêng rằng, cô không ngờ có ngày mình lại thiếu nợ anh. Nếu như lần này cô không cầm tiền thì cũng sẽ không đủ sức để tiếp tục nữa, sẽ buộc Phương Hủ Hủ đi tìm Lương Cảnh Thâm mượn tiền. Quan hệ của Hủ Hủ và ông ấy với Lương gia vốn đã không tốt.

Cố Niệm lại một lần nữa cúi đầu trước Tổng Hoài Thừa.

Tổng Hoài Thừa thấy cô không nói lời nào nữa, nhìn vẻ mặt cô khó xử thì chuyển đề tài: “Sắp tới sẽ là sinh nhật của ông nội, anh và em sẽ nói về chuyện trở về của em.” Anh dừng một chút: “Ông muốn gặp Phán Phán, ông nội cũng rất muốn gặp em.”

Cố Niệm nghĩ đến ông nội thì khẽ gật đầu.

“Vết thương trên người em sao rồi?” Anh hỏi.

Cố Niệm nhàn nhạt trả lời: “Tốt hơn rồi.”

Tổng Hoài Thừa nhìn tay phải của cô rồi cũng không nói gì nữa.

....

Hôm sau, Tổng Hoài Thừa cho người điều tra về tấm ảnh kia. Người kia đang cố tình che dấu bản thân, thế nhưng anh vẫn có cách làm cho người đó phải lộ diện. Khi biết được chân tướng, anh thật sự rất kinh ngạc. Trong ngày hôm đó có một tin tức đã gây náo động dư luận.

Trong lúc đang quay phim, Chu Hảo Hảo bị dụng cụ rơi vào người khiến bị thương, cô ta đã được đưa đi cấp cứu.

Lúc Tổng Hoài Thừa đến bệnh viện thì thấy Chu Hảo Hảo đang ở cùng đồng nghiệp. Những người đó thấy anh thì cũng biết ý mà tránh đi: “Hảo Hảo, cô nghỉ ngơi cho tốt,

khoảng mấy ngày nữa thì chúng tôi lại đến thăm cô.”

Tổng Hoài Thừa bỗng nhiên thấy một người, ánh mắt anh dừng lại, đó chính là người đàn ông lần trước anh gặp được khi ở phòng vẽ.

Trong lòng Tổng Hoài Thừa bỗng xuất hiện một ý nghĩ.

Từ Hành ngược mắt nhìn anh một cái: “Cậu đã đến rồi ư?” Giọng nói của anh ta rất thân nhiên.

Tổng Hoài Thừa nhìn Chu Hảo Hảo nằm trên giường, sắc mặt của cô ta tái nhợt như tuyết, bởi vì sau lưng bị thương nên cô ta chỉ có thể nằm lì ở trên giường.

Tổng Hoài Thừa hỏi: “Bác sĩ nói như thế nào?”

“Phía sau lưng khâu năm mũi, nếu muốn hồi phục thì phải nghỉ ngơi thêm một khoảng thời gian nữa.” Từ Hành trả lời.

Tổng Hoài Thừa gật đầu: “Hảo Hảo, hôm nay tôi tới là muốn hỏi em, tấm ảnh có phải là do em gửi cho tôi không?” Giọng nói của anh trầm xuống để lộ ra vẻ không vui.

Chu Hảo Hảo mở đôi mắt vừa mới khép hờ ra: “Không phải anh đã tra ra được rồi sao?” Cô ta cắn môi, oán hận trả lời.

Từ Hành nắm chặt tay thành nắm đấm: “Hoài Thừa, Hảo Hảo đang bị thương.”

Tổng Hoài Thừa chớp mắt: “Cô ấy bị thương khiến cậu lo lắng lắm sao? Cậu nghĩ đến lúc Cố Niệm bị thương tôi cũng sẽ không lo lắng ư?”

“Cậu có ý gì?” Từ Hành nhẫn nại chịu đựng cảm giác khó chịu trong lòng.

Tổng Hoài Thừa nhướng mày: “Hai ngày trước, phòng vẽ của Cố Niệm bị đập phá, cô ấy bị thương.”

“Cho nên cậu nghĩ là Hảo Hảo làm? Tổng Hoài Thừa, rốt cuộc cậu có còn lương tâm không?” Từ Hành tiến lên tóm lấy cổ áo anh.

Tổng Hoài Thừa đẩy anh ta ra.

Chu Hảo Hảo quát lên: “Đủ rồi!” Cô ta khó khăn ngồi dậy: “Em cứ tưởng anh đến thăm em là do xem tin tức, thật không ngờ anh chẳng qua chỉ tới để chất vấn em. Tổng Hoài Thừa, Cố Niệm bị thương là chuyện của cô ta, anh dựa vào đâu mà cho rằng do em làm?” Chu Hảo Hảo khó chịu nhìn anh.

“Nếu là em, em nhất định sẽ giết chết cô ta.” Chu Hảo Hảo oán giận nói.

Sắc mặt của Tống Hoài Thừa bỗng chốc thay đổi: “Hảo Hảo, tôi không muốn nghe lại câu nói đó.”

Chu Hảo Hảo tròn tròn mắt, dùng sức chỉ vào cánh cửa: “Anh rút đi, rút đi.” Khuôn mặt như muốn nứt bỏ đi tất cả, nước mắt theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống.

“Nếu như em còn gặp mặt Cố Niệm một lần nữa, đừng trách tôi không niệm tình bạn bè ngày xưa.” Câu nói của Tống Hoài Thừa khiến cho Chu Hảo Hảo cảm thấy sợ hãi.

Từ Hành cảm thấy mất mát mà nói: “Tống Hoài Thừa, cậu thật sự quan tâm đến chúng tôi ư? Cậu đã làm tổn thương Hảo Hảo, cô ấy lương thiện như vậy, nhưng tại sao cậu lại đối xử với cô ấy như thế?”

Tống Hoài Thừa thử thăm dò: “Có phải em đã sai người đến đập phá phòng vẽ của Cố Niệm không?”

Sắc mặt Chu Hảo Hảo trong nháy mắt cứng đờ, vẻ mặt như không thể tin nhìn anh. Đầu óc lơ mơ: “Em không hiểu anh đang nói cái gì?”

Tống Hoài Thừa lập tức đã hiểu rõ, vẻ mặt anh cứng nhắc, cố gắng không chế cảm xúc của mình: “Hóa ra ngay từ đầu em đã có những tính toán gây bất lợi cho Cố Niệm. Hảo Hảo, em quá dối trá!”

Chu Hảo Hảo trầm lặng vài giây rồi đột nhiên thừa nhận: “Không sai, là em làm. Tại sao cô ta lại quay trở lại chứ, nếu cô ta không trở về thì có lẽ em và anh đã kết hôn rồi, như thế cũng không xảy ra ra nhiều chuyện như bây giờ.” Chu Hảo Hảo chịu đựng vết thương trên lưng, gằn lên từng từ một.

Cô ta vẫn cho là mình đúng, giống như tất cả đều là lỗi của Cố Niệm.

Đôi mắt Tống Hoài Thừa nặng trĩu, đúng vậy, từ đầu đến cuối tất cả đều là lỗi của anh: “Hảo Hảo, đừng như vậy. Chuyện của tôi và em không liên quan đến Cố Niệm.” Giọng anh khàn khàn.

“Đến giờ anh vẫn còn che chở cho cô ta.” Chu Hảo Hảo cười chua chát: “Hoài Thừa, cô ta không phải thiên sứ. Cố Niệm bây giờ đã khác ngày trước rồi. Anh chẳng qua chỉ là cảm thấy áy náy mà thôi. Anh cũng chỉ nghĩ đến việc bù đắp cho cô ta bằng sự đồng cảm.”

Đây là lời khuyên của cô ta dành cho anh.

Tống Hoài Thừa rời khỏi bệnh viện, xe chạy rất nhanh trên đường cái. Anh nghĩ đến chuyện của mình, khi đi qua mấy ngã rẽ thì anh mới phát hiện một chiếc xe đã bám đuôi

mình từ lúc ở bệnh viện. Anh tăng tốc thì chiếc xe kia cũng tăng tốc. Tổng Hoài Thừa nắm chặt tay lái, bình tĩnh chạy vào một con đường khác, không ngờ rằng chiếc xe kia vẫn cứ bám theo. Anh nhay bên quan sát.

Khi tới khúc cua, chiếc xe đằng sau nhanh chóng tiến tới gần xe của anh với tốc độ như gió, đâm thẳng vào xe của anh.

Tổng Hoài Thừa vội đánh tay lái tránh đi nhưng không kịp. Hai chiếc xe đâm âm ầm vào nhau. Túi khí mở ra, Tổng Hoài Thừa quay sang nhìn người trong chiếc xe kia.

Cuối cùng anh kiệt sức nhắm mắt lại.

Chương 42

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Chương trình phát thanh truyền hình đang nói về thực trạng tình hình giao thông: “Hướng Bắc giao lộ đường Vân Nam vừa mới xảy ra một tai nạn xe cộ, hiện trường gồm một chiếc xe màu trắng hiện đại và một chiếc Audi màu đen đâm vào nhau, khiến giao thông tắc nghẽn nghiêm trọng, mong mọi người chú ý đi đường cẩn thận.”

Cố Niệm ngồi cạnh cửa sổ, cô nhìn con đường thành phố, đồ vật trong phòng vẽ tranh đều bị đập vỡ cả rồi, cô phải đi mua đồ mới. Là tai nạn xe cộ, cô thở dài một hơi.

Cô đi dạo trên đường phố khoảng nửa giờ, nhận được điện thoại của Lê Hạ, “Cố Niệm, Hoài Thừa xảy ra chuyện rồi!”

Đường phố âm thanh ầm ĩ, vù vù.

“Anh nói cái gì?” Cố Niệm không nghe rõ.

Lê Hạ hít một hơi thật sâu, “Hoài Thừa bị tai nạn xe rồi, bây giờ đang ở bệnh viện cấp cứu, hiện tại cậu ấy đang trong tình trạng hôn mê. Cô mau tới đây đi.”

Cố Niệm cầm di động, trong lúc đó hai mắt tràn ngập sự lo lắng. Cô trầm mặc, không biết nên biểu đạt chút tâm tình này như thế nào.

“Cố Niệm, cô có đang nghe hay không vậy?” Hô hấp của Lê Hạ dồn dập.

Cố Niệm nhắm hai mắt lại, “Không có hứng thú, hiện tại tôi đang rất bận.”

“Sao lòng dạ của cô lại sắt đá như vậy? Cậu ấy sắp chết, cô cũng không đến thăm cậu ấy sao?” Lê Hạ bức bối đến nỗi muốn phun máu, đi tới đi lui ở hành lang. Vừa rồi anh ta còn nghĩ có lẽ thông qua lần tai nạn xe này, Cố Niệm sẽ mềm lòng mà tha thứ cho Hoài Thừa. Hoài Thừa cũng coi như đã trả một cái giá đắt. Bây giờ cô ấy còn tính toán muốn làm gì nữa? Anh ta cảm thấy rất thất vọng về Cố Niệm.

Cố Niệm bình tĩnh nói, “Tạm biệt.”

Lê Hạ nhìn điện thoại đã gác máy, đưa tay nặng nề đập mạnh vào tường.

Cố Niệm đưa tiền cho chủ tiệm, bình tĩnh nhìn về một hướng nào đó. Lúc chuẩn bị cầm đồ về, ông chủ tiệm gọi, “Cô đưa thừa 100 đồng rồi, tính ra mới thấy cô đưa hơn.”

Cố Niệm sửng sốt, “Cảm ơn.”

Chủ tiệm lắc đầu, “Tôi thấy sắc mặt cô không tốt, cô không sao chứ?”

Cố Niệm cảm kích nói, “Không có việc gì.”

Cô ôm một túi đồ lớn đến phòng vẽ tranh, cuối cùng mới về nhà, cô tỉnh táo giống như không có chuyện gì xảy ra. Có lẽ, đúng như Lê Hạ nói, lòng dạ cô vô cùng sắt đá.

Hôm nay đi đi đón Phán Phán.

“Phu nhân, buổi tối ăn gì?” Dì Triệu hỏi.

Cố Niệm có chút phờ phạc, “Dì làm cái gì chúng tôi ăn cái đó, tôi và Phán Phán đều không kén chọn.”

“Thế còn tiên sinh thì sao?”

“Anh ấy thích ăn dưa sống xào cà chua.” Cố Niệm dường như không suy nghĩ gì liền nói ra. Nhiều năm như vậy cô vẫn còn nhớ rõ.

Dì Triệu hiểu ý cười cười, “Hai người thật sự rất hòa hợp, vẫn còn nhớ món ăn ưa thích của đôi phương. Tiên sinh vẫn thường nói cho tôi biết đồ ăn mà cô ưa thích, dặn tôi làm nhiều một chút.”

Lúc này, Cố Niệm đột nhiên không hiểu sao cảm thấy hoang mang. Thực ra cô còn rất am hiểu cách làm món ăn kia. Chỉ là nhiều năm như vậy, cô đã không làm nữa rồi.

Đã đến giờ cơm tối, Tống Hoài Thừa chưa trở về, trong nhà cũng không gọi điện được.

Dì Triệu nói vài câu, Cố Niệm đều trầm mặc.

Cơm tối, Phán Phán như ngày thường ăn hết một bát, Cố Niệm uống nửa bát súp.

Màn đêm dần dần bao phủ cả thành phố, sắc mặt của Cố Niệm cũng càng ngày càng tái nhợt. Cô nhìn đồng hồ trên tường từng giây từng giây trôi qua, trong lòng không hiểu sao có chút buồn bực.

Hơn chín giờ, Phán Phán sau khi nghe ba câu chuyện, dần dần ngủ say.

Cố Niệm trở lại phòng khách, cô mệt mỏi người vào ghế.

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa, Cố Niệm đột nhiên bừng tỉnh. Cô đi nhanh tới cửa.

“Là ông, Niệm Niệm.” Một âm thanh già nua quen thuộc vang lên.

Cố Niệm gần như run rẩy nắm chặt tay mới mở được cánh cửa kia ra.

Ông Tống đứng ở cửa, bốn năm không gặp, ông dường như gầy đi rất nhiều.

“Ông nội...” Cố Niệm khàn giọng gọi.

Ông Tống đau lòng giật giật khóe miệng, “Bé con, con vẫn còn gọi ông một tiếng ông nội...”

Ông đi vào phòng, ông híp mắt, “Đưa bé Phán Phán đâu rồi?”

“Vừa mới ngủ rồi. Để con đi gọi nó.”

“Đừng. Để cho nó ngủ đi.” Trong phòng ánh sáng sáng rực, ông cẩn thận nhìn cô, đôi mắt đục ngầu tràn đầy đau thương, “Gầy đi rất nhiều. Con chịu khổ rồi.”

Cố Niệm cúi thấp mặt, sự oan ức từng chút từng chút tràn ngập lồng ngực, mũi khẽ chua xót.

“Ông nội thay Hoài Thừa xin lỗi con.” Thanh âm của ông nặng nề.

“Ông nội, ông đừng làm vậy. Đây là việc của con và anh ta.”

Ông Tống nghe rõ, “Đứa bé ngoan, do Hoài Thừa bị hận thù làm mờ mắt, nó thật sự xin lỗi con.”

Cố Niệm hít một hơi thật sâu, “Ông nội, sao ông lại đến đây vào giờ này?”

Đôi tay khô quắt của ông Tống chậm rãi nắm chặt, “Hoài Thừa xảy ra tai nạn rồi, tình trạng rất nghiêm trọng, bây giờ nó đang ở phòng đặc biệt. Ông nội đến đây là muốn nhờ con qua thăm nó.”

Cố Niệm ngây người, “Ông nội...”

“Ông biết rõ, Hoài Thừa đã làm rất nhiều chuyện quá đáng với con. Sau khi con trở lại, ông nội cũng không còn mặt mũi để gặp con. Niệm Niệm, con coi như thương ông nội này mà đi gặp Hoài Thừa nhé.”

Cố Niệm trầm mặc mất một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu.

Bệnh viện.

Ban đêm ở đây càng thêm lạnh lẽo.

Tổng Hoài Thừa nằm trong phòng điều trị đặc biệt, trên người cắm ống dẫn, hai mắt anh nhắm chặt lại.

Lê Hạ nhìn thấy Cố Niệm, sự tức giận lại một lần nữa dâng lên, “Xem như cô còn có lương tâm.”

Ông cụ nhú nhú mày, “A Hạ, cháu về nghỉ ngơi đi.”

Lê Hạ lại không chịu, “Cháu ở lại đây cùng hai người, không phải bác sĩ nói đêm nay rất quan trọng sao. Cháu không đi.”

“Tại sao lại xảy ra tai nạn?” Cố Niệm hỏi. Không phải kĩ thuật lái xe của Tổng Hoài Thừa rất giỏi sao?

“Tại sao ư?” Lê Hạ tức giận hỏi ngược lại, “Vẫn nên cảm ơn cô.”

Cố Niệm nghiêng đầu, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

“Là do Lục Diệp Thanh!” Lê Hạ nói từng chữ đều đặc biệt chậm, “Hắn muốn Hoài Thừa chết.”

Cố Niệm nắm chặt mười ngón tay, không nói nên lời. Cô chuyển mắt nhìn Tổng Hoài Thừa.

Hận anh sao? Hận!

Thế nhưng giờ khắc này, cô đột nhiên cảm thấy có hận nhiều hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì. Cô cũng không còn sức lực.

“Ông nội, con...” Cô muốn nói xin lỗi, nhưng không nói ra khỏi miệng. Cố gia nợ Tổng gia một mạng.

“Ông hiểu, đừng nói nữa. Ở đây cùng nó đi.”

Đầu của Tổng Hoài Thừa bị va đập trong tai nạn xe, liên tục trong tình trạng hôn mê.

Ông Tổng trong vòng một đêm như vừa già đi mười tuổi. Không ai dám nghĩ, nếu như Tổng Hoài Thừa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ông cụ này sẽ như thế nào.

Lê Hạ vẫn rất lạnh lùng đối với Cố Niệm.

Cố Niệm đi đến bên cạnh anh ta, nội tâm đấu tranh nhưng vẫn hỏi, “Anh có biết Lục Diệp Thanh như thế nào rồi không?”

Mặt mũi Lê Hạ đầy vẻ xa cách, “Không chết. Nhưng cũng xem như hẩm tốt số.”

Cố Niệm trầm mặc, trong ánh mắt của cô tràn ngập sự lo lắng, cũng không rõ cuối cùng là vì ai.

Lê Hạ nhìn thấy bộ dạng của cô như vậy liền nổi cáu, “Cố Niệm, cô có biết bây giờ tình trạng của Hoài Thừa nghiêm trọng ra sao không? Trong lòng cô thật sự máu lạnh như vậy sao?”

Cố Niệm đột nhiên giật mình cười cười, “Tôi máu lạnh?” Cô hít một hơi thật sâu, “Lê Hạ, anh có tư cách gì mà nói với tôi câu này? Anh có biết Tổng Hoài Thừa đối xử với tôi như thế nào không? Bây giờ anh ta có chết cũng không có gì đáng tiếc.”

“Cô!” Lê Hạ cuộn tay thành nắm đấm, “Cô đi đi, tôi không đánh phụ nữ.”

Cố Niệm cười nhạt, “Anh yên tâm, anh ta sẽ không chết đâu.” Anh còn thiếu nợ cô, sao có thể dễ dàng chết được.

Cuối tháng mười rồi, Cố Niệm khoác một chiếc áo rồi đi ra ngoài, rõ ràng đã mặc kĩ rồi nhưng vẫn cảm thấy lạnh.

*****

Vết thương của Lục Diệp Thanh không nặng, sau khi xử lý qua miệng vết thương ở bệnh viện, anh ta đã bị tạm giam rồi.

Ngày hôm sau Cố Niệm mới nhìn thấy anh ta.

Tình trạng của Lục Diệp Thanh cũng không tệ lắm. Anh ta nhìn cô nhẹ nhàng cười, dáng vẻ rất dịu dàng, “Em tới rồi.”

Cố Niệm có rất nhiều điều muốn nói nhưng đều không nói ra miệng, “Anh đúng là ngốc.” Cô ghen ngào khó tả, “Anh có biết đây là phạm pháp không vậy, tội cố ý đã thương người khác. Diệp Thanh, không đáng, không đáng một chút nào.” Cô bắt lực lắc đầu.

Quai hàm Lục Diệp Thanh cứng lại, “Anh chỉ không muốn nhìn thấy gương mặt luôn bình tĩnh kia, không phải mọi việc đều nằm trong phạm vi khống chế của anh ta.”

Cố Niệm cắn răng, “Có thể cả đời này anh sẽ không thể thắng tiến, Tổng gia sẽ không dễ dàng dừng tay đâu.” Cô sẽ lo lắng cả đời.

Lục Diệp Thanh ôm lấy miệng, sắc mặt cực kì bình tĩnh, “Tổng Hoài Thừa nằm ở trong bệnh viện, bây giờ Tổng gia chỉ có mình ông nội của anh ta.” Sắc mặt anh ta cực kì tỉnh táo, “Cố Niệm, chỉ cần Tổng Hoài Thừa không chết, anh sẽ không sao.”

Cố Niệm ngẩn ngơ, cô có chút nhìn không thấu.

Lúc Cố Niệm đi ra, vừa vặn gặp phải dì nhỏ của Lục Diệp Thanh, người phụ nữ này vẫn luôn xinh đẹp như vậy. Bà ấy và Cố Niệm nhìn nhau, “Tôi và Diệp Thanh nói vài lời rồi sẽ đi ra. Gần đây có quán cà phê, cháu vào trong đó chờ tôi một chút.”

Cố Niệm gật đầu.

Cô vừa gọi một ly cà phê thì Lục Nhu đã đến.

Bà ngồi xuống, kéo khăn lụa, sắc mặt không có gì thay đổi, “Mấy năm trước Diệp Thanh đã nói qua với tôi về cháu.” Lục Nhu mở miệng, “Tình hình lúc đó tôi cũng đã nghe nói rồi. Tôi thật không ngờ nó đưa cháu đến gặp tôi, để cho tôi chấp nhận cháu.”

Cố Niệm cầm ly cà phê âm áp, yên lặng không mở miệng.

Lục Nhu cười nhạt một tiếng, “Lần này nó làm chuyện như vậy, tôi cũng thật không ngờ.” Bà nhàn nhạt uống một hớp nước, “Tôi đã chuẩn bị để cho nó ra nước ngoài. Cách ly nơi này có lẽ sẽ không có những... tranh chấp như vậy.

Ra nước ngoài là một chuyện tốt. Chỉ là Lục Diệp Thanh sẽ nghe lời sao?

“Cố Niệm, đến lúc đó mong cháu thuyết phục nó.” Lục Nhu chăm chú nhìn cô.

Cố Niệm nuốt nước bọt, “Chỉ cần cháu có thể làm được.” Lục Diệp Thanh đã vì cô mà làm quá nhiều rồi, đây là việc duy nhất cô có thể làm vì hắn.

Lục Nhu nhìn cô, giống như đang suy nghĩ điều gì đó, bà nhẹ nhàng nói ra, “Lúc tôi còn trẻ cũng rất cố chấp, cũng giống như cháu, yêu một người đàn ông, phải chịu đựng rất nhiều đau khổ, về sau người đàn ông đó quay lại tìm tôi, tôi không đồng ý quay lại cùng hắn nữa.” Bà nhếch mép, “Diệp Thanh nói cháu và tôi rất giống nhau.”

Đôi mắt Cố Niệm bỗng nhiên thất chặt, “Cháu cũng sẽ giống như dì.”

Lục Nhu lại cười, “Có chuyện gì thì gọi điện cho tôi, tôi đi về trước.”

Lúc Cố Niệm trở lại phòng vẽ tranh cũng không thể che dấu chút mệt mỏi nào, về mặt Phương Hủ Hủ căng thẳng, “Tình hình thế nào rồi?”

Nếu như Tổng Hoài Thừa thật sự xảy ra chuyện như lời nói... Vậy Lục Diệp Thanh chắc chắn không thoát được.

Nhưng mà bọn họ cũng không có ác ý như vậy, hy vọng Tổng Hoài Thừa chết đi.

Cố Niệm không còn sức lực ngồi dựa vào ghế, “Tổng Hoài Thừa chưa tỉnh.”

Phương Hủ Hủ trầm hỏi, “Cố Niệm, bây giờ cậu nghĩ như thế nào?”

Cố Niệm thở dài, “Mình không biết. Mình rất nhức đầu. Ông nội cũng tới. Ông rất đáng thương.”

“Cho nên cậu mềm lòng rồi hả?” Phương Hủ Hủ lớn tiếng.

Cố Niệm lắc đầu, chỉ trong chớp mắt sắc mặt lại trở nên kiên định, “Không, kế hoạch không thay đổi, mình sẽ rời đi.” Sắc mặt của cô xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ, “Phạm sai lầm một lần, bây giờ mình sẽ không phạm sai lầm lần nữa. Mình sẽ đi, đi thật xa, bắt đầu cuộc sống lần nữa.”

Không có Tổng Hoài Thừa, không có Chu Hào Hào,

Phương Hủ Hủ gật đầu, “Mình sợ cậu nhất thời sẽ mềm lòng.”

Cố Niệm cười nhạt, “Sẽ không đâu. Mình không quên. Mấy năm rồi, cha vẫn không chịu gặp mình.”

Chương 43

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Cố Chu Đạo cảm thấy vì lỗi lầm của mình mới khiến cho con gái bị Tổng Hoài Thừa trả thù, ông cảm thấy có lỗi với Cố Niệm, nên dù Cố Niệm nhiều lần xin đi thăm ông, Cố Chu Đạo cũng không chịu gặp cô.

Trong lòng hai cha con đều tồn tại khúc mắc, bốn năm qua đi vẫn không thể gỡ bỏ.

Phương Hủ Hủ nói, “Rồi sẽ ổn cả thôi.”

Cố Niệm cười khỏ, “Đúng vậy, mình cũng tin như thế. Chỉ là cần thời gian bao lâu mới có thể quên triệt để nơi này.” Cô xoa mặt, “Thật sự cha mình đã hối hận, nhiều năm như vậy, ông ấy luôn luôn áy náy bất an. Cho nên, dù lúc ấy ông phát hiện Tổng Hoài Thừa đặt bẫy, ông vẫn giả vờ như không biết. Bởi vì ông nghĩ như vậy sẽ được giải thoát.”

Nợ ở kiếp này rồi cuối cùng cũng sẽ phải trả.

Phương Hủ Hủ cũng không biết nên nói gì. Đời này cô thiếu vắng tình cha. Từ nhỏ chỉ lớn lên dưới vòng tay của mẹ, đối với người kia, cô không biết nên hận hay không hận.

Những năm qua, cô thà một mình chống chọi ở thành phố D cũng chưa bao giờ trở lại căn nhà kia.

Nghe nói, trong nhà xây phòng ở mới, nghe nói con của ông ấy muốn thi đậu trường cấp ba ở chỗ cô.

Phương Hủ Hủ nghĩ, người đó có lẽ đã quên rồi, ông ấy đã từng đánh chửi cô: “Con nhóc chết tiệt này.”

Trong lòng mỗi người đều có những kết cục không rõ ràng.

****

Tổng Hoài Thừa luôn trong tình trạng hôn mê, mỗi ngày ông Tống đều đến bệnh viện đợi từ sáng sớm.

Tất cả mọi người đều thương cảm nhìn ông già tóc trắng khác thường này.

Lúc Cố Niệm đưa Phán Phán tới gặp ông, ông nhìn Phán Phán, khóe miệng run rẩy, “Xin chào, bạn nhỏ Phán Phán.” Tròng mắt ông ướt át.

Có lẽ là quan hệ tình thân, Phán Phán lấy giấy lau từ trong túi ra, thay ông xoa xoa khóe mắt, “Cụ ơi, cháu biết cụ, mẹ đã nói với cháu rồi.” Bé phát âm không rõ ràng lắm.

Khóe miệng ông tràn đầy ý tươi cười, “Không vội, nói từ từ thôi.”

Cố Phán ngược ngừng thè lưỡi, “Cụ ơi, cụ đừng buồn. Di Hủ Hủ nói, Tổng Hoài Thừa là tên khốn nạn, người khốn nạn sẽ không dễ dàng bị đánh ngã như vậy đâu.”

Ông già thở dài, không để ý đến những lời Phán Phán nói cũng đồng tính nói theo, “Đúng vậy, tên khốn nạn Tổng Hoài Thừa sẽ không dễ dàng bị đánh ngã như vậy. Nó còn phải chăm sóc cháu và mẹ của cháu nữa.”

Cố Niệm đi qua một bên nhìn anh nằm trên giường.

Trẻ con đến nhất thời đã xoa dịu sự đau lòng của ông.

“Niệm Niệm, có thời gian đưa Phán Phán tới đây nhiều một chút. Ông nghĩ Hoài Thừa sẽ biết các con tới.” Ông cụ thật sự rất thích Cố Phán.

Nó là chất của ông. Cố Niệm chỉ gạt đầu, cô không muốn làm cho ông cụ thất vọng, ít nhất là bây giờ.

Ông biết Tổng Hoài Thừa năm đó đã làm những chuyện gì, lại còn cả đứa bé nữa, lại càng thêm tai họa, “Niệm Niệm, cảm ơn con.”

Cố Niệm ngo ngắc.

Thành phố D mưa phùn liên tục, mưa từng chút, làm cho tâm tình con người cũng buồn rầu thêm. Cố Niệm hẹn ngày gặp luật sư Phương.

Bọt nước gom tụ lại trên thủy tinh, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Cố Niệm ngồi yên vị trên ghế, trước mắt cô đặt mấy tờ giấy A4.

Luật sư Phương giải thích từng cái.

Cố Niệm cẩn thận xem, “Luật sư Phương, nếu tôi bán những cổ phần này của công ty để lấy tiền mặt thì có được không?”

Luật sư Phương sững sờ, “Như vậy cũng được. Cô tiếp nhận những thứ mà Tổng tiên sinh tặng thì có thể thoải mái xử lý. Nhưng, nếu giữ lại cổ phần công ty thì vẫn có lợi nhất.”

Cố Niệm trầm tư trong phút chốc, cầm lấy bút ký nhanh tên của mình.

Cuộc sống bốn năm nay đã làm cô bây giờ trở nên quá thực tế, cô một mình vất vả cũng không vấn đề gì. Nhưng cô không thể để cho con gái đi cùng mình phải chịu khổ được.

Những thứ này vốn là Cổ Phán nên có được, cô không có quyền thay con gái bỏ đi tất cả.

Cuối cùng cũng ký tên xong, Cố Niệm âm thầm thở phào một hơi.

Luật sư Phương thu dọn đồ đạc, “Tình hình sức khỏe của Tổng tiên sinh bây giờ thế nào rồi?”

“Anh ấy vẫn chưa tỉnh lại.”

Luật sư Phương im lặng một lát mới lên tiếng, “Tổng tiên sinh còn dặn dò một chuyện. Ngài ấy nói, nếu như tương lai ngài ấy xảy ra chuyện gì, tập đoàn sẽ do cô toàn quyền quản lý.”

Cố Niệm sững sờ, “Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú.”

Luật sư Phương nhếch miệng, không nói gì thêm.

Xế chiều hôm đó, Lê Hạ biết việc ký tên của Cố Niệm, anh ta cũng thêm che dấu sự bức bối, thấy Cố Niệm là chửi âm lên.

“Người phụ nữ như cô đúng là nhẫn tâm. Lúc trước cô luôn giữ dáng vẻ không cần đồ của cậu ấy, hiện tại cậu ấy như vậy cô đã muốn tiền của cậu ấy rồi.” Lê Hạ mỉa mai nói.

Cố Niệm lạnh nhạt nhìn anh ta một cái, “Đó là anh ta cam tâm tình nguyện cho tôi, anh có ý kiến thì đi tìm anh ta đi.”

Lê Hạ ghen hòng, “Cố Niệm, chẳng phải cô luôn trông mong có một ngày như thế này sao?”

Cố Niệm dứt khoát nói theo anh ta, “Đúng vậy, tôi luôn trông chờ vào một ngày như thế này, tôi chờ ông trời cho anh ta gặp báo ứng.”

“Cô! Cô!” Lê Hạ cuộn tay thành nắm đấm.

Cố Niệm lạnh lùng nhìn anh ta một cái, Lê Hạ đã quay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Tổng Hoài Thừa yên tĩnh nằm ở trên giường, ngực đập phập phồng. Đầu giường đặt một chậu cây tiên nhân cầu cô mang tới. Nhiều năm như vậy, cây tiên nhân cầu mà cô tặng anh vẫn còn sống.

Cố Niệm đứng ở bên cạnh chăm chú nhìn anh không hề chớp mắt. Từ sau khi gặp lại, cô đều không nhìn kĩ mặt anh.

Bốn năm, anh không có gì thay đổi, khuôn mặt càng thêm kiên nghị rõ ràng, sự ôn nhu ít ỏi xưa kia đã sớm biến mất.

Chỉ để cho người ta cảm giác lạ lẫm, lạnh lùng.

Năm tháng thật sự vô tình, dứt khoát cắt đứt tình cảm.

Cố Niệm thì thầm nói, “Tổng Hoài Thừa, những lúc anh đọc sách có rất nhiều người con gái thích anh, lúc đó mặc dù anh lạnh lùng nhưng cũng không có đáng về đáng ghét như bây giờ.”

Cô nhìn khuôn mặt và khoe môi tái nhợt của anh. Tay không tự chủ được vuốt lên, hơi lạnh nơi đầu ngón tay. Cô hít một hơi thật sâu, ngực vừa đau lại vừa chua xót.

“Tôi phải đi.” Cô nhẹ nhàng nói, “Anh phải sống thật tốt. Về sau chăm sóc thật tốt cho ông nội, dành nhiều thời gian ở cùng ông. Chờ đến lúc chúng ta đều có thể triệt để buông tha quá khứ, hoặc là Phán Phán trưởng thành, tôi sẽ để cho Phán Phán tự mình lựa chọn.”

“Tổng Hoài Thừa, tôi sẽ dứt khoát quên anh đi.” Cố Niệm kiên định nói.

Tổng Hoài Thừa không có chút phản ứng nào.

Cửa phòng bệnh lại mở ra. Cố Niệm quay đầu, không kịp thu hồi vẻ mặt.

Chu Hảo Hảo đi tới. Cô ta đi đến trước giường bệnh, khuôn mặt đầy sự lo lắng. Chu Hảo Hảo đã hỏi bác sĩ. Cô ta nhìn anh, sự đau khổ không cách nào đè nén. Thế nhưng trong lòng cực hận Cố Niệm.

Cố Niệm thờ dài, dù Tổng Hoài Thừa phụ lòng Chu Hảo Hảo nhưng trong lòng Chu Hảo Hảo vẫn chỉ có anh. Nếu như lúc đó cô không trêu chọc Tổng Hoài Thừa, bây giờ bọn họ sẽ không có kết cục như thế này.

“Cố Niệm, tôi biết, cô chưa hài lòng nên mới trở về.” Cô ta nhấn mạnh từng câu từng chữ, ảnh hưởng đến vết thương phía sau lưng, vì đau mà lông mày khẽ nhăn lại.

Cố Niệm im lặng, cô biết mấy hôm trước Chu Hảo Hảo bị thương nên không muốn tranh chấp với cô ta.

Chu Hảo Hảo nghĩ đến ngày hôm trước Tống Hoài Thừa cực kỳ bảo vệ Cố Niệm, trong lòng liền tràn ngập đau khổ, “Cố Niệm, chúng tôi đã làm gì động đến cô sao?”

Sắc mặt Cố Niệm vẫn như thường, “Thực ra bất luận so với ai thì tôi càng hi vọng chúng tôi không quen biết. Chu Hảo Hảo, anh ấy đối với cô như vậy, vì sao cô còn bình tĩnh chịu đến thăm anh ấy?”

Chu Hảo Hảo cup mắt xuống, “Bởi vì so với cô tôi yêu anh ấy.”

Chu Hảo Hảo cầm lấy tay của cô, “Cô hãy đi đi, đi thật xa. Cũng đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa. Cố Niệm, coi như tôi van xin cô. Cô muốn bao nhiêu tiền? Tôi cho cô!”

Cố Niệm nhìn cô ta, đột nhiên cảm thấy Chu Hảo Hảo cũng chỉ là một người phụ nữ rất đáng thương. Chẳng qua lần này, cô và cô ta đúng là không mưu mà hợp. Cô nhìn về phía cô ta cười, “Cô yên tâm đi.”

Chu Hảo Hảo ngây ngẩn cả người, “Cô có ý gì?”

Cố Niệm chớp mắt, “Như mong muốn của cô.” Nói xong, cô đi ra khỏi phòng bệnh.

Không ai biết, ngón tay của Tống Hoài Thừa bỗng nhẹ nhàng nhúc nhích.

*****

Ngày Cố Niệm rời thành phố D, nhiệt độ ngột hạ mười độ, gió lạnh thấu xương. Cô và Phán Phán đến bệnh viện rất sớm.

Y tá thấy cô, “Tống phu nhân, hôm nay tới sớm vậy. Tối hôm qua, Tống tiên sinh đã có phản ứng.”

Ánh mắt Cố Niệm hơi lóe lên, lại không nói gì thêm.

Đi vào trong phòng bệnh, Tống Hoài Thừa vẫn đang ngủ. Rèm cửa sổ dày chắn hết ánh sáng bên ngoài.

Cố Niệm dắt con gái đi từng bước tới.

Phán Phán ghé sát vào tai anh, “Con heo lớn lười này! Rời giường đi!”

Không trả lời.

Trên mặt Phán Phán lộ ra vẻ đau lòng.

Cố Niệm đứng im một chỗ, “Tổng Hoài Thừa...” Cô gọi tên anh. Giống như năm đó, cô thường đi theo anh, gọi tên anh.

“Cháu và mẹ sẽ đi du lịch. Chú phải nhanh chóng tỉnh lại đây.” Phán Phán thì thào nói, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nghiêng người hôn một cái vào cằm anh, “Hoàng tử hôn công chúa, công chúa sẽ tỉnh lại.”

Lòng Cố Niệm chua xót, “Phán Phán, đi thôi.”

Ngày ấy, đến tiền cô chỉ có Phương Hủ Hủ và Lương Cảnh Thâm.

Ở sân bay người đến người đi, bọn họ đứng ở sảnh chính.

Cố Phán còn tưởng rằng được ra nước ngoài du lịch nên hưng phấn không thôi.

“Thầy Lương, sau này làm phiền thầy chăm sóc Hủ Hủ.” Trên mặt Cố Niệm mang theo nụ cười.

Mặc dù Lương Cảnh Thâm đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng vì bình thường ông luôn chú ý rèn luyện, nhìn qua so với tuổi thật còn trẻ hơn mười mấy tuổi. Ông mặc áo khoác màu cà phê, đứng bên cạnh Phương Hủ Hủ, hai người thật sự rất xứng đôi.

Lương Cảnh Thâm nghiêm túc, “Em yên tâm đi.”

Trong lòng Phương Hủ Hủ khó chịu, “Cậu nhất định phải chăm sóc bản thân và Phán Phán thật tốt, có chuyện gì thì liên lạc với chúng mình.”

Mũi Cố Niệm chua xót, cô lấy từ trong túi ra một tấm thẻ, nhét vào tay Phương Hủ Hủ.

“Mình không cần! Sao mình lại cần tiền của cậu chứ!” Phương Hủ Hủ nhú mày.

Lương Cảnh Thâm cũng nói, “Cố Niệm, tiền này em cầm đi, em ở bên kia nhất định phải dùng đến tiền.”

Trong lòng Cố Niệm vô cùng ấm áp, thầy Lương yêu ai yêu cả đường đi nên cô khá yên tâm, một người phụ nữ quan trọng nhất chính là gặp được một người đàn ông thực sự đối xử tốt với mình. Cố Niệm kiên trì nói, “Hủ Hủ, nếu cậu không cầm, mình sẽ

không an tâm rời đi. Đây là một chút tấm lòng của mình. Xem như mình đưa tiền mừng sớm. Lúc cậu và thầy Lương làm đám cưới, có thể mình sẽ không trở về được. Mình có tiền, Tống Hoài Thừa đưa, đủ để mình và Phán Phán sống tốt nửa đời sau. Hủ Hủ...”

Tay Phương Hủ Hủ run run nhận lấy tấm thẻ, cô đưa tay che một bên mắt, nước mắt đang liên tục rơi xuống.

Cố Niệm đưa mắt nhìn đồng hồ, “Chúng mình phải đi rồi.”

“Cố Niệm...”

Cố Niệm đẩy xe đẩy đi, quay người, “Hẹn gặp lại.”

“Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Phán Phán kinh ngạc hỏi.

Cố Niệm nói đùa, “Mắt của mẹ bị con muối bay vào.”

“Mẹ, con giúp mẹ thôi.”

Chương 44

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Ở bệnh viện.

Ông Tổng đứng ở cửa phòng cấp cứu. Ông cụ cứng đờ nhìn phòng phẫu thuật, hai mắt không có một chút ánh sáng. Người ông gầy trơ xương, bóng lưng đầy vẻ bi thương.

Lê Hạ đứng ở ngã rẽ hành lang, dường như anh ta cũng không có dũng khí đi tới.

Ông đã mất đi một người con trai, chẳng lẽ bây giờ ông còn phải đau khổ mất đi đứa cháu trai duy nhất nữa sao?

Cách mười mấy bước, Lê Hạ cảm thấy đời người của ông cụ là một con đường gian nan.

“Ông nội...” Lê Hạ đau lòng mở miệng. Hành lang dài dằng dặc vừa trống trải vừa im ắng.

Ông cụ Tổng ừ một tiếng, “Tới rồi à.” Ông nheo mắt nhìn anh ta một cái, đáy mắt tràn đầy sự thất vọng.

“Cố Niệm đưa con gái đi rồi.” Anh ta không đành lòng nói thêm gì nữa.

Ông cụ nhắm mắt lại, rất lâu không nói gì thêm. Một lúc sau ông mới mở miệng, giọng nói buồn bã, “Nói đi liền đi luôn.” Ông chỉ nói năm chữ, không nói gì thêm.

Lê Hạ cắn răng, “Để cháu đi tìm cô ấy, nhất định sẽ đưa cô ấy và đứa bé về đây.”

Ông cụ nặng nề thở dài một hơi, “Để bọn nó đi đi. Cố Niệm muốn được tự do, Hoài Thừa nó như bây giờ...”

“Ông nội, Hoài Thừa sẽ không sao đâu.” Lê Hạ trầm giọng nói.

Vành mắt ông cụ tràn ngập nước mắt, “Thằng nhóc Hoài Thừa này sống cũng không dễ dàng, trong lòng ông thương nó nhưng lại không ngăn cản được nó. Đã nhiều năm như vậy, còn tự tay cắt đứt thứ vui vẻ duy nhất.”

Lê Hạ ghen ngào khó tả, “Ông nội, tất cả rồi sẽ ổn thôi.”

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ từ bên trong đi tới.

Ông cụ tập tễnh tiến lên.

“Yên tâm đi, sáng ngày mai sẽ tỉnh lại. Ý thức sống rất mạnh.” Bác sĩ thở phào, “Ông cũng nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

Ông cụ Tổng cảm kích nhìn bác sĩ, “Các vị vất vả quá.”

Khi Chu Hảo Hảo đi tới, Tổng Hoài Thừa đã được đẩy vào phòng bệnh.

Lê Hạ nói, “Bác sĩ nói sáng ngày mai sẽ tỉnh.”

Từ Hành nói, “VẬY là tốt rồi.”

Chu Hảo Hảo cắn môi, vẻ lo lắng trên mặt cuối cùng cũng tan đi hơn nửa.

Lê Hạ nắm tóc, trầm giọng nói, “Cố Niệm đi rồi.”

Từ Hành có chút kinh ngạc nhưng không lên tiếng.

Chu Hảo Hảo trầm mặc một cách khác thường.

“Không biết lúc Hoài Thừa tỉnh lại sẽ làm gì.” Lê Hạ bực bội, “Cố Niệm thật không có lương tâm.”

“Đó là lựa chọn của cô ấy, hướng chi cô ấy và Hoài Thừa cũng đã ly hôn.” Từ Hành nói.

“Tình huống bây giờ có thể giống nhau sao? Cậu ấy bây giờ sống chết còn chưa rõ.”

Từ Hành không biết phải nói gì nữa, “Tôi đi về trước.” Anh ta nhìn Chu Hảo Hảo.

Chu Hảo Hảo trầm mặc một chút, né tránh ánh mắt của anh ta, “Đêm nay em ở lại đây.”

Ánh mắt Từ Hành lóe lên một chút bất đắc dĩ.

Đêm đó, Chu Hảo Hảo chăm sóc Tổng Hoài Thừa. Tình yêu lúc còn chung đường, ai ai cũng sẽ cố chấp.

Như lời bác sĩ nói, tới sáng ngày thứ hai, Tống Hoài Thừa tỉnh lại, anh giật giật ngón tay, chậm rãi mở mắt liền thấy một bóng người nằm bên mép giường của anh. Anh vẫn chưa thích ứng được, trước mắt xuất hiện những tia sáng.

Anh không nhìn rõ người kia, mái tóc đen, dài mềm mại như thác nước xõa tung trên ga giường trắng tinh.

Anh hồi hộp bất an, sợ đây chỉ là một giấc mộng. Làm sao cô có thể ở đây được?

Thế nhưng anh lại mơ hồ chờ mong, coi như cô thương hại anh cũng được. Là cô sao? Trong giấc mơ, cô nói cô muốn đi, muốn rời khỏi anh, sẽ không ở lại nữa.

Tống Hoài Thừa không dám mở miệng, sợ đánh thức cô, sợ cô sẽ biến mất giống như trong giấc mơ.

Anh nuốt nước bọt, chỉ cảm thấy yết hầu như lửa đốt, nóng rực đến khó tả, “Niệm... Niệm...” Anh khàn khàn gọi. Anh cố hết sức di chuyển ngón tay, sức lực toàn thân đều bị rút cạn.

Chu Hảo Hảo nghe thấy động tĩnh bỗng nhiên ngồi dậy, cô ta nhìn anh, chất chứa rất nhiều cảm xúc, vừa kích động vừa lo lắng, “Hoài Thừa, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi.”

Đôi mắt Tống Hoài Thừa dần dần yên tĩnh, anh dừng động tác, nằm tại chỗ, sự mong chờ trong mắt vụt mất.

“Em đi gọi bác sĩ.” Chu Hảo Hảo sờ khóe mắt.

Lát sau, bác sĩ tới, kiểm tra cho Tống Hoài Thừa một chút, “Tình hình không tệ, nghỉ ngơi thật tốt là được.”

Tống Hoài Thừa nằm trên giường, đảo mắt nhìn quanh.

Chu Hảo Hảo cầm khăn bông thấm nước lau khóe miệng khô khốc của anh, “Anh cảm thấy thế nào? Còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Tống Hoài Thừa nhú mày, “Ông nội đâu?”

“Mấy ngày nay ông luôn ở bệnh viện, thân thể có chút không chịu nổi, biết anh tỉnh lại, bác sĩ dặn ông hôm nay ở nhà nghỉ ngơi.” Chu Hảo Hảo nhìn anh chăm chăm.

Tống Hoài Thừa không nói gì thêm, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Trời mưa.

Bầu trời u ám.

“Tôi hôn mê mấy ngày rồi?” Anh hỏi.

“Hôm nay là ngày thứ tư. Em... tất cả mọi người đều rất lo lắng cho anh.”

Tổng Hoài Thừa khẽ nhếch miệng, “Hảo Hảo, cảm ơn em. Em cũng về nghỉ ngơi đi.”
Hô hấp của anh có chút dồn dập.

“Em không mệt.” Chu Hảo Hảo nhanh chóng nói, “Hoài Thừa, để em giúp anh.”
Giọng của cô ta mang theo vài phần muốn khóc.

Ánh mắt Tổng Hoài Thừa lơ đãng rơi trên cổ cô ta, chỗ đó lộ ra băng vải màu trắng.
Anh vẫn nhớ, cô ta cũng đang điều trị ở bệnh viện.

“Tôi buồn ngủ rồi.” Nói xong, anh nhắm mắt lại.

Chu Hảo Hảo nhìn thẳng vào mặt anh, lẳng lặng ngồi một bên.

Cứ ngồi như vậy suốt một tiếng.

Tổng Hoài Thừa không ngủ. Bốn ngày nay, anh đã ngủ quá nhiều. Đến giờ mà Cố Niệm vẫn chưa xuất hiện, quả thật anh cũng đoán ra được.

Chu Hảo Hảo nhận điện thoại của mẹ Chu, mẹ Chu mắng cô ta một trận rồi bắt cô ta nhanh chóng về nhà.

Chu Hảo Hảo bất đắc dĩ, ngẫm nghĩ lại cũng nên trở về tắm rửa.

Cô ta gọi y tá tới, “Nếu anh ấy tỉnh lại, hãy nói cho tôi biết. Cảm ơn cô.”

Y tá biết cô, “Được rồi, Chu tiểu thư.”

Sau khi Chu Hảo Hảo đi, Tổng Hoài Thừa giãy giụa muốn ngồi dậy.

Y tá có chút hoảng sợ, “Tổng tiên sinh, anh không thể cử động, để tôi giúp anh nâng giường lên.”

Tổng Hoài Thừa tựa nửa người ở đầu giường, “Tôi muốn gặp một người.”

Lê Hạ chỉ ngủ được ba tiếng, nhận được điện thoại của Tống Hoài Thừa liền vội vàng chạy đến. Mấy ngày nay anh ta gầy đi trông thấy. Chờ Tống Hoài Thừa khỏe lại, anh ta phải nghỉ ngơi một tháng mới được.

“Tinh thần không tệ.” Anh ta nhìn Tống Hoài Thừa.

Tống Hoài Thừa nhíu mày, “Có phải Cố Niệm đi rồi không?”

“Hong nhan họa thủy! Cậu có muốn biết cậu nằm ở đây như thế nào không?” Lê Hạ hỏi.

Tống Hoài Thừa im lặng.

“Là Lục Diệp Thanh lái xe đâm cậu. Nói cho cùng đều là do Cố Niệm hại.”

“Cô ấy đi đâu?” Tống Hoài Thừa nặng nề hỏi, mặt vốn đã cắt không còn một giọt máu, bây giờ lại càng thêm tái nhợt.

“Đi rồi!” Lê Hạ oán hận nói, “Bán cổ phần mà cậu cho cô ấy rồi cầm tiền đưa theo con gái của cậu đi.”

“Lúc nào?”

“Sáng hôm qua.”

Tống Hoài Thừa nhắm mắt lại, nháy mắt đã mất hết chức năng ngôn ngữ. Trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ có âm thanh hô hấp của anh.

Lê Hạ cuộn tay thành nắm đấm, nhìn bộ dạng của bạn mình, trong lòng anh ta lại càng thêm khó chịu. Bây giờ Tống Hoài Thừa là bệnh nhân, anh ta cứ nói cho Hoài Thừa biết sự việc thì có kích thích Tống Hoài Thừa không đây?

Tâm trạng anh ta rối bời, trong lòng đấu tranh không biết nên nói gì cho phải.

“Giúp tôi điều tra xem cô ấy đi đâu.” Tống Hoài Thừa mở miệng lần nữa, giọng điệu bình tĩnh.

Lê Hạ chỉ muốn đánh cho anh bất tỉnh, đúng là điên mà. Thế nhưng nghe giọng điệu kiên quyết của anh, Lê Hạ liền biết chắc chắn anh sẽ không thay đổi ý định.

“Lúc tôi hôn mê, cô ấy đã đến thăm tôi.” Tống Hoài Thừa cố gắng nói, “Cô ấy đến nói với tôi cô ấy muốn đi, tôi cũng có cảm giác. Giống như trong giấc mơ. Trong mơ tôi một mực đuổi theo cô ấy nhưng từ đầu đến cuối đều không đuổi kịp.” Tròng mắt anh bao phủ sự u ám.

“Hoài Thừa. Buông tay đi. Hai người căn bản không thể nào. Cô ấy đã không còn yêu cậu.” Lê Hạ khàn giọng nói, “Tôi gì phải khổ như vậy?”

Tội gì?

Anh không cam tâm.

Anh mong muốn lại một lần nữa nhận được hạnh phúc đã từng có.

“Hoài Thừa, cậu yêu cô ấy sao?” Lê Hạ hỏi.

Tổng Hoài Thừa đau nhức ho mấy tiếng, đầu óc nặng nề, “Tôi yêu cô ấy.” Anh chậm rãi nói từng chữ, “Đúng vậy, tôi yêu cô ấy. Có lẽ từ lần cô ấy làm đổ canh lên người tôi, tôi đã thích cô ấy rồi.”

Cổ Chu Đạo lại có thể nuôi dạy một cô gái đơn thuần như vậy.

Tổng Hoài Thừa không cam tâm, trong lòng như có một con quỷ độc ác kêu gào, khiến anh lại gây tổn thương cho cô.

Anh đã làm được.

Thế nhưng cũng tự hủy hoại chính mình.

Ngoài cửa, một âm thanh lớn vang lên.

Bình hoa rơi xuống, mảnh vụn đầy dưới đất. Chu Hảo Hảo ngậy người đứng một chỗ. Cô ta đã nghe được lời nói không tốt đẹp nhất trên thế giới này... Anh yêu Cổ Niệm.

Tổng Hoài Thừa không còn sức lực quan tâm đến tiếng động kia nữa, “A Hạ, giúp tôi tìm cô ấy. Tôi thật sự mệt rồi, để tôi nghỉ ngơi một lát, còn cả ông nội nữa.”

“Được, cậu nghỉ ngơi đi.” Lê Hạ khôi phục sắc mặt, quay người đi ra ngoài cửa.

Chu Hảo Hảo hồn bay phách lạc đứng tại chỗ.

Lê Hạ rất thông cảm với cô ta.

Chu Hảo Hảo sứt sứt mũi. Cô ta vừa mới đi mua một bó hoa bách hợp, thang máy đầy ắp người, cô ta muốn nhanh chóng lên tầng nên ôm bình hoa, đi cầu thang bộ lên tầng mười ba.

Nhưng cô ta lại nghe được anh nói anh yêu Cổ Niệm.

Sự phẫn nộ trên mặt Lê Hạ cũng biến thành bất đắc dĩ, “Haizz, Hào Hào, đi cùng đi.”

Trán của cô ta đầy mồ hôi, nét mặt trông rỗng, “Anh ấy không cam tâm, tôi cũng không cam tâm.”

Lê Hạ nhíu mày, anh ta kéo Chu Hào Hào, đưa cô ta về nhà.

Nhà họ Chu đối với bạn của Tống Hoài Thừa đương nhiên cũng không mấy thân thiện. Lê Hạ bị coi như không khí, anh ta cũng không để trong lòng, nhanh đến chỗ xuất nhập cảnh tìm người.

Rất nhanh anh ta đã tra ra được, Cố Niệm mua vé máy bay đi Anh. Anh ta thầm thở phào nhẹ nhõm, cho người tiếp tục thăm dò.

Nhưng sau đó không được thuận lợi như vậy, Cố Niệm mua vé máy bay đi Anh nhưng cô lại không lên chuyến bay kia. Lê Hạ nhức hết cả đầu.

Tống Hoài thừa rất phối hợp với bác sĩ, thân thể càng ngày càng thuận lợi hồi phục, nhưng cả người càng thêm trầm mặc.

Lê Hạ đi từ công ty sang thăm anh. Y tá chính đang bôi thuốc cho anh, xương bả vai của anh có một vết thương dài tám centimet, nhìn thấy mà giật mình.

Tống Hoài Thừa hỏi, “Tra được những gì rồi?”

Lê Hạ thờ dài một hơi, “Cô ấy cố ý che mắt thiên hạ. Còn tìm gì nữa?”

“Tìm tiếp!” Tống Hoài Thừa bình tĩnh nói.

“Cậu tính xử lý Lục Diệp Thanh như thế nào?” Lê Hạ hỏi, “Luật sư Phương nói đây là tội cố ý đả thương người, vì thế ở tù 7, 8 năm đều được.”

Ngực Tống Hoài Thừa dường như thất lại, “Ừ, cậu để Luật sư Phương xử lý đi.” Anh dừng một chút, “Coi như xong rồi...”

“Cái gì? Cậu có thể coi như xong rồi ư? Cái tên sát nhân kia đối xử với cậu như vậy mà cậu chỉ làm đơn giản như vậy?” Lê Hạ kích động nói to, “Đầu óc cậu bị đung đến nỗi hỏng rồi à?”

Tống Hoài Thừa trầm mặc một chút, “Không phải, tôi muốn nói là tôi muốn gặp hân.”

“Ừ... Chờ cơ thể cậu tốt hơn một chút rồi đi.”

Lúc ông cụ Tổng đến bệnh viện để thăm Tổng Hoài Thừa, Tổng Hoài Thừa đang nhìn điện thoại.

Mất anh trong vụ tai nạn bị va đập, bác sĩ nói trong khoảng thời gian này không cho anh nhìn điện thoại. Anh thừa dịp y tá không chú ý nên nhìn trộm. Có lẽ là y tá mới tới nên nói chuyện và làm việc đâu ra đấy, “Tổng tiên sinh, nên nghỉ ngơi rồi.”

“Tổng tiên sinh, bây giờ anh không thể thường xuyên nhìn điện thoại.”

Hồi học đại học, Cố Niệm cũng có dáng vẻ y như vậy.

Anh nhớ có một lần vào mùa đông, anh cùng bạn học đi chơi bóng rổ, mặc áo ngắn tay và quần đùi. Buổi đêm về thì bị sốt. Ngày hôm sau hai người hẹn nhau đi xem phim.

Kết quả, xem phim được một nửa, Cố Niệm phát hiện anh bị sốt, liền đưa anh đến bệnh viện.

Bác sĩ đo nhiệt độ, sốt tới 40 độ, bị cảm cúm mà sốt.

Cố Niệm phớt lờ không để ý tới anh, trách anh không biết quý trọng bản thân.

Vừa truyền hết một bình nước, anh đã muốn đi toilet. Vừa đứng dậy, Cố Niệm nhìn thấy, vội mặt giúp anh cầm cái bình, còn xin chú bên cạnh giúp đỡ một chút.

“Chú, làm phiền chú cùng đi toilet với cháu được không ạ?”

Tổng Hoài Thừa xấu hổ.

Chú đó rất nhiệt tình, “Được, chàng trai, chị của cậu đối xử với cậu tốt thật đấy.”

Cố Niệm ngăn cả người, cô chỉ làm tóc xoắn một chút thôi mà.

Tổng Hoài Thừa mỉm cười, “Chú ơi, cô ấy là bạn gái của cháu.”

“Ôi, hai người thật có tướng vợ chồng đó.” Chú kia nghiêm túc nói.

Sau khi trở về, Cố Niệm luôn chăm chú nhìn anh uống thuốc. Tổng Hoài Thừa không thích uống thuốc nên cơn ho cứ kéo dài. Lúc đó, một ngày ba bữa Cố Niệm đều rất để ý. Vừa giảy vò nhưng cũng vừa quan tâm anh.

Thật ra, lúc đó hai người rất hạnh phúc. Bây giờ, cuối cùng cô cũng mặc kệ sống chết của anh.

“Nhìn cái gì vậy?” Ông cụ hỏi.

Tổng Hoài Thừa đưa điện thoại cho ông xem.

“Niệm Niệm để tóc thẳng vẫn là đẹp nhất.” Ông cụ nói.

Tổng Hoài Thừa không nói gì.

Ông cụ nhìn anh, “Hoài Thừa, hôm nay ông tới đây là muốn nói với con một số chuyện về Lục Diệp Thanh.”

Chương 45

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Về mặt Tổng Hoài Thừa trầm tĩnh.

Ông cụ cân nhắc từng câu từng chữ, “Nó là em cùng cha khác mẹ với cháu.” Nói xong, ông cụ thở dài, “Ông tưởng rằng sau khi cha cháu qua đời chuyện này sẽ bị chôn vùi, không ngờ nó biết Cố Niệm mà còn muốn kết hôn.”

Tổng Hoài Thừa khôi phục vẻ mặt, dường như không mấy kinh ngạc.

Sau khi Cố Niệm trở về, anh đã cho người đi tìm hiểu tư liệu về Lục Diệp Thanh, sớm đã biết thân phận của anh ta. Chỉ là anh chưa nói với ai, anh còn hoài nghi, hoài nghi Lục Diệp Thanh chỉ vì muốn báo thù anh mà cố tình tiếp cận Cố Niệm.

“Mẹ con biết chuyện này không ạ? Con đoán là mẹ biết.” Cho nên sau khi cha anh qua đời, bà đã ra đi, cắt đứt với Tổng gia, ngay cả đứa con trai duy nhất cũng không ngó ngang tới.

“Biết.” Ông cụ đau xót nhìn anh, “Mẹ của Diệp Thanh từng làm việc bên cạnh cha con.”

Cha Tổng và thư kí của ông ở cùng một chỗ, chuyện này mẹ Tổng là người biết cuối cùng. Ban đầu, bà suốt ngày cãi nhau với cha Tổng, cha Tổng cũng rất bất đắc dĩ, nên đã xảy ra vài việc.

Suy nghĩ của Tổng Hoài Thừa từ từ rõ ràng, có một khoảng thời gian, cha thường không ở nhà, lúc đó tâm trạng của mẹ anh rất tệ.

Tổng Hoài Thừa kìm nén sự đau lòng, đưa tay gỡ đầu.

Nhiều năm qua, anh vẫn còn oán hận mẹ.

“Vậy ông nội, ông muốn con tha cho Lục Diệp Thanh ư?” Tổng Hoài Thừa bình tĩnh hỏi.

Ông cụ Tổng trầm mặc.

Tổng Hoài Thừa nhếch miệng, “Con muốn Lục Diệp Thanh biết đến thân phận của mình!”

Ông cụ nhíu mày, “Sau khi cha con qua đời, đã rất lâu rồi ông không hề có tin tức gì của nó. Về sau tìm được nó cũng không dễ dàng gì, ông liền âm thầm giúp đỡ việc học hành của nó.”

Tổng Hoài Thừa hơi thất thần.

“Ông không thể nhìn anh em các con tương tàn.”

“Ông nội, nếu Lục Diệp Thanh biết tất cả mà còn làm chuyện như vậy. Ông cảm thấy hẳn có thể được tha thứ sao?” Tổng Hoài Thừa chăm chú nhìn ông.

Ông cụ hỏ thẹn không có lời nào để nói. Hai đứa nó, đứa nào cũng không được chăm sóc tốt.

Lúc này bên ngoài truyền đến mấy tiếng gõ cửa.

Hai người đều ngẩn ngơ.

Tang Vân Đồng chậm rãi cầm chiếc mũ đen trong tay, nhàn nhạt nhìn về phía trước, “Cha...”

“Vân Đồng?” Ông cụ căng thẳng thì thào.

Tang Vân Đồng bước từng bước đi tới bên giường bệnh, ánh mắt chậm rãi nhìn vào mặt Tổng Hoài Thừa, “Hoài Thừa...” Nhiều năm không gặp, Tang Vân Đồng nhìn đứa con trai, bà vừa bất an, vừa áy náy, âm thanh run rẩy, “Con thế nào rồi?”

Tổng Hoài Thừa rất nhanh đã lấy lại sự bình tĩnh, sắc mặt lạnh nhạt, “Con rất khỏe.”

Tang Vân Đồng âm thầm nhíu mày, không biết nên nói gì cho phải, “Vây là tốt rồi.”

“Vân Đồng, con về lúc nào vậy?” Ông cụ hỏi.

“Chồng con về nước bàn chuyện làm ăn nên cả nhà con cùng trở về.” Tang Vân Đồng chậm rãi mở miệng.

Ông cụ gật đầu, “Chọn thời gian rồi gia đình chúng ta cùng tụ họp một lần.”

Tang Vân Đồng nhìn Tổng Hoài Thừa, “Được ạ.”

Ông cụ đứng dậy rời đi, để lại không gian cho hai người.

Phòng bệnh lập tức rơi vào yên lặng.

Tang Vân Đồng ngồi bên cạnh giường bệnh, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Sắc mặt Tống Hoài Thừa rất lạnh nhạt, “Làm sao mẹ biết con nằm viện?”

“Hảo Hảo nói cho mẹ biết.” Quan hệ của bà và Tống Hoài Thừa cũng không mấy thân mật, những năm Chu Hảo Hảo du học ở nước ngoài, ở gần nhà của Tang Vân Đồng nên giữa hai vẫn thường có liên lạc.

“Thì ra là thế.” Tống Hoài Thừa quay đầu nhìn về phía cửa sổ, vẫn luôn giữ thái độ lạnh như băng với bà.

Tang Vân Đồng nhìn anh, anh mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình, khuôn mặt trắng trẻo nhưng lạnh lùng kiên nghị, bà chăm chú nhìn, lần này hai người gặp nhau cũng đã là sau mười năm xa cách. Tang Vân Đồng không dám hi vọng xa vời được con trai tha thứ, “Con nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai mẹ lại tới thăm con tiếp.”

Tống Hoài Thừa im lặng không lên tiếng, loại cảm giác chua xót trong nháy mắt ngập tràn toàn thân.

*****

Thành phố S.

Nơi này là quê của mẹ Cố Niệm.

Cố Niệm đang ngồi vẽ ở trong sân. Cố Phán cầm sách đọc thơ.

“Sàng tiền minh nguyệt quang

Nghi thị địa thượng sương

Cử đầu vọng minh nguyệt

Đê đầu tư cố hương.” (1)

Sau khi đọc xong, cô bé nhìn ra ngoài cửa.

(1) Đây là nguyên văn dịch ra Hán Việt của bài thơ “Tĩnh dạ tứ” của Lý Bạch. Còn bản dịch được học trong sách giáo khoa là:

“Đầu giường ánh trăng rọi,

Ngõ mặt đất phủ sương.

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng,

Cúi đầu nhớ cố hương.”

Cố Niệm vẽ xong bức tranh, quay đầu nhìn Cố Phán đang trêu chọc con mèo, “Mẹ, con rất nhớ bà ngoại.”

Cố Niệm sùng sốt, “Không phải con muốn đi ra ngoài đường chơi sao?”

Đôi mắt Cố Phán mở to, “Thật tốt quá.”

Trên đường rất náo nhiệt. Đôi mắt Cố Phán nhìn xung quanh, cuối cùng Cố Niệm đưa bé đi xem phim.

Xem phim hoạt hình, cô không cảm thấy hứng thú nhưng ngược lại Cố Phán rất thích thú.

Xem xong đi ra, Cố Niệm đưa cô bé đi ăn cơm. Rất vất vả mới tìm được một chỗ.

Cố Niệm gọi thức ăn, ngẩng đầu nhìn thấy Cố Phán đang say sưa nhìn bàn bên cạnh.

Đó là một gia đình ba người, cha mẹ và đứa con. Người cha đang kiên nhẫn đút cơm cho đứa con, “Ngoan nào, ăn cơm xong, cha dẫn con đi công viên chơi ngựa gỗ nhé?”

“Phán Phán còn muốn ăn gì sao?”

Cố Phán lắc đầu, không muốn nói gì.

Không ai hiểu con gái bằng mẹ, “Vậy con đang nghĩ đến ai vậy? Bà ngoại? Hay di Hủ Hủ?” Cố Niệm chậm rãi nói.

Cố Phán gật đầu, khề thờ dài, “Chỗ này không có gì để chơi cả, con muốn đến nhà trẻ.”

“Nhà trẻ ở đâu?” Cố Niệm cắn răng hỏi.

Cố Phán mím chặt khóe môi, không mở miệng.

Cố Niệm cười cười, tới nơi này, cô sợ Tống Hoài Thừa tìm được nên bây giờ làm gì cũng đều che dấu, đến cả thẻ cũng không dám dùng.

Người phục vụ mang món ăn lên.

“Ăn cơm thôi.” Cố Niệm gọi một bát cơm nhỏ.

Cố Phán ử rử cầm đũa lên.

Cố Niệm thăm thử dài một hơi.

Đang ăn, Cố Phán đột nhiên kêu lên, “Hóc... mẹ ơi, xương cá...”

Cố Niệm lập tức luống cuống, cầm lấy bát dấm chua, “Uống chút dấm chua đi.”

Cố Phán ô ô uống một ngụm dấm chua.

“Đã xuống chưa con?”

“Chưa ạ, vẫn còn ở đó. A a, con sắp chết rồi.”

Quản lí phát hiện ra vấn đề cũng tới giúp đỡ, cuối cùng không có cách nào đành phải đi bệnh viện.

Tâm trạng Cố Niệm bất an. Lúc bác sĩ đưa cái kẹp gấp xương ra, cô mới phát hiện lưng của mình đã ứt nhẹp.

“Được rồi, mấy ngày này không được ăn uống đồ cay nhé.”

Cố Phán tủi thân khóc, “Con không muốn ăn cá nữa.”

Cố Niệm ôm con, “Được, từ nay không ăn nữa. Không sao rồi.”

“Con muốn về nhà.” Cuối cùng Cố Phán nói ra.

Trong nháy mắt Cố Niệm sợ hãi đến phát run, tâm trạng không cách nào khống chế.

*****

Tổng Hoài Thừa đứng trước cửa sổ, ngoài cửa sổ có một ngọn đèn.

Vừa rồi anh mới nhận được điện thoại của người bạn làm cảnh sát gọi tới.

“Cậu Tổng, tôi tìm được người chú cần tìm rồi. Bọn họ ở thành phố S.”

Thành phố S, thì ra là thành phố S.

Thành phố D và thành phố S là hai thành phố gần nhau. Ai cũng không nghĩ Cố Niệm sẽ đi đến đó!

Tổng Hoài Thừa nhớ mẹ của Cố Niệm quê ở thành phố S. Anh xoa xoa thái dương, có lẽ anh nên đến đó một chuyến.

Sau khi xác định được tin tức của cô, cuối cùng vẻ mặt của Tổng Hoài Thừa cũng dịu đi một chút.

Tang Vân Đồng mang theo con gái tới, thấy anh đứng ở kia, vô cùng cô độc. Bà có chút ghen ngào, “Hoài Thừa...”

Tổng Hoài Thừa nhanh chóng khôi phục vẻ mặt, xoay người lại. Mẹ của anh không thay đổi gì mấy, vẫn luôn xinh đẹp. Ánh mắt rơi vào cô gái bên cạnh bà.

Đứa bé mười mấy tuổi, cao gầy. Tổng Hoài Thừa đột nhiên phát hiện cô bé cùng mẹ khác cha có đôi mắt giống ý hệt anh.

Cô bé đi đến, “Anh chính là anh trai em sao?” Cô bé nhìn anh, “Mẹ nói anh bị thương, bây giờ anh khỏe chưa?”

Tổng Hoài Thừa nhìn cô bé, làn da trắng nõn, tóc dài đen nhánh mềm mại. Anh không nói lời nào.

Cô bé nghiêng đầu, nhìn về phía Tang Vân Đồng.

Tang Vân Đồng mở miệng, “Hoài Thừa, đây là con gái mẹ, tên mẹ là Quả Quả. Con bé biết mẹ tới thăm con, cũng muốn tới cùng.”

Đóa Đóa nhìn Tổng Hoài Thừa lạnh lùng liền thở dài, “Có phải anh không thích em phải không?” Đóa Đóa năm nay mười hai tuổi, nhỏ nhất nhà, cả gia đình ai cũng đều yêu thương cô bé.

Tổng Hoài Thừa nhìn cô bé, không biết nên nói cái gì, có chút do dự, “Chào em.”

Tang Vân Đồng thở dài, lúc tới đây bà đã rất lo lắng.

Đóa Đóa nhếch miệng, gọi vang, “Anh trai...”

Tổng Hoài Thừa nhú mày.

“Anh trai, khi nào anh khỏe lại, anh có thể đưa em đi Bắc Kinh không? Em muốn đến Vạn Lý Trường Thành.”

“Đóa Đóa, anh trai con cần nghỉ ngơi.”

Đóa Đóa nhún vai, “Vâng ạ.”

Tang Vân Đồng thở dài, “Mẹ nghe nói người đâm con là Lục Diệp Thanh, bây giờ nó vẫn còn bị giam, con định làm thế nào?”

Tổng Hoài Thừa ngược mắt nhìn bà, sắc mặt sắc bén, làm cho Tang Vân Đồng sửng sốt, “Chuyện này con sẽ giao cho luật sư giải quyết.”

Tang Vân Đồng trầm mặc, tức giận nói, “Nó mà cũng dám làm con bị thương. Lần này nhất định không nên dễ dàng mà tha cho nó.” Ánh mắt bà tràn ngập sự tàn nhẫn.

Trong lòng Tổng Hoài Thừa hơi lung lay.

Đóa Đóa lại bất mãn nói, “Mẹ, mặt của mẹ thật đáng sợ.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Tang Vân Đồng trở nên dịu dàng, “Mẹ chỉ đang lo lắng cho anh trai thôi, con phải cho nó thấy sợ hãi khi làm hại con.” Trong lòng Tang Vân Đồng mang theo sự hổ thẹn với đứa con trai này. Tính cách của Tổng Hoài Thừa vốn lạnh nhạt, xa cách nhiều năm như vậy, bà biết mối quan hệ giữa họ đã không còn cách nào cứu vãn được nữa. Nhưng nếu ai dám động đến con trai bà, bà chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Đóa Đóa đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, “Anh trai, chị dâu đi đâu rồi ạ?”

Tổng Hoài Thừa nhìn cô bé, trong chốc lát cảm thấy khó hiểu.

“Chính là chị gái mặc váy cưới xinh đẹp ấy, lúc em về đây đã nghĩ sẽ đến tìm chị ấy đi chơi.” Đóa Đóa có trí nhớ tốt, năm đó Tang Vân Đồng cho Đóa Đóa xem qua ảnh cưới của họ.

“Đóa Đóa, cũng muộn rồi, ngày mai chúng ta quay lại thăm anh trai nhé, để cho anh trai con nghỉ ngơi đi.”

“Mẹ, hôm nay mẹ rất kì quái.” Đóa Đóa bất mãn cau mày.

Tang Vân Đồng thấy đứa con gái có chút không vui liền tỏ ra thoải mái hơn, “Nghe lời nào. Không phải con muốn ăn bánh Mousse sao, bây giờ mẹ dẫn con đi mua.”

Cuối cùng cô bé rất nhanh đã thỏa hiệp.

Đột nhiên Tống Hoài Thừa nhớ đến con gái mình, con bé cũng như vậy, mua chút gì đó ngon cũng có thể dễ dàng dễ dàng. Bây giờ con bé thế nào rồi? Không biết có nhớ đến anh hay không? Anh âm thầm quyết định.

Rạng sáng ngày thứ hai, Tống Hoài Thừa không làm thủ tục xuất viện đã chạy tới thành phố S.

Trợ lý lái xe với tâm trạng lo lắng bất an. Thân thể Tống Hoài Thừa như thế này có thể chịu được sao? Anh ta liếc mắt nhìn Tống Hoài Thừa ngồi phía sau một cái, hốc mắt của anh màu xanh đen, lộ ra sắc mặt hơi tái nhợt. Như vậy có ổn không? Ngộ nhỡ...

Hơn ba giờ, cuối cùng cũng đến nơi.

Tống Hoài Thừa đứng trước cửa một ngôi nhà đơn hai tầng. Trong nhà treo đầy cây hồng vàng lóng lánh, các cành cây đều ép cong. Anh kinh ngạc nhìn.

Trợ lý lo lắng, “Tống tổng, cơ thể của ngài vẫn ổn chứ?”

“Không sao.”

“Để tôi vào xem có người hay không?”

“Không cần, để tôi đi xem.” Anh tiến lên gõ vào cái cửa sắt. Nhưng mãi cũng không có người mở.

Gió lạnh hiu hiu thổi.

Lúc này có một bác gái đi ngang qua, “Cậu tìm người nhà này sao?”

Tống Hoài Thừa gật đầu, “Ở đây có phải có hai mẹ con trẻ tuổi không?”

“Đúng vậy. Cậu có quan hệ gì với cô ấy?”

“Cháu là chồng của cô ấy.”

“À.” Bác gái cẩn thận đánh giá anh, lại nhìn chiếc xe, không giống như là tên lừa gạt, “Ừ. Nhưng hai người họ đi ra ngoài từ sáng rồi.”

“Bác biết họ đi đâu không?”

“Không biết. Cậu có thể gọi điện thoại cho cô ấy mà? Có phải cậu là tên lừa gạt không?”

Tổng Hoài Thừa cười khỏ, “Chúng cháu cãi nhau, cô ấy không nhận điện thoại của cháu.”

“Vậy cậu cứ chờ đi!” Tổng Hoài Thừa và bác gái đứng ở trong gió lạnh trò chuyện chốc lát. Đôi mắt của trợ lý luôn theo dõi. Thường ngày là một người cao ngạo lạnh lùng như vậy, thì ra cũng rất giỏi nói chuyện phiếm.

Chốc lát sau lại thăm dò những việc làm và nghỉ ngơi hằng ngày của Cố Niệm.

Tổng Hoài Thừa ngồi trong xe hơn nửa ngày, Cố Niệm vẫn chưa về. Anh bình tĩnh, cũng không nói gì.

Tâm trạng của trợ lý càng ngày càng thấp, nghĩ thầm hay là cô ấy lại chạy rồi.

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa càng ngày càng trắng, anh đưa đồng hồ đeo tay lên nhìn một cái, đã 16:52 rồi. Mặt trời dần dần xuống núi, ánh chiều tà một mội rải vào trong xe.

“Cậu đi xung quanh đây ăn cơm đi, tiện tìm một chỗ nghỉ ngơi luôn.”

“Tổng tổng, vậy ngài thì sao?”

“Tôi tiếp tục chờ, yên tâm đi, tôi không sao.”

“Sắc mặt của ngài rất xấu.”

Tổng Hoài Thừa nhú mày, “Cậu đi đi, tôi muốn ở đây một lát nữa.”

Trợ lý và anh làm việc với nhau đã lâu nên anh ta cũng hiểu tính tình của anh.

Tổng Hoài Thừa dựa người vào ghế ngồi, nửa tỉnh nửa mê, toàn thân mệt mỏi, đầu óc trống rỗng.

Đến tận lúc trời tối Cố Niệm và Cố Phán mới về, từ xa mờ mịt nhìn thấy một chiếc xe lạ đậu trước nhà.

“Có người.” Cố Phán nói.

Tổng Hoài Thừa vì chống lại cơn buồn ngủ, đang ngồi hút thuốc lá, một hơi lại một hơi, trong hơi thở đầy mùi thuốc lá, mỗi hơi hít vào liền tỉnh táo thêm một phần nhưng vết thương cũng nặng hơn một phần.

“Mẹ, là Tổng Hoài Thừa!” Âm thanh của Cố Phán nhỏ nhỏ lộ ra vẻ kinh ngạc còn có một chút vui mừng.

Chương 46

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Anh mặc áo gió màu đen, dáng đứng cứng ngắc, không biết đã đứng bao lâu. Nhìn người bây giờ so với trước kia đã gầy đi rất nhiều, vàng trán cũng không còn tỉnh lặng như trước, lúc này lại thêm vài phần đè nén sự kích động.

Cố Niệm nhận ra sự đè nén hưng phấn của con gái, “Phán Phán, đi nào, ngoan.”

Phán Phán nghiêm trang lên tiếng, “Vâng ạ.”

Đúng vậy, thế giới to lớn, cô có thể đi đến nơi nào. Cho tới bây giờ gần xa đều không là vấn đề. Tổng Hoài Thừa vẫn sẽ tìm tới.

Ven đường, những chiếc đèn kiểu Châu Âu tỏa ra màu vàng ấm phả lên bãi cỏ.

Tổng Hoài Thừa thuận tay ném điều thuốc xuống đất, dùng chân dập tắt, bước đến trước mặt họ.

Bầu trời bỗng chốc rơi xuống những hạt mưa nhỏ bé, khiến cho tầm mắt của con người trở nên mờ lung không rõ.

Hai mẹ con chỉ đội cái mũ trên áo.

“Đã về rồi à?” Anh khàn giọng nói.

Hàng nghìn điều muốn nói đến giờ phút này chỉ có câu này. Tổng Hoài Thừa vụng về xoa xoa tay, khóe mắt vẫn còn có thể thấy vết thương rất rõ ràng.

Anh nhìn Cố Niệm, “Đã ăn chưa?”

Cố Niệm nói, “Ăn rồi.”

Tổng Hoài Thừa động động khóe miệng, “Anh còn chưa được ăn cơm chiều.” Anh lặng lẽ nói xong, chậm rãi ngồi xổm người xuống, đối mặt với Cố Phán, vẻ mặt trầm tĩnh lại, “Phán Phán...”

Cố Phán cũng không nói chuyện, liếc mắt nhìn anh rồi quay mặt đi.

Tổng Hoài Thừa thở dài, giơ tay lên gạt giọt nước mưa trên chóp mũi cô bé.

Cố Niệm không nói gì thêm, nhìn sắc mặt anh ửng hồng hơi khác thường, cô muốn nói lại thôi.

Tổng Hoài Thừa nhìn mưa càng lúc càng lớn, “Mọi người vào nhà thôi, không nên để lạnh.” Anh không có chút sức lực nào. Việc van xin anh không làm được. Anh mang theo sự tức giận tới, tức giận vì cô không từ mà biệt, tức giận vì cô đã không giữ lời hứa, càng tức giận hơn vì cô không quan tâm anh. Nhưng sau khi lại gặp lại hai người, Tổng Hoài Thừa mới phát hiện những điều đó đều không hề quan trọng nữa.

Anh thâm nghĩ cùng ở một chỗ với hai người.

Việc này đối với nhiều gia đình thì chính là việc rất đơn giản nhưng đối với anh lại khó như lên trời vậy.

Cố Niệm ừ một tiếng, “Anh cũng trở về đi. Bây giờ tôi và Phán Phán đang ở chỗ này rất tốt.”

Tổng Hoài Thừa không nói gì, đầu óc hỗn độn không rõ ràng, đáy lòng mất mát.

Cố Niệm nắm tay Cố Phán bước từng bước vào sân, Tổng Hoài Thừa đứng ở kia, hai chân nặng như đổ chì, “Cố Niệm...” Anh gọi tên cô, thân thể dao động, “Anh có chút khó chịu.”

Cố Niệm còn chưa kịp nói gì, Tổng Hoài Thừa đã nặng nề ngã xuống.

Cố Phán hoảng sợ hét to một tiếng, “Mẹ ơi...”

Cố Niệm vội vàng chạy đến, “Tổng Hoài Thừa... Tổng Hoài Thừa...” Cô ngồi xổm người xuống, thấy hai mắt anh từ từ nhắm lại, “Anh tỉnh lại đi, anh làm sao vậy?” Đưa tay lên sờ trán anh, nhiệt độ nóng ran.

“Phán Phán, con vào mở cửa trước đi.” Cố Niệm cố hết sức nâng cánh tay của anh lên.

Vào đến nhà, dìu Tổng Hoài Thừa nằm yên ở trên ghế salon. Cố Niệm giặt một cái khăn lạnh để lên trán của anh.

Cô khẽ thở phào, nhìn khuôn mặt tiều tụy, yên tĩnh lộ ra sự mệt mỏi.

Thật ra Tổng Hoài Thừa không hôn mê nhưng thứ nhất anh thật sự thấy khó chịu, thứ hai, anh thật sự không có cách nào khác. Lúc này mà đi anh sẽ không còn hy vọng nào nữa.

“Mẹ ơi, chú ấy bị bệnh rồi phải không?”

Cố Niệm ừ một tiếng.

“Phải đến bệnh viện tiêm sao?”

“Chờ chú ấy tỉnh lại rồi đi bệnh viện.”

“Con thay đồ trước đi.” Suy nghĩ một chút, Tống Hoài Thừa cũng dính mưa, Cố Niệm khẽ cắn môi vẫn cời áo khoác giúp anh, lại cời hai cái cúc trên áo sơ mi của anh.

Tống Hoài Thừa thoải mái hơn, trong lòng giống như có dòng nước ấm chảy qua. Anh từ từ nhắm hai mắt, cơn buồn ngủ dần kéo tới, anh thực sự rất mệt mỏi. May rằng tìm được cô, cuối cùng anh có thể an tâm.

Không lâu sau, Cố Niệm đỡ Cố Phán đi vào phòng đọc sách. Ở đây chỉ có hai cái giường và chăn, Cố Niệm không thể làm gì hơn ngoài việc mang chăn của mình cho Tống Hoài Thừa đắp.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Tống Hoài Thừa kêu khát. Cố Niệm rót một cốc nước ấm, đỡ anh ngồi dậy, Tống Hoài Thừa uống một cốc nước. Người cũng dần tỉnh táo hơn, Cố Niệm vừa chuẩn bị rời đi.

Tống Hoài Thừa nhanh chóng nắm lấy tay cô, “Cảm ơn.”

Cố Niệm rút tay về, “Người anh nóng lắm. Ở chỗ này của tôi không có thuốc, tốt nhất anh nên đến bệnh viện kiểm tra một chút.”

Ánh mắt của Tống Hoài Thừa có chút mờ mịt, “Thuốc ở trên xe.”

Cố Niệm đứng dậy ra ngoài xe lấy thuốc giúp anh.

Cố Niệm thấy điện thoại di động của anh cũng ở trên xe, tiện tay đưa điện thoại vào giúp anh.

Tống Hoài Thừa yên lặng uống một đồng thuốc, dựa người trên ghế salon, anh yên tĩnh chậm rãi đánh giá căn nhà. Phòng ở rộng rãi sáng sủa, dọn dẹp rất sạch sẽ.

Trầm mặc một lúc, Tống Hoài Thừa hỏi, “Em tìm được chỗ này bằng cách nào?”

“Thầy Lương giúp tôi một tay.”

“À, ông ấy à.” Giọng nói của Tống Hoài Thừa không mặn không nhạt.

Cố Niệm nhìn đồng hồ một chút, đã hơn tám giờ, cô đứng dậy chuẩn bị trở về phòng.

“Em không hỏi xem tình hình của Lục Diệp Thanh bây giờ như thế nào sao?”

“Pháp luật tự khắc sẽ có sắp xếp của nó.”

Tống Hoài Thừa im lặng một chút, “Em sợ anh làm gì với hắn nên mới phải bỏ hết tất cả.”

“Tùy anh nghĩ thế nào thì nghĩ.”

“Cố Niệm, ước định lúc trước của chúng ta vẫn còn tồn tại chứ? Em bằng lòng cho anh ba năm.” Giọng nói Tống Hoài Thừa bình thản.

Cố Niệm đứng ở kia, “Anh cần gì phải cố chấp như vậy?”

Tống Hoài Thừa thở dài một hơi, “Em để cho anh suy nghĩ lại một chút.” Anh híp ánh mắt ngược sáng, biểu cảm mờ nhạt.

“Trong phòng không có giường nữa, anh không đi thì chấp nhận ở chỗ này một đêm.”

Tống Hoài Thừa yêu cầu vẫn không đủ.

Bóng đêm tĩnh mịch, ở chỗ này có chút xa khu vực thành thị nên càng thêm yên tĩnh.

Cố Niệm chưa trở về phòng ngủ mà cô ở lại một căn phòng khác.

Tống Hoài Thừa có chút buồn ngủ, cả người toàn mồ hôi, anh đứng lên. Nghe trong phòng có người nói mơ, anh bước nhẹ chân đi tới.

Là giọng nói của Cố Niệm.

“Không được... không được... tôi sẽ trả tiền, cầu xin các người, đừng đánh nữa...”

“Tôi có con rồi, xin các người đừng đánh nữa.”

“Xin các người...”

Giọng nói của Cố Niệm gián đoạn, thê lương mà bất lực.

Tống Hoài Thừa sợ hãi, giống như bị người ta tàn bạo đánh cho mấy cái, sự đau đớn lan đến tận xương tủy. Anh run rẩy đẩy cánh cửa kia. Cố Niệm nửa nằm sắp trên mặt bàn.

Ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua thủy tinh, rọi vào khuôn mặt cô.

Tổng Hoài Thừa nhìn gương mặt đỏ, lúm đồng tiền ở giữa má đắm chìm trong giấc mơ cực kì đau khổ. Anh bước từng bước khó khăn đi tới, cuối cùng run rẩy đưa cánh tay ôm cô vào trong ngực.

Thân thể của Cố Niệm không ngừng run rẩy.

“Niệm Niệm, là anh, anh ở đây...” Anh cắn răng, một tay vỗ về lưng của cô.

Máy sợ tóc ở thái dương của Cố Niệm bị mồ hôi thấm ướt.

Tổng Hoài Thừa một lần nữa nhắc lại, “Là anh, đừng sợ. Cố Niệm, em tỉnh lại đi... tỉnh lại đi...” Anh đè nén sự chua xót trong lòng.

Cố Niệm chợt mở mắt ra, đưa tay phải lên, “Đừng đánh tôi...” Cô kêu lên, đôi mắt đen nhánh trống rỗng nhìn anh, nơi đó tràn đầy sợ hãi.

Vành mắt Tổng Hoài Thừa đỏ bừng, “Suyt... là anh, là anh... em đang nằm mơ... không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì.”

Cố Niệm ra sức thở hỗn hển. Tổng Hoài Thừa ôm cô thật chặt.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô từ từ tỉnh táo lại, tâm trạng cuối cùng cũng ổn định.

Cô lại nằm mơ.

Đột nhiên ở góc trên của khuôn mặt có chất lỏng ướt át gì đó lướt qua.

“Tổng Hoài Thừa, anh khóc...”

Anh ôm lấy cô, Cố Niệm cảm nhận được sự run rẩy của anh, anh ôm cô thật chặt. Giọng nói của anh khàn khàn, “Niệm Niệm, xin lỗi... xin lỗi...” Giờ khắc này anh cảm thấy cực kì nặng nề.

Anh không biết những người đó sẽ đi đòi nợ, anh không hề biết.

Anh không biết lúc đó cô đang mang thai, anh không biết.

Anh không biết rằng thật ra từ rất lâu rồi anh đã thích cô, anh không hề biết.

“Xin lỗi... Xin lỗi... là anh làm em tổn thương.” Anh chưa bao giờ biết anh đã đưa đến cho cô những tổn thương như thế này, lúc này, anh cực kỳ hận bản thân mình.

Bên trong Tống Hoài Thừa thật ra cũng là một người bình thường, tâm tình nhiều lúc vẫn không thể khống chế. Khi Tang Vân Đồng đi anh chưa bao giờ như vậy.

Cố Niệm chưa bao giờ nói tay cô bị thương, bởi vì cô muốn buông, bởi vì cô không muốn cho anh xem sự đau đớn đã cào xé mình. Làm cho anh áy náy không phải là ý định của cô.

Thân thể ấm áp truyền nhiệt cho nhau.

Cố Niệm hít một hơi thật sâu, “Không sao, đều đã qua rồi.”

Anh tình nguyện để cô trả thù anh cũng không muốn cô bình tĩnh nói như vậy “Không sao, đều đã qua rồi.” Trái tim của anh trở nên cực kì hỗn loạn lại hoang vu.

Ngoài phòng mưa ngày càng lớn, mưa gió đập vào thủy tinh kịch liệt, phát ra tiếng bịch bịch vang vọng.

“Khuya lắm rồi, anh nghỉ ngơi một chút đi!” Cố Niệm chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay chống lên lồng ngực anh, lúc này anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, tay cô có thể cảm nhận được trái tim anh đang nhảy lên, cô nhẹ nhàng đẩy anh ra.

Hai tay Tống Hoài Thừa buông thõng, thần kinh căng cứng, anh khẽ ừ.

Nửa đêm về sáng, hai người đều không ngủ. Ngày hôm sau, hai người đều không che giấu được vẻ mặt xanh xao.

Quần áo trên người Tống Hoài Thừa nhăn nhúm, khí sắc dường như càng không tốt.

Đến cùng lòng dạ của Cố Niệm cũng không thể ác độc, “Có phải anh không thoải mái không?”

Tống Hoài Thừa không thừa nhận, “Vẫn tốt, chỉ là phát sốt một chút thôi.” Từng bị thương nặng lại một mình rời khỏi bệnh viện, bác sĩ đã sớm gấp gấp đến nỗi quay vòng vòng.

Hết lần này tới lần khác, anh đều không nhận điện thoại của những người đó.

“Có quần áo để tắm rửa không, cả người anh đầy mồ hôi rồi.” Tống Hoài Thừa hỏi.

Cố Niệm lắc đầu.

Tổng Hoài Thừa ngồi ở kia không nói gì, toàn thân đều uể oải. Anh mở điện thoại di động lên, mở ra lại có nhiều tin nhắn và cuộc gọi chưa nhận như vậy. Anh nhìn lướt qua rồi gửi cho trợ lý một tin nhắn, bảo anh ta mua cho mình một bộ quần áo để tắm rửa và đồ dùng hàng ngày.

Cố Phán đầu tóc lộn xộn đi chân trần từ trong phòng ra, “Mẹ ơi, con đói bụng rồi.”

“Đi rửa mặt đi, mẹ đi lấy cơm.” Nói xong cô lại nói thêm một câu, “Trong học tủ có bàn chải đánh răng và khăn mặt mới đây.”

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa vui vẻ, đứng dậy vào toilet cùng Phán Phán.

Phán Phán kéo chiếc ghế nhỏ đứng bên bồn rửa tay.

“Cẩn thận...” Tổng Hoài Thừa vội vã cuống cuồng. “Như vậy rất nguy hiểm.”

Cố Phán nhíu mày, “Trong sách nói người lớn đều không chế trẻ con, rõ ràng chú muốn không chế dũng khí của cháu.”

Tổng Hoài Thừa nói, “Cha chỉ sợ con ngã thôi.”

Cố Phán nhíu mày, không nói gì rót nước đánh răng, cô bé rất chăm chú, thỉnh thoảng nghe răng trộn mắt nhắm nhía trong gương.

Tổng Hoài Thừa che chở, rất sợ cô bé sẽ ngã sập xuống.

Trẻ con đúng là trẻ con, ngay cả đánh răng cũng có thể chơi được.

Phán Phán lơ mơ quẹt một vòng bọt kem đánh răng ở khóe môi, đùa thật quá mức.

Tổng Hoài Thừa lắc đầu rồi cũng bắt đầu đánh răng. Cha và con gái đứng cùng một chỗ, Tổng Hoài Thừa đã rửa mặt xong xuôi mà Cố Phán vẫn còn chơi, bọt bắn tung trên bồn rửa mặt.

Tổng Hoài Thừa chỉnh lại khăn mặt, không nói hai lời rửa mặt cho cô bé, “Không phải con đói sao? Đi ăn sáng thôi!”

“Tóc còn chưa chải nữa...” Cô bé cầm tóc.

“Để cha...” Tổng Hoài Thừa khăn trương mong đợi.

“Chú có biết làm không?” Cố Phán nghi hoặc.

Tổng Hoài Thừa cũng chưa bao giờ chải tóc cho con gái, nhưng việc này cũng không làm khó được anh. Cầm chiếc lược nhẹ nhàng chải, tóc Cố Phán rất mềm, bây giờ đã đến bả vai rồi, vừa vặn là lúc đẹp nhất, giống như một con búp bê sứ vậy. Tổng Hoài Thừa buộc cho cô bé một mái tóc lỏng lẻo.

Cố Phán ngắm nghía mình trong gương, khoe miệng lộ sự ghét bỏ, chạy vào phòng khách như một làn gió.

Lúc Tổng Hoài Thừa đi ra, Cố Niệm đang buộc lại tóc cho Phán Phán. Tổng Hoài Thừa ngượng ngùng nhếch mép một cái, “Sau này cha luyện tập nhiều thì có thể làm tốt hơn.” Tuy anh rất mệt mỏi nhưng nghĩ đến việc học cách chải đầu cho con gái lại cảm thấy dễ chịu hơn.

Cố Niệm nhìn lên, giọng nói lãnh đạm trước sau như một, “Ăn sáng thôi!”

Cố Niệm như vậy, trong lòng Tổng Hoài Thừa rất lo lắng. Tổng Hoài Thừa không nói lời nào cúi đầu húp cháo. Lúc Cố Niệm nhìn sang, anh hơi cúi xuống, lông mi dài đen che đôi mắt, làm cô không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Bánh bao và xiu mại ở trên bàn anh không hề chạm đến cái nào. Trong dạ dày cực kì nóng rất khó chịu, bác sĩ có dặn dò qua, trong khoảng thời gian này tốt nhất anh nên ăn cháo.

Cố Niệm và Cố Phán đã ăn xong, Tổng Hoài Thừa ăn chậm. Cố Niệm ở bên cạnh vừa thu dọn vừa nói, “Tôi và Phán Phán chỉ dự định ở chỗ này một thời gian ngắn, khi nào thì anh chuẩn bị đi?”

Lòng Tổng Hoài Thừa chua xót không có lời nào để nói, nhạt như nước ốc.

Cách một cái bàn, anh và cô gần nhau như vậy, có lẽ hai người đều biết có vật cản giữa họ, nếu anh gây khó dễ, cô cũng không đi được.

Ánh mắt vô cùng lo lắng, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa, một tiếng lại một tiếng.

“Phán Phán, ra xem là ai?” Cố Niệm gọi, “Nếu là người lạ thì đừng mở cửa.”

Phán Phán nhảy xuống chạy ra, nhìn thấy một người xa lạ, cô bé lại chạy về, “Mẹ, là một bà mà con không biết.”

Cố Niệm hơi hoang mang, là ai nhỉ, “Được rồi, để mẹ đi xem.”

Chương 47

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Cố Niệm ra đến cửa, nhìn thấy một vị phu nhân nhiều tuổi cầm chiếc ô nhiều màu đứng ở trước cửa sắt.

“Chào cháu...”

Cố Niệm nhìn bà, trong lòng có đôi chút nghi hoặc.

Tang Vân Đồng hơi nhếch khóe miệng, “Cố Niệm...” Bà gọi tên của cô, “Tôi là mẹ của Tống Hoài Thừa.”

Cố Niệm nhìn dung mạo của bà, quả thực bà và Tống Hoài Thừa giống nhau đến mấy phần. Trước mặt cô, Tống Hoài Thừa chưa bao giờ nhắc đến mẹ của mình.

Bây giờ bà đứng trước mặt cô. Cố Niệm mở cánh cửa sắt đã lộ ra vẻ cũ kỹ.

“Bác gái, bác...” Cố Niệm không biết sắp xếp câu chữ để nói như thế nào. Cố Niệm nghĩ đến cha của mình đã hại bà mất chồng, cô không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của bà, sự hổ thẹn của cô không có lời nào để diễn tả.

Tang Vân Đồng gật đầu, “Hoài Thừa đang ở đây à!” Bà bình tĩnh nói.

Cố Niệm dẫn Tang Vân Đồng đi vào, trong sân lá rụng thành tấm thảm trải trên mặt đất.

Hai người yên lặng đi vào, Tống Hoài Thừa đang thu dọn bát của anh, ngẩng đầu lên động tác chợt khựng lại, nhưng không nói lời nào.

Anh tiếp tục thu dọn bát đĩa.

Tang Vân Đồng thấy anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, lông mày nhíu chặt, “Hoài Thừa, cơ thể của con còn chưa lành lại, sao rời bệnh viện cũng không nói một tiếng, ông nội rất lo lắng cho con đấy.”

“Cơ thể của con, con là người rõ nhất.” Anh lạnh nhạt trả lời.

Lông mày xinh đẹp của Tang Vân Đồng càng nhíu càng sâu, “Mẹ tới đón con về.”

“Không cần, con là người trưởng thành, chuyện của con, bản thân con có thể tự xử lý được.”

Cố Niệm yên lặng đứng một bên, cô nghe ra sự xa cách lạnh nhạt giữa Tống Hoài Thừa và mẹ.

Ánh mắt của Tang Vân Đồng di chuyển sang bên cạnh, Phán Phán đang chơi xếp gỗ. Con mắt của bà sâu thêm mấy phần, “Cô bé mấy tuổi rồi?”

Cố Niệm theo bản năng di chuyển đến bên cạnh, ngăn cản tầm mắt của bà, làm xong cô mới phản ứng lại, tự mình lừa mình rồi, “Bốn tuổi ba tháng ạ.”

“Lớn như vậy rồi, tôi đây làm bà nó mà mới gặp cháu lần đầu. Hôm nay tới vội vàng, lần sau tôi sẽ chuẩn bị quà bù vào.”

Tang Vân Đồng kiềm chế sự kinh ngạc trong đáy mắt, không ai nói cho bà biết, con trai của bà và Cố Niệm lại có một đứa con gái. Lần đầu tiên Tang Vân Đồng trông thấy cháu gái vẫn có thể duy trì sự bình tĩnh như vậy.

Lúc trước, Tống Hoài Thừa kết hôn không nói cho bà biết, bà thông qua Chu Hảo Hảo thấy được ảnh chụp Cố Niệm, là một cô gái rất đẹp. Lúc đó bà nghĩ con trai kết hôn rồi, có gia đình thì sẽ không cô đơn nữa.

Có lẽ không ai từng nghĩ tới việc kết hôn này lại có bí mật lớn như vậy.

Cố Niệm không nói gì tiếp.

Nhưng Tống Hoài Thừa từ trong bếp đi ra, nói với Tang Vân Đồng, “Mẹ về đi.”

Gương mặt Tang Vân Đồng không hề trầm tĩnh như lúc này nữa, “Hoài Thừa, con không thể như vậy, cơ thể của con còn chưa hồi phục. Con ở chỗ này lỡ như xảy ra chuyện gì... con xem sắc mặt của con tốt không kia, cùng mẹ trở về đi.”

Phán Phán ngẩng đầu lên nhìn họ, ngây thơ nói rằng, “Người chú nóng rần lên, phải đi tiêm.”

“Chú?” Tang Vân Đồng ngạc nhiên lặp lại.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Tống Hoài Thừa hiện lên một tia chua xót, “Con muốn đi sẽ tự mình đi.”

Tang Vân Đồng khuyên nhủ không có kết quả chỉ có thể nhờ Cố Niệm giúp đỡ, “Cố Niệm, cháu giúp bác khuyên nó một chút? Nó như vậy thật sự không được đâu.”

Tổng Hoài Thừa nhìn cô, ánh mắt mãnh liệt, ở chỗ sâu nhất trong lòng cất giấu vài phần mong đợi.

Bầu không khí trong nháy mắt có chút đông cứng.

Cố Niệm chậm rãi nắm chặt mười ngón tay, mặt cô vẫn nghiêm túc như cũ, “Tổng Hoài Thừa, anh và mẹ trở về đi.”

Ánh mắt Tổng Hoài Thừa lạnh lẽo, khóe miệng mím chặt, Cố Niệm biết anh đang tức giận.

“Em hy vọng anh đi sao?” Anh gằn hỏi từng chữ, ngữ điệu thông thả.

Cố Niệm dường như không do dự, điềm tĩnh như cũ tiếp tục nói, “Đúng vậy, anh đi đi, nếu như anh thực sự cảm thấy hổ thẹn.”

Tang Vân Đồng bình tĩnh đứng một bên, bà biết mình không khuyên nổi Tổng Hoài Thừa.

Buổi sáng ngày hôm qua, lúc bà đến bệnh viện thì phát hiện trong phòng bệnh không có ai, bác sĩ và y tá thì lo lắng suông.

Đã nhiều năm rồi Tang Vân Đồng không nổi giận, “Một người bệnh đi đâu các người cũng không biết? Các người làm việc kiểu gì vậy?”

Sắc mặt y tá và bác sĩ vô cùng khó coi, “Tổng tiên sinh không nói gì cả...”

Tang Vân Đồng tự nhiên sốt ruột, may là có Hảo Hảo vẫn ở cùng bà, “Không biết nó đi chỗ nào?”

Chu Hảo Hảo nghĩ tới Cố Niệm, nhưng không phải Cố Niệm đi rồi sao. Bây giờ không ai biết cô ấy ở chỗ nào, “Có khả năng anh ấy đi giải sầu rồi, bác gái, bác đừng cuống.”

“Vậy sao lại không nghe điện thoại chứ? Cơ thể của Tổng Hoài Thừa bây giờ không ổn.” gương mặt Tang Vân Đồng lộ rõ vẻ lo lắng.

Một lúc sau, Chu Hảo Hảo gọi cho Lê Hạ, “Anh có biết Tổng Hoài Thừa ở đâu không?” Cô ta khẳng định Lê Hạ chắc chắn biết.

Không ngoài dự đoán của Lê Hạ, “Cô đừng quản chuyện của cậu ấy.”

“Bác gái và ông nội bây giờ đang rất lo lắng.” Chu Hảo Hảo hít một hơi thật sâu, “Có phải đi tìm Cố Niệm rồi phải không?” Cô ta hỏi một cách đầy oán hận.

Lê Hạ vốn lo lắng cho cơ thể của Tống Hoài Thừa nên bọn họ đã hỏi thì cũng dứt khoát cho họ biết, “Đúng vậy, cậu ấy đi tìm Cố Niệm rồi.”

Sắc mặt Chu Hảo Hảo trắng bệch, giọng nói run rẩy, “Cô ấy ở đâu?”

Lê Hạ nói địa chỉ.

Tang Vân Đồng lập tức đi đến, chỉ là có Phán Phán thực sự là việc không lường trước được.

Thật ra trải qua nhiều chuyện như vậy, nhất là biết được Cố Niệm và Lục Diệp Thanh từng qua lại, bà chỉ hy vọng Tống Hoài Thừa và Cố Niệm có thể cắt đứt triệt để.

Cuối cùng Tống Hoài Thừa trở về. Tang Vân Đồng im lặng ngồi ở ghế bên tài xế. Không khí trong xe rất nặng nề ngột ngạt.

“Hoài Thừa, con định làm thế nào với Phán Phán?”

Tống Hoài Thừa từ từ nhắm hai mắt lại, “Cố Niệm sẽ chăm sóc.”

Tang Vân Đồng gật đầu, “Bây giờ con bé còn nhỏ nên tương đối tốn kém, con đưa cho cô ấy nhiều tiền nuôi dưỡng một chút.”

Tống Hoài Thừa không muốn nói chuyện với bà về vấn đề này.

Trên đường đi anh và bà không nói chuyện nhiều, đi thẳng đến bệnh viện thành phố.

Bác sĩ kiểm tra kỹ lưỡng cho Tống Hoài Thừa, anh cũng rất yên lặng phối hợp.

Lê Hạ thấy anh như vậy, đợi mọi người đi rồi liền hỏi, “Thế nào?”

Tống Hoài Thừa cup mắt, “Cô ấy còn ở đó vài ngày.”

“Này!” Lê Hạ thờ dài một hơi, “Phụ nữ đều muốn được dỗ dành, cậu cũng đừng gấp. Bây giờ biểu hiện tốt một chút.”

Gương mặt Tống Hoài Thừa căng chặt.

Lê Hạ rụt rè nhìn, “Cậu nên bồi dưỡng thân thể cho tốt.”

Tống Hoài Thừa chỉ cảm thấy tấm lòng như bị người ta đào mất một khúc. Nhắm mắt lại, bên tai vang vọng lời nói trong giấc mộng của Cố Niệm.

*****

Tổng Hoài Thừa đi, trong lúc bất chợt Cố Niệm cảm giác sự nặng nề kìm nén trong mấy năm qua qua đi.

“Mẹ ơi, mẹ đang cười gì vậy?” Cố Niệm đưa Cổ Phán đến chỗ gần nhà vẽ thực vật.

Cổ Phán hết nhìn đông đến nhìn tây trong lúc bất chợt nhìn thấy Cố Niệm cười.

Cố Niệm chỉ xa xa, “Con xem trong hồ có con vịt trời kia.”

Trong nháy mắt sự chú ý của Cổ Phán bị hấp dẫn.

Gió thu thổi theo đợt, những chiếc lá nhẹ nhàng rơi. Cố Niệm ngẩn ngơ nhìn về nơi xa, cô nghĩ Chu Hảo Hảo mới là người thích hợp với anh nhất.

E rằng, có lẽ cô phải đi về.

Trở về thành phố D bắt đầu lại.

Cố Niệm vẽ xong, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà. Hai người đi dọc theo ven đường trở về.

Điện thoại của Cố Niệm reo lên, một tay cô cầm đồ đạc, một tay nghe điện thoại, “Hủ Hủ, có chuyện gì vậy?”

“Lục Diệp Thanh không sao rồi.” Phương Hủ Hủ kích động nói.

Cố Niệm hơi ngẩn ngơ một lúc, “Vậy là tốt rồi.” Sự hồ thẹn của cô cuối cùng cũng có thể giảm bớt một chút, cô biết nếu như Lục Diệp Thanh có chuyện gì, cả đời này cô cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Đúng lúc này, cô phát hiện Phán Phán đã chạy về phía trước, cô bé quay lưng nhìn về phía Cố Niệm vẫy tay, “Mẹ ơi nhanh lên...”

“Phán Phán, tránh sang một bên nhanh lên!!!” Trong nháy mắt sắc mặt của cô trắng bệch, nhanh chóng chạy về phía trước.

Phía sau Phán Phán có một chiếc xe thể thao chạy nhanh đến.

Cổ Phán nghe thấy có tiếng động liền quay đầu trong nháy mắt, cả người Cố Niệm ngồi bệt xuống đất.

Lốp xe ma sát trên mặt đất tạo thành âm thanh rất dữ dội.

Khuôn mặt phờ phạc của Cố Niệm nhìn thẳng phía trước, Phán Phán đưa tay sờ chiếc xe thể thao màu trắng, căn bản không nhận ra được nguy hiểm lúc này.

Cuối cùng Cố Niệm lại được sức lực, chạt vật đứng lên, cô phát hiện chân của cô mềm nhũn, không hề có chút sức lực nào. Lúc đi tới bên cạnh Phán Phán, cô lại như mất toàn bộ sức lực, quỵ xuống mặt đất.

Cố Niệm nắm tay cô bé, nghiêm khắc đánh vài cái, mỗi một cái đều dùng hết sức.

Cố Phán há miệng, đánh xong hai cái mới phát hiện Cố Niệm tức giận, cô bé oa lên khóc thành tiếng.

Cố Niệm khề cần môi, đánh sáu cái, “Mẹ đã nói là không được chạy lung tung rồi!”

Cố Phán thút thít, cực kì tủi thân, không nói lời nào.

“Con có biết vừa rồi nguy hiểm thế nào không?” Cố Niệm lạnh mặt, Cố Phán có lẽ đã rất sợ.

Tính tình của Cố Phán đại khái giống với Tống Hoài Thừa, rất quật cường, không hề nói một lời nào.

Nước mắt của Cố Niệm từng chút từng chút rơi xuống.

Cố Phán thấy mẹ khóc, lập tức mở miệng, “Con sai rồi, mẹ, con không nên chạy lung tung.”

Cố Niệm khóc, cô không còn muốn việc này sẽ xảy ra lần nữa.

Người trong xe chậm rãi đi xuống, anh ta vuốt lòng bàn tay, thái dương căng chặt, “Không có chuyện gì rồi, hai người có thể tránh đường chưa?” Giọng điện của anh ta rõ ràng mang theo sự sốt ruột.

Trong lòng Cố Niệm tức giận vô cùng, “Xe anh đi nhanh như vậy để làm gì? Anh không biết như vậy rất nguy hiểm sao? Ở đây cũng không phải đường đua! Anh có đạo đức không vậy?”

Nguyễn Viễn Tích nhíu mày, lạnh lùng nói, “Là con của cô đột nhiên chạy đến mà!”

Cố Niệm đưa tay lên xoa khuôn mặt, thuốc màu trên tay dính lên mặt, hung dữ liếc anh ta một cái. Phán Phán lúc này rất ngoan, nắm tay cô thật chặt.

Điện thoại của Nguyễn Viễn Tích vang lên, “Vừa rồi xảy ra chút việc, đến ngay đây.”

Anh ta nhìn lướt qua Cố Niệm, thấy cô đi lấy giá vẽ, anh ta cũng xoay người trở vào xe.

Hai ngày sau Cố Niệm trở lại thành phố D.

Phương Hủ Hủ giúp cô tìm một nhà trọ, diện tích vừa đủ cho hai mẹ con họ ở. Phương Hủ Hủ đưa cô đi xem phòng.

“Rất tốt.” Cố Niệm nói.

“Tổng Hoài Thừa đi tìm cậu không nói gì sao?” Phương Hủ Hủ có rất nhiều chuyện để hỏi.

Sắc mặt của Cố Niệm lạnh nhạt, “Sau đi đường ai nấy đi rồi.”

Phương Hủ Hủ nhún vai, “Mình thấy không đơn giản như vậy đâu. Bây giờ anh ta hối hận rồi, hoàn toàn tỉnh ngộ, nhất định sẽ theo đuổi cậu một lần nữa.”

Cố Niệm sắp xếp vài món đồ đơn giản, “Sẽ không đâu.”

“Cậu khẳng định như vậy?”

Cố Niệm trầm mặc một chút, “Mẹ của anh ta về rồi.” Dừng một lát, “Chu Hảo Hảo và mẹ của anh ta có quan hệ rất tốt.”

“Thì sao chứ.” Phương Hủ Hủ không cho là đúng.

Cố Niệm lại biết rất rõ ràng, mẹ của Tổng Hoài Thừa có thái độ rất khách khí đối với cô.

Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên, “A lô.”

“Chào cô, cô Cố, đây là đồn cảnh sát, tôi họ Tào. Đã bắt được người đến đập phá phòng tranh lần trước rồi. Bây giờ cô có thời gian không? Mong cô tới một chuyến.”

Cố Niệm hơi bất ngờ, “Bây giờ tôi có thời gian. Được rồi, bây giờ tôi sẽ qua ngay.” Cô giải thích với Phương Hủ Hủ một chút, “Mình đi tới đồn cảnh sát xem sao.”

Chương 48

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Cố Niệm vội vàng chạy tới cục cảnh sát, người lần trước chịu trách nhiệm ghi chép ra tiếp đãi cô.

“Cô Cố, bây giờ chúng ta tới chỗ cục trưởng Tào.” Anh ta dẫn Cố Niệm đi đến một gian phòng làm việc.

Cố Niệm đánh giá người kia, hơn ba mươi tuổi, giữ bộ mặt nghiêm khắc, rất nhanh nhẹn, một dáng vẻ tài giỏi, “Chào ngài.” Cô đứng mực chào hỏi.

Tào Thạc không để lại dấu vết quan sát Cố Niệm một chút, trong lòng suy nghĩ cái tên tiểu tử Tổng Hoài Thừa kia thật sự giấu diếm sự tình, “Mấy người đập phá phòng tranh kia đã bắt được, lúc trước chạy trốn xuống tỉnh.” Trong lúc khó khăn này anh ta không muốn nhiều lời với Cố Niệm, “Chúng tôi đã thăm vấn qua, mục đích của bọn họ lúc đó chỉ là muốn cướp đoạt.”

Cướp đoạt? Trong mắt Cố Niệm lộ ra sự hoài nghi.

Tào Thạc cũng đã nhìn ra.

Cố Niệm do dự nói, “Cục trưởng Tào, tôi nhớ mấy người lần trước đến phòng vẽ gây chuyện đó mấy năm trước tôi đã gặp qua.”

Ánh mắt Tào Thạc lóe lên, “Mấy năm trước? Có tiện nói một chút chuyện gì đã xảy ra không?”

Cố Niệm kể lại đại khái sự việc.

“Cô khẳng định là người kia?” Tào Thạc hỏi.

Cố Niệm có chút chần chừ, “Lúc đó bầu trời tối đen, tình huống lại hỗn loạn nhưng tôi nhớ được trên mặt người kia có một vết sẹo dài năm, sáu centimet.” Rất dữ tợn, rất hung tàn.

Tào Thạc làm cảnh sát nhiều năm như vậy, trong lòng đã có một chút suy đoán, việc này chẳng lẽ lại trùng hợp đến vậy sao? “Tôi biết rồi, có tình huống gì tiếp chúng tôi sẽ lại liên lạc với cô.”

Cố Niệm vừa đi, Tào Thạc đi đi lại lại suy nghĩ một lúc, gọi điện cho Tống Hoài Thừa.

“Cậu Tống, sự việc ở phòng vẽ tranh kia chắc là có người cố ý tìm người làm. Máy tên còn đồ đồ lấy tiền làm việc thay.”

Tống Hoài Thừa hơi ngạc nhiên một chút, “Tra được là ai chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa. Người đứng sau rất cẩn thận.” Tào Thạc nói, “Cậu xem chỗ cậu có đầu mối gì không.”

Tống Hoài Thừa suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là chủ nợ của Cố Chu Đạo? Hoặc có liên quan đến Phương Hủ Hủ? Anh nhớ Lương Cảnh Thâm và vợ trước vẫn còn rục rịch.

Cục trưởng Tào cười nói, “Vợ trước của cậu trước đây gặp qua chuyện như vậy cậu có biết không?”

Tống Hoài Thừa mơ hồ một lát, “Em biết. Tay của cô ấy cũng do lần đó nên mới bị thương.”

“Lần trước cậu nói vợ trước cậu có vẽ một chút?”

Tống Hoài Thừa nặng nề ừ một tiếng.

Tào Thạc gõ nhíp trên mặt bàn, “Làm cho một người vẽ tàn phế, quả thực là tàn nhẫn.” Anh ta nói, “Cậu yên tâm đi, có tin tức gì sẽ thông báo cho cậu trước tiên. Nhưng anh cảm thấy đã có lần một lần hai rồi cũng không phải ngẫu nhiên, cậu bảo vợ trước cẩn thận một chút.”

“Anh Tào, làm phiền anh rồi.”

“Anh với cậu không cần nói cảm ơn làm gì.”

Tống Hoài Thừa rơi vào trầm tư, anh nghĩ năm đó Cố Chu Đạo vay tiền của người khác, không lẽ là một trong số những người đó?

*****

Chu Hảo Hảo về đến nhà, nhìn ra vẻ mặt của mẹ mình có chút khẩn trương, “Mẹ, làm sao vậy?”

Bà Chu cắn răng, “Hảo Hảo, người đập phòng tranh bị bắt rồi.”

Lông mày Chu Hảo Hảo nhíu một cái, “Mẹ có liên hệ trực tiếp với những người đó không?”

“Mẹ không có, việc này đều là Chu XX xử lý. Hảo Hảo, con nói xem có thể bị phát hiện không?” Bà Chu có chút bận tâm, “Người phụ trách hiện tại của vụ án này tên là Tào Thạc, là người quen biết của Tống Hoài Thừa.”

Chu Hảo Hảo trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi nói, “Sẽ không đâu. Anh trai chắc chắn sẽ không để lại dấu vết gì đâu.” Cô di chuyển ánh mắt, thực sự không ngờ Cố Niệm sẽ điều tra, “Cứ coi như tra ra được anh trai, chỉ cần anh trai một mực chắc chắn thay con trút giận thì sẽ không người nào biết là chúng ta!”

Ngày hôm sau, cô ta và Tang Vân Đồng đi uống trà.

Tang Vân Đồng đối xử với Chu Hảo Hảo vẫn rất tốt, “Hảo Hảo, hai ngày nay sắc mặt của cháu không được tốt lắm? Có phải có tâm sự không?”

Chu Hảo Hảo nhếch môi, “Không có gì ạ, chỉ là chuyện làm ăn thôi.”

Tang Vân Đồng trấn an cô ta vài câu, “Thành phố D này thay đổi nhiều quá, may có cháu ở cùng bác. Hảo Hảo, cháu và Tống Hoài Thừa...” Bà thở dài một hơi, “Là Hoài Thừa có lỗi với cháu.”

Khuôn mặt của Chu Hảo Hảo rũ xuống, không nói gì.

Tang Vân Đồng vỗ nhẹ tay cô ta nói, “Cháu yên tâm, bác sẽ khuyên nhủ Hoài Thừa. Lần này bác trở về chính là vì chuyện của Hoài Thừa. Bác biết trong lòng nó oán hận bác nhưng chung quy bác vẫn là mẹ của nó.”

Khóe miệng Chu Hảo Hảo lạnh lạnh, giật mình.

Sau khi trở lại thành phố D, mọi sinh hoạt dường như đều đi vào quỹ đạo.

Cố Niệm đưa Cố Phán đến nhà trẻ gần nhà, đối với biến cố mấy tháng nay, cô không nghĩ nhiều nữa, đưa tất cả sinh lực vui đầu vào việc vẽ.

Nửa tháng sau, Lương Cảnh Thâm đưa một tin tức tốt lớn tới.

Bức vẽ <Thính> của Cố Niệm ở Paris gây nên hiệu quả không hề nhẹ, nơi cử hành triển lãm tranh cũng sắp trưng bày bức vẽ này của cô.

Tin tức này làm cho tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Phương Hủ Hủ ôm cô thật chặt, khóc không thành tiếng.

Lương Cảnh Thâm đứng một bên, dường như không hề có bất ngờ gì với kết quả này.

Cố Niệm cảm kích nhìn ông, “Thầy Lương, cảm ơn thầy.” Cô biết nếu không có ông, cô căn bản không thể đi đến bước này.

Lương Cảnh Thâm cười, “Đây là do em tự mình cố gắng. Bây giờ em nên nghĩ đi dự lễ trao giải chính thức thế nào đi.”

Trái lại Cố Niệm lại nói, “Có thể không đi không ạ?”

Phương Hủ Hủ và Lương Cảnh Thâm dùng vẻ mặt không đi không được nhìn cô.

Có lẽ đây chính là loại bồi thường ông trời dành cho cô.

Cố Niệm gặp lại Tống Hoài Thừa vào buổi chiều thứ sáu, khi cô đi đón Phán Phán tan học về.

Xe của Tống Hoài Thừa rất dễ nhận ra.

Lúc Cố Niệm nắm tay Phán Phán đi ra, Phán Phán bị cửa hàng bán bóng bay hấp dẫn, vừa bước vừa quay đầu lại.

Ánh mắt Cố Niệm đột nhiên nhìn thấy xe Tống Hoài Thừa. Tống Hoài Thừa mở cửa xe, chậm rãi bước xuống.

Khí trời lạnh dần, anh mặc một chiếc áo khoác xám, chiếc áo mở ra, bên trong là một chiếc áo len cổ V màu đen.

“Vừa lúc anh đi họp ở chỗ gần đây nên đi ngang.” Anh giải thích, ánh mắt nhìn Cố Niệm lóe lên vài tia sáng.

Cố Niệm ừ một tiếng.

Bầu không khí rơi vào trầm mặc.

Tống Hoài Thừa lên tiếng, “Anh vừa thấy tin tức, chúc mừng em.”

“Cảm ơn.” Cố Niệm lãnh đạm nói.

Hai người đứng ở chỗ này, người đi đường thỉnh thoảng nhìn sang.

Cố Niệm chân chừ một chút, “Tôi còn muốn đi mua đồ ăn.”

“Được.” Tống Hoài Thừa nói, “Chờ một chút.” Anh lấy trên xe xuống một cái túi.

Cố Niệm nhìn lướt qua cái túi, là bánh ga tô của hiệu Tâm Ngữ, trước đây cô rất thích ăn bánh ngọt của hiệu này, nơi nào đó ở đáy lòng nhói một cái, trào lên sự xúc động.

“Anh mua cho Phán Phán.” Ánh mắt Tống Hoài Thừa sáng lên.

Cố Niệm nhận lấy, “Cảm ơn.” Cô mỉm cười, một nụ cười rất nhẹ.

Tống Hoài Thừa bị khóe miệng đã lâu rồi chưa nở nụ cười của cô làm cho giật mình, đã bao lâu rồi cô không thả lỏng một chút nào với anh, anh suy nghĩ một chút, “Tuần này em có thời gian không, ông nội muốn gặp em và Phán Phán một lần.”

Cố Niệm suy nghĩ một chút, “Thứ bảy này anh đến đón Phán Phán đi!” Chung quy anh cũng là cha của Phán Phán, nếu cả hai bên đều đã buông xuống, cô cũng sẽ không ngăn cản anh và Phán Phán gặp nhau.

Tống Hoài Thừa biết cô đã lùi một bước lớn, mặc dù có chút thất vọng nhưng vẫn nặng nề nói, “Cảm ơn.”

Cố Niệm suy nghĩ một chút, “Bây giờ tôi đang ở chỗ sông Hương Uyển.”

“Anh biết.” Tống Hoài Thừa trả lời. Từ ngày cô trở về, anh đều biết cả.

Cố Niệm không nói gì nữa.

Từ lúc ly hôn cho đến bây giờ, Cố Niệm chưa từng nghĩ sẽ có một ngày cô và Tống Hoài Thừa có thể bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với nhau như vậy, dường như bốn năm qua giữa cô và anh chỉ là một giấc mộng.

Bây giờ tỉnh mộng, bọn họ lại bắt đầu một khởi đầu mới.

Thứ bảy, sáng sớm Tống Hoài Thừa đã tới đón Phán Phán.

Căn nhà có niên đại đã khá lâu, không có thang máy, trên cầu thang bày đầy đồ, có chỗ hai người lớn không thể đi qua.

Tống Hoài Thừa bước mười bậc một lần, leo lên tầng năm.

Trước cửa có một đôi giày da nam. Mi tâm của anh cau lại, ngần ra vài giây rồi gõ cửa một cái.

Cố Niệm nhìn từ khe cửa ra thấy rõ anh mới mở cửa, “Anh đã đến rồi à, Phán Phán vẫn còn đang ăn sáng, vào ngồi một lát đi.”

Tổng Hoài Thừa nhìn sự tự nhiên của cô, anh biết Cố Niệm thật sự đã buông xuống. Tim của anh âm thầm nhói một cái.

Cố Phán chậm rãi ăn sáng, chỉ liếc nhìn Tổng Hoài Thừa một cái. Cố Niệm lấy tay gõ bàn nói, “Ăn nhanh lên.”

Tổng Hoài Thừa đột nhiên mở miệng, “Ồ trước cửa sao lại có một đôi giày da kiểu nam vậy?” Anh hỏi bằng giọng điệu tự nhiên.

“À, Hủ Hủ nói như vậy sẽ an toàn hơn, để cho người ngoài biết rằng trong nhà có đàn ông ở, kẻ trộm cắp gì đó sẽ không dám vào.” Cố Niệm cắn bánh mì một cái.

Trong lúc nhất thời Tổng Hoài Thừa không biết nói gì, “Em vẫn định ở lại chỗ này sao?”

“Tạm thời thôi!” Cô không muốn nói nhiều, “Phán Phán, ăn nhanh lên một chút.”

Cố Phán lắc chân, “Mẹ, ăn cơm không nói ngủ không nói, hai người nói làm phiền con ăn đấy.”

Tâm trạng tích tụ của Tổng Hoài Thừa vì những lời này của cô bé mà bắt chợt tốt lên một chút, “Để cha cho con ăn nhé!”

“Ồ, anh biết sao?” Cố Niệm vô cùng kinh ngạc.

Tổng Hoài Thừa không nói gì, đưa thìa tới. Nhìn qua tưởng là một chuyện rất đơn giản nhưng lúc làm lại rất tốn thời gian. Phán Phán làm vãi ra ngoài bát một ít cháo.

Tổng Hoài Thừa cũng rất kiên trì, anh tiếp tục đút, Phán Phán đột nhiên quay đầu, thìa cháo đổ ra ngoài hơn nửa.

Phán Phán đột nhiên nói ra một chữ, “Ngốc!”

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa cứng ngắc.

Cố Niệm cũng cùng khuôn mặt như vậy, “Phán Phán không được vô lễ như vậy.” Cô nhìn ra được, Tổng Hoài Thừa cảm thấy rất hổ thẹn với Phán Phán, anh đang cố gắng lấy lòng Phán Phán. Nhưng Phán Phán dường như không có chút cảm kích nào.

Đương nhiên Cố Niệm sẽ không để Phán Phán tùy tiện như vậy.

Cố Phán lấy lại cái thìa, “Đề con tự ăn.” Thịnh thoảng, cô bé len lén nhìn Tổng Hoài Thừa vài lần.

Chưa đến vài phút đã ăn xong, “Con rất lợi hại đó.” Ăn xong, cô bé đặc ý nói, cầm bát mang đến bồn rửa bát.

Cố Niệm chuẩn bị một chút, “Việc lúc này, anh đừng để ý. Phán Phán chỉ là không biết làm sao để có thể ở chung với anh. Nó rất ít khi như vậy. Còn nữa, anh đừng nhân nhượng nó quá.”

Tổng Hoài Thừa nhìn cô không chớp mắt, mái tóc đen dài được cô quấn thành vòng đơn giản rồi búi lại, mặt mày của cô sáng hơn rất nhiều.

“Sao anh có thể không chiều theo ý của nó chứ?” Tổng Hoài Thừa nói, “Con bé là con gái của anh.” Có lẽ là đứa con gái duy nhất trên đời này của anh.

Cố Niệm bình tĩnh nói, “Anh không cần chiều chuộng nó như thế. Chờ sau này anh có con, anh sẽ rõ thôi.” Nói xong, cô mới ý thức được mình đã vượt quá giới hạn, “Xin lỗi, tôi nói nhiều quá.”

Đôi mắt Tổng Hoài Thừa run nhẹ, khóe miệng giật giật, nhưng không nói gì thêm.

Cố Niệm cũng không muốn tiếp tục đề tài này nữa, cô đưa những thứ đã chuẩn bị xong đưa cho Tổng Hoài Thừa, “Trong cặp có một bộ đồ của con bé, bên trong còn có thư, tối ngủ nó muốn nghe một hai câu chuyện. Còn nữa, lúc ngủ Phán Phán phải có người ngủ cùng.” Đáy mắt Cố Niệm lộ ra sự lo lắng.

“Nếu như em lo lắng, buổi tối anh sẽ đưa con bé về.”

Cố Niệm lắc đầu, “Không phải, không cần đâu. Con bé cần làm quen dần. Cô lắm bầm nói, “Thật ra mấy ngày hôm nay tôi đã nghĩ rất nhiều, bởi vì chuyện của tôi và anh mà Phán Phán trưởng thành đã thiếu sót rất nhiều thứ. Anh là cha của nó, việc này không ai có thể phủ nhận được. Tôi hy vọng Phán Phán có thể vui vẻ trưởng thành.”

Lúc này Tổng Hoài Thừa mới phát hiện Cố Niệm thực sự đã thay đổi.

Mà đó chính là việc mà anh không muốn thấy nhất.

“Niệm Niệm...” Tổng Thừa rất ít gọi cô như vậy, đột nhiên gọi một tiếng như vậy, Cố Niệm giật mình. Cô đi qua một bên, không nhìn anh.

“Tổng Hoài Thừa, như vậy rất tốt. Thật sự như vậy tốt vô cùng.” Giọng nói của cô càng ngày càng thấp, “Lúc trước tôi và anh đều quá cố chấp.” Bản thân lạc đường, làm tổn thương đối phương.

Đôi môi mỏng của Tống Hoài Thừa mím chặt lại, gương mặt hiện đầy nỗi buồn, nhưng khi nhìn gương mặt cụp xuống của cô, anh đều nuốt xuống tất cả.

Trước khi đi, Phán Phán lại náo loạn lên, không chịu đi cùng Tống Hoài Thừa.

“Không phải tối hôm qua con đã đồng ý với mẹ rồi sao?”

Phán Phán lắc đầu.

“Nghe lời nào, cụ rất thích Phán Phán, cụ muốn gặp Phán Phán.”

“Mẹ cũng đi cùng đi.”

“Mẹ phải đi làm, phải kiếm tiền.”

Phán Phán cau mày, “Con đưa tiền cho mẹ, mẹ không đi làm có được không?”

Cố Niệm cười khẽ một cái, véo chóp mũi cô bé, “Mẹ thật sự phải đi làm rồi.” Đối với sự nhõng nhẽo của con gái, cô không đồng ý.

Tống Hoài Thừa hỏi, “Em thật sự không thể đi một chút sao?”

Cố Niệm lắc đầu, giọng nói êm ái, “Ngày mai tôi phải ra ngoài.”

Tống Hoài Thừa nghe xong híp mắt một cái, nghĩ tới điều gì đó.

Chương 49

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Quán trà yên tĩnh, âm thanh lưu luyến từ cây đàn cổ từng nốt từng nốt lọt vào tai. Cố Niệm và Lục Diệp Thanh im lặng ngồi xuống, không ai muốn đánh vỡ khoảnh khắc yên tĩnh này.

Cố Niệm từ lúc đó đến nay vẫn chưa gặp lại Lục Diệp Thanh, cô cực kì áy náy với anh ta.

Khi ba bài hát kết thúc, cuối cùng Cố Niệm mở miệng, ấp úng rất lâu mới bật ra khỏi miệng một câu, “Gần đây anh ổn chứ?”

Lục Diệp Thanh động khẻ miệng, ánh mắt sâu xa, nhìn Cố Niệm không chân thực, “Còn em? Vì sao đến cuối cùng vẫn từ bỏ việc xuất ngoại?”

Cố Niệm nắm chặt tay, cô khẽ giật mình.

Nếu như cô đi nước ngoài, Tống Hoài Thừa cũng sẽ nhanh chóng qua đó.

Cố Niệm cắn răng, “Diệp Thanh, em cảm thấy như bây giờ cũng rất tốt.” Cô thở dài một hơi, “Chuyện quá khứ của mấy năm nay đã làm em quá mệt mỏi.”

Đôi mắt Lục Diệp Thanh sâu như biển, “Em tha thứ cho anh ta rồi sao?”

Cố Niệm cầm lấy ly nước trước mặt, lòng bàn tay lướt qua dấu vết trên chiếc ly, “Em chỉ là buông xuống mà thôi.” Tha thứ hay không sớm đã không còn ý nghĩa nữa, cô chỉ muốn sống đơn giản, chờ ngày cha ra tù, một nhà cùng đoàn tụ.

Như vậy những nợ nần với gia đình của Tống Hoài Thừa có thể trả hết.

Lục Diệp Thanh cười, nụ cười có chút khó xử, “Có đôi lúc anh cảm thấy vận may của Tống Hoài Thừa thật tốt.” Anh ta nhẹ nhàng nói ra một câu, ánh mắt Cố Niệm lóe lên không rõ cảm xúc.

Cố Niệm không hiểu nhìn anh ta, “Diệp Thanh, chuyện Tống Hoài Thừa không truy cứu, em thật không nghĩ tới.”

Lục Diệp Thanh nhú mày, có chút châm biếm, “Anh ta sẽ không tình nguyện tha anh, nhưng anh ta không thể không làm thế.” Lục Diệp Thanh cũng không muốn nói nhiều, “Cố Niệm, anh vẫn là anh của lúc đầu, điểm này sẽ không thay đổi.”

Cố Niệm trầm mặc, cô sớm đã không còn là cô của ban đầu nữa, “Diệp Thanh, mấy năm nay anh đối xử với em và Phán Phán rất tốt. Thế nhưng trải qua nhiều việc như vậy em mới hiểu được, tình bạn chính là tình bạn, em rất cảm kích anh.”

“Được rồi, không cần phải nói nữa, anh đều hiểu.”

Cố Niệm lắc đầu, “Em đã lợi dụng anh, thật sự xin lỗi.”

Khuôn mặt của Lục Diệp Thanh tràn đầy bi thương, “Cố Niệm, em không cần phải nói xin lỗi. Từ đầu đến cuối anh đều thua Tống Hoài Thừa.”

** ** *

Sau khi Phán Phán đến nhà họ Tống, mọi người trong nhà đều vây quanh cô bé, chuẩn bị một đồng đồ chơi và thức ăn. Tang Vân Đồng cũng đặc biệt đi tới, hi vọng có thể bồi dưỡng một chút tình cảm giữa họ, dù sao bà cũng là bà nội của nó.

Đóa Đóa nhìn thấy dáng vẻ tiểu đại nhân của Phán Phán, “Cô bé, chị là em gái của cha em, em gọi chị là cô.”

Phán Phán ngẩng đầu nhìn chị gái xinh đẹp trước mặt, cô bé nhếch miệng cười một cái, “Chị đẹp gái.”

Tang Vân Đồng phì cười một tiếng, “Phán Phán, gọi là cô.”

Phán Phán bĩu môi, ánh mắt đảo sang Chu Hảo Hảo đứng một bên, cô bé có chút ần tượng.

Còn Chu Hảo Hảo lại là lần đầu tiên thấy rõ ràng tướng mạo của đứa bé này, đây chính là con gái của Cố Niệm. Cô bóp chặt lấy lòng bàn tay, “Phán Phán, cháu thật xinh đẹp.” Cô ta cố gắng mỉm cười, không để cho mình lộ ra chút cảm xúc khác thường.

Cố Phán đường đường chính chính ngồi trên ghế sofa, đôi mắt linh động nhìn mọi người ở đây.

Tang Vân Đồng ôn nhu ôm cô bé, “Bà nhìn con với Tống Hoài Thừa khi còn bé như một khuôn đúc ra vậy.”

Bảo mẫu rót một cốc nước trái cây tươi, Phán Phán uống hơn nửa cốc.

Tang Vân Đồng càng ngày càng thích, con nít ở cái tuổi này chính là thời điểm đáng yêu nhất, “Phán Phán, mẹ con đâu?”

“Mẹ đi làm việc rồi ạ.” Phán Phán nói.

Tang Vân Đồng trầm ngâm nói, “Vậy à.”

Cố Phán còn rất nhút nhát đối với những người ở trong nhà này nhưng đối với cô nhỏ thì lại rất thân thiết.

Đóa Đóa đưa Phán Phán đi chơi cùng mình, mấy người lớn như có điều suy nghĩ.

Tang Vân Đồng rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau, bà do dự nói, “Hoài Thừa, dù sao đây cũng là con của con. Nếu như có thể mà nói thì vẫn nên đưa Phán Phán trở về đây đi.”

Mi tâm của Tống Hoài Thừa nhấn lại, “Chuyện này tự con sẽ có sắp xếp.”

Chu Hào Hào không nói một lời.

“Cổ Niệm sớm đã có quyết định, anh cần gì phải cố chấp như vậy.” Cô ta thở dài một tiếng.

Tống Hoài Thừa nhếch đôi môi mỉm cười, “Con cái ở cùng mẹ cũng rất tốt.” Anh lạnh lùng vút lại một câu rồi đi lên tầng.

Ban đêm, Phán Phán tắm rửa, bảo mẫu và Tang Vân Đồng đều chuẩn bị để giúp đỡ. Tống Hoài Thừa xắn ống tay áo, “Để cha làm cho.”

Phán Phán không cự tuyệt.

Động tác của Tống Hoài Thừa vụng về, tắm trong bồn tắm, Phán Phán thét lên.

Rất vất vả mới tắm sạch sẽ, cơ thể của Tống Hoài Thừa cũng ướt hơn nửa.

Anh bế cô bé đến trên giường, trên chiếc giường lớn mềm mại, Phán Phán lăn qua lăn lại. Nhưng không được bao lâu, cô bé lại nhớ mẹ mình.

“Cháu muốn mẹ...”

“Cháu muốn về nhà...”

Tống Hoài Thừa chưa ở chung với con bao giờ, làm sao biết tính tình đứa trẻ cũng thay đổi thất thường như khí trời mùa hè. Anh cúi đầu nhìn con gái, không biết nên

khuyên nhủ nó thế nào.

“Không phải chúng ta đã hẹn ngày mai sẽ cùng nhau đi vườn bách thú xem gấu trúc lớn sao?” Tống Hoài Thừa trầm tư suy nghĩ.

Lúc này Phán Phán cái gì cũng không để ý nữa, “Không muốn... không muốn... cháu muốn mẹ... mẹ...”

Tang Vân Đồng và Đóa Đóa nghe thấy tiếng khóc liền đi lên tầng, “Sao thế? Sao lại khóc thành như vậy?”

Phán Phán gào khóc, miệng liên tục nói lại câu lúc nãy.

“Lúc nãy không phải vẫn rất tốt sao?” Tang Vân Đồng lau nước mắt cho cô bé, “Bà nội và cha con đều ở đây, Phán Phán đừng khóc. Ngày mai cô nhỏ và con đi vườn bách thú.”

Căn bản Tang Vân Đồng cũng không đỡ được.

Tống Hoài Thừa nhíu mày, “Không được, con đưa con bé về.” Thấy cô bé khóc thành như thế này, anh lại mềm lòng.

Tiếng khóc của Phán Phán giảm bớt một chút.

“Đã trễ vậy rồi, làm như vậy làm gì để giày vò nhau. Con dỗ dành con bé chút đi.” Dừng một chút lại nói tiếp, “Con và Phán Phán sẽ còn ở cùng nhau nhiều, không thể lần nào con bé khóc con cũng đưa nó đến chỗ Cố Niệm được.”

Đóa Đóa gật đầu, “Phán Phán đừng khóc, ngày mai cô dẫn cháu đi mua đồ ăn.”

Phán Phán ngược mắt lên, cô bé cũng không phải hay ăn hàng.

Tống Hoài Thừa gọi điện thoại cho Cố Niệm, lúc này Cố Niệm đang ở trong phòng vẽ tranh thủ phê duyệt, “A lô... có phải Phán Phán xảy ra chuyện gì không?”

Tống Hoài Thừa nghe thấy giọng nói lo lắng của cô, “Con bé không có việc gì, chỉ là nó nhớ em, khóc muốn về nhà.”

Cố Niệm khẽ ngẩng đầu lên, chua xót, “Vậy bây giờ anh định làm gì?”

“Anh đưa con bé về, em có tiện không?” Tống Hoài Thừa chần chừ hỏi.

Cố Niệm nghĩ nghĩ, “Bây giờ tôi đang ở phòng vẽ tranh, anh đưa điện thoại cho Phán Phán đi.”

“Được.” Tống Hoài Thừa đưa di động đặt bên tai Phán Phán, nói với Phán Phán, “Là điện thoại của mẹ.”

Phán Phán lập tức ngừng khóc, “Mẹ, con nhớ mẹ.”

Tống Hoài Thừa và Tang Vân Đồng nhìn Phán Phán không chớp mắt, tiếng khóc của Phán Phán trong chớp mắt liền ngừng lại.

“Phán Phán, hôm nay đi chơi có vui không?” Cố Niệm hỏi từng câu.

“Vui. Cụ dạy con đánh cờ, bà nội cho con rất nhiều quà... ngày mai con muốn đi vườn bách thú chơi.”

Cố Niệm cứng đờ, Cố Phán lớn như vậy rồi nhưng cô chưa đưa cô bé đi vườn bách thú lần nào. “Vậy sao lại muốn về nhà?”

“Mẹ, có phải mẹ không cần con nữa không?” Cố Phán đột nhiên đáng thương hỏi.

Mười ngón tay của Tống Hoài Thừa siết chặt, trong lòng giống như bị kim đâm một cái. Mấy tháng sau khi cha qua đời, Tang Vân Đồng dứt khoát ra đi, lúc ấy anh có hỏi một câu, “Mẹ, vì sao mẹ lại không quan tâm đến con nữa?”

Tang Vân Đồng không trả lời anh.

Tang Vân Đồng chú ý tới sự thay đổi nhỏ của anh, bà âm thầm suy nghĩ, chờ quyết định của Tống Hoài Thừa.

“Sao lại như vậy chứ. Mẹ và Phán Phán sẽ mãi ở cùng nhau.” Cố Niệm tranh thủ thời gian cam đoan, “Nếu như con muốn về, đưa điện thoại cho...” Cô dừng một chút, “Cho cha con đi...”

Cha, cuối cùng cô cũng chính miệng thừa nhận.

Phán Phán đưa lại điện thoại di động.

Tống Hoài Thừa cầm điện thoại đi đến hành lang bên cạnh, nghe giọng nói khàn khàn của cô, “Vậy làm phiền anh đưa con bé về, con bé trong phút chốc không thể làm quen được với người nhà anh.”

“Được.”

“Bây giờ tôi cũng sẽ trở về nhà. Tôi ở dưới tầng chờ hai người.” Cố Niệm nhìn đồng hồ đã chỉ đến mười giờ.

Cố Niệm thu dọn phòng tranh đơn giản một chút liền chạy về.

Bóng đêm yên tĩnh, ban đêm lạnh lẽo.

Cố Niệm đi về, một mực đứng dưới tầng chờ.

Lúc Tống Hoài Thừa đưa Cố Phán xuống tầng, mặt Tang Vân Đồng hết sức bình tĩnh.

Đêm đó, cuối cùng Cố Phán cũng không ở lại nhà họ Tống.

Tống Hoài Thừa lái xe đến, xa xa đã thấy một thân hình mảnh mai đứng ở đó, vì thời tiết lạnh nên cô đứng xoa xoa tay, không ngừng đi tới đi lui, bên miệng thở ra hơi trắng.

Tống Hoài Thừa cảm thấy sâu trong lòng như bị nhéo một cái, rất buồn, rất đau.

Cố Niệm nhìn thấy xe của anh dừng lại liền vội bước đi tới.

Tống Hoài Thừa xuống xe, ôm Phán Phán ra, “Có lẽ do khóc mệt rồi nên ngủ thiếp đi.

Cố Niệm chuẩn bị đưa tay ra ôm lấy thì Tống Hoài Thừa nói, “Tay em bị thương, để anh đưa bé con bé lên tầng cho.”

Cố Niệm không nói gì, đi ở phía sau anh.

Đèn hành lang âm u, đèn của tầng ba còn bị hỏng. Cố Niệm cầm điện thoại di động chiếu sáng.

Trong đêm tối, tiếng hít thở của nhau đều có thể nghe rõ.

Cố Niệm chưa từng thấy độ cao năm tầng lại khó đi đến như vậy. Cô cảm chìa khóa nhanh chóng mở cửa.

Tống Hoài Thừa nhẹ nhàng ôm con vào phòng đặt trên giường, cẩn thận từng li từng tí kéo chăn giúp cô bé.

Bộ dạng này của Tống Hoài Thừa làm Cố Niệm cảm thấy quá xa lạ.

Ánh mắt của cô ngẩn ngơ.

Tống Hoài Thừa quay đầu, “Anh về đây.”

Cố Niệm nhanh chóng thu hồi nỗi lòng, “Đi đường cẩn thận.” Cô khách khí nói.

Tổng Hoài Thừa âm thầm nhíu mày, lúc đi tới cửa, anh dừng bước, “Vẫn nên mau chóng đổi chỗ ở đi, nơi này trị an thật sự không tốt.”

“Cảm ơn, tôi biết rồi.”

Đóng cửa lớn lại, Cố Niệm cong khóe miệng, nụ cười lạnh nhạt.

Tổng Hoài Thừa từng bước một đi xuống tầng, mỗi bước đều rất nặng nề. Anh lên xe, yên tĩnh ngồi trên xe, ánh mắt nhìn cửa sổ tầng năm.

Đôi mắt không nhúc nhích, chỉ chăm chú nhìn một chỗ.

Sáng hôm sau, Cố Niệm xuống tầng mua bữa sáng, phát hiện xe của Tổng Hoài Thừa vẫn còn ở đó. Bước chân của cô liền chững lại, đi qua bên cạnh xe của anh, chỉ thấy đầu anh nghiêng nghiêng, dường như còn đang ngủ.

Cố Niệm mua bữa sáng về, lúc này vừa có người muốn ra ngoài.

Đường của tiểu khu vốn hẹp, xe của anh lại còn ngang ngược dừng ở chỗ đường đi quan trọng ở phía trên, chặn mất đường đi của người khác.

Nữ chủ xe thở hồng hộc tiến lại gần gõ cửa sổ xe anh, “Vị tiên sinh này, anh đỗ xe ở chỗ này thì chúng tôi biết đi thế nào đây!”

Tổng Hoài Thừa vừa mới tỉnh dậy, anh ở trong xe một đêm, toàn thân đau buốt, nhíu mày, “Ngại quá, cô chờ một chút.”

Anh cũng nhìn thấy Cố Niệm.

Ánh mắt giao nhau lóe lên, hai người đều bình tĩnh.

Cố Niệm liếc mắt, cầm bữa sáng đi lên tầng. Đợi khi cô về đến nhà đứng ở ngoài ban công nhìn từ trên tầng xuống đã không nhìn thấy chiếc xe kia nữa.

Như vậy rất tốt.

Trước khi Cố Niệm đi Pháp, đành phải giao Phán Phán cho Phương Hủ Hủ.

“Cậu yên tâm đi, cam đoan là khi cậu trở về Phán Phán lại được nuôi béo trắng ra.”
Phương Hủ Hủ cam đoan.

Cố Niệm không nỡ, “Vất vả cho cậu rồi.”

“Một mình cậu xuất ngoại nhớ chú ý một chút! Có chuyện gì thì gọi điện cho bọn mình.” Phương Hủ Hủ dặn dò.

Cố Niệm gật đầu, “Mình biết.”

Lần này đi nước ngoài chắc phải hơn nửa tháng, trong lòng cô có chút không ổn. Lương Cảnh Thâm nhờ sự giúp đỡ của người quen giúp cô sắp xếp xong xuôi, Cố Niệm cũng có liên lạc với một người bạn đang học ở nước Pháp.

Ngày Cố Niệm rời đi, Tống Hoài Thừa cũng biết.

Sau khi hội nghị kết thúc, Tống Hoài Thừa đứng bên cửa sổ sát đất, nhìn lên bầu trời. Lê Hạ phát hiện thấy anh đứng bất động rất lâu, “Lúc này cô ấy đã có chút tiếng tăm, nói không chừng sau này sẽ còn tiến xa hơn nữa.”

Lê Hạ chậm rãi ung dung nói, “Tâm động không bằng hành động.”

Tống Hoài Thừa quay đầu, gọi vào máy nội bộ, “Nhanh chóng giúp tôi đặt một vé đi Paris.”

Lê Hạ cười khẽ.

Lúc đang nói chuyện, thư kí dẫn người đến.

“Ấy, ngọn gió nào thổi anh tới đây vậy?” Lê Hạ kinh ngạc.

Tào Thạc gật đầu, “Hoài Thừa, anh tới tìm cậu có chút việc.”

Hoài Thừa hiểu rõ.

Tào Thạc lấy ra một bức ảnh chụp, “Cố Niệm nói với anh bốn năm trước người đòi nợ cô và người đến đập phá phòng tranh lần này giống nhau nên bọn anh cũng đã điều tra một chút. Dựa vào trí nhớ của Cố Niệm chắc là người này.”

Tống Hoài Thừa cầm ảnh chụp, trên tấm ảnh là một người trên mặt có một vết sẹo lớn.

Ngoài ra Tào Thạc lại nói thêm một câu, “Bọn anh đã điều tra thêm một chút nữa và phát hiện ra đây không phải là người đòi nợ, có người cho hắn tiền để hắn cố ý gây phiền phức cho vợ trước của cậu.”

Đôi mắt của Tống Hoài Thừa trong nháy mắt tràn đầy sự lo lắng, “Là ai vậy?”

Tào Thạc nhếch miệng, “Người của nhà họ Chu.”

Chương 50

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: Mạc Y Phi

Trong ấn tượng của Tổng Hoài Thừa, Chu Hảo Hảo là người con gái xinh đẹp lương thiện.

Khi cha của anh vừa mới qua đời, có một khoảng thời gian, Tổng Hoài Thừa không mở miệng nói chuyện. Khoảng thời gian đó là khoảng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời Tổng Hoài Thừa.

Mất đi người cha giống như sét đánh giữa trời, cuộc đời anh trong phút chốc tràn ngập bóng tối.

Ông Chu đưa cô ta đến thăm anh, khuôn mặt nho nhỏ tràn đầy sự đồng cảm của cô ta, lại dùng những ngôn ngữ vụng về để an ủi anh, “Hoài Thừa, anh bớt đau lòng. Chú Tổng ở trên trời nhìn anh, ông sẽ luôn đi theo anh. Chúng ta cũng sẽ vĩnh viễn nhìn theo ông.”

Nửa tháng sau, Tổng Hoài Thừa đi học lại. Ánh nắng của người con trai lúc trước bỗng chốc biến mất, bài tập không làm, cũng không cùng ai nói chuyện. Tự khép mình lại không để ý đến ai.

Ông cụ Tổng không còn cách nào đành phải đưa anh đi theo bên người. Lúc đó ông cụ Tổng vừa bận bịu việc công ty vừa chăm sóc cháu trai, nhà họ Chu đã giúp nhà họ Tổng không ít.

Chu Hảo Hảo mỗi tuần đều tới thăm anh, mang bài tập cho anh, nói cho anh biết thầy giáo dạy cái gì, bạn học ở trường chơi cái gì. Nhưng Tổng Hoài Thừa đều không mở miệng nói một lời.

Nhưng Chu Hảo Hảo lại không cảm thấy phiền chút nào, “Hoài Thừa, lúc nào anh sẽ đi học lại?” Cô ta kéo cánh tay của anh, lấy từ trong cặp sách ra một bao kẹo mạch nha, “Mua ở trước cổng trường đấy, hi hi, em để cho anh. Anh ăn vào sẽ vui vẻ ngay.” Cô ta liếm khóe miệng, “Anh nếm thử đi...”

Hai cái răng cửa của cô ta rất to, rất đột ngột thế nhưng cả đời Tổng Hoài Thừa đều nhớ rõ, cô ta đã mang đến sự ấm áp cho anh.

Chu Hảo Hảo giống như tên của cô ta, cho người khác một cảm giác rất tốt.

Sắc mặt Tống Hoài Thừa trầm xuống, Tào Thạc giải thích, quan hệ của nhà họ Chu với anh là như thế nào, mà Chu Hảo Hảo lại đã từng là vị hôn thê của anh.

“Tra được ai trong nhà họ Chu làm không?” Tống Hoài Thừa trầm giọng hỏi.

“Sự việc ở phòng vẽ tranh là do đệ tử của Chu XX làm.” Có một số việc không cần nói cũng biết.

Tào Thạc suy nghĩ, “Chuyện này chúng tôi cũng không biết Chu Hảo Hảo có tham dự hay không.” Anh ta biết Tống Hoài Thừa không muốn thấy kết cục này nhất.

Tống Hoài Thừa nghiêm mặt, “Chuyện này giúp em tra rõ chút.”

“Nếu như chuyện này có liên quan đến cô ấy thì cậu định làm thế nào?” Dáng vẻ của Tào Thạc có phần lo lắng, chuyện này tra ra được là tốt hay không đây.

Dù sao đã là việc của bốn năm trước, Cố Niệm cũng chỉ là vợ trước của Tống Hoài Thừa. Anh ta không hiểu tại sao Tống Hoài Thừa lại để ý đến vợ trước như vậy. Nhiều năm như thế, ở thành phố D này không có chút tin tức nào.

Ánh mắt Tống Hoài Thừa yên tĩnh, rất lâu không mở miệng, khóe môi mím thành một đường mỏng.

Tào Thạc nhếch mép, anh ta đứng lên, “Cậu yên tâm đi, anh sẽ nhanh chóng điều tra giúp cậu.”

Ngược lại Lê Hạ lại không nghĩ việc này có liên quan tới Chu Hảo Hảo, “Chẳng lẽ Hảo Hảo lại tìm người để gây phiền phức cho Cố Niệm sao?” Anh ta sững sốt, nghĩ tới tay phải của Cố Niệm, lúc cầm bút tay cô vẫn còn run rẩy.

Nhìn mặt Tống Hoài Thừa trắng bệch, anh ta làm bộ cười cười, “Cũng không chắc mà. Hảo Hảo là người tốt.”

Sau khi Chu Hảo Hảo bị thương, trong đài truyền hình lại vừa vận có một tiết mục mới, liền giao cho cô ta làm nữ MC.

Mọi người đều nói cô ta trong họa có phúc, cô ta cũng không nói gì.

Lúc Chu Hảo Hảo nhìn thấy tin tức thì rất ngạc nhiên. Không ai có thể nghĩ bức tranh của Cố Niệm ở nước ngoài lại nhận được đánh giá cao như vậy. Không phải tay của cô bị phế rồi sao, làm sao còn có thể đoạt giải. Chẳng lẽ mắt của họa sĩ nước ngoài có vấn đề?

Thế nhưng lúc cô ta biết Cố Niệm muốn đi Pháp, cô ta bỗng nhiên có chút vui mừng.

Cho tới lúc này, cô ta đều hi vọng Cố Niệm có thể rời khỏi nơi này. Có lẽ, đây chính là cơ hội.

Buổi tối, lúc cô ta cùng lãnh đạo trong đài truyền hình tham gia một bữa tiệc, không nghĩ tới có thể gặp Tống Hoài Thừa. Vốn dĩ công ty của anh là nhà tài trợ. Sao lại như vậy? Việc này là đền bù cho cô ta sao?

Cô ta nhìn anh, cố kìm chế tâm tình đi tới gần.

Người biên đạo tiết mục trong đài truyền hình không biết sự việc chia tay của hai người nên vẫn chào hỏi Tống Hoài Thừa nhiệt tình như cũ, “Tổng tổng, đã lâu không gặp.”

Ánh mắt Tống Hoài Thừa lướt qua Chu Hảo Hảo ở một bên.

Chu Hảo Hảo cởi chiếc áo khoác lông dê màu lam nhạt, bên trong là một chiếc váy liền thân, lộ ra thân thái hoạt bát phong nhã như cũ của cô ta.

“Hảo Hảo, tối này uống với Tống tổng vài chén, lần này phần tài trợ trong đài truyền hình đều là của Tống tổng đó.”

Chu Hảo Hảo che khóe miệng, cười nhẹ nhàng, “Anh ấy luôn hào phóng như vậy.” Lời nói vô thưởng vô phạt, người khác nghe cũng không nghĩ gì nhiều.

Sau khi ngồi xuống, mọi người cố ý sắp xếp cho Chu Hảo Hảo ngồi cạnh Tống Hoài Thừa. Chu Hảo Hảo bình thản ung dung, thuận thực giúp anh lấy bát đĩa.

Đôi mắt Tống Hoài Thừa nhìn chiếc nhẫn đính hôn của cô ta trên ngón tay áp út, lòng mày khẽ nhíu lại.

Bầu không khí náo nhiệt, mọi người anh một lời tôi một câu.

“Tổng tổng, em mời anh một chén.” Anh nhìn Chu đại mỹ nữ bung chén rượu lên.

Tống Hoài Thừa giật nhẹ khóe miệng, cũng bung chén lên, “Khách sáo rồi.”

Chu mỹ nữ cười yếu ớt nói, “Tổng tổng, em nghe chị Chu nói từ lượng anh rất tốt, sao anh lại uống trà? Chẳng lẽ không để lại cho em chút mặt mũi nào sao?”

Nhà họ Chu và Tống Hoài Thừa trên phương diện làm ăn cũng có qua lại.

Chu Hảo Hảo ngược mắt nhìn Chu mỹ nữ, hai người ở trong đài truyền hình đều tranh đấu với nhau rất gay gắt, “Chu Ly, uống rượu phải biết thương thân, cô cũng uống ít một chút.”

“Ôi, xem chị Chu quần chặt chưa kìa.” Chu Ly cười khanh khách.

Một bàn như vậy, mọi người đều có suy nghĩ, một mặt xem trò vui. Đương nhiên bọn họ biết việc chia tay của Tống Hoài Thừa và Chu Hảo Hảo. Mọi người ở đây đều có ánh mắt tinh tường.

Tống Hoài Thừa mặt không thay đổi, lạnh lùng giải thích, “Lúc trước bị một tai nạn xe nhỏ, bác sĩ bảo tôi trong thời gian này không được uống rượu.”

“Ra vậy.” Chu Ly hiểu ra, “Vậy hôm nay chúng ta lấy nước thay rượu vậy.” Chu Ly đổi một cốc nước, không xấu hổ chút nào, “Anh trai em hay nhắc đến anh. Trước kia không có cơ hội gặp anh, có lẽ phải đợi đến đám cưới của anh với chị Chu em mới có thể uống với anh một chén.” Cô ta cười hi hi một tiếng.

Sắc mặt của Chu Hảo Hảo xám xịt, cái ly trước mặt bị cô ta đụng nhẹ một cái, nước trong ly liền đổ ra, cô ta có chút bối rối đứng lên, trước mặt là một mảng hỗn độn, “Ngại quá, tôi đi toilet một chút.”

Gương mặt của Chu Ly lộ ra một tia đắc ý. Hừ, cô ta còn có kịch đang muốn hát nữa. Ghét nhất thể loại người làm ra vẻ đáng thương thuần khiết.

Sau đó Chu Ly cũng vào toilet.

Nhà vệ sinh xa hoa, chiếc đèn trước gương tỏa ra ánh sáng dịu dịu.

Chu Hảo Hảo rửa mặt, tay của cô ta chống trên bồn rửa tay, những giọt nước trên mặt chậm rãi rơi xuống.

Chu Ly đi giày cao gót từng bước đến gần, đứng sau lưng cô ta, “Có cần giúp gì không?”

Đôi mắt Chu Hảo Hảo nghiêm túc, “Chu Ly, cuối cùng là cô muốn làm gì?”

Chu Ly nhẹ nhàng nói, “Chị hiểu lầm tôi rồi.”

Chu Hảo Hảo cắn răng, “Cô đừng giả bộ.”

Chu Ly nhìn qua mặt cô ta, “Tôi chỉ đơn giản là nhìn chị không vừa mắt vậy thôi.” Nói xong cô ta rửa tay rồi rời đi.

Tống Hoài Thừa đứng ở hành lang, Chu Ly tiến đến, “Anh Tống, anh đến tìm chị Chu à? Chị ấy đang ở bên trong.”

Tổng Hoài Thừa đánh giá cô ta, con gái nhà họ Chu này anh cũng có nghe nói đến, tùy hứng vô cùng.

Chu Ly thấy anh không để ý tới mình, cô ta khẽ cắn môi, “Anh Tổng, nghe nói anh có con gái?”

Tổng Hoài Thừa thu lại vẻ mặt, “Cô muốn nói cái gì?”

Chu Ly mất hứng, “Em biết Cố Niệm, em cảm thấy cô ấy là người tốt, anh và cô ấy ly hôn, là tổn thất của anh.”

Tổng Hoài Thừa nhíu mày, cũng không tức giận, “Ừ, cảm ơn lời khuyên của cô.”

“Anh...” Trong nháy mắt Chu Ly không có lời nào để nói.

Tổng Hoài Thừa chờ Chu Hảo Hảo, anh đứng ở đằng kia, trong tay đốt một điếu thuốc. Thật sự với thân thể anh bây giờ căn bản không thích hợp hút thuốc lá, nhưng khói thuốc lúc này là một thứ tốt.

Chu Hảo Hảo đi ra liền thấy anh, “Hoài Thừa, anh đang chờ em sao?”

Tổng Hoài Thừa ngược mắt, vẻ mặt không hề che giấu sự dò xét, “Hảo Hảo, phòng vệ tranh bị đập có phải do em làm không?”

Chu Hảo Hảo có cảm giác bị người ta tàn nhẫn tát cho một cái, “Anh có ý gì?” Trong nháy mắt, gương mặt cô ta hiện lên sự oan ức, “Anh hoài nghi em tìm người gây phiền phức cho Cố Niệm sao?”

Mặt Tổng Hoài Thừa lạnh đi, không thể hiện chút cảm xúc gì, “Người bạn của tôi tra được có người cố ý tìm những tên côn đồ kia.”

Ánh sáng lướt qua, gương mặt Chu Hảo Hảo đầy vẻ bị thương, cô ta trống rỗng nói, “Thế nhưng có liên quan gì đến em? Anh dựa vào cái gì mà chất vấn em? Anh có chứng cứ gì nói là em làm không?” Chu Hảo Hảo đang đánh cược, cô ta cược Tổng Hoài Thừa không tra ra được.

“Tổng Hoài Thừa, anh không thể biết em yêu anh nên có thể tùy ý chà đạp lên tình cảm của em được. Em đã có lỗi gì chứ?” Chu Hảo Hảo chất vấn từng câu một. Nước mắt rơi trên gương mặt, bởi vì tức giận và đau lòng, hô hấp của cô ta trở nên khó khăn.

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa u ám, “Tay của Cố Niệm là bị mấy tên đó làm bị thương, những tên đó cô ấy nhớ rất kĩ.”

Chu Hảo Hảo nắm chặt lấy tay, một mực khóc, không ngừng đầu lên.

Lông mày Tống Hoài Thừa nhú chặt, “Tôi sẽ tìm ra. Tôi hi vọng người đó sẽ không phải là em.”

Chu Hảo Hảo cắn răng, “Tống Hoài Thừa, anh đối xử với em như vậy là không công bằng!” Cô ta đưa tay lên, dùng sức đâm mạnh vào ngực anh. Cô ta dùng sự phẫn nộ của mình để che dấu đi sự lo lắng. Cô ta sợ, sợ sẽ mãi mất đi anh.

Người đàn ông một khi đã yêu người khác, đối xử với người con gái của anh sao có thể nói đến công bằng.

Huống gì, Tống Hoài Thừa đã không còn tình cảm với cô ta nữa.

Lúc hai người đi vào lần nữa, bầu không khí bao trùm vẻ quái dị. Chỉ có Chu Ly tâm tình tốt vẫn uống rượu, nói chuyện, “Hảo Hảo, sao sắc mặt của chị không tốt vậy? Có phải Tống tổng bắt nạt chị không?”

Khuôn mặt anh tuấn của Tống Hoài Thừa đột nhiên lộ ra nụ cười áy náy, “Mọi người hiểu lầm rồi, quan hệ của tôi và Hảo Hảo chỉ là tình thân và tình bạn thôi, Hảo Hảo giống như em gái của tôi vậy, về sao mong mọi người quan tâm nhiều hơn.” Anh uyển chuyển nói.

Mọi người cười ha hả, lại náo loạn mất một lúc.

Điện thoại của Tống Hoài Thừa vang lên, anh cầm lên xem, sắc mặt thay đổi thất thường.

Chủ nhiệm đài truyền hình phát hiện ra, “Tống tổng, nếu cậu có việc thì cứ đi đi.”

Tống Hoài Thừa gật đầu, “Không có gì, điện thoại của con gái tôi, tôi đi về trước. Mọi người tiếp tục đi.”

Anh vừa đi, trong quán mọi người đều nổ tung.

“Cậu ấy nói là con gái của cậu ấy? Nói như vậy, sự việc lần trước được đưa tin là sự thật rồi?”

Chu Ly hí hóp mắt nhìn về mặt u ám của Chu Hảo Hảo. Trong nhà Chu Ly có bức tranh của Cố Niệm vẽ, ấn tượng của cô ta đối với Cố Niệm rất tốt.

Chu Hảo Hảo hồn bay phách lạc về đến nhà, mẹ Chu thấy bộ dạng này của cô, “Sao thế? Sao sắc mặt lại kém như vậy?”

“Mẹ! Hoài Thừa, anh ấy biết, anh ấy biết rồi.” Chu Hảo Hảo khóc lớn.

Mẹ Chu cắn răng, mạnh mẽ nắm lấy tay cô ta, “Con khóc cái gì? Không phải còn có mẹ ở đây sao?”

“Không phải.” Chu Hảo Hảo lắc đầu, đầu tóc rối bời.

Mẹ Chu nhìn gương mặt đầy vẻ hoảng hốt của cô, “Còn có chuyện gì nữa?”

“Bốn năm trước, con tìm người gây phiền phức cho Cố Niệm, cánh tay của Cố Niệm chính là bị tàn phế vào lúc đó.”

Mẹ Chu hoảng sợ, “Con có nói với ai chuyện này nữa không?”

“Không, con chưa hề nói với ai cả.” Mắt Chu Hảo Hảo đỏ hoe, sắc mặt trắng bệch. Cô ta không dám nghĩ đến sắc mặt của Tống Hoài Thừa khi nói với cô ta những lời hôm nay.

“Con tìm ai?”

Chu Hảo Hảo lắc đầu, “Con không biết. Hôm ấy, con nhìn thấy Cố Niệm đi từ bệnh viện ra, sau đó con đi theo cô ta. Đầu óc của con rất loạn...”

Chu Hảo Hảo run rẩy trên đường nửa ngày, sau đó cô ta lái xe đâm phải một người đàn ông. Người đàn ông kia hung dữ tới gõ cửa sổ xe cô ta. Cô ta đột nhiên nảy ra một ý nghĩ mạnh động, “Anh muốn bồi thường bao nhiêu?”

Người đàn ông không nghĩ cô ta sẽ nói chuyện như vậy, “Năm ngàn.”

“Anh giúp tôi làm một việc, tôi cho anh năm vạn.”

“Chuyện gì?” Người đàn ông lặng lẽ nhìn qua cô ta.

“Giúp tôi dạy dỗ một người.” Trong khoảnh khắc này, Chu Hảo Hảo hoàn toàn biến thành một người khác, máu lạnh hung tàn. Căn bản Chu Hảo Hảo không nhớ ra được dáng vẻ tên lưu manh kia.

Buổi tối hôm đó, cô ta luôn ở trên đường. Chờ đợi, máu trong người đều đang sôi trào, những phần độc ác tùy tiện bao phủ cả người cô ta.

Cô ta sợ hãi, bất an, cơ thể không ngừng run rẩy, lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Tên lưu manh vươn tay, Chu Hảo Hảo nhìn thấy trên ngón tay của hắn có vết máu khô, “Làm xong rồi?”

“Ừ, cắt đứt gân tay của cô ta, như vậy cảnh sát cũng chỉ tưởng là cướp bóc thôi. Đưa tiền đi!”

Chu Hảo Hảo đưa thẻ cho hắn, “Trong này có năm vạn, mật mã là 112233.”

Tên lưu manh nhận lấy, không nói thêm gì liền đi luôn.

Chu Hảo Hảo nghĩ như thế này cũng tốt, sẽ không gặp nhau nữa. Chuyện này xem như chưa từng xảy ra.

Nhưng vì sao lại trùng hợp như vậy? Chu XX cũng tìm người này.

“Mẹ, con chỉ thích anh ấy, tại sao lại phạm sai lầm đến mức này?” Chu Hảo Hảo đau khổ nói.

Mẹ Chu chỉ tiếc rèn sắt không thành, thế nhưng bây giờ có nói gì cũng không thể giải quyết được vấn đề, “Con đừng suy nghĩ quá nhiều, con cũng không nhớ rõ tên lưu manh kia, hắn ta cũng không thấy rõ con. Còn nữa, có mẹ và cha con ở đây. Cố Niệm bây giờ đang làm gì? Ở đâu?”

“Cô ta đi nước ngoài rồi.”

Mẹ Chu thở phào, “Hoài Thừa cũng chưa chắc có thể quay lại với cô ta. Con không cần phải nói gì, mẹ của cậu ta cũng không hài lòng với Cố Niệm. Nhưng, nhiều người như vậy sao lần này đến lần khác con đều thích cậu ta vậy?”

Chu Hảo Hảo chỉ cảm thấy bản thân hiện tại rất đau, cô ta không biết nguyên nhân là gì, đại khái chỉ là mình có những hành động điên rồ mà thôi.

Yêu, có.

Hận, cũng có.

Bây giờ, cô ta lại càng yêu hơn, thứ tình yêu điên cuồng không thể khống chế được.

Tối nay, Tống Hoài Thừa chỉ thăm dò mà thôi, ban đầu anh tính toán sẽ không đi đến bữa tiệc này. Nhưng khi anh biết Chu Hảo Hảo cũng sẽ tới, anh liền đổi ý.

Trưa mai anh muốn bay qua Pháp, anh vẫn chưa xác định được Chu Hảo Hảo cuối cùng có tham dự vào việc này hay không.

Hôm đó Tào Thạc hỏi anh, nếu như Chu Hảo Hảo có liên quan đến việc này, anh sẽ làm thế nào.

Anh không trả lời.

Bởi vì anh cảm thấy người đáng hận nhất chính là anh.

Thế nhưng anh cũng sẽ không bỏ qua cho người đã làm tổn thương cô.

Chương 51

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Cố Niệm lên xe buýt từ sân bay vào thành phố Paris, 21 tiếng trên máy bay, cả người cô đều cảm thấy mệt mỏi rồi. Khung cảnh lạ lẫm làm cô có cảm giác mơ hồ.

Chiếc xe nhanh chóng dừng ở khách sạn.

Lương Cảnh Thâm đã dặn sẽ có người đón cô ở khách sạn.

Cố Niệm hỏi thử một người pha chế ở trước đại sảnh, tiếng Anh của cô đã bị bỏ xó nhiều năm như vậy, lần này buộc phải nói, cũng khá lưu loát: “Xin chào, tôi muốn hỏi ngài Nguyễn Viễn Tích có đây không?”

Cô đưa tờ giấy hẹn ra cho người trước mặt xem, sau đó anh ta liền đưa cho cô một tờ giấy: “Ông Nguyễn nhờ tôi chuyển giúp mẫu giấy này tới quý khách, bên trên có số điện thoại của ông ấy, còn đây là điện thoại mà ông ấy chuẩn bị cho quý khách.”

Cố Niệm gật đầu, vậy là ổn rồi.

Căn phòng ở khách sạn năm sao được thiết kế theo phong cách Châu Âu, sáng sủa mà rộng rãi. Cố Niệm đặt va li xuống đất, tranh thủ thời gian gọi điện về nước: “Hử Hử à, mình đến nơi rồi.” Giờ ở Paris lệch bảy tiếng so với trong nước.

“Mình với lão Lương cũng vừa mới nhắc đến cậu. Cậu có gặp được ngài Nguyễn kia không?”

“Không gặp được. Nhưng hình như anh ta có vẻ khá thân thiết, để lại số di động cho mình xong còn chuẩn bị cho mình một chiếc điện thoại.”

“Thế là ổn rồi, anh ta là bạn cũ của lão Lương, có chút hứng thú với hội họa, cậu cứ yên tâm đi.”

Cố Niệm lên tiếng hỏi: “Phán Phán thế nào rồi?”

“Con bé ổn, chỉ thỉnh thoảng nhắc đến mẹ. Con bé rất thông minh, con bé biết rõ bọn mình không thể đưa nó đi tìm cậu liền gọi điện cho Tống Hoài Thừa, đúng là không đơn giản.”

Cố Niệm sững sờ.

“Cố Niệm, mình cảm thấy có khi Tổng Hoài Thừa sẽ đi tìm cậu thật đấy.”

“Sao có thể thế được.”

Phương Hủ Hủ cười.

Bỗng dưng bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

“Có người tìm mình, mình đi mở cửa đây. Lúc nào về mình sẽ gọi lại cho cậu.” Cố Niệm ra mở cửa nhìn thấy một người đàn ông đứng bên ngoài. Anh ta cao khoảng 1m8, mặc một bộ vest được cắt may tinh xảo, trong nháy mắt ông tay áo của anh ta hấp dẫn ánh nhìn của cô.

Khi ánh mắt hai người chạm nhau cả hai đều cảm thấy sững sờ.

“Cố Niệm?” Người đàn ông cảm thấy ngờ vực.

Cố Niệm gật đầu đáp lại: “Xin chào anh Nguyễn.” Cô nhanh chóng che dấu cảm xúc của mình.

Nguyễn Viễn Tích nhíu mày: “Không ngờ cô lại là học trò của chú Lương.”

Chính Cố Niệm cũng không ngờ, anh ta chính là người lần trước suýt đâm vào Phán Phán.

Ánh mắt Nguyễn Viễn Tích trở nên nhân nhậ: “Ngày mai người quản lý triển lãm tranh sẽ tổ chức một bữa tiệc tối, lúc đó tôi sẽ đến đón cô.”

“Làm phiền anh rồi.”

“Tôi ở phòng số 6 tầng 28.” Anh ta nói, “ Có việc gì cô có thể tìm tôi, hoặc gọi điện cho tôi cũng được.”

Cố Niệm hơi ngẩng đầu nhìn anh ta, anh ta có một đôi mắt màu hổ phách rất đẹp, “Cảm ơn anh.”

Nguyễn Viễn Tích nhấc tay lên nhìn đồng hồ hỏi: “Cô đã ăn gì chưa?”

Cố Niệm không trả lời.

“Dưới tầng 3 có một nhà hàng Tây, cùng đi thôi.”

Anh ta ngỏ lời mời, Cố Niệm nghĩ cô sẽ không từ chối.

Nguyễn Viễn Tích đột nhiên nghĩ đến một việc: “Người yêu của chú Lương là bạn thân của cô à?”

Cố Niệm sững sờ. Nguyễn Viễn Tích khẽ cười.

Cố Niệm cầm lấy túi xách rồi xuống tầng, trên đường đi rất im lặng.

Nhà hàng của khách sạn này rất đẹp, chỗ nào cũng toát ra vẻ lãng mạn.

Bồi bàn mang đến hai quyển menu.

Cố Niệm và Nguyễn Viễn Tích từng người một gọi món.

Trên mặt bàn thủy tinh có để một bông hoa hồng, xinh đẹp mà quyến rũ.

Tầm mắt Cố Niệm dừng ở trên bản, hơi ngẩn người. Cô còn đang chìm sâu vào suy nghĩ của mình, tinh thần có vẻ không tốt lắm.

Nguyễn Viễn Tích âm thầm quan sát cô: “Tôi đã xem bức tranh cô vẽ.”

Ánh mắt của cô trở nên khẩn trương.

Nguyễn Viễn Tích nhếch miệng cười, nghĩ tới cô bé anh suýt đắm vào ngày đó. “Có bức tranh chiến thắng dựa vào kỹ thuật, bức tranh của cô lại đánh thắng lợi dựa vào tình cảm.”

Cố Niệm chỉ đáp lại một tiếng.

“Cô Cố, bé gái lần trước là con gái cô à?”

“Đúng vậy.”

“Không ngờ cô còn trẻ vậy, con gái đã được mấy tuổi rồi.” Nguyễn Viễn Tích trầm tư, “Bức tranh kia của cô hình như ám chỉ con bé không nói được?”

“Mấy ngày trước con bé vừa mở miệng nói chuyện.” Cố Niệm bình thản nói, ánh mắt cô tràn ngập sự dịu dàng khi nhắc đến con gái.

Người bồi bàn đem món ăn ra. Hai người tạm dừng cuộc nói chuyện lại.

Cố Niệm phát hiện ra bề ngoài Nguyễn Viễn Tích có thể coi là một chàng trai âm áp, nhưng thực chất lại là một người đàn ông lạnh lùng ít nói. Động tác ăn cơm rất thanh nhã, đến cả cắt thịt bò cũng đẹp.

Sau khi ăn cơm tối, Nguyễn Viễn Tích đưa cô về phòng: “Paris rất đẹp, đợi sau khi triển lãm tranh kết thúc, cô có thể đi tham quan xung quanh. Tôi sẽ không làm phiền cô nghỉ ngơi.”

Cố Niệm tỏ ý muốn cảm ơn lần nữa.

Có lẽ do nhớ nhà, một đêm này Cố Niệm ngủ không yên giấc. Đêm ngày càng sâu, lòng của cô lại càng tràn ngập cảm xúc. Tay trái bất giác xoa xoa cổ tay phải, tuy không còn đau nữa, nhưng vết sẹo sẽ mãi mãi ở lại đó.

Chính bản thân cô cũng hiểu được, đúng như lời Nguyễn Viễn Tích nói, bức tranh lần này cô vẽ hoàn toàn dựa vào tình cảm để rung động lòng người.

Có lẽ suốt đời cô cũng không thể nào vẽ lại được một bức tranh nào khiến người khác phải ngưỡng mộ nữa.

Cô bật TV lên, đổi lần lượt các kênh, cuối cùng dừng lại ở một bộ phim Thượng Hải <Kì nghỉ ở Rome>, bộ phim này cô không biết đã xem đi xem lại bao nhiêu lần.

Lúc lên đại học, vào thời gian hoạt động tập thể buổi tối, cô kiên quyết kéo Tống Hoài Thừa đi xem phim cùng mình.

Trên đường về, hai người trao nhau nụ hôn đầu tiên dưới tán cây ngô đồng. Đêm đó trăng sáng rực rỡ.

Răng của anh va vào khoe môi cô, khiến cô bị đau.

“Ngốc.” Tống Hoài Thừa khẽ nói một tiếng.

Cố Niệm cảm thấy tim mình như bị đùa giỡn, cô khẽ cắn anh một phát, nhưng không ngờ rằng lúc trở về phát hiện môi anh sưng đỏ như vừa ăn ớt. Vì dịp này Phương Hủ Hủ vẽ một bức tranh cô gái có đôi môi hình lập xướng, thời gian đó cô bị cả kí túc xá nữ cười rất lâu.

Bộ phim đen trắng không ngừng diễn biến, Cố Niệm nhắm mắt lại, chìm đắm trong kí ức của mình.

Hạnh phúc ngọt ngào đi qua để lại hiện thực cay đắng tựa như ly cà phê không cho đường.

Lúc Tổng Hoài Thừa đến Paris, không biết anh làm thế nào, ngay tối hôm ấy cũng xuất hiện trong bữa tiệc.

Cố Niệm và Nguyễn Viễn Tích cùng nhau tới dự.

Cố Niệm không ngờ bữa tiệc tối lại long trọng đến thế. Trước khi xuất phát, Nguyễn Viễn Tích đến tìm cô, anh ta mặc một bộ lễ phục nghiêm chỉnh, áo vest đen vạt dài màu đen, đẹp trai một cách xuất sắc.

Mà trên người Cố Niệm chỉ là bộ lễ phục bình đơn giản, nói đúng hơn là quá bình thường.

Nguyễn Viễn Tích nhíu mày hỏi: “Đồ cô chuẩn bị chính là bộ quần áo này à?”

Cố Niệm miễn cưỡng cau mày, cô không định nói thẳng ra rằng cô không hề chuẩn bị trang phục trước.

Nguyễn Viễn Tích cầm điện thoại lên gọi: “Amy, mang đến giúp tôi một bộ váy để tham dự bữa tiệc tối nay, không cần khoa trương quá. Size bé thôi.” Ánh mắt anh ta nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. “Phiền cô nhanh một chút.”

Tắt điện thoại, anh ta quay sang nói với cô: “Chờ một lát.”

Thoáng chốc đã được nửa tiếng.

Một người phụ nữ hơn 30 tuổi đem theo một chiếc túi bước vào. “Nguyễn thiếu, thứ anh cần đã được mang đến.”

Nguyễn Viễn Tích quay đầu nhìn Cố Niệm nói: “Cô có nửa tiếng. Amy, cô giúp cô ấy chọn đồ trang sức.”

Cố Niệm nghĩ trong lòng đâu nhất thiết phải cầu kì thế. Nhưng khi nhìn thấy nét mặt của Nguyễn Viễn Tích, cô đành nuốt xuống lời của mình.

Amy chọn cho cô một bộ váy dài đến gối màu xanh nhạt, đơn giản mà phóng khoáng. Dưới sự giúp đỡ của cô ấy, sau nửa tiếng, mọi thứ đều hoàn tất.

“Nguyễn thiếu, anh thấy thế nào?” Amy hỏi.

Nguyễn Viễn Tích không quá chú tâm, chỉ nghiêng đầu nhìn qua, đáy mắt chợt lóe một tia kinh ngạc: “Vây là được rồi.”

Cố Niệm âm thầm phản bác, cô thấy rất đẹp mà.

Amy gọi anh ta là Nguyễn thiếu, chắc thân phận của anh ta cũng không tầm thường. Cố Niệm cũng không hỏi.

Tiệc triển lãm tranh được tổ chức tại một biệt thự trên núi, mọi người đến dự đều khoác trên mình trang phục lộng lẫy.

Cố Niệm thăm thở phào nhẹ nhõm, may thay, nếu không tối nay chắc cô sẽ xấu hổ đến chết mất.

Vào trong đại sảnh, Nguyễn Viễn Tích nhanh chóng bị một đám người vây quanh, vốn tiếng Anh của Cố Niệm đã sớm bị cô quăng xuống hố, cô liền lặng lẽ đi tìm một chỗ vắng người, bắt đầu đánh giá khung cảnh xung quanh.

Bữa tiệc linh đình, phảng phất những tiếng nói xa lạ, Cố Niệm quan sát những gương mặt đậm nét Châu Âu thoáng qua trước mắt.

Bỗng nhiên cô kinh ngạc mở to miệng, kia chính là Đạt Duy Đặc, một vị họa sĩ nổi tiếng người Anh. Khi còn học đại học, Cố Niệm đã từng mua tập tranh xuất bản của ông. Cô xem rất hào hứng, hận không thể lập tức bay đến chỗ ông.

Vào lúc cô đang hưng phấn, lại có một vị họa sĩ nữa lọt vào tầm mắt của cô.

“Là Paul...” Cố Niệm ngẹn ngào, hồi hộp đến nỗi lòng bàn tay toát đầy mồ hôi.

Trong lúc nói chuyện cùng những người khác Nguyễn Viễn Tích có dõi theo cô, ánh mắt liếc qua đúng lúc bắt được biểu cảm như một fan hâm mộ của cô, không khỏi khẽ cười, nếu không phải anh ta đã được chiêm ngưỡng qua bức <Thính>, thực sự anh ta sẽ cho rằng cô còn là một thanh niên trẻ.

“Nguyễn thiếu, người đẹp kia là ai vậy?”

“Chưa gặp bao giờ à?”

Nguyễn Viễn Tích nhấp một ngụm rượu, nói: “Là học trò của một người chú đang nhờ tôi chăm sóc.”

“Ôi, đúng là một chuyện tốt.”

Nguyễn Viễn Tích cười cười, không nói gì thêm.

Lúc này anh ta chợt nhìn thấy một người đàn ông Châu Á đi về phía cô, sắc mặt anh ta hơi thay đổi.

Sự xuất hiện của Tống Hoài Thừa đã vượt ra khỏi dự liệu của cô.

Ánh đèn sáng rực rỡ, ngọn đèn thủy tinh xinh đẹp chiếu xuống, anh từng bước từng bước đến bên cạnh cô.

Cố Niệm mở miệng hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Tổng Hoài Thừa đã có mặt ở đây từ trước khi cô đến, chứng kiến cô và một người đàn ông khác cùng nhau xuất hiện ở chỗ này. Cô chỉ chăm chú nhìn những người khác, từ đầu đến cuối cũng không nhìn thấy anh.

Tổng Hoài Thừa uống hai ly rượu, cuối cùng cũng tiến đến trước mặt cô, anh đã bắt được nét kinh ngạc trong mắt cô, nhưng chỉ có thể không có một chút vui mừng nào.

“Năm nay công ty anh có hạng mục ở đây.” Anh giải thích

Cố Niệm không suy nghĩ nhiều, càng không muốn tìm hiểu đến cùng, bất kể anh vì nguyên nhân gì mà đến.

“Ở đây thấy thế nào? Có thấy thoải mái không?” Tổng Hoài Thừa hỏi.

“May là có bạn bè giúp đỡ, có thể coi là ổn thỏa.” Người bạn mà cô nói nhất định là người đàn ông kia.

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Nguyễn Viễn Tích bước đến, “Cố Niệm...”

Tổng Hoài Thừa nhìn thẳng vào mắt anh ta, hai người đàn ông vẫn duy trì dáng vẻ của mình, chỉ có ánh mắt đang chào hỏi đối phương.

Cố Niệm nghĩ chắc cũng không cần phải giới thiệu lẫn nhau.

“Cố Niệm, có người muốn gặp cô.” Nguyễn Viễn Tích nói một cách tự nhiên.

Trong lòng Cố Niệm tò mò xem đây là ai, bên ngoài cô nói với Tổng Hoài Thừa: “Xin lỗi, không tiếp chuyện được.”

Buổi tối hôm đó, Cố Niệm không nói thêm lời nào với Tổng Hoài Thừa nữa.

Người mà Nguyễn Viễn Tích đưa cô đi gặp là chủ của biệt thự này, cũng chính là người tổ chức triển lãm tranh hôm nay. Bản thân ông ta rất thích bức tranh của Cố Niệm, cũng có suy nghĩ muốn làm quen với cô.

Ông Chiêm Mỗ Tư đã hơn 60 tuổi, tính tình hài hước, biết được Cố Niệm là người Trung Quốc, liền dùng tiếng Trung chào hỏi cùng Cố Niệm, còn cho cô một cái ôm thân mật.

“Tôi rất thích bức tranh kia, con gái của cô rất đáng yêu như một thiên sứ nhỏ vậy.”

Cố Niệm vẫn còn hiểu những lời này, cô chân thành nói một câu: “Cảm ơn.”

Ông Chiêm Mỗ Tư lại hỏi: “Lần này con gái của cô cũng tới đây à?”

Cố Niệm nghe không hiểu, giống như hồi mới bắt đầu học tiếng anh, cô mở miệng hỏi: “Ngài nói gì ạ?”

Khuôn mặt lạnh lùng của Nguyễn Viễn Tích nhanh chóng dần ra, anh ta cố nén cười, nâng ly rượu lên nhấp một ngụm.

Ngữ điệu của Chiêm Mỗ Tư chậm dần lại, Cố Niệm trò chuyện cùng ông một lát. Ông Chiêm Mỗ Tư lại bị một người bạn gọi đi.

Ông vừa đi, Cố Niệm liền đưa tay lên day day thái dương, “Tiếng Anh đúng là rất quan trọng.” Cô khẽ nói.

Nguyễn Viễn Tích nhìn thoáng qua cô: “Mấy câu cô nói rất đạt tiêu chuẩn mà.”

“Những câu đối thoại đơn giản thì tôi còn nhớ được, khó hơn tí thì tôi chịu.” Cô giải thích.

Nguyễn Viễn Tích không đáp lại lời cô.

Một lúc sau Cố Niệm mới chợt nhận ra, mấy lời của Nguyễn Viễn Tích không phải để khen cô.

Tiệc tối tiếp tục diễn ra cho đến khuya.

Trong lúc đó, Cố Niệm ra ngoài vườn hoa của khu biệt thự. Màn đêm buông xuống, sắc trời như biển cả, trong veo xanh thẳm.

Cô dựa vào ban công, gió mát thổi từng đợt, cô tham lam hưởng thụ chúng.

Mãi cho đến khi cảm giác có người tiến đến đằng sau mình, Cố Niệm quay đầu lại, cô tưởng đó là Nguyễn Viễn Tích: “Nguyễn...” hai chữ còn lại còn chưa kịp bật ra.

“Là anh.” Tống Hoài Thừa run rẩy nói, anh đi đến bên cạnh cô.

Phải đến một lát sau, Tống Hoài Thừa mới mở miệng hỏi: “Sao em lại quen biết Nguyễn Viễn Tích?”

Tống Hoài Thừa đã tra được tư liệu của anh ta.

Cố Niệm nhú mày, không hiểu anh có tư cách gì hỏi câu này. “Anh ấy là bạn của thầy Lương.” Cô ôm lấy hai tay, quần áo mỏng manh đương nhiên không thể chống chọi được cái lạnh ban đêm.

Tống Hoài Thừa cởi áo khoác, không nói thêm lời nào đem áo khoác choàng lên vai cô.

Hơi ẩm quen thuộc khiến cho Cố Niệm sờ sờ. “Tôi không thấy lạnh.”

Tống Hoài Thừa giữ lấy hai vai cô: “Mấy ngày nay em không sao chứ? Muốn ra gió rồi lại cảm ả? Bị cảm nửa tháng không phải chuyện tốt.”

Hiếm khi thấy anh còn nhớ chuyện lật vạt này.

Cố Niệm hơi nhếch khóe miệng nói: “Cảm ơn.”

Tống Hoài Thừa thờ dài: “Có chuyện gì hãy liên lạc với anh. Đừng nên dễ dàng tin tưởng người khác quá.”

Cố Niệm không nói gì nữa.

Lúc trở về, Nguyễn Viễn Tích nhìn chiếc áo khoác trên bờ vai cô, anh ta hỏi: “Cần giúp gì ả?”

Cố Niệm không hiểu anh ta đang nhắc đến chuyện gì.

“Chẳng hạn như cái áo khác này?”

Cố Niệm lắc đầu nói: “Anh ta là chồng cũ của tôi, tôi và anh ta đã ly hôn rồi.”

Nguyễn Viễn Tích không để ý lắm: “Sau triển lãm tranh lần này, cô có thể tiếp nhận vài cuộc phỏng vấn.”

Cố Niệm không nghĩ anh ta lại nói chuyện đó vào lúc này, “Tôi biết rồi.” Anh ta khiến cô không kịp ứng phó.

Vài ngày sau, triển lãm tranh được tiến hành. Bức tranh <Thính> được đặt ở vị trí nổi bật, rất nhiều người đến xem triển lãm đều bị bức tranh làm rung động. Bức <Thính> còn đi kèm với vài câu văn, được chú thích bằng tiếng Anh.

Nếu như có một cô con gái

Đáng yêu như thiên sứ

Nhưng lại không thể nói

Có thể tôi sẽ mãi mãi không thể nghe được âm thanh lành lút như chuông bạc

Mãi mãi không được nghe nó gọi tôi một tiếng “mẹ”

Có thể thực sự sẽ là mãi mãi.

Tống Hoài Thừa đứng ngây người bên trong, ánh mắt nhìn chăm chú vào đoạn văn này. Cách đó không xa, Cố Niệm đang tiếp nhận phỏng vấn từ một tờ báo trong nước, “Cô Cố, chúng tôi nghe nói cô là một bà mẹ đơn thân?”

“Đúng vậy.” Cố Niệm trả lời không chút giấu diếm.

“Có thể nói rõ hơn về sinh hoạt giữa cô và con gái mình được không? Rất nhiều người tò mò về con gái của cô. Đó chắc hẳn là một cô bé rất đáng yêu.”

Cố Niệm lần lượt kể ra từng mẫu chuyện nhỏ.

“Tôi xin được mạnh dạn hỏi một câu, những năm qua, thái độ của người cha dành cho đứa bé là như thế nào?”

Cố Niệm nhẹ nhàng cười nói: “Con bé là báu vật mà ông trời dành tặng tôi.”

Sắc mặt của anh lóe lên vài nét phức tạp.

Chương 52

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Cố Niệm đang ở trong phòng thay bộ đồ Amy vừa đưa tới.

Nguyễn Viễn Tích muốn nhờ cô giúp đỡ, đóng giả làm bạn gái anh ta tối nay, anh ta phải tham gia bữa tiệc của một người bạn.

Để bày tỏ lòng biết ơn đối với sự giúp đỡ của anh ta trong mấy ngày này, cô đã đồng ý.

Cô thay trang phục, đứng trước gương xoay trái xoay phải. Không thể phủ nhận rằng mắt thẩm mỹ của Amy rất đặc biệt, chọn ra được một bộ đồ vừa thời thượng lại vừa gợi cảm.

Bộ đồ lần trước cô ấy chọn cho cô cũng không hề tầm thường, màu sắc nổi bật, kiểu dáng cũng vô cùng táo bạo, khoét sâu phía sau lưng. Sau khi thay bộ váy đó, cô không khỏi thấy sau lưng mát lạnh.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Cố Niệm tưởng Amy quay lại có việc, nhanh chóng ra mở cửa, “Amy, cô nhìn này...”

Tổng Hoài Thừa bình tĩnh đứng trước cửa, khi anh liếc qua rồi dừng lại trước ngực cô, anh nhíu mày: “Sao em lại ăn mặc thế này?” Giọng điệu bày tỏ sự không tán thành.

Cố Niệm lấy tay che ngực, hỏi: “Anh tìm tôi có việc gì?”

Tổng Hoài Thừa rất tự nhiên vào nhà, lúc nhìn thấy phía sau lưng của cô, đôi mắt anh lập tức tối sầm lại: “Em không phù hợp với loại trang phục này.”

Cố Niệm cắn răng, cô mới không cần đến những lời nhận xét này của anh.

“Anh không cần quan tâm.” Cô xoa tóc xuống, mái tóc đen che lại phần lưng lộ ra.

Tổng Hoài Thừa cắn nhai: “Em gầy quá, bộ váy này chỉ hợp với những người thân hình đầy đặn thôi.”

Nghe anh nói thế, cô bèn đáp lại: “Tôi rất vừa ý chiếc váy này.”

Tổng Hoài Thừa lạnh lùng nói: “Có lẽ mắt thẩm mỹ của em cần phải xem lại.”

Cố Niệm trực tiếp nói: “Tổng Hoài Thừa, mời anh ra ngoài cho.” Cô chỉ vào cánh cửa.

Tổng Hoài Thừa nhú mày, bất gập dánh về tức giận của cô lúc này, thậm chí anh còn cảm thấy có chút nhớ nhung: “Hay là để anh đưa em ra cửa hàng chọn bộ váy khác?”

Cố Niệm ra mở cửa, “Anh đi đi.”

Tổng Hoài Thừa nhún vai, khi đi tới cửa, anh thốt ra một câu: “Anh ở phòng bên cạnh, có chuyện gì cứ tìm anh.”

“Cảm ơn, nhưng tôi không cần.” Cố Niệm nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Tổng Hoài Thừa vừa đi, Cố Niệm liền thở phào một hơi, thay bộ trang phục đang mặc, sửa soạn đôi chút rồi ra ngoài.

Tổng Hoài Thừa đứng ở đại sảnh tầng dưới, đang nói chuyện cùng một người đàn ông, khi nhìn thấy bóng dáng cô, lòng anh không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Cố Niệm cúi thấp mặt cố tình làm như không nhìn thấy anh.

Tổng Hoài Thừa vội vàng dẫn dò người đàn ông kia vài câu, sau đó tranh thủ thời gian đi đến bên cạnh cô, hỏi: “Em định ra ngoài à?”

Cố Niệm kéo túi xách, không trả lời câu hỏi của anh.

Amy đã từng nói với cô, phía trước có một siêu thị, đi bộ mất khoảng 15 phút.

Hai người ra khỏi khách sạn.

Bên ngoài không khí thoáng đãng, trời trong vắt.

Cố Niệm vẫn luôn cúi thấp đầu, trong lòng đang nghĩ đến chuyện khác, không hề để ý đường đi phía trước liền va phải một người đàn ông.

Cô khẽ kêu một tiếng, mũi bị đụng đau đến chảy nước mắt. Người cô đâm phải là một chàng ngoại quốc đẹp trai, cô vội vàng xin lỗi: “Sorry...”

Tổng Hoài Thừa cố nén cười nhìn cô.

Cố Niệm hít sâu một hơi, có vẻ hơi bức: “Sao anh không nhắc tôi?”

Tổng Hoài Thừa từ tốn nói: “Đất ở Paris hẳn là có vàng, thấy em cứ nhìn chăm chăm vào mặt đất, anh sợ cản trở cơ hội phát tài của em.” Anh cười nhạo cô.

“Anh!!” Cô không muốn nói với anh bất kì câu nào nữa.

Tổng Hoài Thừa không thể nhắm mắt làm ngơ, đuổi kịp bước chân của cô, đưa cho cô một tờ giấy: “Em lau đi.”

Cố Niệm tùy tiện lấy tay dụi mắt, nói: “Anh không thấy nhàm chán à? Không cần anh phải đi theo tôi.”

Bất kể cô nói cái gì, Tổng Hoài Thừa đều coi như không nghe thấy.

Cố Niệm có cảm giác như cô đang đánh vào một bịch bông, cho dù rất mạnh tay nhưng chẳng gây hề hấn gì.

Đến siêu thị, cô cố ý đi vòng qua cửa hàng bán đồ lót, muốn nhân cơ hội này cắt đuôi Tổng Hoài Thừa. Khi Tổng Hoài Thừa thấy cô bước vào cửa hàng đồ lót, bước chân hơi khựng lại nhưng không hề tỏ thái độ gì.

Cố Niệm đi quanh vài ba vòng, người bán hàng liền ra tiếp đón. Ý định hỏi xem cô cần thứ gì.

Tuy rằng mấy ngày nay Cố Niệm đều cố gắng trau dồi lại vốn tiếng Anh, nhưng bây giờ ‘nước đến chân mới nhảy’ cũng chẳng cứu được cô.

Cô áp úng trả lời, tiện tay cầm lấy một bộ đồ bên cạnh.

Tổng Hoài Thừa đột nhiên mở miệng nói: “Bộ này không hợp với em.”

Cố Niệm sững sờ: “Anh nói linh tinh gì đấy?”

“Chiếc này là cỡ B, giá ở trước mặt em mới là cỡ A.” Tổng Hoài Thừa trả lời rành mạch, lại hỏi: “Không phải em là cup A à?”

May thay người bán hàng là người nước ngoài, nếu không cô thật sự muốn tìm một cái hố để chui xuống.

“Anh mới là đồ cup A.” Cố Niệm thầm mắng một câu.

Tổng Hoài Thừa bất chợt mở miệng nói với người bán hàng, những từ ngữ quen thuộc bằng tiếng Pháp liên tiếp được phun ra.

Người bán hàng gật đầu liên tục, sau đó đi qua một góc, cầm mấy bộ đồ lót tới.

“Anh nói gì với cô ấy thế?” Cố Niệm hỏi.

Tổng Hoài Thừa cũng lười trả lời cô: “Anh hỏi cô ấy có miếng độn hay không, cô ấy bảo không có.”

Cố Niệm nhìn chằm chằm bộ đồ lót trong tay mình, lạnh lùng trừng mắt nhìn anh.

Tổng Hoài Thừa liếc thoáng qua ngực cô: “Anh còn nhớ trong hôn lễ của bọn mình, em phải mặc hai chiếc áo lót mới giữ được váy cưới.”

Câu nói ấy chợt gợi ra những chuyện cô muốn quên.

Cố Niệm cắn chặt răng, tim đập loạn nhịp: “Trí nhớ của anh tốt thật đấy.”

Tổng Hoài Thừa hơi nhếch miệng nói: “Ừ, dạo này anh rất hay nhớ lại chuyện cũ.”

Cố Niệm mua hai bộ đồ lót, giá tiền quả thật khá ổn đấy.

Lúc thanh toán người bán hàng còn nói nếu mua thêm đồ trị giá trên 30 Euro sẽ được khuyến mãi một món đồ tự chọn giá 99 đồng Euro, “Ngài có muốn lấy thêm gì không ạ?”

Tổng Hoài Thừa tiện tay lấy một món khác, “Thanh toán chung đi.”

Cố Niệm thờ phỉ phò, lấy đồ trên tay anh đặt xuống, chẳng thèm nhìn cứ thế vơ bừa một chiếc quần lót nam, “Cái này để cho ngài Nguyễn đi.”

Tổng Hoài Thừa nhú mày, lập tức nhìn qua những con số trên đó, đôi môi khẽ mở: “Mắt thẩm mỹ của em lúc nào cũng khác thường.”

“Đúng vậy, nếu không trước kia tôi đã chẳng thích anh.” Cố Niệm đáp một cách mỉa mai.

Hai ngày sau, Nguyễn Viễn Tích tới đón cô, thấy cô vẫn mặc bộ váy liền lần trước, hơi nhú mày nói: “Amy không chuẩn bị quần áo cho cô à?”

“Cô ấy có chuẩn bị, nhưng mà tôi vẫn thấy bộ này hợp với mình hơn.”

“Được rồi, đi thôi.” Nguyễn Viễn Tích nhìn đồng hồ: “Đúng như cô nói, bộ này cũng rất ổn.”

Trên xe Nguyễn Viễn Tích treo một hình em bé màu đỏ bằng đất sét, Cố Niệm nhìn thoáng qua liền cảm thấy rất khác so với phong cách của anh ta.

“Em bé này xinh thật đấy.”

Nguyễn Viễn Tích lộ ra vẻ sững sờ, sau đó anh ta cười nhạt đáp lại: “Ừ, là món quà của một người bạn.”

Cố Niệm đoán chắc rằng đó không phải một người bạn bình thường.

Đến khi xe dừng lại ở khách sạn, Cố Niệm mới nhận ra có rất nhiều chiếc xe sang trọng đỗ bên ngoài, khách mời khá đông đúc, cô mở miệng hỏi: “Anh Nguyễn, đây là bữa tiệc gì vậy?”

Nguyễn Viễn Tích nghiêng đầu nhìn cô đáp: “Tiệc sinh nhật một tuổi của một người bạn tôi. Cố Niệm, cô nên gọi tên tôi chứ.” Anh ta trầm tư nói.

Cố Niệm à lên một tiếng, trong lòng thầm gọi tên của anh ta, Viễn Tích, nghe không quen chút nào.

Nguyễn Viễn Tích đưa cô đi gặp chủ nhân bữa tiệc, đó là một bé trai trắng trẻo bụ bẫm, nhìn trông rất đáng yêu. Cố Niệm đứng cạnh Nguyễn Viễn Tích ngắm đứa bé, bản tính của người làm mẹ chợt trở dậy.

“Viễn Tích, cô gái này là ai vậy?”

Nguyễn Viễn Tích ngược mắt lên giới thiệu: “Đây là bạn gái của tôi, Cố Niệm.”

Không khí lập tức trở nên hào hứng.

Lúc này Cố Niệm rất rõ ràng, cô đã đồng ý làm công cụ cho người ta, dù trong lòng không thoải mái cho lắm, cô vẫn phải chịu đựng.

“Vậy sao, tôi vừa mới nghĩ, không ngờ cô gái như vậy, hóa ra là bạn gái anh à?” Lời nói của người phụ nữ xinh đẹp này thật không êm tai.

Trên đường về, Cố Niệm không nói lời nào, Nguyễn Viễn Tích cũng im lặng lái xe.

“Tôi thực sự xin lỗi cô về buổi tối nay.”

Cố Niệm thở dài: “Không sao đâu, anh cũng giúp đỡ tôi rất nhiều mà.”

Nguyễn Viễn Tích lại tiếp lời: “Đi làm vài ly với tôi được không?”

Cố Niệm muốn từ chối, nhưng đột nhiên lại nghĩ đến Tống Hoài Thừa, cô đáp: “Được.”

Nguyễn Viễn Tích cười nhạo nói: “Cô không cần phải lo lắng, tôi không có hứng thú với cô đâu.”

Cố Niệm nhướn mày hỏi: “Anh thích đàn ông à?”

Nguyễn Viễn Tích siết chặt tay, đáp: “Ý tôi là cô không phải mẫu người của tôi. Ánh mắt của tôi khác với Tống Hoài Thừa.”

Cố Niệm ghen hờn.

Nguyễn Viễn Tích đưa cô đến một quán bar.

Cố Niệm đã không vào quán bar từ lúc học đại học. Trong quán rượu ngập tràn nam thanh nữ tú, âm nhạc liên tục nổi lên.

Nguyễn Viễn Tích kéo cô ngồi xuống, “Cô cứ yên tâm, nhìn người phụ nữ nghiêm chỉnh như cô sẽ không ai thấy hứng thú đâu. Cô uống gì? Rượu trái cây?”

“Anh hơi xem thường tôi rồi đấy.” Cố Niệm nheo mắt lại.

Nguyễn Viễn Tích khẽ cười, cũng không nói thêm gì.

Tại một góc quán bar, một người đàn ông anh tuấn đang cất lên giọng ca trầm ấm:

“I can't believe I'm standing here

Waiting for so many years and

To reign my heart

...”

Cố Niệm chìm đắm trong tiếng nhạc, tầm mắt chợt trở nên mơ hồ.

Nguyễn Viễn Tích liếc thấy giọt nước đọng trên khóe mắt cô, khóe miệng cong xuống. Hóa ra mỗi người đều có tâm sự của riêng mình.

Anh ta nhắc một ly rượu lên uống cạn, Cố Niệm cũng học theo anh ta, cầm ly lên uống.

Nguyễn Viễn Tích thì thầm nói ra câu chuyện của chính mình, người con gái mà anh ta yêu đã vĩnh viễn rời khỏi thế giới này rồi.

Cố Niệm kinh ngạc, bất cứ lời an ủi gì vào giây phút này đều vô dụng.

“Cô không cần nói gì cả.”

Cố Niệm nhìn thứ chất lỏng đóng đưa trong ly, hỏi “Vậy tại sao anh lại nói với mọi người tôi là bạn gái của anh?”

“À... Có người muốn giới thiệu bạn gái cho tôi, tôi cảm thấy rất phiền...” Trong sâu thẳm đôi mắt anh ta hiện lên sự mất mát.

Một bản tình ca buồn, một tình yêu chết khi mới chớm nở.

Tất cả khiến cho Cố Niệm và Nguyễn Viễn Tích quên đi thân phận của mình, đắm chìm trong men rượu.

“Tôi rất yêu chồng cũ, nhưng bởi vì cha tôi đã hại cha của anh ấy mà chúng tôi cuối cùng cũng đường ai nấy đi.”

Nguyễn Viễn Tích lẩm bẩm nói: “Cô cũng rất đáng thương.”

Ở một nơi khác Tống Hoài Thừa đứng ngồi không yên suốt buổi tối, nhìn đồng hồ đã sắp đến 11h. Cố Niệm vẫn chưa về. Anh ở trong phòng đi đi lại lại, liên tục gọi điện thoại cho cô nhưng không có ai nhắc máy.

Cố Niệm gục xuống bàn, đầu óc choáng váng.

Nguyễn Viễn Tích thấy cô nằm im thín thít liền hỏi: “Cô sao thế? Đừng nói là chỉ được cái mạnh mẽ thôi chứ. Anh ta đẩy nhẹ cô: “Cố Niệm, điện thoại cô kêu kìa.”

Cố Niệm vẫn không để ý.

Nguyễn Viễn Tích cầm lấy điện thoại, nhìn thấy một dãy số, từ chối không bắt máy. Nhưng khi xem kỹ lại, anh ta thấy số điện thoại kia đã gọi liên tiếp 6 cuộc.

Khi Tống Hoài Thừa gọi đến lần nữa, Nguyễn Viễn Tích nhấn nút nghe: “Alo...”

“Cố Niệm, em đang ở đâu?” Tống Hoài Thừa cao giọng hỏi.

Nguyễn Viễn Tích nhíu mày: “Anh Tống, tôi là Nguyễn Viễn Tích.”

“Anh Nguyễn, làm ơn đưa điện thoại cho Cố Niệm.”

“Xin lỗi anh, bây giờ cô ấy không nghe máy được.” Lời nói này nghe quá là mờ ám.

Trong nháy mắt lòng ngực Tống Hoài Thừa tràn ngập tức giận, nghe thấy âm thanh âm ỉ truyền từ đầu bên kia, anh lại hỏi: “Hai người đang ở đâu?”

Nguyễn Viễn Tích thoáng nhìn qua Cố Niệm, nói ra địa chỉ.

Tống Hoài Thừa phóng ô tô tới, cả một đường sắc mặt đều đen lại, nét mặt cứng nhắc.

Lúc anh đến, Nguyễn Viễn Tích đang uống rượu cùng một người đàn ông, mà Cố Niệm thì đang nằm một bên trên ghế salon.

“Cô ấy sao thế?” Tống Hoài Thừa bước tới. “Cố Niệm...” Anh vỗ nhẹ vào mặt cô.

“Không ngờ tử lượng của cô ấy lại kém thế, cô ấy mới uống có một ly.” Nguyễn Viễn Tích hí hóp nói: “Tôi vừa nghe cô ấy nhắc đến anh.”

“Cô ấy nói với anh cái gì về tôi?” Giọng của Tống Hoài Thừa hết sức lạnh lùng.

“Chồng trước.” Nguyễn Viễn Tích nói một cách đầy ẩn ý, nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó của người nào đó, tâm trạng tích tụ của anh ta chợt trở nên nhẹ nhõm. Hóa ra đây chính là cảm giác làm cho người khác khó chịu.

À... cũng không đến nỗi nào.

Tống Hoài Thừa cảm thấy trong lòng khó chịu, nhưng đây có lẽ không phải lúc thích hợp để tranh luận với Nguyễn Viễn Tích, “Tôi đưa cô ấy về khách sạn đây.”

Nguyễn Viễn Tích hí hóp, vuốt ly rượu nói: “Chúc anh may mắn.”

Tống Hoài Thừa dìu Cố Niệm vào khách sạn, Cố Niệm đang rì rầm, dường như đang mơ thấy gì đó.

Tống Hoài Thừa một bụng đầy tức giận, thấy cô và Nguyễn Viễn Tích đi cùng nhau, mỗi giây mỗi phút anh đều cảm thấy lo lắng.

“Cha ơi... Cha ơi...” Cố Niệm lẩm bẩm, hàng lông mày nhíu thật chặt.

Trái tim Tống Hoài Thừa như bị kim đâm thật sâu, anh rót một cốc nước, đỡ cô ngồi xuống: “Niệm Niệm, uống nước đi...”

Cố Niệm mở miệng uống một lúc vài ngụm nước, cảm giác mát mẻ ở cổ họng làm đầu óc cô tỉnh táo hơn nhiều. “Anh...”

“Không phải là anh thì em nghĩ rằng là anh Nguyễn kia à?” Tống Hoài Thừa cảm xúc lạnh lùng nói.

Cố Niệm chau mày nói: “Tôi phải về.”

“Trở về?” Tống Hoài Thừa lại tiếp tục chế giễu, “Em nghĩ mình vẫn còn đang ở thành phố D à? Thế mà lại dám đi quán bar cùng người đàn ông khác, em điên rồi à?”

Đôi mắt to tròn của Cố Niệm trừng lớn nhìn anh, vừa giận vừa thẹn, đưa tay tát bốp vào mặt anh, nói: “Anh đi ngay...”

Cốc nước trong tay anh xiêu vẹo, nước đổ xuống giường, ga giường ướt một mảng.

Cô đứng dậy, hai chân vừa tiếp đất mới phát hiện toàn không có sức lực, cả người đổ xuống. Tống Hoài Thừa giữ cô lại: “Cẩn thận...”

Cô dựa vào trước ngực anh.

“Cố Niệm, cuộc đời này, để anh sửa chữa lại những sai lầm của mình được không?” Bàn tay anh vuốt ve những sợi tóc mềm mại của cô.

Người Cố Niệm cứng đờ.

Tống Hoài Thừa nhìn cô, từng chút lại gần cô, hô hấp dồn dập, anh không để cho cô cơ hội suy nghĩ liền hôn xuống như mưa.

Tất cả giống như trong một giấc mơ. Cố Niệm hoảng hốt thấy mình trở về đêm tân hôn.

Cảm giác khô nóng, mồ hôi quyện vào nhau.

Cô rất muốn kêu lên nhưng lại không thành tiếng, cảm giác phập phồng như đang ở trên thuyền.

Một hồi tỉnh táo, một hồi lại say đắm.

Thời điểm anh tiến vào trong cô, cuối cùng cô cũng tỉnh mộng.

Một loạt cảm xúc trời dậy có sụp đổ, có tức giận, có không cam tâm. Cô hết sức giãy dụa, lấy chân đạp anh.

Tổng Hoài Thừa dịu dàng dỗ dành: “Niệm Niệm...”

Anh biết rõ những chỗ mẫn cảm của cô, không khỏi khiến cô chìm đắm trong dục vọng.

Cố Niệm nức nở nghẹn ngào, từng giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống: “Tổng Hoài Thừa anh là đồ trơ tráo!”

Khóe môi Tổng Hoài Thừa dừng lại ở cổ cô, khàn giọng nói: “Niệm Niệm, anh chưa từng có người nào khác, từ trước đến giờ đều là em.”

Lúc này, Cố Niệm chỉ cảm thấy buồn nôn.

Năm ngón tay của anh đan vào tay cô, nắm chặt lấy nhau.

Chương 53

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Sáng sớm, những tia nắng mặt trời len lỏi qua rèm chiếu vào trong phòng, mắt Tống Hoài Thừa giật giật. Mở mắt ra, cô thiếp đi giống như đêm qua, cô cuộn mình nằm ra mép giường, cách anh rất xa, chỉ cần hơi xoay người liền có thể rơi xuống đất.

Tống Hoài Thừa cau mày, ngấm nhìn bóng lưng của cô đến ngẩn ngơ.

Anh thấy có chút chán nản, ánh mắt cô nhìn anh tối hôm qua, làm cho anh tự nhiên cảm thấy bối rối. Anh thở dài một hơi, giúp cô thu dọn cốc chén, động tác cẩn thận từng tí một, chỉ sợ làm cô tỉnh giấc.

Phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, âm thanh không lớn, nhưng vẫn làm cho cô tỉnh giấc.

Đôi mắt vừa sưng vừa đỏ, hơi đưa tay lên, toàn thân cảm giác như vừa bị nghiền nát.

Tùng hình ảnh đêm qua ủa về, Cố Niệm níu lấy ga trải giường, khuôn mặt tràn đầy tức giận.

Tống Hoài Thừa tắm rửa sạch sẽ liền đi chân trần ra ngoài, anh vừa đi vừa lau tóc, nhìn thấy cô đang ngẩn ngơ ngồi ở đó, động tác hơi ngừng lại.

Cố Niệm chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại trên người anh.

Bốn mắt nhìn nhau, sâu thẳm trong đôi mắt cô hoàn toàn trống rỗng.

Yết hầu Tống Hoài Thừa như bị nước ấm đổ vào, không nói được lời nào.

Một buổi sáng tĩnh lặng.

Tống Hoài Thừa lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, nhanh chóng giấu đi những cảm xúc khác thường “Anh đã gọi đồ ăn, một lát nữa sẽ có người mang tới.” Anh ném chiếc khăn sang một bên, bước tới bên người cô.

Cố Niệm vô cùng cảm hận bộ dạng của anh lúc này.

“Chuyện tối hôm qua...”

“Quên đi!” Cô tức giận quát. Vừa mở miệng mới phát hiện cô bị khàn giọng.

“Em đừng tức giận.” Tống Hoài Thừa cười khỏ, “Niệm Niệm, chúng ta vẫn còn có hi vọng.” Ý muốn nói sau này anh và cô vẫn còn có thể quay lại với nhau.

Cố Niệm căng thẳng, biết rõ tình huống hiện tại, cô tiếp tục cãi nhau với anh cũng không có tác dụng, “Quần áo của tôi đâu?”

Sắc mặt Tống Hoài Thừa thoáng qua chút vui vẻ, đem áo choàng tắm đưa cho cô, không nói với cô chiếc váy kia hôm qua đã bị anh xé mất, ai bảo chiếc váy là do người đàn ông khác tặng cô.

Cố Niệm khoác áo choàng tắm, lặng lẽ xuống giường, bước vào phòng tắm.

Cô đứng dưới vòi hoa sen, nước ấm đập vào người, đầu óc trống rỗng.

Tống Hoài Thừa ngồi trên ghế salon, lắng nghe động tĩnh trong phòng tắm.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đã hơn nửa tiếng rồi, cô vẫn chưa ra ngoài. Tống Hoài Thừa sợ cô phát cáu, một mực không đi gõ cửa phòng tắm.

Hai người đang trong tình trạng giương cung bạt kiếm, anh sợ chỉ một hành động nhỏ cũng làm cho cô bùng nổ.

Lại kiên nhẫn chờ thêm một lát, cuối cùng anh cũng đi gõ cửa, bên trong không có phản ứng gì, anh đành phải đẩy cửa bước vào.

Phòng tắm bị hơi nóng bao phủ, Cố Niệm ngồi dưới nền đất, vẫn không nhúc nhích, làn da đã trở thành màu đỏ.

Tống Hoài Thừa mở cánh cửa thủy tinh, thấy ánh mắt thờ ơ của cô, nhất thời trong lòng anh tràn ngập tức giận, lại cố hết sức chịu đựng.

Anh không nói câu nào, tắt nước, cầm lấy khăn tắm ôm cô dậy.

Cố Niệm khôi phục lại bình tĩnh, “Anh lại muốn làm gì? Vẫn còn muốn nữa sao?”

Tống Hoài Thừa dừng bước, nhìn qua ánh mắt cô, “Nếu anh không vào trong, em muốn lăn ra ốm à?”

Cố Niệm cười khỏ trong lòng, “Tống Hoài Thừa, anh đã quên anh từng trăm phương ngàn kế sắp đặt chuyện của tôi sao? Anh từng bước lập ra kế hoạch chẳng phải vì muốn tôi rời khỏi anh hay sao?” Nỗi bi thương bao phủ lấy cô.

Đúng vậy, chính anh đã từng làm những việc như thế, nhưng nếu như có thể biết trước được mọi chuyện ngày hôm nay, anh nhất định sẽ không làm.

Thế nhưng trên đời này có ai có thể có năng lực tiên đoán trước mọi chuyện?

Cố Niệm ngồi trên giường, anh tựa vào mép giường, nét mặt anh tràn đầy ảm đạm.

Qua bốn năm, hơn một ngàn ngày, anh không có một ngày nào vui vẻ.

Người anh trả thù là ai? Là chính bản thân anh.

Cố Niệm hít sâu một hơi, “Tổng Hoài Thừa, ba năm sau cha tôi sẽ ra tù, nếu chúng ta ở bên nhau, anh nghĩ cảm giác của ông sẽ như thế nào? Lại để cho ông ngày nào cũng phải đối mặt với người con rể đã đưa ông vào tù, từng giờ từng phút đều như nhắc nhở ông về sai lầm trong quá khứ?” Cô xúc động nói.

Đáy lòng Tổng Hoài Thừa chua chát, anh biết rõ anh không bao giờ có thể ép buộc cô, ép buộc cô phải ở lại bên cạnh mình.

Cố Niệm thấy anh trầm mặc, cô ngừng lại một chút, “Thật ra anh và tôi đi tới tình trạng ngày hôm nay, không còn cần thiết phải quay lại. Chúng ta lấy lý do gì để ở bên nhau?”

“Không!” Tổng Hoài Thừa giật mình, không chớp mắt nhìn cô chằm chằm, “Anh không tin. Niệm Niệm, em không thể lừa gạt chính mình. Nếu như em buông bỏ tất cả, vì sao trong ví em còn kẹp tấm hình của anh? Vì sao trong lúc mơ em vẫn gọi tên anh?”

“Không thể tự lừa mình, cũng không được lừa gạt anh.” Tổng Hoài Thừa hít vào một hơi, nắm lấy tay cô.

***

Triển lãm tranh diễn ra vô cùng thuận lợi, dựa vào <Thính> mà thanh danh của cô lan truyền rất nhanh trong giới mỹ thuật tạo hình, trong nước cũng tiến hành hàng loạt hoạt động tuyên truyền. Cùng lúc đó, bối cảnh sau lưng của cô lại bị người khác bóc ra lần nữa.

Phương Hủ Hủ có chút lo lắng.

Lương Cảnh Thâm ngược lại rất bình tĩnh.

Phương Hủ Hủ nhìn ông có tâm tình đọc sách thì trong lòng càng thấy phiền muộn, cảm gổ ôm đập ông, “Anh nói xem phải làm gì bây giờ.”

Lương Cảnh Thâm lắc đầu nói: “Việc này không dễ giải quyết.”

“Cho nên mới cần anh suy nghĩ biện pháp.” Phương Hủ Hủ hô to.

Lương Cảnh Thâm đặt quyển sách xuống, cất gối ôm đi, mở miệng nói: “Anh nghe nói Tổng Hoài Thừa cũng đang ở bên kia.” Ông nhướn mày tự đắc, “Chắc hẳn cậu ta so với bọn mình càng lo lắng hơn.”

Phương Hủ Hủ bấu môi “Hừ, tất cả mọi việc đều do anh ta gây nên, tự làm tự chịu.”

Lương Cảnh Thâm đưa tay vuốt ve mái tóc ngắn bù xù của cô, ánh mắt chứa đựng sự nuông chiều, “Người ta cũng cam chịu. Phương, lần trước em đã đồng ý chuyện anh nói đúng không? Thứ sáu tuần này, gặp ở nhà hàng được không?”

Lương Cảnh Thâm có dự định đưa cô đi ra mắt cha mẹ ông, Phương Hủ Hủ lo lắng không yên, từ khi ở bên Lương Cảnh Thâm, chút can đảm của cô đã biến mất hầu như không sót tí gì. “Thứ bảy này em muốn dẫn Phán Phán đi chơi, ngắm cây phong. Oa, vô cùng quan trọng đấy.”

“Em nói vậy tức là việc đi gặp cha mẹ anh không quan trọng chút nào à?” Lương Cảnh Thâm đẩy kính mắt, rất để ý lời cô vừa nói.

Phương Hủ Hủ lập tức giơ hai ngón tay làm hình con thỏ, “Đợi Niệm Niệm về được không? Em vô cùng căng thẳng, muốn có người đi cùng.” Cô kẻ sát vào mặt Lương Cảnh Thâm.

Lương Cảnh Thâm hiểu rõ áp lực trong lòng cô, đành phải thỏa hiệp.

Phương Hủ Hủ cười vui vẻ, hôn ngay vài phát trên mặt ông, “Da của anh thật thích, tốt hơn nhiều so với da em, anh chăm sóc da kiểu gì thế?” Xoa xoa cái cằm của ông.

Lương Cảnh Thâm bị cô làm cho cạn lời.

Phán Phán đứng ở cửa phòng, bèn gọi khẽ: “Dì Hủ Hủ.”

Phương Hủ Hủ ngây người, “Chết rồi, vừa rồi đi không cẩn thận đập vào người chú, dì đang phải giúp chú mát xa.”

Phán Phán bước từng bước gần gũi đi tới, nhìn thấy Hủ Hủ xoa xoa mặt Lương Cảnh Thâm, cô bé cũng tò mò vươn tay, Lương Cảnh Thâm tiện thể bế cô bé lên.

Phán Phán cũng làm theo Hủ Hủ xoa bóp, bé nhăn mày.

Phương Hủ Hủ hỏi: “Con sao thế?”

Phán Phán nghĩ nghĩ, “Mặt chú Lương so với Tổng Hoài Thừa mềm hơn.”

Phương Hủ Hủ bật cười “Không phải mềm mại, là... lỏng lẻo! Haha cái này là do chênh lệch về tuổi tác, đừng chấp một lão già.”

Lương Cảnh Thâm nhìn viên tròn nhỏ bé trên người, có một cô con gái hẳn là thú vị, nhưng lại nhìn sang người bên cạnh, vốn là trẻ con, không thể mong đợi cô sinh ra một đứa trẻ.

Sau ngày hôm đó, Cố Niệm lại trở về phòng, một thân một mình, mơ màng.

Nguyễn Viễn Tích gọi điện thoại cho cô mấy lần đều không nhắc máy, anh ta đành phải tự mình đến. Bất gặp Tổng Hoài thừa ở cửa thang máy, ánh mắt hai người nhất thời giao nhau.

Ánh mắt sắc sảo của Nguyễn Viễn Tích quét đến vết cào ở cổ Tổng Hoài Thừa, không nhịn được khẽ cười một tiếng: “Hóa ra khẩu vị của Tổng tiên sinh nặng thật đấy.”

Tổng Hoài Thừa nhíu mày, “Anh tới tìm cô ấy à?”

Nguyễn Viễn Tích gật đầu: “Cô ấy không nhận điện thoại của tôi, tôi qua đây xem sao.” Anh ta có lẽ đã đoán được nguyên nhân vì sao rồi.

“Cô ấy đang ở trong phòng.” Tổng Hoài Thừa trầm giọng nói, mắt lộ ra vài phần lo lắng, “Nguyễn tiên sinh, làm phiền anh mang thứ đó vào cho cô ấy. Cô không ăn gì một ngày rồi.”

“Sao anh không tự mình đưa cho cô ấy?” Nguyễn Viễn Tích hỏi.

“Hiện tại cô ấy không muốn gặp tôi.” Tổng Hoài Thừa thoáng cảm thấy mất mát.

Nguyễn Viễn Tích đã hiểu, “Chỉ cần còn sống thì đều có hi vọng.” Anh ta nhận lấy đồ ăn. Anh ta có chút thông cảm cho hoàn cảnh của người này, tuy nhiên sự hâm mộ còn nhiều hơn, ít ra cả hai người bọn họ đều còn tồn tại.

Nguyễn Viễn Tích nhìn thấy Cố Niệm, cả người cô như một đóa bách hợp héo rũ, tóc tai bù xù.

“Cô ăn chút gì đi.” Nguyễn Viễn Tích nói.

Cố Niệm không muốn ăn, nhìn thấy anh ta từ đáy lòng cô lại cảm thấy tức giận, “Vì sao tối hôm qua anh lại gọi điện cho tên kia?”

Nguyễn Viễn Tích ngồi một bên, vuốt ngón tay mình, “Anh ta liên tục gọi điện thoại cho cô, tôi liền nghe máy. Lúc đấy tôi mà không nói mọi việc cho anh ta, không ngoài khả năng anh ta có thể giết tôi.”

Cố Niệm nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng cũng cảm thấy chán nản.

Cô cảm thấy thất bại, không biết phải làm gì tiếp theo.

“Cố Niệm, cô cần gì phải cố chấp như vậy?” Nguyễn Viễn Tích bình tĩnh nói.

“Anh không phải tôi, anh không hiểu được.” Cố Niệm hỏi ngược lại “Vậy còn anh? Anh không phải cũng thế sao? Vì một người đã khuất mà sống một thân một mình, sao anh không thông suốt đi?”

Sắc mặt Nguyễn Viễn Tích trở nên khó coi.

Cố Niệm nhìn thấy anh ta như vậy, “Rất xin lỗi.”

“Không có gì.” Nguyễn Viễn Tích nói, mắt nhìn xa xăm.

Sau khi xử lý xong việc ở triển lãm tranh, Cố Niệm liền mua vé máy bay, chuẩn bị về nước.

Bởi vì giữa đường xảy ra chuyện cùng Tống Hoài Thừa, tâm trạng cô vốn không tốt, bỏ qua ý định đi gặp bạn cũ.

Sau hôm đấy, cô cũng không gặp lại Tống Hoài Thừa. Nhưng ngày nào nhân viên phục vụ cũng đều gửi cho cô một bó hoa hồng. Tròn một tháng Cố Niệm cũng không cảm thấy có gì bất thường, về sau khi biết đó là do Tống Hoài Thừa sắp xếp, cô liền vứt hết toàn bộ.

Chuyện về nước, cô không nói với ai cả. Đêm trước ngày lên máy bay, cô mới báo với Nguyễn Viễn Tích.

“Nhanh thế sao!” Nguyễn Viễn Tích ngạc nhiên. “Sao không ở lại chơi thêm mấy ngày?”

“Không được rồi.” Cố Niệm lắc đầu “Tôi lo lắng cho con gái tôi.” Tuy ngày nào cũng trò chuyện qua điện thoại, nhưng cuối cùng cô vẫn rất nhớ Phán Phán.

Nguyễn Viễn Tích suy nghĩ một lát, “Đúng rồi, Chiêm Mỗ Tư tiên sinh hỏi cô có ý nguyện công tác tại Paris hay không?”

Cố Niệm không nghĩ nhiều, trầm giọng trả lời, “Giúp tôi cảm ơn ngài, nhưng tôi vẫn yêu thích quê hương của mình hơn.”

“Ok. Có cơ hội chúng ta sẽ gặp lại nhau trong nước.”

“Cảm ơn.” Cố Niệm thở dài.

Có ý định muốn trốn tránh, cũng không biết vì sao không tránh đi.

Cố Niệm lên máy bay, lập tức phát hiện ra Tống Hoài Thừa ngồi trong khoang hạng nhất. Cô nhanh chóng đi qua, không hề nhìn anh.

Cô chọn vị trí gần cửa sổ, vừa lên máy bay liền nhắm mắt lại ngủ.

Người bên cạnh ngồi xuống. Cô có cảm giác lạ lạ, nhưng cũng lười mở mắt nhìn.

Cô ngủ mơ màng, cảm thấy trên người dần trở nên ấm áp, giống như có người đắp chăn cho mình.

Máy bay gặp thời tiết xấu, đột nhiên hơi động.

Cố Niệm giật mình mở mắt, lúc này mới phát hiện người ngồi cạnh đã bị đổi.

Tống Hoài Thừa mở miệng bình tĩnh mà nói, “Gặp thời tiết xấu thôi, không có gì phải lo lắng.”

Cố Niệm nhìn chần lông trên người, cô rũ mắt xuống, quay mặt đi.

Tống Hoài Thừa mở miệng: “Muốn uống gì không?”

Cố Niệm âm thầm hít sâu một hơi, “Tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Im lặng trong chốc lát.

Tống Hoài Thừa chậm rãi mở miệng, “Nhưng anh đã đổi chỗ cho người ta, không thể ép người ta về lại như cũ được.”

Cố Niệm không muốn nói chuyện với anh.

Máy bay lại tiếp tục lắc lư.

Thực ra Cố Niệm rất sợ ngồi máy bay, hai năm qua xảy ra quá nhiều sự cố máy bay. Cô không dám suy nghĩ miên man, nghĩ quá nhiều trong lòng càng khó chịu.

Lúc này, tiếng của tiếp viên hàng không vang lên: “Thưa các quý ông quý bà, hiện tại chúng ta gặp phải tình huống khẩn cấp, phía trước có một luồng khí lạ, kính mong mọi người thắt chặt dây an toàn, không rời khỏi chỗ ngồi.”

Trên máy bay có người sợ hãi kêu lên.

Máy bay xóc nảy khoảng mười phút đồng hồ cũng chưa dừng lại.

Lúc này, phía sau anh và cô có một bé gái đột nhiên òa khóc: “Con sợ ...”

Bé trai ngồi cạnh nhanh chóng an ủi cô bé: “Không sao đâu, máy bay chính là phương tiện giao thông an toàn nhất.”

Cố Niệm căng thẳng, tại thời điểm khó khăn nhất, cô tưởng mình sẽ chết.

Nhưng bây giờ cô không thể chết được, cô phải sống, con gái cần có cô, còn có cha sẽ rất nhanh được thả, bọn họ một nhà đoàn tụ.

Đột nhiên tay của cô bị nắm chặt. Cô muốn rút tay về, anh lại nắm chặt hơn.

“Để anh giúp em.” Anh bình tĩnh nói bốn từ.

Cố Niệm thu lại cảm xúc, “Đừng chạm vào tôi.”

Tổng Hoài Thừa chán nản rút tay về.

Cố Niệm nhếch khóe miệng, “Tôi không sợ, cho dù tôi xảy ra chuyện gì, Hủ Hủ và di đều sẽ chăm sóc Phán Phán thật tốt. Số tiền anh đưa cho đủ đến khi Phán Phán trưởng thành.”

Ngực Tổng Hoài Thừa như bị dao đâm, “Nhưng anh rất lo lắng. Anh lo con không thấy cha mẹ sẽ khóc? Sợ về sau chồng con bé không đối xử tốt với con bé. Hơn nữa...”

“Trước năm bốn tuổi con bé không có anh vẫn có thể sống được, sau này cũng có thể.”

Tổng Hoài Thừa ghen hòng, sắc mặt rất khó coi, “Sự việc đưa bé anh rất xin lỗi em. Nếu lúc trước biết em có thai, anh sẽ...”

“Anh sẽ độc ác xuống tay, anh sợ sẽ có nhiều liên quan, giống như bây giờ. Bởi vì huyết thống mà anh không thể nào phủ nhận sự tồn tại của con bé.”

Tổng Hoài Thừa nghiêm nghị cắt ngang “Không! Phán Phán là con gái của anh và em. Anh ...yêu em.”

Hai người đang nói chuyện, máy bay đã đi qua khỏi khí lạ, tiếp viên hàng không vội vàng thông báo tin tức cho mọi người, mọi người cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Không khí lại náo nhiệt hẳn lên.

Tâm trạng Tổng Hoài Thừa lại không tốt chút nào.

Mười mấy tiếng giày vò khó khăn, Cố Niệm bày ra vẻ mặt như dì ghẻ, trong lòng Tổng Hoài Thừa run lên.

Sau khi máy bay hạ cánh an toàn, Tổng Hoài Thừa mở miệng, “Anh đỗ xe ở đây, để anh đưa em về.”

Đương nhiên Cố Niệm không đồng ý, “Không cần, tôi ngồi tàu cao tốc về.”

“Cố Niệm, em không thể tự làm khổ mình được. Từ sân bay đến trạm tàu cao tốc mất một tiếng. Đi thôi, để anh đưa em về, anh đảm bảo sẽ không động vào em.”

Cố Niệm lôi điện thoại ra, tranh thủ gọi cho Phương Hủ Hủ. Nhưng chờ hồi lâu cũng không ai nhấc máy. Cô thoáng cảm thấy ngạc nhiên.

“Không ai nghe máy à?” Tổng Hoài Thừa hỏi, “Phương Hủ Hủ có thể đang ở cùng với thầy hai người, không nhìn thấy điện thoại.”

“Sao anh biết được?” Cố Niệm tức giận hỏi.

Tổng Hoài Thừa sờ mũi, “Trước kia anh qua phòng tranh của em, thái độ của thầy em đối với Phương Hủ Hủ không giống với người bình thường.”

“Anh đúng là hòa nhãn kim tinh.” Cố Niệm châm chọc.

“Phương Hủ Hủ cũng rất có gan, thầy trò yêu nhau, lại là một giai thoại.”

Cố Niệm không để ý đến anh, điện thoại vang lên, là Phương Hủ Hủ gọi đến “Niệm Niệm, bọn mình đang ở bệnh viện.”

“Có chuyện gì thế?” Cố Niệm vội vàng hỏi thăm.

“Là Phán Phán, ngày hôm qua cô bé lên cơn sốt.” Phương Hủ Hủ không thể che dấu được sự tự trách.

“Cậu không cần quá lo lắng. Hủ Hủ, mình đã làm phiền cậu rồi.”

“Đừng nói mấy chuyện này, cậu nhớ chú ý an toàn.”

Tổng Hoài Thừa đã nghe hết cuộc điện thoại của cô, “Phán Phán sao thế? Sao lại ở trong bệnh viện?”

“Đi thôi.” Cô nói.

Phương Hủ Hủ cúp máy, thở dài một hơi, vẻ mặt lo lắng, “Thế này biết ăn nói với Niệm như nào đây?”

Chương 54

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Xe chạy rất nhanh. Tống Hoài Thừa nói: “Em đừng quá lo lắng, anh nghe nói trẻ con lên cơn sốt hoặc bị cảm là chuyện bình thường, đến khoảng 6-7 tuổi thì sẽ không thể nữa.”

Cố Niệm thở ra một hơi, “Anh không biết đâu, Phán Phán từ khi sinh ra đã thường xuyên mắc bệnh.” Mấy năm nay cô đã quen với việc đó.

Tống Hoài Thừa khẽ cắn môi, “Trước kia con cũng hay thế sao?”

Cố Niệm nghiêng đầu nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ, cô nheo mắt lại, “Trước kia sao...” Cô cũng không muốn nhớ lại. “Con bé bị sinh non, đến giữa tháng thứ bảy tôi bị động thai, tình huống lúc đó rất nguy cấp, chỉ có thể chọn giữ lại mẹ hoặc đứa bé.”

Tống Hoài thừa hỏi: “Em đã chọn ai?”

Cố Niệm im lặng không trả lời câu hỏi của anh, “Rất may lúc đấy có Diệp Thanh bên cạnh, tôi cảm thấy rất yên tâm. Vì thế, suốt đời này tôi đều biết ơn anh ấy. Nếu không có anh ấy, tôi và Phán Phán có lẽ đã sớm không còn trên đời.”

Trong mắt Tống Hoài Thừa chứa sự chua xót, anh cảm thấy vô cùng khó chịu. Anh có thể tượng ra những khó khăn lúc đó mà cô phải chịu. Trong khoảnh khắc lưỡng lự ấy, chắc chắn cô sẽ lựa chọn giữ lại đứa bé. Cô vô cùng yêu mến nó.

“Lục Diệp Thanh ...” Tống Hoài Thừa ghen hòng, không nói gì nữa, anh nợ anh ta, có lẽ cả đời này cũng không trả hết được. Trong số tất cả mọi người trên thế giới này, người anh không muốn nợ nhất lại chính là anh ta.

Một điều không thể nào thay đổi được, anh và anh ta là anh em cùng cha khác mẹ.

Cố Niệm nhẹ nhàng nói: “Cho nên anh không động đến anh ta, tôi rất cảm ơn anh. Lục Diệp Thanh là người tốt.”

Tống Hoài Thừa không thích cô nhắc đến anh ta, “Hôm qua, anh gọi cho Phán Phán, con bé oa oa nói chuyện, tại sao bây giờ một chữ cũng không nói được?”

Nói đến chuyện này, Cố Niệm cũng rất lo lắng.

Tổng Hoài Thừa nhìn thoáng qua sắc mặt cô, “Em đừng quá lo lắng, hai ngày nữa chúng ta lại đưa con đến gặp bác sĩ.”

Cố Niệm ừ một tiếng.

Vì một chữ “ừ” của cô, tâm trạng Tổng Hoài Thừa bỗng chốc lại trở nên vui vẻ.

Hai người đi từ sân bay thành phố S đến thành phố D mất 2 tiếng, lúc đến bệnh viện đã là 9h tối.

Đi liên tục như vậy có cảm giác mệt mỏi, mà trong lòng hai người chỉ mãi lo đến đưa trẻ. Vào phòng bệnh, Phán Phán đã đi ngủ rồi, Phương Hù Hù và Lương Cảnh Thâm đều đang ở đó.

“Phán Phán sao rồi?” Cố Niệm mở miệng hỏi.

Phương Hù Hù kéo tay Lương Cảnh Thâm, sắc mặt lo lắng.

Lương Cảnh Thâm bước lên phía trước, “Cố Niệm, em hãy nghe thầy nói.”

Cố Niệm có một dự cảm không tốt.

“Phán Phán hôm trước bắt đầu lên cơn sốt, chỉ sốt nhẹ nhẹ, bọn thầy liền giúp con bé hạ sốt. Ngày hôm qua đột nhiên sốt cao, Hù Hù đưa con bé tới bệnh viện. Lúc đấy đã tối, cô bé bắt đầu không nói nên lời.” Lương Cảnh Thâm rất khó khăn mới nói được câu cuối cùng.

Cố Niệm không đứng vững được nữa, Tổng Hoài Thừa vội vàng đỡ lấy cô, “Sao lại không nói được?”

Sắc mặt Lương Cảnh Thâm nặng nề, “Hiện tại bác sĩ đã cố hết sức để tìm nguyên nhân, cuối cùng vẫn không tra ra được gì.”

Mặt Tổng Hoài Thừa tái mét, trong lòng anh cũng tràn đầy lo lắng, nhưng buộc phải nhẫn nhịn, “Phán Phán không sao đâu, đợi con bé khỏe sẽ nói chuyện lại như bình thường.”

Phương Hù Hù gật đầu, “Đúng vậy, mình đã hỏi qua, cũng có đứa trẻ phát sốt bị nghẹn họng, hai ba ngày sau lại có thể nói được bình thường.”

Bây giờ dù mọi người có nói gì đều nghe không lọt tai, không thể nào bớt lo lắng.

Cố Niệm mở miệng một cách trống rỗng “Hủ Hủ, cậu và thầy Lương về nghỉ ngơi đi, đêm nay để bọn mình trông Phán Phán.”

“Cậu vừa xuống máy bay, để mình ở lại với cậu.” Phương Hủ Hủ nói.

Lương Cảnh Thâm kéo tay cô, “Nghe theo Cố Niệm đi. Chúng ta về trước đi, em đã thức trắng một đêm rồi. Hôm nay về nghỉ, mai lại thay Cố Niệm. Nghe lời anh.”

Phương hủ Hủ gật đầu, nhìn Tống Hoài Thừa, ra hiệu cho anh.

Tống Hoài Thừa tiễn hai người ra ngoài.

“Cô muốn nói gì?” Khuôn mặt Tống Hoài Thừa vốn lạnh lùng bây giờ lại tràn đầy âu lo.

“Có một số điều tôi không muốn nói trước mặt Cố Niệm.” Phương Hủ Hủ căng thẳng, “Bác sĩ muốn chúng ta chuẩn bị tư tưởng cho tốt.”

“Chuẩn bị tư tưởng cho việc gì?” Tống Hoài Thừa nóng nảy.

“Anh bình tĩnh lại đi, anh muốn Cố Niệm nghe được à?” Phương Hủ Hủ giữ chặt lấy tay anh, “Thân thể Phán Phán vốn không tốt, đây cũng là chuyện sớm muộn sẽ xảy ra.” Nước mắt cô nhịn không được rơi xuống, “Lục Diệp Thanh đã nói rồi.”

“Cô nói gì? Lục Diệp Thanh rốt cuộc đã nói gì?” Tống Hoài Thừa hỏi.

Phương Hủ Hủ nắm chặt tay, “Thuốc năm đó anh cho Cố Niệm uống có vấn đề.”

Rất lâu rất lâu sau đó, Tống Hoài Thừa mới tìm lại được giọng nói của mình, linh hồn giống như bị hút ra, máu toàn thân ngưng đọng lại, mỗi lần hít thở đều cảm thấy lực phủ ngũ tạng đau đớn.

Tự làm tự chịu.

Là báo ứng. Đây là báo ứng mà ông trời ban cho anh sao?

Phương Hủ Hủ đỏ mắt, “Hơn nửa năm đó khi Cố Niệm sinh con, ra rất nhiều máu làm thân thể bị tổn thương, về sau rất khó có con.”

Tống Hoài Thừa mặt trắng bệch không còn giọt máu, “Cô ấy có biết không?”

“Cô ấy biết rõ thân thể mình về sau sẽ không thể sinh con được nữa, nhưng lại không hề biết thuốc anh cho cô ấy uống có vấn đề, chúng tôi sợ cô ấy đau khổ, cho nên vẫn nhất quyết không nói cho cô biết.”

Hành lang tĩnh lặng không nghe được bất kì tiếng động nào.

“Tại sao lại thế?” Tống Hoài Thừa hồn bay phách lạc lảo bầm.

Trong nội tâm Phương Hủ Hủ có rất nhiều oán hận, nhưng nhìn thấy phản ứng của Tống Hoài Thừa giờ phút này, cô không nói được gì nữa.

Thật ra anh cũng là một người đáng thương.

Cô cùng Lương Cảnh Thâm rời khỏi bệnh viện.

Phương Hủ Hủ nặng nề thở dài một hơi, “Có tình cảm cũng không nhất định có thể thành người một nhà.”

Lương Cảnh Thâm không muốn cô bị quan như thế, “Mỗi người đều có duyên phận của riêng mình, câu chuyện vẫn còn tiếp diễn, không ai có thể đoán trước được kết cục.”

Phương Hủ Hủ nắm lấy tay ông, đầu tựa lên vai ông, cảm thấy an tâm. Cô cũng rất mệt mỏi, nhưng người đàn ông này sẽ vì cô mà chống đỡ một khoảng trời.

Tống Hoài Thừa không biết đã đứng như thế bao lâu, trên người anh tràn đầy hơi lạnh. Khi đi vào trong phòng, Cố Niệm đang ngồi ở mép giường, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phán Phán.

Anh thở ra một hơi, đi đến cạnh cô.

Cố Niệm có cảm giác có gì đó lạnh lạnh tiến lại gần mình, cô có điều muốn nói lại không nói được gì.

Dưới ánh đèn mờ lung, hai người đều đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Cho đến khi tiếng chuông điện thoại của Tống Hoài Thừa vang lên, là điện thoại của Tang Vân Đồng Đồng.

Anh ra ngoài nghe điện thoại.

“Hoài Thừa, không phải con nói là tối nay lên máy bay à? Sao đến bây giờ vẫn chưa về?”

“Tối nay con có việc bận không về được.”

Trong lòng Tang Vân Đồng Đồng cảm thấy khó chịu, bà biết rõ con trai đang giữ thái độ xa cách với bà. Tuy nhiên, bà rất cố gắng để sửa chữa mối quan hệ mẹ con này, không biết

vì sao vẫn không có kết quả.

“Đúng rồi, lâu rồi mẹ không gặp Phán Phán. Con xem thử hai ngày nữa đưa con bé về đây được không?”

“Con có chút việc bận. Qua mấy ngày rồi nói sau.”

“Vây cũng được. Con đừng làm việc quá sức, nhớ chú ý sức khỏe.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Tang Vân Đồng cau mày, cũng không biết tình hình bọn họ ở Paris thế nào rồi.

Đóa Đóa hỏi, “Anh trai không về à?”

Tang Vân Đồng nhìn con gái, “Đúng thế, anh có chút việc bận.”

“Bận bịu chỉ là cái cớ. Anh lại ở cùng mẹ của Phán Phán rồi. Anh theo đuổi người ta à?”

“Nói lung tung. Không được nói như thế trước mặt anh con.”

Đóa Đóa lè lưỡi, “Con biết ngay mà.”

“Đã thế, mai mẹ đưa con đi gặp Phán Phán, con mau ngủ sớm đi.”

“Hừ, từ sau khi đó, mẹ không thích con nữa, mẹ chỉ thích anh trai.”

Tang Vân Đồng bị lời của cô bé chọc đến nổi bật cười, “Thời gian mẹ ở cùng anh trai rất ít, con đây. Đã thế, mẹ yêu con nhất.”

Đóa Đóa chớp mắt mấy cái, “Con hay nói đùa thôi. Công bằng mà nói, mẹ nhớ yêu chiều anh hơn một chút nhé. Anh trai thật đáng thương, không có cha, mẹ của Phán Phán cũng không cần anh, aizzz.” Cô bé khẽ thở dài.

Trẻ con ăn nói vô tư. Nhưng những lời này vào tai Tang Vân Đồng lại không đơn giản như thế.

Tống Hoài Thừa và Cố Niệm một đêm không ngủ, hôm sau tinh thần hai người đều không tốt.

Phán Phán mở mắt ra nhìn thấy hai người, không nén nổi vui vẻ, tuy nhiên lại không nói được, miệng a a đóng mở.

Cố Niệm không ngăn được nước mắt, lại cố hết sức tươi cười, “Ồn rồi, mẹ cùng cha sẽ luôn ở đây với con, bây giờ con nghỉ ngơi thật tốt. Muốn gì cứ dùng cứ chỉ để nói cho mẹ.”

Phán Phán liên tục gật đầu, khoa tay múa chân, “Mẹ ở Paris có vui không?”

“Rất vui, mẹ mang về rất nhiều quà nhé.” Cô vừa nói vừa lấy quà ra, “Đây là tháp Eiffel.”

“Thật đẹp. Ôi!” Phán Phán yêu thích không buông tay.

Tổng Hoài Thừa đang đứng ở một bên, cũng vội vàng nói, “Cha mua chocolate cho con này.”

Mắt Phán Phán lập tức sáng lên, Tổng Hoài Thừa nhanh chóng lấy ra.

Cố Niệm nhú mồm, “Cổ họng con bé hiện tại chưa khỏe, tôi chưa muốn cho con ăn.”

Phán Phán bĩu môi, vẻ mặt đáng thương nhìn Cố Niệm.

Tổng Hoài Thừa cầm chocolate, lại nhìn khuôn mặt của con gái, tim như bị dao cắt, “Để cha đi hỏi bác sĩ.”

Phán Phán liên tục gật đầu.

“Quý nhỏ tham ăn.” Cố Niệm véo cái mũi nhỏ nhắn của bé.

Chỉ một lát sau, Tổng Hoài Thừa trở về, “Bác sĩ nói là có thể ăn từng chút một.”

Lúc này Cố Niệm mới đồng ý.

Tổng Hoài Thừa bẻ ra một miếng nhỏ.

Phán Phán cầm trong tay, mắt cong thành hình lưỡi liềm.

Tổng Hoài Thừa chăm chú nhìn con bé, nhưng trong lòng lại không tránh khỏi thấy khó chịu.

Cô bé ăn từng chút một, ăn rất thỏa mãn. Anh đưa tay lau khóe miệng con bé, trong lòng âm thầm nói: “Thật xin lỗi Phán Phán, là cha có lỗi với con.”

Cố Niệm đứng lên, “Tôi đi vệ sinh một lát, anh trông con nhé.” Cô nói với Tổng Hoài Thừa.

Cố Phán ăn hết sạch chocolate, vẫn còn chưa thỏa mãn, liếm liếm ngón tay.

Tổng Hoài Thừa rút tay cô bé ra, “Mất vệ sinh.”

Cô bé giơ ngón tay lên chỉ hộp chocolate, ánh mắt như muốn nói: “Cháu muốn ăn nữa.”

Tổng Hoài Thừa rôi rắm, một bên là Cố Niệm, một bên là con gái.

“Cháu đang bị ốm, thế mà muốn ăn một miếng chocolate cũng không được, thật đáng thương.” Phán Phán khoa tay múa chân.

Tổng Hoài Thừa bẻ thêm một miếng nữa, “Ăn nhanh lên, mẹ con sắp về rồi, đừng để mẹ nhìn thấy.”

Phán Phán cười khanh khách, hương thơm chocolate nguyên chất, cô bé cắn một miếng.

Tổng Hoài Thừa sốt ruột, “Con ăn nhanh lên, đừng để mẹ phát hiện, không thì mẹ sẽ tức giận.”

Phán Phán vừa định nói gì đấy, Cố Niệm đã quay về, cô bé vội vàng báo với Tổng Hoài Thừa.

Tổng Hoài Thừa vừa quay mặt lại đã nhìn thấy khuôn mặt sa sầm của cô, anh nhanh chóng cầm lấy tay Phán Phán còn đang cầm mẫu chocolate thừa. “Được rồi, cha cho con ngửi mùi chocolate.”

Phán Phán rất phối hợp, hít sâu một cái.

Tổng Hoài Thừa giải thích: “Anh chưa cho con bé ăn, chỉ cho con bé ngửi một chút.”

Cố Niệm nhú mày, nhưng không nói thêm gì.

Tổng Hoài Thừa ở cùng Phán Phán cho đến trưa, đến khi ăn cơm xong anh mới đi, “Anh có chút việc, buổi tối lại đến thăm con.”

Cố Niệm nói một cách yếu ớt: “Anh không đến cũng không sao.”

Tổng Hoài Thừa giật giật khoe miệng đắng chát, “Chốc nữa Phương Hủ Hủ tới, em nên ngủ một chút đi.” Hai quầng mắt cô thâm sì, Tổng Hoài Thừa rất đau lòng, tuy nhiên lại không thể làm gì.

***

Từ sau khi ly hôn, cùng với vài người góp vốn mở công ty Internet, với năng lực của anh, công ty đã đi vào ổn định.

Lúc Tổng Hoài Thừa đến, mọi người đang họp. Từ Hành ra ngoài trước, đưa anh vào văn phòng.

Tổng Hoài Thừa nhìn văn phòng hiện tại của anh so với ở Vạn Thiên nhỏ hơn một nửa, anh híp híp mắt, đối mặt với anh ta, “Tôi hỏi cậu, năm đó loại thuốc đưa cho Cố Niệm uống rốt cuộc có chuyện gì?” Anh nhìn anh ta, mắt tràn ngập lửa giận.

Từ Hành nhíu mày, “Đây là lần thứ hai cậu hỏi tôi, cậu biết rồi còn gì?”

Tổng Hoài Thừa dồn sức nhấc tay lên, đánh vào ngực anh ta, “Vì sao? Vì sao lại đưa cho cô ấy dùng loại thuốc đó? Cậu đã nói là thuốc không có tác dụng phụ đúng không?”

Từ Hành lĩnh trọn mấy đấm của anh, quỳ xuống mặt đất, ngực đau đớn, “Cậu hỏi tôi vì sao?” Anh ta từ từ đứng lên, ánh mắt sâu xa, “Bởi vì khi đó Hào Hào đã trở về rồi.”

Tổng Hoài Thừa đỏ mắt, nắm chặt tay thành nắm đấm, trong lòng dao động mãnh liệt, “Từ Hành, cậu có lương tâm hay không? Cậu có biết thuốc kia gây tổn thương đến cơ thể cô ấy thế nào không?”

“Tôi đã hỏi cậu trước.” Từ Hành đưa tay gạt đi tơ máu ở khóe miệng.

Đúng vậy, anh ta đã từng nói thuốc có tác dụng phụ.

“Lúc đó chính cậu đã lựa chọn.”

“Cậu không hề nói tác dụng phụ là gì. Đồ khốn.” Tổng Hoài Thừa lại ra tay.

Lúc này anh ta không để bị đánh như thế nữa, bắt đầu phản kích, “Hoài Thừa, bốn năm nay quan hệ của cậu và Hào Hào là như thế nào?”

“Đây là chuyện của tôi và cô ấy, không liên quan đến cậu.” Tổng Hoài Thừa đánh một quyền, “Vì Chu Hào Hào mà cậu lừa dối tôi? Từ Hành, chúng ta có phải là anh em không vậy?”

Từ Hành đá một cước, “Tổng Hoài Thừa, cậu cũng không phải người tốt.”

Văn phòng bỗng chốc trở nên lộn xộn.

Hai người đánh nhau đến lúc mệt mới dừng lại, ngồi lên salon.

Tổng Hoài Thừa thở phì phò. Anh biết đây chính là gieo gió gặt bão, lòng anh đau đớn, nghĩ đến Cố Niệm, nghĩ đến Phán Phán, “Phán Phán có lẽ không thể nói chuyện được nữa.” Nói xong, anh đứng dậy rời đi.

Khi Tổng Hoài Thừa trở lại bệnh viện, bộ dạng của anh làm Cố Niệm hoảng sợ. Mặt anh chỗ tím chỗ xanh, khoe miệng cũng có vết máu, quần áo lộn xộn .

Phương Hủ Hủ sững sờ, “Anh gặp cướp à?”

Tổng Hoài Thừa từng bước từng bước đến bên cạnh Cố Niệm, mỗi bước chân đều cực kì khổ sở, bởi anh không biết tiếp theo anh sẽ phải đối mặt với điều gì.

“Phương Hủ Hủ, phiền cô đưa Phán Phán ra ngoài một lát.”

Phương Hủ Hủ bị khí thế của anh làm cho giật mình, không nói gì đưa Phán Phán ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn cô và anh.

“Anh làm sao thế?” Cố Niệm nhú mào.

Tổng Hoài Thừa nắm chặt tay đến mức xương gò lên, anh mạnh mẽ kéo cô vào ngực, “Biết làm thế nào bây giờ? Anh cũng không thể nào tự tha thứ cho chính mình.” Hiện tại, anh đã rơi vào hoàn cảnh tiến hay lùi cũng không được.

Chương 55

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Càng thêm hối hận, càng thêm áy náy, mọi việc anh làm hôm nay đều vô ích.

“Hoài Thừa...” Cô gọi tên anh, dịu dàng mà lưu luyến, “Anh không cần phải thế.” Cô buông lỏng hay tay đang run rẩy.

Tổng Hoài Thừa ôm cô thật chặt, “Nếu bây giờ anh nói anh yêu em, em có tin anh không?” Anh không dám nhìn vào mắt cô.

Khóe miệng Cố Niệm thoáng run run, cô mỉm cười, đẹp đến động lòng người.

Cô nhẹ nhàng hít một hơi, “Tôi tin.” Chính vì vậy nhiều năm qua, cô chưa từng hận anh.

Chỉ có thể trách ông trời thích trêu trọc người khác.

Trên mặt Tổng Hoài Thừa tràn ngập vẻ xúc động cùng bất đắc dĩ. Anh nhắm mắt lại, giấu đi đau khổ trong lòng.

Trong suốt bốn năm anh chỉ yêu duy nhất một người phụ nữ là Cố Niệm.

Mắt Cố Niệm chưa xót, cô cũng biết, biết rõ sự đau khổ của anh, biết rõ trong lòng anh có sự đấu tranh mãnh liệt.

Đúng vậy, Tổng Hoài Thừa yêu Cố Niệm.

“Không thể quay lại được sao?” Tổng Hoài Thừa khàn giọng hỏi: “Thật sự không thể quay về như trước được sao?”

Cố Niệm chớp chớp mắt, nước mắt chảy qua khóe mắt, “Anh buông tay đi.”

Buông bỏ cơ hội quay trở lại.

Tương lai cũng sẽ ổn thôi.

“Được.” Rất lâu sau, cuối cùng anh chỉ nói một từ. Anh lùi về phía sau từng bước một, nhìn thẳng vào mắt cô, nhiều năm qua đi, cô vẫn không thay đổi chút nào.

Tổng Hoài Thừa lưu luyến ngắm nhìn khuôn mặt cô, hiện tại cô muốn gì anh cũng đồng ý. Tuy không thể quay trở lại, nhưng ít nhất anh vẫn đang ở bên cô.

Phương Hủ Hủ dắt Phán Phán đi đến vườn hoa nhỏ ở dưới tầng, hiện giờ cũng có rất nhiều người đang đi dạo.

Phán Phán im lặng một lát, liền quay đầu hỏi, “Chú và mẹ đang cãi nhau à?”

Phương Hủ Hủ sững sốt: “Ai bảo con thế?”

Phán Phán liếc mắt nhìn quanh, khoa tay múa chân, “Sắc mặt Tổng Hoài Thừa rất tệ.”

Phương Hủ Hủ xoa xoa đầu cô bé, “Phán Phán có thích chú không?”

“Ai cơ à?” Phán Phán biết rồi còn cố tình hỏi.

Phương Hủ Hủ khẽ cười, “Tổng Hoài Thừa ý.”

Phán Phán cúi đầu xuống, im lặng trong chốc lát, lại khoa tay múa chân nói, “Con biết rõ chú chính là cha con, cha rất tốt với con. Nhưng cha và mẹ đã ly hôn. Dì Hủ Hủ, cha và mẹ không thể ở cùng nhau được à? Nếu con muốn hai người quay lại có được không à?”

Phương Hủ Hủ nhếch miệng, “Phán Phán, chuyện của người lớn rất phức tạp, có đôi lúc cha và mẹ buộc phải tách nhau ra, nhưng hai người họ sẽ mãi mãi yêu thương con.”

Phán Phán thờ dãi: “Thật đáng ghét.”

Hai người tiếp tục đi dạo. Đi đến một con đường nhỏ, một người phụ nữ xinh đẹp bất chợt đi tới chỗ họ.

Sắc mặt Phương Hủ Hủ thay đổi, tầm mắt hai người giao nhau.

Người phụ nữ kia cũng nhìn thấy cô, đi một mạch đến chỗ hai người. Lòng bàn tay Phương Hủ Hủ đỏ mề hôi.

Người phụ nữ xinh đẹp dừng bước, “Phương...”

Phương Hủ Hủ sợ hãi, “Xin chào.”

Người phụ nữ thâm đánh giá Phương Hủ Hủ, trong lòng rối loạn, cô gái trước mặt chính là người yêu của chồng cũ cô ta. Trông hoàn toàn trái ngược với tiêu chuẩn của Lương Cảnh Thâm.

Chẳng nhẽ bởi vì hai người cùng đam mê hội họa nên có tiếng nói chung?

Phương Hủ Hủ biết rõ cô ấy chính là vợ trước của Lương Cảnh Thâm. Hai người này đều là học sinh ở đại học D, đợt kỉ niệm 90 năm thành lập đại học D hai người đều tham gia, Phương Hủ Hủ đã xem ảnh của cô ấy, chỉ liếc nhìn liền ghi nhớ trong lòng.

Cô ấy tên là Hàn Tường Dung, đã từng là phóng viên thời sự ở thành phố D, đảm nhiệm công việc tuyên truyền thông tin.

Hàn Tường Dung cong môi, “Hiện giờ tôi có chút việc, khi nào có thời gian chúng ta có thể gặp nhau một chút không?”

Gặp cô? Có nhầm không? Gặp cô để làm gì?

Phương Hủ Hủ sững sờ mà gạt đầu, “Hẹn gặp lại.”

Phán Phán cảm nhận được sự thay đổi của cô, “Dì, người đó là ai vậy?”

Phương Hủ Hủ thở ra một hơi, cô cảm thấy sức lực toàn thân đều bị hút cạn “Phán Phán, con cảm thấy dì và cô ấy ai đẹp hơn?”

Phán Phán giơ ngón tay lên chỉ về bóng lưng Hàn Tường Dung.

Phương Hủ Hủ cười, “Con đúng là thật thà. Chúng ta quay về thôi.”

Phán Phán vội vàng an ủi cô, “Không sao đâu, dì chỉ hơi lùn một chút, hơi béo một chút, quần áo hơi xấu một chút, còn lại gì cũng tốt.”

Phương Hủ Hủ muốn phun ra một ngụm máu, “Dì sẽ coi như không nghe thấy lời con nói.” Cô gãi gãi đầu, “Con giống cha con y như đức.” Trước kia cô cũng từng bị sự độc miệng của Tổng Hoài Thừa làm cho tổn thương.

Cô đúng là mắc nợ cha con nhà bọn họ, cũng không biết hai người kia đã nói gì rồi.

Khi hai người trở lại phòng bệnh, Tổng Hoài Thừa đã ra ngoài.

“Ồ anh ta đâu rồi?” Phương Hủ Hủ hỏi.

“Về rồi.” Giọng Cố Niệm có chút sứt sứt.

Phương Hủ Hủ nghe liền biết cô vừa khóc xong, cũng không dám hỏi thêm gì nữa.

***

Xế chiều, Tang Vân Đồng đến nhà trẻ của Phán Phán, gặp cô giáo của Phán Phán bà mới biết, Phán Phán không đi học.

“Cô giáo, tôi là bà nội của Phán Phán, mới từ Mỹ trở về. Đứa trẻ là do mẹ chăm sóc, hôm nay tôi đến thăm nó.”

Cô giáo gật đầu, “Bạn nhỏ Cố Phán bị sốt từ 2 ngày trước, xin phép nghỉ nên hôm nay không đi học ạ.”

Tang Vân Đồng nhíu mày, “Lên cơn sốt sao?”

“Đúng vậy ạ. Di cô bé gọi điện đến xin phép, hình như còn phải vào viện.”

Cô giáo hơi nghi ngờ, người này là bà nội của bé ư? Không phải lừa đảo chứ?

Mặt Tang Vân Đồng biến sắc, “Hóa ra là thế. Đã làm phiền cô giáo rồi.”

Tang Vân Đồng dắt Đóa Đóa ra khỏi nhà trẻ.

“Mẹ, Phán Phán mắc bệnh rồi, chúng ta mau đến thăm bé đi.”

Tang Vân Đồng thoáng suy nghĩ, lấy điện thoại ra gọi cho Cố Niệm.

Cố Niệm đang gọt táo, cô vội vàng đặt quả táo xuống, thấy người gọi đến là Tang Vân Đồng, cô ngập ngừng nghe máy, “Bác gái..”

“Cố Niệm, bác nghe nói Phán Phán bị ốm. Bác với Đóa Đóa muốn đến thăm con bé.” Bà nói thẳng.

Cố Niệm nhìn Phán Phán đang ngồi trên giường đọc truyện, dọ dự một chút mới nói, “Bọn cháu đang ở bệnh viện nhi thành phố.”

“Được rồi, bác sẽ đến ngay.” Tang Vân Đồng cúp máy, lập tức lái xe tới bệnh viện.

Vì thời gian ở cùng nhau quá ngắn ngủi, tình cảm Cố Phán dành cho bà nội cũng không có gì đặc biệt.

Tang Vân Đồng mang theo một đồng hồ ăn ngon đến, “Phán Phán, sao con lại lên cơn sốt? Đã rất lâu rồi bà chưa gặp con.”

Đóa Đóa ngồi xuống bên mép giường, nhìn Phán Phán, “Cháu gái, cháu đã khỏe hơn chưa?”

Phán Phán lắc đầu, tủi thân mà khoa tay múa chân.

Đóa Đóa mở trừng mắt, “Cháu gái, sao phải dùng tay để nói?”

Tang Vân Đồng quay đầu nhìn Cố Niệm, Cố Niệm giải thích: “Phán Phán bị sốt nên tạm thời cổ họng bị nghẹn ạ.”

“Đến bao giờ thì có thể nói bình thường?” Tang Vân Đồng khẩn trương hỏi.

Cố Niệm nắm chặt tay, “Bác sĩ không nói ạ.”

Mặt Tang Vân Đồng biến sắc, mày cau lại, “Tại sao lại nghiêm trọng thế? Cháu...” Bà vốn định nói là cô chăm sóc con mình như nào, nhưng nghĩ lại đến khoảng thời gian Cố Niệm đi công tác không ở bên con.

Đóa Đóa vui mừng “Phán Phán, cháu xem cô làm đúng không? Đây là nhà... Đây là I love you...” Đóa Đóa vui vẻ khoa tay múa chân.

Phán Phán gật đầu, “Đúng vậy.”

Đóa Đóa cười không ngừng, “Cháu gái, mai cô lại tới tìm cháu, cô muốn cháu dạy thêm cho cô.”

Tang Vân Đồng cắn môi, “Hoài Thừa có biết không?”

“Biết rõ.”

“Hai người, tại sao không một ai nói với bác? Đứa nhỏ gặp chuyện như vậy.” Tang Vân Đồng nhìn khuôn mặt hiền lành của Cố Niệm, trong lòng phiền muộn, “Cố Niệm, dù bận đến mấy cũng không thể bỏ mặc con mình, bạn bè cháu cũng không có máu mủ với đứa trẻ.”

Cố Niệm cười khổ, trong lòng đau đớn vô cùng, “Thưa bác, cháu đã biết.” Cô thu lại sắc mặt, “Ba năm nay cuộc sống của bọn cháu đều như thế, sức khỏe Phán Phán không tốt, phát bệnh cũng là chuyện thường xuyên xảy ra.” Cô không để mặc bất cứ ai mắng chửi bạn bè của cô. Hơn nữa, lúc Phán Phán khó chịu, những người có quan hệ máu mủ với nó đang ở đâu?

Tang Vân Đồng nghẹn họng, sắc mặt trầm xuống.

Tang Vân Đồng đi tới chỗ ở của Tống Hoài Thừa, nói với anh, “Mẹ vừa đến bệnh viện thăm Phán Phán.” Sắc mặt của bà không tốt, “Sao con lại không nói cho mẹ? Rằng Phán Phán đã mất giọng rồi.”

Tống Hoài Thừa nhú mày.

“Tại sao mấy ngày rồi vẫn chưa khỏi? Con đã hỏi bác sĩ chưa?”

“Thật ra từ trước đến giờ Phán Phán cũng không nói được, gần đây mới có chuyển biến một chút.” Tống Hoài Thừa hơi mệt mỏi, anh đưa tay dụi mắt.

Tang Vân Đồng đương nhiên không biết chuyện này, “Tại sao lại thế? Sao con không nói cho mẹ?”

Tống Hoài Thừa nhếch miệng, lạnh lùng không có chút ảm áp nào, “Tang phu nhân, những năm gần đây mẹ có biết gì không? Việc của Phán Phán không cần mẹ phải lo, việc của con cũng không cần mẹ nhúng tay vào. Con và Hảo Hảo không thể đến bên nhau, mẹ làm ơn đừng để Hảo Hảo xuất hiện trước mặt con nữa.”

Trong ngực Tang Vân Đồng chất chứa đầy sự tức giận, “Mẹ chỉ muốn tốt cho con.”

“Con đã sắp 30 rồi. Không phải là đứa trẻ 3 tuổi.” Tống Hoài Thừa lạnh giọng trả lời. “Con đã sớm qua cái tuổi cần mẹ chăm bẵm từng chút một.” Lúc anh cần đến sự chăm sóc của mẹ, mẹ lại là người bỏ rơi anh.

Bây giờ, anh không cần.

Mặt Tang Vân Đồng trắng bệch, Đóa Đóa vui vẻ đi đến, không để ý đến bầu không khí căng thẳng nơi này.

“Anh trai, anh nhìn đi mấy cái này là Phán Phán đã dạy cho em.” Cô bé giơ tay lên, “Đây là I love you.”

Sắc mặt Tống Hoài Thừa thoáng chốc thay đổi, “Về sau em đừng đến gặp Phán Phán nữa.” Giọng nói lạnh lùng của anh khiến Đóa Đóa hoảng sợ, giật bắn mình.

Đóa Đóa cảm thấy tủi thân, “Anh trai thật đáng ghét.”

Tang Vân Đồng cũng không có tâm trạng để an ủi con gái, “Anh con là vì lo lắng cho Phán Phán nên tâm trạng khó chịu.”

Một tuần sau, Phán Phán vẫn không thể nói ra tiếng. Tất cả mọi người đều bắt đầu lo lắng, chỉ có mỗi Phán Phán là không ý thức được gì, ngày nào cũng vui cười phấn khởi.

Cố Niệm ngày càng trở nên gầy gò, mãi mới có thêm chút da thịt bây giờ lại trở về như cũ.

Cố Niệm bỏ công việc sang một bên, đưa Phán Phán đến khắp các bệnh viện lớn.

Một tháng trôi qua, chớp mắt thành phố D đã bước vào mùa đông, nhiệt độ xuống tới âm 6, 7 độ.

Hôm nay, Cố Niệm đưa Phán Phán ra khỏi bệnh viện, cô mệt mỏi ôm lấy con gái. Trong lòng cô cảm thấy mình mắc nợ Phán Phán quá nhiều, cho dù không còn bao nhiêu sức cũng muốn ôm chặt lấy con.

Viện phí bệnh viện rất cao, Phán Phán càng ngày càng có biểu hiện chống đối. Lần này mặt cô bé nhăn nhó, rất không vui vẻ.

Hai người đi ra cửa bệnh viện, bắt xe đến nhà ga.

Phán Phán đột nhiên kéo tay cô.

“Sao thế con?” Cố Niệm hỏi.

Cố Phán khoa tay múa chân, “Có phải con không nói được mọi người sẽ không thích con nữa không ạ?”

Cố Niệm giật mình cảm thấy như bị tát một phát, “Sao có thể thế được?” Giọng cô run run, tim đập mạnh.

Phán Phán buồn bã nói, “Thế nhưng con không nói được, mẹ có vẻ rất không thích.”

Cố Niệm lắc đầu liên tục, “Không bao giờ. Mẹ không ghét con dù cho Phán Phán không nói được, mẹ sẽ mãi mãi yêu thương con. Mẹ chỉ nghĩ là...” Cố Niệm không nói được nữa.

Cố Niệm quỳ một chân xuống đất, nắm tay con gái nhìn xung quanh.

Đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, khiến cho cô không thể thở.

Lục Diệp Thanh tiến lại gần cô, “Cố Niệm...” Anh ta kéo tay cô lên, “Mặt đất rất lạnh...”

“Chú Lục...” Phán Phán vui mừng mở to hai mắt nhìn.

Hai mắt Cố Niệm ướt át, “Lục Diệp Thanh...” Cô bình tĩnh thu lại cảm xúc của mình, nhưng vết thương trong lòng cô đã hở ra, không thể khép lại được.

“Được rồi, trời lạnh như vậy, chúng ta vào trong quán trà kia ngồi đi. Lâu rồi chú chưa gặp Phán Phán, cho chú ôm một chút, xem Phán Phán có béo lên không nào?” Lục Diệp Thanh ôm lấy cô bé.

Xa xa Tống Hoài Thừa vẫn ngồi trong xe, anh biết rõ hôm nay Cố Niệm sẽ mang theo Phán Phán đến bệnh viện khám. Lần nào anh cũng đứng xa nhìn hai người từ trong viện đi ra, lúc đầu anh còn có thể cùng cô đến bệnh viện, nhưng lần nào có kết quả cũng làm Cố Niệm thất vọng, anh muốn giúp đỡ cô.

Ngày đó, cô đỡ đầu mà nói với anh, “Sau này anh không cần đi cùng nữa. Phán Phán bị như vậy cũng chính là do sự ích kỉ của tôi. Nếu như trước kia tôi không kiên trì muốn mang thai, không sinh ra con bé, cũng sẽ không có ngày hôm nay. Sau này, hãy để tôi một mình mang nó đi khám.”

Tống Hoài Thừa hoàn toàn thất bại, anh vẫn ôm trong mình chút hi vọng, “Được. Vậy em nhớ cẩn thận. Có chuyện gì thì gọi điện cho anh.”

Mà bây giờ Lục Diệp Thanh xuất hiện, thật sự Lục Diệp Thanh ở cùng hai người nọ rất tốt.

Quán trà Ôn Noãn.

Lục Diệp Thanh ngồi cạnh Phán Phán.

Phán Phán hỏi, “Chú Lục, đã lâu rồi chú không chịu tới thăm con.”

Lục Diệp Thanh cong môi, “Chú Lục bận học, về sau có thể chữa bệnh cho nhiều người hơn nữa.”

Phán Phán cười, “Chú Lục thật giỏi, về sau lớn lên con cũng muốn như chú.”

Lục Diệp Thanh cười yếu ớt, anh ta quay đầu nhìn về phía Cố Niệm.

Cố Niệm bình tĩnh lại, nỗi bi thương đã được chôn dấu, “Cái này chính là báo ứng của em, là chấp niệm của em đã hại Phán Phán.”

Lục Diệp Thanh nhú mày, sắc mặt thâm thúy, “Sao em không nghĩ lại, Phán Phán còn sống chính là kì tích? Khoảng thời gian sống dở chết dở cả em và con bé đều đã vượt qua.”

Cố Niệm trầm mặc.

Khỏe miệng Lục Diệp Thanh cong lên, “Cố Niệm, anh biết trước đây chưa bao giờ bị quan như vậy. Đường như nếu thế giới chỉ còn sót lại một góc, cô ấy cũng sẽ biết cách

dừng lại.”

Bồi bàn đem món ăn lên. Lục Diệp Thanh nhẹ nhàng nói, “Bỏ sung năng lượng thôi! Chúng ta sẽ cùng tiến về phía trước.”

Phán Phán không ngừng cười khanh khách, xua đi áp lực trong những ngày qua.

Cố Niệm ngậy người một lát, cầm lấy đôi đũa, ăn một miếng cơm cà chua xào thịt bò. Vừa ăn một miếng nhỏ, cảm thấy buồn nôn, cô lập tức bịt miệng lại, “Oe...”

Lục Diệp Thanh ngạc nhiên nhìn cô, anh ta đưa cốc nước đến trước mặt cô.

Cố Niệm bắt đầu suy nghĩ, tim đập mạnh, con ngươi đen nhánh bỗng chốc trở nên mù mịt.

“Không thể nào.” Cô đã uống thuốc rồi mà.

Chương 56

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Lục Diệp Thanh nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, anh ta là một bác sĩ phụ khoa, phản ứng của cô như vậy đương nhiên làm cho anh ta đoán được đáp án.

Cố Niệm kinh ngạc ngồi ở đó, trong lòng rối loạn.

“Em có muốn đến bệnh viện kiểm tra không?” Lục Diệp Thanh bình tĩnh hỏi.

Cố Niệm vẫn ôm lấy một tia hi vọng, “Chắc là em bị cảm rồi.” Cô miễn cưỡng nhếch môi cười.

Lục Diệp Thanh lo lắng nói: “Có chuyện gì có thể nói với anh.”

Thấy tâm trạng cô hốt hoảng, Lục Diệp Thanh liền nhấn mạnh, “Thân thể là quan trọng nhất, em phải chăm sóc bản thân cho tốt.”

“Em biết.” Cố Niệm cầm cốc nước lên uống một ngụm lớn đè xuống cơn buồn nôn.”

“Mẹ bị ốm sao ạ?” Phán Phán lo lắng nhìn cô.

“Mẹ không sao.” Cố Niệm vừa nói vừa cười.

Phán Phán vượt ngực nói, “Con hi vọng mẹ luôn luôn mạnh khỏe. Vĩnh viễn không bao giờ mắc bệnh.”

Trẻ con đúng là trẻ con, cho dù xảy ra chuyện gì vẫn vô cùng ngây thơ.

Cố Niệm đưa Phán Phán đến phòng tranh, nhờ Phương Hủ Hủ trông bé con một lát. Cô đưa ra lý do phải đi ra ngoài có việc xong liền rời đi.

Cố Niệm đi rất xa, trên đường đi cô đều lo nghĩ, nếu cô mang thai thật thì phải làm sao bây giờ? Khi cô dừng bước, trước mặt là một nhà thuốc.

Cố Niệm ngừng một chút, cuối cùng cũng đi vào trong.

“Xin chào, xin hỏi quý khách cần gì?” Nhân viên bán hàng nhiệt tình hỏi.

Cố Niệm lắc đầu, đi sang một bên. Cô mua một que thử thai, lúc tính tiền, nhân viên của hàng ngược mắt nhìn cô, “Quý khách có thể hội viên không ạ?”

“Không có.” Nói xong cô liền trả tiền.

Ra khỏi nhà thuốc, để cái hộp trong túi áo, Cố Niệm đi đến tiệm KFC ở đối diện.

Sau vài phút, cô nhìn thấy que thử thai hiện lên màu đỏ, tay cô run rẩy, không thể kiềm chế nổi, “Sao có thể như vậy?” Cô nhắm mắt lại nhìn qua lần nữa, vẫn là màu đỏ như trước, không phải là ảo giác.

Cố Niệm nở nụ cười, tràn đầy bất đắc dĩ và đau thương.

Ông trời là đang tiếp tục trêu đùa cô ư?

Cô cười, cười đến mức chảy cả nước mắt.

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng đập cửa, “Người ở bên trong có thể nhanh lên được không?”

Cố Niệm vứt que thử thai vào toilet, trong nháy mắt nó liền bị nước cuốn trôi đi. Cô lau nước mắt, đưa tay sờ lên bụng dưới. Cô nên làm gì bây giờ?

Cố Niệm hồn bay phách lạc bước ra khỏi tiệm KFC, dọc đường đi cô không biết đã va phải bao nhiêu người, cho đến khi có người chặn trước mặt cô.

Tổng Hoài Thừa đi theo cô suốt quãng đường, anh biết cô đến hiệu thuốc, cũng biết cô mua que thử thai, nhưng lại không biết kết quả là gì. Anh nhìn thấy tình trạng này của cô, trong lòng có một suy nghĩ, ý nghĩ này đâm sâu vào lòng anh tạo thành gốc rễ, làm cho anh không nhìn được muốn hỏi cô.

Cố Niệm từ từ ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt mê mang không nhìn rõ mặt anh.

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa không tốt, lo lắng nhìn cô.

Mắt Cố Niệm trở nên ướt át, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói với anh lại không thể nói ra.

Tổng Hoài Thừa cởi bỏ khăn quàng, dịu dàng quàng nó lên cổ cô, “Để anh đưa em về.”

Cố Niệm cắn cắn môi, đầu óc trống rỗng.

Xe chạy từ từ, ngoài cửa có ánh đèn lập lờ. Cố Niệm nhìn không chớp mắt, bốn năm trước, khiến cho cô biết rõ mình mang thai trong lúc này là tình cảnh gì? Móng tay cô đâm sâu vào lòng bàn tay, tự nhắc nhở chính mình phải tỉnh táo, sự ầm ập trên xe làm cô khôi phục ý chí.

Một đường đi đều yên lặng, cuối cùng cũng đến phòng tranh.

Xe dừng lại, Tống Hoài Thừa cầm tay lái, sắc mặt vẫn như cũ, “Có thể cho anh biết kết quả được không?”

Cố Niệm cầm lấy tay nắm cửa, “Không có.”

Đáy mắt Tống Hoài Thừa lóe lên một tia thất vọng rồi nhanh chóng biến mất, anh mấp máy khóe môi, “Nếu như, em có thai.... Có thể...”

“Không thể xảy ra chuyện đó.” Cố Niệm cắt đứt lời anh, “Dù cho có tôi cũng không cần.”

Đáy lòng Tống Hoài Thừa đấu tranh, anh cười một cách bi thương, miệng đóng rồi lại mở, không nói thêm gì nữa.

Cố Niệm trừng mắt nhìn anh, “Hôm đó tôi đã uống hết thuốc tránh thai.” Cô thăm dò.

Chắc hẳn thuốc tránh thai cô uống có vấn đề, mà người có thể làm chuyện đó chỉ có thể là anh.

Cố Niệm xuống xe. Tống Hoài Thừa vẫn ngồi yên một chỗ, không nhúc nhích. Lúc lâu sau, anh lấy điện thoại ra, “Giúp tôi sắp xếp một người đi theo cô ấy, đừng để cho cô ấy phát hiện.”

Tống Hoài Thừa không tin lời Cố Niệm nói. Nhưng hiện giờ anh không thể ép cô nói ra. Anh biết rõ nếu cô có thai, cái thai này có lẽ chính là hi vọng duy nhất để anh và cô quay lại.

Anh nhìn xe cô và người đi đường ngoài cửa xe, nặng nề thở dài một hơi, ngực bị treo cao đã lâu, cảm thấy đau buốt.

Cố Niệm sững sờ ngồi trên ghế salon, sắc mặt mệt mỏi, Phương Hủ Hủ đi đến hỏi: “Cậu sao thế?” Cô ngồi xuống bên cạnh, “Cậu mệt quá à? Hôm nay bác sĩ nói gì?”

Cố Niệm nhíu mày, “Vẫn như cũ.”

“Thầy Lương đã đi tìm kiếm vài người, họ đề nghị đến Bắc Kinh khám.”

Cố Niệm nói, “Phán Phán đang cảm thấy rất mâu thuẫn, hôm nay con bé khóc một trận với mình. Nếu không gặp được Lục Diệp Thanh, mình cũng không biết nên làm gì.”

“Anh ta sao? Lục Diệp Thanh chắc chắn quen người có thể chữa bệnh này, lần trước chẳng phải là do anh ta giúp châm cứu Phán Phán mới có tiến bộ hay sao?”

Cố Niệm dừng lên, ổn định tinh thần, “Hủ Hủ, mình có thai.” Cô nói rõ ràng

“Cái gì?” Mặt Phương Hủ Hủ tràn đầy khiếp sợ.

“Là sự thật. Mình đã kiểm tra.” Cố Niệm bình tĩnh nói: “Có từ lúc ở Paris.”

Phương Hủ Hủ không biết nên nói gì, “Cậu định làm gì bây giờ?”

“Mình không thể giữ lại đứa bé này.” Cố Niệm nói một cách bình tĩnh.

Phương Hủ Hủ biết rõ cô đã hạ quyết tâm, nhưng trong lòng cô vẫn hơi lo lắng, với sức khỏe của Cố Niệm bây giờ, đứa trẻ này có khả năng không thể bỏ được, cô không dám nói với cô ấy.

“Mình dự định một thời gian ngắn nữa sẽ đi làm phẫu thuật.”

Phương Hủ Hủ trầm mặc một lúc rồi nói, “Việc này chúng ta vẫn nên bàn bạc với Lục Diệp Thanh một chút, anh ấy hiểu rõ tình trạng của cậu, cậu không thể làm tổn thương bản thân mình.” Cô nắm chặt tay cô ấy.

“Mình biết.” Cố Niệm buồn rầu nói, “Đứa bé này là do Tống Hoài Thừa cài bẫy mình.”

Hôm đó Cố Niệm đến hiệu thuốc mua thuốc tránh thai, khi cô mang về, nhân viên phục vụ có đến quét dọn phòng, cô nghĩ chính là lúc đó, thuốc tránh thai đã bị đổi.

Sao lại khéo như vậy?

Cố Niệm cười khổ, lúc trước cô ước ao có một đứa bé, nhưng anh vẫn đưa thuốc cho cô uống. Đến hôm nay anh lại vắt óc tìm cách muốn dùng một đứa bé để níu kéo quan hệ giữa hai người. Cô vẫn cảm thấy khó tin.

Hôm sau, Cố Niệm gọi điện cho Lục Diệp Thanh, theo lời Phương Hủ Hủ, chuyện này cũng chỉ có Lục Diệp Thanh có thể giúp cô.

Cô muốn che dấu, không để cho Tống Hoài Thừa biết.

Cố Niệm nói cho Lục Diệp Thanh hoàn cảnh hiện tại. Sau khi kiểm tra cẩn thận xong, đúng là Cố Niệm mang thai, lòng Lục Diệp Thanh đột nhiên cảm thấy đau đớn, “Cuối tuần anh sẽ sắp xếp một ca phẫu thuật, mấy ngày nay em nhớ nghỉ ngơi thật tốt.”

Cố Niệm gật đầu, “Cảm ơn anh Diệp Thanh. Cuối cùng vẫn phải nhờ đến anh.”

Lục Diệp Thanh gật gật khoe miệng “Anh là bác sĩ.” Giọng nói của anh ta chua chát.

Lục Diệp Thanh kê cho cô một ít thuốc, “Mỗi ngày uống ba lần.”

Cố Niệm đang định cất thuốc vào trong túi, cửa lại đột nhiên mở ra, Tống Hoài Thừa và một người đàn ông to lớn đi tới.

Cố Niệm quay đầu lại nhìn thấy sắc mặt tiều tụy của Tống Hoài Thừa, anh bước lên phía trước, “Em mang thai.” Anh bình tĩnh nói, kiềm chế nổi sung sướng trong lòng.

Cố Niệm chậm rãi đứng dậy, lại không nhìn anh.

Lục Diệp Thanh nhếch khoe miệng, lạnh lùng nói với y tá, “Các cô ra ngoài trước đi.”

Không khí trong căn phòng ngưng đọng lại, làm cho mọi người cảm thấy áp lực.

“Cố Niệm...” Giọng Tống Hoài Thừa lộ ra sự bất đắc dĩ cùng với mong đợi. “Nói cho anh biết...”

Cố Niệm bình tĩnh hít một hơi, không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng, kích thích khứu giác của cô, “Đúng thế.”

Lông mày Tống Hoài Thừa lập tức nhíu lại, “Vậy em muốn làm gì?”

Cố Niệm híp mắt, “Tôi không thể giữ lại đứa bé này.”

Dù Tống Hoài Thừa đã sớm biết ý định của cô, nhưng giờ phút này, anh vẫn cảm nhận được sự đau đớn tột cùng, “Cố Niệm, không thể như vậy, đứa bé trong bụng em cũng là một sinh mạng nhỏ, đứa bé và Phán Phán đều là con của chúng ta.”

Cố Niệm bỏ ngoài tai, cô nhìn bức tường trắng, nói: “Không thể nào, Tống Hoài Thừa, anh buông tay đi.” Cố Niệm rất kiên quyết, trong lời nói không có chút do dự.

Tống Hoài Thừa cắn môi, trong lòng vô cùng lo lắng, “Nếu anh bảo chỉ cần em đồng ý sinh đứa bé này ra, anh có thể giúp cho cha em ra tù sớm thì sao?”

Cố Niệm không thể tin nổi nhìn anh.

Lục Diệp Thanh nắm chặt tay thành nắm đấm, “Anh điên rồi! Tống Hoài Thừa... anh còn có trái tim hay không?”

Sắc mặt Tống Hoài Thừa nghiêm trọng, “Lục Diệp Thanh, đây là chuyện giữa tôi và cô ấy. Anh không cần quan tâm.” Anh kiềm chế sự tức giận trong lòng.

Lục Diệp Thanh nhìn anh, “Hôm nay còn muốn sai người đánh tôi một trận sao?” Anh ta cười nhạt, “Anh trai tốt của tôi...”

Hai mắt Cố Niệm lập tức trừng lớn.

“Khi còn nhỏ, cha đã nói với tôi, anh khiến cho ông rất tự hào. Hóa ra cũng chẳng ra gì, chỉ biết uy hiếp một người phụ nữ, tôi không hiểu anh có cái gì đáng để ông tự hào đây.” Lục Diệp Thanh trào phúng nói.

Sắc mặt Tống Hoài Thừa lập tức thay đổi, nắm lấy cổ áo anh ta, “Vậy còn anh thì sao? Dựa vào người dì nhỏ đi làm tiểu tam nuôi dưỡng, Lục Diệp Thanh, anh đúng là kết quả dơ bẩn.”

Vành mắt Lục Diệp Thanh đỏ lên, “Anh im ngay. Ít nhất thì cha cũng chỉ yêu một người phụ nữ là mẹ tôi.”

Cổ họng Cố Niệm khô khốc, nghe hai chữ anh trai của Lục Diệp Thanh, người Cố Niệm cứng lại.

Cô nhìn mặt của hai người, hóa ra là như vậy.

Nghĩa là nhiều năm nay, Lục Diệp Thanh đã sớm biết thân phận của cô rồi sao? Anh ta một mực giúp cô, thậm chí muốn kết hôn với cô? Rốt cuộc là vì sao?

Cố Niệm khó hiểu, cô cũng không dám suy nghĩ theo chiều hướng xấu nhất.

Cô nghĩ đến lúc Tống Hoài Thừa từng nói, cô không nên quá tin tưởng Lục Diệp Thanh. Anh đã từng nhắc nhở cô.

Hóa ra chỉ là cô không biết mà thôi, “Hai người cứ tiếp tục, Tôi phải về.”

Là ai nói, đánh nhau khiến cho người phụ nữ phải bỏ đi.

Cô vừa mở miệng, Tống Hoài Thừa và Lục Diệp Thanh đều bình tĩnh lại, khí thế giương cung bạt kiếm dần biến mất.

Cố Niệm cúi đầu đi ra ngoài.

Tổng Hoài Thừa vừa định đi, lại bị Lục Diệp Thanh gọi lại.

“Tổng Hoài Thừa...” Anh ta nói, “Đứa bé này anh không thể nào giữ lại được đâu.”

Tổng Hoài Thừa nghiêm túc, “Chỉ cần còn một phần nghìn hi vọng, tôi cũng sẽ kiên trì nắm lấy.”

Lục Diệp Thanh hí mắt, trong mắt anh ta hiện lên một tia lạnh lẽo.

Chương 57

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Tổng Hoài Thừa buồn bực trở về nhà, trong chốc lát tâm tình không thể trở lại bình thường. Anh vẫn tiếp tục cho người theo dõi Cố Niệm, anh nhất định phải khiến Cố Niệm giữ lại đứa bé, không cần biết phải dùng đến biện pháp gì.

Mắt cơ hội được trông thấy Phán Phán ra đời, vậy hãy để đứa bé này bù lại cho anh. Biết đâu Cố Niệm sẽ mềm lòng vì đứa bé.

Anh vào trong phòng tranh, mọi đồ vật của Cố Niệm trước đây đều được giữ lại, anh mở từng bức tranh phác họa của cô ra, hồi tưởng lại những việc đã qua. Anh bỗng cảm thấy may mắn vì lúc trước không mang đồ ở đây đi, nếu không thực sự anh chẳng còn lại gì nữa.

Chỉ tiếc rằng tập tranh cô vẽ tặng anh đã bị hủy mất rồi, anh hiểu rằng sinh nhật sau này của mình, cô sẽ không vẽ thêm cho anh bất kì bức nào nữa.

Anh đã mang lại cho cô một vết thương quá sâu.

Dù cho miệng vết thương có khép lại, cũng không thể nào trở lại như lúc ban đầu.

Cố Niệm đang lo lắng về sự xuất hiện đột ngột của đứa bé này, một tờ báo trong nước đột nhiên đăng tải một bài bôi xấu cô bày đặt văn vẻ. Bài báo vạch trần sự kiện bốn năm trước khi tay Cố Niệm bị tổn thương nghiêm trọng, hơn nữa những bức tranh của cô trong vòng vài năm gần đây đều đơn giản không có chuẩn mực nhất định. Vì vậy bài báo đưa ra kết luận chắc chắn bức <Thịnh> được vẽ thay chứ không phải là tác phẩm của chính cô.

Tin tức vừa phát ra, thoáng chốc bùng nổ mãnh liệt.

Phóng viên tìm được phòng tranh, Phương Hủ Hủ cảm thấy vô cùng đau đầu, giải thích đến nổi miệng đắng lưỡi khô cũng không có ai chịu rời đi.

Lương Cảnh Thâm nhận được tin tức vội vàng chạy tới, có phóng viên cũng nhận ra ông, ông nghiêm mặt nói: “Thưa mọi người, Cố Niệm là học trò của tôi, tôi có thể khẳng định rằng cô ấy không hề thuê người khác vẽ tranh hộ.”

“Nếu anh chắc chắn vậy thì có thể mời cô ta ra đây để làm rõ, những gì báo Nam Bắc viết đều cho thấy cô ta bịa đặt.” Một phóng viên mạnh miệng nói.

“Giáo sư Lương à, biết người biết mặt mà không biết lòng, hiện tại giới trẻ đều theo đuổi công danh lợi lộc, có thể vì danh lợi mà bán đứng bạn bè, sao ngài có thể chắc chắn rằng bức tranh của Cố Niệm là do chính cô ta vẽ?”

Lương Cảnh Thâm nhăn mặt, nét mặt bày tỏ sự lạnh lẽo, ông vẫn bình thản như cũ, nhưng lúc này còn bộc lộ một chút khí thế dọa người: “Việc này sẽ do Hiệp hội chuyên ngành Mỹ thuật giải quyết, không cần những người không liên quan bình luận vào. Người của Hiệp hội đương nhiên sẽ giải quyết thật tốt.”

Hầu hết phóng viên đều dè chừng thân phận của ông, im lặng tỏ vẻ biết mình sai, chắc hẳn đang suy nghĩ xem nên xử lý như thế nào.

Đúng lúc này có vài đứa trẻ đi từ trong phòng tranh ra, “Cô Cố là một người rất tốt.” Mẹ của đứa trẻ cũng đứng về phía nó, nói một cách chắc chắn: “Cô Cố là một cô giáo rất có trách nhiệm, chúng tôi tin tưởng vào trình độ của cô ấy.”

“Đúng đấy, chúng tôi đã theo bọn họ từ rất lâu, chúng tôi tin cô ấy.”

Phương Hủ Hủ bước lên một bước nói: “Thưa các phóng viên, mọi người có việc của mọi người, chúng tôi cũng có việc của riêng chúng tôi, xin đừng làm ảnh hưởng đến việc học của mấy đứa nhỏ. Nếu không được tôi đành phải báo cảnh sát vậy.”

Các phóng viên im lặng, nghiêng mặt nhìn nhau.

Lương Cảnh Thâm cất tiếng nói: “Mời mọi người quay về, về sự việc của Cố Niệm mọi người có thể cập nhật trên trang web chính thức của Hiệp hội.”

Cuối cùng các phóng viên cũng chịu rời đi, Phương Hủ Hủ thở phào một hơi: “Đáng ghét thật, không hiểu ai bịa ra chuyện này nữa.”

Lương Cảnh Thâm nắm lấy tay cô đáp: “Chắc là một người trong ngành.”

Phương Hủ Hủ trầm chửi một câu. Lương Cảnh Thâm nhéo nhéo bàn tay cô: “Được rồi, anh biết em không vui.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Lương Cảnh Thâm nghĩ một lúc liền đưa ra phương án: “Để chính cô ấy ra mặt làm sáng tỏ chuyện này.”

“Làm sao để sáng tỏ việc này bây giờ, việc tay của Niệm Niệm từng chịu tổn thương là thật, có thể nói <Thính> là một sự bứt phá của cô ấy suốt mấy năm nay rồi.” Phương Hủ Hủ nóng lòng nói.

“Em đừng sốt ruột. Đài truyền hình có một chương trình, mỗi tập đều có khách mời tham dự, dù là minh tinh hay tác giả đều có hết.”

“Ý anh là cho Niệm Niệm tham gia chương trình kia?”

“Đúng vậy, việc này không phải trốn tránh là có thể giải quyết được.”

Phương Hủ Hủ thở dài một hơi: “Chỉ có điều bây giờ Niệm Niệm lại đang mang thai thôi.”

Lương Cảnh Thâm sững sờ.

Phương Hủ Hủ bất đắc dĩ nói: “Đứa bé là của Tống Hoài Thừa, em không hiểu rất cuộc anh ta đã niệm chú gì nữa.” Cô nói xong liền nhìn sang Lương Cảnh Thâm, thấy ông đang trầm ngâm suy nghĩ cô bèn lắc lắc cánh tay ông hỏi: “Anh đang nghĩ gì thế?”

“À... Tiểu Phương, cho anh hỏi dù anh đã cố gắng hết sức mà sao...” Ánh mắt của ông lướt qua bụng cô.

Phương Hủ Hủ cực kì lúng túng, vội vàng gạt tay ông ra chạy vào phòng vẽ tranh.

Lương Cảnh Thâm cong môi cười.

Chỉ có tình yêu mới có thể làm một người đàn ông dùng trăm phương ngàn kế để một người phụ nữ sinh con cho mình.

Cũng như trước kia, trong lòng Cố Niệm chỉ loay quanh nghĩ đến cái thai của hai người.

Gần đây cô thực sự không có thời gian suy nghĩ về những tin tức trên báo viết, cô chỉ một lòng nghĩ đến việc phải xử lí ra sao với đứa bé trong bụng mình. Cô đã quyết định rồi, cô và Tống Hoài Thừa không thể dây dưa với nhau thêm nữa.

Tống Hoài Thừa cũng đã đọc được bài báo đó, anh nhanh chóng nhờ thư ký hẹn gặp tổng biên tập tờ báo bên kia, đối phương trả lời rằng chuyện này do Hiệp hội chuyên ngành Mỹ thuật xử lí, về phía họ chỉ đăng tin tức thôi.

Lê Hạ cầm tài liệu vào văn phòng, nói: “Cậu nhìn xem, đây là bản báo cáo thuận lợi của mảnh đất này, dự tính chỉ cần khoảng 1,2 tỷ là có thể nắm chắc nó trong tay.”

Tống Hoài Thừa mở tài liệu ra xem: “Thành phố D là nguồn thu lợi nhuận, có rất nhiều người nhìn trúng miếng thị béo bở này. Không dễ thu về tay thế đâu.”

Lê Hạ gật đầu tán thành: “Đúng vậy, có Chu gia rất khó vượt mặt, nhưng miếng đất này là bên mình ưng ý trước, Chu gia không nên xen chân vào.”

Đôi mắt Tống Hoài Thừa tối sầm lại: “Cứ tùy cơ mà ứng biến.”

Lê Hạ thấy sắc mặt anh không tốt lắm, bèn nói: “Bác sĩ muốn cậu nghỉ ngơi cẩn thận do tai nạn xe lần trước, cậu không nên làm việc quá sức. Đừng vì chuyện của Cố Niệm mà tự giày vò bản thân. Bây giờ không có Diệp Thanh bên cạnh cô ấy, một mình cô ấy trông Phán Phán cũng không sao, hơn nữa cậu nên cho cô ấy thêm chút thời gian.”

Tống Hoài Thừa cười khỏ, nếu được như vậy đã tốt. Bây giờ chính anh cũng không biết mình nên làm gì mới ổn.

Phương Hủ Hủ nói lại với Cố Niệm ý kiến của Lương Cảnh Thâm, Cố Niệm suy nghĩ một lúc cũng quyết định tham gia chương trình đó.

Tuy cô tự cảm thấy mình cây ngay không sợ chết đứng, nhưng cô cũng nhìn ra được, Lương Cảnh Thâm đã chịu rất nhiều áp lực thay cho mình.

Chiều thứ sáu, trời mưa rả rích. Phương Hủ Hủ nhận nhiệm vụ trông Cố Phán, còn Lương Cảnh Thâm đến đón Cố Niệm. Cô khoác bên ngoài một chiếc áo lông màu đen, nhìn trông rất mỏng manh.

Đằng xa có trong một chiếc xe con màu đen, một người đàn ông vừa gửi một tin nhắn đi: “Tống tiên sinh, cô Cố vừa lên một chiếc Ford màu đen.”

“Ok, anh tiếp tục theo dõi, cô ấy đến đâu thì anh hãy báo lại cho tôi.”

Đến đài truyền hình, hai người xuống xe, vừa rồi trong xe Lương Cảnh Thâm đã nói qua với Cố Niệm những vấn đề chương trình muốn hỏi, cô cũng hiểu rõ phần nào.

Khi hai người vừa xuống xe, Tống Hoài Thừa lập tức nhận được điện thoại.

“Tống tiên sinh, nơi cô Cố đến là đài truyền hình, không phải bệnh viện.”

Tống Hoài Thừa thở phào nhẹ nhõm, anh thực sự đã rất sợ hãi, nhưng có chút băn khoăn không biết cô đến đài truyền hình có chuyện gì: “Ai đi cùng với cô ấy vậy?”

“Một người đàn ông, tầm hơn 30 tuổi, dáng người cao gầy, có đeo kính.”

Là Lương Cảnh Thâm, trong đầu Tống Hoài Thừa nhanh chóng bật ra một cái tên.

“Được, tôi biết rồi. Anh cứ tiếp tục theo lên trên xem bọn họ làm gì.”

Tổng Hoài Thừa đặt điện thoại xuống, suy nghĩ vài phút liền đứng dậy cầm áo khoác ra ngoài.

Chương trình đã bắt đầu, Lương Cảnh Thâm ngồi phía sau hậu trường. Cố Niệm ngồi ở vị trí khách mời, nét mặt rất bình tĩnh.

Trong 10 phút đầu chương trình, cô đều không mở miệng nói lời nào. Cho đến khi MC mở miệng hỏi cô: “Cô Cố học vẽ tranh, phong cách của cô từ trước đến giờ đều không thống nhất với nhau nên việc cô nhận được giải thưởng lớn khiến mọi người rất ngạc nhiên, cô có thể giải thích đôi chút về nguyên nhân được không?”

Tối hôm qua Phương Hủ Hủ đã nói với cô, cùng lắm thì cô có thể nói hết ra những chuyện cũ đã xảy ra. Nhưng việc bị bỏ rơi rồi phải ly hôn cũng đâu dễ nói thẳng ra thế.

Vết thương của chính mình không cần thiết phải vạch ra cho người khác thấy.

Để nhận lấy sự đồng cảm? Không đâu, có khi còn tự mình rước lấy nhục.

Cố Niệm hít sâu một hơi, khẽ mở miệng: “Mấy năm trước tay của tôi từng bị tổn thương, cho nên tác phẩm trước kia của tôi có chênh lệch khá lớn so với bây giờ.”

“Nói vậy nghĩa là thương thế của cô đã ảnh hưởng phần nào đến sự nghiệp của cô sao?”

Cố Niệm gật đầu: “Đúng vậy, trong vòng hơn một năm tay tôi còn không thể cầm được bút.”

Khán giả theo dõi đều ồ lên.

“Vậy bây giờ tay của cô thế nào rồi? Mọi người đều biết bức tranh <Thính> của cô sắp tới sẽ được trao một giải thưởng danh giá ở nước ngoài.”

Cố Niệm mỉm cười dịu dàng, lộ vẻ xúc động, cô giơ tay lên, camera cũng chăm chú bắt lấy hình ảnh cổ tay của cô, trên làn da trắng nõn có một vết sẹo xấu xí, “Tay đã bị tổn thương nên chắc chắn không thể vẽ được như trước, nhân vật chính của bức tranh <Thính> chính là con gái của tôi...” Nói về con gái mình, nét mặt của cô dần bình tĩnh lại, “Từ lúc con bé chưa sinh ra, tôi đã mong muốn sau này vẽ một tập tranh theo từng chặng đường phát triển của bé. Nhưng rất tiếc tay của tôi lại bị thương, trước khi con bé tròn một tuổi tôi không vẽ hoàn chỉnh được bức tranh nào. Khoảng thời gian vẽ <Thính> là khi tôi gặp phải rất nhiều sự cố, có lẽ con người luôn bộc lộ hết tài năng của mình lúc áp lực đè nặng.”

Màn hình chính hiện lên bức tranh <Thính>, ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn vào đó.

“Tôi yêu con gái của mình, là một người mẹ, sao tôi có thể lấy con mình ra làm trò đùa?” Cô nhếch miệng đầy bi thương.

Không biết ai khơi mào vỗ tay, phút chốc mọi người đều cảm động với câu nói cuối cùng của cô.

Người MC tiếp tục chuyển sang chủ đề khác: “Ai cũng biết là những người làm nghệ thuật thường có trạng thái không ổn định, có những lúc xuống dốc trầm trọng, vậy làm sao để mọi người vượt qua được tình trạng này?”

Lương Cảnh Thâm khẽ nhếch miệng. Chiêu này của Cố Niệm rất hiệu quả lấy được tình cảm của mọi người.

Điện thoại của ông chợt rung lên... là tin nhắn của Phương Hủ Hủ.

“Mọi việc ra sao rồi?”

Lương Cảnh Thâm cảm thấy trong lòng ấm áp. Tình cảm giữa hai cô gái này vô cùng thấm thiết, thật khó có được.

Gặp được Phương Hủ Hủ cũng là may mắn của ông. Lương Cảnh Thâm luyện tiếu chút hạnh phúc nhỏ nhoi này, ngón tay ông khẽ dao động, cũng nên bảo cô yên tâm được rồi.

Sau khi chương trình kết thúc, có một số học sinh theo học mỹ thuật xúm lại quanh Cố Niệm, muốn hỏi cô mấy vấn đề. Cô giải đáp từng cái một.

Lương Cảnh Thâm thấy sắc mặt cô có phần mệt mỏi liền đi tới.

Mấy bạn học sinh nhìn thấy ông, hai mắt đều phát sáng, lễ phép gọi một tiếng: “Giáo sư Lương...” Mặc dù Lương Cảnh Thâm không phải thầy của bọn họ, nhưng mọi người đều rất kính trọng ông.

Lương Cảnh Thâm nói một cách nho nhã: “Khi nào có dịp rất hoan nghênh mọi người đến dự khóa học của tôi. Nhưng hôm nay chúng tôi có việc cần phải đi trước.” Ông gật đầu với các bạn học sinh.

Ra đến sảnh đài truyền hình, Cố Niệm cười nói: “Bây giờ em có thể hiểu được Hủ Hủ rồi.”

“Sao thế?” Lương Cảnh Thâm nghiêng đầu hỏi.

“Thầy Lương phong lưu lỗi lạc, già trẻ không tha, rất áp lực đấy ạ.” Cố Niệm cố ý làm ra vẻ bất đắc dĩ.

Lương Cảnh Thâm thấy cô thế này, biết rằng tâm trạng cô không tệ, cũng vui vẻ cười đùa: “Áp lực của thầy cũng rất lớn đấy, đến giờ này con nhóc kia cũng không chịu gặp cha mẹ thầy.”

Cố Niệm mím môi cười: “Việc này em sẵn sàng cống hiến sức lực của mình.”

“Vậy cho thầy cảm ơn trước nhé.”

Hai người đang nói chuyện, bỗng dung chuông điện thoại của Cố Niệm vang lên, “Chờ em nghe điện thoại chút ạ.”

Là Lục Diệp Thanh gọi: “Em đang ở đâu?”

Cố Niệm trả lời: “Em đang ở đài truyền hình, bây giờ chuẩn bị về phòng tranh.”

Lục Diệp Thanh không hỏi cô sao lại đến đài truyền hình, chỉ dặn dò: “Anh có một số việc muốn nói với em, nói qua điện thoại không tiện, đợi chúng ta gặp mặt rồi nói.”

“Được.” Cố Niệm suy nghĩ xong liền đưa ra một địa điểm.

“Vậy lát nữa gặp.” Lục Diệp Thanh ngắt máy, ngắm nhìn những giọt mưa đậu trên của kính, thật mơ hồ.

Lương Cảnh Thâm lo cho cô, đưa cô đến quán cà phê liền dặn dò: “Có chuyện gì thì gọi điện cho thầy hoặc Hủ Hủ.”

Cố Niệm gật đầu đáp: “Em cảm ơn thầy ạ.”

Quán cà phê khá yên tĩnh, cô ngồi đợi tầm 7-8 phút liền thấy Lục Diệp Thanh vội vàng chạy đến. Trên đầu vai áo khoác đen còn đọng vài giọt nước.

Cố Niệm đưa cho anh ta một tờ giấy: “Trên vai anh dính nước kia.”

Lục Diệp Thanh nhận lấy tờ giấy, nhưng không vội lau đi. Đôi mắt Cố Niệm tỏ ra bình tĩnh: “Sao thế? Tìm em có việc gì à?”

Lục Diệp Thanh cũng không biểu lộ gì cả, trong lòng anh ta đang tính toán, cuối cùng anh ta cũng mở miệng nói: “Bốn năm trước, Chu Hảo Hảo đã tìm người làm tay của em bị thương.”

Tay Cố Niệm hệt một cái, nước trong cốc lập tức tràn hết ra ngoài.

“Chuyện này Tống Hoài Thừa cũng biết.”

Chương 58

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Cố Niệm không nói lời nào, cổ tay áo chầm chậm bị nước làm cho ướt nhẹ, sắc mặt của cô cứng lại.

Đau đớn nhớ lại từng chút từng chút ký ức ở tận sâu trong lòng, ánh mắt cô trở nên vô tình. Tay phải cô khẽ run run, muốn cầm cái cốc lên, thế nhưng một chút sức lực đều không có.

Lục Diệp Thanh với tay qua lấy cốc.

Không khí lặng im hồi lâu.

Rốt cuộc cô cũng mở miệng, “Làm sao mà anh biết được?” Cô cũng không biết nên hình dung tình cảm trong lòng mình lúc này như thế nào. Không phải Tống Hoài Thừa làm vậy, nhưng là anh ấy chắc chắn có liên quan. Không phải sao?

Cô đã làm gì nên tội để lại phải một mình chịu đựng tất cả cay đắng. Đến cả bé con cũng không được khỏe mạnh. Cô nghiêm mặt, trắng bệch, mặt cắt không còn một giọt máu.

Lục Diệp Thanh thu lại vẻ mặt, “Lần trước người cảnh sát tìm em nói chuyện là bạn của Tống Hoài Thừa, trong những người đến phòng vẽ tranh gây sự có một người quả thật là năm đó đuổi theo em đòi nợ. Thời gian em ở Paris, cục cảnh sát đã điều tra ra, năm đó tất cả đều do Chu gia sắp đặt. Anh nghĩ bọn họ đều đã nói với Tống Hoài Thừa.”

“Là Chu Hảo Hảo sai khiến sao?” Cố Niệm kinh ngạc hỏi.

Lục Diệp Thanh gật gật đầu, “Là cô ta. Chính cô ta ra lệnh cho tên côn đồ kia bắt hãm cắt đứt gân tay em.” Mỗi một lời anh ta nói đều cực kỳ rõ ràng.

Đầu óc Cố Niệm đau đớn. Hóa ra Chu Hảo Hảo lại hận cô như vậy. Nhưng phế tay cô, là muốn chặt đứt tất cả đường sống của cô sao?

Sau lưng toát đầy mồ hôi lạnh, trong lòng Cố Niệm rất không cam lòng, dựa vào cái gì chứ? Sau khi bọn họ tổn thương cô, lại có thể bình yên hưởng thụ cuộc sống hiện tại như thế?

Trong lúc cô ở tình trạng nước sôi lửa bỏng, Chu Hảo Hảo bình yên ở bên cạnh anh, tình chàng ý thiếp, vô cùng hạnh phúc.

Cố Niệm sờ tay mình một chút, đến giờ mọi đau đớn đều đã chịu đựng qua nhưng mà năm ấy gây cho cô đau đớn quá lớn.

“Vậy thì, Diệp Thanh, vì sao anh lại nói cho em biết?” Ánh mắt Cố Niệm thay đổi, “Anh hận Tống Hoài Thừa!” Cô cắn cắn khóe môi, “Lục Diệp Thanh, mấy năm nay, anh biết rõ em có liên quan đến anh ấy mà lại đối tốt như vậy với em, chẳng lẽ không có ý nghĩ nào khác sao?”

Trong đôi mắt đen trắng rõ ràng của Cố Niệm tràn đầy nghi ngờ.

Sắc mặt Lục Diệp Thanh có chút khó coi, nhiều năm nay, đáy lòng anh ta vẫn dè dặt một chuyện. Nếu không gặp được Cố Niệm, anh ta và Tống Hoài Thừa sẽ như thế nào? Mỗi người đều có cuộc sống riêng, có lẽ anh ta sẽ trả thù, cũng có thể không.

Anh ta nắm chặt mười ngón tay, “Cố Niệm ...” Anh ta nhìn cô, đôi mắt trong suốt, như thể lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, cô là bệnh nhân, anh là một người bác sĩ phụ khoa bình thường.

“Anh có yêu em.” Đây là tình cảm rất chân thành của anh ta.

Anh ta có yêu cô, người con gái lương thiện, kiên cường. Cho dù gặp đủ chuyện không cam lòng đến như vậy, lại vẫn không oán hận, thương tổn người của cô.

Lục Diệp Thanh lại ghen tị với Tống Hoài Thừa, dựa vào cái gì anh ta có thể có được tình yêu của Cố Niệm.

Tống Hoài Thừa có thể làm được, anh ta cũng có thể.

Có lẽ chính vì loại tình cảm bất thường này, làm cho anh ta không kìm lòng được mà đối tốt với Cố Niệm.

Anh ta vẫn nghĩ, nếu có một ngày Tống Hoài Thừa biết tất cả, anh ta muốn xem Tống Hoài Thừa đau khổ đến mức không chịu nổi như thế nào.

Nhưng là cuộc đời chưa từng có nếu như.

Chấp niệm của Cố Niệm, làm cho anh ta không thể đến gần trái tim cô.

Nếu không phải Tống Hoài Thừa ép sát từng bước, Cố Niệm sẽ không chấp nhận lời cầu hôn của anh ta.

Nhớ lại ngày Lục Diệp Thanh mang theo cô đi gặp dì nhỏ của mình. Từ đầu tới cuối dì nhỏ đều không phản đối, nhưng lại hỏi một câu, “Diệp Thanh, Cố Niệm yêu con sao?”

Cô yêu anh ta sao?

Không! Cố Niệm chưa từng yêu anh ta. Anh ta đều biết.

Lục Diệp Thanh cúi đầu nhìn tay cô, khóe miệng giật giật, “Cố Niệm, anh hận Tống Hoài Thừa, nếu năm đó không phải mẹ anh ta làm cho phóng viên đuổi theo mẹ anh, mẹ anh cũng sẽ không bị tai nạn xe. Nhưng anh chưa bao giờ muốn làm tổn thương em.” Anh ta nhìn cô, cách một khoảng cách ngắn ngủn, anh ta đã biết tất cả đều không thể trở lại ban đầu.

Thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một ý nghĩ.

Nếu anh ta không có ý muốn tìm cách trả thù, có lẽ lúc đó anh ta và Cố Niệm thật sự sẽ có một cái kết khác.

Mắt Cố Niệm hơi ướt. Vài năm nay cô được Lục Diệp Thanh quan tâm, phần ân tình này, cả đời cô đều không đổi lại được, “Đừng nói nữa, Diệp Thanh, em hiểu.”

Chỉ là bốn chữ, thân bất do kỷ.

Lục Diệp Thanh ghen ngào, “Anh cũng không phải người tốt, nói cho em chuyện này cũng chính là không muốn em nhất thời mềm lòng tha thứ cho Tống Hoài Thừa.” Anh ta nhếch miệng, “Cho dù anh không thể ở bên em, anh cũng không muốn nhìn em và Tống Hoài Thừa ở bên nhau. Cố Niệm, anh không phải thiên thần áo trắng trong lòng em.”

Cố Niệm cúi thấp mặt, nước mắt chảy ra khỏi khóe mắt.

Lục Diệp Thanh nhượng mảy, “Nếu em muốn làm cái gì, anh sẽ giúp em. Tuy anh chỉ là con riêng của Tống gia, nhưng mà Tống gia đối đãi với anh cũng không tệ.”

Đầu óc Cố Niệm hỗn loạn, nhưng cô không nghĩ sẽ kéo Lục Diệp Thanh vào chuyện này, “Diệp Thanh, nghe dì nhỏ của anh sắp xếp đi, không cần ở lại chỗ này, đi nơi khác đi, hãy quên tất cả mọi chuyện ở nơi này.”

“Vậy còn em?” Lục Diệp Thanh gấp gáp hỏi.

“Em?” Cố Niệm lạnh lùng cười. Ít nhất hiện tại cô sẽ không rời khỏi nơi này, trong mắt Cố Niệm chợt lóe tia tàn nhẫn rồi biến mất, “Em muốn chờ cha em.”

Hai người từ quán cà phê đi ra, mưa càng ngày càng lớn, trời giống như muốn thùng ra rồi.

Mưa mùa đông làm cho người ta càng thêm cảm thấy rét lạnh.

Lục Diệp Thanh cởi áo khoác, im lặng khoác lên người cô, “Em đứng ở cửa chờ một chút, anh đi lấy xe.”

Anh ta chịu đựng đi vào trong cơn mưa lớn, Cố Niệm hoảng hốt thở dài một hơi.

Ông trời sắp xếp mọi việc cầu huyết như vậy, thật sự khiến người ta không thể chấp nhận được.

***

Lúc Cố Niệm và Phán Phán về nhà đã là chín giờ tối, Lục Diệp Thanh đưa bọn họ trở về.

Xe Tống Hoài Thừa luôn luôn đỗ dưới tầng, lần vào bóng tối, anh nhìn chiếc xe ở phía trước. Xe dừng lại, Lục Diệp Thanh từ trên xe đi xuống, anh ta vừa ôm đứa bé, lại vừa cẩn thận chăm sóc Cố Niệm.

Tống Hoài Thừa làm sao lại không biết tình cảm của Lục Diệp Thanh dành cho Cố Niệm. Anh liên tục hút thuốc, đôi mắt bị khói thuốc hun đến nổi vừa cay vừa ngứa.

Nửa giờ sau, Lục Diệp Thanh xuống tầng, lái xe rời đi.

Tống Hoài Thừa híp mắt nhìn lên tầng, trong lòng trống rỗng.

Anh nâng tay mở cửa xe, đi lên tầng.

Tống Hoài Thừa trầm tư, không cảm giác đã đi đến cửa. Trước cửa có đôi giày da kiểu nam đã bám đầy bụi. Anh liếc liếc mắt một cái, nâng tay gõ cửa.

Cố Niệm tưởng Lục Diệp Thanh đi mà quay lại, “Diệp Thanh...” Lời của cô còn không có nói xong, nhìn thấy Tống Hoài Thừa nhú mày, không nói thêm gì nữa.

“Anh có thể vào không?” Tống Hoài Thừa hỏi.

Cố Niệm nghiêng mình, Tống Hoài Thừa cởi giày, thay một đôi dép lê còn chưa kịp cất đi, vẫn còn mang theo hơi ẩm.

Đèn phòng khách không quá sáng, ở đây cũng không có điều hòa, Cố Niệm còn mặc áo lông rất dày.

Tống Hoài Thừa nhìn cô, “Phán Phán đâu?”

“Ồ trong phòng.” Cổ Niệm thân nhiên nói.

“Bác sĩ có nói gì không?”

Cổ Niệm biết thật ra anh đều biết rồi.

“Đều nói giống nhau.” Cổ Niệm nhíu mày, “Trước mắt không có một vị bác sĩ nào nói con bé có thể nói chuyện.”

Tổng Hoài Thừa đau lòng rầu rĩ, “Anh đi nhìn con bé.”

Cổ Niệm gật gật đầu, cô vào phòng bếp hâm sữa.

Phán Phán ngồi dưới đất, cầm bút vẽ nguệch ngoạc. Tổng Hoài Thừa nhẹ giọng nói, “Sao lại ngồi xuống đất thế kia, sẽ bị lạnh.”

Phán Phán ngược mắt nhìn anh một cái, tiếp tục vẽ.

Tổng Hoài Thừa thờ dài ngồi xuống bên cạnh bé, thấy Phán Phán đang vẽ người tuyết, còn có bông tuyết, trên giấy còn vẽ một người lớn một đứa bé, vừa thấy liền biết là ai.

Tổng Hoài Thừa vươn tay xoa xoa tóc của bé, mới bao lâu không gặp, khuôn mặt đứa bé đã gầy đi nhiều rồi. Anh hoảng hốt nghĩ, ông trời đang trừng phạt anh sao? Nếu muốn trừng phạt thì hãy trừng phạt anh đi, “Làm vậy sẽ tổn thương đến mắt, về sau cận thị lại phải đeo kính đấy.”

Phán Phán vòng vo đảo mắt, buông bút vẽ, khoa tay múa chân, “Quả Quả ở lớp cháu phải đeo kính đấy.” Nói đến người này, bé lại nghĩ cái gì, “Khi nào cháu có thể đi nhà trẻ ạ?”

Tổng Hoài Thừa lại đau đóm, “Rất nhanh Phán Phán có thể đi nhà trẻ.”

“Phải không? Nhưng cháu không nói được, nhà trẻ có nhận cháu không?” Khuôn mặt nhỏ của Phán Phán lộ ra sự mất mát.

Tổng Hoài Thừa vươn tay ôm bé vào lòng, “Đương nhiên, con thông minh đáng yêu như vậy, sau này Phán Phán còn dạy em trai và em gái học nữa. Cha có bí mật này muốn nói cho Phán Phán...”

Đứa trẻ vừa nghe thấy bí mật, ánh mắt sáng lên.

“Trong bụng mẹ con có em bé nhỏ đấy.” Tổng Hoài Thừa nói nhỏ.

Phán Phán há to miệng, nở nụ cười, nhưng không lâu, sắc mặt của bé lại thay đổi.

Tổng Hoài Thừa nhìn ra, “Làm sao vậy?”

Phán Phán cắn môi, bất an, “Có em bé nhỏ, hai người có không thích cháu không?”

“Sẽ không.” Tổng Hoài Thừa kiên định nói, “Cha và mẹ vĩnh viễn yêu Phán Phán nhất, em bé nhỏ trong tương lai cũng muốn bảo vệ Phán Phán.”

“Nhưng cháu không nói được.” Khuôn mặt nhỏ của Phán Phán tràn ngập lo lắng.

“Cha cam đoan với con.” Tổng Hoài Thừa nắm tay bé kiên định nói, “Con vĩnh viễn là bảo bối mà cha yêu nhất. Chúng ta cùng nhau bảo vệ em bé nhỏ được sinh ra được không? Phán Phán phải giúp cha chăm sóc mẹ.”

Phán Phán nghĩ đến bản thân sắp là chị gái, ý thức trách nhiệm nhất thời tăng cao, “Cháu sẽ.”

Cố Niệm mang sữa đi vào, “Phán Phán uống sữa nào.”

Phán Phán nhìn cô, “Mẹ, mẹ có em bé nhỏ có phải không? Con muốn làm chị gái.”

Cố Niệm lập tức nhìn Tổng Hoài Thừa, Tổng Hoài Thừa khô khốc nói, “Em xem, Phán Phán rất vui.”

Cố Niệm cười lạnh, cô thu hồi cảm xúc, “Phán Phán, trước tiên phải uống sữa đã.” Xoay người đi ra phòng khách.

Tổng Hoài Thừa chạy nhanh cùng đi ra, “Cố Niệm, em hãy nghe anh nói, anh nghe nói nếu phá thai sẽ thật sự làm tổn thương đến cơ thể.”

Cố Niệm xoay người, Tổng Hoài Thừa thiếu chút nữa đụng phải cô, anh khấn trương đi đến, hít sâu một hơi, “Cẩn thận.”

“Tổng Hoài Thừa, anh muốn đưa bé này?” Cô nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Tổng Hoài Thừa chưa xót, anh giật mình trong chốc lát, “Đúng vậy, đó là đứa con của chúng ta.”

Cố Niệm ngoài cười nhưng trong không cười, “Có thể. Trước tiên anh phải đồng ý yêu cầu của tôi, giúp cha tôi ra tù.”

Trái tim Tống Hoài Thừa co rút, anh không nghĩ tất cả mọi chuyện trở nên khó khăn như vậy, anh không hy vọng đứa bé sinh ra là dựa trên cơ sở trao đổi lợi ích, “Cố Niệm, em...” Sắc mặt anh tối sầm lại.

“Lúc trước luật sư đã nói chuyện với tôi, năm đó chỉ cần cha thanh toán hết khoản nợ, thì thật ra sẽ không bị phán nhiều năm tù như vậy.” Cô lạnh lùng nói. Thật sự cô cũng biết lúc ấy Tống Hoài Thừa sắm vai nhân vật gì trong vụ án đó.

Năm năm nhanh chóng qua, anh cũng đã bị trừng phạt.

Mặt Tống Hoài Thừa cứng đờ, “Được, anh đồng ý. Về đứa con, anh chỉ hy vọng em có thể suy nghĩ.”

Hài lòng?

Trong lòng Cố Niệm tràn đầy trào phúng, nếu cô không biết những gì Chu Hảo Hảo đối xử với cô, có lẽ cô còn có thể giả vờ vui sướng.

Anh nhìn cô, “Ngày mai em có thời gian không?”

“Có chuyện gì?” Cố Niệm không chút để ý hỏi.

“Đến bệnh viện kiểm tra một chút, em sinh Phán Phán khi thân thể bị thương, lần này mang thai phải chú ý một chút.” Tống Hoài Thừa do dự nói.

Cố Niệm nghĩ anh lo lắng cho đứa bé, không nói gì nữa xoay người trở về phòng.

Tống Hoài Thừa nhìn cô đi rồi thở dài một hơi.

Mười giờ, Cố Niệm thấy anh vẫn chưa có đi, “Muộn rồi.”

Tống Hoài Thừa ừ một tiếng.

“Anh không đi sao?” Cố Niệm hỏi.

Tống Hoài Thừa chà xát hai tay, “Bên ngoài hình như có tuyết rơi, ngày mai chúng ta cùng nhau đi.”

“Nhà tôi không thừa giường.” Cố Niệm lạnh lùng nói.

Tống Hoài Thừa giật giật mi tâm một cái, “Anh sẽ ngủ ở sofa ngoài phòng khách.”

Trong nhà không có chăn thừa, Tống Hoài Thừa cầm chăn ngủ ở sofa.

Ban đêm, bên ngoài mưa to gió giạt, trong phòng càng ngày càng lạnh. Tống Hoài Thừa không ngủ, anh nhẹ nhàng đứng lên, rón ra rón rén đẩy cửa phòng ngủ.

Cũng may Cố Niệm không khóa trái.

Anh đi đến mép giường, động tác nhẹ nhàng không tiếng động, đứng ở bên giường một lúc lâu, cuối cùng nằm xuống mép giường. Bên tai Tống Hoài Thừa truyền đến tiếng mẹ con cô hít thở đều đều, tay chân cũng không biết nên để ở đâu.

Qua một lúc lâu, anh đưa tay luồn vào trong chăn, nhẹ nhàng mà để ở trên bụng Cố Niệm.

Nơi đó vẫn bằng phẳng như trước, Tống Hoài Thừa lại kích động không thôi, anh nhẹ giọng nói, “Cha là cha của con. Con phải kiên cường sống ở trong bụng mẹ con nhé.”

Anh cong môi, cũng không biết khi nào thì có thể thấy con đạp nữa.

Chương 59

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Làm sao Cố Niệm không biết có người đi vào trong phòng. Sau khi làm mẹ, không có đêm nào cô ngủ được một giấc đầy đủ, đứa bé có động tĩnh nhỏ gì, cô sẽ tự nhiên mà tỉnh lại.

Khi tay Tống Hoài Thừa vừa chạm tới cô, cô liền tỉnh. Trong phút chốc, cô rất kích động muốn hét tay anh ra, nhưng cô vẫn nhịn. Phía sau lưng truyền đến độ ấm của anh, cô vẫn nghĩ rằng mình khó có thể đi vào giấc ngủ, nhưng trong hơi thở vừa quen thuộc lại xa lạ này, cô lại dần dần đi vào giấc mộng.

Lúc sáng sớm cô tỉnh lại đã không thấy bóng dáng Tống Hoài Thừa đâu, Cố Niệm đứng lên, ánh mắt dừng ở mép giường, chỗ đó vẫn chỉnh tề, không có chút dấu vết nào của việc có người từng nằm ở đó.

Cố Niệm ngơ ngác một lúc, sau đó đánh thức con gái.

Sau khi rời giường, hai người cũng không nhìn thấy Tống Hoài Thừa đâu. Phán Phán nghi ngờ, “Mẹ, chú đi rồi sao?”

Cố Niệm cũng không biết, có lẽ là công ty có việc phải về. Thời gian vài năm hai người kết hôn cũng thường như vậy. Cô nói có lẽ, “Đi làm rồi.”

Phán Phán chu miệng, “Lừa gạt.” Về mặt mắt húng.

Cố Niệm không biết Tống Hoài Thừa đồng ý với Phán Phán điều gì, nhanh chóng thúc giục bé đi đánh răng rửa mặt.

Không ngờ Tống Hoài Thừa mang theo bữa sáng trở lại. Phán Phán nghe thấy âm thanh mở cửa, buông bàn chải đánh răng xuống, chạy ra xem.

Cố Niệm đi theo đằng sau bé, “Đừng chạy ...”

Tống Hoài Thừa để chìa khóa trên bàn, “Dậy rồi hả. Bên ngoài tuyết rơi, hôm nay dưới 0 độ, lát nữa đi ra ngoài nhớ mặc nhiều đấy.” Anh nói có chút nhiều.

Phán Phán nhìn anh chăm chăm, ánh mắt mở thật to.

Tổng Hoài Thừa đi tới, “Đi nào, cha đi rửa mặt với con, kem đánh răng đầy trong miệng này, giống như con mèo con vậy.”

Phán Phán hì hì cười, cùng Tổng Hoài Thừa đi vào toilet.

Cố Niệm đi vào phòng bếp, Tổng Hoài Thừa cũng có tâm, đều mua những thứ cô thích ăn, bánh bao chiên thịt bò, xiu mại, bánh chèo, còn có cháo thịt trứng muối.

Không lâu sau, hai người đi ra. Tổng Hoài Thừa ôm Phán Phán, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phán Phán đỏ bừng, cũng không biết hai người vừa mới nói gì với nhau.

Tổng Hoài Thừa thấy Cố Niệm đang lạnh lùng nhìn, “Ăn cơm đi.” Anh ôm Phán Phán ngồi xuống.

Cố Niệm lấy cho Phán Phán một bát cháo nhỏ, Phán Phán tự mình cầm thìa ăn.

Cùng nhau ăn sáng, hai người lớn đều có suy nghĩ riêng, cũng chỉ có Phán Phán ăn vui vẻ, một cái xiu mại, ba cái bánh bao chiên, còn có một cái bánh chèo. Nếu Cố Niệm không ngăn cản, đĩa trẻ này còn muốn ăn nữa.

Thật sự là một đứa bé thích ăn vặt.

Tổng Hoài Thừa nhìn thấy con gái thích bữa sáng của anh mua như vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, “Phán Phán, ngày mai cha lại mua cho con nhé. Hôm nay chúng ta không ăn nữa.”

Phán Phán chớp chớp mắt, lúc này mới gật đầu.

Ăn cơm xong, Tổng Hoài Thừa lái xe đưa Cố Niệm đi bệnh viện, anh đã hẹn bác sĩ rồi.

Bác sĩ kiểm tra một lúc, Cố Niệm vẫn rất phối hợp.

So với Cố Niệm bình tĩnh, sự lo lắng của Tổng Hoài Thừa lại hiện lên trên mặt không chút che dấu, “Bác sĩ Vương, lần trước vợ tôi sinh bị xuất huyết rất nhiều, lần này mang thai tình huống thế nào? Cơ thể bây giờ của cô ấy có ổn không?”

Vị bác sĩ Vương này là bác sĩ nổi tiếng khoa sản bệnh viện D, Lục Diệp Thanh cũng là học trò của bà, “Anh không cần gấp, hiện tại vợ anh mang thai bốn tuần, trước mắt tình huống rất tốt, nhưng mà ba tháng đầu nhất định phải chú ý. Lần sinh trước đã gây tổn thương rất lớn với cơ thể của cô ấy, trước mắt không có tình huống gì đáng lo ngại, nhưng mà nhất định phải chú ý, nếu không về sau tạo thành thói quen sinh non rất nguy hiểm.”

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa nặng nề.

Bác sĩ Vương tiếp tục hỏi, “Có phải cô luôn luôn uống thuốc điều dưỡng thân thể không?”

Cố Niệm gật đầu, “Đúng vậy.” Vài năm nay Lục Diệp Thanh vẫn cho cô uống thuốc điều dưỡng thân thể.

“Là những thuốc gì?”

Cố Niệm nói từng loại một.

Tổng Hoài Thừa lo lắng, “Thuốc này có vấn đề gì sao?”

Bác sĩ Vương lắc đầu, “Không cần lo lắng, đều là thuốc điều dưỡng thân thể phụ nữ. Ai cho cô đơn thuốc?”

“Cũng là bác sĩ bệnh viện D, bác sĩ Lục Diệp Thanh.” Cố Niệm trả lời.

Bác sĩ Vương cười khẽ, “Vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa hơi cứng đờ.

Từ bệnh viện đi ra, bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, tuyết đã tích thành một tầng dày.

“Tuyết dày quá, anh đưa Phán Phán lên xe trước, xong sẽ quay lại với em.” Tổng Hoài Thừa nói.

Cố Niệm gật đầu, ngồi trên ghế đợi.

Thời tiết lạnh quá, mùa này người đến bệnh viện xem bệnh đặc biệt nhiều. Cố Niệm híp mắt nhìn, trong đó có không ít là trẻ nhỏ. Tay cô không tự giác sờ sờ bụng mình.

Đang lúc cô trầm tư, một bóng người quen thuộc đi tới, hiển nhiên người này cũng thấy cô.

Chu Hảo Hảo đeo kính, áo lông trắng như tuyết, khuôn mặt xinh đẹp làm cho người ta không khỏi quay đầu nhìn.

“Đã lâu không gặp!” Cô ta nói, ngữ khí vẫn lạnh lùng như trước.

Cố Niệm đứng lên, cô nhìn cô ta, khuôn mặt xinh đẹp như này, tại sao lại độc ác đến thế.

“Vì sao lại tha thứ cho anh ấy hả? Vết sẹo đã hết đau sao? Cố Niệm!” Cô ta chậm chọc nói.

Cố Niệm nhú mồm, thân nhiên cười, “Không còn cách nào.” Tay cô chậm rãi đặt lên trên bụng, “Tôi cũng không có lựa chọn nào khác.”

“Cô?” Về mặt Chu Hảo Hảo không thể tin, “Cô mang thai?”

Cố Niệm khẽ cười.

“Không có khả năng!” Về mặt Chu Hảo Hảo sụp đổ, hai mắt tàn nhẫn nhìn cô.

Ánh mắt Cố Niệm chậm rãi chuyển động, “Thật ra tôi rất tò mò, không phải hỏi trước cô cũng có thai sao, bây giờ lại không có nữa là thế nào vậy? Chẳng lẽ Tống Hoài Thừa không cần con của cô?”

“Cô!” Chu Hảo Hảo giơ tay định tát thẳng vào mặt cô.

“Dừng tay!” Tống Hoài Thừa chạy tới, giữ chặt tay cô ta, “Chu Hảo Hảo, cô bị điên à?”

Tống Hoài Thừa lạnh lùng nhìn, dùng sức hất tay cô ta ra. Chu Hảo Hảo lão đảo vài bước, thiếu chút nữa té ngã.

“Hoài Thừa!” Chu Hảo Hảo lúng túng gọi tên anh, “Là cô ta khiêu khích em trước. Cố Niệm, là cô cố ý!”

Về mặt Cố Niệm lạnh đi, không nói gì đi ra cửa.

Tống Hoài Thừa lo lắng cho bụng của cô vội vàng theo sau, “Em đừng chạy, nhiều người như vậy, cẩn thận va vào.” Anh chạy nhanh qua kéo tay cô.

Cố Niệm híp mắt, tỉnh táo lại, mặc dù có chút tiếc nuối khi không tiếp tục nhìn thấy bộ dạng đau khổ của Chu Hảo Hảo, nhưng mà trò hay còn ở phía sau. Bụng hơi hơi đau, không biết có phải vì vừa mới tức giận hay không. Cô hít sâu một hơi.

“Anh biết, em không thích Hảo Hảo.” Tống Hoài Thừa thì thầm nói, “Yên tâm, về sau anh sẽ đi cùng em, sẽ không để cho người khác làm tổn thương em.”

Cố Niệm âm thầm suy nghĩ, anh cũng biết tay của cô là do cô ta tìm người hại sao? Cô muốn hỏi, Tống Hoài Thừa, anh sẽ báo thù giúp tôi ư? Nhưng cuối cùng cũng không hỏi.

Lên xe, hai người đều trầm mặc.

Bởi vì tuyết rơi, xe chạy có chút khó khăn. Đến mười giờ mới qua hai trạm. Trong radio nói, hướng đường XX xuất hiện tình trạng ùn tắc giao thông. Tống Hoài Thừa trầm tư nói, “Hiện tại em đang có thai, mỗi ngày đi đâu cũng không tiện, em đến ở với anh đi.”

Cố Niệm vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Phán Phán kéo kéo tay cô, chỉ về phía trước.

Cố Niệm nhú mồm, “Anh tự sắp xếp đi.”

Tống Hoài Thừa kích động không thôi, nắm tay lái không để ý mà tăng sức lực, cuối cùng xe cũng chuyển hướng được ở đường giao tiếp theo.

Khi xuống xe, Cố Niệm phát hiện chỗ này cô chưa đến bao giờ.

Tống Hoài Thừa giật giật khóe miệng, “Ừ, trước kia đầu tư.”

Cố Niệm ngược mắt, “Sao không trở về chỗ cũ?”

Tống Hoài Thừa hơi xấu hổ, “Nơi ở mới, khởi đầu mới thôi.”

Vào phòng, Cố Niệm phát hiện mặt đất đều trải thảm thật dày, ấm áp như mùa xuân.

Tống Hoài Thừa nói, “Ngày mai vẫn nên mời dì đến đây, có người chăm sóc em, anh cũng yên tâm.”

Cố Niệm mặt không chút thay đổi lại hỏi, “Chuyện của cha tôi khi nào sẽ có tin tức?”

Tống Hoài Thừa biến sắc, “Anh đã cho luật sư Phương đi để ý rồi.”

Cố Niệm gật đầu.

Tống Hoài Thừa đi đến bên cạnh cô, “Niệm Niệm, không cần suy nghĩ nhiều quá.”

Lúc này di động Tống Hoài Thừa vang lên, anh nhìn, là Tào Thạc gọi tới.

“Anh Tào, có chuyện gì sao?”

“Cậu Tống, anh đi công tác ở Vân Nam, vừa trở về, chuyện em dâu anh đã tra được. Bốn năm trước em dâu bị đánh là bởi vì có kẻ sắp xếp, người đó chính là Chu Hảo Hảo của Chu gia.” Tào Thạc chậm rãi nói từng chữ.

Sắc mặt Tống Hoài Thừa hoàn toàn biến đổi, “Là cô ta.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, chưa bao giờ nghĩ lại là Chu Hảo Hảo.

“Ừ, cho tên côn đồ kia mấy vạn, sai người cắt đứt gân tay em dâu, cũng quá độc ác rồi.” Tào Thạc thở dài một hơi.

Đáy mắt Tống Hoài Thừa chứa đựng sự phẫn nộ, “Em đã biết.”

“Bây giờ cậu định làm gì?” Tào Thạc hỏi.

Tống Hoài Thừa âm thầm hít một hơi, anh nhắm mắt, “Sau này em sẽ liên lạc với anh.”

Cúp điện thoại, anh quay đầu nhìn thoáng qua Cố Niệm, trong mắt hiện lên ngàn vạn cảm xúc.

“Làm sao vậy?” Cố Niệm hỏi.

Tống Hoài Thừa nuốt nước bọt, khuôn mặt tuấn mỹ thoáng qua chút do dự, “Chuyện công ty thôi. Em có mệt không, muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Cố Niệm âm thầm cười lạnh, vừa nãy anh gọi anh Tào, có lẽ là vị cảnh sát nọ.

Cho đến thời điểm hiện tại, Tống Hoài Thừa vẫn không chịu nói thật với cô.

Hôm sau, Tống Hoài Thừa gọi di đến, mà cùng lúc đó, Tang Vân Đồng cũng biết Cố Niệm có thai.

Ngày hôm sau, Tống Hoài Thừa đi làm, Tang Vân Đồng đưa Đóa Đóa đến.

Tang Vân Đồng mang theo rất nhiều thuốc bổ tới đây, bà ngồi ở trên sofa, “Bác nghe nói cháu mang thai.”

Cố Niệm trầm mặc không nói.

Tang Vân Đồng quan sát cô, “Vốn lần này bác trở về vì chuyện của Hoài Thừa. Nói thật với cháu, cháu và nó đã ly hôn, làm mẹ nó, bác cũng không nhớ cháu với nó có liên quan gì đến nhau. Cha của cháu và cha nó có ân oán gì, bác không quan tâm. Nhưng Hoài Thừa là con bác, bác không muốn nó lại chịu tổn thương gì nữa.”

Cố Niệm nhìn bà, “Bác gái, vậy hôm nay bác đến đây để làm gì?”

Tang Vân Đồng tinh tế nhìn cô, trong lòng có vài phần chán nản, lúc trước nếu Hảo Hảo và Hoài Thừa ở bên nhau, thì hiện tại Hoài Thừa cũng sẽ không đau khổ như vậy.

“Cố Niệm, cháu sẽ sinh đứa bé này ra sao?” Tang Vân Đồng suy nghĩ, bà đã sớm có cách.

Lòng bàn tay Cố Niệm toát mồ hôi lạnh, “Đây là con của cháu.”

Tang Vân Đồng nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, “Là đứa con của cháu hay sẽ trở thành công cụ để cháu trả thù Hoài Thừa?” Bà hỏi một cách đầy sắc bén.

Về mặt Cố Niệm bối rối, “Bác gái, lời này của bác có hàm ý gì?”

“Cháu đừng khẩn trương, không nên làm động thai. Bác chỉ muốn thương lượng với cháu thôi. Cố Niệm, bác cũng biết Hoài Thừa đã làm nhiều việc không phải với cháu, nhưng hiện tại chúng ta đều nhìn ra, nó có tình cảm với cháu, nếu không, nó cũng sẽ không mạo hiểm từ hôn với Chu Hảo Hảo để đối địch với Chu gia. Bác hy vọng cháu có thể bỏ qua tất cả, mang theo Phán Phán cùng đứa bé trong bụng, vui vẻ mà sống. Đương nhiên, nếu cháu không bỏ xuống được, bác cũng xin cháu đừng làm tổn thương Hoài Thừa nữa. Bác nghe nói lúc đầu cháu cũng không muốn giữ đứa bé này.”

Cố Niệm nắm chặt tay, “Bác muốn cháu bỏ đứa bé này sao?”

Chương 60

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Cố Niệm bình tĩnh nói một câu lại làm cho Tang Vân Đồng có chút không vui, bà lạnh mặt, “Đứa bé là do cháu lựa chọn, mặc kệ như thế nào, bác tôn trọng lựa chọn của cháu, về Hoài Thừa bác cũng có thể nói giúp cháu.”

Cố Niệm chỉ cảm thấy buồn cười, thái độ của Tổng Hoài Thừa đối với Tang Vân Đồng là thế nào chứ. Tang Vân Đồng lấy lập trường gì để đi nói, chỉ sợ đến lúc đó sẽ khiến quan hệ giữa hai người càng thêm lạnh nhạt, ngăn cách càng lúc càng lớn.

“Bác gái, cháu chắc chắn giữ lại đứa bé này, dù sao nó đã tồn tại, nó có quyền được sống.” Sắc mặt Cố Niệm mang theo chút mềm mại, còn có vẻ không biết làm thế nào.

Tang Vân Đồng nhìn, bà nhúu mày, “Có chuyện gì muốn nói với bác thì cứ nói.”

Cố Niệm không nói gì nữa.

Tang Vân Đồng đi đến một phòng khác, rộng rãi sáng sủa, bày đầy đủ các loại đồ chơi. Đóa Đóa và Phán Phán chơi đùa đến quên trời đất. Lúc này hai đứa đang chơi trò cô giáo và học sinh.

Về mặt Đóa Đóa nghiêm túc, “Chú ý câu hỏi này, em trả lời.”

Phán Phán ngồi ở trên ghế còn thật sự khoa tay múa chân.

Đóa Đóa cau mày, “Trả lời câu hỏi phải đứng lên.”

Phán Phán lập tức đứng lên, tiếp tục khoa tay múa chân.

“Trả lời chính xác, mời ngồi.” Đóa Đóa hài lòng nói.

Tang Vân Đồng quay đầu nhìn Cố Niệm, “Phán Phán thật sự không thể nói chuyện được sao?”

“Cháu cũng không biết.” Cố Niệm buồn bã trả lời.

Tang Vân Đồng thở dài, “Đáng tiếc.” Bà nhìn lướt qua bụng Cố Niệm, “Cháu nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Đóa Đóa chơi một lúc, Tang Vân Đồng liền đưa cô bé trở về.

Phán Phán nhìn quanh có chút mất mát, không có người chơi với bé khiến bé rất chán.

Cố Niệm gọt hoa quả mà Phán Phán chỉ ăn một chút rồi quay về phòng.

“Phán Phán, làm sao vậy?”

Dì bảo mẫu đã nhìn ra, an ủi nói, “Không có người chơi cùng nó nên buồn. Tôi đi nói chuyện với con bé.”

Dì bảo mẫu đi vào phòng, “Phán Phán à, cháu đừng vội, về sau em bé sinh ra là có thể cùng chơi với cháu rồi.”

Lúc này tâm trạng Phán Phán mới phần khởi, “Nhưng mà bao giờ em bé mới có thể đi ra ạ?”

Cố Niệm đứng ở một bên nói, “Chín tháng sau, em bé sẽ được sinh ra.” Ánh mắt của cô nhuốm đầy bi thương. Không biết sinh mệnh bé nhỏ này có thể có cơ hội gặp mặt Phán Phán hay không?

****

Đến lúc ăn cơm tối, Tống Hoài Thừa trở về, nhìn một góc bàn ăn đặt cặp lòng, “Ai tới vậy?”

Dì bảo mẫu trả lời, “Mẹ của cậu.”

Tống Hoài Thừa biến sắc, “Cố Niệm đâu?”

“Đang vẽ tranh với Phán Phán trong phòng tranh.” Dì bảo mẫu không hiểu tại sao ngữ khí của anh đột nhiên trở nên khản trương.

Tống Hoài Thừa lặng im một chút, “Cô ấy có biểu hiện gì khác không?”

Dì bảo mẫu lắc đầu, “Không có gì, tất cả đều ổn. Hôm nay còn ăn nhiều hơn.”

Tống Hoài Thừa cởi áo khoác, đi vào phòng vẽ tranh.

Cố Niệm đang dạy Phán Phán vẽ tranh màu nước, mẹ con cô mỗi người một bức tranh, hình ảnh vô cùng ấm áp.

Phán Phán vẽ quả táo thật sự là vừa to vừa đỏ, “Bây giờ em đang mang thai, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều một chút.” Hiện tại Tổng Hoài Thừa nghiêm nhiên trở thành ông chồng tốt bụng.

Cố Niệm nghiêng người nhìn anh một cái, cái liếc mắt nhìn này làm Tổng Hoài Thừa có chút chột dạ, “Nghe dì bảo mẫu nói mẹ anh đã tới, bà đã nói gì sao?”

Cố Niệm buông bút vẽ, “Hôm nay Phán Phán vẽ tốt lắm, con đi rửa tay đi.” Cô nói với Phán Phán.

Tổng Hoài Thừa lấy khăn ướt, đưa cho cô, “Em cũng lau tay đi.”

Cố Niệm híp mắt, lạnh giọng nói, “Mẹ anh không muốn tôi lại làm thương tổn anh, bà khuyên tôi rời xa anh, bà cảm thấy tôi và anh đã ly hôn rồi lại ở cùng một chỗ thì không thích hợp.”

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa càng ngày càng khó coi.

Cố Niệm nhếch miệng, “Bà cảm thấy anh và Chu Hào Hào mới thích hợp.”

“Em đừng nghe bà ấy nói linh tinh.” Tổng Hoài Thừa có chút nóng nảy.

Cố Niệm nhún nhún vai, không để ý đến vẻ mặt đau đớn của anh.

“Đây là chuyện của anh và em, em yên tâm, anh sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm tổn thương em.” Tổng Hoài Thừa nắm tay cô, ánh mắt kiên định.

Cố Niệm bình thần dựa vào người anh.

Tổng Hoài Thừa ăn xong cơm tối, vội lấy chìa khóa xe, “Anh đi ra ngoài một chút.” Anh đi tới cửa, đột nhiên lại quay lại, lấy túi thuốc bổ.

Cố Niệm trầm mặc nhìn bóng dáng anh, chắc là anh đi tìm bà Tang Vân Đồng.

Tổng Hoài Thừa ném những thứ kia vào thùng rác dưới tầng. Anh lái xe đi đến chỗ Tang Vân Đồng đang ở.

Tang Vân Đồng thấy anh đến mà sắc mặt tức giận không được vui vẻ, “Hoài Thừa, con đã đến rồi, ăn cơm tối chưa? Mẹ đi làm cho con nhé?” Bà lo lắng nói.

Tổng Hoài Thừa đứng tại chỗ, trong mắt tràn ngập sự hung dữ, “Làm sao mẹ biết Cố Niệm mang thai?”

Tang Vân Đồng kinh ngạc, bà cảm nhận được anh đang rất tức giận, “Con đến chỉ để hỏi mẹ việc này?” Bà thất vọng nhìn anh, lòng đau như cắt.

“Có phải là Chu Hảo Hảo nói cho mẹ biết không?” Về mặt Tống Hoài Thừa không cảm xúc, lạnh lùng không chút ấm áp.

Thân thể bà Tang Vân Đồng hơi run rẩy, “Cố Niệm nói với con sao, mẹ thật sự không ngờ đây.”

Tống Hoài Thừa nhíu mày, “Là con đoán được, ngày đó chúng con ở bệnh viện gặp được cô ta. Cô ta bảo mẹ làm cái gì? Những thứ thuốc bổ này có phải có độc hay không? Mẹ giúp con hỏi cô ta một chút, lúc cô ta tính toán cắt tay Cố Niệm, còn muốn cô ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa?”

“Hoài Thừa, làm sao con có thể nói như vậy?” Tang Vân Đồng vô cùng đau đớn, “Vì sao con lại trở thành dạng người như thế này?”

Lúc này chồng bà Tang Vân Đồng từ thư phòng đi ra, “Vân Đồng, ai tới vậy?” Ông nhìn Tống Hoài Thừa, “À, là Hoài Thừa đến đây à.”

Mấy năm trước, chồng bà Tang Vân Đồng cũng làm việc buôn bán, những năm qua khi ở trong nước cũng đến chăm sóc Tống Hoài Thừa. Chỉ là trong lòng Tống Hoài Thừa vướng mắc, vẫn không chấp nhận người cha dượng này.

Tang Vân Đồng trừng mắt nhìn, “Hoài Thừa, con vẫn không muốn thừa nhận người mẹ này ư?”

“Mẹ muốn con thừa nhận mẹ sao? Năm con bị bệnh thiếu chút nữa đã chết, mẹ ở đâu?”

Sự kiên cường của Tang Vân Đồng lập tức sụp đổ, “Mẹ cũng có nỗi khổ riêng của mẹ. Cha con đối xử với mẹ như vậy, mẹ đâu còn sự lựa chọn nào khác.”

Tống Hoài Thừa hít một hơi thật sâu, “Cho nên mẹ quyết định bỏ rơi con?”

“Mẹ đã từng nghĩ sẽ đưa con đi cùng, nhưng ông con không đồng ý, lúc ấy ông mất đi con trai, mẹ không thể ích kỷ như vậy. Hoài Thừa, mẹ là bất đắc dĩ.”

“Bất đắc dĩ?” Anh lạnh lùng lặp lại, “Vì thế mấy năm nay mẹ yên tâm thoải mái hưởng thụ cảm giác gia đình sum vầy, bây giờ mới nhớ tới con?”

“Không phải như thế.” Tang Vân Đồng dựa vào trong lòng chồng, nước mắt yên lặng chảy xuống.

“Hoài Thừa, con không thể nói như vậy với mẹ con, mấy năm nay mẹ con vẫn rất nhớ con, bà ấy vẫn quan tâm đến chuyện của con, khi đó biết được thời gian con kết hôn, bà ấy vô cùng vui mừng, chuẩn bị đủ loại quà cho vợ con, bà ấy còn chuẩn bị quần áo muốn tới tham dự hôn lễ của con, bà ấy một lòng chờ đợi, nhưng lại không thấy con gọi điện đến, ngày con kết hôn, bà ấy vừa khóc vừa cười, con có biết mẹ con khó khăn đến mức nào không? Không người phụ nữ nào có thể chấp nhận người đàn ông mình yêu nhất phản bội mình.”

Tổng Hoài Thừa nắm chặt tay, “Ông im đi.” Anh biết tất cả đều là do cha anh làm sai trước, nhưng anh cũng không muốn nhìn bộ dạng bọn họ một nhà ba người vui vẻ, hòa thuận.

“Hôm nay mục đích con đến đây chính là muốn nói với mẹ, chuyện con và Cố Niệm, mẹ không cần nhúng tay vào. Con nhắc lại lần cuối cùng, không cần đến quấy rầy cuộc sống của chúng con. Những thứ kia chúng con không cần.”

Tang Vân Đồng chỉ cảm thấy bầu trời sụp đổ, “Hoài Thừa...” Bà gọi tên của anh, đáng tiếc anh đã đi rồi.

“Vân Đồng, quên đi, chúng ta về Mỹ đi. Nó đã trưởng thành, không còn là đứa trẻ cần em bảo vệ nữa.”

Tang Vân Đồng đau lòng khóc, “Em không bỏ xuống được. Những năm qua nó đã làm những gì chứ? Anh không biết, Cố Niệm sẽ không dễ dàng tha thứ cho Hoài Thừa. Cô ta trở về là muốn trả thù Hoài Thừa.”

“Đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Sau khi Tổng Hoài Thừa trở về, không trực tiếp lên tầng, anh ở dưới tầng hút mấy điếu thuốc mới đi lên.

Cố Niệm và Phán Phán đã ngủ, anh đi rửa mặt, rồi cũng lên giường. Chiếc giường này rất lớn, ba người ngủ cùng nhau cũng không chật chội. Phán Phán ngủ ở giữa, anh và Cố Niệm ngủ ở hai bên.

Cố Niệm xoay người lại.

Tổng Hoài Thừa mở miệng, “Đánh thức em sao?”

“Tôi cũng không ngủ sâu.”

Tổng Hoài Thừa nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Anh đi gặp mẹ anh.”

Trong bóng tối cô nhìn không rõ anh.

“Về sau chúng ta vui vẻ sống, được không?”

Về mặt Cố Niệm hoảng hốt, có thể vui vẻ sao? Nỗi đau thì xóa đi như thế nào?

Tổng Hoài Thừa không nhận được đáp án, anh vươn tay, “Anh hy vọng đứa bé là con trai, như vậy sau này có thể bảo vệ Phán Phán.”

“Tôi mệt rồi, ngủ đi.”

Tổng Hoài Thừa nâng tay kéo chăn.

*****

Thời gian giống như dòng chảy, trôi đi từng chút một, mỗi người đều có cuộc sống riêng.

So với thời gian hai người kết hôn, tất cả còn tốt đẹp hơn. Mỗi ngày Tổng Hoài Thừa đều trở về, rất nhiều bữa tiệc anh có thể không đi anh đều giao cho Lê Hạ, Lê Hạ kêu khổ không ngừng, anh ta cảm thấy mình về nước là một sai lầm.

Nhưng Tổng Hoài Thừa đã đồng ý với anh ta, về sau vợ anh ta mang thai, cũng cho anh ta đãi ngộ như vậy.

Lê Hạ cười khổ, bây giờ anh ta còn chưa có bạn gái!

Phán Phán vẫn không thể nói chuyện, bác sĩ cũng nói với Tổng Hoài Thừa và Cố Niệm, phải cố gắng dịu dàng, không được làm cho đứa trẻ xuất hiện vấn đề tâm lý.

Tổng Hoài Thừa tự trách không thôi, nhưng chỉ có thể chấp nhận, anh và Cố Niệm đều chờ đợi kỳ tích có thể xuất hiện. Nhưng mà khi nào kỳ tích xuất hiện thì bọn họ cũng không biết.

Chẳng mấy mà một năm lại trôi qua, còn có năm ngày nữa là năm mới lại đến.

Mà lúc này, luật sư Phương báo cho cô một tin tức tốt, “Cố tiểu thư, ba ngày sau cha cô sẽ ra tù.”

Cố Niệm không quan tâm Tổng Hoài Thừa dùng cách gì, cô chỉ biết là người một nhà của cô cuối cùng có thể đoàn tụ, “Cảm ơn anh, luật sư Phương.”

Luật sư Phương khách sáo nói, “Chuyện này là nhờ Tổng tiên sinh cố gắng, tôi không tranh công. Cô cảm ơn thì phải cảm ơn Tổng tiên sinh đi.”

Cố Niệm ừ một tiếng.

Ngày hôm sau, Cố Niệm thừa dịp Tống Hoài Thừa đi làm, đi ra ngoài một chuyến.

Di bảo mẫu khẩn trương, “Tôi đi ra ngoài cùng cô, không thì chờ cậu chủ về.”

Cố Niệm lắc đầu, “Không có việc gì, bạn cháu tới đón cháu. Bác yên tâm đi, hôm nay phiên bác đưa Phán Phán đi cung thiếu nhi giúp cháu.”

Di bảo mẫu hết lòng nói với cô, lại dặn dò lần nữa, cô có việc phải gọi điện thoại.

Phương Hủ Hủ bấm chuông cửa, di bảo mẫu mở cửa, “Phương tiểu thư.”

Phương Hủ Hủ gật đầu, “Cố Niệm, xe ở dưới tầng, mau xuống đi.”

Di bảo mẫu vẫn rất lo lắng, “Phương tiểu thư, xin cô để ý nhiều đến cô ấy.”

“Cháu biết, bác yên tâm đi.”

Lên xe, Phương Hủ Hủ reo gọi, “Di bảo mẫu nhà cậu quan tâm cậu thật đấy.”
Dừng một chút, “Xem ra Tống Hoài Thừa cũng khá chân thành.”

“Đi nghỉ trang Nam Sơn trước.” Cố Niệm nghiêm mặt.

Phương Hủ Hủ sững sốt, “Không phải đến bệnh viện tìm anh Lục à? Vì sao lại đến đó, không phải cậu đang mang thai sao? Chỗ đó âm khí nặng lắm!”

Cố Niệm không định lừa cô, “Cha Tống Hoài Thừa ở đó.”

Phương Hủ Hủ “À” một tiếng, không nói gì nữa.

Xe đi nhiều giờ, cuối cùng cũng đến nghỉ trang Nam Sơn.

Xuống xe, Cố Niệm nắm thật chặt khăn quàng cổ, nhìn xa xa, núi xanh trùng trùng, âm u tịch mịch.

“Đi thôi.” Phương Hủ Hủ nói.

“Không cần, một mình mình đi vào là được rồi.”

Đã là bạn bè nhiều năm, ăn ý mười phần, “Mình ở bên ngoài chờ cậu.”

Cố Niệm đăng ký với người quản lý, đi vào nghỉ trang. Mỗi một bước đi đều khiến cô cảm thấy khó khăn, dọc theo đường đi cô đều suy nghĩ những chuyện mười mấy năm

trước. Ông Tổng chết thảm, Cố gia phát tài.

Có nguyên nhân có kết quả.

Cuối cùng đi đến trước phần mộ ông Tổng.

Cố Niệm nhìn ảnh chụp trên bia mộ, nhận ra Tổng Hoài Thừa giống mẹ nhiều hơn.

Cố Niệm thu lại cảm xúc, vái ba vái thật sâu, “Bác Tổng, rất xin lỗi, đến hôm nay con mới đến thăm bác. Về chuyện cha con làm năm đó, con chỉ có thể ở chỗ này thay ông ấy nói với bác một tiếng - thật xin lỗi.” Cô hít một hơi thật sâu, đáy lòng lạnh lẽo.

Cô lẳng lẳng nhìn, vẻ mặt nặng nề, đến lúc hai chân cảm thấy lạnh buốt, cô mới xoay người đi ra.

Phương Hủ Hủ ngồi ở trên xe, di động của Cố Niệm đã vang hơn mười lần, đều là Tổng Hoài Thừa gọi. Người này chắc là gấp đến nỗi điên rồi.

Xa xa cô thấy Cố Niệm cúi đầu chậm rãi đi ra.

Cố Niệm lên xe, “Trở về đi.”

“Này, cậu có điện thoại, của Tổng Hoài Thừa, mười mấy cuộc, xem ra anh ta đang nổi điên rồi.”

Cố Niệm nhìn thoáng qua, Tổng Hoài Thừa lại gọi, cô nhanh chóng tắt di động.

Phương Hủ Hủ thấy sắc mặt cô không tốt lắm, “Có phải cơ thể không thoải mái không?”

Cố Niệm tựa lưng vào ghế ngồi, thái dương chậm rãi chảy mồ hôi lạnh, “Đi bệnh viện.”

Chương 61

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Phương Hủ Hủ cho xe tăng tốc chạy nhanh, vừa chú ý tình hình giao thông, vừa quan sát Cố Niệm, thấy cô nhú chặt mày, bộ dạng đau đớn, “Làm sao vậy?”

Cố Niệm từ từ nhắm mắt, “Đau bụng.”

“Cậu không nghe lời mình. Để mình gọi cho anh Lục.”

Cố Niệm nghiêng đầu tựa vào ghế, tay vẫn vỗ về bụng. Con cố gắng kiên trì một chút.

Rất nhanh, Phương Hủ Hủ gọi được cho Lục Diệp Thanh.

“Các em đang ở đâu?” Lục Diệp Thanh kiểm chế lo lắng.

“Còn khoảng nửa tiếng nữa đến chỗ anh.” Phương Hủ Hủ nhìn phía trước.

“Hủ Hủ, trước tiên em bình tĩnh. Anh nói với em, đứa bé này của Cố Niệm căn bản là không giữ được, sau sáu tuần cô ấy sẽ xuất hiện dấu hiệu sinh non. Đầu tiên em để ý cô ấy đã.”

“Em biết rồi.” Phương Hủ Hủ khẽ cắn môi.

Lục Diệp Thanh vừa làm một cuộc phẫu thuật, vẻ mặt mệt mỏi. Bác sĩ thực tập nhìn anh, “Thầy Lục, thầy muốn về nghỉ ngơi một chút không?”

“Tôi không sao. Các cậu đi về nghỉ ngơi đi.” Lục Diệp Thanh vịn nước rửa tay.

Tổng Hoài Thừa nhận được điện thoại từ nhà do dì bảo mẫu gọi tới, sắc mặt ngay lập tức trầm xuống, toàn bộ cuộc họp không nói một lời, nhân viên phía dưới khản trương, hoàn toàn thu hồi hết suy nghĩ, ngay cả bữa tiệc đón năm mới tối mai cũng không dám nhắc lại.

Lê Hạ ở dưới bàn đá đá chân anh.

Về mặt Tổng Hoài Thừa dao động, “Mảnh đất ở viện dưỡng lão kia nếu Chu thị cần, chúng ta nhất định phải cố gắng hơn, giá cả không cần để ý cứ tăng lên.”

Nhóm quản lí sững sờ, thế này hoàn toàn không phù hợp với tác phong của Tổng tổng. Mọi người nhìn nhau, nhưng không ai hỏi.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Tổng Hoài Thừa lập tức gọi cho Phương Hủ Hủ. Phương Hủ Hủ còn đang lái xe, điện thoại reo ba lần, cô thật sự không thể nhận được nữa, “Anh có thấy phiền hay không?”

“Cố Niệm ở bên cạnh cô?” Tổng Hoài Thừa hỏi.

“Đúng.” Phương Hủ Hủ khó chịu nói, “Chúng tôi còn có việc, anh đừng làm phiền nữa.”

“Phương Hủ Hủ, nếu Cố Niệm có chuyện gì, tôi tuyệt đối không để yên đâu.”

“Anh nổi điên với tôi cái gì hả? Là vợ anh không muốn gặp anh, tôi có cách gì chứ.”

“Hai người đang ở đâu?” Tổng Hoài Thừa gầm lên.

Phương Hủ Hủ nhìn thoáng qua Cố Niệm, “Lập tức đến bệnh viện tìm Lục Diệp Thanh.” Nói xong, cô tắt điện thoại.

Quay đầu nói với Cố Niệm, “Là Tổng Hoài Thừa, mình thấy anh ta rất sốt ruột.”

Cố Niệm nhẹ nhàng mà thở dài một hơi.

Tổng Hoài Thừa vừa nghe là đi bệnh viện, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Trong lòng anh có ý nghĩ không tốt, Cố Niệm có thể bỏ đứa trẻ hay không, phía sau lưng đột nhiên lạnh toát, mặc kệ buổi chiều còn có cuộc gặp mặt tổng giám đốc của một công ty, anh cầm chìa khóa xe đi ra khỏi cao ốc.

Khi Cố Niệm đến bệnh viện, cả người cũng bình tĩnh lại. Lục Diệp Thanh nhanh chóng kiểm tra cho cô một lượt, lập tức truyền nước cho cô, bắt đầu chảy từng giọt từng giọt.

Cố Niệm ngủ mơ mơ màng màng, hơi thở tràn đầy mùi thuốc tẩy trùng.

Ngoài cửa loáng thoáng truyền đến âm thanh cãi vã.

“Tổng Hoài Thừa, anh đừng ích kỷ như vậy có được không?” Là tiếng Lục Diệp Thanh, “Tôi đề nghị bây giờ cho cô ấy phẫu thuật bỏ cái thai đi.”

“Lục Diệp Thanh, chức trách của anh là trị bệnh cứu người, anh đừng mơ lợi dụng nghề nghiệp để bỏ đứa trẻ đi, đây là con của tôi!” Tổng Hoài Thừa kiềm chế sự tức giận.

Lục Diệp Thanh tức giận đến phát run, cảm xúc kích động, “Tổng Hoài Thừa, anh cho là một đứa trẻ có thể cứu vãn quan hệ của hai người sao? Thân thể của cô ấy vốn không chịu nổi 10 tháng mang thai.”

Sắc mặt Tống Hoài Thừa đầy sát khí, túm lấy cổ áo Lục Diệp Thanh, “Thế thì do y thuật của anh không được, Lục Diệp Thanh, anh có thể biến khỏi nơi này được rồi.”

Phương Hủ Hủ đi ra, “Àm ỉ cái gì! Đánh thức Cố Niệm thì làm sao bây giờ?”

Tống Hoài Thừa chậm rãi bỏ tay xuống, đẩy anh ta ra, xoay người đi vào phòng bệnh.

Lục Diệp Thanh bị anh đẩy mạnh, lùi lại hai bước, Phương Hủ Hủ giữ chặt anh ta, “Nghe anh ta đi, anh không thấy sao, hiện tại ông trời đang để cho Cố Niệm trừng phạt anh ta đấy.” Cô nhếch miệng, “Em hỏi anh, đứa trẻ này rốt cuộc có thể có bao nhiêu hy vọng?”

Cổ họng Lục Diệp Thanh giống như bị lửa đốt, khó chịu nói, “5%.”

Phương Hủ Hủ hít một hơi thật sâu.

Phòng bệnh im lặng chỉ nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô.

Máy làm ẩm không khí đang phun hơi nước màu trắng, làm cho ánh mắt Tống Hoài Thừa hoảng hốt. Anh ngồi trên ghế đặt ở mép giường, tay nắm lấy bàn tay cầm kim tiêm của cô, tay cô lạnh như băng.

Anh nhớ rõ lúc Cố Niệm học đại học, cứ đến mùa đông, tay chân cô đều lạnh lẽo, cho dù mặc bao nhiêu cũng không đủ ấm. Mỗi khi đi học, cô đều phải ôm cái túi chườm nóng, để sát vào thân mình.

Đa số vào mùa đông, cô vì muốn có nhiều thời gian ở cùng anh, dù mùa đông rất lạnh, nhưng cô vẫn cùng anh đến tất cả các lớp tự học. Phòng học không có điều hòa, khi anh đọc sách cũng không nói chuyện với cô, cô thờ phờ phò kéo một bàn tay anh qua, “Hoài Thừa, sao tay anh lại ấm như vậy?”

“Có lẽ do cấu tạo thân thể nam nữ khác nhau.”

“Sau này mùa đông em vẫn muốn nắm tay anh sưởi ấm.” Anh bị cô kéo tay, không tiếp tục đọc sách được.

Tống Hoài Thừa nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô, hàng lông mi vừa dày vừa cong lại đang đọng một ít nước.

Anh cúi mặt, “Đứa bé sẽ không có việc gì, Niệm Niệm, em phải kiên cường. Em xem đứa bé đã được sáu tuần, bây giờ giống như một nụ hoa. Em nghĩ xem khi nó sinh ra sẽ là một đứa trẻ đáng yêu lắm. Để anh và em cùng nhau nhìn đứa trẻ trưởng thành được không? Anh muốn cảm nhận được con động đây, muốn nghe thấy lần đầu tiên con gọi cha, gọi mẹ, gọi chị. Anh hy vọng một nhà bốn người chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau.”

Trong mắt anh tràn đầy mong đợi, anh biết những lời này chỉ lúc cô ngủ mới có thể nói.

Sức lực cơ thể Cố Niệm giống như đã bị rút sạch, cô muốn mở mắt ra, lông mi run rẩy, lại phát hiện ngay cả mở mắt ra cũng không còn sức. Đợi đến lúc cô tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy Tống Hoài Thừa hai mắt đầy tơ máu.

“Thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không? Anh sẽ gọi bác sĩ đến xem.” Anh ấn chuông gọi.

Cố Niệm kinh ngạc nhìn phòng bệnh, chỉ chốc lát sau, vài bác sĩ đến đây, ở trong đám người cô không nhìn thấy Lục Diệp Thanh, cũng đúng, làm sao Tống Hoài Thừa có thể để anh ta trị liệu cho cô được?

Sau khi lấy máy đo huyết áp và làm một loạt kiểm tra, bác sĩ và Tống Hoài Thừa nói gì đó, Cố Niệm không còn sức đi nghe.

Chờ bác sĩ đi rồi, Tống Hoài Thừa rót một cốc nước ấm, “Uống nước cho thông họng.”

Ánh mắt Cố Niệm dừng ở trên tay anh, rất nhiều lần, sau khi anh rót nước cho cô, cô đều dùng vẻ mặt này nhìn anh, không hề sốt ruột, trống rỗng làm cho anh bàng hoàng. Anh không biết anh phải cần bao lâu mới có thể hóa giải bóng ma trong lòng cô.

Tống Hoài Thừa cũng hận bản thân vô cùng, lúc trước đã nghĩ gì mà lại làm như vậy.

Cố Niệm sau một lát ngậy người lại bình thường trở lại, “Mấy giờ rồi?” Giọng nói khàn khàn giống như vừa đi qua sa mạc.

“Khoảng tám giờ.” Tống Hoài Thừa buông cốc nước.

Cố Niệm vừa muốn đứng lên, Tống Hoài Thừa lập tức chạy tới, “Em đừng động đây, bác sĩ nói bây giờ em nhất định phải nằm nhiều.” Anh lấy gối đầu đỡ ở sau lưng cô.

Cố Niệm nghĩ một chút, “Phán Phán đâu?”

“Anh để cho Phương Hủ Hủ đưa đi rồi, bây giờ em như này cũng không chăm sóc được cho con, cũng chỉ có Phương Hủ Hủ là anh yên tâm.”

Cố Niệm yên lặng một chút, chậm rãi mở miệng, “Chuyện cha tôi, cảm ơn.”

Hai chữ vô cùng đơn giản lại giống như tát Tổng Hoài Thừa một cái thật mạnh, về mặt Tổng Hoài Thừa mất tự nhiên, coi như bỏ qua đi, “Em không cần nói với anh những lời đó.”

Anh có chút khó mở miệng.

Không khí trở nên trầm mặc.

Cố Niệm nhắm mắt lại, đầu óc chậm rãi suy nghĩ.

“Bác sĩ nói do em bị lạnh nên mới phát sốt.” Anh dừng một chút, “Vì sao đột nhiên lại đến nghĩa trang?”

Cố Niệm bỗng nhiên mở mắt ra, chống lại mắt anh, đôi mắt kia hình như có ngàn vạn lời muốn nói, “Tôi vẫn muốn đi thăm cha anh, lúc ở đại học, sợ anh khó chịu nên vốn không nói gì. Sau khi ở bên anh, tôi nghĩ đợi đến lúc chúng ta kết hôn, anh sẽ đưa tôi đi gặp cha. Nhưng mà không nghĩ giữa chúng ta sẽ xuất hiện vấn đề, nhiều năm rồi vẫn chưa có cơ hội đi thăm.”

Trước kia cô muốn nói với cha Tổng, về sau cô sẽ chăm sóc con trai ông thật tốt. Bây giờ, cô lại mang theo sự áy náy và đau lòng đến thăm ông.

“Đợi em sinh con xong, đến Tiết Thanh Minh một nhà bốn người chúng ta sẽ đi thăm cha. Ông ở dưới tuổi vàng nhất định rất vui vẻ.”

Cố Niệm nhếch khóe miệng, đột nhiên thắc mắc, “Tổng Hoài Thừa, về Lục Diệp Thanh, anh hận cha anh sao?”

Tổng Hoài Thừa đỏ mắt, “Lúc anh biết đã quá muộn rồi.”

Chính là hận cũng hận không nổi.

Từ nhỏ anh vẫn rất kiêu ngạo bởi cha mình, sau khi lớn lên anh mới biết được anh cũng không thể chịu nổi nơi đó, nhưng ông đã mất.

Có thể tha thứ cho người đã mất, nhưng không cách nào bỏ qua cho người còn sống. Con người có lẽ luôn mâu thuẫn như vậy.

Truyền nước xong, Tổng Hoài Thừa rút kim tiêm ra, động tác thành thạo lại dè dặt cẩn thận.

Đầu óc Cố Niệm đột nhiên nghĩ đến năm đó Chu Hảo Hảo bị viêm phổi nằm viện, nửa đêm Tống Hoài Thừa đi đến bệnh viện chăm sóc cô ta, “Xem ra sau vài năm Chu Hảo Hảo bị bệnh, động tác rút kim tiêm của anh càng ngày càng chuyên nghiệp.”

Cơ thể Tống Hoài Thừa cứng đờ, “Em đừng nói linh tinh!”

Cố Niệm híp mắt, vẻ mặt không sao cả, cô giữ miếng bông, ánh mắt đảo tới vết sẹo trên cổ tay, lạnh nhạt nói, “Không biết bên công an có điều tra ra hay không, năm đó tên côn đồ ra tay với tôi thật sự là vì tiền hay là có người sai khiến.”

“Hiện tại em yên tâm dưỡng thai, mọi chuyện cứ giao cho anh xử lý.” Tống Hoài Thừa bình tĩnh nói.

“Anh sẽ xử lý như thế nào?” Cố Niệm nhú mày, “Nếu tay của tôi là do người khác cố ý, anh sẽ giúp tôi bắt được người kia sao? Anh sẽ làm người kia bị trừng phạt sao? Tống Hoài Thừa, anh sẽ làm gì?” Ngực khí của cô đột nhiên nóng nảy.

Tống Hoài Thừa chăm chú nhìn cô, “Cho anh chút thời gian.”

Khóe miệng Cố Niệm vẽ ra một nụ cười quỷ dị, “Ừ.”

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Buổi tối, Tống Hoài Thừa trở về lấy quần áo, Cố Niệm đi gặp y tá. Cô mở di động lên, màn hình di động đang tối đen bỗng sáng đến chói mắt. Cô nhanh chóng tìm một số điện thoại, rồi gọi đi luôn.

“Xin chào, tôi muốn khiếu nại một người – người dẫn chương trình Chu Hảo Hảo, ừ, là như vậy, cô ta chen chân phá hoại gia đình người khác, làm cho gia đình người ta vỡ tan, độc ác hơn nữa là cô ta cố ý hãm hại người vợ.” Cố Niệm lạnh lùng nói.

Cô cầm di động, không biết là bao lâu, lại đi ra ngoài gọi một cuộc điện thoại, “Nguyễn Viễn Tích, giúp tôi một chuyện, không phải anh quen biết rất nhiều người trong giới truyền thông sao?” Cô muốn tự mình lời ít ý nhiều nói một lần.

Nguyễn Viễn Tích đang say bóng tinh tảo hoàn toàn, “Được, nói ra thì, chuyện ở Paris tôi cũng có trách nhiệm. Vậy ngày mai gặp.”

Cúp điện thoại, Cố Niệm thở dài, cô nghĩ Chu Hảo Hảo sẽ nhanh chóng tìm đến đây.

Chương 62

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Đêm khuya yên tĩnh, sau 10 giờ, Tống Hoài Thừa lại vội vàng quay lại, trên người mang theo hơi thở lạnh như băng.

Ban đêm nhiệt độ trên thực tế so với dự báo thời tiết nói còn thấp hơn vài độ. Cho dù trời lạnh thế nào Tống Hoài Thừa đều mặc phong phanh, trước đây do không có người quản chuyện này, sau khi có Cố Niệm, Cố Niệm sẽ nhắc anh, sau khi ly hôn, lại quay về trước kia, mặc kệ nóng lạnh.

Tống Hoài Thừa nhẹ nhàng đi đến bên người cô, kéo chăn cho cô, thấy cô đang ngủ thì yên tâm, cả người chậm rãi tựa vào ghế sofa.

Ngoài cửa sổ gió thổi vào đập cửa kính thủy tinh, vù vù dao động.

Cố Niệm xoay người, nhìn về phía anh.

Trong bóng đêm, anh vẫn mặc áo khoác ngoài chộp mắt nghỉ ngơi, cô có thể nhìn thấy sự mệt mỏi trên mặt anh.

Cô nhìn anh thật lâu, từ từ nhú mày. Ngủ không được, cô cẩn thận đứng lên, lấy một tấm chăn mỏng khoác lên người anh.

Trong lòng cô đột nhiên xuất hiện một giọng nói, “Mày xem, mày vẫn không buông tay anh ấy được.”

Cố Niệm lắc đầu, ra lệnh cho bản thân tỉnh lại ngay.

Tống Hoài Thừa cảm giác một hơi thở quen thuộc dựa vào người, đột nhiên tỉnh lại, giọng anh khàn khàn mang theo sự không xác định, “Cố Niệm?” Anh lập tức khàn khàn đứng lên, “Sao em lại xuống giường? Có phải muốn đi vệ sinh không?” Còn chưa nói xong, đột nhiên anh nhìn thấy trên người đắp chăn mỏng, đầu óc giống như bị gõ mạnh một cái, nháy mắt pháo hoa đầy trời, trong lòng tràn ngập vui sướng.

“Anh không lạnh.” Anh xoay người nhặt chăn lên.

Cố Niệm lườm anh, “Nếu anh lạnh rồi bị cảm, lây bệnh cho tôi thì làm sao bây giờ!”

Tổng Hoài Thừa ừ một tiếng, “Sẽ không đâu. Em nhanh lên giường đi.” Anh giúp cô, “Lúc này làm sao anh để mình bị bệnh được.”

Cố Niệm lại nằm xuống, lúc này Tổng Hoài Thừa khá mệt mỏi, giờ cả người tỉnh táo rất nhiều. Anh lại liên tục căn nhắc nói tiếp, “Anh đã bảo dì bảo mẫu nấu canh gà, ngày mai giữa trưa sẽ mang tới. Khi trở về, anh nhân tiện đi đến chỗ Phương Hủ Hủ, mang quần áo cho Phán Phán rồi. Phán Phán rất ngoan, em yên tâm. Bệnh viện dễ lây nhiều bệnh, anh sẽ không cho con đến đây.”

Cố Niệm nghiêng đầu, không nhanh không chậm nói, “Ừ, hai ngày tới để cho Hủ Hủ chăm sóc con.”

Tổng Hoài Thừa nắm tay cô, không còn lạnh như lúc trước.

“Bây giờ quan trọng là chăm sóc cơ thể em thật tốt, chuyện của Phán Phán đã có anh, anh sẽ không để cho con tủi thân đâu.” Anh trầm giọng nói, “Năm nay, chúng ta đến vườn Hi mừng năm mới được không?”

Trong lòng Cố Niệm nhói một cái, vài ngày nữa là sang năm mới, có lẽ năm nay sẽ không vui vẻ gì.

Tổng Hoài Thừa thấy vẻ mặt cô hoảng hốt, “Em nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Nhưng anh đã quên, ngày kia Cố Chu Đạo sẽ ra tù, chắc chắn ông sẽ không muốn mừng năm mới với anh.

Anh lại cho cô một vấn đề khó khăn.

Có lẽ năm nay, anh lại cô đơn một mình.

Sáng ngày hôm sau, lúc Tổng Hoài Thừa ăn sáng, di động đột nhiên vang lên, là số của Từ Hành.

“Từ Hành, có chuyện gì?” Hai người đã lâu không liên lạc.

“Hoài Thừa, đã xảy ra chuyện, không biết là ai cố ý tố cáo Hảo Hảo, cậu xem báo hôm nay đi.” Giọng nói Từ Hành tràn ngập sự lo lắng.

Tổng Hoài Thừa bảo y tá lấy báo đến.

Cố Niệm uống sữa, một mực yên lặng không lên tiếng.

Y tá đưa báo đến, “Người nhà bệnh nhân muốn đọc báo.”

“Cảm ơn.” Tống Hoài Thừa nhanh chóng lật báo, một lát đã tìm được bài báo kia. Dòng chữ tiêu đề màu đen bắt mắt - Người dẫn chương trình Chu Hảo Hảo chen chân phá hoại gia đình người khác.

“Làm sao vậy?” Cố Niệm nhẹ giọng hỏi.

Về mặt Tống Hoài Thừa thân nhiên, “Chu Hảo Hảo đã xảy ra chuyện.”

Khóe miệng Cố Niệm khẽ giật giật, không hỏi gì nữa.

Tống Hoài Thừa khép tờ báo lại, “Em ăn ít như vậy à? Muốn ăn thêm một chút không?”

“Không cần đâu, không có khẩu vị.” Cố Niệm chớp mắt, “Anh không đi giúp người ta sao?”

Tống Hoài Thừa cười khẽ, “Anh có thể giúp gì chứ? Bây giờ anh là ốc còn không mang nổi mình ốc.” Lâu lắm rồi anh mới tự giễu bản thân như vậy, “Anh ở đây cùng em, dù thế nào cũng không đi.”

Mi tâm Cố Niệm giật giật.

Chu Hảo Hảo vừa đến đài truyền hình, phát hiện rất nhiều người vây quanh cửa ra vào của tòa nhà. Điện thoại trong tay vang lên, là giám đốc gọi tới.

“Hảo Hảo, cô đang ở đâu?”

“Tôi đến ngay đây.”

“Hôm nay cô đừng tới.”

“Làm sao vậy? Giám đốc, có chuyện gì à?”

“Tôi hôm qua có người gọi điện thoại đến tố cáo cô, nói cô chen chân phá hoại gia đình người khác.”

Sắc mặt Chu Hảo Hảo trong phút chốc liền thay đổi, “Chuyện không có căn cứ như vậy mà giám đốc tin sao?”

“Không phải tôi không tin cô.”

“Giám đốc, là ai nói?”

“Một người phụ nữ. Trước hết cô bình tĩnh đã, việc này cũng kỳ lạ, hôm nay các tờ báo lớn đều đăng chuyện của cô. Bây giờ phía dưới tòa nhà đều là phóng viên, cô không được kích động. Tôi sẽ liên hệ với bộ trưởng Bộ văn hóa, nhờ ông ấy hỗ trợ.” Chu Hào Hào hít một hơi thật sâu, sắc mặt vô cùng căng thẳng, gần như là nghiến răng nghiến lợi, “Làm phiên giám đốc rồi.”

“Được rồi, cô mau thông báo với người nhà, bảo người nhà chuẩn bị.” Quan hệ của giám đốc và Chu gia cũng không tệ, đương nhiên phải giúp Chu Hào Hào.

Chu Hào Hào úp mặt vào tay lái, di động lại vang lên, di động vang một lúc cô ta mới bắt máy.

“Xin chào, Chu tiểu thư, tôi là phóng viên báo Tinh Không, đối với tin báo chí đăng hôm nay, cô có gì muốn nói không?”

“Xin lỗi, anh gọi nhầm số rồi.” Cô ta cúp điện thoại. Không đến một giây sau, di động lại vang lên, “Chu tiểu thư ...”

“Tôi không biết, tạm biệt!” Cô ta hung tợn nói.

Mới cúp điện thoại, di động lại vang lên. Chu Hào Hào tức giận nhận máy, “Các người có phiền hay không! Cẩn không tha có phải hay không? Cút! Đều cút hết cho tôi!”

Bên kia điện thoại trầm mặc một lúc lâu, “Hào Hào, là anh.”

Trong phút chốc Chu Hào Hào thở phào nhẹ nhõm.

Từ Hành nương mày, “Anh sẽ đến tìm em, hôm nay em không cần ra ngoài.”

“Em không sao, anh không cần đến, chỉ là một ít lời đồn đãi chuyện nhảm nhí, không có gì. Vậy, em cúp máy trước.” Chu Hào Hào không muốn nói thêm nữa.

Lúc này có chiếc xe dừng bên cạnh cô ta, Chu Ly hạ cửa kính xe xuống, bấm còi.

Chu Hào Hào điều chỉnh vẻ mặt, “Buổi sáng tốt lành.”

Chu Ly nương mày, ánh mắt lướt qua người Chu Hào Hào, “Hôm nay chị trang điểm không tệ, rất tự nhiên.”

“Cảm ơn.”

“Chỉ là màu son môi quá đậm, làm cho mặt chị trắng bệch không còn chút máu.” Chu Ly cười nhạt.

Khuôn mặt Chu Hảo Hảo cứng đờ.

Chu Ly nghiêng đầu, “Sao lại chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi vậy?”

“Chu Ly, cô ít ở đây lắm chộc đi. Chuyện của tôi có liên quan gì đến cô, vì sao cô luôn nhắm vào tôi?”

Chu Ly cười, “Nói chung là tôi không thích nhìn những người trước mặt một kiểu sau lưng lại một kiểu, thế nào mà hết lần này đến lần khác tôi đều gặp được chị. Chu Hảo Hảo, chị tự cầu phúc đi. Hóa ra có người cũng như tôi, không muốn nhìn thấy chị.”

Nói dứt lời liền lái xe đi.

Lúc đầu cứ nghĩ rằng việc này lấy bối cảnh Chu gia rất nhanh có thể giải quyết, ai ngờ, cha Chu gọi vài cuộc điện thoại, lãnh đạo các tạp chí đều tỏ thái độ có chút miễn cưỡng.

Ông nhanh chóng liên hệ với người phụ trách.

Người nọ lại nói thẳng với ông, “Chu tổng, việc này không phải chức trách của tôi, tôi cũng không thể can thiệp, nếu không vị trí của tôi cũng không giữ được.”

Nói đến thế rồi, cha Chu coi như hiểu được, việc này đã có chuẩn bị trước, mục đích nhắm vào Chu Hảo Hảo.

Chu Hảo Hảo ngồi ở sofa, “Cha, con đi ra ngoài một chút.”

“Đứng lại! Con cho là cha rất ngốc sao, đừng có ra ngoài!” Cha Chu lạnh lùng nói.

Chu Hảo Hảo vốn nghe không vào, cô ta lái xe đến bệnh viện.

Nguyễn Viễn Tích thu được tin tức nhanh chóng gọi điện báo cho Cố Niệm, “Chu Hảo Hảo đi rồi, chắc chắn là đi tìm cô.”

“Được, tôi biết rồi. Tôi không sao, anh không cần đến đây.” Cô cúp điện thoại.

Tổng Hoài Thừa hỏi, “Ai gọi điện thoại thế?”

“Phương Hù Hù, cô ấy chuẩn bị đến thăm tôi, tôi bảo cô ấy không cần đến đây.”

“Cố Niệm, anh bàn bạc với em một chuyện, ba tháng đầu, em có thể ít dùng di động một chút được không?” Tổng Hoài Thừa có chút khó xử, ánh mắt sáng quắc mà chờ mong nhìn cô.

Cố Niệm nhanh chóng xóa lịch sử cuộc gọi, không nói gì để điện thoại di động đặt lên bàn.

Một lúc sau, trợ lý gọi điện thoại tới. Cố Niệm biết tối nay công ty anh liên hoan hàng năm, Tống Hoài Thừa không xuất hiện cũng không thích hợp.

“Anh đi đi.”

Tống Hoài Thừa suy nghĩ, “Anh đi một chút.” Anh nhúu mày, hận không thể đưa cô đi cùng.

Cố Niệm nhìn anh, trong lòng khẽ run lên, “Tống Hoài Thừa.” Cô đột nhiên không tìm lòng được mà gọi tên anh.

Đáy lòng Tống Hoài Thừa hơi rung động, “Yên tâm, anh sẽ nhanh chóng trở về. Em muốn ăn gì?”

Cố Niệm nhếch miệng, “Bánh khoai môn.” Cô nhẹ nhàng nói, “Mua giúp tôi một ít bánh khoai môn, đột nhiên tôi muốn ăn cái này.”

Tống Hoài Thừa lập tức cười cười, “Anh sẽ không quên.”

Cô nhìn cánh cửa khép lại, sắc mặt dần dần chìm xuống. Có lẽ cô không kịp ăn.

Không đến một giờ sau, cửa phòng bệnh lại mở ra, giống như Cố Niệm nghĩ, Chu Hảo Hảo hùng hổ không mời mà đến.

“Cố Niệm, là cô làm đúng không? Tin tức đều là cô tìm người đi làm? Có phải hay không?” Chu Hảo Hảo bước đến trước mặt cô.

Cố Niệm đứng ở phía trước cửa sổ, cô mặc một chiếc áo nhung thêu hình con chồn màu hồng nhạt, làm tôn lên vẻ xinh đẹp, hoạt bát, đâu có giống người nằm viện một chút nào.

“Là tôi thì cô định thế nào?” Cô hơi nâng cổ, kiêu ngạo nhìn Chu Hảo Hảo.

“Cô!” Chu Hảo Hảo tức giận, “Cô không nên nhảm lẫn, ai mới là tiểu tam? Rõ ràng cô biết.”

“Tôi đương nhiên hiểu rõ, tôi cũng biết, cho đến tận bây giờ Tống Hoài Thừa vẫn không yêu cô.”

Chu Hảo Hảo nâng tay định đánh cô, Cố Niệm mạnh mẽ nắm lấy tay cô ta, dùng chút sức, gân xanh trên tay cô đều nổi lên, “Bị tôi nói trúng sao? Chu Hảo Hảo, tôi cảm thấy

báo chí nói không sai chút nào, nhất là cái cụm từ - mặt dày mày dạn. Không phải cô đối với Tổng Hoài Thừa đúng là như thế sao?” Cô lạnh lùng cười một tiếng.

“Sao cô không chết đi?” Chu Hảo Hảo tàn nhẫn nói, trong phút chốc thẹn quá thành giận, vươn tay đánh vào ngực cô một cái, làm cho Cố Niệm lui lại mấy bước. Một tiếng vang lên, Cố Niệm đập mạnh vào tường.

Cơ thể của cô run rẩy mãnh liệt, đau là cảm giác gì, giờ phút này cô không cảm thấy.

“Chu Hảo Hảo!” Cô nhìn Chu Hảo Hảo.

Chu Hảo Hảo phát hiện Cố Niệm trước mặt vô cùng xa lạ, “Cố Niệm, tôi hận cô, tôi căm thù cô.” Cô ta khóc lớn.

Cố Niệm bám lấy vách tường, bụng dần quặn đau, “Chu Hảo Hảo, sao bây giờ cô không tìm người đến xử lý tôi? Năm đó khiến cô thất vọng rồi, tay của tôi không hoàn toàn bị phế bỏ. Ha ha...”

Chu Hảo Hảo ngạc nhiên nhìn cô, tay không ý thức buông xuống, “Cô đang nói cái gì vậy?”

Cố Niệm cảm thấy sức lực trong nháy mắt bị rút sạch, cơ thể của cô theo vách tường từ từ trượt xuống. Cô thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch, mục đích của cô đã đạt được.

Cô nâng mặt nhìn về phía Chu Hảo Hảo, khẽ cười, ánh mắt tràn ngập sự quý dị.

Chương 63

Editor: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

“Cô muốn làm gì?” Chu Hảo Hảo tỉnh táo lại, đầu óc nhanh chóng hoạt động, “Cô làm sao vậy?”

Cố Niệm ngoài cười nhưng trong không cười, “Tay của tôi bị hủy, không bao giờ có thể vẽ tranh được nữa.” Cô suy nghĩ nhìn Chu Hảo Hảo, “Con gái của tôi cũng không nói được, các người không cho tôi yên ổn, các người cũng đừng mơ tưởng được yên ổn. Chu Hảo Hảo, phòng vẽ tranh cũng là cô tìm người đập đúng không?” Giọng nói của cô bởi vì đau đớn mà run rẩy.

Chu Hảo Hảo nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi, “Cô có chứng cứ gì?”

Cố Niệm híp mắt, giống như có cái gì đó đang từ từ mất đi, cô trống rỗng nhìn Chu Hảo Hảo, hai mắt chỉ còn một mảnh vô vọng, “Có chứng cứ hay không đều không sao cả. Chu Hảo Hảo, 4 năm trước của tôi đau khổ vô cùng, tôi muốn đòi lại trên người cô từng chút một.”

“Chỉ bằng cô?” Chu Hảo Hảo cười nhạt, giọng nói như uy hiếp, “Cố Niệm, khẩu khí cô lớn thật đấy, nếu lúc trước không phải tôi còn chút nhân từ với cô, hôm nay cô vốn không được đứng ở chỗ này nói chuyện đâu. Còn có cha của cô trong tù khỏe chứ?”

Cố Niệm trầm mặc, con ngươi tối đen tĩnh mịch nặng nề, khễ cắn môi, chậm rãi đi về phía trước, muốn tới gần Chu Hảo Hảo, hai chân nặng như đeo chì, “Cảm ơn đã quan tâm, ngày chúng tôi đoàn tụ sẽ mời cô, nếu cô có thể tham dự.”

Chu Hảo Hảo không rõ hàm ý trong lời nói này là gì, Cố Niệm đã xông lên, “Chu Hảo Hảo, cô thật đáng sợ, tất cả vì một người đàn ông, lương tâm của cô bị chó ăn sao? Cô và Từ Hành cấu kết với nhau làm việc xấu, ngay cả thuốc...”

Cô dùng sức túm tóc Chu Hảo Hảo.

Chu Hảo Hảo cũng không chịu yếu thế, xoay người một cái, Cố Niệm đã bị cô ta đè ở trên.

Hai người tóc tai quần áo lộn xộn, đánh nhau đến nỗi trên mặt đều có vết xước.

Cố Niệm nghe thấy trên hành lang có tiếng bước chân, cô đột nhiên buông tay.

Khi cửa mở ra, cô nghe được y tá kêu lên sợ hãi, “A!!!”

“Cô làm gì đây? Nhanh đi gọi người tới.”

Cuối cùng Cố Niệm nhắm hai mắt lại. Phòng bệnh bừa bãi cô cũng không quan tâm. Cô quá mệt mỏi rồi.

Tổng Hoài Thừa còn đang ở trên khán đài vừa mới trao giải thưởng lớn cho nhân viên, dưới ánh đèn, phong độ nhẹ nhàng, di động trong túi vang lên, khiến anh nhú mào.

Trao giải thưởng tiếp theo là một nữ nhân viên, lúc bắt tay, cô ta kích động dang rộng hai tay.

Đại sảnh khách sạn nháy mắt yên tĩnh lại, mọi người nín thở chăm chú nhìn.

Tổng Hoài Thừa mỉm cười, cũng dang hai tay, ôm cô ta một chút, “Tiếp tục cố lên.”

Dưới đài tiếng vỗ tay như sấm dậy, tiếng hoan hô không ngừng.

Tổng tổng vốn lạnh lùng nghiêm túc dường như hôm nay lại thay đổi thành một người khác.

Tổng Hoài Thừa đi xuống đài, trợ lý đi tới, anh vừa nói chuyện vừa mở di động, là bệnh viện gọi điện tới, anh khẩn trương đi về, “Hiện tại tôi phải đi, để Lê Hạ chủ trì mọi việc.”

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

“Tôi là Tổng Hoài Thừa.” Anh rất nhanh nói.

“Tổng tiên sinh, anh nhanh đến bệnh viện, vợ anh đã xảy ra chuyện, đang ở phòng phẫu thuật.”

Tổng Hoài Thừa không biết trên đường vượt bao nhiêu đèn đỏ chạy tới bệnh viện.

Cố Niệm còn ở phòng phẫu thuật. Anh ngược mắt nhìn ba chữ “Phòng phẫu thuật”, cả người trở nên giận dữ, cơn thịnh nộ như gió lốc kéo đến, “Sao lại thế này? Lúc tôi rời đi cô ấy vẫn rất tốt cơ mà.” Cảm xúc của anh vô cùng kích động.

Chủ nhiệm chạy tới xử lý phòng bệnh, biết sự tình nghiêm trọng, vẫn không rời đi, vì muốn an ủi Tổng Hoài Thừa, để chuyện này kết thúc. Ông đã nghĩ sẵn trong đầu, “Tổng tiên sinh, bệnh nhân còn đang phẫu thuật, trước tiên anh bình tĩnh một chút.”

Quả nhiên Tổng Hoài Thừa lấy lại chút ý thức, giọng nói căng thẳng, “Bây giờ tình huống như thế nào?”

“Y tá phát hiện vợ anh có thể sinh non, tình huống không tốt.”

Tổng Hoài Thừa liền kéo lấy áo chủ nhiệm, “Các người trông nom bệnh nhân như thế đấy hả?” Thái dương nổi đầy gân xanh, anh dốc sức tóm ông chủ nhiệm, khớp xương cũng trở nên trắng bệch, hai mắt đỏ ngầu, kích động đến nỗi có thể giết người được.

“Tổng tiên sinh, anh bình tĩnh một chút!” Tuy rằng đã sớm quen với tình huống như vậy, nhóm y tá vẫn rất sợ hãi.

Chủ nhiệm phẩy tay, để đảm người không được nói, “Tổng tiên sinh, chuyện này bệnh viện chúng tôi cũng có trách nhiệm. Anh đi rồi, người của đài truyền hình Chu Hào Hào đã đến đây thăm bệnh nhân, xảy ra tranh chấp với bệnh nhân, chúng tôi thật không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức này.”

Tổng Hoài Thừa nghe được lời nói của ông, anh ngậy người tựa vào tường, “Chủ nhiệm Hứa, bây giờ bác sĩ nào mổ ở bên trong?”

Chủ nhiệm Hứa không giấu diếm, “Là bác sĩ Lục khoa phụ sản, anh ta hiểu rất rõ về tình trạng bệnh nhân, anh hãy yên tâm.”

“Tôi muốn bảo đảm cô ấy không có việc gì.” Anh bình tĩnh nói, sức lực cơ thể giống như bị hút cạn.

Chủ nhiệm Hứa và y tá chậm rãi rời đi, lúc này mọi lời an ủi đều chỉ là lời nói suông.

“Chủ nhiệm Hứa, sao không nói với người nhà bệnh nhân chuyện này?”

“Anh ta không thể chấp nhận sự thật mất đi đứa con. Lúc này anh ta không thêm để ý là do ai gây ra, quan trọng là bệnh nhân có sao hay không.”

“Vừa rồi, lời tôi muốn nói đã ở đầu môi rồi, thật sự sợ không khống chế được. Sắc mặt Tổng tiên sinh rất đáng sợ.”

“Bảo vệ khoa ở chỗ đó nói như thế nào?” Chủ nhiệm Hứa lo lắng.

“Người đã bị cảnh sát mang đi rồi.”

“Chuyện này làm phiền bác sĩ Lục rồi.”

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Tổng Hoài Thừa im lặng đứng ở hành lang lạnh lẽo yên tĩnh. Anh ôm mặt, hai tay lạnh như băng.

Mới vài tiếng trôi qua, khi anh rời đi cô còn nói muốn ăn bánh khoai môn.

Vì sao trong phút chốc mọi chuyện lại biến thành thế này?

Tổng Hoài Thừa nắm chặt tay, nhưng lại bắt lực run run, tâm tình dần dần rơi xuống đáy vực, thật sự phải như vậy sao?

Ông trời, ông đang trừng phạt tôi sao? Thật sự không thể cho tôi một cơ hội ư?

Chu Hảo Hảo bị cảnh sát đưa đi, người Chu gia rất nhanh đã tới, dùng quan hệ bảo lãnh cô ta.

Cha Chu lạnh lùng nghiêm mặt, “Con là đồ ngốc sao? Lúc này đi tìm Cố Niệm làm cái gì? Con biết rõ đây là một cái bẫy, sao còn cố mà nhảy vào?”

Mẹ Chu ngăn lại, “Được rồi, đừng nói nữa, Hảo Hảo là người bị hại.”

“Bà vẫn còn bệnh nó.” Cha Chu tức giận nói.

“Tôi có thể làm gì bây giờ? Hảo Hảo bị người ta bắt nạt, buổi sáng báo chí viết khó nghe như thế, ông không thấy sao?”

Cha Chu còn muốn nói nữa, nhưng nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Chu Hảo Hảo, cũng đành nuốt lời muốn nói xuống.

Mẹ Chu kéo tay cô ta, “Chúng ta về nhà thôi. Con bị thương sao? Sao lại có máu? Tại sao lại bị thương?”

Chu Hảo Hảo rút tay về, trên tay là vết máu sớm đã khô.

“Hảo Hảo? Sao vậy?”

Chu Hảo Hảo hít một hơi thật sâu, “Không phải máu của con, là của Cố Niệm.” Đang nói thì im bặt, Cố Niệm sinh non sao?

Trên đường Chu Hảo Hảo đều suy nghĩ đến một vấn đề, Cố Niệm biết rõ là mình mang thai, mới lập đi lập lại nhiều lần kích động cô ta. Nói cách khác, Cố Niệm muốn mượn tay cô ta.

Cô ta không dám nghĩ thêm nữa.

“Mẹ, mẹ gọi điện thoại cho bệnh viện, hỏi tình huống của Cố Niệm một chút.”

“Hỏi cô ta làm cái gì? Được rồi, con yên tâm nghỉ ngơi đi.” Mẹ Chu lo lắng cho con.

Chu Hảo Hảo lấy di động, rất nhanh gọi 114, “Giúp tôi tra một chút số điện thoại xin tư vấn ở phòng phẫu thuật của bệnh viện D.”

“Hảo Hảo, con làm gì đấy?!”

Chu Hảo Hảo không nghe. Cúp điện thoại cô ta tiếp tục gọi điện thoại, “Xin chào, lúc 6 giờ có một bệnh nhân tên Cố Niệm vào phòng phẫu thuật, bây giờ tình huống cô ấy thế nào rồi?”

“Thật ngại, chúng tôi không thể tiết lộ thông tin.”

“Tôi là bạn cô ấy, gọi điện thoại cho cô ấy không được, bây giờ cô ấy thế nào?” Giọng nói Chu Hảo Hảo có chút nóng nảy.

“Phẫu thuật vừa mới kết thúc, bệnh nhân sinh non.”

Chu Hảo Hảo cảm di động, tắt cả dường như dừng lại.

Tổng Hoài Thừa ngồi ở mép giường, không nói được một lời, một ngày một đêm hầu như không chớp mắt, ánh mắt anh vẫn lên những tia máu.

Cố Niệm vẫn còn hôn mê, cũng may phẫu thuật rất thành công. Tuy rằng đứa trẻ đã mất, nhưng cô không sao.

Lục Diệp Thanh đi vào, thấy Tổng Hoài Thừa vẫn duy trì dáng vẻ như vậy, anh ta nghiêm mặt, nhìn các số liệu của Cố Niệm. Khi Cố Niệm từ phòng phẫu thuật đi ra, Tổng Hoài Thừa chỉ hỏi một câu, “Cô ấy thế nào rồi?”

Lục Diệp Thanh ghi lại, không trả lời.

“Chờ một chút, tôi có lời muốn nói với anh.” Giọng nói Tổng Hoài Thừa khàn đặc, “Đi ra ngoài nói.”

Hai người đàn ông đứng ở cửa.

“Hiện tại cơ thể cô ấy ra sao rồi?” Trên mặt Tổng Hoài Thừa không có chút cảm xúc gì, đôi mắt lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi.

Về mặt Lục Diệp Thanh căng cứng, “Anh nhìn đi, từng mất máu rất nhiều, giờ mang thai lại tăng thêm sức nặng lên cơ thể, hơn nữa trước khi phẫu thuật cô ấy bị kích thích... Lúc trước tôi đã nói với anh, không thể giữ đứa bé này được. Tổng Hoài Thừa, tôi không hề muốn trả thù anh.”

Tổng Hoài Thừa chưa xót cười cười, “Như anh mong muốn rồi.”

Lục Diệp Thanh quay đầu, biết hiện tại Tổng Hoài Thừa rất khó chịu, tuy rằng biết đây là do anh tự chuốc lấy, nhưng Lục Diệp Thanh cũng sẽ không lợi dụng lúc này mà bỏ đá xuống giếng, “Chuyện này anh chuẩn bị xử lý thế nào?”

“Không liên quan đến anh.” Tổng Hoài Thừa lạnh lùng nói.

Lục Diệp Thanh cầm tài liệu, “Quả thật, từ trước đến nay anh chỉ giỏi làm hại Cố Niệm thôi. Nhưng mà không có đứa bé này, mối liên kết duy nhất giữa hai người đã bị chặt đứt. Tổng Hoài Thừa, đừng ép cô ấy nữa. Ngày mai, cha cô ấy sẽ trở lại, cũng là lúc gia đình bọn họ đoàn tụ.”

Khuôn mặt Tổng Hoài Thừa đen lại, âm đạm không ánh sáng.

Đương nhiên Tổng Hoài Thừa sẽ không dễ dàng buông tay, nhưng ngay cả người phụ nữ của mình và con mình còn không bảo vệ được, sau này anh đối mặt với Cố Niệm như thế nào? Lửa giận cuối cùng lại bùng cháy.

Lục Diệp Thanh đảo mắt nhìn, anh ta yên lặng thờ dài một tiếng, Cố Niệm, đây là điều em muốn sao? Không ngại tổn thương bản thân để đạt được mục đích?

Buổi sáng ngày hôm sau, cảnh sát đi vào Chu gia bắt Chu Hảo Hảo.

Chu gia vẫn mang dáng vẻ cao cao tại thượng, thậm chí mẹ Chu còn làm ầm lên với cảnh sát.

Tào Thạc khó chịu, “Nếu bà không phối hợp, tôi cũng sẽ bắt bà về, khởi tố bà tội gây trở ngại người thi hành công vụ.”

Mẹ Chu khiếp sợ, “Cậu...”

Cảnh sát không để ý đến bà, “Chu tiểu thư, mời cô phối hợp.”

Ngược lại Chu Hảo Hảo rất bình tĩnh, một đêm trằn trọc, cô ta đã sớm hiểu rõ mọi chuyện. Đây mới chỉ là bắt đầu, cô ta muốn nhìn rốt cuộc Cố Niệm có thể làm tới mức nào.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, hoa bách hợp ở đầu giường lẳng lặng nở rộ, hương hoa lan tỏa khắp phòng bệnh.

Trong phòng nhiệt độ rất cao, rất ẩm áp.

Quần áo trên người Tống Hoài Thừa toàn nếp nhăn, anh mím chặt môi, ánh mắt mờ mịt, lông mày nhíu chặt, sự đau lòng vẫn không giảm.

Ngón tay Cố Niệm giật giật, anh lập tức nghiêng người hỏi, “Niệm Niệm, em tỉnh rồi phải không? Em có nghe thấy anh nói không? Em mau tỉnh lại đi. Em đã ngủ rất lâu rồi.”

Mắt Cố Niệm động đậy, chậm rãi mở ra, mí mắt nặng trĩu, mở mắt liền nhìn thấy anh, bừa bộn lộn thối, hoàn toàn không có hình tượng.

Cô nhắc đầu, muốn nhìn bụng mình, tay như mất đi ý thức, căn bản không thể nâng lên.

Tống Hoài Thừa nhìn theo ánh mắt của cô, dừng lại trên bụng cô, anh nuốt nước bọt, trong miệng dường như có vị máu dâng lên, “Đứa bé... về sau còn có thể có.” Lời nói như vậy thật nực cười, anh biết.

Cố Niệm thấy cặp mắt đỏ ngầu kia đã mất đi toàn bộ ánh sáng.

Cuối cùng, đứa bé này cũng không có duyên với cô.

Chương 64

Editor: Rùa Lười

Beta: Mạc Y Phi

Cố Niệm bình tĩnh như vậy khiến Tổng Hoài Thừa hoảng hốt, “Em yên tâm, chuyện này anh sẽ xử lý. Anh sẽ cho em một câu trả lời thích đáng, chăm sóc cơ thể cho tốt. Đừng nghĩ ngợi lung tung.” Anh nhìn cô.

Cố Niệm ngẩng người nhìn ra xa, đôi mắt không chút dao động.

Lúc Phương Hủ Hủ đến thăm cô, không nhìn được ghen ngạo, “Cậu đừng thương tâm, đừng để thêm bệnh, bây giờ phải điều dưỡng thật tốt.”

Lương Cảnh Thâm kéo cô qua một bên lau nước mắt, nhìn cô một chút, “Em muốn để Cố Niệm khóc theo sao?”

Phương Hủ Hủ cố nén, bình tĩnh lại. Cô kéo tay Cố Niệm, thấy sắc mặt cô ấy vàng như ánh nến, cả người không hề có chút sinh khí giống như một con búp bê bằng vải, “Niệm Niệm...”

Cố Niệm nhìn ra cửa sổ, cây thủy sam đứng đó xanh ngắt, dù có trải qua bao nhiêu gió tuyết, vẫn sừng sững cao ngất như cũ.

Cố Niệm xoa xoa lòng bàn tay, quay đầu lại, “Giúp mình thu dọn đồ, mình muốn đi đón cha.”

Phương Hủ Hủ lập tức bật dậy, “Không được, bây giờ cậu như vậy, căn bản không thể rời giường được.”

Cố Niệm nhăn mày, “Hủ Hủ, đã bốn năm rồi mình chưa gặp ông ấy.”

“Cậu không muốn sống nữa sao? Cố Niệm, cậu thật sự muốn giãy vò mình đến như vậy sao?”

Cố Niệm nhíu mày, “Không phải, Hủ Hủ, so với bất kỳ ai mình đều mong cơ thể có thể tốt lên. Nhưng hôm nay mình phải đón cha. Bốn năm, mỗi một ngày, mình đều luôn nhớ ông ấy.” Cô thở dài, ngẩng đầu nhìn Lương Cảnh Thâm, “Thầy Lương, mong thầy giúp một chút, em vẫn chưa thể đi được.”

Lương Cảnh Thâm nheo mắt nhìn, biết rằng cô đã quyết định, “Được. Hủ Hủ, em giúp Cố Niệm thay đồ, quần thêm khăn choàng và đeo thêm bao tay, anh ở bên ngoài,

khi nào xong thì gọi anh.”

Cố Niệm nhoen miệng cười, “Hủ Hủ, cậu nghe thầy Lương nói rồi đó.”

Phương Hủ Hủ trừng mắt nhìn cô, “Cậu thật biết hành hạ, mình không cần được cậu mà.”

Cố Niệm nhẹ nhàng cười, “Không đâu, sau này mình sẽ sống thật tốt.”

Phương Hủ Hủ mở cửa tủ quần áo nhìn qua, nhận ra Tống Hoài Thừa chuẩn bị vô cùng tỉ mỉ, từ trong ra ngoài, đồ gì cũng có.

Lương Cảnh Thâm đi ra cửa, Tống Hoài Thừa đứng bên hành lang, hít từng hơi khói thuốc. Ông không giấu diếm, “Cố Niệm muốn đi đón cha cô ấy.”

Tống Hoài Thừa khẽ giật mình, ngón tay cầm điều thuốc hơi run lên, từng làn khói bay ra từ đó. Anh trầm mặc một lúc, “Tôi lái xe theo sau mọi người, để Lục Diệp Thanh đi cùng.”

“Cậu vẫn rất hiểu cô ấy.”

“Chuyện cô ấy quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi, huống chi lại còn là cha cô ấy.” Tống Hoài Thừa chưa chút nói.

Những lời an ủi, Lương Cảnh Thâm cũng không nói ra.

Không lâu sau, Cố Niệm thay xong quần áo, được bao lại không một kẽ hở. Cô cười nói, “Hủ Hủ, cậu bao mình lại thành con gấu rồi.”

Phương Hủ Hủ cầm lấy khăn choàng cổ, “Vậy cậu cũng phải chăm sóc cơ thể khỏe như gấu đi. Ngồi xuống, quần khăn lên, bây giờ cậu không thể ra gió đâu...”

Cửa phòng bệnh mở ra, Tống Hoài Thừa đi đến cạnh giường, “Đề anh.” Anh giành lại chiếc khăn quàng trong tay Phương Hủ Hủ, quấn quanh cổ Cố Niệm ba vòng, sau đó thắt lại.

Cách quấn khăn quàng của anh là kiểu đơn giản nhất, cũng là kiểu duy nhất Cố Niệm biết.

Buộc lại khăn, anh nhìn cô, “Anh ôm em lên xe.”

“Không cần!” Cố Niệm bình tĩnh nói.

Vẻ mặt Tống Hoài Thừa đầy kiên trì, “Lúc trước thầy Lương bị thương, em quên rồi sao?”

Cố Niệm trầm mặc.

Lương Cảnh Thâm và Phương Hủ Hủ đứng một bên không nói lời nào.

Tống Hoài Thừa ôm cô vào ngực, “Bây giờ xuống tầng thôi, nếu không đi sẽ trễ mất.”

Cố Niệm tựa vào lồng ngực anh, cảm nhận nhịp tim đập vững vàng của anh. Cô nhắm nghiền hai mắt, không muốn nhìn.

Xuống tầng dưới, Lương Cảnh Thâm và Phương Hủ Hủ đều đã lên xe, Tống Hoài Thừa đặt Cố Niệm lên xe, dặn dò, “Có chỗ nào không thoải mái thì nói với họ, anh và Lục Diệp Thanh lái xe ở phía sau.”

Cặp mắt Cố Niệm khẽ động, “Anh không muốn...”

“Anh biết.” Tống Hoài Thừa cắt đứt lời của cô, “Em muốn nói anh không muốn xuất hiện trước mặt cha em, không đâu. Nhưng mà em cũng phải chú ý, bác sĩ nói em không thể quá mức đau buồn.”

Cố Niệm có hơi ảm ức.

Phương Hủ Hủ nói, “Tống Hoài Thừa, tranh thủ thời gian còn đi.”

Tống Hoài Thừa gật đầu, tham lam nhìn cô một lát.

Một đường trầm mặc.

Ngược lại Lục Diệp Thanh rất phối hợp, ngồi cạnh ghế lái, “Anh bình tĩnh thật đấy, cô ấy làm liều mà anh cũng mặc kệ.”

Đường cong trên mặt Tống Hoài Thừa như được điêu khắc mà ra, cứng rắn không chút độ ảm.

Lục Diệp Thanh tiếp tục nói, “Tống Hoài Thừa, tôi phát hiện anh thay đổi rồi.”

Xe phanh gấp lại.

Lục Diệp Thanh thăm mắng, “Anh có biết lái xe không vậy?”

“Đèn đỏ.” Anh phun ra hai chữ, không cần nhiều lời.

Lục Diệp Thanh vuốt trán, “Tổng Hoài Thừa, anh thật không biết đùa mà.”

“Như nhau.”

Lục Diệp Thanh cười lạnh, anh ta quay mặt nhìn ra cửa xe, “Chẳng qua, anh may mắn hơn thôi.”

May mắn?

Tổng Hoài Thừa không gật bừa, “Lục Diệp Thanh, anh thích cô ấy ở điểm nào?”

Lục Diệp Thanh im lặng một lát, “Ngốc chứ sao. Anh đối xử với cô ấy như thế vậy mà trong lòng cô ấy còn không quên được anh. Anh còn không biết sao, trong lúc cô ấy khó sinh, cô ấy muốn bảo vệ đứa bé, còn nói nếu có gì thì hãy mang đứa bé đến chỗ anh. Sao lại để tôi gặp được người phụ nữ ngu ngốc nhất thế giới như vậy?”

Tổng Hoài Thừa ghen ngào khó tả, “Cảm ơn.”

Anh biết khoảng thời gian trước Lục Diệp Thanh đã giúp đỡ Cố Niệm rất nhiều, nếu không có anh ta, Cố Niệm sẽ rất khó khăn.

Có lẽ thật sự là không mong gì hơn.

“Không nên nói với tôi hai chữ này, tôi không phải giúp anh, tôi chỉ đồng cảm với cô ấy mà thôi, làm phụ nữ chẳng dễ dàng gì.” Anh ta đối với cô là do thương mà sinh ra yêu.

Cố Chu Đạo bị bắt giam hơn bốn năm, bước ra khỏi cánh cổng sắt, ông quay đầu nhìn lại rồi nhìn chiếc xe trước mặt, từng bước một đi qua, bước chân dần trở nên gấp gáp.

Cửa xe mở ra, Lương Cảnh Thâm và Phương Hủ Hủ bước xuống xe.

Cố Chu Đạo nhìn con gái, nước mắt không ngăn được rơi xuống, “Niệm Niệm...” Giọng nói của ông đầy tang thương.

Cố Niệm vừa tô thêm chút son nên khí sắc trở nên tốt hơn một chút, cô khẽ mỉm cười, “Cha, con vừa phẫu thuật viêm ruột thừa.”

Nước mắt Cố Chu Đạo rơi đầy mặt, “Đứa ngốc này, lúc nào cũng vất vả, tự mình quay về là được rồi.” Cố Chu Đạo mặc áo khoác màu đen, qua vài năm, cái bụng bự của ông cũng chẳng còn.

“Chú, lên xe đi, bên ngoài trời lạnh đấy.” Phương Hủ Hủ nói.

Cố Chu Đạo liên tục gật đầu, “Hủ Hủ đã xinh hơn nhiều rồi, không tệ, không tệ.”

Phương Hủ Hủ cười, “Chú, đây là bạn trai con, Lương Cảnh Thâm.”

“Được, tốt lắm.” Trên mặt của Cố Chu Đạo là nụ cười đầy vui vẻ, một tay ông vẫn nắm chặt tay Cố Niệm, nói, “Con đó, rốt cuộc cũng thông suốt rồi.” Lại nhìn Lương Cảnh Thâm, khí chất trầm ổn, nhìn qua là biết người có sự nghiệp thành công.

Lúc này, trong lòng Cố Chu Đạo lại bắt đầu bồn chồn, hôn nhân của con gái mình đã bị hủy. Cũng không biết ngày sau sẽ ra sao? Huống chi, nó còn có một đứa con.

“Cha...” Là con gái, Cố Niệm nhìn ánh mắt cha cũng đoán được ông đang nghĩ gì, “Cha, con đã nhận đi rồi.”

“Được rồi, nhưng vẫn nên đến bệnh viện trước đi, con mới phẫu thuật xong, còn không biết chăm sóc bản thân.” Cố Chu Đạo cứng rắn nói, “Khi con còn bé, chỉ bị xước da một chút là đã khóc lớn rồi.”

“Chú, bây giờ người ta đã là nữ anh hùng rồi, không sợ nữa đâu.”

“Con gái vẫn nên nhẹ nhàng một chút.” Cố Chu Đạo không tán thành, “Lương tiên sinh...”

“Chú, gọi cháu là Cảnh Thâm được rồi.”

“Cảnh Thâm à, cháu nhìn chiếc xe đằng sau xem, này giờ vẫn luôn đi theo chúng ta, cháu chú ý một chút.”

Khỏe miệng Phương Hủ Hủ giật giật, oán thảm, chú, ánh mắt của chú vẫn còn sắc bén thật. Cô hơi liếc qua Cố Niệm, thấy cô ấy không định nói gì, Phương Hủ Hủ cũng nuốt những lời sắp nói xuống.

Đến bệnh viện, Cố Chu Đạo ôm lấy Cố Niệm, “Không sao, cha vẫn còn khỏe, ôm được.”

Cố Niệm ôm cổ cha, nhiều năm như thế, cô vẫn luôn nhớ cái ôm ấm áp này, “Cha...” Cô nhẹ gọi.

“Ừm, cha ở đây.” Cố Chu Đạo đau lòng, không biết nên làm gì.

Tổng Hoài Thừa và Lục Diệp Thanh ngồi trên xe một lúc.

“Bây giờ cha cô ấy đã trở về, anh có nghĩ tới tương lai sau này của hai người không?”
Lục Diệp Thanh hỏi.

Tống Hoài Thừa vẫn không rõ cảm giác bây giờ của mình là như thế nào, Cố Chu Đạo gián tiếp hại chết cha anh, nên anh trả thù, nhưng anh cũng không cảm thấy một chút vui vẻ nào. “Thuận theo tự nhiên thôi.” Khó có được, anh cũng có lúc bình tĩnh nhận mà lên tiếng.

Lục Diệp Thanh hơi nhướn mày, “Vậy chúc anh thuận lợi.” Anh ta híp mắt, đáy mắt thoáng hiện lên một tia sáng, “Tôi đi thăm cô ấy một chút, anh có muốn đi cùng không?”

Tống Hoài Thừa hơi trầm mặt, “Lục Diệp Thanh, anh cảm thấy bây giờ tôi có thể đi lên sao?”

Lục Diệp Thanh nhún vai, mở cửa xe bước xuống.

Giống như việc Cố Niệm lần này gặp chuyện không may khiến bọn họ đều thay đổi.

Tống Hoài Thừa không hùng hổ dọa người, không hề không chịu nói lý. Lục Diệp Thanh cũng không tới thăm phiền muộn, nói chuyện với Tống Hoài Thừa cũng có thể nói vui mấy câu.

Tống Hoài Thừa lái xe đến cục cảnh sát.

Trong một gian phòng, anh ngồi đối mặt với Chu Hảo Hảo.

Sắc mặt Chu Hảo Hảo u tối, “Cuối cùng anh cũng tới.”

Mười ngón tay Tống Hoài Thừa siết chặt, “Đứa bé của Cố Niệm không còn! Sao cô có thể độc ác như vậy?” Trong mắt anh tràn đầy sự kinh hoàng, hận không thể bóp chết cô ta, nếu như vậy có thể đổi được đứa bé về.

Khóe miệng Chu Hảo Hảo hơi nhếch, “Không còn sao?” Cô ta nhẹ nhàng lặp lại, “Cố Niệm thật sự đã đánh mất một quân cờ tốt.”

“Chu Hảo Hảo!” Tống Hoài Thừa đứng bật dậy, cái ghế đổ xuống vang lên một tiếng lớn, anh phẫn nộ nhìn cô ta, “Bốn năm trước, cô để người cắt gân tay Cố Niệm, bốn năm sau cô lại cố ý làm cô ấy sảy thai, sao cô lại trở nên đáng sợ như vậy!”

Chu Hảo Hảo nhìn anh chăm chú, vẻ mặt đột nhiên kích động, “Tống Hoài Thừa, anh nghĩ em như vậy sao? Trong mắt anh, em ghê tởm đến vậy sao?” Nước mắt cô ta không nhịn được rơi xuống, nắm lấy tay anh, “Đúng, bốn năm trước em sai người cắt gân tay cô ta, là em hồ đồ, em cũng không biết ngày đó em bị làm sao nữa. Nhưng việc này thật sự không liên quan đến em!”

Tống Hoài Thừa vô tình giật tay cô ta ra, “Không liên quan? Hảo Hảo, cô không nên nói dối tôi. Y tá đều nhìn thấy cô đánh Cố Niệm, cô ngã lên người cô ấy. Cơ thể cô ấy vẫn luôn không tốt, đứa bé này là tôi cầu xin cô ấy giữ lại.”

Chu Hảo Hảo lão đảo vài bước, một cô gái từng khí phách, xinh đẹp lại vì không có được tình yêu mà đánh mất chính mình, cô ta lắc đầu, “Không phải em.”

Tống Hoài Thừa cắn răng, “Hảo Hảo, tôi chưa bao giờ cảm thấy hối hận như lúc này, tôi hối hận sao phải đồng ý việc đính hôn với cô, hối hận tại sao biết rõ những việc cô làm với cô ấy lại không báo cảnh sát ngay lập tức!”

Bây giờ Chu Hảo Hảo đã không còn cảm giác, “Khi đó anh đồng ý đính hôn với em đều vì kích động cô ta!” Nhiều năm mất liên lạc, anh hy vọng dựa vào việc đính hôn để cô biết đến tin tức của anh.

Chương 65

Editor: Rùa Lười

Beta: Mạc Y Phi

Năm nay là một năm đặc biệt, Cố gia đoàn tụ.

Mặc dù là trải qua ở bệnh viện.

Tần Phượng làm rất nhiều món ăn ngon, Cố Chu Đạo mua một cái bàn gấp. Phòng bệnh rộng rãi, người một nhà vây quanh cái bàn ăn bữa cơm đoàn viên.

Cố Chu Đạo ôm cháu gái, “Phán Phán muốn ăn gì? Ông ngoại gấp cho con.”

Tần Phượng mỉm cười, nhìn Cố Niệm ngồi trên ghế, “Con ăn nhiều canh gà một chút.”

Biết chuyện sảy thai không thể giấu được Cố Chu Đạo, Tần Phượng đến thương lượng với cô về việc này. Cuối cùng Tần Phượng là người nói với ông chuyện này, sau đó bà nói với Cố Niệm, cha con chỉ nói một câu, “Con gái chịu khổ, đều là lỗi của tôi.”

Lúc Tống Hoài Thừa đến thăm Cố Niệm, vừa lúc Cố Chu Đạo mang canh gà tới. Từ xa trông thấy một bóng người quen thuộc đứng ở cửa ra vào, bước chân Cố Chu Đạo hơi dừng lại, híp mắt nhìn, ôi, ra là Tống Hoài Thừa đang nói chuyện với bác sĩ.

Ông bước đến, Lục Diệp Thanh nhìn thấy, “Chú Cố, chú tới rồi.”

Cố Chu Đạo cảm bình ấm giữ nhiệt đưa cho Lục Diệp Thanh, “Bác sĩ Lục, phiền cậu cầm giúp tôi một chút.”

Lục Diệp Thanh nhìn tình cảnh này, khóe miệng hơi động, “Được, để cháu đưa cho Cố Niệm uống.”

Trên hành lang, Tống Hoài Thừa và Cố Chu Đạo đứng đối diện nhìn nhau.

Mười ngón tay Cố Chu Đạo siết chặt, vung tay đâm một quyền lên mặt anh, “Tống Hoài Thừa, cậu thật khốn nạn! Là tôi có lỗi với nhà các người, nhưng Niệm Niệm có gì sai? Cậu đối xử với con bé như vậy à, nó là vợ của cậu, là người yêu của cậu!”

“Cậu có phải đàn ông không?” Cố Chu Đạo đâm liên tiếp.

Tổng Hoài Thừa bị đâm hơn mười cái đều không đánh trả.

Lúc bác sĩ trực ban phát hiện, nhanh chạy tới, “Làm gì vậy? Tổng tiên sinh, có muốn báo cảnh sát không?”

Tổng Hoài Thừa ho nhẹ, “Không sao, các người mau đi đi.” Anh giơ tay lau vết máu ở khóe miệng.

Cố Chu Đạo đánh cũng phát mệt, đứng dựa vào tường thở, cũng lớn tuổi, lực bất tòng tâm, đề tên khốn này dễ chịu rồi. “Cậu nhìn xem cậu đã làm chuyện gì? Cậu đã phá hỏng cả đời của Phán Phán!” Ông đau khổ quát ầm lên.

Tổng Hoài Thừa mím môi, “Cha, thật xin lỗi, là con có lỗi với Cố Niệm.”

“Đừng nói xin lỗi với tôi.” Cố Chu Đạo phẩy tay, “Tôi thiếu cha cậu một mạng, cho nên tôi cam tâm tình nguyện ngồi tù. Nhưng Cố Niệm không nợ cậu. Người cậu cần xin lỗi là nó, cả đời này của cậu không được gì nữa rồi.” Ông hung hãn đâm một cái vào ngực Tổng Hoài Thừa.

Anh ôm ngực ho khù khụ.

Trong phòng bệnh.

Lục Diệp Thanh đo huyết áp cho Cố Niệm, “Về mặt hôm nay không tệ, cố giữ gìn.”

Cố Niệm nở nụ cười, sự thoải mái hiện lên trên gương mặt đã lâu không thấy.

Lục Diệp Thanh thu dọn đồ, đột nhiên nghiêm mặt nói, “Anh hỏi em, có phải em sớm biết mình sẽ sảy thai không?”

Nụ cười trên gương mặt Cố Niệm cứng lại, đôi mắt sắc bén của Lục Diệp Thanh nhìn cô, khiến cô không thể che dấu.

Trong lúc nhất thời bầu không khí dường như trở nên quỷ dị.

Lục Diệp Thanh hí mắt, “Anh suy nghĩ rất lâu, từ lúc mọi chuyện mới bắt đầu mới nghĩ thông suốt. Em thì sao, không nghĩ sẽ nói với anh sao?”

Cố Niệm trầm mặc một lúc lâu, hít một hơi, “Thân thể của em sao em lại không rõ, đứa bé đó căn bản là có, chỉ là sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.” Đáy mắt cô dao động, “Diệp Thanh, lần em nghe được anh nói chuyện với Hủ Hủ, anh giỏi như vậy, nhưng vẫn chuẩn đoán sai đấy.”

“Cho nên em sắp xếp tình huống này?” Giọng nói Lục Diệp Thanh run rẩy.

“Ừm.” Cô cúi mặt, anh ta không thấy được vẻ bi thương trên mặt cô, “Nếu kết cục là như vậy, tại sao em không thể tranh thủ vì mình, giúp cha ra tù, lại khiến Chu Hảo Hảo ngã gục.”

Lục Diệp Thanh nhìn cô, “Tại sao phải dùng phương pháp thâm như vậy?”

Cố Niệm lắc đầu, vùi mặt vào hai bàn tay, cô thì thào, “Em không còn cách nào khác, cũng nên kết thúc rồi.” Cô không còn đủ sức cũng không còn đủ kiên nhẫn, cũng nên kết thúc với Tống Hoài Thừa rồi.

Cô đã cân nhắc rất lâu, đối với đứa bé kia, lòng cô vừa áy náy vừa đau khổ. Ngày đi thăm mộ, cô cũng từng suy nghĩ sẽ rút lui. Nhưng khi cô cảm thấy sinh mạng đứa bé dần mất đi, cô biết bản thân đã không còn đường lui rồi.

Lục Diệp Thanh nắm chặt vai cô, “Anh biết, em muốn khiến Tống Hoài Thừa áy náy, dứt khoát buông tay.” Ai cũng không có tư cách phán xét cách làm của Cố Niệm, bởi vì không một ai có thể thay cô chịu những tổn thương mà cô đã trải qua.

“Đã đến bước này, cả em và anh ấy đều không thể quay lại được.” Cố Niệm nhàn nhạt nói.

Lục Diệp Thanh không phủ nhận. Dù bọn họ yêu nhau đến đâu cũng không thể quay lại như trước kia được nữa.

Cho dù Tống Hoài Thừa muốn cứng rắn hay mềm mại để quay lại thì cũng không thay đổi được sự thật.

“Em không sợ anh ta biết sao?” Lục Diệp Thanh hỏi.

Cố Niệm thở hắt ra, “Biết cũng không sao, chẳng phải bây giờ Chu Hảo Hảo đã bị bắt lại rồi sao? Em tin tưởng năng lực của luật sư. Em cũng nghe nói, bây giờ công ty của Tống Hoài Thừa và Chu gia đang cạnh tranh gay gắt, cổ phiếu Chu thị đang rớt giá rất nhanh.”

Phụ nữ hung ác cũng thật sự khiến người ta phát sợ.

“Em biết mọi người không tán thành em làm như vậy, Hủ Hủ không nói em cũng biết cô ấy nghĩ gì, anh có nghĩ thế nào thì với em cũng không sao cả.”

“Không, Cố Niệm, nói thật nếu là anh, anh sẽ còn ác độc hơn. Sau này không nên tự tổn thương mình, biết chưa?” Anh ta nhìn cô cười, trong nụ cười tràn đầy sự an ủi.

“Cảm ơn.” Cố Niệm nhìn vào mắt anh ta, trong đó tràn ngập đủ loại tình cảm, thương tiếc, thấu hiểu...

“Chăm sóc bản thân cho tốt.” Anh ta nói, “Hạnh phúc sẽ đến gần.”

Hai người nhìn nhau, hai tay nắm chặt lại.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh mở ra. Cố Chu Đạo thở hắt hắt đi vào, Cố Niệm lo lắng, “Cha, làm sao vậy?”

Cố Chu Đạo nhìn cô, “Vừa rồi mới đánh cho tên nhóc Tống Hoài Thừa kia một trận.” Ông xoa xoa đôi tay, “Cha của con lớn tuổi rồi, sức lực chẳng có bao nhiêu, để cho nó dễ chịu rồi.”

Cố Niệm bất đắc dĩ, “Người lớn như vậy rồi, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Dì vừa hỏi cha đó.”

Cố Chu Đạo vừa hoạt động gân cốt vừa nói: “Cha không sao.”

Cố Niệm biết cha không đánh Tống Hoài Thừa một trận chắc chắn trong lòng không thoải mái, ông cũng chỉ đang tìm chỗ phát tiết thôi.

Thời gian trải qua từng ngày, trong lúc đó, mỗi lần Tống Hoài Thừa đến đều bị Cố Chu Đạo đuổi đi, mỗi lần như vậy anh cũng không nói gì, tính xấu trước kia đã không còn.

Mà Lục Diệp Thanh và Cố Chu Đạo lại trở thành bạn bè, lúc hai người rảnh rỗi cùng nhau uống trà đánh cờ, không giấu giếm gì nhau.

Cố Chu Đạo lên nói suy nghĩ của ông với Tần Phượng.

Tần Phượng cười, “Ông cũng đừng nói trước mặt Niệm Niệm, miễn để con bé thêm phiền. Thăng bé Diệp Thanh với con bé không có duyên phận, miễn cưỡng cũng không đến được với nhau.”

Cố Chu Đạo thở dài, “Là một thanh niên tốt, thật đáng tiếc.”

Tần Phượng lắc đầu, “Tiếc cái gì, ông đã xem nó như con nuôi rồi, đều là người một nhà, sau này nghĩ thoáng một chút, tìm một cô gái thật tốt giới thiệu cho Diệp Thanh.”

Cố Chu Đạo đột nhiên trầm giọng nói, “Mấy năm nay đã vất vả cho bà rồi.”

Tần Phượng hơi sững lại, nước mắt rơi xuống, “Người một nhà nói khách khí làm gì, tôi đi xem bếp.” Tai vạ đến với từng người, Tần Phượng vì ông vì Cố Niệm mà làm rất nhiều. Cố Chu Đạo thăm thề trong lòng, nửa đời sau phải chăm sóc tốt cho bà, để bà thoải mái mà sống.

Cố Niệm ở bệnh viện hơn hai mươi ngày, sau đó Lục Diệp Thanh mới cho phép xuất viện.

Thời tiết tháng hai âm dần lên, ngày ra viện trùng hợp lại là ngày lập xuân.

Cố Niệm ở trong phòng bệnh thu xếp hành lý, lúc này, cửa mở ra, cô không quay lại, “Thủ tục làm xong rồi hả?”

Không có người đáp lời, cô cảm giác có người đang đi tới. Tiếng giày da nện xuống nền gạch theo quy luật, Cố Niệm chậm rãi quay lại.

Tổng Hoài Thừa đứng trước mặt cô, mấy ngày không gặp, anh gầy đi rất nhiều.

Cố Niệm đặt bộ quần áo cuối cùng vào trong túi hành lý, kéo khóa. Cô đón ánh nhìn của anh, “Anh đến rồi à?”

“Gần đây thân thể thế nào?” Về mặt anh ân cần, ánh mắt rơi vào túi hành lý như đang kiểm chế điều gì đó.

“Tốt hơn rồi, bác sĩ nói có thể xuất viện.”

Tổng Hoài Thừa ừ một tiếng.

Rốt cuộc cũng tới lúc phải đối mặt. Lúc trước, Cố Niệm còn nghĩ rằng cô và anh có thể yên lặng như vậy mà trôi qua, nhưng rồi cũng không thể.

Cô khẽ mở miệng, rất nhiều lời đã chuẩn bị từ trước nhưng trong nhất thời lại không biết phải thế nào, “Hoài Thừa, cứ như vậy đi, sau này từng người sống cuộc sống riêng của mình. Anh xem như đây là vận mệnh đi.” Nói xong, cô thở dài một hơi.

Tổng Hoài Thừa không nói một lời, yên tĩnh nhìn cô dường như đang đánh giá gì đó.

Như vậy qua vài giây đồng hồ, Cố Niệm thậm chí lo lắng anh sẽ bộc phát tính nóng. Cố Niệm hít sâu một hơi, “Anh là cha của Phán Phán, tôi nghĩ anh và tôi đều chung một điểm xuất phát, chúng ta đều yêu con bé. Tôi hy vọng sau này tôi và anh có thể làm bạn bè bình thường, không hơn.”

Cặp mắt Tổng Hoài Thừa khẽ động, nhìn thẳng cô, “Đây là quyết định của em?”

Cố Niệm bình tĩnh gật đầu, nhất thời nghẹn lời.

Tổng Hoài Thừa đột nhiên cười, “Em đã tính toán ổn thỏa tất cả đường lui, duy nhất chỉ không đặt anh vào đó. Xem ra sau bốn năm, chỉ có anh là không hiểu ra, em đã đi

mất. Được, như vậy cũng tốt, nhà họ Cố cuối cùng cũng được đoàn tụ rồi.” Về mặt anh đau đớn vô cùng.

“Sau này muốn thăm Phán Phán thì gọi cho tôi.” Cố Niệm nói xong liền rời đi mang theo sự đoạn tuyệt.

Sau khi ra viện, nhà họ Cố dọn đến một căn nhà ở ngoại ô, Cố Niệm dùng tiền Tổng Hoài Thừa cho để mua hai căn, bây giờ vừa tiện lúc đến ở. Phòng lớn ở giữa, hai mặt đón ánh mặt trời, ấm áp lại rộng rãi.

Sinh hoạt của Cố gia trôi qua trong yên bình. Sau đó, cơ thể Cố Niệm hoàn toàn bình phục, cô lại tiếp tục đến phòng tranh.

Có điều cả người lại khiến cho người khác có cảm giác rục rờ mới. Sau khi khai giảng, học viên của phòng tranh lục tục đến học, trong khoảng thời gian này, Phương Hủ Hủ vì lo chuẩn bị hôn sự với Lương Cảnh Thâm, mọi chuyện của phòng tranh hầu như đều do Cố Niệm quản lý.

Cố Niệm vui vẻ tiếp nhận, bạn tốt kết hôn, đương nhiên cô muốn toàn lực phối hợp.

Ban ngày Phương Hủ Hủ đi chụp ảnh cưới, tối về mệt mỏi như chó, “Aizz, Niệm Niệm, hôm nay mình nghe nói, Chu Hảo Hảo cũng đã bị phán quyết rồi, hai năm!” Cô giơ tay lên chỉ, “Hai năm đó. Nhưng mà cũng đáng đời!”

“Câu nghe được chuyện này từ đâu?”

“Có một người quen ở đài truyền hình, nghe cô ấy bắt quái đó. Chu Hảo Hảo gây thù quá nhiều, người chán ghét cô ta còn hơn thế.” Phương Hủ Hủ xoa mắt, “Nhưng mà mình vẫn cảm thấy chuyện này là do Tổng Hoài Thừa tác động, nếu không với gia thế của Chu Hảo Hảo, việc này làm sao lại không thay đổi được.”

Cố Niệm trầm mặc.

Chương 66

Editor: Rùa Lười

Beta: Mạc Y Phi

Tổng Hoài Thừa quay lại công ty, lại trở thành người cuồng công việc như lúc trước. Lê Hạ nhìn không được, thấy anh uống cà phê liền nói, “Đừng uống nữa, bằng không tối lại mất ngủ.”

“Tôi không sao.” Tổng Hoài Thừa trầm giọng nói, đáy mắt anh một màu xanh trong như nhìn thấu được.

Lê Hạ thờ dãi, “Ngày mai có thời gian không? Chúng ta ra ngoài ô chơi bóng.” Bây giờ sau cơn mưa trời lại sáng cũng nên giải sầu rồi.

“Tôi có việc.” Tổng Hoài Thừa trả lời.

“Cậu lại làm sao? Cố Niệm cũng đã chia tay với cậu, bây giờ cậu còn có thể có chuyện gì? Đừng lừa mình dối người nữa. Nghe anh em đi, ra ngoài một chút, nếu cậu cứ tiếp tục như vậy sẽ khiến bản thân bị bệnh mà thôi.” Đây mới là lo lắng của Lê Hạ.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, “Tổng tổng, Từ Hành muốn gặp.”

“Để cậu ta vào.” Tổng Hoài Thừa đặt điện thoại xuống, “Từ Hành đến rồi.”

Lê Hạ miễn cưỡng nói, “Còn không phải vì chuyện của Chu Hảo Hảo sao, tên này cũng thật cố chấp.”

Đang lúc nói chuyện, Từ Hành đã vào.

“Ngồi đi.” Tổng Hoài Thừa mở miệng.

Sắc mặt Từ Hành nặng nề, “Hoài Thừa, cậu đã đạt được mục đích rồi. Cậu không nên đối xử với Hảo Hảo như vậy?”

Tổng Hoài Thừa nhú mày, “Cậu không nên đến đây tìm tôi.”

Từ Hành đan tay, “Tôi biết chuyện lần này là cô ấy không đúng, nhưng cô ấy cũng chỉ vô tình thôi.”

“Vô tình?” Giọng nói Tống Hoài Thừa lạnh đi vài phần, “Cô ta biết Cố Niệm mang thai nhưng vẫn đối xử với cô ấy như vậy, là vô tình à? Vậy bốn năm trước, cô ta sai tên lưu manh cắt gân tay Cố Niệm cũng là vô tình sao? Từ Hành, tiêu chuẩn phán đoán mọi việc của cậu thật vi diệu đó.”

Từ Hành hít một hơi thật sâu, anh ta giờ tay vuốt cặp mắt đỏ ngầu, những ngày qua, anh ta vì chuyện của Chu Hảo Hảo mà chạy ngược chạy xuôi, mấy ngày đã không chợp mắt rồi, cơ thể đã sớm mệt mỏi không chịu nổi.

“Cậu không nhìn lại tình cảm của cô ấy mấy năm qua cũng coi như thôi đi, hai năm tù, cậu bảo sau này cô ấy phải làm sao đây?”

“Cố ý gây thương tích cho người khác, đây là do cô ta tự chọn, không trách ai được.” Tống Hoài Thừa lạnh lùng nói.

Từ Hành bình tĩnh lại, “Hảo Hảo nhờ tôi chuyển lời với cậu, chuyện bốn năm trước cô ấy biết, nhưng chuyện Cố Niệm sảy thai cô ấy có chết cũng không thừa nhận. Cậu cũng biết tính Hảo Hảo rồi. Còn nữa, cậu có nghĩ tới với bối cảnh của Chu gia, mấy tạp chí kia không cho Chu gia chút mặt mũi, kiên trì đưa tin về Hảo Hảo, cậu không thấy có gì kỳ lạ trong đó sao?”

“Cậu muốn nói gì?” Tống Hoài Thừa nheo mắt lại

“Không biết cậu có biết Nguyễn Viễn Tích không? Tôi biết Cố Niệm biết anh ta.”

Ngón tay Tống Hoài Thừa giật giật, có một suy nghĩ chợt thoáng qua.

Từ Hành khẽ cười, “Cậu cũng thật nhẫn tâm, coi như tôi tính lầm. Hoài Thừa, tôi biết tôi và cậu tình như anh em, thật xin lỗi, cho dù Hảo Hảo có thế nào, cô ấy vẫn là người con gái tôi yêu. Tình cảm của tôi đối với cô ấy cũng như của cô ấy đối với cậu. Chuyện này tôi sẽ cố gắng, hy vọng cậu nhìn lại tình cảm chúng ta mà nhẹ tay.”

Từ Hành đi rồi, Lê Hạ không khỏi lắc đầu, “Thằng này đúng là điên rồi, đàn bà lòng như rắn rết như vậy, sao cậu ta cứ như tẩu hỏa nhập ma thế.”

Tống Hoài Thừa không nói gì.

Lúc Tống Hoài Thừa liên lạc với Nguyễn Viễn Tích đúng vào ngày lễ tình nhân.

Nguyễn Viễn Tích nhận được điện thoại, không khỏi trêu ghẹo nói, “Tống Hoài Thừa, không phải anh cô đơn đến nỗi muốn tìm tôi trải qua lễ tình nhân chứ?”

“Có phải Cố Niệm đến tìm anh không?” Tống Hoài Thừa không muốn nhiều lời, trực tiếp hỏi.

Nguyễn Viễn Tích hơi trầm mặc, “Anh cũng thật lạc hậu, xem ra anh vẫn rất tin Cố Niệm nhi, đơn giản không nghi ngờ cô ấy.” Anh ta nhẹ giọng, “Hôm nay tôi không có hên, lát nữa gặp mặt nói chuyện đi.”

Hai người hẹn nhau tại một quán cà phê gần phòng vẽ tranh, do Nguyễn Viễn Tích chọn.

Hai người đàn ông đều rất đúng giờ.

Quán cà phê yên tĩnh đầy những cặp tình nhân, mùi hương hoa hồng lan tỏa khắp bầu không khí.

Nguyễn Viễn Tích nhíu mày, “Thật không quen mà, tôi với anh vậy mà lại cùng ngồi ở quán cà phê cơ đây.”

Tổng Hoài Thừa khuấy cà phê trong ly lại bỏ thêm ba viên đường, uống một ngụm, anh mở miệng, “Chuyện của Chu Hảo Hảo là anh làm, Cố Niệm tìm anh.”

Nguyễn Viễn Tích “À” một tiếng, tay phải bưng ly cà phê, tay trái đặt lên tay vịn của ghế, đầu ngón tay khẽ gõ từng nhịp, “Đêm ở Paris là tôi nợ cô ấy.” Anh ta hơi đảo mắt, “Sợ anh không nhớ ra tay nên chuyện này cứ để người ngoài như tôi làm, cũng không khiến anh khó xử. Chu Hảo Hảo nợ Cố Niệm, cũng coi như trả nợ xong rồi. Nhưng mà...” Anh ta cố ý kéo dài giọng.

“Anh nợ cô ấy thì phải làm sao đây?”

Tổng Hoài Thừa lại uống một ngụm cà phê, trong miệng tràn ngập cảm giác đắng chát, “Nguyễn tiên sinh chuẩn bị giúp cô ấy đối phó với tôi như thế nào đây?”

Nguyễn Viễn Tích liên tục xua tay, “No! No! Cố Niệm cũng không đề cập đến việc này.” Anh ta cười rộ lên, “Tổng tiên sinh, anh vẫn có hy vọng đấy.”

Tổng Hoài Thừa cười nhạt, xác nhận một việc, anh càng không dám xác minh thêm chuyện nào khác.

Cả hai người đều có suy nghĩ riêng. Lúc này bỗng có một cô gái nhỏ bán hoa đi đến bên bàn, “Anh ơi, mua bó hoa đi anh.”

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa và Nguyễn Viễn Tích cùng nhả một cái khiến cô bé sợ tới mức rút lại, “19 tệ một cành, một bó 199 tệ.” Cô gái nhỏ gian nan cố gắng nói cho hết lời.

Nguyễn Viễn Tích thấy vẻ mặt của cô bé, rút từ cái ví ra hai tờ 100, “Cho anh một bó.”

Cô bé nở nụ cười, “Cảm ơn anh. Trả anh một tệ. Chúc tình yêu của hai anh mỹ mãn.”

Lông mày Nguyễn Viễn Tích dựng lên, “Suy nghĩ của trẻ em bây giờ thật phong phú.”

Tổng Hoài Thừa đứng lên, “Tôi còn có việc, đi trước.”

“Ừ, hoa này anh mang theo đi.”

Tổng Hoài Thừa dừng lại, “Anh giữ đi, tôi không cần.”

“Anh nghĩ nhiều rồi, nơi này gần phòng tranh của cô ấy, anh không đến đó gặp sao?” Nguyễn Viễn Tích nhét bó hoa vào ngực anh.

Xung quanh những ánh mắt kỳ lạ liền bắn sang.

Tổng Hoài Thừa cầm bó hoa lập tức rời đi.

Tổng Hoài Thừa lái xe tới phòng vẽ tranh nhưng không xuống xe.

Giữa trưa, ánh nắng mặt trời chiếu rọi thẳng xuống. Tổng Hoài Thừa quan sát rất lâu, cuối cùng cầm bó hoa xuống xe.

Anh bước tới cửa liền nhìn thấy hai bó hoa cắm chướng đặt ở đó, lại nhìn bó hoa hồng trong tay mình, Tổng Hoài Thừa có chút muốn lùi bước. Anh cầm tấm thiệp lên nhìn, cũng biết là của Lục Diệp Thanh đưa đến. Tổng Hoài Thừa bấu môi.

Lúc này Phán Phán chạy tới, trong tay cô bé cầm một quả bóng.

Tổng Hoài Thừa đứng trước mặt cô bé, “Phán Phán...”

Phán Phán mở to hai mắt, cô bé luôn muốn cắt tóc, bây giờ đang để mái ngang trán, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Có nhớ cha hay không?” Anh hỏi.

Phán Phán giật giật khóe miệng, không trả lời.

Tổng Hoài Thừa ôm bé vào ngực, “Mẹ đâu con?”

Phán Phán chỉ bên trong, “Mẹ đang dạy học.”

Tổng Hoài Thừa xoa xoa tóc cô, trong lòng ê ẩm, con bé thật sự không thể mở miệng nói chuyện lại, “Cha đưa con đi chơi bóng nhé.”

Hai cha con đi ra ngoài, Tổng Hoài Thừa làm mẫu một lần.

Dù sao tuổi Phán Phán cũng còn nhỏ, lực không đủ, không nắm nổi dây.

Tổng Hoài Thừa kéo tay cô bé, “Cha cầm giúp con, đừng sợ.”

Phán Phán vui vẻ thoải mái cười tươi.

Chơi một lát, đầu cô bé đầy mồ hôi. Mấy ngày nay nhiệt độ nóng lên, Tổng Hoài Thừa cởi áo khoác, nhìn qua cũng mặc áo màu hồng.

Hai người ngồi trên bậc thang.

“Ai mua quả bóng này cho con?” Tổng Hoài Thừa đoán là Lục Diệp Thanh mua.

Phán Phán thoáng yên lặng, “Là dì Hủ Hủ mua cho em trai đó, cháu lên lấy ra chơi.”

Sắc mặt Tổng Hoài Thừa tái nhợt, trong lòng cực khó chịu, “Mẹ nói em không còn, cháu còn thấy mẹ khóc nữa.”

Tổng Hoài Thừa ôm lấy Phán Phán, trầm ngâm một lúc, “Em đã biến thành thiên thần rồi, em ấy ở trên trời nhất định sẽ sống thật vui vẻ, vì vậy Phán Phán đừng buồn.”

Phán Phán gật đầu, “Cháu sẽ thật ngoan, như vậy mẹ cũng sẽ không buồn nữa.”

Mất đi đứa bé là nỗi đau cả đời của anh.

Lúc Cố Niệm kết thúc buổi học đi ra liền thấy hai cha con không có hình tượng ngồi trên bậc thang. “Phán Phán...”

Phán Phán nghe thấy âm thanh của mẹ liền đứng dậy, Cố Niệm đưa cho cô bé cốc nước, “Lại quên uống nước rồi.”

Cô bé lè lưỡi, đón lấy cốc nước uống liền một hơi hết nửa cốc.

Tổng Hoài Thừa và Cố Niệm bốn mắt nhìn nhau.

“Dạo này anh rảnh rồi, qua đây thăm hai người. Gần đây em thế nào rồi?” Anh hỏi.

“Rất tốt, chuẩn bị cho hai học sinh đi thi cũng hơi bận rộn.” Cô trả lời.

Tổng Hoài Thừa nhìn gò má có chút vết đen của Cố Niệm, kìm không được vươn tay, “Em lại để bẩn rồi.” Nói xong liền lau giúp cô.

Cố Niệm khẽ giật mình, tầm nhìn rơi vào nút áo của anh, nhiều năm trước chính cô đã khâu cho anh cái nút đó.

Tổng Hoài Thừa thu tay lại, cũng chú ý tới ánh mắt của cô, “Cái nút này rất đẹp.”

“Không nghĩ rằng anh còn giữ.” Cô thấp giọng nói.

“Đã giữ lại lâu rồi, cái gì cũng còn đó.” Anh giật khóe miệng.

Hai người đi vào, Tổng Hoài Thừa đặt bó hoa một bên, nghiêng người tới lấy, “Tặng em.”

Cố Niệm đột nhiên bật cười, “Từ lúc nào mà anh đã lãng mạn như vậy rồi.” Cô nhận bó hoa rồi để một bên, phòng vẽ nhiều thêm vài cành hoa cũng có mỹ quan thêm vài phần.

“Con người rồi sẽ thay đổi, chỉ là không biết còn cơ hội hay không mà thôi.” Anh nhìn cô.

Cố Niệm lại dời mắt đi, “Lúc trước nghe nói ông nội bị bệnh, hiện tại sao rồi?”

Tổng Hoài Thừa nhíu mày, biết là cô đang tránh né, “Bác sĩ dặn bình thường phải chú ý, cơ thể ông dạo này yếu đi nhiều.”

Cố Niệm thở dài, ông nội là người tốt.

“Ông rất nhớ em và Phán Phán, nếu em có thời gian thì hãy đến thăm ông.” Anh thỉnh cầu.

Tổng Hoài Thừa bắt đắc dĩ lời ông nội ra làm có.

“Có thời gian tôi sẽ đi.”

Trên gương mặt Tổng Hoài Thừa cũng hiện ra một nụ cười, “Đúng rồi, lúc mở phiên tòa xét xử Chu Hảo Hảo, em cũng đến một chút đi.”

Mi tâm Cố Niệm nhăn lại, “Ừm, tôi sẽ đi.”

Đôi mắt Tổng Hoài Thừa trầm xuống, nhìn cô không dời, “Cô ta vẫn không chịu nhận chuyện ở bệnh viện.”

Cố Niệm nhếch miệng, lông mi hơi chớp, “Tôi còn có tiết, đi trước nhé.”

Tổng Hoài Thừa nhìn theo bóng lưng cô, trong lòng càng lúc càng trống rỗng.

Chương 67

Editor: Rùa Lười

Beta: Mạc Y Phi

Tổng Hoài Thừa là người thông minh, về việc Cố Niệm sảy thai anh cũng dần đoán ra, chỉ là anh không dám mở miệng hỏi cũng không có dũng khí đó. Anh tình nguyện tin rằng chuyện đó là do Chu Hào Hào làm cũng không hy vọng là Cố Niệm.

Nhưng là mọi việc đều không như mình muốn.

Không có lễ tình nhân, anh về nhà, đứng trong phòng, chỗ đó đặt toàn những thứ đồ chơi của em bé. Tổng Hoài Thừa cầm lên, lòng bàn tay nóng rực như ngọn lửa.

Nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra hình hài đứa bé, giống Cố Niệm cũng giống anh, lúc cười lộ lên để lộ hàm răng trắng nhỏ xinh, đáng yêu biết bao.

Thế nhưng đứa bé không còn, những gì anh tưởng tượng cũng không còn.

Khóe mắt dần ẩm ướt, có gì đó từ từ chảy xuống.

Đến bây giờ anh mới hiểu, có một số việc thật sự đã xảy ra, cho dù có bù đắp như thế nào cũng sẽ không thể quay về như trước được.

Tổng Hoài Thừa siết chặt nắm tay, bất lực, trống rỗng trong lòng không cách nào che lấp được.

Bên phía nhà họ Cố, buổi tối Tần Phượng làm một bàn đồ ăn lớn, mời Lương Cảnh Thâm và Lục Diệp Thanh cùng đến.

Không khí bữa cơm cực kỳ vui vẻ, Cố Chu Đạo uống say, kéo tay Lục Diệp Thanh rơi nước mắt, “Tiểu Lục à, chú thật xin lỗi cha cháu, lúc đó là chú hồ đồ, chú hối hận rồi.” Ông đỏ mặt, khóe mắt hiện ra chút ánh nước.

Sau khi biết thân thế Lục Diệp Thanh, ông đối xử với anh ta càng tốt hơn, hy vọng có thể đền bù chút nào đó.

Lục Diệp Thanh vỗ tay ông, “Chú Cố, đã qua hết rồi, chú đừng suy nghĩ nhiều.”

Phượng Hù Hù nói nhỏ bên tai Lương Cảnh Thâm, “Thật ra, em cảm thấy anh Lục hạnh phúc hơn Tổng Hoài Thừa nhiều, trước kia anh ta không biết gì cả, trên lưng cũng

không cần mang hận thù.”

Lương Cảnh Thâm gật đầu, “Mỗi người đều có vận mệnh riêng của mình.”

Phương Hủ Hủ im lặng, đúng vậy, giống như cô. Cha không thương mẹ không yêu, lúc bé bị đánh là chuyện thường ngày, bây giờ về nhà, cô và cha cũng chẳng nói thể nói thêm mấy câu.

Lương Cảnh Thâm thấy cô trầm mặc, biết cô đang nghĩ đến chính bản thân, ông gấp một cái giò heo cho cô, “Bổ sung chất dinh dưỡng nào.”

Phương Hủ Hủ giật khóe miệng.

Ông Cổ uống quá nhiều, Tần Phượng và Cổ Niệm phải dìu ông vào phòng ngủ. Cổ Niệm liên tục vắt khăn lau mặt cho ông.

Cổ Chu Đạo thì thảo, “Niệm Niệm à, con nói xem, con và Tống Hoài Thừa cuối cùng sẽ thế nào đây?”

Cổ Niệm sững sờ, “Cha uống say rồi.”

Cổ Chu Đạo ợ một hơi, “Cha không say. Hôm nay cha thấy nó nhìn con, còn mang theo một bó hoa hồng to, có phải nó muốn nối lại tình xưa với con không?”

Cổ Niệm lau mặt cho ông, “Con với anh ấy không còn khả năng rồi.”

Cổ Chu Đạo nắm tay cô, “Bởi vì nó khiến cha vào tù sao?”

Cổ Niệm cúi thấp, trầm mặc không nói.

Cổ Chu Đạo nặng nề thở dài, “Chỉ vì cha nợ nó, con đừng nghĩ nhiều.” Ông vươn tay vuốt ve tóc cô, “Người cha nợ nhiều nhất là Tống Hoài Thừa, khiến nó còn nhỏ mà gia đình đổ vỡ. Cả đời này của cha cũng không đền bù được, cha cũng hận nó đối xử với con như vậy.”

“Cha, đừng nói nữa.”

Cổ Chu Đạo lắc đầu, “Niệm Niệm à, nếu trong lòng con còn có nó, đừng bận tâm đến cha. Cha không sao cả. Nếu các con thật sự còn duyên nợ vậy thì người một nhà cùng sống với nhau thật vui vẻ đi, Phán Phán cũng cần có cha.”

“Cha...” Giọng Cổ Niệm nghẹn lại. “Cha nghỉ ngơi đi, con đi ra ngoài.”

Cô thu lại vẻ mặt đi vào phòng khách, Phương Hủ Hủ phát hiện sắc mặt cô có chút khác thường, lặng lẽ đến cạnh, “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Cố Niệm thở ra, cô nhìn lướt qua bàn trà, “Minh đi chuẩn bị cho họ chút trà nước.”

Phương Hủ Hủ như có điều suy nghĩ đi qua.

Bốn người trò chuyện một lát rồi đến giờ về.

Cố Niệm tiễn họ, Lục Diệp Thanh đứng với cô dưới ngọn đèn đường.

Dưới ánh đèn màu vàng, bóng họ kéo dài trên mặt đất.

“Hai ngày nữa anh đi Terengganu (1) trao đổi du học sinh.” Thanh âm Lục Diệp Thanh rất thấp.

(1) Terengganu là một vương quốc Hồi giáo và một bang cấu thành của Malaysia

“Terengganu?” Cố Niệm giật mình, “Sao lại đi đến nơi đó?” Terengganu là một thành phố nhỏ cực nghèo khổ.

“Hoạt động của bệnh viện, anh đăng ký rồi.” Lục Diệp Thanh bình tĩnh nói, “Đến đó giúp đỡ nói không chừng có thể gặp được tình yêu của đời anh. Anh cũng trưởng thành rồi, cũng nên kết hôn sinh con thôi nếu không thì di nhỏ của anh ở bên kia cũng sẽ lo lắng.”

Cố Niệm ngăn người, “Di nhỏ của anh đi rồi ư?”

“Đúng vậy.” Lục Diệp Thanh gãi đầu, “Di ấy lấy một người đàn ông Ý, bị chinh phục.”

Cố Niệm cười một tiếng, “Em nghe nói đàn ông Ý cực kỳ thẳng tính.”

Lục Diệp Thanh nhướn mày, “Anh biết.”

Nói xong, hai người cùng cười phá lên, thân nhiên mà phóng khoáng.

Cố Niệm về nhà, Phán Phán đưa điện thoại di động cho cô, phát hiện có hai cuộc gọi nhỡ, đều là của Tống Hoài Thừa.

“Mẹ, là điện thoại của Tống Hoài Thừa, con nhớ được số của cha, 139XXX.” Phán Phán khoa tay múa chân.

Cố Niệm xoa đầu cô bé, “Phán Phán ngày càng thông minh.” Kéo tay cô bé, mười đầu ngón tay đen sì, “Đi rửa đi, phải rửa bằng xà phòng nhé, lát nữa mẹ sẽ kiểm tra!”

Cố Niệm nhìn màn hình di động, cuối cùng không gọi lại.

Ngày phiên tòa xét xử Chu Hảo Hảo, là một ngày ba tháng sau đó. Xuân về hoa nở, mưa dầm không ngớt.

Ngày cứ trôi qua như vậy, mọi người cũng không ai muốn ra ngoài.

Cố Niệm đeo khẩu trang xuất hiện tại cửa tòa án, quốc huy nghiêm trang mang lại cho người khác một cảm giác kính nể.

Tổng Hoài Thừa cũng xuất hiện, “Vào đi.”

Hai người yên lặng ngồi một bên, nghe quan tòa thẩm phán.

Cố Niệm không nghe lọt được một chữ, Chu Hảo Hảo cúi đầu đứng đó, cô không nhìn rõ mặt của cô ta.

Mà một bên, mẹ Chu Hảo Hảo vẫn đang khóc, lúc nghe được quan tòa tuyên án, bà ấy khóc đến mức ngất đi.

Cố Niệm nhú mày, lúc cảnh sát áp tải Chu Hảo Hảo đi ngang qua, cô ta quay đầu lại, ánh mắt vừa vịn chạm vào ánh mắt cô, Cố Niệm bị ánh mắt cô ta như đâm xuyên một nhát, lạnh như băng mang theo căm hận.

Sau khi kết thúc, Tổng Hoài Thừa nhắc nhở cô, “Chúng ta đi thôi.”

Có thể cuối cùng bọn họ cũng chậm một bước, lúc Chu gia nhìn thấy họ, anh trai Chu Hảo Hảo bước đến, kéo giật Tổng Hoài Thừa lại, “Mày hài lòng chưa?” Hấn vung quyền lên, Tổng Hoài Thừa che cho Cố Niệm nên tránh không kịp, bị nắm đấm đánh thẳng vào mặt.

“Tổng Hoài Thừa, mày chờ đó, tao sẽ không bỏ qua cho mày.”

Từ Hành giữ chặt hần, “Có phóng viên đó, anh tỉnh táo lại chút, bây giờ không phải lúc.” Anh ta nhìn về phía Cố Niệm, môi mỏng khẽ mở, “Cố Niệm, lòng dạ của cô, tôi cũng bội phục, Tổng Hoài Thừa như vậy mà cô cũng tha thứ cho cậu ta.”

Mặt mày Tổng Hoài Thừa trầm xuống.

“Các người cảm thấy Chu Hảo Hảo đáng thương, tôi đây bị cô ta cắt gân tay là đáng đời, đối với một họa sĩ là tàn nhẫn như thế nào?” Cố Niệm khinh miệt nhìn họ, “Nếu

dùng đạo đức xã hội đến phán xét chắc là Chu Hảo Hảo sẽ phải cả đời ở trong đó đấy.”

“Cô!” Mẹ Chu đang muốn xông lên đều được mọi người giữ lại.

Cố Niệm lạnh lùng nói, “Thật ra mỗi người trong các người đều là đồng phạm, chỉ là pháp luật không thể trừng phạt các người. Nhưng nhân quả báo ứng, ông trời nhìn thấy đấy.”

Tổng Hoài Thừa nhú lông mày, kéo tay Cố Niệm. Cô gái này ngày càng kiên cường, anh có nên vui mừng hay không, anh đã chẳng có tác dụng gì cả. Lúc này không phải là lúc để anh thể hiện uy phong của mình à?

Ngoài cửa nước mưa tí tách rơi xuống mặt đất.

Cố Niệm nhếch miệng, “Muốn đến bệnh viện kiểm tra không?”

Khỏe mắt Tổng Hoài Thừa đã sung phòng lên, “Trở về chườm túi đá là được.” Anh vượt thái dương, “Sau này em cũng phải chú ý an toàn, anh họ Chu Hảo Hảo nói vậy nhất định sẽ trả thù đó, nhưng mà chắc anh ta cũng chỉ nhắm vào anh thôi.”

Cố Niệm trầm mặc một lúc, “Tôi biết.”

Tổng Hoài Thừa ừ một tiếng, “Con gái thời điểm cần yếu đuối nên yếu đuối một chút, nói như thế nào đây? Loại tình huống như hôm nay, nếu thật sự họ xông lên, người chịu thiệt vẫn là em.” Anh nhú mày.

Cố Niệm muốn nói gì đó, thấy mặt anh đen kịt, cô đành hạ giọng, “Tôi biết rồi.”

Tổng Hoài Thừa thấy cô dần thả lỏng, anh có chút hoảng hốt. Giống như rất nhiều năm trước, cô làm sai điều gì cũng ở trước mặt anh xin tha thứ như thế này. Tổng Hoài Thừa nhếch miệng.

*****

Thời gian cứ trôi qua từng ngày.

Phương Hủ hủ và Lương Cảnh Thâm quyết định kết hôn vào ngày mừng một tháng năm, việc vui này khiến mọi người đều phấn khởi. Không trông cậy việc cha mẹ Phương gia đến giúp đỡ, bên này Tần Phượng liền chuẩn bị chăn giường cho Phương Hủ Hủ.

Phương Hủ Hủ cảm kích không thôi.

Cố Niệm cười, “Đều là người một nhà, khách khí cái gì.”

Tần Phụng cũng cười, “Dì đi mang chút mứt táo và đậu phộng đến cho.”

Phụng Hù Hù ôm cánh tay bà, “Dì Tần, dì thật tốt.”

Tần Phụng nhìn cô, “Hù Hù à, con cũng không còn nhỏ nữa, đã sắp qua 30 tuổi rồi, dì cảm thấy con nên tranh thủ có con đi.”

Cố Niệm thổi phì một cái, cười, “Dì à, trước hết để bọn họ trải qua thế giới hai người đã, nếu không thì Hù Hù chúng ta đã ngày đêm mong nhớ nhiều năm như vậy cũng chẳng dễ dàng.”

Phụng Hù Hù liếc cô, “Cậu cứ chê cười mình đi.”

Lúc này điện thoại Cố Niệm vang lên, là số của Lê Hạ, cô vẫn nhớ. Đột nhiên, Cố Niệm cảm thấy hơi bất an.

“Sao vậy? Điện thoại của ai?” Phụng Hù Hù khẩn trương hỏi.

Cố Niệm bắt máy, “Alo...”

“Cố Niệm, Hoài Thừa xảy ra chuyện rồi.” Giọng Lê Hạ lo lắng. “Ngày hôm qua cậu ta đi bàn chuyện, nửa đêm...” Lê Hạ hít sâu, “Nửa đêm cậu ta rơi xuống biển, giờ vẫn chưa tìm được.”

Lập tức Cố Niệm cảm thấy đầu óc trống rỗng, “Anh đang nói đùa đúng không?”

Chương 68

Editor: Rùa Lười

Beta: Mạc Y Phi

Cảm giác đầu tiên của Cố Niệm là Lê Hạ cố ý nói như vậy, anh ta chỉ muốn thăm dò tình cảm của Cố Niệm với Tống Hoài Thừa mà thôi. Làm sao có thể có chuyện như vậy xảy ra chứ?

Không có khả năng!

Lê Hạ thở dốc, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng, bây giờ anh ta đang phải gằn từng lời một, “Tôi không lừa cô, đã tìm một ngày một đêm rồi, bây giờ vẫn chưa có tin gì. Tôi cũng chẳng đem tính mạng của cậu ấy ra lừa cô. Cố Niệm, là thật đấy.”

Mặt Cố Niệm trắng bệch, ánh mắt trống rỗng không một tiêu cự, mọi âm thanh đều tắt lịm.

“Niệm Niệm...” Phương Hủ Hủ và Tần Phượng thấy cô không bình thường đều hoảng sợ.

Tần Phượng lắc tay cô, “Con bé này làm sao vậy? Niệm Niệm...” Bà gọi to vào lỗ tai Cố Niệm.

Cố Niệm như bừng tỉnh khỏi cơn mộng, rùng mình một phát.

“Điện thoại của ai vậy? Sao lại bị dọa đến mức cả người lạnh toát thế.” Tần Phượng xoa trán của cô, tất cả đều là mồ hôi.

Cố Niệm hít sâu, khàn giọng trả lời, “Tống Hoài Thừa xảy ra chuyện rồi, anh ấy rơi xuống biển mất tích rồi.” Cô vất vả nói xong chữ cuối cùng, thanh âm đều phát run.

Phương Hủ Hủ và Tần Phượng đứng đó nhất thời đều kinh ngạc, vẻ mặt hoàn toàn không thể tin nổi, thật sự không biết phải nói gì.

Bên phía nhà họ Tống nhất thời rối loạn. Ông Tống sau khi nghe tin liền hôn mê bất tỉnh. Tang Vân Đồng cũng không tiếp nhận được tin tức này, luôn luôn la hét phách người đi tìm. Cả người thoáng chốc như già hơn mười tuổi.

Cảnh sát và đội cứu hộ trên biển liên tục tìm trong ba ngày đều không có bất cứ tin gì, mọi người chờ đợi càng thêm thất vọng.

Mấy ngày nay Cố Niệm vẫn như thường ngày, đến lớp, Tần Phượng và Phương Hủ Hủ đều giả vờ như không biết nói chuyện với cô như thường, cô cũng bình thường nhưng càng nhìn lại càng không bình thường.

Buổi chiều, Phương Hủ Hủ đến nhà trẻ đón Phán Phán.

Trên đường về có bán bóng bay, Phán Phán chỉ nó, Phương Hủ Hủ cho rằng cô bé muốn mua một cái thật đẹp. Phương Hủ Hủ nhìn gương mặt Phán Phán giống Tống Hoài Thừa như khuôn đúc, trong lòng hơi chua xót. Khi đó mọi người hận anh, cũng từng nguyên rủa anh đi chết đi, nhưng bây giờ anh xảy ra chuyện, cô lại không vui vẻ như vậy.

Xoa mặt Phán Phán, “Về nhà thôi.”

Lúc đến phòng vẽ, Cố Niệm nhìn thấy quả bóng liên ngay người.

Phương Hủ Hủ cũng không thấy có gì không đúng, “Mua ở trên đường đó, mười đồng một quả.”

Thật ra Cố Niệm nhớ tới lần đầu tiên cô cùng Tống Hoài Thừa đưa Phán Phán ra ngoài chơi, đó là lần duy nhất một nhà ba người họ ra ngoài đi chơi công viên. Mặc dù khi đó trong lòng cô đã tính toán đường lui cho mình để không còn quan hệ gì với anh.

Tống Hoài Thừa vì muốn dỗ con gái, chủ động mua một quả bóng bay cho cô bé, kết quả Phán Phán không thích quả bóng anh mua.

Tống Hoài Thừa hỏi cả buổi, Phán Phán mới nói thật. Thiếu chút nữa là Tống Hoài Thừa mua hết tất cả bóng bay ở chỗ đó.

Mà người gây ra họa, Phán Phán, thậm chí nói một câu, “Mua nhiều bóng bay như vậy, nếu cháu bị bóng bay làm bay đi mất thì phải làm sao?”

Lời của trẻ con vốn rất vô tư, lại khiến Tống Hoài Thừa cười to, anh thương tiếc xoa đầu cô bé, “Cha sẽ luôn nắm tay con, cho dù có bay thì chúng ta cùng bay.”

Thế nhưng anh vẫn nuốt lời.

Đã bao nhiêu ngày rồi vẫn không có tin tức. Cục trưởng Tào nói không có tin tức nghĩa là tin tốt, đây chẳng qua cũng chỉ là muốn an ủi người khác mà thôi.

Ai chẳng biết vực biển đó vẫn thường có người nhảy xuống tự vẫn, không tìm thấy thi thể.

Sau bảy ngày, mọi người đều buông tha hy vọng.

Sáng hôm đó, Lê Hạ lái xe đến phòng tranh, Cổ Niệm đang vẽ tranh. Ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ, cô vừa quay lại liền thấy Lê Hạ đang đứng cạnh cửa, khuôn mặt mệt mỏi gây rộc.

Mấy ngày nay anh ta phải chạy ngược chạy xuôi, hoàn toàn không có thời gian chăm sóc bản thân, râu ria đều đã mọc đầy trên mặt.

“Chúng tôi muốn đến bờ biển.” Anh ta nhìn cô, đáy mắt là cảm xúc không nói thành lời.

Động tác Cổ Niệm hơi dừng lại, ngược sáng, Lê Hạ không nhìn thấy nét mặt cô, “Những ngày cô sảy thai, Hoài Thừa vẫn luôn đau khổ, chỉ là ở trước mặt cô cậu ấy không thể hiện ra ngoài. Còn Phán Phán, thật ra so với bất kỳ người nào cậu ấy đều khó chịu hơn. Có lần, trên TV có một tiết mục của trẻ câm điếc, sau đó cậu ấy quyên góp một trăm vạn cho trung tâm bảo trợ. Trong lòng cậu ấy chất chứa quá nhiều thứ, một thời gian dài cậu ấy không thể ngủ ngon. Sau này không còn cách nào, bác sĩ phải kê thuốc an thần cho cậu ấy, dựa vào đó cậu ấy mới có thể ngủ một chút.”

“Cổ Niệm, tôi là bạn của cậu ấy, cô có thể sẽ thấy tôi nói đỡ cho cậu ấy. Ngược lại, tôi hy vọng cậu ấy chưa từng biết cô hoặc là bốn năm sau hai người dừng gặp lại nhau. Nhưng trong lòng cậu ấy có nút thắt, cậu ấy rất mâu thuẫn, yêu cô nhưng lại bị thù hận bao trùm.” Anh ta cau mày, “Vết thương của cô có thể nhìn thấy, nhưng Hoài Thừa thì sao đây? Cậu ấy chỉ có thể dùng sự mạnh mẽ để che dấu bản thân.”

“Cổ Niệm, cô cho rằng cậu ấy không biết gì sao? Thật ra cậu ấy biết hết.” Anh ta dừng một chút, “Cô cố ý kích thích Chu Hảo Hảo khiến mình bị sảy thai, cậu ấy cũng biết, chỉ là cậu ấy không hỏi mà thôi.” Lê Hạ nghiêng răng nói.

Cổ Niệm giật mình, bút vẽ lặng lẽ rơi xuống đất, ngực như bị nghẹn lại, buồn bực không chịu nổi.

“Có đôi khi tôi rất hối hận, tại sao lại cho anh biết phòng tranh của tôi.”

Gió biển quất mạnh vào mặt, mặt biển này đã bao phủ biết bao sinh mệnh.

Cổ Niệm từng bước đến gần, ý thức từng chút từng chút một bị rút sạch.

Người tới hôm nay đều là bạn bè người thân của Tống Hoài Thừa.

Tang Vân Đồng mặc váy đen, tóc chải ngược để không rơi ra. Bà đứng đầu rải cánh hoa theo từng cơn gió đến, sự đau lòng của bà khiến người khác không đành lòng nhìn.

Cánh hoa màu vàng theo gió chậm rãi rơi xuống mặt nước, nhẹ nhàng nổi lơ lửng.

“Hoài Thừa, con nghe thấy mẹ nói gì không? Trở về đi, mẹ không bao giờ tách hai đứa ra nữa.” Tang Vân Đồng khóc nức lên, bi thương không thôi.

Lê Hạ thở dài, “Thật ra Hoài Thừa vẫn rất đề ý mẹ mình, nếu không sẽ không mang ảnh gia đình theo bên người.” Giọng nói của anh ta theo gió biển bay vào tai Cố Niệm.

Tổng Hoài Thừa, anh mau quay lại đi.

Cố Niệm siết chặt mười ngón tay, cô khấn cầu trong lòng. Phán Phán rất nhớ anh.

Tang Vân Đồng đến bên cạnh cô, sắc mặt rất tệ, đưa tay tát lên mặt cô một cái, “Đều là cô! Đều là do cô! Nhà họ Cố các người đến để đòi nợ sao?”

Cố Niệm mơ màng che mặt, nhìn Tang Vân Đồng khóc đến mức như vậy, chẳng qua bà cũng chỉ là một người phụ nữ mới mất con mình mà thôi.

“Bác gái, trở về thôi.”

Tang Vân Đồng khóc thút thít, “Cố Niệm, cô vui vẻ chưa? Thù lớn báo được rồi? Hoài Thừa lấy mạng nó đền bù cho cô rồi. Cô hài lòng chưa?”

Cố Niệm không rõ hàm ý trong lời nói của bà.

Chuyện của Tổng Hoài Thừa là ngoài ý muốn, sao lại oán cô.

Tang Vân Đồng thấy vẻ mặt mờ mịt của cô, càng thêm chán nản, “Nó là cha của con gái cô, cô lại để cho con gái mình không có cha. Cố Niệm, cô không đau lòng chút nào sao?”

Có khó chịu cũng không phải để cho người khác xem, Cố Niệm mím môi.

Tang Vân Đồng thấy cô vẫn lạnh nhạt như cũ, nở nụ cười mỉa, “Trái tim của cô đều bị chó ăn hết rồi!”

Mọi người dần rời đi.

Bờ biển lại yên tĩnh trở lại, xa xa cano tiến về phía trước. Mặt biển yên lặng căn bản không biết nơi đây đã xảy ra chuyện gì.

Ánh mặt trời hắt lên mặt cô, gương mặt đã tháo toàn bộ nguy trang, tràn ngập bất đắc dĩ.

Người đàn ông cô yêu nhiều năm như vậy, cứ thế rời đi sao?

Người đàn ông cô từng hận thấu tâm can cứ thế mất đi sao?

Gió biển cứ thế thổi đến.

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống theo khóe mắt, cô không vô tâm, chỉ là đau đến mắt cảm giác. Cô như u hồn nhìn về phía xa.

Khi Lê Hạ quay lại thấy cô yên lặng rơi lệ.

Rõ ràng phải là người một nhà vui vẻ nhưng lại thành ra như bây giờ, trách ai được?

Qua một lúc lâu, anh ta mới đi qua, đưa khăn giấy cho cô, chiếc khăn anh ta siết chặt đến nhăn nhúm, “Bác gái nói cô đừng để trong lòng, chuyện này cũng không ai muốn.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Cố Niệm nặng nề hỏi.

Lê Hạ khàn giọng nói, “Bởi vì thua kiện Chu Hảo Hảo, Hoài Thừa và Chu gia chính thức đối địch, công ty cũng lâm vào tình trạng khó khăn. Những ngày qua, cậu ấy vẫn đi tìm nguồn lực tài chính. Ngày đó, cậu ấy bàn chuyện ký hợp đồng với một người đầu tư Hàn Quốc.”

Lòng của cô thất lại.

“Hôm cậu ấy gặp chuyện, cậu ấy còn nói với tôi, cuối tuần sẽ đưa Phán Phán đi chơi.”

Sự thật đập vào mặt cô khiến cô chật vật không chịu nổi. Cố Niệm giật khóe miệng, sâu trong đáy lòng đau đến cùng cực.

Thời gian trôi qua từng ngày, đêm dài tĩnh lặng, Cố Niệm thường sẽ nhớ đến anh. Thời gian dừng lại lúc cô còn học đại học, đó là khoảng thời gian họ hạnh phúc nhất.

Thời gian dần qua không còn ai nhắc đến tên Tống Hoài Thừa nữa, như là mọi người đã quên anh rồi.

*****

Tại một thị trấn nhỏ ven biển, rời xa âm thanh ồn ã của thành phố.

Phía đông thị trấn có một cửa hàng tạp hóa nhỏ khoảng bảy tám mét vuông chồng chất hàng hóa.

“Em muốn mua một chai xì dầu.” Một đứa bé gọi.

Người đàn ông đang ngồi liền đứng dậy.

“A Cố, cho anh tiền.” Đứa bé cười lộ cả hàm răng, “Hôm nay bài tập ngữ văn, em có ghi lại, lát nữa có thể đến tìm anh không?”

“Phải ăn cơm tối đã.” Giọng nói người đàn ông có chút khàn khàn.

“Được.” Đứa bé ôm chai xì dầu vui vẻ chạy đi.

A Cố cầm tờ tiền nhăn nhúm bỏ vào ngăn kéo.

Buổi tối ở thị trấn nhỏ thật yên tĩnh.

Sau bữa cơm chiều, A Cố đứng dậy thu dọn chén bát.

Bà chủ tiệm tạp hóa vội vàng kéo lại, “A Cố, cháu nghỉ ngơi đi. Để dì dọn cho.”

Ông chủ cũng nói, “Đúng vậy, đừng gấp. Lát nữa, mấy đứa bé kia lại đến tìm cậu, cậu nghỉ ngơi một chút đi.”

A Cố gật đầu.

Ông chủ đến phòng bếp phụ một tay.

“Nhìn A Cố là một người không tệ đâu.”

“Cũng thật đáng thương, hỏi cậu ấy cái gì cũng không nói, đoán chừng là bị cái gì đó khó khăn rồi, nếu không cũng không nhảy xuống biển tự sát.” Bà chủ cảm khái nói.

“Đúng vậy, bà xem quần áo lúc trước của cậu ấy, là âu phục đó. Đúng rồi, bộ quần áo đó còn không?”

“Còn, đã giặt rồi, cũng là rồi, để trong tủ quần áo đó.”

Trăng sáng sao thưa, vây chung quanh bóng đèn là đám côn trùng nhỏ.

“A Cố, say mê là gì?”

“Là rất thích một cái gì đó, bị nó hoàn toàn thu hút.”

“Ồ, em biết rồi. Em say mê tiếng hát của cô Diệp, đặt câu như vậy đúng không?”

Khóe miệng A Cố cong lên.

Diệp Tâm vén rèm đi vào, “Vậy sao? Tề Tiểu Bằng, thì ra trước nay đi học em đều nói chuyện với bạn gái.”

“Cô Diệp, đó là em và bạn học thảo luận việc học mà.” Nó ngượng ngùng gãi đầu, “A Cố, nhìn giúp em cái này xem, đúng hay không ạ?”

Diệp Tâm nhìn sang, “Đều đúng rồi, bài tập đã làm xong, về nhà thôi.”

Tề Tiểu Bằng le lưỡi, “Được, em sẽ không quấy rầy hai người nữa.”

Diệp Tâm nhú mày, “Đi đường cẩn thận.”

“Biết rồi.”

A Cố nhìn sách mỹ thuật trên bàn. Diệp Tâm là giáo viên trên, vốn là học âm nhạc, kết quả giáo viên của trường không đủ nên cô dạy luôn mỹ thuật.

Diệp Tâm chống cằm nhìn anh, so với nam sinh trong trường đại học của cô, anh đẹp trai hơn nhiều, lông mày anh tuấn, mắt lạnh, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Nhìn một lúc, tâm trạng Diệp Tâm đã bay xa rồi.

A Cố nhú mày, ho một tiếng, “Tiết học ngày mai chuẩn bị ổn thỏa chưa?”

“Rồi.” Diệp Tâm mắt tự nhiên vuốt tóc. “A Cố, trước kia anh làm gì?”

Đầu ngón tay A Cố vuốt ve cuốn sách mỹ thuật, mi tâm nhú lại.

Lúc tỉnh lại, anh đang ở một nơi xa lạ, là ông chủ tiệm tạp hóa phát hiện anh trên bờ biển liền mang anh về. Đầu óc anh trống rỗng, đau vô cùng, giống như bị cái gì đó đập trúng.

Tất cả mọi người đều cho rằng anh nghĩ quần tự sát, anh liền thuận theo suy nghĩ của họ, ở chỗ này.

Thật ra là anh chẳng nhớ gì cả.

Chương 69

Editor: Rùa Lười

Beta: Mạc Y Phi

Diệp Tầm thấy anh không nói gì, nghi hoặc hỏi, “Này, anh sao thế?” Vết thương trên thái dương của anh đã lành bớt, để lại một vết sẹo dài khoảng 4cm, không sâu, không gây ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp trai của anh.

Tổng Hoài Thừa trầm mặt thêm vài phần, “Không sao. Từ đây đến thành phố D khoảng bao lâu?”

Diệp Tầm mở to mắt, “Anh phải đi hả? Nhưng mà chân anh còn chưa lành mà. Bác sĩ nói bây giờ anh không thể đi xa.”

Tổng Hoài Thừa híp mắt, nhìn thấy tia khăn trương nơi đáy mắt Diệp Tầm, nghĩ một lát, “Tôi đi cũng rất lâu rồi, đợi chân khỏe lên cũng cần trở về, bằng không trong nhà sẽ lo lắng.” Anh đâu nhớ gì. “Cố... Niệm...” Cái tên này vẫn luôn xuất hiện trong đầu anh mấy ngày nay.

Diệp Tầm có chút mất tự nhiên mím môi, “Cũng đúng, anh cũng không phải người như chúng tôi. A Cố, anh là người thành phố D sao? Tôi cũng có bạn học là người thành phố D, ở đó thú vị không?”

Tổng Hoài Thừa ngược mắt, “Thành phố D phồn hoa sạch sẽ ôn hòa...” Giọng điệu của anh chậm rãi trầm thấp.

Ánh mắt Diệp Tầm đầy chờ mong.

Tổng Hoài Thừa sờ lên chân trái của mình, xương bắp chân bị gãy, sao anh lại chẳng có ấn tượng gì thế này.

Du thuyền, tiếng sóng biển, một bóng đen.... anh đại khái chỉ có thể nhớ tới những cái này.

Nghĩ tới nghĩ lui đầu anh lại đau, anh dùng lực ôm lấy đầu, trong đại não dường như có gì đó đang điên cuồng muốn thoát ra.

“A Cố, anh làm sao vậy?” Diệp Tầm nhanh chóng nắm lấy tay anh, “Anh sao vậy?” Cô bối rối nắm chặt tay anh, “A Cố...”

Tổng Hoài Thừa chỉ cảm thấy như đầu anh sắp nổ tung.

“Anh có phải lại đau đầu không? Anh ngồi yên, im lặng một chút. A Cố...” Diệp Tâm gào lên.

Tổng Hoài Thừa dốc sức thở, mồ hôi hột trên thái dương rơi xuống từng giọt, mặt đỏ lên.

“Diệp Tâm, thuốc...”

“Bác sĩ nói loại thuốc này không thể uống nhiều. A Cố, một lát nữa là tốt, tôi rót cho anh một cốc nước, anh nằm xuống nghỉ một lát.”

Diệp Tâm run rẩy đỡ anh nằm xuống, Tổng Hoài Thừa từ từ nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên từng hình ảnh rời rạc.

“Nào, uống nước.” Diệp Tâm đỡ lưng anh.

“Tôi tự uống.” Tổng Hoài Thừa nhận cốc nước, uống hết một cốc, cũng bình tĩnh lại, cầm cốc, anh hoảng hốt nhớ đến một hình ảnh.

Tay anh siết chặt cái cốc, từng khớp xương trắng hăn lên, sắc mặt càng lúc càng dọa người.

Diệp Tâm lo lắng gọi anh, “A Cố...” Thanh âm nho nhỏ.

Tổng Hoài Thừa hí mắt, vẻ mặt đau khổ đến mức tận cùng, “Cố Niệm...” Anh khàn khàn gọi một cái tên.

“A Cố, anh làm sao vậy?” Diệp Tâm nhanh cầm lại cái cốc, “A Cố...” Cô nhìn vào mắt anh, bên trong là một mảnh đục ngầu.

Tổng Hoài Thừa trầm mặc nhìn cô, rất lâu, cuối cùng anh cũng mở miệng, “Diệp Tâm, tôi không sao, cô về nghỉ ngơi đi.”

Diệp Tâm rất lo lắng, “Nếu anh không thoải mái, tôi đến bệnh viện với anh.” Cô kéo tay anh, vẻ mặt buống bình, “Tôi gọi cha mẹ đến.”

Tổng Hoài Thừa vội kéo cô lại, “Không cần. Tôi thật sự không sao, chỉ là vừa rồi đầu có chút đau. Cô ngồi đi.”

Diệp Tâm nghe lời ngồi xuống, cô nhìn anh, “Cố Niệm là ai?” Thanh âm của cô mềm nhẹ, “Là người thân của anh sao?”

Cổ họng Tổng Hoài Thừa đắng chát.

“Anh nói anh tên là A Cố, cô ấy là em gái của anh sao?” Diệp Tầm véo mạnh vào lòng bàn tay, cắn môi hỏi dò.

“Không.” Ánh mắt Tống Hoài Thừa đột nhiên phát hiện những ý nghĩ mấy ngày nay luôn xuất hiện mà anh không phát hiện ra - yêu thương, “Cô ấy là vợ tôi.”

Gương mặt Diệp Tầm tràn đầy khiếp sợ, “Anh... anh đã kết hôn rồi sao?”

Tống Hoài Thừa không nhìn cô, ánh mắt rơi vào cuốn sách mỹ thuật nằm trên bàn, “Tôi với cô ấy đã ly hôn rồi.”

Cô âm thầm thở ra một hơi, thấy dường như anh đã chìm trong ký ức.

“Tôi với cô ấy là bạn đại học, lần đầu tôi gặp cô ấy là căn tin trường, là cô ấy làm đồ canh lên người tôi.” Anh cười yếu ớt, “Cô ấy học vẽ, rất có thiên phú, giấc mơ của cô ấy là trở thành một họa sĩ nổi tiếng.”

Tuổi trẻ mộng tưởng cao, thật tốt.

Tối đó, Diệp Tầm đóng vai một nhân vật lắng nghe, nghe Tống Hoài Thừa kể lại câu chuyện ngày trước của anh và vợ.

Một tình yêu đã từng đẹp đẽ và đau khổ.

Cô còn chưa yêu lần nào, nhưng đã xem nhiều câu chuyện tình yêu như vậy. Làm một người ngoài, cô có cái nhìn của mình.

Hôm sau, gà trống gáy sáng.

Diệp Tầm vừa ngáp vừa đi từ phòng Tống Hoài Thừa ra, vừa vận đề mẹ Diệp đang làm bữa sáng nhìn thấy. Mẹ Diệp nhanh chóng nấp đi.

Lúc ăn sáng, Diệp Tầm như không có tinh thần.

Mẹ Diệp chớp mắt với cha Diệp.

Đã kết hôn.

Cha Diệp hơi hạ giọng, “Buổi tối không ngủ đi ăn trộm hay sao? Cả người như chưa tỉnh ngủ thế.”

Diệp Tầm không quan tâm, chậm rãi ăn bánh bao, “À... tối qua nói chuyện với A Cố, không chú ý thời gian. Con đến trường đây.” Cô húp vội chén cháo, tâm sự nặng nề, lấy

xe đạp rời đi.

Tổng Hoài Thừa ở tiệm tạp hóa chờ một ngày, đã nghĩ tới, anh cũng cần phải trở về. Điện thoại chắc cũng rơi xuống nước rồi, số thì anh cũng không nhớ nổi.

Tổng Hoài Thừa cầm điện thoại tiệm tạp hóa lên, gọi đến số Lê Hạ.

Chuyện rơi xuống biển quá kỳ lạ, có lẽ người phía sau muốn đưa anh đến chỗ chết. Như vậy anh không thể xuất hiện.

Tổng Hoài Thừa không thể không cẩn thận.

Lúc điện thoại được kết nối, sắc mặt Tổng Hoài Thừa tái nhợt, cổ họng anh vì rơi xuống nước bị sặc đến giờ vẫn chưa khỏi, “A Hạ, là tôi.”

Lê Hạ sững sờ, “Đây là điện thoại nào?”

“A Hạ, bây giờ cậu đang ở đâu? Có tiện nói chuyện không?”

Lê Hạ lập tức tỉnh táo lại, “Chờ chút.” Anh ta có thể xác định đúng là cậu ta, sai bước đến văn phòng. “Hoài Thừa, cậu ở đâu? Mọi người vẫn đang tìm cậu, nhớ cậu...”

Quả nhiên là như vậy.

Tổng Hoài Thừa ho vài cái, “Tôi được ngư dân cứu được, bây giờ đang ở một thị trấn nhỏ của thành phố S tên là Tần Lư, bị gãy xương bấp chân.”

“Bây giờ tôi đến đón cậu.” Lê Hạ kích động nói.

“Không! Cậu nghe tôi nói trước. Tôi rơi xuống biển không phải ngoài ý muốn.” Tổng Hoài Thừa dừng lại một chút nói, “Chuyện này trước đừng để nhiều người biết.”

“Có phải là người Chu gia không? Nhất định là vậy.”

“Tĩnh táo một chút.” Tổng Hoài Thừa trầm giọng nói, “Cậu nghe tôi nói hết.”

“Tôi biết rồi.” Lê Hạ thở hắt ra, “Sao bây giờ cậu mới liên lạc với tôi?”

“Lúc ấy tôi bị người ở phía sau tấn công, đánh vào sau đầu, lúc tỉnh lại nhất thời cái gì cũng không nhớ được.”

“Bây giờ cậu sao rồi?” Lê Hạ lo lắng.

“Cũng may, ít nhất bây giờ tôi cũng an toàn. Người Chu gia nhất định cho rằng tôi đã chết, bây giờ cậu phải cho người đi theo Cố Niệm và Phán Phán.”

“Tôi hiểu rồi, cậu yên tâm.” Lê Hạ rầu rĩ nói.

Tổng Hoài Thừa yên lặng, “Cô ấy có khỏe không?”

Lê Hạ bĩu môi, “Bộ dạng thờ ơ đáng ghét, nhưng mà ngày đó mọi người đến bờ biển viếng cậu, mọi người đi hết rồi, cô ấy một mình ở đó khóc. Tôi nhìn cũng thấy thật đáng thương.”

Trong lòng Tổng Hoài Thừa đau xót, “Cô ấy là người như vậy.”

May mắn là lần này Chu gia đối phó anh, nếu không anh không dám tưởng tượng.

Cô vì anh mà khóc, có phải cũng không nở, bây giờ có phải cô vẫn khó chịu vì mình không?

Tổng Hoài Thừa như có điều suy nghĩ, lần này anh chết đi sống lại, cô ấy có thể tha thứ cho mình không?

Lê Hạ hỏi, “Có muốn nói cho cô ấy biết không?”

Tổng Hoài Thừa nhíu mày, “Chờ chút, đợi tôi trở về sẽ bàn bạc kỹ hơn.”

*****

Tổng gia tìm hơn một tháng, phương pháp gì cũng đều đã thử qua. Tổng Hoài Thừa dường như biến mất giữa nhân gian. Có lẽ thật sự đã chìm sâu nơi biển cả rồi.

Thật ra cũng không thể trách bọn họ. Cha Diệp Tầm là lúc trộm đi bắt cá mới cứu được anh, đánh bắt loài cá đó là vi phạm pháp luật đó. Sau khi đánh bắt xong, bọn họ lập tức lái thuyền suốt đêm về lại trấn Tần Lư.

Tần Lư không thuộc phạm vi của tỉnh J.

Tổng Hoài Thừa lại bị thương, hôn mê suốt năm ngày mới tỉnh lại.

Ông trời trêu đùa khiến cho người thành phố D bên kia cho rằng đã người đã vĩnh viễn đi rồi.

Hơn một tháng, có một số việc đã có kết thúc. Chỉ là mọi người đều ngầm hiểu không nói gì với nhau.

Cố Chu Đạo cảm khái, ông thở dài, “Một người trẻ như thế sao lại tự nhiên biến mất như vậy được.”

Tần Phượng liếc ông, “Đừng nói trước mặt trẻ con.”

Cố Chu Đạo gồ gồ, “Phán Phán không ở chung với nó bao lâu, aizz, sau này con bé hỏi cha thì phải trả lời thế nào đây. Ai hẳn tâm nói cho con bé biết cha nó đã qua đời...” Giọng nói của ông nghẹn ngào.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cho dù là oán trách, ông cũng không hy vọng Tổng Hoài Thừa cứ như vậy mà mất đi.

“Đã lâu như vậy, sợ là không tìm thấy. Hai ngày trước Phán Phán còn lén hỏi tôi tại sao điện thoại của Tổng Hoài Thừa không gọi được. Con bé này cái gì cũng biết, giấu diếm không được bao lâu nữa. Ngoài miệng con bé không chịu nhận nó, trong lòng vẫn biết nó là cha mình đấy.”

Khi hai người đang nói chuyện, Cố Niệm mang rau vào nhà, “Con đi mua một ít khoai tây, cà chua, Phán Phán muốn ăn thịt bò nấu khoai tây.” Cô buông cái túi xuống, “Con vừa thấy con bé ghé vào cửa, đến tìm đồ ăn sao?”

Cố Chu Đạo sợ hãi, “Cái gì? Con bé vừa tới sao?” Ông nhìn Tần Phượng, sắc mặt lo lắng.

Tần Phượng cũng cả kinh, “Hồng rồi. Chúng ta đang nói chuyện của Tổng Hoài Thừa, chắc con bé đã nghe được, phải làm sao đây?”

Khoai tây trong tay cô rơi xuống, nặng nề rơi xuống đất, “Con đi xem.”

Nhìn quanh căn phòng. Cố Niệm gõ cửa, “Phán Phán, buổi tối bà làm khoai tây thịt bò cho con đây.”

Phán Phán ngồi dưới đất, đưa lưng về phía cô, vùi đầu thật thấp.

Cố Niệm đi qua, “Phán Phán...” Thân thể nho nhỏ của cô bé co lại.

Cố Niệm chậm rãi ngồi xuống, lòng đã chìm tận đáy biển, “Phán Phán đã nghe thấy gì à?”

Phán Phán hơi ngẩng mặt, gương mặt tràn đầy nước mắt, bàn tay run rẩy, “Không thấy cha nữa rồi! Cha và em trai đều sẽ không trở về nữa.”

Mặt Cố Niệm lập tức trắng bệch, không biết nói gì.

“Mẹ, đừng giận cha nữa, tha thứ cho cha có được không? Chỉ cần mẹ tha thứ cho cha, cha sẽ trở lại.”

Cố Niệm mím môi, “Được.” Chỉ cần anh quay về.

Chương 70

Editor: Rùa Lười

Beta: Mạc Y Phi

Lê Hạ cũng không lập tức đến trấn Tần Lư, mà phái trợ lý Trương đến đó trước.

Lê Hạ không giấu diếm anh ta, Trương Hành đi theo Tống Hoài Thừa cũng rất lâu rồi, là người hiểu chuyện, Lê Hạ nói toàn bộ chuyện cho anh ta biết. Sắc mặt Trương Hành trầm xuống, “Vậy bây giờ phải làm sao? Không báo cảnh sát sao?”

“Không có chứng cứ. Ngày đó giám sát trên thuyền và điều khiển đều không động đến, Chu gia sẽ không thừa nhận. Trương Hành, bây giờ cậu đi đến đó chăm sóc anh ấy, chuyện này tạm thời không cho người khác biết.”

“Được, bây giờ tôi sẽ xuất phát.”

Lê Hạ chuẩn bị mọi thứ đưa cho anh ta, vỗ vỗ vai, “Khỏe cho cậu.”

“Tổng tổng không có việc gì tôi cũng yên tâm. Ngài yên tâm, chuyện này tôi sẽ làm tốt.”

Lê Hạ gật đầu, “Cậu cũng chú ý một chút, đổi xe khác đi. Tôi lo lắng người Chu gia sẽ theo dõi cậu.”

*****

Trương Hành đến trấn Tần Lư, theo địa chỉ tìm được Tống Hoài Thừa. Sự xuất hiện của anh ta khiến cha mẹ Diệp giật mình. Tuy cũng đoán được thân phận A Cố không đơn giản, nhưng cũng không ngờ anh lại là ông chủ của một công ty.

Trương Hành mở miệng gọi “Tổng tổng”, cha Diệp nhanh gọi Tống Hoài Thừa từ trong tiệm tạp hóa ra.

Trương Hành nhìn Tống Hoài Thừa mặc một bộ quần áo cũ rộng thùng thình, khoe miệng co giật. A Cố, cái tên này thật kỳ lạ, lại nghĩ ngợi, là họ của phu nhân. Tống tổng không ngờ lại lấy tên này.

“A Cố, người nhà cậu đến đón cậu rồi, chuyện trong tiệm để cho tôi là được rồi. Cậu đi với bạn mình đi.”

Tổng Hoài Thừa híp mắt, “Chú Diệp, phiền chú.”

Hai người bước vào sân, Trương Hành báo cáo từng chuyện ở thành phố D.

Tổng Hoài Thừa dựa vào cây lê, “Dã tâm của Chu gia không nhỏ, bọn họ muốn nuốt luôn chúng ta.”

“Những ngày này, bọn họ vẫn luôn mua cổ phiếu của chúng ta. Theo tin tức chúng ta thu được, cổ phần trong tay Từ phó tổng đã chuyển giao toàn bộ cho Chu gia rồi.”

Trên mặt Tổng Hoài Thừa xuất hiện vẻ thất bại, cuối cùng Từ Hành cũng đã mặc kệ tình anh em của bọn họ rồi.

Chu gia đuổi tận giết tuyệt, tất nhiên sẽ không buông tha cho Cố Niệm, “Nói với Lê Hạ, để cậu ta chăm sóc Cố Niệm. Tôi sẽ mau quay lại.”

Trương Hành nhìn chân anh, “Tổng tổng, chân anh?”

“Xương bắp chân đã gãy nát, may là ở trần trên có một bác sĩ hỗ trợ, không thì cái chân này của tôi cả đời sẽ phế rồi.” Anh cũng không nói gì, về sau cuộc đời này của anh sẽ bị tra tấn bởi bệnh viêm khớp.

Trương Hành rất lo lắng.

Tổng Hoài Thừa nói, “Yên tâm, đợi chân tốt lên còn có thể chạy đó.”

Trương Hành ho khụ khụ, “Tổng tổng, anh còn nói đùa được, tôi cũng yên tâm.”

Bốn giờ chiều, Diệp Tâm trở về, thấy trong sân nhà có thêm một người, cô đột nhiên cảm giác được, A Cố sắp đi rồi.

“Diệp Tâm, cô trở về rồi.” A Cố gọi tên cô.

Thềm đá sân nhỏ, cô không biết đã đi bao nhiêu lần, nhưng lần này cô suýt nữa là trượt chân.

Tổng Hoài Thừa đã mặc quần áo mới, âu phục màu đen, áo sơ mi màu xám, thì ra đây mới thực sự là anh.

“A Cố, anh muốn đi sao?” Diệp Tâm hít một hơi thật sâu, thoáng nhìn người đàn ông lạ lẫm bên cạnh.

“Ừ, tôi chờ cô quay lại để nói với cô một tiếng, tôi được về nhà rồi. Diệp Tâm, nếu về sau cô có tới thành phố D có thể tới tìm tôi.” Tổng Hoài Thừa nhìn cô gái nhỏ lương

thiện, giống với Cố Niệm năm đó. Trương Hành đi đến đưa cho cô một tấm danh thiếp, “Đây là số điện thoại của tôi, đến lúc đó có thể gọi cho tôi.”

Trên mặt Diệp Tâm xuất hiện vẻ thất vọng, “A Cố, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Ừ, cô hỏi đi.”

“Anh tên gì?”

Tống Hoài Thừa yên lặng một chút, khẽ nói, “Tống Hoài Thừa, Hoài trong hoài niệm, Thừa trong thừa nhận.”

“Tống Hoài Thừa...” Diệp Tâm trầm nhớ kỹ, “Hơi giống với tên của Tống Thừa Hiến.”

Tống Hoài Thừa mỉm cười, “Cô không phải là người đầu tiên nói như vậy.”

“Còn có ai đã nói như vậy?” Diệp Tâm trẻ con.

“Vợ trước của tôi.” Tống Hoài Thừa cười. “Được rồi, tôi phải đi rồi.”

“Tôi tiễn anh.” Diệp Tâm thất vọng nói. Nhắc tới vợ của anh, ánh mắt của anh lúc nào cũng cực kỳ dịu dàng.

Xe chậm chạp biến mất giữa những cánh đồng lúa xanh ngắt, Diệp Tâm ngây người nhìn theo. Tống Hoài Thừa, tôi nhất định sẽ tới tìm anh.

Tống Hoài Thừa đi rồi, cha mẹ Diệp nhìn con gái đang ngây người, có chút tiếc nuối.

“Tâm Tâm, A Cố kia chỉ thích hợp đứng từ xa nhìn thôi, anh ta không thuộc thế giới của chúng ta.” Cha Diệp nói, ông biết con gái mình đặt trái tim lên sai người rồi.

“Cha, cha nói gì vậy. Con chỉ tò mò thôi. Đúng rồi, đây là A Cố cho mọi người.”

“Hình như có mười vạn.”

“Cái gì? Sao con có thể cầm tiền của người ta chứ?”

“Con không muốn, tài xé kia của anh ấy lén nhét cho con đấy. Hai người không muốn thì đưa con, con mang trả cũng được.”

“Con đừng đi, ngoan ngoãn ở nhà đi.”

Diệp Tầm bắt mắt hừ một tiếng, một ngày nào đó cô sẽ đến đó.

*****

Ngày hôm nay, Cố Niệm muốn đến bệnh viện tái khám, vừa ra ngoài liền nhìn thấy một chiếc xe hơi quen mắt ở bên đường. Phán Phán chỉ vào, kích động chạy tới.

Lúc Lê Hạ bước xuống từ ghế lái, Phán Phán nhìn thấy anh ta, vui mừng trên mặt lập tức biến mất, nước mắt im lặng rơi xuống.

Trong lúc nhất thời tay chân Lê Hạ luống cuống, vội vàng ôm lấy cô bé, “Phán Phán, đừng khóc, chú mua đồ ăn ngon cho cháu...”

Bước chân Cố Niệm chậm lại, “Lê Hạ, tại sao anh phải lấy xe của anh ấy?”

Lê Hạ thật đúng là vô tội, “Xe của tôi phải mang đi bảo hành, nên lấy xe của cậu ấy, ôi, Cố Niệm, tôi thật sự không cố tình khiến hai người khó chịu đâu.”

Khuôn mặt Cố Niệm trầm xuống, mặt không cảm xúc nhìn anh ta.

Cô gái nhỏ trong ngực khóc đến đáng thương. Người bên đường thỉnh thoảng nhìn anh ta bằng ánh mắt khác thường.

Trong lòng Lê Hạ khó chịu, “Hoài Thừa, cậu ấy còn...”

Cố Niệm nghe được tên anh, đôi mắt giật giật.

Lê Hạ vội nuốt xuống, “Hoài Thừa trước khi đi đã dặn tôi, xem hai người có gì cần giúp đỡ không. Ngày mai, tôi sẽ đổi xe.” Thiếu chút nữa làm lộ chuyện của Hoài Thừa.

Cố Niệm buồn bực nói, “Tự tôi lo được.” Đón lấy Phán Phán trong ngực anh ta.

Lê Hạ im lặng một lát, “Hoài Thừa chắc chắn không hi vọng hai người sống khổ cực như vậy đâu, cậu ấy không yên lòng nhất là hai người.” Anh ta kéo cửa xe.

Cố Niệm im lặng một lát mới lên xe.

Lê Hạ lặng lẽ chờ họ đến chỗ bác sĩ, thật ra bác sĩ này là Tổng Hoài Thừa sắp xếp. Bác sĩ sau khi kiểm tra cho Phán Phán, “Vốn là do vấn đề tâm lý nên mới không mở miệng nói chuyện, hiện tại nghẹn ngào mới khiến cho phát sốt.” Bác sĩ lo lắng lắc đầu, tỏ vẻ không còn cách nào.

Sắc mặt Cố Niệm trắng bệch.

Từ bệnh viện đi ra, Cố Niệm luôn kéo tay Phán Phán. Trên đường, ngẫu nhiên có những đứa nhỏ và cha mẹ đi theo, chúng làm nũng, “Mẹ, con muốn Transformers.”

“Mẹ, con muốn chơi bóng đá.”

Cố Niệm khó chịu, “Phán Phán, con muốn cái gì?”

Phán Phán nhìn về một nhà ba người phía trước, “Mẹ, con không muốn gì cả. Nếu Tống Hoài Thừa trở về thì tốt rồi.” Cô bé khoa tay.

Trái tim Cố Niệm thất lại.

Trong phút chốc, Lê Hạ muốn nói tất cả cho cô biết

“Cố Niệm...” Anh ta yên lặng gọi tên cô, “Nếu như Hoài Thừa còn sống, cô sẽ cho cậu ấy một cơ hội chứ? Ý của tôi là nếu như...”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện nếu như. Lê Hạ, anh đi đi, tự chúng tôi trở về.” Cố Niệm buồn bã, ánh mắt tràn đầy vô lực. Hôm nay đến việc chán ghét anh ta, cô cũng không còn sức lực nữa.

“Cố Niệm...” Lê Hạ còn chưa nói hết.

Một chiếc xe màu đen chạy về phía bọn họ. “Cẩn thận...” Anh ta vừa tay mắt nhanh lẹ nhanh chóng kéo cô qua, vừa ôm Phán Phán vào ngực.

Chiếc xe kia lái sát qua họ, cứ vậy bỏ đi.

Lê Hạ nhìn đuôi xe, vẻ mặt cứng lại, chờ chiếc xe kia biến mất, anh ta mới giật mình tỉnh táo lại, “Cô có bị thương không?” Đánh giá bọn họ từ trên xuống, “Phán Phán?”

Phán Phán mở to hai mắt, Lê Hạ thở ra một hơi. Tống Hoài Thừa giao an toàn của bọn họ cho anh ta, vì thế các người không thể xảy ra chuyện gì đâu đấy.

Cố Niệm chống tay đứng lên, đầu gối hơi rát, chắc là bị xước da rồi. Bộ quần áo này vốn rất mỏng, huống chi vừa nãy xảy ra chuyện nên trở tay không kịp.

“Chuyện vừa rồi, cảm ơn anh.”

Về mặt Lê Hạ có chút không đúng, “Lên xe đi, tôi đưa hai người về. Cố Niệm, cô không nên cố chấp như vậy.” Thái độ của anh ta rất kiên trì.

Tình cảnh vừa rồi thật quý dị.

Một đường trăm mặc.

Trên nửa đường, điện thoại anh ta vang lên, là điện thoại của Tống Hoài Thừa.

Anh ta đeo tai nghe, “Tôi và Cố Niệm đến bệnh viện, Phán Phán bị thương dây thanh quản. Ừm, tôi biết rồi.”

Mi tâm Cố Niệm khẽ nhú lại, “Điện thoại của ai vậy?”

“Cô cho rằng là ai?” Lê Hạ cao giọng hỏi ngược lại.

Cố Niệm cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Lê Hạ cười trừ, “Là ông nội.”

“Đạo này ông nội thế nào rồi?” Cố Niệm hỏi thăm. Sao cô có thể cho rằng người vừa rồi là anh chứ? Anh mất rồi.

“Thân thể ngày càng kém, chuyện Hoài Thừa đối với ông là một đả kích rất lớn.”

Cố Niệm lập tức mất đi năng lực nói chuyện, cô hít một hơi thật sâu.

*****

Đợi hơn một tháng, người Chu gia cảm thấy Tống Hoài Thừa nhất định không sống được, bằng không thì đã sớm xuất hiện.

Mẹ Chu lạnh lùng nói, “Tốt lắm!”

Cha Chu nói với anh họ của Chu Hảo Hảo, “Bác nghe nói Tống Hoài Thừa đem một phần cổ phần cho đứa con gái kia?”

“Bác cả, ý bác là...”

“Ừ, để Cố Niệm giao cổ phần trong tay ra, mặc kệ cháu dùng biện pháp gì.”

Mẹ Chu bỗng nói, “Không được để cô ta dễ chịu. Các người ngấm lại đi, nếu không do cô ta, Hảo Hảo cũng không ở trong tù.”

Cha Chu không nói gì.

“Bác gái, bác yên tâm.” Khóe miệng hần nở nụ cười lạnh lẽo.

Chương 71

Editor: Rùa Lười

Beta: Mạc Y Phi

Tổng Hoài Thừa lặng lẽ về tới thành phố D, vẫn luôn trú tại nơi bí mật.

Bên kia, cảnh sát vẫn đang điều tra chuyện đêm đó nhưng vẫn không có manh mối. Sau khi Tổng Hoài Thừa liên lạc với Tào Thạc, kể lại từ đầu đến cuối chuyện hôm đó.

“Cậu nói, có người tấn công cậu?” Tào Thạc hỏi trong điện thoại.

“Đầu em bị đánh. Mặc dù không có chứng cứ nhưng động tĩnh Chu gia gần đây rất rõ ràng.” Tổng Hoài Thừa tự đánh giá, “Nếu không, chúng ta thiết kế một vài chuyện, dẫn rấn ra khỏi hang.”

“Không được, cậu sẽ gặp nguy hiểm. Huống chi, chân cậu còn đang bị thương. Để anh nghĩ, hồ ly sẽ lộ đuôi thôi.” Anh ta dừng lại, “Nhưng mà không phải anh nói cậu, chuyện Chu Hảo Hảo nhà họ Chu chắc chắn sẽ không đơn giản dừng tay vậy đâu.”

“Em biết, nhưng nếu không làm, cuộc đời này em không thể đối mặt với Cố Niệm được nữa.”

Tào Thạc thở dài, “Thật ra, kế hoạch của Chu gia vốn là liên thủ với cậu, nhưng cuối cùng cậu và Chu Hảo Hảo chia tay, bên nhà họ Chu không có lấy một chỗ tốt. Thời gian trước, chuyện làm ăn các người cũng tranh nhau đến kịch liệt, Chu gia chó cùng rút giậu, cũng là chuyện có thể hiểu.”

Tổng Hoài Thừa ừ một tiếng, “Người nhà họ Chu chắc chắn sẽ không cảm thấy sai, trước kia em còn có chút áy náy, nhưng bây giờ họ đã dùng hết chút áy náy cuối cùng đó của em rồi.” Mấy năm này Tổng Hoài Thừa vẫn luôn cảm kích sự quan tâm chiều cô của Chu gia.

Kế hoạch của bọn họ còn chưa bắt đầu, nhà họ Cố đã đang rối loạn.

Không thấy Phán Phán.

Trong lúc nhất thời, nhà họ Cố như kiến bò trên chảo nóng.

Tần Phượng tự trách, “Là lỗi của tôi, tôi không chăm sóc tốt cho con bé. Tôi nghĩ rằng trong tiểu khu nên không có việc gì.” Nói xong liền rơi nước mắt.

Cố Chu Đạo cầm tay bà, an ủi.

Lương Cảnh Thâm và Cố Niệm quay về từ chỗ canh sát, sắc mặt nặng nề.

“Sao rồi?” Cố Chu Đạo vội vàng hỏi han.

Cố Niệm ngậy ngốc ngồi trên ghế, trái tim đập mạnh trong lồng ngực, “Canh sát đã kiểm tra camera giám sát xung quanh, phát hiện có một người đàn ông mặc đồ đen ôm Phán Phán đi mất.”

“Vậy đi tìm hử?” Cố Chu Đạo nói.

Lương Cảnh Thâm giải thích, “Người này tất nhiên là có chuẩn bị, không để lộ mặt mũi, rất khó tìm.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Tần Phượng khóc lớn.

Cố Chu Đạo cao giọng, “Đến Tổng gia, nhà đó quen biết nhiều, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, bọn họ nhất định có biện pháp. Đến, để tôi đi.”

“Cha...” Cố Niệm gọi.

“Đây không phải lúc xấu hổ, cho dù cha có quỵ xuống để có thêm một cơ hội tìm Phán Phán, cha cũng sẵn lòng.” Sắc mặt của ông nặng nề, “Tổng Hoài Thừa không còn nhưng Phán Phán là con gái của Tổng Hoài Thừa.”

“Con đã liên lạc với Lê Hạ, anh ta đến ngay đây.” Cố Niệm vô lực nói, “Mọi người cứ ngồi xuống trước đã.”

Lê Hạ nghe xong tin không thấy Phán Phán, anh ta lập tức nghĩ tới cái xe ngày đó suýt chút nữa đâm vào Cố Niệm. Anh ta nhanh lái xe tới nhà họ Cố, “Cô đừng vội, cứ chờ một chút.”

Đầu óc Cố Niệm nhanh chóng nắm bắt trọng điểm, “Lê Hạ, có phải anh biết cái gì không?” Cô mạnh mẽ tóm lấy tay anh ta, “Anh nói đi?”

“Chắc là Chu gia, hử là bọn họ muốn số cổ phần công ty trong tay cô.” Lê Hạ chậm rãi nói.

Cố Niệm thoáng nhẹ nhõm, “Vậy anh giúp tôi liên lạc với người Chu gia, tôi cho họ, cái gì tôi cũng cho họ.”

“Cô bình tĩnh một chút, bọn họ sẽ chủ động liên hệ với cô.” Lê Hạ dùng sức nắm tay cô.

“Anh bảo tôi bình tĩnh thế nào đây, Phán Phán còn nhỏ, còn không thể nói, người nhà họ Chu nhất định vì chuyện Chu Hảo Hảo mới làm như vậy...” Sắc mặt cô dần trắng bệch, là cô buộc Tống Hoài Thừa đưa Chu Hảo Hảo vào nhà tù cho nên người Chu gia đến trả thù.

“Tôi sẽ đảm bảo an toàn cho hai người, Cố Niệm, cô phải tin tôi, tôi đã đồng ý với Hoài Thừa. Xin cô yên tâm, Phán Phán nhất định sẽ bình an vô sự.” Lê Hạ bình tĩnh nói ra.

Thế nhưng lời của anh ta cơ bản không trấn an được Cố Niệm.

Cố Niệm ngẩng người trong phòng, điện thoại vẫn nắm trong tay sợ mình bỏ qua tin tức nào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lúc Lê Hạ báo tin tức cho Tống Hoài Thừa, anh phần nộ lật cả bàn, “Trương Hành, lái xe, bây giờ chúng ta quay về thành phố D.”

“Tống tổng, anh đừng vội. Vết thương của anh còn chưa lành.”

Tống Hoài Thừa có thể không vội sao? Cái này so với giết anh còn khó chịu hơn. Anh không thể đợi thêm một giây nào nữa, nếu Phán Phán có chuyện gì, Cố Niệm sẽ phát điên mất.

“Lái xe!” Tống Hoài Thừa vô cùng kiên định nói.

Tám giờ tối, rốt cuộc Cố Niệm cũng nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ.

“Cố Niệm, tôi là anh trai Hảo Hảo, vẫn luôn muốn tìm mọi người uống chút trà, hôm nay trùng hợp gặp được con gái cô...”

“Anh ở đâu?”

“Tôi muốn uống trà ở một nơi yên tĩnh, không thích nhiều người, cũng sợ sẽ hù dọa đến con gái cô.”

“Tôi biết rồi, một mình tôi đến.”

“Được, tôi tin cô.” Cố Niệm nắm chặt tay, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Cố Niệm cầm điện thoại ra ngoài, không nói thật với người nhà, chỉ nói là đến đồn cảnh sát. Lê Hạ theo cô ra ngoài, “Cô muốn đi đâu?”

Cố Niệm nhìn hấn, “Là anh trai Chu Hào Hào liên lạc với tôi, hấn muốn tôi đến một mình, nếu không Phán Phán sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên, Lê Hạ, anh đừng đi theo tôi. Nếu như Phán Phán có chuyện gì, tôi sẽ không tha thứ cho anh.”

“Được, tôi không đi. Cô giấu điện thoại này đi. Chỉ có vậy tôi mới yên tâm. Xin cô tin tưởng tôi!”

Cố Niệm không nói hai lời, đổi điện thoại.

Lê Hạ nhếch miệng, “Đừng sợ. Hấn muốn cái gì, cô cứ cho hấn, dù sao những thứ đó cũng là vật ngoài thân.” Lời này Tống Hoài Thừa nói.

Cố Niệm buồn bực nói, “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo với tôi, cô là chị dâu tôi. Đi thôi.”

Hơn một tiếng sau, Cố Niệm đến nơi Chu Hạo nói.

Một khu nhà cũ của Chu gia.

Cố Niệm nhìn hấn, “Chu tiên sinh, tôi đến rồi. Phán Phán đâu?”

Chu Hạo thoáng nhìn về phía một người đàn ông mặc áo đen, “Đầu tiên mang cô ta đi xem đã.”

Người nọ mang cô đến phòng ngủ, Phán Phán nằm trên giường vẫn còn hô hấp. Cố Niệm đi tới bên cạnh, chân mềm nhũn trực tiếp quỳ xuống.

“Phán Phán...”

Phán Phán không có phản ứng.

Cố Niệm quay lại, nghiêm nghị hỏi, “Con bé làm sao vậy?”

Chu Hạo lạnh lùng nói, “Nó luôn khóc, như vậy mới tốt.”

Cố Niệm hít sâu, đảo mắt nhìn chai thuốc ở bên cạnh, cô nhận ra, là thuốc ngủ.

“Cô đã thấy con bé. Hôm nay gọi cô đến là có chuyện muốn thương lượng với cô. Tống phu nhân, à không, Cố phu nhân, Tống Hoài Thừa mang 20% cổ phần cho con gái,

hiện tại hấn cũng đã mất...” Chu Hạo nhíu mày, “Tôi rất có hứng thú với mấy cổ phần này, không biết Cổ phu nhân có nguyện ý bán lại cho tôi không?”

Cổ Niệm thật sự muốn cào nát mặt hấn ra, “Chu tiên sinh, anh còn mang cả Phán Phán tới, tôi có thể nói không sao?”

Chu Hạo cười nói, “Tốt, thật sáng khoái. Đã như vậy, ký vào đây đi.”

Hai tờ giấy được đưa qua.

Cổ Niệm thoáng nhìn lướt qua, giấy trắng mực đen, cô lại thấy hết sức kỳ lạ.

Chu Hạo ngồi một bên trên ghế sofa, ánh mắt đảo qua trên người cô.

Người bên cạnh có chút không kiên nhẫn, “Xem xong rồi ký tên đi.”

“Không gấp, cứ để Cổ phu nhân xem vài lần đi.” Vịt nấu chín còn có thể bay hay sao?

Cổ Niệm nắm bút, “Tôi ký xong anh có thể thả chúng tôi không?”

Đôi mắt hẹp dài của Chu Hạo ánh lên tia kiêu chể, “Chẳng lẽ cô muốn đi theo giúp tôi?”

Cổ Niệm cắn môi, “Chu tiên sinh, tôi có thể ký, nhưng anh phải cam đoan tôi và con bé đều được bình an trở về.”

Người phụ nữ này không phải không có đầu óc. Chu Hạo hípmắt, thật ra cho tới bây giờ hấn cũng không làm khó phụ nữ, chỉ là hấn đã đồng ý với bác. Hấn thoáng suy tư một chút.

Trong lòng Cổ Niệm căng thẳng, nghe hấn lạnh lùng nói tiếp.

“Trước đó, con bé tìm người cắt gân tay cô, nhưng một thời gian trước cô tổ chức triển lãm tranh, tôi nghe nói chuyện cô sảy thai cũng không phải Hào Hào gây ra. Hào Hào đã đi tù rồi, có một số việc tôi muốn làm thay con bé. Cổ phu nhân, hôm nay cô muốn đi, cũng được, nhưng tôi muốn tay của cô!”

Cổ Niệm nhìn người trước mặt, như đang nhìn một con quái vật.

“Cô đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi, tôi cho cô một phút suy nghĩ.”

“Nếu như tôi không đồng ý?”

Chu Hạo trực tiếp đi đến phòng Phán Phán, “Đứa bé hoặc là tay...”

Cố Niệm giật khóc miệng, “Chu gia các người không hổ là người một nhà, Chu tiên sinh, anh không sợ báo ứng sao?”

Chu Hạo vào phòng, người đàn ông hỏi, “Tiên sinh, bên ngoài phải xử lý thế nào?”

Chu Hạo yên lặng, “Sau khi cô ta ký, dọa cô ta một chút là được.” Phẩy phẩy tay, “Trông coi cô ta.”

Thời gian trôi qua từng giây. Cố Niệm đặt bút ký tên, “Tôi ký rồi, các người ra tay đi.”

Tổng Hoài Thừa nhìn hệ thống định vị trên máy tính, Trương Hành lái xe chạy như bay, anh giục, “Nhanh lên.”

Trương Hành nhìn đồng hồ, ông chủ, không nhanh được.

Lúc Tổng Hoài Thừa đến, nghe thấy trong nhà truyền đến một tiếng kêu đau đớn. Bước chân thoáng dừng, Trương Hành liền bước tới, “Tổng tổng...”

“Gõ cửa!” Sắc mặt Tổng Hoài Thừa không tốt.

Trương Hành dùng sức gõ cửa, qua vài giây, cửa mở ra. Trương Hành kéo người kia qua, Tổng Hoài Thừa bước vào, vì chân còn bị thương nên bước chân phải cà nhấc. Lúc anh nhìn thân thể Cố Niệm cuộn tròn trên mặt đất, máu toàn thân anh như chảy ngược lại.

“Cố Niệm...” Anh đi qua ôm lấy cô, “Anh đến rồi.”

Chu Hạo nghe thấy âm thanh, đi ra. Trên mặt tràn đầy kinh ngạc, “Cậu?” Nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại, “Cậu vẫn còn sống.”

Tổng Hoài Thừa không nhìn hắn, vẫn luôn nhìn người trong lòng.

Cố Niệm híp mắt, đau đớn trên tay làm đầu óc cô hoảng hốt, “Tổng Hoài Thừa, là anh sao? Anh còn sống sao?” Cô đau lòng nói.

“Anh chưa chết, anh vẫn chưa trả hết nợ cho em, sao có thể chết? Tay của em...”

Cố Niệm đưa tay sờ lên mặt anh, độ ẩm từ tay truyền đến khiến cô yên lòng, “Phán Phán ở bên trong.”

“Không cần lo lắng, không có chuyện gì đâu.” Tống Hoài Thừa giao cô cho Trương Hành, nhìn về phía Chu Hạo, trong mắt tràn đầy sự lạnh lẽo, “Chu Hạo, anh rất đáng chết!”

Chương 72

Editor: Đẹ

Beta: Mạc Y Phi

Tổng Hoài Thừa từng bước một đi đến trước mặt hắn, tức giận gầm lên: “Rốt cuộc Chu gia các người còn muốn làm bao nhiêu chuyện mất hết tính người nữa đây? Ngay cả một người con gái như vậy mà cũng xuống tay được! Anh có phải đàn ông hay không hả?”

Chu Hạo híp mắt, không hề hồi hận, “Cậu thật sự là có mệnh lớn.”

“Tôi không chết xem như khiến cho các người thất vọng rồi.” Anh hận không thể giết chết hắn. Có giết chết 100 lần cũng vẫn không thấy đủ.

Chu Hạo làm ra vẻ không quan tâm, “Hoài Thừa, nếu cậu quan tâm đến Hảo Hảo một chút, hai nhà chúng ta cũng đã không đi đến bước này. Đúng là Hảo Hảo sai, nhưng cậu cũng không sai sao? Cậu mới là người đáng bị trừng phạt. Là cậu hại cả hai người con gái. Biền cả quá mức khoan dung với cậu rồi.” Hắn lạnh lùng lên tiếng.

Tổng Hoài Thừa mãnh liệt nắm chặt bàn tay, “Đó không phải là việc cần anh quan tâm.” Rồi lập tức đi về phía phòng ngủ.

Chu Hạo thấy anh đi đứng có chút bất tiện, khóe miệng hơi động, “Tổng Hoài Thừa, nếu không phải tôi đưa Cố Niệm đến, vậy thì đến bao giờ cậu mới chịu xuất hiện?” Hắn bước tới phía trước, bắt ngờ vung nắm đấm.

Tổng Hoài Thừa giật mình kêu lên, một tay chống trên mặt đất, cắn chặt răng, cảm ghét bản thân của hiện tại vô cùng.

Chu Hạo thuận tiện đá vào cái chân bị thương của anh, “Cậu nghĩ với dáng vẻ như thế này thì cậu có thể làm gì được?”

Cố Niệm không chịu đi, vẫn một mực cắn răng ngồi bên cạnh, “Trương Hành, hãy giúp anh ấy đi.” Hai bên thái dương cô toàn là mồ hôi lạnh.

“Với tình huống hiện tại, khẳng định anh ấy không muốn ai giúp đỡ, cô còn không biết tính tình của Tổng tiên sinh sao. Sẽ có người lập tức tới ngay.” Trương Hành cảm thấy, nếu Tổng Hoài Thừa bị Chu Hạo đánh càng thảm, thì sau này khả năng ở bên Cố Niệm sẽ càng có cao hơn.

Còn Tống Hoài Thừa bây giờ đang bị thương, cho nên trước mặt Chu Hạo không có lấy một chút lợi thế. Trên mặt, trên người không biết đã bị trúng bao nhiêu cú đâm đá.

Đến cả Trương Hành cũng không nhẫn tâm nhìn, sao Lê tổng còn chưa đến vậy.

Cố Niệm không nhìn được nữa, lên tiếng, “Chu Hạo, đừng đánh nữa. Nếu đánh anh ấy đến chết, đối với anh cũng không có chút lợi ích gì.”

Chu Hạo thở hổn hển, “Cố Niệm, cô thật sự là lương thiện đến mức ngu xuẩn, cô không nhớ lúc trước cậu ta đã làm những chuyện gì ư?” Hắn gất gỏng nói, nhắc nhở cô.

“Anh ấy đã xin lỗi, tôi cũng đã muốn buông xuôi. Tôi biết anh hận. Còn chuyện của Chu Hạo Hạo, là tôi cố tình kích thích để cô ấy tới tìm, làm cho tôi bị sinh non.”

Những lời nói của Cố Niệm đâm vào tim anh khiến Tống Hoài Thừa đau đớn vô cùng, anh bị thương nhìn cô, đã sớm đau đến máu thịt lẫn lộn.

Cố Niệm bình thản lên tiếng, “Tôi đã sớm có kế hoạch với đứa trẻ kia rồi. Giữa chúng ta coi như hòa. Còn Chu Hạo Hạo bị bỏ tù là do cô ta đáng bị như vậy. Bốn năm trước là do cô ta sai người đánh đến cắt đứt gân tay của tôi, khoản nợ này nên tính như thế nào? Chu Hạo, nói thật tôi phải cảm ơn anh, nếu không có một người em gái ác độc như vậy, anh cũng sẽ chỉ đánh gãy tay tôi. Một hai bàn tay thì sao chứ, sau này còn có thể lành lại. Tôi biết, anh và Chu Hạo Hạo không giống nhau. Cho nên anh đừng mê muội nữa.” Cô khổ sở nói, thân thể tựa như đang run rẩy, nghiêm túc nhìn hắn.

Ánh mắt Chu Hạo sắc bén nhìn nhìn về phía cô, khóe miệng như có như không cong lên.

Đúng lúc này, Lê Hạ và Tào Thạc chạy đến.

Tào Thạc nhanh chóng đi về phía trước, “Chu Hạo, anh bị nghi ngờ có dính líu đến vụ việc Tống Hoài Thừa rơi xuống biển và Cố Niệm bị mất tích. Yêu cầu phối hợp điều tra. Đưa đi.”

Từ lúc Tống Hoài Thừa xuất hiện, Chu Hạo đã dự đoán được rồi. Hắn không quan tâm, một chữ cũng không nói.

Lê Hạ ôm Phán Phán ra, “Không có việc gì, ngủ đi con.” Đứa bé thở đều đều.

Tào Thạc nhìn Tống Thừa Hòa, “Cậu có sao không?”

Tống Hoài Thừa mím môi, đôi mắt trước sau đều không rời khỏi người Cố Niệm.

Miệng Lê Hạ khẽ giật, “Đi bệnh viện thôi.”

Khi đến nơi, người nhà Cổ gia cũng vội vã chạy tới, vừa khóc vừa cười. Phương Hủ Hủ và Lương Cảnh Thâm đứng bên ngoài phòng bệnh, Hủ Hủ thở ra một hơi, “Sau cơn mưa, trời cuối cùng lại sáng.”

Lương Cảnh Thâm nắm lấy tay cô, “Tổng Hoài Thừa cuối cùng cũng đã qua được thời gian cực khổ rồi.”

“Đáng đời.” Phương Hủ Hủ nhíu mày, “Nếu em là Cổ Niệm, thì chắc chắn sẽ không tha thứ cho anh ta. Mà sẽ cầm tiền rồi đưa Phán Phán đi tìm một người cha tốt hơn gấp vạn lần cho nó. Để cho anh ta biết thế nào là hối hận.”

Lương Cảnh Thâm vuốt sợi tóc bên tai cô, “Em và Cổ Niệm không giống nhau. Phương tiểu thư, ngày mai rảnh rồi chúng ta tranh thủ đi thử váy cưới đi, dạo này em gầy hơn rồi.”

Phương Hủ Hủ cúi đầu nhìn bản thân, “Em gầy á?”

Lương Cảnh Thâm bấu môi, “Sao, em nghi ngờ tay của anh hả?”

Sắc mặt Phương Hủ Hủ nhất thời đỏ lên, “Nói bậy bạ gì vậy, anh về trước đi. Em ở đây trông Phán Phán.”

Lương Cảnh Thâm bật cười, “Được, về sớm một chút.”

Tổng Hoài Thừa bị thương ở chân, còn Cổ Niệm bị thương ở tay. Hai con người này cũng thật là ăn ý.

Tổng Hoài Thừa một mực kiên trì muốn sắp xếp cho cả hai người nằm cùng một phòng bệnh, cũng không thềm hỏi ý kiến của Cổ Niệm. Vẫn là Trương Hành bước đến nói chuyện, “Chị Niệm, lần này Tổng tổng rơi xuống biển bị thương rất nghiêm trọng, chị xem, anh ấy bị thương như thế, mấy ngày này chị có thể đồng ý với anh ấy được không? Chị không biết đâu, anh ấy cũng không dễ dàng gì.” Trương Hành mở miệng nói, giọng nói có chút nghẹn ngào, “Tôi nghe người cứu anh ấy nói, chân của anh ấy...” Anh ta cố ý không nói hết câu, còn làm động tác tay xin hãy giúp đỡ.

Trong lòng Cổ Niệm nhói lên.

Anh ta thở dài, “Chị Niệm, chị đúng là một người tốt.”

Trong phòng bệnh đôi, Cổ Niệm và Tổng Hoài Thừa cùng nằm trên một chiếc giường.

Tay cô đã được băng bó bằng thạch cao, thực cũng không đến mức cần nằm viện. Chỉ là Cổ Chu Đạo cứ một mực muốn vậy để quan sát thêm vài ngày.

Buổi sáng, luật sư Phương đến nói chuyện với Tổng Hoài Thừa. Đến bây giờ đã được nửa tiếng, nhưng hai người vẫn chưa có ý định dừng lại.

Trong lòng có rất nhiều câu hỏi, Cố Niệm cố tình đặt cốc nước xuống mặt bàn, Tổng Hoài Thừa và luật sư Phương sững người, không biết làm sao.

Cố Niệm khàn giọng lên tiếng, “Tôi cần nghỉ ngơi.”

Tổng Hoài Thừa nhìn sườn mặt căng cứng của cô, khóe miệng bỗng vui vẻ cong lên, “Luật sư Phương, anh đi đi, có gì liên hệ với Lê Hạ là được.”

“Được.” Luật sư Phương thu gọn tài liệu cất vào cặp. “Chúc hai người nhanh chóng hồi phục.”

Phòng bệnh thoáng chốc khôi phục vẻ yên tĩnh.

Tổng Hoài Thừa đi đến bên cạnh giường, kéo cái ghế lại ngồi xuống.

Cố Niệm cũng không thèm liếc lấy một cái.

Tổng Hoài Thừa cầm một quả táo, lấy dao bắt đầu gọt vỏ, không bị đứt lấy một đoạn. Gọt xong liền bỏ ra làm đôi, đưa cho Cố Niệm, “Mỗi người một nửa.”

Cố Niệm nhận lấy, nhưng cũng chưa ăn ngay. Tổng Hoài Thừa cắn một miếng, khen, “Rất ngọt. Mất chọn hoa quả của di đúng là rất lợi hại.”

Cố Niệm nhú mày, “Anh không có chuyện gì muốn nói với em sao?”

Khóe miệng Tổng Hoài Thừa cong lên, cả trái tim đều tràn ngập mùi vị ngọt ngào, “Sau khi rơi xuống biển, anh được ngư dân ở thị trấn Tàn Lư cứu được. Khi tỉnh lại cũng không thể nhớ được gì, qua vài ngày mới khôi phục được chút ít. Sau này liên hệ được với Lê Hạ, mới biết là Chu gia ở phía sau giờ trò quỷ, nên anh mới không lộ diện.”

Cố Niệm nhìn một bên mặt của anh, thái dương xuất hiện một vết sẹo vô cùng rõ ràng. “Cho nên anh cứ như vậy? Để mọi người lo lắng, vì anh mà sốt ruột? Tổng Hoài Thừa, sao anh có thể ích kỷ như vậy?” Cố Niệm tức giận ném nửa quả táo trên tay vào người Tổng Hoài Thừa, “Ai muốn quả táo của anh, anh đi đi! Tôi coi như anh chết rồi!” Mặt của cô đỏ bừng bừng.

Lúc làm tường là anh đã bỏ mạng, cô đã mất ngủ không biết bao nhiêu đêm.

Tổng Hoài Thừa thấy cô tức giận, vội bỏ nửa quả táo sang một bên, kéo cô muốn ôm vào lòng. Mà tay của Cố Niệm lại đang bó thạch cao, bởi vậy đập vào ngực Tổng Hoài Thừa, làm anh kêu lên một tiếng.

Cố Niệm lập tức bất động.

Tổng Hoài Thừa thở dài một hơi, “Không nói là vì sợ em lo lắng. Chu gia đối xử với anh như vậy, anh sợ bọn họ sẽ làm tổn thương em.”

Mắt Cố Niệm dần phấp nước, bên tay không bị thương vòng ra sau lưng ôm lấy anh, “Đây là lần cuối em tha thứ cho anh. Không có lần sau nữa đâu.”

Tổng Hoài Thừa nghe cô nói vậy, “Sẽ không đâu, về sau anh sẽ không làm em đau lòng nữa.” Mắt của anh cũng đỏ, nhưng miệng lại nở một nụ cười xán lạn.

Cố Niệm vui đầu vào cổ anh, “Đứa con của chúng ta... em xin lỗi.”

Trong nháy mắt, nước mắt Tổng Hoài Thừa chực rơi xuống, “Anh biết rõ, cho dù không phải em làm, nhưng cũng khó giữ được. Là lỗi của anh, anh hối hận vì đã tính kế em, vọng tưởng muốn dùng đứa bé để cố giữ em bên cạnh. Cố Niệm, về sau một nhà ba người chúng ta sống vui vẻ có được không? Chuyện trước kia đã rồi, cũng để nó qua đi.”

“Được.” Mười ngón tay của hai người giao nhau, yên lặng trả lời.

Trải qua nhiều sóng gió như vậy, hai người vô cùng cảm khái, dây dưa qua lại, bằng không cũng phải học được cách buông tay.

Giữa đau khổ và hạnh phúc, chỉ cách nhau một bước ngắn.

Cố Chu Đạo mang theo bình giữ nhiệt đẩy cửa đi vào thì thấy hai người cùng ôm nhau khóc, lập tức rút tay lại. Tần Phượng đi phía sau thấy vậy liền hỏi, “Sao ông không vào?”

“Cứ từ từ, có gì phải vội vàng đâu.” Cố Chu Đạo trả lời, tâm trạng có vẻ không tệ.

Tần Phượng lập tức hiểu ra, liếc nhìn Cố Chu Đạo một cái, “Ông không có chút khúc mắc nào với đứa con rể này à?”

Cố Chu Đạo sờ sờ cằm, “Làm sao có chuyện không có chút thành kiến nào được.” Rồi liếc nhìn Tần Phượng một cái, “Cậu ta cũng không dễ dàng gì, được rồi, coi như tôi nợ nhà họ. Chỉ cần hai người hạnh phúc là tốt rồi. Tôi cũng không thể để cho cháu gái mình không có cha được. Niệm Niệm có lẽ sẽ tái hôn, cha dượng vẫn không thể bằng cha ruột được. Hơn nữa, trong lòng cả hai đứa cũng đều có đối phương.

Hiếm khi thấy ông suy nghĩ thoáng như vậy.

“Chờ tình hình ổn định rồi, bà với tôi về quê ở đi, nếu không Niệm Niệm cũng sẽ cảm thấy gượng gạo.” Cố Chu Đạo cân nhắc.

Thật ra Tần Phượng thấy ý kiến này cũng không tồi, “Được.”

“Đi thôi, chúng ta xuống tầng đi dạo một chút.”

Cố Niệm khóc được một lúc thì tâm tình cũng ổn định lại, hỏi, “Phía Chu gia anh định làm thế nào bây giờ?”

Tống Hoài Thừa căn bản không muốn để cô lo lắng nhiều, “Mọi việc đã có cha của Chu Hảo Hảo sắp xếp, quan tòa phán quyết thế nào anh cũng không biết. Tóm lại, hiện giờ Chu gia hẳn là đang loạn cào cào lên rồi.”

“Chu Hạo đâu?”

Tống Hoài Thừa nhướn mày, “Hắn ta đúng là khéo đưa đẩy, tài sản của cha Hảo Hảo căn bản đều vào tay hắn hết.” Vậy nên Tống Hoài Thừa sẽ không dễ dàng tha cho hắn.

Không quá vài ngày, Lê Hạ mang đến một tin tức, Chu Hạo bị người ta đánh, chân tay đều bị gãy xương, tình hình có vẻ nghiêm trọng. Trùng hợp là hắn cũng ở cùng bệnh viện với Cố Niệm và Tống Hoài Thừa. Tiện đây, anh muốn dẫn Cố Niệm đi thăm hắn một chút, cũng có thể chế nhạo hắn.

Tống Hoài Thừa lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta, “Cậu tới là để nói chuyện này?” Tống Hoài Thừa vô cùng không vui khi có người đến quấy rầy thế giới riêng của bọn họ.

Lê Hạ ngồi bên cạnh giường Cố Niệm, cười hi hi ha ha, “Mấy ngày nay căng thẳng quá, thần kinh hơi yếu. Bác sĩ bảo tôi nên nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Vậy cậu về nhà nghỉ ngơi đi.” Tống Hoài Thừa nhíu mày.

“Nhưng mà trong nhà có mỗi mình tôi, cô đơn lắm.”

Cố Niệm ngồi cười không ngừng, Tống Hoài Thừa vẫn như trước, không được tự nhiên lắm.

Lúc này Trương Hành cũng đến, còn dẫn theo một người theo.

“Ông chủ, chị Niệm!” Anh ta gọi.

“A Cố.” Diệp Tầm chạy vọt tới bên giường Tống Hoài Thừa, “Tôi nghe nói anh bị thương, có nghiêm trọng không?”

Cố Niệm mặt không chút thay đổi nhìn anh.

Tổng Hoài Thừa nuốt nước bọt, “Diệp Tâm, sao cô lại tới đây? Không phải đi làm à?”

Diệp Tâm nhìn anh, “Tôi từ chức rồi, đang định đến thành phố D để gây dựng lại.”

Cô Niệm không nhìn anh nữa, “Lê Hạ, sao Chu Hạo lại bị thương?”

Lê Hạ không bỏ qua chuyện hay, “Chị dâu, cô xem ân nhân của Hoài Thừa lần lượt đến đây, cô gái nhỏ cũng quan tâm đến cậu ấy nhiều như thế.”

Tổng Hoài Thừa nghiêm mặt nhìn Trương Hành, Trương Hành khóc không ra nước mắt.

“Lê Hạ, giới thiệu một chút, đây là Diệp Tâm, giáo viên trường tiểu học Tàn Lư. Mấy ngày nay cậu giúp tôi đưa cô ấy đi tham quan thành phố D.”

Cô Niệm và Lê Hạ không khỏi tròn tròn mắt nhìn, chỉ thấy sắc mặt cô gái nhỏ dần trắng bệch.

Chương 73

Editor: Đẹ

Beta: Mạc Y Phi

Lê Hạ không muốn liên quan, “Hoài Thừa, bác sĩ bảo tôi nên nghỉ ngơi mấy ngày.”

“Đi dạo quanh thành phố D cũng là một kiểu thư giãn.” Tổng Hoài Thừa thông thả nói.

Lê Hạ cắn răng, sớm biết anh sẽ nói vậy.

Cố Niệm nhìn Diệp Tầm, đôi mắt trong trẻo, khí chất đơn thuần, cô nhẹ nhàng hỏi, “Hiện tại cô giáo Diệp ở đâu?”

Cuối cùng Diệp Tầm cũng có thể quang minh chính đại nhìn cô, hóa ra Cố Niệm trông như thế này, nhìn có vẻ rất tập trung suy nghĩ, xinh đẹp ôn nhu, xem ra cũng là một người dễ nói chuyện. “Tôi ở một chỗ gần nhà ga.”

Cố Niệm nhíu mày, “Nơi đó có vẻ không được an toàn cho lắm. Hay là thế này, Lê Hạ, anh giúp Diệp Tầm tìm một nơi ở mới đi.”

“Chuyển đến gần nơi ở của cậu đi, đúng lúc nhà cậu cũng đổi diện đó, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau. Dù sao Diệp Tầm cũng đã cứu tôi một mạng.” Tổng Hoài Thừa mở lời.

Lê Hạ bị hai người chèn ép, cuối cùng cũng phải chấp nhận nhiệm vụ. “A Cố, cậu yên tâm, ân nhân cứu mạng cậu cũng là ân nhân của tôi.”

Cố Niệm khẽ cười với Diệp Tầm, “Cô giáo Diệp, Lê Hạ là anh em tốt của Hoài Thừa, cô yên tâm, khoảng hai ngày nữa chúng tôi ra viện thì sẽ cùng đi dạo thành phố D với cô.”

“Không cần phiền phức như thế đâu.” Diệp Tầm bối rối nói.

“Không sao.” Cố Niệm mỉm cười.

“Cô giáo Diệp, chúng ta đi thôi.” Lê Hạ làm động tác mời.

Diệp Tầm quay đầu nhìn Tổng Hoài Thừa, “A Cố, vậy tôi đi trước.”

Cô theo Lê Hạ ra khỏi phòng bệnh, đi được vài bước thì cô nhanh chân chạy đến trước mặt Lê Hạ nói, “Chuyện này thực ra không cần phiền phức như thế đâu, tôi đang định đến nhà bạn ở nhờ.”

Lê Hạ nhướn mày, “Cô giáo Diệp, tôi không thể nuốt lời được.”

“Thực sự không cần phiền phức như thế đâu, cái kia, tôi cảm ơn.” Diệp Tâm lúng túng nói. Lúc này nhất định là cô đã thành trò cười rồi, vợ của A Cố ở đây này. Ôi! Thật là mất mặt!

“Tôi không phải cái kia. Là Lê Hạ.” Anh ta nói, “Tên tôi là Lê Hạ, Lê của Lê Minh (1), Hạ của Hạ Long (2).”

(1) Lê Minh là nam diễn viên, ca sĩ Hồng Kông nổi tiếng vào đầu thập niên 90

(2) Hạ Long là một lãnh đạo quân sự của Trung Quốc. Ông là một nguyên soái và là phó thủ tướng của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa Hạ Long, tên thật là Hạ Văn Thường, tự Văn Khanh sinh năm 1896 tại Tang Thực, Hồ Nam.

Diệp Tâm chớp chớp mắt, “Đều là người nổi tiếng, tên của anh thật là... lợi hại.”

Lợi hại?

Lê Hạ có cảm giác xúc động đến nỗi muốn đập đầu vào tường, “Không phải cô là giáo viên sao? Sao vốn từ ngữ lại ít ỏi như vậy?”

“Tôi không phải giáo viên ngữ văn, là giáo viên dạy nhạc.”

Khóe miệng Lê Hạ giật giật, “Tôi còn nghĩ cô là giáo viên thể dục.” Mắt liếc nhìn cô thêm lần nữa, áo phông chữ T, quần thể thao rộng thùng thình, dưới chân đi giày canvas. Thật sự rất quê mùa. “Nếu tôi không sắp xếp mọi việc ổn thỏa, A Cố sẽ trách móc tôi đấy.”

Diệp Tâm thấy mặt anh ta nghiêm nghị, liền im lặng không nói.

Hai người kia vừa đi, trong phòng bệnh cũng trở nên yên lặng.

Trương Hành cũng nhanh chóng tìm lý do chạy nhanh khỏi đó.

Cô Niệm ngồi tại chỗ, cầm điện thoại xem tin tức.

Tổng Hoài Thừa khẽ thở dài, mi tâm nhú chặt, “Niệm Niệm...”

“Ừ, A Cố, anh muốn nói gì?” Cô Niệm thờ ơ hỏi.

Tổng Hoài Thừa xấu hổ, “Lúc anh tỉnh lại, trong đầu chỉ nhớ được mỗi tên của em. Còn những thứ khác không nhớ nổi nên liền lấy luôn tên đấy. Dù sao cũng chỉ là cách xưng hô thôi mà.”

Cố Niệm gật gật đầu, “Tốt lắm, rất thân thiết.”

Tổng Hoài Thừa chậm rãi đi đến bên giường của cô, bắt đắc dĩ lên tiếng, “Nếu em muốn cười thì cười đi.”

Cố Niệm nâng mí mắt, bốn mắt nhìn nhau, chậm rãi mở miệng, “Sức hấp dẫn của Tổng Hoài Thừa đúng là không dễ giảm.”

“Cô ta cũng chỉ là một con nhóc thôi mà.” Tổng Hoài Thừa miễn cưỡng nói.

“Ai cũng có thể nhận ra cô ta thích anh.” Cố Niệm bình tĩnh nói.

Tổng Hoài Thừa nhìn chằm chằm vào chỗ bị thương trên tay của cô, “Không! Đó không phải là thích. Chỉ là sự ngưỡng mộ đối với một người đàn ông trưởng thành mà thôi.”

Cố Niệm giơ tay véo mặt của anh, “Tổng Hoài Thừa, da mặt của anh đúng là dày.”

Tổng Hoài Thừa quay ra với lấy chiếc bút.

“Anh định làm gì?” Cố Niệm nghi ngờ nhìn anh.

Khóe miệng anh cong lên, ánh mắt giao hoạt, cầm lấy tay phải của cô.

“Viết gì vậy?”

“Tổng Hoài Thừa cả đời chỉ yêu Cố Niệm.” Anh nhấc bút viết, “Thế nào?”

Cố Niệm kinh ngạc nhìn hàng chữ kia, “Miễn cưỡng chấp nhận.” Cô nở nụ cười.

Hai người dường như trở lại quãng thời gian ở đại học, khi đó cô vẫn ngu ngơ viết dòng chữ “Cố Niệm love Tổng Hoài Thừa” lên trang giấy trắng.

Đúng lúc này, cửa bị ai đó mở ra, Phán Phán bước đôi chân nhỏ đi tới, ánh mắt trong veo nhìn cha mẹ.

Tổng Hoài Thừa ôm bé đặt lên trên đùi, Phán Phán cựa quậy thân mình, “Hai người đang làm gì vậy?”

Tổng Hoài Thừa thành thạo khua tay múa chân, “Cha đang viết thư tình.”

Phán Phán: Thư tình là cái gì ạ?

Tổng Hoài Thừa: Chính là những lời yêu thương cha dành cho mẹ.

Phán Phán: Ô, thế cha có yêu con không?

Tổng Hoài Thừa mừng như điên khi thấy Phán Phán gọi mình là cha.

Anh lại ra đầu: Yêu! Con và mẹ là hai người cha yêu nhất!

Phán Phán nghe vậy cười hì hì, chậm rãi chu môi, “Cha, mẹ, Phán Phán cũng yêu hai người.” Không nói thành tiếng.

Nhưng bọn họ đều hiểu.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng chan hòa, gió xuân ấm áp.

***

Cố Niệm và Tổng Hoài Thừa ở trong bệnh viện một tuần rồi mới về nhà. Cuối cùng một nhà ba người cũng đã được đoàn tụ.

Buổi tối, ông cụ Tổng đặt một bàn ở khách sạn để gia đình hai nhà có thể gặp mặt đông đủ. Về mặt Tang Vân Đồng hồ hững, chỉ thản nhiên cười yếu ớt.

Bà biết sau này bản thân và con mình khó mà có thể thân mật trở lại.

Quên đi, con mình đã có thể bình an trở về, còn mong chờ gì nữa.

Ông cụ Tổng bung chén rượu, “Nhân dịp này, chúng ta cạn ly chúc mừng một chút. Hi vọng năm cũ qua đi, năm mới về sau ngày càng tốt đẹp, chúng ta cũng có thể yên tâm an hưởng tuổi già.”

Mọi người bung chén theo ông.

Cố Chu Đạo đột nhiên nói một câu, “Hoài Thừa, đừng có uống rượu, vết thương còn chưa lành hẳn đâu.”

Sau khi Tổng Hoài Thừa trở về, hai người cũng không nói chuyện nhiều. Lúc này Cố Chu Đạo lại mở miệng, mọi người cũng trở nên hơi căng thẳng.

Phán Phán cầm lấy chén rượu của Tổng Hoài Thừa, sau đó đưa cốc nước của mình cho anh, “Cha uống cái này đi.”

Tổng Hoài Thừa xoa đầu cô bé, nâng mắt nhìn thoáng qua Cố Chu Đạo, “Cha, coi như đồ uống này là rượu, kính cha một ly.”

“Được.” Cố Chu Đạo uống một hơi cạn sạch.

Bầu không khí dần dần náo nhiệt trở lại.

Ông cụ Tổng thực sự cảm kích Diệp Tầm, để cho cô ngồi ngay bên cạnh mình, từ này đến giờ đều nói chuyện với cô. Lê Hạ ngồi bên cạnh cô, đồ quê mùa này chỉ uống mỗi một ngụm rượu trắng.

“A Hạ, ăn cơm đi, cháu nhìn con gái nhà người ta làm gì? Trên mặt Tiểu Diệp cũng không có hạt cơm nào đâu.” Ông cụ Tổng lớn tiếng nói.

Diệp Tầm lập tức bị sặc, “Thật sự xin lỗi.” Cô che miệng, chân tay luống cuống.

Lê Hạ liếc mắt, thấy cô như vậy liền gọi người phục vụ đến, “Đổi cho tôi một bộ bát đĩa mới.”

Mọi người trên bàn đều quay ra nhìn anh ta.

Lê Hạ nuốt nước bọt, “Ông nội, chỉ là vừa đúng lúc cháu quay ra nên nhìn thấy Diệp Tầm thôi.”

Ông cụ Tổng cười ha ha, “Tiểu Diệp à, cháu cứ ăn từ từ, không cần phải vội, cháu muốn ăn món gì cứ bảo Lê Hạ gấp cho món ấy. Nó không có ưu điểm gì, được mỗi cái tay chân dài.”

Diệp Tầm ngượng ngùng đến nỗi mặt gần như vùi vào trong bát cơm. Mắt vẫn còn vụng trộm liếc qua Lê Hạ, rồi lại đảo mắt trở về.

Lê Hạ gấp một con tôm nướng để vào trong bát cô, “Ăn đi.”

Lúc này Diệp Tầm đã nghĩ mình không thể ngẩng đầu lên nữa rồi.

Ông cụ Tổng vẫn tiếp tục nói, “Hiện tại Tiểu Diệp làm ở công ty có quen không?”

Cô gật gật đầu, “Mọi người rất quan tâm đến cháu, đồng nghiệp cũng tốt lắm.”

“Thế là được rồi. Tuổi của cháu còn nhỏ, có gì không hiểu thì cứ hỏi người khác. Nhưng mà ông thấy cháu vẫn là một cô nhóc thông minh.”

Lê Hạ mỉm cười, “Ông nội nhìn lầm rồi, ngày ấy khi ký hợp đồng, cô ấy còn không thèm đọc, bút mang đi cũng hết mực.” Về mặt anh ta hơi thay đổi, “Cô ấy còn tự mình chép tay, cũng không dùng máy tính để đánh máy.”

“Nhưng mà anh cũng đâu nói gì đâu, lúc đấy tôi có hỏi anh mà.” Diệp Tầm yếu ớt phản bác. Lúc ấy quả thực không nên bị mê hoặc đến làm ở công ty của A Cố.

Lê Hạ biến sắc, “Tôi là ông chủ, tôi thì có vấn đề gì chứ.”

Diệp Tầm nhanh chóng đảo mắt, nhìn về phía đồ ăn thì tâm tình tốt hơn hẳn.

Cố Niệm và Tống Hoài Thừa nhìn nhau cười.

Đóa Đóa bỗng nói một câu, “Anh ơi, em cũng muốn ăn tôm...”

Lê Hạ không nhúc nhích.

Đóa Đóa đứng lên, “Anh Lê Hạ..”

Lê Hạ sừng sốt, “Anh tưởng em gọi Hoài Thừa. Nhanh, Phán Phán cũng đến đây đi.”

Phán Phán nháy mắt mấy cái, cô bé hỏi Tống Hoài Thừa, “Chú Lê Hạ cũng muốn kết hôn với chị Diệp Tầm sao?”

Mọi người chờ mong nhìn bọn họ, “Phán Phán nói gì vậy?” Trong lòng Lê Hạ bỗng rạo rực một cách kỳ lạ.

Diệp Tầm cũng nhìn cô bé, biết Phán Phán sẽ không trả lời, cô càng yêu thương cô bé hơn. Mới vài ngày trôi qua mà Phán Phán đã rất thân thiết với cô rồi.

Tống Hoài Thừa cười xấu xa, “Con gái tôi nói rằng hai người muốn kết hôn có phải không?”

Diệp Tầm lập tức mở miệng, nói một cách đầy khí phách, “Làm sao có thể chứ. Ha ha, tôi cũng đâu có thích anh ta.” Cô cười cười.

Mọi người trên bàn đồng loạt im lặng.

Sắc mặt Lê Hạ càng ngày càng đen đi, anh ta nhìn Diệp Tầm chăm chăm.

Cô bưng tỉnh, “Không phải, cái kia, ý của tôi là tôi và anh không có khả năng. Làm sao mà có khả năng được? Chắc chắn anh cũng thấy tôi chương mất.” Cô gấp đến mức nói năng bắt đầu lộn xộn.

Bình thường cuộc sống của Diệp Tâm vô cùng đơn giản. Từ tiểu học cho đến thời niên thiếu đều không có quan hệ dây dưa với nam sinh khác, lên đại học lớp cũng chỉ có năm nam sinh, sau khi tốt nghiệp thì về trấn trên làm cô giáo. Nói thẳng ra, cô là một tờ giấy trắng.

“Diệp Tâm!” Lê Hạ trầm giọng gọi tên cô.

Diệp Tâm ừ ừ, biết mình đã lỡ lời.

Lê Hạ hít một hơi thật sâu, “Tên tôi không phải cái kia.”

“Tôi biết, cái kia... Lê tiên sinh.” Diệp Tâm nhỏ giọng nói.

Tổng Hoài Thừa chậm rãi mở lời, “Phán Phán, cha bóc tôm cho con nhé, hôm nay tôm có vẻ tươi.”

Mọi người trên bàn ăn lại bắt đầu ăn.

*****

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã qua nửa năm.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, thành phố D đã xảy ra rất nhiều chuyện. Ví dụ như cổ phiếu của công ty Chu gia rớt giá, trong nhất thời Chu gia tổn thất rất nghiêm trọng. Thậm chí Chu phu nhân còn bị cảnh sát đưa đi, sau đó tòa án khởi tố với tội danh “Muru sát”.

Đến lúc này thanh danh của Chu gia đã biến mất hoàn toàn.

Tổng Hoài Thừa ngồi trong phòng việc làm việc, trợ lý và luật sư Phương cũng ở đó. Luật sư Phương đang nói về kết quả lần này của thẩm phán, “Tổng tổng, Chu Hạo đúng là kẻ xảo quyệt, hắn đã thoát nạn rồi.”

Tổng Hoài Thừa suy nghĩ, “Anh ta không phải chủ muru, đã sớm vạch sẵn kế hoạch rồi.”

“Chu gia sụp đổ, những thứ còn lại không phải về tay Chu Hạo hết sao? Ngược lại hắn sẽ ngư ông đắc lợi.” Lê Hạ khinh thường nói.

Tổng Hoài Thừa ừ một tiếng, trầm ngâm một lúc mới hỏi, “Từ Hành đâu?”

Luật sư Phương trả lời, “Cảnh sát không tìm được chứng cứ anh ta tham gia muru hại anh.”

Mắt Tống Hoài Thừa sâu như đáy vực, anh tình nguyện tin rằng cảnh sát không tìm được.

Lê Hạ lạnh lùng nói, “Thằng nhóc Từ Hành này quá nham hiểm, con mẹ nó, lại phát điên vì một người phụ nữ, đến cả tình anh em cũng không cần.”

Luật sư Phương khẽ ho một cái, “Công ty của Từ Hành đã bị Chu gia liên lụy, tuyên bố phá sản rồi. Những người khác cũng rời khỏi thành phố D.”

“Đáng đời! Thật sự không hiểu rốt cuộc cậu ta thích Chu Hảo Hảo ở điểm nào! Từ nhỏ Chu Hảo Hảo đã vậy rồi! Cô ta bị bắt rồi thì thôi, cậu ta còn cố chấp cái gì không biết nữa.”

“Đúng là bị ma ám rồi.” Lê Hạ tức giận nói, thấy Tống Hoài Thừa nhú mày, liền nói tiếp, “Cậu cần gì phải khó chịu vì loại người như vậy, không đáng.” Có vẻ là phải đợi Chu Hảo Hảo ra tù rồi.

Tống Hoài Thừa thở dài, “Tôi chỉ đang xúc động mà thôi. Lại nói tiếp, thời gian tôi với cậu ta chơi với nhau còn lâu hơn cả cậu.”

Lê Hạ khịt mũi coi thường, “Được thôi, tình cảm đâu phải cứ dùng thời gian để đánh giá, bằng không thì tại sao cậu lại không thích Chu Hảo Hảo, hết lần này đến lần khác đều chỉ yêu Cố Niệm.”

Tống Hoài Thừa lắc đầu, “Đại khái cái này gọi là ông trời sắp đặt.”

“Bao giờ tái hôn thế? Lúc hai người kết hôn tôi không tham gia, lần này tôi nhất định sẽ tham dự.”

Tống Hoài Thừa cong môi, “Phụ nữ thù dai lắm, ngoài miệng thì đồng ý, nhưng không hề nhớ những gì mình đã nói. Hiện tại Cố Niệm chỉ một lòng với hội họa, nào có quan tâm đến tôi.” Anh nói một cách thâm thương.

Trong lòng Lê Hạ vui vẻ vô cùng, “Không phải là cậu còn một con át chủ bài sao?”

Tống Hoài Thừa lại bắt đầu dĩ cười, “Cả ngày Phán Phán đều ở bên cạnh bà ngoại và ông ngoại con bé.”

Lê Hạ có thể tưởng tượng, bây giờ cả nhà đều rất yêu thương cô bé này, nhất là Tống Hoài Thừa, anh là người nuông chiều con bé nhất nhà, kể cả những chuyện liên quan đến Phán Phán cũng do anh một tay xử lý hết.

Tống Hoài Thừa nâng tay nhìn đồng hồ đeo tay, “Không nói nữa, tôi đến sân bay đây, hôm nay Cố Niệm về nước.”

Hiện tại anh đã trở thành ông chồng cực tốt rồi, có điều vẫn đang trong quá trình kiểm tra.

Tổng Hoài Thừa đến sân bay, đứng chờ ở lối ra. Đợi hơn 15 phút, anh có chút không kiên nhẫn. Rốt cuộc một đám người cũng đi từ bên trong ra. Anh đứng trong biển người, từ xa nhìn thấy Cố Niệm đi tới, cô mặc quần áo màu vàng nhạt, tóc xõa trên vai, khí chất nổi bật. Mà bên cạnh cô là một người đàn ông xa lạ.

Tổng Hoài Thừa híp mắt, nhìn người đàn ông kia đang kéo hành lý cho Cô Niệm. Anh nhanh chân bước về phía trước, “Niệm Niệm...”

Cố Niệm sững sờ, “Sao anh lại tới đây?” Anh cũng không nói muốn đón cô.

“Vị này là?” Tổng Hoài Thừa hỏi.

Người đàn ông kia nhanh nhẹn cười, “Minh Hạo Thiên, thầy dạy mỹ thuật tạo hình của đại học D.” Anh ta khiêm tốn nói, thật ra thân phận thật sự là giáo sư mỹ thuật tạo hình của đại học D, “Anh là?”

Tổng Hoài Thừa thẳng lưng, “Tôi là chồng của Cố Niệm.” Nói xong vươn tay cầm lấy hành lý, “Cảm ơn anh đã chăm sóc, có cơ hội mời anh đến nhà chúng tôi làm khách.” Người nào đó cố gắng thể hiện thân phận của mình.

Cố Niệm bắt đầu dĩ trừng mắt nhìn, “Giáo sư Minh, lần này rất cảm ơn anh, tôi được lợi không nhỏ.”

“Đâu có! Tôi chỉ không nghĩ cô còn trẻ như vậy đã kết hôn thôi.” Trong mắt Minh Hạo Thiên hiện lên chút thất vọng, “Có cơ hội chúng ta nói chuyện sau nhé.”

“Tạm biệt.”

Minh Hạo Thiên vừa đi, lông mày của Tổng Hoài Thừa bắt đầu nhíu lại, “Em nhìn anh ta mà xem, có vẻ là công tử nhà giàu đấy.”

Cố Niệm không nói gì, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc lái xe Tổng Hoài Thừa vẫn còn nói khiến Cố Niệm rất nhức đầu, “Anh dừng xe!”

“Để làm gì?”

“Tự đi xe về đi.”

Tổng Hoài Thừa hừ một tiếng, im lặng trong chốc lát, “Anh chỉ lo lắng cho em thôi, trong giới nghệ thuật có rất nhiều loại người có lòng dạ khó lường, em cẩn thận không bị lừa lúc nào cũng không biết đâu.”

“Em cũng học nghệ thuật đây, Tổng Hoài Thừa, ý anh là lòng dạ em cũng khó lường sao?”

Tổng Hoài Thừa lập tức nói, “Làm sao có thể? Anh hiểu rõ em mà.” Thừa dập đèn đỏ anh quay đầu lại, “Chúng ta không phải một đời một thế một đôi người sao?”

Khóe miệng của Cố Niệm cong lên, “Để xem biểu hiện của anh đã.”

Tổng Hoài Thừa lập tức nghiêng người, nâng mặt cô lên hôn sâu.

Đèn chuyển sang màu xanh. Xe ở hai bên xe bọn họ chạy qua, thỉnh thoảng đằng sau lại có người lớn tiếng giục xe mau đi đi.

Rốt cuộc Tổng Hoài Thừa cũng rời khỏi môi cô, đôi mắt mạnh mẽ khóa chặt lấy cô, “Cả đời này chấp nhận thử thách.”

“Đi nhà trẻ đón Phán Phán thôi.” Cố Niệm vừa nói vừa cười.

Được rồi, kiểu người xấu xa như Tổng Hoài Thừa không thể để anh đi gây họa cho người khác được, để cô tới trừng trị anh thôi.

Ngoại truyện 1

Editor: Đẹ

Beta: Mạc Y Phi

Khi Phán Phán được năm tuổi thì chính thức vào trường mầm non lớp lớn. Cô bé rất thông minh, chỉ cần học một ít đều có thể tiếp thu một cách nhanh chóng. Ở nhà trẻ, Phán Phán là bé gái ít nói và yên lặng nhất, vậy nên bạn bè ai cũng thích. Hơn nữa, bé còn biết chữ nhiều hơn so với hầu hết tất cả những đứa trẻ khác, vẽ tranh cũng đẹp nhất lớp.

Phán Phán còn thường xuyên nhận được giải thưởng cho bức vẽ của mình.

Thầy cô giáo và phụ huynh thỉnh thoảng bắt chuyện với bé, dù sao vẫn rất tiếc nuôi bởi bé không thể nói chuyện.

Hàng năm nhà trẻ có tổ chức biểu diễn văn nghệ, lần nào Phán Phán cũng tham gia. Cả lớp sẽ cùng nhau hợp xướng, còn bé sẽ độc tấu biểu diễn đàn dương cầm giống như là một thiên thần vậy.

Nhưng nếu có thể đổi lấy một tiếng nói của bé, Tống Hoài Thừa tình nguyện bé chỉ cần bình thường không quá tài giỏi là được.

Tống Hoài Thừa và Cố Niệm không muốn sinh thêm một đứa trẻ nữa cho lắm. Mà Phán Phán đã từng đề cập với họ một lần, rằng muốn cha mẹ sinh thêm một em nhỏ.

Thế nhưng Tống Hoài Thừa lại không đồng ý, anh nói rằng, “Cha chỉ cần có con là đủ rồi.”

Không nói đến cơ thể Cố Niệm khó có thể mang thai thêm lần nữa, chủ yếu chính là vì Tống Hoài Thừa đã toàn tâm toàn ý nghĩ rằng cả đời này mình sẽ chỉ làm bạn với hai mẹ con cô mà thôi. Lúc trước muốn có đứa bé kia là vì bất đắc dĩ. Đứa trẻ đó cũng đã trở thành vết thương mãi mãi không thể xóa trong lòng hai người.

Hiện tại Cố Niệm và Phương Hủ Hủ đang cùng nhau kinh doanh một khu triển lãm tranh. Phương Hủ Hủ và Lương Cảnh Thâm kết hôn được một năm thì sinh ra một bé trai, mập mạp đầy đặn, đáng yêu vô cùng

Toàn bộ tâm tư của Cố Niệm đều đặt lên người con gái. Hiện tại Phán Phán đã vào trường cấp hai, cô càng thêm cẩn thận bởi nghe nói giai đoạn trưởng thành của con gái vô cùng rắc rối. Cho nên cô rất lo lắng cho Phán Phán. Cũng may Cố Phán ngoan ngoãn nghe lời, thành tích luôn luôn đứng trong top đầu. Thời gian rảnh thì không chơi đàn cũng là theo Lương Cảnh Thâm học vẽ.

Tổng Hoài Thừa thì càng ngày càng thân mật mặn nồng với Cố Niệm. Đương nhiên, anh cũng mong đợi đứa con gái của mình có thể vươn xa. Nhớ lại hồi hộp phụ huynh ở nhà trẻ, anh không bao giờ phải thất vọng vì con gái.

Ở công ty từ trên cao xuống dưới ai cũng biết rằng ông chủ uy nghiêm hạng nhất mà ở nhà cũng chỉ có thể đứng ở hạng thứ tư. Đứng đầu là Tổng phụ nhân, sau đó thứ nhì là con gái Cố Phán, nhìn tên họ của con gái là có thể thấy được rồi. Vị trí thứ ba còn không đến lượt anh, mà là một con chó Golden Retriever, sau đó cuối cùng mới là Tổng Hoài Thừa.

Tuy là vậy, nhưng mà người nào đó vẫn vui vẻ mà chịu đựng.

Cố Phán trong sự hâm mộ của bạn bè cùng trang lứa mà thi vào một trường cấp ba ở thành phố D trứ danh, hơn nữa còn với thành tích đứng đầu thành phố mà được nhận vào.

Ngày khai giảng, Cố Phán từ chối người nhà mà tự mình đến trường. Những năm này, cha mẹ đã quan tâm cô quá mức, vậy nên một ngày nào đó...

Cô phải rời khỏi bọn họ.

Cố Niệm không tán thành, vốn cho là Tổng Hoài Thừa cũng sẽ cùng phe với cô. Kết quả, anh lại đồng ý.

“Cha, cha đúng là tốt nhất.”

Nhưng thực ra trong lòng Tổng Hoài Thừa vẫn lo lắng rất nhiều, anh phải gọi cho thầy cô giáo trong trường chào hỏi mấy lần.

Cố Phán nhập học vô cùng suôn sẻ.

Những ngày tiếp theo là huấn luyện quân sự cho tân sinh viên, cô cũng giống như các bạn học khác mà trọ ở trong trường để tiện cho huấn luyện.

Tổng Hoài Thừa vô cùng không nỡ, cứ về đêm anh đều ngủ không ngon. Vậy nên nhân lúc con gái có giờ tự học buổi tối, anh mang theo túi lớn túi nhỏ đồ đạc đến trường học, sợ con gái ở trong trường bị tủ thân.

Dưới ánh đèn lò mờ, Tổng Hoài Thừa đứng trước cửa sau lớp học.

“Phán Phán à, con gầy đi rồi, cũng đen hơn nữa.”

Phán Phán nhéo nhéo mặt mình, “Cũng không có việc gì to tát đâu ạ.”

Tổng Hoài Thừa thật sự muốn nói, về nhà được rồi, không cần huấn luyện quân sự nữa. nhưng anh cũng hiểu rằng, lòng tự trọng của con cái vô cùng mạnh mẽ.

“Lúc trở về cha sẽ bảo mẹ nấu nhiều súp làm trắng da cho con nhé.”

Cố Phán cảm thấy, cha khi mình còn bé và cha bây giờ dường như là hai người khác nhau vậy. Cô gật đầu, rồi tiễn cha.

Buổi tối, cô chia sẻ hoa quả và đồ ăn vặt cho các bạn cùng phòng ký túc xá.

“Cố Phán, cha cậu tốt thật ấy.”

“Ngọt thật.”

Cố Phán cười cười, cô viết một hàng chữ, “Các cậu ăn nhiều một chút.”

Bởi vì hầu hết mọi người đều không hiểu được ngôn ngữ của người câm điếc, nên ngay từ hồi tiểu học cô đã có thói quen viết ra cho mọi người hiểu. Ngày đầu tiên huấn luyện quân sự lúc phải tự giới thiệu bản thân, toàn bộ bạn học đều bị cô làm cho ngạc nhiên kinh hoàng. Lúc đấy cô dùng ngôn ngữ của người câm điếc mà giới thiệu, mặt cô thoáng vẻ cười yếu ớt, rồi dưới hơn năm mươi ánh mắt mà quay người, viết lên bảng đen một hàng chữ.

“Chào mọi người, mình tên là Cố Phán, mong mọi người sẽ chỉ bảo mình.” Một câu đơn giản, nét chữ xinh đẹp đều đặn. Đầu bút lông ngừng ngắt có lực, chữ viết tự nhiên phóng khoáng. Thật đúng là nét chữ nét người.

Chữ viết Cố Phán đẹp như vậy, ngay từ nhỏ cũng đã được thầy cô cho làm chữ viết mẫu rồi.

Nữ sinh vào cấp 3 ai cũng có một chút tâm tư, về đêm đề tài buôn chuyện vô cùng muôn màu muôn vẻ. Lúc đầu, bọn họ thảo luận về cái gì mà phim truyền hình rồi tiểu thuyết. Hai ba ngày sau lại có nữ sinh nào đó khơi mào cuộc nói chuyện về các nam sinh trong lớp.

Lúc đầu Cố Phán chỉ nghe, không phát biểu gì nhiều lắm. Tuy vậy cô ghi nhớ toàn bộ tên bạn học vào trong lòng.

Thời gian huấn luyện quân sự một ngày đúng là bằng một năm, cũng may những ngày tháng đó cuối cùng cũng qua.

Tháng 9, Cố Phán sẽ chính thức là một học sinh cấp ba.

Sáng sớm ngày thứ hai hôm đó, học sinh toàn khối đều tập trung trên bãi tập, vô cùng có khí thế. Mặt trời chói chang nhô lên chiếu vào.

Cố Phán đứng giữa nhóm nữ sinh, dáng người 1m67 cũng coi như là khá cao so với những người khác.

Thầy chủ nhiệm đứng đầu hàng hồn khích lệ, “Tôi tin rằng trong mười lăm ngày huấn luyện quân sự đã qua này thì trong ba năm học cấp 3 các em nhất định có thể kiên trì được. Phía dưới xin mời học sinh năm thứ ba Trần Thiệu Thần lên đây, các em hãy nghe kinh nghiệm từ học trưởng.”

Trên bãi tập vang lên tiếng vỗ tay rào rào.

“Chào mọi người, tôi tên là Trần Thiệu Thần, hiện đang học năm ba.”

Cố Phán ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm, một con chim vừa lúc bay qua.

Có người vỗ vỗ vai cô, “Cố Phán, cậu nhìn xem, học trưởng đẹp trai quá.”

Cô nghiêng đầu, nhìn về phía người đang đứng trên kia. Theo góc độ thường thức mỹ thuật tạo hình mà nói, cơ thể anh ta rất hoàn mỹ, chỉ có điều hơi gầy một chút. Cố Phán nghĩ đến tí lệ vàng, nào cô được bổ túc, không khỏi gật gật đầu.

Hơn nữa, âm thanh của anh ta cũng dễ nghe.

Đại não Cố Phán không hiểu sao lại có suy nghĩ như vậy.

Cô lấy giấy bút, “Anh ta tên là gì?”

Bạn học Hoa Hoa trở mắt nhìn cô, “Không phải chứ, cậu bị mộng du hay sao thế. Thầy chủ nhiệm vừa nói xong, tên là Trần Thiệu Thần.”

Cố Phán ghi tiếp, “Trần Thiệu Thần?”

Hoa Hoa gật đầu, “Anh ta là học sinh năm ba, đã được cử đi học ở thành phố Q lớn hơn.”

“Sao cậu biết?” Cô Phán hiểu kỳ.

Hoa Hoa thấy vậy tỏ vẻ khinh bỉ, “Nghe nói chứ sao.”

Cố Phán thu lại giấy bút, cô híp mắt, nhìn lên trên đài, “Chúc các vị học đệ học muội có một cuộc sống cấp ba vui vẻ.” Anh ta nói xong, tiếng vỗ tay so với lúc trước càng thêm kích động.

Cố Phán thờ ơ vỗ tay, đại học Q...

Thầy Lương nói rằng Đại học mỹ thuật Q rất tốt. Thành phố ở phía Bắc, kiểu gì cha mẹ cũng không muốn cô học đại học ở đó đâu.

Thầy chủ nhiệm hô một tiếng, “Mời mọi người quay về lớp.”

Cố Phán bị giật mình, cùng Hoa Hoa kéo tay nhau về lớp.

Cấp 3 vất vả hơn trung học và tiểu học. Cố Phán không ở trong trường, bởi Tổng Hoài Thừa muốn tiện cho con gái, cho nên chọn cho cô một trường học khá gần, mỗi ngày chỉ tốn mười phút đi bộ.

Đảo mắt đã qua được một tháng. Trước ngày nghỉ lễ Quốc khánh trường có một bài thi, học sinh liên tục kêu khổ, nhưng cũng chả có cách nào.

Ngày đó sau khi thi xong môn Tiếng Anh, Cố Niệm bị thầy giáo gọi đến văn phòng. Lớp bọn họ là lớp Tiếng Anh còn kiêm luôn cả dạy tiếng anh cấp ba.

“Cố Phán giúp thầy mang bài thi đến văn phòng.” Thầy giáo Tiếng Anh nói.

Cố Phán thu bài thi rồi đi về phía văn phòng.

Các lớp học trong trường gần như đều chung một khu, năm ba ở phía trước, năm hai ở bên trong. Cố Phán tăng tốc, tranh thủ thời gian đi cất bài thi.

Đến khu vực năm ba, trên hành lang có vài học sinh đứng trên hành lang.

Cố Phán mang bài thi vào văn phòng thầy dạy Tiếng Anh, con mắt đột nhiên quét tới một chồng bài thi khác trên mặt bàn. Cô liếc qua, chú ý đến số điểm 147 trên mặt giấy.

Quả nhiên là lợi hại.

Sau đó, cô xoay người. Đúng lúc người đằng sau đang tiến đến, thành ra cô đâm vào người phía sau, mũi đau ê ẩm.

“Thật sự xin lỗi.”

Cố Phán ôm mũi lắc đầu, tỏ vẻ mình không sao, rồi ngược mắt lên xem xét. Ồ, đây không phải là học trưởng phát biểu hôm nọ sao, cao thật đấy.

Sau đó cô rảo bước chân đi ra ngoài.

Trần Thiệu Thần bỏ sách bài tập xuống, nhìn thấy trên bàn thầy giáo là chồng bài thi, hóa ra là lớp năm nhất của thầy Tiểu. Anh vừa định đi thì đột nhiên nhìn thấy tập vở màu

vàng ở dưới đất ngay trước cửa. Anh nhặt lên, ngón tay thon dài chậm rãi lật trang đầu tiên.

Trên mặt giấy có hai hàng chữ bằng mực đen.

“Trần Thiệu Thần?”

“Sao cậu biết?”

Trần Thiệu Thần không khỏi nhìn thêm mấy lần, kiểu chữ rất đẹp. Anh bước ra khỏi văn phòng. Vừa kịp thấy học muội đi phía trước cách đấy không xa.

“Này!” Anh gọi một tiếng, kết quả vẫn không thấy cô quay lại.

“Trần Thiệu Thần, gọi ai đó?”

“Không phải là đang gọi học muội năm nhất kia à?”

Trần Thiệu Thần mắt thấy cô sắp rẽ vào hành lang, rốt cuộc cũng đuổi theo chắn trước mặt cô.

Cố Phán sững sờ, ánh mắt khó hiểu nhìn anh.

Trần Thiệu Thần vươn tay, “Cái này là của em đúng không?”

Khóe miệng Cố Phán hơi giật giật một chút rồi gật gật đầu, đưa tay nhận lấy.

Trần Thiệu Thần nhướn mày, trong lòng không khỏi cảm thấy nghi hoặc, dường như có gì đó không hợp lý. Xong, anh đột nhiên bắt chuyện, “Tên của anh, hình như em viết sai rồi thì phải?”

Cố Phán mở to hai mắt nhìn.

“Trần Thiệu Thần, Trần theo nghĩa lỗ tai ở phía Đông, Thiệu trong Thiệu Hưng (1), Thần theo nghĩa nơi bảo vật bị che lấp.” Anh giới thiệu.

(1) Thiệu Hưng là một thành phố trực thuộc tỉnh của tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc

Hai gò má Cố Phán lập tức ửng hồng, cô cầm lấy quyển vở, hơi mím môi. Vài giây sau, cô nuốt nước bọt lấy bút từ trong túi ra, mở quyển vở nhỏ.

Trần Thiệu Thần ngây người.

“Trần Thiệu Thần, ghi như vậy đã đúng chưa?” Khóe miệng Cố Phán hơi mỉm cười, “Em biết rồi.”

Trần Thiệu Thần nhìn cô chăm chăm, vẫn còn đang kinh ngạc lẫn khiếp sợ.

Cố Phán lại viết thêm một câu, “Cảm ơn anh.” Rồi sau đó vòng qua người anh đi tiếp.

Trần Thiệu Thần đứng im tại chỗ nhìn theo bóng hình cô. Bím tóc đuôi ngựa dài đến eo đung đưa, phóng khoáng hoạt bát.

Tiết học tiếp theo, lần đầu tiên anh ngây người, thầy giáo nói gì anh đều không nghe nổi một chữ.

Nghỉ giữa giờ, mấy người bạn của anh bắt đầu trò chuyện.

“Này này, biết gì không, lớp năm nhất của thầy Tiểu có một sư muội rất xinh đẹp, nhưng mà lại không thể nói chuyện được đây.”

Trần Thiệu Thần xoay người lại.

Nam sinh kia đang ngồi trên bàn, đung đưa chân, “Đáng tiếc thật, nghe nói là mẹ của cô ấy là họa sĩ, cho nên vẽ tranh cũng đẹp, nhiều lần đoạt giải rồi.”

“Cô ấy tên là gì?” Trần Thiệu Thần nghiêng người hỏi.

“Sao mà đến cậu cũng tò mò thế?” Nam sinh nọ cười cười xấu xa, “Cố Phán.”

“Cố Phán.” Đôi môi mỏng của Trần Thiệu Thần khẽ mở.

Ngoại truyện 2

Editor: Đẹ

Beta: Mạc Y Phi

Điểm thi của học sinh năm nhất lần đầu thi vào ngày 30 tháng 9 được công bố, nhà trường để tên top 50 học sinh có số điểm cao nhất lên trên bảng vàng danh dự.

Xế chiều, học sinh tan trường.

Lúc Cố Phán đi ra khỏi phòng học, cô gặp một cậu nhóc sáng sủa tuấn tú đứng ngay bên ngoài.

“Chị Phán Phán, phía bên kia mọi người tụ tập đông như vậy để xem cái gì vậy?” Lương Triết lòng đầy hiếu kỳ hỏi.

Hôm nay cậu được phép tan học sớm nên đặc biệt đến trường học đón Cố Phán.

Cô ra dấu hiệu, “Chị không rõ, có lẽ là mọi người đang xem xem ai được lên bảng vàng danh dự. Như kiểu thi đua vậy, ai thắng thì sẽ được thưởng.”

“Chúng ta qua đó xem đi.” Lương Triết nói xong cũng chạy tới. Hiện tại cậu đang học lớp năm, ngoại hình không cao, cũng chỉ xấp xỉ học sinh lớp bốn.

Cố Phán cũng không rõ sao cậu có thể trà trộn vào đây, dù trường học D được bảo vệ trông coi vô cùng nghiêm ngặt.

Lương Triết ỷ vào vóc dáng nhỏ con của mình mà chen vào đám người, rồi nhìn lên “Bảng vàng danh dự: Top 50 học sinh cao nhất kỳ thi tháng.”

Chêm chệ trên hàng đầu là dòng chữ: Cố Phán

Lương Triết kiễng chân, kích động chỉ trỏ, “Ô, là chị mình.”

“Chị, chị đứng thứ nhất kia!” Cậu nhóc kia vô cùng phấn khích chạy về.

Cố Phán đeo cặp sách đứng bên ngoài đám người. Hôm nay cô mặc một bộ áo liền váy màu xanh da trời, tóc cũng gọn gàng, phía trước chỉ dùng hai chiếc kẹp tóc cặp lên ngăn không cho mái che mắt. Đơn giản mà trong sáng.

“Đừng chạy!” Cố Phán khua khua tay.

Lương Triết vô cùng kích động. Cậu nghe cha mẹ nói rằng chị Phán Phán thông minh, cuộc thi đầu ở trường cấp 3 đã đứng thứ nhất. “Chị Phán Phán, chị thật là lợi hại. Chúng ta đi ăn mừng đi.”

Cố Phán hé miệng cười không ngừng, “Tôi nay không được rồi, sáng mai cha sẽ đưa chị và mẹ đi Hạ Môn (1). Đến khi chị về chị nhất định sẽ đưa em đi ăn.”

(1) Hạ Môn là thành phố cấp tỉnh ven biển nằm ở phía Đông Nam tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc. Thành phố nhìn ra eo biển Đài Loan và giáp giới với thành phố Tuyền Châu về phía Bắc và Chương Châu về phía Nam

Cái miệng nhỏ nhắn của Lương Triết bĩu lại.

“Ô, kia không phải là người đứng đầu bảng sao, đang nói gì thế nhỉ?”

Đôi mắt Trần Thiệu Thần thoáng đảo qua Cố Phán đang khoa chân múa tay, ngón tay kia mảnh mai thon dài, mỗi một động tác như thơ như họa. Anh nhớ lại có người nói rằng cô học môn mỹ thuật tạo hình. Anh mắt anh rơi trên mặt Cố Phán, cặp mắt kia rất có sức sống, anh tự hỏi rằng cô đang nói gì với cậu bé kia vậy?

Cố Phán cầm tay Lương Triết rồi cùng nhau đi về phía cổng trường. Ngoài cửa, Tống Hoài Thừa đã đậu xe chờ được một lúc.

Trần Thiệu Thần và đám bạn nhìn bảng danh sách trong tủ kính, ánh mắt quét đến tên của cô.

Có người thờ dài, “Ông trời ban cho cô ấy nhiều tài năng như vậy, lấy đi một chút gì đó là chuyện đúng. Không ai hoàn mỹ cả.”

Đôi mắt Trần Thiệu Thần trở nên sâu thẳm.

Anh và bạn học chuẩn bị lấy xe thì thấy phía xa có một người đàn ông bước xuống xe, tiện tay cầm lấy cặp sách của Cố Phán, sau đó còn sửa lại tóc cho cô.

Mặt Cố Phán hiện lên vài nét nữ tính.

“Lớp trưởng, mình đi đây.”

Trần Thiệu Thần thu lại ánh mắt, bước lên xe.

Về đến nhà đã là hơn sáu giờ, Từ Thần Hi đang ở trong phòng bếp xào rau. Trần Thiệu Thần cởi đồng phục, cầm chai nước khoáng vừa đi vừa uống.

“Đi rửa tay đi, hôm nay cha không về ăn cơm.” Từ Thần Hi trước sau như một, vô cùng dịu dàng trẻ trung. Dù tuổi đã đầu bốn nhưng nếu nói bà mới ba mươi cũng không ai nghi ngờ. Nếu như cùng con trai ra đường, có khi còn bị hiểu lầm là hai chị em.

Trần Thiệu Thần ngày càng có thần thái và hành động giống cha của mình. Ăn xong anh cùng Từ Thần Hi thu dọn bàn ăn.

“Quốc khánh này con muốn đi đâu không? Khoảng thời gian này cha rất bận, có thể sẽ không đi cùng chúng ta được.”

“Mẹ muốn đi đâu?” Nhà anh gần như lúc nào cũng sẵn lòng để mẫu thân đại nhân làm chủ.

Từ Thần Hi cười yếu ớt, “Hay là ở nhà thôi? Cứ dịp này là chỗ nào cũng đông, chúng ta ở nhà ngồi không cũng coi như thư giãn.”

Trần Thiệu Thần cũng đồng ý.

Buổi tối, hai mẹ con ngồi ở phòng khách, bật TV để đó.

Trần Thiệu Thần từ trước đến giờ đều không có hứng thú với mấy thể loại này. Nhưng mà cha không ở đây cho nên nhiệm vụ này biến thành của anh.

Từ Thần Hi đưa điều khiển để anh tự chọn kênh, nhưng anh cũng chẳng thèm đoái hoài. Bà cảm thán, “Bây giờ chẳng có phim truyền hình nào hay cả. Hồi trước còn xem phim Hàn, phim Thái, phim Nhật, vậy mà giờ thấy phim nào cũng không hay. Thiệu Thần, có phải mẹ đã già rồi không?”

Trần Thiệu Thần cong môi, “Ba mươi sáu rồi.”

Từ Thần Hi làm dáng vẻ muốn bóp bóp mặt anh, “Con gái mới là tri kỷ. Thật là hâm mộ dì Lãnh Tây của con.”

Động tác của Trần Thiệu Thần đột nhiên ngừng lại. Trên TV đang chiếu tiết mục “Cảm ơn tấm lòng” thể hiện bằng ngôn ngữ của người câm điếc. Ca sĩ chính đứng ở phía trước, còn bốn người mặc váy trắng đứng đằng sau. Những người con gái mười mấy tuổi ngay ngắn theo tiếng ca mà ngón tay khẽ động.

Trần Thiệu Thần khẽ nheo mắt. Từ Thần Hi cũng ngồi yên lặng xem hết tiết mục. Sau đó, anh đổi lại kênh tin tức cho bà rồi đứng dậy, “Con vào thư phòng đây.”

Từ Thần Hi nhìn theo bóng lưng con trai mình, bỗng cảm thấy hôm nay anh cứ là lạ. Chẳng lẽ là vì đến giai đoạn dậy thì nên muốn bùng nổ sao? Lát nữa phải thảo luận kỹ lưỡng với Trần Trạm Bắc mới được.

Kì nghỉ bảy ngày nhân dịp Quốc Khánh nhanh chóng trôi qua. Tổng Hoài Thừa đưa một nhà ba người đi Hạ Môn bốn ngày cũng đã quay trở lại. Cổ Phán do không quen khí hậu nên da bị dị ứng, cánh tay bị bong tróc hết ra cho nên Cổ Niệm và anh đều không có tâm trạng để đi chơi. Cuối cùng chỉ nằm ở khách sạn phơi nắng ngắm phong cảnh.

Thành phố D được bao phủ bởi một tầng sương mù, bọn họ hít một hơi không khí trong lành thoáng đãng. Cổ Niệm ngồi bên dưới tán ô, đưa khăn cho Tổng Hoài Thừa mới từ dưới bể bơi lên. Vừa lau người anh vừa hỏi, “Phán Phán đâu rồi?”

“Con bé đang ngồi bên trong đọc sách, em gọi nó xuống cũng không chịu xuống.”

Tổng Hoài Thừa ngồi lên ghế, uống một ngụm nước, trầm ngâm thờ dài, “Trường con bé có cuộc thi hát, ký túc xá của Phán Phán có người tham gia, cũng muốn kéo thêm cả con bé vào đoàn hậu cần.”

Cổ Niệm cũng nhướn mày, “Hoài Thừa, việc này anh không cần nhúng tay vào làm gì, Phán Phán cũng coi như có cơ hội giao tiếp nhiều hơn.”

Tổng Hoài Thừa gãi gãi đầu, “Anh chỉ cảm thấy lo cho con bé thôi. Con gái của anh tốt như vậy, cũng không cần sự thương hại của ai cả.”

Cổ Niệm nắm tay anh, “Phán Phán còn kiên cường hơn chúng ta nghĩ nhiều.” Biết rõ trong lòng anh là sự tự trách. Nhưng Phán Phán mất đi giọng nói cũng là việc ngoài ý muốn, làm cha mẹ không ai muốn như vậy cả.

Cổ Phán không biết cha mẹ đang ở ngoài kia lo lắng vì chuyện của mình, cô nằm trên giường đọc cuốn tiểu thuyết mua được ở hiệu sách.

Cổ Niệm đi vào trong phòng, có hơi mát so với bên ngoài, “Sao con để nhiệt độ điều hòa thấp vậy?” Rồi lấy thêm chiếc áo khoác choàng lên người con gái. “Cha muốn đưa con đi mua quà kìa.” Nói xong cô lấy quyển sách từ tay Cổ Phán, “Cũng không sợ bị hồng mắt à.”

Cổ Phán xoay người lại, “Mẹ, tiểu thuyết cũng chỉ là tiểu thuyết, ngoài đời thật chưa chắc có chuyện một người phụ nữ bị tổn thương nhiều như vậy làm sao có thể vẫn chấp nhận tha thứ cho người kia chứ.”

Cổ Niệm bật cười, “Cũng không phải là không thể nào.”

“Giống như mẹ và cha sao ạ?” Cổ Phán nháy nháy mắt, “Về sau kiểu gì cha cũng sẽ huênh hoang khoác lác cho mà xem, còn mẹ thì không nở đá đi mà.”

Cổ Niệm vỗ mông cô, “Cha con mà nghe thấy kiểu gì cũng đau lòng lắm đấy.”

Cố Phán nhắm mắt lại, cô sợ mình cũng không có cơ hội tự mình trải nghiệm rồi. Tình trạng của cô như vậy, rất khó có thể gặp được người như mong muốn.

Sau khi trở về từ Hạ Môn, Cố Phán mang theo quà cáp đến nhà Lương Triết. Cậu nhóc đó thấy cô liền cười như nở hoa.

“Phán Phán đến rồi đấy hả?” Phương Hủ Hủ từ trong phòng vẽ ra ngoài.

“Vâng, thầy Lương đâu rồi đi?” Phán Phán hỏi.

“Cha đi dự lễ khai giảng hội nghị học thuật rồi.” Lương Triết lạnh chanh chen vào.

“Con có biết hội nghị học thuật là gì không? Đứa trẻ này cũng không biết là giống ai nữa, đặc biệt thích khoe khoang. Phán Phán, Tiểu Triết nói rằng lần này con đứng nhất trong kỳ thi à?”

Cố Phán khẽ cười, gật đầu.

“Hôm đó Tiểu Triết vui lắm, lúc về cứ nói đi nói lại hơn chục lần. Dì bảo là cũng không phải nó đứng nhất mà sao nó kích động như thế làm gì. Đứa trẻ này đúng là nghịch ngợm.”

“Tiểu Triết rất thông minh, chỉ là hơi ham chơi một chút.”

“Con cũng biết thầy Lương rồi đấy, khá là nghiêm khắc với học trò, nhưng lại không thể nổi nóng với Tiểu Triết được. Đứa nhỏ này còn biết nhìn sắc mặt người khác nữa chứ, chưa kịp nói gì thằng bé đã tự nhận lỗi rồi.” Đôi khi Phương Hủ Hủ vô cùng đau đầu, trong nhà mình cô cũng không khác gì một con cọp cái cả.

“Dì Hủ Hủ, dì cứ yên tâm, Tiểu Triết lên cấp 2 thì thành tích chắc chắn sẽ tốt hơn thôi.” Hai người mới trò chuyện được một lát thì Lương Triết gọi cô ra ngoài để đá bóng cùng nó.

Sau đó, hai người cùng ngồi xe vào đại học D.

Lương Triết mặc bộ đồng phục màu xanh trắng, cầm bóng trên tay.

“Ở đây cũng có học sinh tiểu học đá bóng sao?” Cố Phán hỏi.

“Có người đá bóng là tốt rồi.” Lương Triết dẫn đường đi đến sân bóng.

Cố Phán mở to mắt xem xét, trên bãi tập đâu đâu cũng thấy toàn mấy người cao to. Cái này sao có thể gọi là mấy em nhỏ đi đá bóng.

“Tiểu Triết, hay chúng ta đi chỗ khác chơi đi? Ở đây toàn người như thế này...”

“Chị, em đến kia xem một chút. Nói xong liền bỏ cô lại chạy đi.

Trong lòng Cố Phán bắt đầu hồi hận, rồi nhắm mắt mà đuổi theo Lương Triết, chỉ sợ lạc mất thằng bé. Từ trước đến nay cô luôn xem Lương Triết như em ruột của mình. Thằng bé cũng nghe lời, chỉ lấy bóng ra chơi chỗ đường chạy đằng kia. Cố Phán thấy vậy thì ngồi xuống đất ngay gần đó. Lúc này mặt trời sắp lặn, trên sân tập vẫn còn rất đông người qua lại.

Đại học D này cũng là nơi cha mẹ gặp nhau, mẹ nói rằng mình đã gặp cha ở trong nhà ăn. Cố Phán suy nghĩ, muốn đưa Tiểu Triết vào đó xem sao. Vừa đứng dậy chuẩn bị gọi thằng bé đi thì bỗng một quả bóng ở đâu bay tới.

Cố Phán mở to hai mắt, vội vàng chạy đến vì quả bóng đang bay thẳng tới chỗ của Tiểu Triết. Thằng bé hự một tiếng, nằm bịch trên mặt đất. Cô nhanh chóng chạy đến ôm lấy đầu của nó, nhìn xem có chỗ nào bị thương không.

Mấy người đá bóng kia túm năm tụm ba chạy tới, “Có sao không?”

Trần Thiệu Thần cũng không nghĩ sẽ gặp lại cô ở đây, anh theo đám người đến cạnh cô, “Có chuyện gì vậy?”

Lòng Cố Phán ngập tràn lo lắng, cô nhúu mày, cũng không biết nói gì.

“Để tôi xem xem đập vào đâu. Chúng ta đưa thằng bé vào phòng y tế trước đã.” Nói rồi Trần Thiệu Thần định ôm Lương Triết đi. Đột nhiên thằng bé mở mắt, “Chị...”

Cố Phán nhẹ nhõm thở ra một hơi, ra dấu hiệu, “Em làm chị sợ muốn chết.”

Lương Triết rúc vào người cô, “Đau muốn chết.”

Cố Phán xoa xoa đầu nó, rồi quay ra nhìn Trần Thiệu Thần.

“Cậu bé, còn chỗ nào không được thoải mái không?” Anh nhìn cậu nhóc láu cá kia, biết rõ là nó đang giả vờ, chỉ là e ngại Cố Phán đang ở trước mặt.

Cô xụ mặt, “Về nhà!”

Tiểu Triết lè lưỡi, “Anh trai, anh cũng là học sinh đại học D ă?”

“Không phải, anh là học sinh cấp 3 thôi.”

Cố Phán sửa sang lại quần áo cho thằng bé, “Đi thôi.” Nói xong rồi quay về phía Trần Thiệu Thần, thể hiện dáng vẻ cảm ơn.

“Chị ấy nói cảm ơn anh.” Lương Triết phiên dịch lại.

Trần Thiệu Thần hỏi, “Hai người là chị em à?”

Tiểu Triết xấu xa gật đầu, “Đương nhiên, chị em lợi hại cực, còn đứng nhất kỳ thi nữa!”

Cố Phán hơi lúng túng, nếu Tiểu Triết biết rằng vị này chính là người đã đứng đầu ba năm liền, không biết sẽ phản ứng thế nào nữa.

Trần Thiệu Thần nghĩ, tuy cô không nói được, nhưng cũng có một người em trai bình thường. “Để anh đưa thằng bé đến phòng y tế kiểm tra cho chắc.” Trên thái dương Tiểu Triết vẫn còn một vết hồng hồng, cho thấy cú va vừa rồi cũng không hề nhẹ.

“Anh không đi đá bóng sao?” Tiểu Triết hỏi.

“Không đá nữa.” Trần Thiệu Thần ra hiệu cho bọn bạn, rồi cầm đồ của mình đi về phía Cố Phán, “Đi thôi.”

Cô cũng hơi cảm thấy sững sờ.

“Em không nhớ anh là ai à?”

Cố Phán lắc đầu, lấy từ trong túi ra một quyển vở, rồi mở trang đầu tiên chỉ vào tên anh.

Khóe miệng Trần Thiệu Thần cong lên, “Đúng rồi, anh là Trần Thiệu Thần. Anh cũng nhớ rõ, em hẳn là học sinh lớp giỏi nhất của thầy Tiểu, tên là Cố Phán đúng không?”

Cô nhìn lại anh, ánh mắt của người kia rất đẹp, lông mi còn dài cong, rất thu hút ánh nhìn của người khác.

Ngoại truyện 3

Editor: Đẹ

Beta: Mạc Y Phi

Cuộc sống hằng ngày của Cố Phán khá là đơn giản. Ngoại trừ bạn bè cùng lớp, cô cũng hiếm khi “nói chuyện” với người lạ, nói gì đến nam sinh khác.

“Đúng.” Lương Triết cao giọng trả lời, “Tên của chị em đúng là như thế, còn thân mật hơn thì gọi là Phán Phán.”

“Phán Phán à...” Trần Thiệu Thần kéo dài giọng, “Là Phán Phán trong phòng ngự hay Phán Phán trong bánh mì nhỏ?”

Cố Phán bối rối, anh cũng biết nhiều vậy sao.

“Đều giống nhau.” Lương Triết trả lời, “Đúng là Phán Phán. Em tên là Lương Triết, Lương trong Lương Sơn hào hán, Triết trong triết học. Cha mẹ em mong rằng sau này lớn lên em sẽ trở thành một người có học thức.”

Cậu nhóc à, cũng không ai hỏi cậu đâu.

Cố Phán vuốt trán cậu bé, còn Lương Triết thì kêu gào, “Đến phòng y tế.”

“Được rồi, nhỏ mồm một chút.”

Trần Thiệu Thần thoáng nghĩ sâu xa hơn một chút, hóa ra là không cùng một họ.

Lúc đến phòng y tế, y tá xử lý đầu cho Lương Triết. Cố Phán xụ mặt, “Để xem lần sau em còn dám đến nữa không! Bé thì chỉ nên đến nơi dành cho những cậu bé như em thôi!”

Lương Triết chột dạ, “Chị ơi, lúc về chị đừng bảo với cha mẹ em nhé.”

Cố Phán quay đầu, rồi ngay lập tức khoa tay múa chân, “Tất nhiên là không được rồi! Chị chắc chắn sẽ nói lại với dì Hủ Hủ.”

Lương Triết nghe vậy liền kéo kéo áo cô, “Đừng mà chị, mẹ chắc chắn sẽ không cho em xem phim hoạt hình nữa.”

Trần Thiệu Thần nhìn Cố Phán, thấy vẻ mặt cô nghiêm túc mà thằng nhóc kia thì nhăn nhó xin xỏ, đúng là một khung cảnh thú vị.

Thật ra Cố Phán cũng chỉ muốn dọa thằng bé. Đợi cô y tá xử lý xong xuôi rồi cô đứng lên đi ra ngoài cửa. Lúc này Lương Triết ừ ừ không nói, chỉ ỉu xiu cúi đầu. Trần Thiệu Thần càng nhìn càng thấy buồn cười.

Ánh hoàng hôn dần tắt, ba người ra khỏi phòng y tế. Cố Phán nhìn điện thoại, lúc này cũng đã sáu giờ hơn rồi. Xong, cô quay về phía Lương Triết, khua tay, “Về nhà!”

Lương Triết liên tục gật đầu.

“Học trưởng, chúng em về đây, hôm nay cảm ơn anh.” Cố Phán hơi ngửa đầu nhìn anh.

Lương Triết buồn bực làm người phiên dịch, “Học trưởng, chúng em về đây, hôm nay cảm ơn anh.”

“Không có gì. Vốn là tại bọn anh không cẩn thận làm bóng đập vào đầu thằng bé. Lương Triết, nếu có cơ hội lần sau anh sẽ đưa em ra chỗ nào vắng vẻ hơn để đá bóng.”

Lương Triết nghe vậy hai mắt tỏa sáng, anh ấy đã nói vậy... chắc chắn là có ý gì rồi! “Vâng anh!”

Trần Thiệu Thần quay về phía Cố Phán cười khẽ.

Cô đưa Lương Triết về nhà. Trên đường đi thằng bé cứ liên tục hỏi về Trần Thiệu Thần.

“Anh ấy học lớp nào thế ạ?”

“Chị không biết.”

“Anh ấy bao nhiêu tuổi hả chị?”

“Mười tám.”

“Anh ấy có phải rất lợi hại không hả chị?”

Cố Phán cảm thấy khó hiểu, làm sao thằng bé có thể nhìn ra rằng Trần Thiệu Thần rất lợi hại? Nghĩ rồi cô hỏi.

Lương Triết nhướn mày, “Em nhìn ra được.”

“Thành tích của anh ta khá tốt, hình như năm nào cũng đứng đầu, nghe nói còn được cử đi học ở đại học Q nữa.”

Lương Triết thỉnh thoảng lại gật gù, “Chị, anh ấy và chị giống nhau thật. Đều là trùm học hành.”

Cố Phán lại lần nữa cứng họng, sao Tiểu Triết lại biết nhiều như vậy nhỉ.

Khi hai người về đến nhà, Cố Phán nói qua cho Phương Hủ Hủ sự việc hôm nay, chỉ là không đề cập tới Trần Thiệu Thần. Phương Hủ Hủ bật cười, “Thảo nào, về đến nhà thấy nó ngoan ngoãn tự giác hơn hẳn, vừa đến nơi liền về phòng làm bài luôn rồi.”

“Vâng, vậy con về đây.”

“Được, đi đưa con về.” Nói rồi Phương Hủ Hủ đi lấy xe.

***

Sau khi qua lễ Quốc Khánh, học sinh chuẩn bị đi học lại, bắt đầu chỉ đi lại có ba nơi. Vì lần này Cố Phán đạt thành tích cao nên trở thành đề tài nóng hổi của rất nhiều người.

Hoa Như là bạn cùng bàn của cô, là một người sôi nổi nhiệt tình, rất hay buôn chuyện với Cố Phán. Cô cũng rất thích tính tình của người bạn này, lúc nào cũng lú lú. Mỗi sáng cô đều ngồi ôn bài, nhưng hôm nay cô nghĩ cũng đã đủ rồi, dù sao kỳ thi kia cũng đứng đầu toàn khối.

“Cố Phán, Phạm Thi Vũ đã bước vài chung kết 10 người giỏi nhất rồi, chiều thứ năm bắt đầu, cậu có muốn đi với mình không?”

Cô khép sách lại, ghi vào tờ giấy, “Ồ đấy ờn lắm, mình không đi đâu.”

“Nhưng mà ký túc xá của chúng ta cũng có một người đi thi đấy, nên cậu không đi lỡ cô ta lại bắt bẻ nói xấu cậu thì sao?”

Cố Phán nhăn mày, “Việc đó đến lúc đấy thì tính sau.”

“Nhưng thực ra là cô ta bảo mình đến hỏi cậu...” Hoa Như thấy Cố Phán nhăn mặt, cũng không đành lòng mà nói ra. Dù sao cô ấy cũng không giống người khác.

Cố Phán ngược mắt, nhìn xung quanh, thấy Phạm Thi Vũ đang cười nói. Cô ta trông khá là xinh đẹp, hành động tự nhiên phóng khoáng. Bởi vậy, trong cuộc tranh cử cán bộ lớp, cô ta cũng nghiễm nhiên được bầu là ủy viên văn nghệ.

Chuông báo vào giờ học reo lên, thầy giáo môn toán cầm sách vào lớp, lớp trưởng hô, “Cả lớp, đứng!”

Ở trong lớp Cổ Phán hầu như không bao giờ giơ tay phát biểu. Nhưng trong một tháng vừa qua, mỗi lần gặp phải bài toán nào khó, thầy giáo rất hoan nghênh cô lên giải bài trên bảng đen. Thầy cô giáo nào cũng rất có thiện cảm với cô, nhất là môn hóa. Đôi khi, họ còn có thể thảo luận vài vấn đề với cô.

Có rất nhiều bạn học hâm mộ cô nhưng đồng thời cũng có rất nhiều lời châm biếm. Nói rằng thân tàn mà chí không tàn.

Đương nhiên là Cổ Phán không biết.

***

Giờ thể dục.

Cổ Phán và vài học sinh nữ khác đi bộ quanh sân trường, cô vừa đi vừa chơi điện thoại.

“Phạm Thị Vũ khí chất rừng rục, tiếng tăm vang dội, trong trường tin tức về cô ta mọc lên như nấm!”

“Hắn là thế, các nam sinh từ lớp khác lặng lẽ tặng quà cho cô ta nhiều vô kể.”

“Hơn nữa, mỗi ngày tan học đều thấy có người đưa cô ta về.”

“Aaa, mau nhìn kia, Trần Thiệu Thần.”

Vài nữ sinh phía trước dừng bước, Cổ Phán thì không để ý mà vẫn tiến về phía trước. Cô đang đọc một câu chuyện tình yêu về vua Khang Hi, đang vô cùng nhập tâm thì tự nhiên người bên cạnh cô hô một tiếng, “Cổ Phán!”

Bởi vì bị giật mình, tay cô run lên, điện thoại rơi cái “Bộp” nằm trên đất.

Trần Thiệu Thần quay người nhặt điện thoại lên, chiếc vỏ bọc plastic màu hồng nhạt bị bẩn một chỗ. Anh dùng tay lau đi rồi đưa lại cho cô, “Thật xin lỗi, hù dọa em rồi.”

“Không sao, là em không để ý.” Cổ Phán đưa tay nhận lại điện thoại.

“Đang đọc tiểu thuyết à?” Anh hỏi.

Cổ Phán có chút ngại ngùng.

“Không ngờ học sinh đứng nhất cũng có sở thích đọc tiểu thuyết.”

Khóe miệng Cố Phán giật giật, ghi chữ vào điện thoại: “Là tiểu thuyết lịch sử.”

Trần Thiệu Thần lặng lẽ cười.

Dưới ánh mặt trời chói chang, gió thu thổi xào xạc. Anh mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh da trời đậm, tay áo cuộn lại đến tận khuỷu tay, thái dương anh lấm tấm vài giọt mồ hôi. “Mọi người đang học thể dục à?”

Cố Phán gật gật đầu, viết vào điện thoại, “Thầy giáo bảo chạy 1000m.”

Trần Thiệu Thần nhẹ nhàng cười cười, “Chạy chậm thật.”

Cố Phán hí mắt, “Các anh cũng đang học thể dục à?”

“Đúng vậy.” Trần Thiệu Thần nhìn về phía sau, “Bọn họ đang tranh thủ qua đây đây.”

Hai người nói vài câu thì Trần Thiệu Thần bị vài người bạn trêu, “Đá một quả bóng cũng có thể nói chuyện với em gái xinh đẹp, quả nhiên là trong trường có khác. Trần Thiệu Thần, nếu thua trận này thì sẽ bị phạt cho mà xem.”

Mấy người khác cùng nhìn nhìn Cố Phán, lẩm bẩm, “Trước kia sao không để ý có một học muội xinh đẹp thế này có cùng thời gian học thể dục với chúng ta nhỉ.”

Trần Thiệu Thần buồn bực nói một câu, “Không để ý.” Thanh âm cũng rất nhỏ, cho nên vài người kia không nghe thấy.

Bạn của cô nhìn thấy Cố Phán nói chuyện với Trần Thiệu Thần như vậy cũng giật mình, kinh hãi không ít. Đợi anh đi rồi bọn họ như tên lửa phóng tới, vây quanh người cô.

“Cố Phán, cậu có quen biết với Trần Thiệu Thần à?”

“Aaa, có ai biết chuyện này không?”

“Cố Phán, cậu thật lợi hại.”

Cô đứng ngơ ngẩn, bất đắc dĩ cười cười, gạt tay của bọn họ ra, bấm bấm vài chữ trên điện thoại...

“Mình và anh ấy cũng không quen biết gì.”

Mấy người kia rõ ràng không tin. Trần Thiệu Thần ở trường học rất ít khi có mặt, ngoại trừ là người quen biết bằng không người đó sẽ chẳng bao giờ chủ động bắt chuyện.

“Thật mà, mình với anh ấy chỉ gặp nhau có vài ba lần thôi. Hôm nay mới là lần thứ ba này.”

“Không tệ không tệ.” Vài người hưng phấn kêu.

Ngay trong ngày hôm đó, tin tức đã được lan truyền một cách nhanh chóng. Giờ thể dục vừa kết thúc, một nửa nữ sinh trong lớp đều đã biết tin Cố Phán và Trần Thiệu Thần có quen nhau. Vài người tới hỏi, cô cũng không biết phải nói gì cho đúng.

“Haizz, thật là đáng sợ.” Cố Phán thở dài.

Hoa Như nói, “Cậu không biết à? Trần Thiệu Thần là giám khảo vòng trong của cuộc thi hát lần này đây.”

Cố Phán thật sự không biết gì cả, lắc đầu. Hoa Như đương nhiên tin là cô không biết, thấy cô vẫn còn đang mãi đọc tiểu thuyết liền đưa tay ra rút lấy điện thoại.

“Cố Phán, bọn mình tò mò chết rồi, sao cậu vẫn có thể bình tĩnh như vậy.”

Cô thở dài một hơi, lấy sách giáo khoa Ngữ văn và Laptop ra, lạnh nhạt làm bài.

Hoa Như súp đồ nằm bò ra bàn, “Cố Phán...”

Cô làm xong mọi việc rồi ghi lên tờ giấy, “Giáo viên chủ nhiệm nói rằng, không nên nghe ngóng mọi việc chỉ qua một khung cửa sổ, toàn tâm toàn ý đọc sách thánh hiền.”

“Không chịu đâu, mới bắt đầu cấp ba thôi mà. Cho mình biết đi, sao cậu lại quen biết Trần Thiệu Thần hay vậy.”

Cố Phán lắc đầu, viết hai chữ, “Không quen.”

***

Hôm nay, bạn cùng bàn của Trần Thiệu Thần đột nhiên thấy trên bàn ai kia nhiều hơn một quyển sách, nhìn lướt qua thì thấy là sách ngôn ngữ của người câm điếc.

“Lớp trưởng, làm cái gì vậy, sao tự nhiên lại muốn học ngôn ngữ của người câm điếc rồi à?”

Trần Thiệu Thần ừ một tiếng, “Tùy tiện nhìn chút thôi.” Nói là tùy tiện nhìn qua thôi, mà thực chất có phải thế hay không vậy.

“Quả nhiên là có nhiều hứng thú, bội phục bội phục.” Thế là về sau, bạn cùng bàn kia cũng chẳng bao giờ thấy lại cuốn sách đó nữa.

***

Thứ năm, vào giờ nghỉ trưa, Cố Phán vẫn chưa về nhà mà ngồi ở phòng mỹ thuật để vẽ tranh.

Trong phòng học hôm nay hiếm khi có đông người. Buổi trưa bắt đầu cuộc thi nên lúc này Phạm Thi Vũ đang trang điểm. Cố Phán nhìn một chút rồi nghĩ tới di Diệp Tâm, có phương pháp trang điểm cho một người xinh đẹp trở nên xấu hơn ba phần. Cô không khỏi lắc đầu cười cười. Có người được trời phú ban cho, có người lại không được như vậy.

Cô thu lại ánh mắt, mở tập vẽ ra, chuẩn bị mọi thứ rồi bắt đầu vẽ.

Trong phòng vang lên tiếng tranh cãi, Cố Phán vẽ được một nửa thì cảm thấy hơi đau đầu, liền đóng tập vẽ lại gục xuống bàn nghỉ ngơi.

Vài người phía trước chạy tới chạy lui, có ai đó bỗng đụng vào bàn của Cố Phán, sách trên bàn sột soạt rơi hết xuống mặt đất. Không khí bỗng yên lặng hơn vài phần.

Cố Phán thấy vậy ngồi thẳng lên, nhăn mày. Vài người kia cũng không quan tâm mà vẫn tiếp tục làm việc của mình. Cô đành xoay người ngồi xổm xuống nhặt sách của mình lên.

Phạm Thi Vũ đột nhiên nói, “Cố Phán, bắt cần quá, làm rơi hết sách của bạn rồi.”

Cố Phán nhặt đồ cất lại chỗ cũ, liếc cô ta một cái, cũng không thèm nói gì.

Lúc này đột nhiên có người nào đó nói một câu, “Làm cái gì vậy? Lại lạnh lùng không thèm nói lại một câu nữa chứ.”

“Làm sao cậu ta nói được?”

Không khí trong phòng học lúc đó bỗng thay đổi hẳn.

Hoa Như cũng vốn đang tham gia hỗ trợ chọn quần áo lúc này cũng quay về chỗ ngồi.

Ngoại truyện 4

Editor: Đẹ

Beta: Mạc Y Phi

Những người kia cuối cùng cũng im lặng, Cố Phán vẫn bình tĩnh tự nhặt sách lên cất vào bàn.

Mấy nữ sinh kia cũng không nói gì nữa, Hoa Như đứng bên cạnh căn môi nhìn người vừa nói ra câu kia, nhưng bởi vì không phải là người lớp mình nên cô cũng không biết nói gì cho phải.

Cố Phán cất hết sách xong, lạnh nhạt ngồi xuống, ánh mắt vẫn tĩnh lặng như cũ, không có bất kì cảm xúc nào, không giận cũng tự uy, mang theo vài phần khí thế bức người, đôi mắt lạnh lùng làm cho tay chân mấy người kia luống cuống.

Khỏe miệng Phạm Thi Vũ giật giật, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người hơi thay đổi, “Cố Phán, ngại quá, bạn của mình không cố ý nói vậy đâu, mình thay mặt cô ấy xin lỗi cậu.”

Cố Phán nheo mắt, con người trong trẻo mang theo vài phần lạnh lùng đảo qua mấy người kia.

Hoa Như kéo kéo tay cô, sợ hãi mỹ nhân sẽ nổi giận.

Thực ra Cố Phán cũng chẳng thèm tranh cãi với mấy người kia, cô cảm điện thoại của mình rồi ra khỏi phòng học. Thấy vậy, Hoa Như vội vàng đuổi theo, “Cố Phán!”

Cố Phán đi đến sân thượng, gió thu thổi xào xạc. Cô chống tay lên lan can, tóc tung bay theo gió.

Hoa Như đứng bên cạnh cô, “Cố Phán, cậu đừng để trong lòng.” Nói rồi cô nhú mày, hơi có vẻ bất an, nhưng lại không biết nên an ủi như thế nào.

Cố Phán nhìn về phía trước, đột nhiên nhớ tới một việc xảy ra hồi bé. Khi đó, cô đang chơi với những đứa trẻ khác, mọi người sẽ bảo cô đóng vai em bé, bảo rằng, “Cố Phán không nói chuyện được, vừa hợp đóng vai em bé.”

Thời gian dần trôi qua cô cũng hiểu ra rằng, cô sẽ luôn nghe được những lời bàn tán nói rằng cô là người câm.

Cố Phán nuốt nước bọt, lông mày dần dần ra, rồi cô lấy điện thoại ra đánh một hàng chữ, “Minh không sao, chỉ là chợt nghĩ đến một chuyện thôi.”

“À, ra là vậy.” Sau đó cũng quay về lớp học.

Mấy người bạn của Phạm Thi Vũ cũng đã rời đi, Hoa Như đi qua bàn của cô ta thì dừng lại, “Phạm Thi Vũ, bạn của cậu cũng thật là quá đáng, tại sao có thể nói Cố Phán như vậy? Cậu có biết rằng những lời như vậy rất tổn thương người khác không!”

Phạm Thi Vũ thở dài một hơi, “Minh đã thay mặt bạn mình xin lỗi Cố Phán rồi, cậu ấy cũng chỉ vô ý thôi.”

“Người nói vô tình người nghe hữu ý.” Hoa Như có hơi kích động.

Phạm Thi Vũ nhướn mày, “Minh cũng không biết nên làm sao bây giờ.” Rồi dừng một chút, “Không thì hôm nào đây mình mua chút gì đó đền bù cho cậu ấy nhé?”

Hoa Như gục đầu xuống bàn, trong lòng vừa hỗn loạn vừa mâu thuẫn, buổi chiều cũng không còn tâm trạng đi xem gì mà ‘Giải thi đấu dành cho ca sĩ’ nữa.

Mười phút trước tiết đầu buổi chiều, Cố Phán quay về phòng học. Hoa Như thấy vẻ mặt cô không mặn không nhạt, lôi một chiếc kẹo mút ra cho cô, “Minh vừa mua đây, lúc này không tìm được cậu.”

Cố Phán nhận lấy, khoe miệng mới hơi cong lên một chút rồi nói lời cảm ơn.

Sau giờ học, Phạm Thi Vũ xuống đại sảnh báo danh. Còn Cố Phán thì vẫn ngồi xem lại bài toán ngày hôm nay, ngược mắt thì thấy có hai nữ sinh đang lặng lẽ lên đi. Quay đầu lại, cô thấy Hoa Như vẫn đang ngồi làm bài tập tiếng Anh.

Quay ra gọi cô ấy.

“Làm sao thế?” Hoa Như khó hiểu hỏi.

“Không đi xem giải đấu à?”

“Không đi.” Hoa Như nhanh chóng trả lời.

Cố Phán lắc đầu, khép sách bài tập lại, “Cùng đi thôi.”

Hoa Như vẫn bất động, nhìn có vẻ ỉu xìu xìu.

Cố Phán lấy từ trong ví ra hai chiếc vé, để trước mặt Hoa Như. Hai mắt cô ấy lập tức tròn tròn, kéo lấy tay Cố Phán, “Cậu đúng là người bạn tốt nhất.”

“Đi thôi.” Xong cô chỉ chỉ ra phía cửa sau.

Lúc hai người đến nơi thì đã chật ních người.

“Nhiều người quá, hôm nay ai đi học đều đến sao?” Hoa Như nghi hoặc.

Sự kiện này cũng là hoạt động hàng năm sôi nhất của trường D. Đối với thành tích của trường D, các vị lãnh đạo cũng phải cẩn răng mà tổ chức.

Hoa Như theo Cố Phán đi về phía trước, cuối cùng cũng tìm được ghế của mình. Vị trí này ngay gần phía trước, so với mấy tấm vé mà Phạm Thi Vũ đưa thì tốt hơn nhiều.

Lúc này đã đến tiết mục thứ hai, là một học trường cấp 3 ban 7 đang hát vô cùng cảm xúc: “Chết cũng muốn yêu.” Hát như sắp tê tâm liệt phế đến nơi, thật sự phải gọi là dùng tính mạng để biểu diễn.

Khóe miệng Cố Phán giật giật, có thể ngày mai giọng người này sẽ biến đổi mất.

Hoa Như đang định nói gì đó, nhìn về phía sân khấu thì há to miệng, “Là... là... Trần Thiệu Thần, chính giữa kia kìa! Ban giám khảo!”

Cố Phán “À” một tiếng, thật ra lúc cô ngồi đây được một lúc đã thấy anh ấy rồi. Chéo phía trước, ba ghế về phía bên phải. Anh là chủ tịch hội học sinh viên tiền nhiệm, cho nên mới ngồi ở vị trí ban giám khảo.

“Mình nghe nói rằng Trần Thiệu Thần hát vô cùng hay, vô cùng êm tai!” Hoa Như thì thầm.

Cố Phán oán thầm, cậu hóng hớt được cũng nhiều điều thật. Nhưng cũng phải công nhận giọng anh nói cũng rất thuần túy, nếu mà có ca hát gì thì cũng sẽ rất êm tai. Tuy tài năng mỗi người đều có hạn, nhưng những người trời phú may mắn cũng rất nhiều.

Hoa Như có vẻ rất phấn khích, ngược lại Cố Phán vẫn bình thản như thường, đôi lúc còn ngáp dài ngáp ngắn. Có lần Hoa Như nói rằng, Cố Niệm đúng là đang lãng phí tài năng của mình.

Cô miễn cưỡng nhìn về phía Trần Thiệu Thần đang ngồi. Đôi khi cô tự hỏi mình rằng người như thế nào mới có thể được gọi là “hoàn mỹ”. Sau này hiểu biết hơn về anh, cô cũng hiểu được.

Thượng đế đôi khi thật sự rất bất công.

Lúc Trần Thiệu Thần đang nói chuyện với người bên cạnh thì lơ đãng quay đầu lại. Cùng lúc đó Cố Phán cũng nhìn lên. Trong con mắt của anh có gì đó kinh ngạc mà vui

sướng, hình như có gì đó nhảy lên.

Cố Phán vốn chỉ mơ mơ màng màng nhìn sang, nhưng khi gặp phải ánh mắt của anh lập tức trở nên tỉnh táo, cô ngồi thẳng người nhìn về phía sân khấu.

“Sexy girl nóng bỏng... sexy girl nóng bỏng...” Trên đó một người đang nghiêm túc trình diễn.

Cố Phán nhin không được cong môi cười, Trần Thiệu Thần cũng vô tình bắt gặp nụ cười đó.

Rất nhiều năm sau, trong thời gian anh ở nước ngoài ba năm, anh thường xuyên nhớ lại nụ cười ấy, thuần khiết không vương chút bụi trần, như viên ngọc thô chưa mài dũa không chút tạp chất.

Người bên cạnh vừa cười vừa nói, “Hát cũng không tệ.”

Trần Thiệu Thần ừ một tiếng, “Không tệ.”

Cố Phán xem được một nửa thì bỏ về. Lúc tan học, Hoa Như cũng quay về, bạn bè hỏi cô kết quả như thế nào.

“Đứng quán quân là một nam sinh năm hai. Tiếp đến là người ở ban 4 năm nhất tên Tân Nhược, còn gì nữa mình cũng không rõ.”

“Thế còn Phạm Thi Vũ thì sao? Cô ấy được giải gì không?”

“Cao thủ rất nhiều, cô ta hát cũng không tệ. Đáng tiếc là không có giải.”

Hoa Như lén lút nói với Cố Phán, “Mình còn thấy cô ta khóc nữa.”

Cố Phán nhìn vị trí trống trơn kia, Phạm Thi Vũ đúng là đem lại cho người ngoài cảm giác mềm yếu nhỏ bé. Nhưng thực chất trong nội tâm lại hiếu thắng vô cùng.

Trên đường tan học về, Hoa Như đột nhiên hỏi cô một câu, “Cố Phán, sao cậu lại có vé thế?”

Cố Phán nhìn về phía ánh chiều tà, những tia nắng cuối cùng ảm áp bao phủ lấy khoảng trời bao la. Bởi vì cha của cô biết rất rõ mọi việc diễn ra trong trường. Ngày đó không quan tâm đến trận thi đấu là vì sợ cô bị ảnh hưởng. Nhưng mà cô vẫn bảo ông lấy cho mình hai tấm vé.

Tổng Hoài Thừa chưa bao giờ để cho con gái mình thất vọng cả.

Thời gian dần trôi qua, yên bình mà nhạt nhẽo. Cố Phán không cảm thấy có chút áp lực học hành nào, bình thường nên làm gì thì cô sẽ làm cái đó. Vào Tết nguyên đán, Cố Niệm muốn dẫn cô đi Tây Ban Nha xem triển lãm tranh.

Cố Phán sung sướng ôm mẹ mình. Cố Niệm thấy con gái vui vẻ như vậy cũng không nỡ vuốt trán cô, bởi hiếm khi thấy con bé vui vẻ đến vậy. Cô đã từng nghe qua bài hát <Madrid không hoài niệm>, cho nên tràn trề tưởng tượng về thành phố kia.

Cố Niệm lầm bầm nói, “Thật không dám nghĩ tới nếu có một ngày con sẽ bị người nào đó mang đi mất. Chẳng biết lúc đó sẽ ra sao nữa.”

Cố Phán dí dõm lên lưỡi, “Vậy thì cả đời này con ở với cha mẹ.”

Cố Niệm cười, “Sao mẹ có thể không đồng ý được. Nhưng cuộc đời này, cuối cùng cũng vẫn sẽ có một người nào đó chờ con cho mà xem.”

Cố Phán cúi đầu xuống nhìn tập tranh trong tay mình. Năm đó Cố Niệm dựa vào <Thính> mà được công nhận tài năng trong giới mỹ thuật tạo hình. Mà giấc mộng của cô là có thể làm họa sĩ, đồng thời đi du lịch bốn phương.

Chỉ là, cô biết cha mẹ sẽ không đồng ý.

***

Gần đây Từ Thần Hi tìm thấy vài quyển sách ngôn ngữ dành cho người câm trong phòng học của con trai. Lúc ăn cơm, bà đột nhiên nhớ tới, “Thiệu Thần, con muốn học ngôn ngữ dành cho người câm sao?”

Trần Thiệu Thần thoáng khựng lại, “Vâng, tùy tiện xem một chút thôi.”

Từ Thần Hi lầm bầm, “Sao tự nhiên lại cảm thấy hứng thú với mấy thứ này vậy?”

Trần Thiệu Thần liếc nhìn bà một cái, “Dù sao cũng đang rảnh rồi, học chơi.”

Học chơi...

Từ Thần Hi bị những lời này làm cho giật mình, nó là học sinh cấp 3 mà. Rồi yên lặng vào bếp lấy thêm súp.

Trần Trạm Bắc từ trước đến nay đều để cho con trai độc lập, “Tuần này con cùng với mẹ đi thăm bà đi.”

Trần Thiệu Thần khẽ mím môi. Việc gì cha của anh cũng có thể giải quyết ổn thỏa. Chỉ riêng mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu nhiều năm nay vẫn không tốt, anh cũng bắt

lực. Anh nhướn mày, “Cha, cha sợ bà sẽ bắt nạt mẹ sao?”

Trần Trạm Bắc liếc anh, “Đợi con trưởng thành rồi sẽ hiểu.”

Trần Thiệu Thần yên lặng một lúc, rồi bỗng mở miệng, “Cha, tất nhiên là con sẽ không rồi. Cha còn không biết mẹ là người thế nào nữa à?”

Trần Trạm Bắc theo bản năng lộ ra nụ cười yêu chiều, “Nói đúng lắm.” Con trai mà thích người nào, Từ Thần Hi chắc chắn là sẽ toàn tâm yêu thương con bé rồi.

Đúng là này bà mang súp tới, “Nói cái gì thế?”

Trần Trạm Bắc cầm lấy thìa để bà không phải lấy thêm súp, “Thiệu Thần nói em lại đặt mua trên mạng không ít thứ.”

Từ Thần Hi cười cười, “Có một chút thôi.”

Trần Trạm Bắc bật cười.

***

Một học kỳ đã trôi qua rất nhanh, ngày cuối cùng của học kỳ đó, học sinh đến trường nhận bảng điểm và bài tập cho kỳ nghỉ đông.

Hôm đó trời đổ mưa, Tống Hoài Thừa không muốn Cố Phán phải đi, bài tập hay bảng điểm chỉ cần bảo trợ lý đến lấy là được. Nhưng Cố Phán ngẫm lại, hay là đi nhỉ?

Bởi vì tuyết rơi cho nên hôm đó tan học tương đối sớm.

Lúc đó Cố Phán ở lại lớp đọc sách, mượn của thư viện bộ truyện ‘Ỗ thiên đồ long ký’. Thấy có hứng thú với cuốn sách, người ở lại cũng không còn nhiều lắm, cô mới thu dọn đồ đạc. Nhìn điện thoại, cũng năm giờ rồi. Trời bắt đầu tối dần. Lớp học chỉ còn hai người nghiên cứu về kỳ thi lần này nên ở lại.

Đọc tin nhắn Tống Hoài Thừa gửi, nói rằng tranh thủ thời gian về nhà đi. Cô vừa đi vừa nhìn vào màn hình, cũng không mở ô ra.

Đã hai năm rồi thành phố D chưa có tuyết. Hiện tại trên mặt đất đã có một lớp tuyết.

Dưới chân cô bước đi tạo thành tiếng kêu sột soạt.

Trần Thiệu Thần từ xa đang lấy xe cũng nhìn thấy cô đang ra khỏi cổng trường. Anh đứng ở đằng ấy, phía dưới xe tuyết trắng đã tụ thành một lớp. Đợi cô đi đến, anh gọi, “Cố Phán.”

Cô nghe vậy nhìn anh gật đầu một cái, khóe miệng hơi mỉm xem như chào hỏi.

“Học sinh năm nhất được về lâu rồi, sao em vẫn còn ở đây?” Trần Thiệu Thần hỏi.

Cố Phán định bỏ găng tay lấy điện thoại ra để đánh chữ thì chợt nghe thấy anh nói, “Em thể hiện bằng hành động đi, bây giờ anh cũng có thể hiểu rồi.”

Ngoại truyện 5

Editor: Đẹ

Beta: Mạc Y Phi

Tuyết bay lả tả, đầu Cổ Phán dính vài bông tuyết trắng muốt, trong suốt long lanh.

“Em đọc sách nên quên mất thời gian.”

Trần Thiệu Thần vừa đẩy xe vừa nói chuyện với Cổ Phán, “Quên mất không chúc mừng em, được vào vòng thi giải mỹ thuật tạo hình cả nước.”

Cổ Phán trừng mắt nhìn bên mặt tuấn tú của anh. Anh vẫn nhìn về phía trước, bước chân trầm ổn lần lượt bước từng bước một. Sau lưng hai người để lại một hàng dấu chân dài trên tuyết, lẫn trong đó còn có cả dấu xe. “Học trường, sao anh lại biết?”

Tin tức này trong trường chắc cũng không có mấy người biết đến.

“Nghe nói.” Anh quay đầu, nhẹ nhàng cười, bên miệng có vài bông tuyết trắng. Anh để ý rằng lúc Cổ Phán không nói chuyện sẽ luôn để tay trong túi áo.

“Về sau em muốn học ở trường chuyên mỹ thuật tạo hình sao?” Trần Thiệu Thần ngẩng đầu lên nhìn về đường cái, vài chiếc xe đang chạy qua.

Bên trái là đường về nhà anh, bên phải là đường về nhà cô.

“Vâng, chắc là như vậy.” Cổ Phán trả lời, hàng mi hơi rủ xuống.

Trần Thiệu Thần cũng nhìn thấy, anh nắm chặt tay cầm xe đạp. Vẻ mặt trầm tĩnh. “Học viện mỹ thuật tạo hình Trung Quốc cách thành phố D có vẻ xa.”

Cổ Phán vẫn cúi đầu đi về phía trước.

“Còn có mỹ thuật Thanh Hoa cũng không tồi.” Trần Thiệu Thần đột nhiên trầm giọng mở miệng.

Đột nhiên trong âm thanh tĩnh mịch vang lên tiếng còi ô tô. Cổ Phán giật mình khoa tay nói, “Hai trường này đều rất tốt, đều là mục tiêu của sinh viên mỹ thuật tạo hình.”

Phía xa. Tống Hoài Thừa đang ngồi trên xe, trông thấy bóng hình của Cổ Phán đằng kia, nhìn sang bên cạnh thì thấy còn có thêm một nam sinh nào đó nữa. Hai người đã đi

được một đoạn đường, ánh mắt của anh cũng theo đó mà khóa chặt.

Tổng Hoài Thừa nheo mắt, kéo cửa xuống xe đi về phía đó.

“Phán Phán.”

Cố Phán quay đầu, có hơi bất ngờ, “Cha.”

Tổng Hoài Thừa đi đến bên cạnh cô, ánh mắt thoáng đánh giá chàng trai kia.

“Cháu chào chú.” Trần Thiệu Thần bình tĩnh chào hỏi.

Tổng Hoài Thừa gật đầu, “Bạn của Phán Phán à?” Vừa nãy anh thấy hai người đều dùng ngôn ngữ dành cho người câm nói chuyện, xem ra thằng nhóc này cũng biết.

“Không phải, cháu là học sinh năm ba.”

Tâm trạng Tổng Hoài Thừa nhất thời mất bình tĩnh, “Cháu là người lần trước đá bóng cùng Tiểu Triết và Phán Phán?” Anh đột nhiên nhớ tới.

Cố Phán hơi toát mồ hôi, Tiểu Triết đúng là cái đồ leo mép.

“Đúng ạ.”

Cố Phán không muốn bọn họ hỏi qua hỏi lại, đành kéo tay Tổng Hoài Thừa. Anh liền bị nhiệt độ trong tay con bé làm cho giật mình, “Sao lại không đeo găng tay thể này?” Rồi anh nhìn qua phía Trần Thiệu Thần, “Chú về trước.”

Trần Thiệu Thần cũng gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Cố Phán, gật thêm một lần nữa.

Tổng Hoài Thừa vẫn suy nghĩ, tác phong của thằng nhóc này cũng không giống lứa tuổi thật sự chút nào. Xong rồi kéo con gái lên xe.

Trần Thiệu Thần nhìn bóng lưng của Tổng Hoài Thừa, khóe miệng bất giác cong lên. Anh cũng đã từng thấy người này trên bìa tạp chí rồi.

Tổng Hoài Thừa lái xe, Cố Phán miễn cưỡng ngồi vào ghế sau.

“Phán Phán, cậu nhóc kia cũng biết nói ngôn ngữ dành cho người câm điếc à?”

Cô gật đầu.

“Bọn con hay đi với nhau à?”

“Chi là bắt gặp mấy lần thôi ạ.”

Mấy lần. Tống Hoài Thừa chưa nhận ra mình có vẻ hơi đa nghi, “Học sinh cấp ba có vẻ rất căng thẳng, vậy mà cậu ta vẫn có thời gian đi đá bóng, cũng không đơn giản.”

“Anh ấy được một trường mời rồi. Cha, cha đừng nói chuyện nữa, tập trung lái xe đi.” Cố Phán lúc nói chuyện bày ra vẻ mặt y hệt cha mình.

Mấy năm trước Tống Hoài Thừa đã từng xảy ra tai nạn xe cộ, đôi khi nhắc lại chuyện này đều toát mồ hôi lạnh, nghĩ lại mà sợ vô cùng. Trong lòng Cố Phán cũng biết rằng cho dù lúc trước mẹ có oán trách cha, nhưng thật ra sâu trong đáy lòng cũng rất yêu ông ấy.

Tối hôm đấy Tống Hoài Thừa về nhà nói lại mọi chuyện cho Cố Niệm. Cô đang sửa soạn lại giường còn anh thì cứ lui qua lui lại, “Anh thấy thằng nhóc kia không đơn giản chút nào.”

“Có khả năng là cố tình tiếp cận Cố Phán không?”

Cố Niệm liếc anh một cái, “Anh suy nghĩ hơi nhiều rồi.”

“Hay hôm nào em nói chuyện với Phán Phán đi.” Cái này phải gọi là tình thương làm cha của Tống Hoài Thừa vô cùng cháy bỏng.

Cố Niệm chép miệng, “Cậu ta có ý với Cố Phán thì sao chứ, chỉ là chuyện bình thường thôi mà.”

Tống Hoài Thừa đi đến trước mặt cô, “Cậu ta vẫn còn là học sinh làm sao có thể chịu trách nhiệm được? Về sau làm thế nào để sống chung? Còn cả thời gian bốn năm đại học nữa, cái gì gọi là thời gian em không phải là không biết.”

Cố Niệm lên tiếng, “Anh cứ yên tâm, hiện tại Phán Phán sẽ không nghĩ nhiều đến như vậy đâu.”

Năm mới lại đến, ngày khai giảng.

Lại một năm nữa xuân về hoa nở, thời gian trôi nhanh như nước chảy, nháy mắt đã trôi qua khoảng thời gian bình lặng mà bận rộn.

Ở trong trường cô và anh ngẫu nhiên gặp nhau một vài lần, mà cũng chỉ mỉm cười với nhau mà thôi.

Cố Phán dưới sự bảo vệ của người nhà mà hưởng thụ cuộc sống học sinh cấp 3 nhẹ nhàng trôi qua.

Vào một ngày cuối tháng năm, tiết âm nhạc vừa kết thúc, học sinh lục tục rời đi. Hoa Nhứ kéo kéo Cố Phán, “Cố Phán, cậu nhìn bài này xem.”

Cô nhìn qua mục lục, một bài hát cho vở kịch có người nào đó xuyên không. Cô thử vài đoạn, tìm được cảm giác, đầu ngón tay lướt qua bàn phím trắng đen.

Trong phòng nhạc lúc này còn rải rác vài người, im lặng lắng nghe hết ca khúc.

Đánh xong bản nhạc, mọi người khen cô vài câu, “Cố Phán, cậu lợi hại thật. Bàn tay kia làm thế nào mà đánh được ca khúc đó vậy.”

Cố Phán cười cười, đóng đàn piano lại.

Mọi người tùm năm tùm ba ra khỏi phòng nhạc. Cố Phán khóa cửa rồi còn phải đưa lại chìa khóa cho thầy giáo.

Lúc đi ra, cô đột nhiên phát hiện có thêm một người đứng tại đó, cô hơi sững sờ, “Sao anh lại ở đây.”

“Đi ngang qua.” Anh mỉm cười, hôm nay Trần Thiệu Thần mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ tay hơi xấn lên, phía dưới mặc một chiếc quần màu đen, một đôi giày thể thao, nhẹ nhàng khoan khoái như đầu mùa hạ.

Cố Phán tưởng tượng, chiều hôm nay là ngày chụp ảnh kỉ niệm dành cho học sinh tốt nghiệp, cho nên cũng không có tiết học nào cả.

Rốt cuộc là trùng hợp đi ngang qua hay cố tình đến đây, cũng chỉ có Trần Thiệu Thần biết.

Cố Phán cầm lấy chìa khóa cửa phòng học. Trần Thiệu Thần nói, “Em đi đến văn phòng thầy Tô à? Đi thôi, anh cũng đang muốn đến đó một chuyến.”

Cố Phán cũng không nghĩ gì nhiều, cùng nhau rời khỏi tòa nhà.

Giờ này trong trường học vẫn còn rất nhiều học sinh năm cuối ở lại chụp ảnh kỉ niệm, tạo thành một khung cảnh sôi nổi vui tươi.

Còn hai người đều im lặng, đi về phía trước.

Trong lòng Cố Phán có một thắc mắc nho nhỏ rằng tại sao Trần Thiệu Thần không tham gia vào đó chụp ảnh. Đúng lúc đó, có ai đó hô to, “Trần Thiệu Thần, mau lại đây

chụp ảnh.”

Trần Thiệu Thần khựng lại, nhìn sang Cố Phán nói, “Em chờ một chút.”

Cô cũng ngây ngốc đứng chờ ở đó, nhìn bọn họ đi chụp ảnh. Dường như anh không có bất kỳ áp lực nào của kỳ thi Đại Học sắp tới. Không biết Trần Thiệu Thần nói gì với bọn họ mà không thấy bọn họ chụp ảnh, chỉ thấy anh quay lại chỗ Cố Phán đứng. “Chúng ta chụp một tấm.” Anh nói như một câu trần thuật.

Cố Phán cũng hơi giật mình, thấy một người cầm máy ảnh đi đến, “Lớp trưởng.”

Trần Thiệu Thần hơi mỉm cười, chỉnh trang tư thế để chụp ảnh.

“Lại đây, xem ảnh thế nào.”

Cố Phán lúc này mới hoàn hồn, hai người đứng song song với nhau, bả vai của Trần Thiệu Thần và cô chạm vào nhau. Nơi lộ da thịt của hai người thoáng chạm vào nhau, liền mang lại cảm giác nóng bỏng chưa từng có.

“Được rồi.”

“Cảm ơn.” Trần Thiệu Thần nói, “Chúng ta đi thôi, còn phải trả lại chìa khóa nữa.” Giọng anh vô cùng nhẹ nhàng.

Cố Phán hơi cúi đầu, phòng làm việc của thầy âm nhạc ở tầng bốn, là tầm hơn 100 bậc thang, cô thoáng nghĩ đến điều gì đó, nhưng cũng không dám nghĩ nhiều thêm.

Cuối cùng cũng đến tầng bốn.

Trần Thiệu Thần đột nhiên lên tiếng, “Cố Phán.”

Cô nhìn về phía anh.

Trần Thiệu Thần bỗng nhiên nắm lấy tay cô, thuần thục mà tự nhiên, như thể đã diễn đi diễn lại không dưới trăm lượt. Có ánh nắng mặt trời xuyên qua, thời gian giống như chậm lại, dài dằng dặc mà vô cùng đẹp.

Trong mắt Cố Phán tràn đầy khiếp sợ.

Sau khi ngây ngô trả lại chìa khóa, cô trở về lớp học. Hoa Như thấy cô có vẻ hơi dờ dẫm, đẩy đẩy, “Sao cậu đi đâu mà về muộn thế?”

Cố Phán gục xuống bàn, lắc đầu. Cô nhắm mắt lại, hồi tưởng đến đoạn ký ức kia.

Anh nói rằng, “Cố Phán, cuộc thi mỹ thuật của đại học Thanh Hoa, anh chờ em.”

Sau đó vài ngày, Trần Thiệu Thần lấy được ảnh chụp hôm nọ, bạn của anh nói: “Này, quan hệ của hai người cũng không tệ, chiều tớ rửa thêm một tấm ảnh, nhân lúc rảnh rồi thì đưa cho cô ấy.”

Trần Thiệu Thần cầm lấy tấm ảnh, trong ảnh cô còn có vài phần ngạc nhiên. “Không cần, để tớ giữ là được rồi.”

“Sao thế?”

“Nhìn vật nhớ người cũng không hay. Cô ấy còn tận hai năm nữa.”

Bạn học kia kinh ngạc nhìn Trần Thiệu Thần, mắng một tiếng, “Con mẹ nó!”

***

Vào tháng sáu của một năm nào đó, trường D lại một lần nữa đổi mới thành tích, vô vàn tin tốt ủa ủa kéo đến. Trường D trong tỉnh ra vẻ không yếu kém.

Cố Phán nhân dịp nghỉ hè về thăm ông bà ngoại. Sức khỏe ông không được tốt lắm, cô đi một lần tận hai tháng. Khi quay trở lại thành phố D, cô đã là học sinh lớp mười một rồi.

Một năm học chín tháng, bọn họ đứng tại vị trí năm xưa, màu xanh của hoa cỏ như tấm đệm, ánh mặt trời vẫn như xưa, năm nay lên phát biểu là một vị học tử Hồng Kỳ.

Cố Phán ngó nghiêng nhìn vị trí kia, người mà đã từng đứng ở đó. Cô hí hóp mắt, bên miệng tràn ngập ý cười.

“Anh chờ em.” Chỉ đơn giản có ba chữ, nhưng lại khuấy động nội tâm lặng như nước của cô, tạo thành từng lớp từng lớp rung động.

Thế nhưng cô cũng biết rằng, tương lai là một điều không ai có thể chắc chắn.

Hoa Như kéo tay cô, “Cố Phán, mình hỏi chút, có phải cậu và Trần Thiệu Thần yêu nhau không?”

Suy nghĩ của Cố Phán lập tức bị rối loạn, cô quay lại nhìn Hoa Như.

Cô ấy ập a ập ứng, “Cái đó, mình nghe được vài người lớp khác nói vậy. Bọn họ bảo thấy cậu và Trần Thiệu Thần chụp ảnh chung vô cùng thân mật. Còn nữa, lần đến xem biểu diễn, bọn họ cũng bảo là Trần Thiệu Thần lấy vé cho cậu nữa.”

Khóe miệng Cố Phán giật giật, yên lặng nhìn về phía trước, không giải thích một lời.

“Đến cùng là có chuyện gì thế? Ngay cả mình cũng không được biết sao? Học trưởng Trần chủ động bảo cậu cùng chụp ảnh lưu niệm như vậy, chắc chắn là có ý rồi.”

Cố Phán nhú mày, ghi vài chữ, “Chỉ là trùng hợp thôi.” Huống chi, cô cũng chẳng được sờ vào tấm ảnh.

Vẻ mặt Cố Phán bình thản, nhưng trong lòng cũng hơi nghi ngờ, sao anh lại không đưa ảnh cho cô?

Đợi đến ngày đó, cô nhất định phải hỏi mới được.

~~~ *Đôi lời của Mạc Y Phi: Ngoại truyện về thanh xuân vườn trường của Cố Phán đến đây là hết, các bạn có thể tìm đọc truyện của Cố Phán trên mạng, tên là Cố Phán rực rỡ, hình như chưa edit hoàn đâu, mình chưa đọc nhưng có vẻ truyện của Cố Phán sẽ không ngược như Cố Niệm và Tống Hoài Thừa đâu =))) Những ngoại truyện còn lại sẽ dành cho các cặp phụ trong truyện.*

Ngoại truyện 6

Editor: Đẹ

Beta: Mạc Y Phi

Tổng Hoài Thừa, Lê Hạ và Từ Hành lớn lên với nhau từ nhỏ, sau đó đều trở thành anh em tốt của nhau. Tổng Hoài Thừa tính tình trầm ổn, tính cách Lê Hạ thì hướng ngoại, còn Từ Hành lại là sự trung hòa giữa tính cách của hai người kia.

Ba người cùng nhau trưởng thành, từ khi còn học tiểu học đã làm nên một nhóm nhỏ, khi đó còn có cả Chu Hảo Hảo nữa.

Ngày ngày, mấy người đều cùng nhau từ một khu đi đến trường, trên đường tràn ngập sự vui vẻ, không bao giờ hết chuyện để nói.

Đó là vào năm thứ hai của tiểu học, Lê Hạ tách ra khỏi cả nhóm vì phải ra nước ngoài học tập. Có khi đến vài năm mới quay về một lần, mà lần nào cũng phải tụ tập cùng những người bạn hồi nhỏ vài ngày.

Chu Hảo Hảo rất thích Tổng Hoài Thừa. Nhưng sau khi tốt nghiệp cấp ba, cô lại lựa chọn ra nước ngoài du học. Khi cô đã xuất ngoại, Lê Hạ cuối cùng cũng trở về.

Nhóm bạn lại tụ tập trong một quán karaoke, nhạc vang lên không ngừng nghỉ. Khi đó, Chu Hảo Hảo có tâm sự, buồn bực không nói một câu, cả Tổng Hoài Thừa trầm mặc ngồi một bên, im lặng không nói. Lê Hạ thì không tim không phổi, tay cầm mic vẫn hát hò như thường, “Hay lắm, tiếp theo chuyển bài <Xin hãy chia tay> của Vương Lực Hoàn đi.”

Chu Hảo Hảo nâng mí mắt, không để ý đến anh ta. Cô bắt giắc căn môi, di chuyển về phía Tổng Hoài Thừa, “Hoài Thừa, chúng ta hát một bài đi?”

Tổng Hoài Thừa nhú mày, chỉ về phía Lê Hạ, “Anh không hát, em sang kia hát với Lê Hạ đi.”

Lê Hạ nhìn hai người, lúc này đoạn nhạc dạo đã bắt đầu vang lên.

“Phải chăng vì kinh ngạc nên không thốt nên lời

Đúng vậy, em hỏi anh muốn chia tay ư?

Từng cho rằng anh phục tùng giống như cừu non

Giải thích ra sao khi anh trở mặt trong chớp mắt, anh nói đi

Có lẽ nên tự nhìn lại mình rồi hẵng nói chuyện tiếp

Được buông tha như vậy em xứng đáng ư

Nếu như em từng là kẻ du mục xấu xa anh có thể cho em không

Hãy thử ôm nhau một chút xem sao.”

Chu Hảo Hảo bỗng buông tay thả mic xuống, loa vang lên một âm thanh vang dội chói tai, Lê Hạ vội bịt tai lại, “Hảo Hảo, em làm cái gì thế?”

Chu Hảo Hảo khóc, “Hoài Thừa, đã như vậy, bốn năm sau em sẽ quay lại.” Cô khóc vô cùng thương tâm, mà biểu hiện trên khuôn mặt Tống Hoài Thừa lại không có nhiều thay đổi, thậm chí anh còn không có ý định an ủi cô.

Từ Hành đi đến bên cạnh Chu Hảo Hảo, chàng hiệp sĩ cuối cùng cũng ra tay. Kéo cô ấy, nhìn về phía Tống Hoài Thừa, “Hoài Thừa, Hảo Hảo sắp đi rồi, cậu trò chuyện với cô ấy một chút.”

Lê Hạ không quan tâm chen vào, “Bây giờ xuất ngoại cũng dễ, Hảo Hảo, em không cần phải quá thương tâm như vậy.” Nhưng mà thật ra anh ta cũng không biết trong lòng Tống Hoài Thừa có Hảo Hảo hay không.

Tống Hoài Thừa đứng lên, “Hảo Hảo, em có việc gì cần làm thì làm cho xong đi, đừng quá quan tâm đến anh làm gì.”

Chu Hảo Hảo vẫn khóc, nửa lời nửa kéo cánh tay của anh, “Em chỉ sợ anh sẽ không quan tâm đến em thôi, Hoài Thừa...”

“Sao có thể như vậy, em là bạn của anh mà.”

Lê Hạ nhướn mày, người ta khóc đến như vậy mà có thể muốn làm bạn bè với cậu à? Chu Hảo Hảo không khỏi lo lắng, là vì lần này cô sẽ đi lâu như vậy, chỉ sợ Tống Hoài Thừa sẽ có quan hệ với người con gái nào khác thôi. Ôi, bộ dạng Hoài Thừa lạnh lùng như có thể làm người ta chết vì đóng băng như vậy thì làm gì có cô bé nào sẽ thích cậu ta chứ.

Chu Hảo Hảo luôn khao khát có được một câu hứa hẹn từ anh, mà Tống Hoài Thừa thì hết lần này đến lần khác đều không hiểu phong tình là gì.

Lê Hạ cũng bắt đầu đi, ngồi xuống, nhìn mấy người trước mặt. Tam giác tình ái ba người này, anh ta cũng chỉ là một người ngoài cuộc đứng nhìn mà thôi.

Năm đó, Chu Hảo Hảo vừa nức nở vừa ra sân bay, Chu gia nói chuyện với Tổng Hoài Thừa, bảo anh đi an ủi cô vài câu.

Lúc ấy Lê Hạ cũng muốn đến góp vui, bởi vì thật sự không chịu được, đây là việc lớn của quốc gia không đi không được.

Vài năm về sau, Lê Hạ ở nước ngoài vì bận nhiều việc học nên mãi sau khi tốt nghiệp rồi mới về. Khi đó, Tổng Hoài Thừa đã ly hôn, nghe nói rằng chính người vợ kia đã đệ đơn ly hôn.

Mà Tổng Hoài Thừa cũng khác nhiều so với ngày xưa, dường như đã thay đổi thành người khác vậy. Lê Hạ cũng nghi hoặc, anh ta thấy Tổng Hoài Thừa cũng đau khổ, nhưng tại sao lại phải đi đến kết cục này với người kia?

Sự hận thù tốt hơn hạnh phúc sao?

Mà Tổng Hoài Thừa trước mặt anh ta cũng chưa bao giờ nhắc tới người vợ kia.

Bốn năm sau đó, khi Cố Niệm trở về, mang theo một đứa trẻ không thể nói chuyện, anh ta chứng kiến Tổng Hoài Thừa khiếp sợ, bàng hoàng, bất đắc dĩ, đau khổ và còn cả tiếc nuối.

Tuy Tổng Hoài Thừa có vẻ lạnh lùng, nhưng lại là một người mang theo nội tâm khao khát hạnh phúc. Nhưng chính tay anh lại là người bóp nát hạnh phúc của mình.

Đứa trẻ cũng trở thành sự ràng buộc giữa anh và Cố Niệm. Anh cố chấp bắt buộc đứa bé phải về với mình.

Tổng Hoài Thừa đã từng hoàn toàn mất lý trí.

Lê Hạ vẫn có cảm giác rằng Tổng Hoài Thừa làm vậy cũng chỉ vì muốn Cố Niệm quay về với mình. Nhưng vì biết hai người sẽ đi vào ngõ cụt, cũng là do họa từ anh mà ra.

Anh ta tận mắt nhìn Tổng Hoài Thừa điên cuồng đến tuyệt vọng. Anh dùng đủ mọi cách, mọi thủ đoạn để ép buộc Cố Niệm. Thế nhưng Cố Niệm cũng liều mạng, cho dù cứng hay mềm cũng không chấp nhận.

Người phụ nữ như vậy mới đáng sợ.

Tất cả mọi người đều nói rằng Tổng Hoài Thừa hung ác, Tổng Hoài Thừa không có lương tâm. Nhưng Cố Niệm cũng hiểu rõ, trong lòng Tổng Hoài Thừa chỉ có đau đớn.

Đối với người mình yêu sâu đậm mà phải dứt khoát nhẫn tâm, ai đau hơn ai, cũng chỉ có người trọng cuộc là hiểu rõ nhất.

Tổng Hoài Thừa chưa một lần đề cập tới việc anh và Cố Niệm đã từng kết hôn hai năm. Anh vô cùng rối rắm mâu thuẫn, một bên là mối thù của cha, một bên thì không tự chủ được mà quan tâm Cố Niệm.

Thế nhưng đến cuối cùng, anh vẫn lựa chọn trả thù. Dẫu có thành công, trong lòng lại không có chút thỏa mãn hay sáng khoái.

Người phụ nữ khi chìm vào vòng xoáy tình yêu sẽ trở nên mất lý trí, ví dụ như Chu Hảo Hảo. Cô ta đem hận thù đổ lên đầu Cố Niệm. Lê Hạ cũng thường suy nghĩ, nếu như lúc ấy Chu Hảo Hảo có thể bình tĩnh tỉnh táo hơn, không bị kích động như vậy thì phải chăng, Tổng Hoài Thừa đã không đi đến bước đường cùng như vậy.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Cố Niệm vẫn yêu, cho dù là ít hay nhiều. Sự thật là một tia lửa nhỏ cũng có thể tạo nên một đám cháy lớn.

Khi Tổng Hoài Thừa rơi xuống biển, mất tích hơn một tháng, chắc hẳn Cố Niệm cũng đã tự suy nghĩ về mọi việc.

Về sau chứng kiến hai người cuối cùng cũng về với nhau, Lê Hạ cũng cảm khái vui mừng thay cho bọn họ. Đương nhiên, người mà bọn họ muốn cảm tạ phải kể đến Diệp Tầm – người con gái ngư dân ở thị trấn nhỏ kia.

Cô ấy mang theo ảo tưởng với Tổng Hoài Thừa mà đi tới thành phố D.

Lúc Lê Hạ trông thấy cô, anh đã cảm thấy cô vô cùng ngốc nghếch, cho nên mở miệng nói, “A Cố.” Hoàn toàn không để ý đến mọi người trong phòng bệnh càu nhàu. Tổng Hoài Thừa vì đang bận an ủi Cố Niệm, cho nên liền ném Diệp Tầm về phía anh. Không còn cách nào khác, vì là ân nhân của người anh em nên đành phải tiếp đãi chu đáo.

Lê Hạ đưa Diệp Tầm về nhà của Tổng Hoài Thừa, còn cô thì như một chú gà con bị lạc đường, ngây ngây ngô ngô. Anh ném chiếc chìa khóa về phía cô, “Cô ở tạm đây đi, có chuyện gì thì gọi tôi. Tôi ở ngay bên cạnh.”

Diệp Tầm gật đầu, trịnh trọng nói, “Cảm ơn.”

Lê Hạ không nói gì thêm, quay đầu vào nhà.

Diệp Tầm vào phòng, nhìn căn hộ tinh xảo trước mắt, tay chân cô có chút luống cuống, tự hỏi người mình cứu không biết là người như thế nào. Cô cẩn thận từng li từng tí đánh giá căn phòng, nhưng cuối cùng cũng chỉ dừng lại phòng khách.

Nhìn chiếc thảm ngà ngà màu sữa, Diệp Tầm tranh thủ cầm quần áo vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Một chuyến đi dài mệt mỏi, người cô cũng đã thấm mùi mồ hôi rồi.

Cô loay hoay trong phòng tắm mãi, cũng không biết cách nào để mở nước ấm.

Lê Hạ đang mang cơm tối đến, chợt nghe thấy một tiếng kêu vang ra từ phòng tắm. Anh vội buông đồ, nhìn thấy đồng hành lý bên cạnh ghế sofa, anh nhanh chóng bước đến trước phòng tắm. Gõ gõ cửa, “Này.”

Diệp Tầm kêu to, “Cái ống nước kia hỏng mất rồi.”

Lê Hạ nghe vậy liền xông vào, bọt nước tung tóe khắp nơi, toàn thân Diệp Tầm ướt sũng, vẫn còn đang cố khều lấy gì đó. Anh nhìn bộ quần áo trên người cô, nội y gì đó đều lộ hết. Sững sờ trong chốc lát, anh nhanh chóng rời mắt, tranh thủ lách vào đóng cái van nước.

Lúc đó, chỉ thấy Diệp Tầm mềm nhũn dựa người vào tường.

Anh khẽ ho vài tiếng, ném một chiếc khăn khô về phía cô, không nói năng gì đi ra phòng khách.

Diệp Tầm cúi đầu xem xét, a một tiếng, trượt chân một cái đập đầu vào tường.

Lê Hạ ngoài phòng khách nghe rõ ràng từ đầu đến cuối không khỏi lắc đầu, thầm phán một câu – đúng là nhà quê.

Sau khi thay quần áo sạch sẽ, Diệp Tầm mới lè mề ra ngoài.

Lê Hạ nhướn mày nhìn cô, “Tôi mang cơm tối đến cho cô.”

Diệp Tầm chà xát hai tay, “Lúc này, cảm ơn anh, Lê tiên sinh.”

“Tôi đã liên hệ với quản lý tòa nhà rồi, bọn họ sẽ cho người đến sửa.”

“Vâng.”

Lê Hạ đứng lên, “Thế thôi, tôi đi đây.”

“Vâng.” Diệp Tầm cúi đầu thấp đến mức sắp không nhìn thấy mặt rồi. Lê Hạ quét qua vùng thái dương hơi đỏ của cô, không nói gì.

Đợi Lê Hạ đi rồi, Diệp Tâm mới gào khóc, vừa rồi quả thật là mất mặt!!! Sau khi ăn hết chỗ đồ ăn Lê Hạ mang đến, cô ngồi ở phòng khách vừa xem TV vừa chat với bạn bè trên QQ, buồn về con người lạnh lùng nhà bên cạnh.

Diệp Tâm tìm bạn bè kêu gào oán trách.

Bạn học: Á? Vậy anh ta nhìn thấy cậu khóa thân rồi sao?

Diệp Tâm: Đâu, lúc ấy mình vẫn mặc quần áo.

Bạn học: Quần áo ướt có khác nhau mấy sao?

Diệp Tâm: ...

Bạn học: Cậu muốn đòi người ta chịu trách nhiệm? Diệp Tâm, tranh thủ cơ hội đi! Anh ta không chịu cưới thì đòi phí tổn thất da thịt!!!

Đến lúc này cô quả thật chịu không nổi nữa, lặng lẽ thoát QQ.

Sáng hôm sau, Lê Hạ cùng thợ sửa ống nước tới, phát hiện Diệp Tâm đang ngủ trên ghế sofa, để ý kỹ hơn thì thấy cả người cô đang phát sốt, nóng tới mơ mơ màng màng.

Lê Hạ không còn cách nào, dành ngày nghỉ của mình cho cô, mớm cô uống thuốc rồi đo nhiệt độ cơ thể.

Lúc Diệp Tâm tỉnh ngủ, mở mắt ra thì mơ màng thấy một người, “A Cố.”

Lê Hạ quay mặt lại, “Làm cô thất vọng rồi, tôi là Lê Hạ.”

Diệp Tâm dụi mắt, “Tôi tưởng anh ấy về rồi, nhưng nghĩ lại anh ấy vẫn đang ở trong viện, làm sao có thể ở đây được.”

Lê Hạ thoáng nghĩ muốn trêu đùa cô một chút, “Cậu ấy sẽ không bao giờ đến đây đâu.”

“Tại sao lại thế?” Diệp Tâm khó hiểu hỏi.

“Chỗ này là nơi cậu ấy cùng một người con gái khác chuẩn bị làm phòng cưới, nhưng tiếc là không thể đến ở với nhau.” Lê Hạ trầm giọng giải thích, “Hôm qua người con gái cô gặp trong phòng bệnh là vợ trước của cậu ấy.”

“Tôi biết, tên là Cố Niệm. A Cố tiên sinh nói cho tôi biết rồi.” Diệp Tâm nuốt nước bọt, “Lê tiên sinh, tôi biết anh có ý gì. Tôi có thích A Cố, nhưng loại tình cảm này cũng không thể nói rõ ràng. Thấy tình trạng của anh ấy hiện giờ rất khá, tôi cũng đã hài lòng

rồi. Anh yên tâm, tôi sẽ không đi quấy rầy để thêm gánh nặng cho bọn họ đâu. Đợi hai ngày nữa tìm được việc, tôi sẽ rời khỏi đây.” Cô mềm mỏng giải thích.

Ngược lại, làm cho anh trở thành người xấu rồi.

Lê Hạ xụ mặt, “Cô định đi đâu? Cô là ân nhân của Tổng gia, Tổng gia nhất định sẽ báo đáp.”

“Nhưng mà... tôi không cần những thứ kia.” Rồi dừng một chút, “Cha tôi nói rằng đây là duyên phận của tôi và A Cố.”

“Tùy cô.” Lê Hạ nói xong liền đi khỏi.

Một năm sau đó, Diệp Tầm vào làm trong công ty của Tổng Hoài Thừa, tiến lên từng cấp một. Cũng không có ai biết đến quan hệ của cô và Tổng gia, cô làm việc rất tốt, người trong công ty theo đuổi cô ngày càng nhiều. Ông cụ Tổng càng ngày càng quan tâm đến đời tư của cô nhiều hơn.

Mà cô và Lê Hạ vì công việc nên tiếp xúc ngày một nhiều hơn, chỉ là ngoại trừ lúc làm việc, cô cũng không chủ động nói chuyện với anh một câu nào.

Mối quan hệ bất bình thường giữa hai người vẫn là do Cố Niệm nhận ra, nói cho Tổng Hoài Thừa biết, nhưng anh cũng không tin lắm. Cho nên hai người liền bày mưu, tạo cơ hội cho Diệp Tầm gặp Lê Hạ một lần.

Như Cố Niệm đã đoán, Lê Hạ trúng kế.

Người yêu cũng cần phải có thời gian riêng tìm hiểu lẫn nhau. Chứ như việc vừa gặp đã yêu xác suất xảy ra cũng không cao lắm, cũng không phải ai cũng có duyên phận như vậy.

Lê Hạ tìm thấy Diệp Tầm trong bữa tiệc, liền lôi cô đi, “Cô là heo à? Mới gặp nhau mà sao lại để hấn ta nắm tay mình là như thế nào?”

Diệp Tầm cũng quỳnh lên, “Anh ấy là bác sĩ nên biết xem mạch. Dạ dày của tôi không tốt nên mới cho anh ta xem.”

Lê Hạ tức giận đến độ lông mi cứ nháy nháy, “Cô không biết tự đi bệnh viện mà khám sao?”

Diệp Tầm cũng không hiểu anh bị dính phải cái gì, dường như có vẻ không thích mình cho lắm, “Chuyện của tôi anh quản nhiều thế làm gì?”

“Cái gì?” Lê Hạ cũng không ngờ cái đồ nhà quê này cũng dám nói với anh như vậy, anh cắn răng, “Diệp Tầm!”

Cô vội cúi đầu không dám nhìn anh, “Tôi biết rồi.”

“Cô biết cái gì?” Lê Hạ thờ phì phò hỏi, “Tôi hỏi cô..”

Diệp Tầm ngẩng đầu nhìn anh, “Hả?”

“Trong lòng cô có còn... A Có hay không?” Hai mắt Lê Hạ sáng ngời nhìn cô chăm chú.

Mắt Diệp Tầm chậm rãi mở to, “Anh nói cái gì?”

“Tôi nói, nếu trong lòng em không còn bóng hình cậu ta nữa, thì chúng ta đến với nhau. Nói gì đi chẳng nữa, tôi cũng đã nhìn thấy hết rồi. Với tư cách là một người đàn ông, tôi phải phụ trách với em.”

Về mặt Diệp Tầm không thể tin nổi, bị anh nói vậy mà tức giận đến độ vành mắt đều đỏ ửng, “Lê Hạ, sao anh lại đáng ghét như vậy chứ!” Nói xong liền quay đầu chạy đi.

Lê Hạ vội kéo tay cô lại, thấy nước mắt cô tràn mi, anh mấp máy môi, “Đừng khóc nữa, Diệp Tầm, anh rất nghiêm túc.” Anh tiếp tục nói.

Diệp Tầm cũng ngừng khóc, mắt hơi sưng nhìn anh, “Để em cân nhắc đã.”

Lê Hạ lập tức phun máu.

Không lâu sau, Lê Hạ mặt dày tấn công theo đuổi cô thế nào mọi người đều biết. Diệp Tầm cuối cùng cũng là hoa đã có chủ.

Một năm sau, hai người kết hôn, còn Phán Phán là hoa đồng đi trước rải hoa cho họ.

Hạnh phúc của hai người mới bắt đầu.

Dù gặp nhau sớm hay muộn, hạnh phúc bắt đầu không bao giờ là quá muộn hay quá sớm.

Ngoại truyện 7

Editor: Đẹ

Beta: Mạc Y Phi

Ở thế kỷ trước, khi luật kế hoạch hóa gia đình bắt đầu được chấp hành, rất nhiều gia đình đã nghĩ đủ biện pháp để sinh được con trai. Ở phía đông thành phố D, nơi có một thị trấn nhỏ nằm tại chân núi.

Người dân nơi đây đều theo tư tưởng trọng nam khinh nữ, cho nên gần như nhà nhà đều mong sinh được một đứa con trai. Trong thị trấn đó có một gia đình họ Phương.

Khi Phương gia sinh được một đứa con đầu lòng, cả gia đình đều đang vô cùng mong ngóng lập tức trở nên oán hận. Đứa bé này mang tên Phương Hủ Hủ.

Lúc vẫn còn đang mang thai đứa bé, mọi người trong trấn đều nói rằng thai nhi là con trai. Cha Phương nghe vậy cũng tin, cho nên vật chất đồ dùng rất phong phú chất lượng. Bởi vì sắp sinh được con trai, ông Phương luôn cố gắng để cho vợ con mình được hưởng đãi ngộ cao nhất.

Nhưng người xưa có câu, hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn.

Lúc này, y tá đang báo cáo, “Giường số 18, con gái, 8 cân 6 lạng.”

Ông Phương nghe đến ngây ngẩn cả người, không dám tin hết lên, “Cô có nhầm không vậy, con tôi là con trai, làm sao lại biến thành con gái rồi!”

Cô y tá nghe vậy cũng không thêm để tâm.

Bà Phương đã ngủ thiếp đi vì mệt mỏi. Cho dù vậy, trước lúc nhắm mắt bà đã nhận ra rằng đứa trẻ là một đứa con gái, nhưng bà cũng không có cách nào.

Sau khi tỉnh lại, ông Phương ngồi ở bên cạnh giường, trầm mặc không nói một câu.

Trong lòng bà Phương cũng không vui vẻ gì, nhưng cũng không dám nói nhiều. Bà nội ôm cháu gái nhỏ đi đến để bú sữa mẹ. Cũng một phần vì thời gian mang thai được chăm sóc tốt, cho nên bé cũng ngoan, ăn ngon lành.

“Cháu bé khỏe mạnh kháu khỉnh thật. Thiết Thụ (ông Phương), con đặt một cái tên khác cho con bé đi, những cái tên lúc trước nghĩ ra bây giờ cũng không dùng được nữa rồi.”

Ông không mặn không nhạt liếc về phía đứa bé, một chút vui vẻ trong lòng cũng không có nổi. Con mình bỗng nhiên thành con gái, cả tinh thần ông đều rối loạn lên rồi, “Cũng chỉ là một đứa con gái, tùy tiện đặt một tên đi. Cây hoa đào trước cửa cũng không tệ, nếu không thì gọi là Đào Hoa đi.”

Bà Phương níu chân, nhìn con gái bé bỏng, viền mắt bỗng đỏ lên, bà biết chắc là tương lai đứa bé này sẽ không được thuận lợi rồi.

Nhưng may là đến cùng, đứa bé không phải là Đào Hoa mà bà hỏi cô em chồng là giáo viên đặt cho con bé một cái tên khác.

Vào một đêm trăng rằm, Phương Hủ Hủ được bà nội tổ chức cho một bữa tiệc đầy tháng. Khách khứa không nhiều lắm nhưng họ hàng hai bên cũng coi như đầy đủ.

Cô em chồng lúc ấy vẫn chỉ là một cô gái hai mươi tuổi. Nhìn thấy Phương Hủ Hủ liền yêu thích không rời. Cánh tay mập mạp của con bé vung vẩy, đáng yêu cực kì. Cô hỏi, “Chị dâu, tên bảo bảo là gì?”

Bà Phương thoáng im lặng một lúc, nhỏ giọng nói, “Anh em bảo gọi nó là Đào Hoa.”

Cô bỗng giật mình, “Sao anh Thiết Thụ lại đặt cho con gái mình tên là Đào Hoa, sao có thể lấy cái tên tục như vậy?”

Ông Phương cười ha ha, “Cũng chỉ là một cái tên mà thôi, tùy tiện gọi cũng được rồi.”

Bà Phương nghĩ nghĩ rồi nói, “Chị bảo, em đọc sách nhiều như thế, hay là đặt cho con bé một cái tên khác đi.”

Cô em chồng cũng không từ chối, “Em thấy cháu gái rất khả ái, cũng rất hiếu động. Anh chị thấy Hủ Hủ thế nào?”

Bà Phương trầm nghĩ, con gái mình không có tên gì quá màu mè thô tục là được. Cho nên nghe xong liền gật đầu tán thành. Lại nhìn qua chồng, người nghĩ rằng lấy tên qua loa là được, nay có người nghĩ hộ cho, ông cũng thấy không có vấn đề gì, “Thế thì lấy tên đó đi. Em gái, em viết tên ấy xuống để hôm nào anh đi làm hộ khẩu cho con bé. Thế thôi hai người nói chuyện đi, anh sang bên kia một chút.”

Ông vừa đi, bà Phương liền xụ mặt.

Cô em chồng thấy vậy, nói, “Chị dâu, Hủ Hủ đáng yêu như thế, tương lai rồi cũng sẽ tốt thôi.” Cô an ủi.

“Ừ, chị cũng chỉ có thể khẩn cầu cho con bé thôi.” Sinh ra đã được một tháng, cha nó cũng không thêm ôm nó một cái, về sau còn có thể trông chờ vào gì đây. Bà hít sâu một hơi, nuốt nước mắt vào trong lòng.

Nửa năm sau, bà lại mang thai một lần nữa, Phương Hủ Hủ bị đưa đến nhà cậu. Từ đó, cũng không còn mấy người để ý đến thời gian đón cô về nữa.

Mười tháng sau, bà Phương lại một lần nữa sinh ra một đứa con gái. Ông Phương tức giận đến mức đồ đạc trong nhà đều lôi ra đập phá. Con gái thứ hai sau khi sinh ra ông cũng mặc kệ. Cũng may vì bà kiên trì cho nên mới giữ được đứa bé này lại để nuôi bên mình mà Phương Hủ Hủ thì vẫn sống cùng với nhà cậu. Hàng năm bà Phương đều gửi cho em trai mình một khoản tiền. Khá may mắn là thời gian đó, Phương Hủ Hủ sống ở nhà cậu cũng không tệ.

Phương Hủ Hủ từ nhỏ đã không có nhiều ấn tượng về cha mẹ mình, một năm gặp họ vài lần, cũng chẳng biết nên nói gì với nhau.

Cuối cùng Phương Hủ Hủ cũng đến lúc phải về nhà với cha mẹ, vào năm bảy tuổi, là năm cô bắt đầu đi học. Cậu và mẹ ở nhà cãi nhau một trận khá to, “Chẳng lẽ họ định để chúng ta nuôi con bé cả đời? Cha mẹ nó vẫn còn sờ sờ ra đấy, nếu ông định để Hủ Hủ ở lại, tôi mang con tôi đi!” Đây cũng là lần đầu cô nhận ra rằng, không hề có ai muốn cô cả.

Ông Phương bắt đầu dĩ phải đưa con gái về nhà. Trước khi đi, chỉ có cậu cô kéo tay lặng lẽ nói với cô rằng, “Hủ Hủ, bánh quy này cho con. Nếu không có gì ăn thì ăn tạm.”

Phương Hủ Hủ quay về căn nhà kia cũng không đến mức không có cơm ăn. Nhưng cũng không đến mức sống khá giả.

Ông bà Phương vốn là công nhân viên mua bán trên thị trấn. Nhưng bởi vì mang thai hai lần, bà Phương bị hạ cấp. Không mấy năm sau, nguồn cung ứng cũng giải tán, Ông Phương đành phải mở một tiệm bán quần áo bên đường, buôn bán cũng không tồi. Còn cô sau khi về, liền phát hiện trong nhà có thêm em gái cùng rất nhiều váy đẹp.

Về nhà đã được một tháng, rốt cuộc cô cũng được đi học. Mà đây cũng trở thành niềm vui duy nhất của cô, lại có thể nhìn thấy anh họ Trầm Thu Thực.

Trầm Thu Thực thỉnh thoảng sau khi tan học sẽ qua tìm cô, đưa cho cô một ít đồ ăn, “Hủ Hủ, ở nhà có tốt không?” Mùa hè này, anh về nhà bà ngoại cho nên cũng phải hơn một tháng không được gặp nhau rồi.

Phương Hủ Hủ im lặng một lúc, rồi mới nói nhỏ, “Em không thích ở đó.”

Trầm Thu Thực xoa đầu cô, “Nghe lời.”

Cô cũng không nói gì thêm, nhưng trong lòng cô muốn nói rằng, mình muốn quay về. Nhưng cô sợ mình không có đủ dũng khí, bởi cô biết mẹ sẽ không cho phép.

Kỳ thi đầu tiên, Phương Hủ Hủ thất bại, được có 48 điểm. Cô nơm nớp lo sợ về nhà, nhìn Phương Thiết Thụ như chuột nhìn thấy mèo, đầu rụt hết cả lại đi về phòng.

Lúc này Phương Thiết Thụ ngồi trên ghế đầu, chân vắt trên ghế. Trên bàn còn bày rượu trắng và hoa sinh gạo.

“Ra đây, Đồng Đồng bảo hôm nay có kỳ thi, con bé đạt 98 điểm, con được bao nhiêu?” Phương Thiết Thụ uống một ngụm rượu, nói.

Phương Hủ Hủ cúi đầu, buồn bực mở miệng, “Con làm bài không được tốt lắm.”

“Cái gì?” Phương Thiết Thụ nặng nề đặt chén rượu xuống mặt bàn, “Tới đây!”

Phương Hủ Hủ sợ hãi bước đến, mỗi bước đều nhỏ xíu như kiến.

Ông giật cặp sách của cô xuống, “Bài thi đâu?” Mở ra, tìm thấy bài thi bị Phương Hủ Hủ gấp nhỏ lại bằng bàn tay, “Có phải cái này không?” Rồi chậm rãi mở ra.

“48?!!” Phương Thiết Thụ nhìn số điểm đỏ tươi trên mặt giấy, lớn tiếng, “Bài thi này làm được có 48 điểm? 48! Mà rủa tao chết sớm một chút có phải không?”

Phương Hủ Hủ cúi gầm mặt, “Không ạ.”

Phương Thiết Thụ tức giận, dùng tay túm tóc cô giật giật, “Sao này lại đần như vậy? Tao bị mù cho nên lúc đó mới cho mày ăn nhiều thứ tốt như thế!”

Phương Hủ Hủ cắn chặt môi không dám nói lời nào, trên đầu truyền đến cảm giác ong ong choáng váng.

Phương Thiết Thụ bị rượu làm cho mờ mắt, càng nói càng hăng, “Tao nuôi mày để làm gì cơ chứ?” Rồi cầm lấy cây gậy bên tường đem tới định đánh Phương Hủ Hủ.

Cô nhìn thấy vậy, bèn tranh thủ chạy trốn. Nhìn thấy cô chạy, Phương Thiết Thụ càng nổi giận, đi tới tóm cổ áo kéo cô lại. “Chạy? Con nhóc chết tiệt. Tao tạo điều kiện cho mày ăn mặc, trả tiền cho mày đến trường. Mà mày lại mang số điểm này về trả ơn cho tao?” Ông vừa nói vừa vung gậy đánh vào người Phương Hủ Hủ.

Rượu vào rồi, còn ai phân biệt được nặng nhẹ nữa?

“Không, con sẽ không thể nữa!” Phương Hủ Hủ đau đớn gào thét, “Không, cha đừng đánh nữa, cha... đau!”

Phương Thiết Thụ cầm gậy đánh cô gần mười cái liên tiếp, đến khi tay đau xót mới ném cây gậy kia đi.

Cô đau đến không đứng dậy nổi. Khi bà Phương và cô em gái về nhà thấy con gái lớn nằm trên mặt đất, bà sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, xông tới cãi nhau với chồng.

Từ hôm đó, Phương Hủ Hủ nghỉ ở nhà một tuần lễ mới đi được đến trường, cũng không nói chuyện với bà Phương nữa. Cô từ một cô bé hoạt bát trở nên trầm mặc đầy áp lực.

Không bao lâu sau, bà Phương lại mang thai thêm một lần nữa. Ông Phương cũng chẳng coi trọng chuyện này như trước. Vì bà mang thai, cho nên việc trong nhà cũng nghiêm nhiên rơi vào đầu Phương Hủ Hủ.

Năm đó, cô phải giặt quần áo, rửa bát, cứ là việc nặng nhẹ đều rơi vào tay cô. Nhưng khổ nỗi Phương Hủ Hủ lại có sở thích vẽ tranh.

Ông trời rất quan tâm đến đứa trẻ này, khả năng vẽ tranh của con bé vô cùng tốt. Trường học mỹ thuật tạo hình phát hiện ra tài năng của cô, thầy giáo cũng là bạn học cũ của cô Phương Hủ Hủ, cho nên càng đặc biệt chăm sóc. Xuất phát từ tài năng, cũng là để giúp cô phát triển.

Khi đó áp lực học hành không lớn, cũng chưa có nhiều bài tập. Phương Hủ Hủ mới có nhiều thời gian để vẽ. Nếu không có giấy, cô sẽ cầm que gỗ để vẽ lên mặt đất.

Cô đã dùng hết bút vẽ rồi, mà lại không dám hỏi tiền ông Phương nên phải lén lút lấy tiền Trầm Thu Thực cho cô đi mua. Kết quả, vào một lần định vào phòng vẽ tranh, cô bị em gái gọi lại, “Cha tìm chị.”

Lúc vào phòng, cô một mực giữ im lặng. Từ lúc bị đánh, cô không hề nói chuyện với cha câu nào.

“Cha hỏi con, 50 đồng tiền để trên mặt bàn bây giờ không thấy đâu nữa, con có thấy không?”

Phương Hủ Hủ lắc đầu.

“Không nói gì sao? Sao lại không mở mồm ra nói? Có phải là con cầm không?”

Phương Hủ Hủ lập tức đỏ bừng mặt vì bị oan uổng, “Không có! Con không cầm!”

“Cha nhìn thấy còn giấu giếm đi mua bút rồi, tiền ở đâu ra?”

Phương Hủ Hủ đỏ mắt nhìn cha của mình, một đứa trẻ bảy tuổi cũng có lòng tự trọng rất lớn. Cô có thể cảm nhận được sự nhục nhã, mà lại còn đến từ người thân nhất của mình. “Số tiền đó là của anh Thu Thực cho con. Con không hề trộm tiền của cha!” Cô quật cường không để nước mắt rơi.

“Nói thật! Nếu không chịu, tao đánh mày! Con gái, đi lấy gậy!”

Phương Tiểu Tử nhìn thoáng qua Phương Hủ Hủ, không dám làm trái lời cha mà ngoan ngoãn đi lấy gậy.

Bóng lưng Phương Hủ Hủ thẳng tắp, thân thể nhỏ bé thoáng run rẩy.

Ông Phương giờ cao cây gậy, hung dữ trừng mắt nhìn cô, “Nói hay không? Còn bé tí mà dám đi ăn trộm, tao đánh chết mày!”

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Phương Hủ Hủ trừng lớn, trong đó phảng phất nổi oán hận dâng cao.

Đúng lúc đó, bà Phương nghe thấy ồn ào liền chạy đến xem, “Ông làm cái gì đấy? Sao lại đánh Hủ Hủ, mau dừng tay!”

Bà nâng bụng, ông Phương cũng không dám hành động, thở phì phò kể rõ câu chuyện từ đầu chí cuối.

Bà Phương xoa lưng của đứa con gái lớn, “Số tiền đó tôi lấy để đưa cho mẹ rồi. Ông không thể hỏi cho rõ ràng một chút mà đã đổ oan cho Hủ Hủ rồi sao? Phương Thiết Thụ, ông có lương tâm hay không? Bút vẽ của con gái đã hết lâu rồi, nó còn không dám hỏi ông đòi tiền. Ông xem ông làm cha của nó như thế nào?”

“Được rồi, không cầm thì không cầm. Thôi, cha cho con 50 đồng, con cầm đi muốn mua gì thì mua.” Phương Thiết Thụ móc ra 50 đồng từ trong túi đưa cho cô.

Phương Hủ Hủ cũng không khóc không náo loạn nhìn cha mẹ nói qua nói lại mà ngơ ngác nhìn khoảng sân nhỏ. Khi đó, cô nghĩ rằng cô sẽ phải ra khỏi cái nơi chưa bao giờ là nhà cô này. Cô đã tiêu hết bao nhiêu tiền của Phương Thiết Thụ, sau này nhất định sẽ trả lại từng đó cho ông ta, một cắc cũng không thiếu.

Bà Phương cầm lấy tiền nhét vào tay cô, “Con cầm đi, muốn mua gì thì mua.”

Ông Phương cũng ngại ngừng đứng đó.

Không bao lâu sau, cuối cùng cũng như mong muốn, bà Phương sinh được một đứa con trai.

Phương Hủ Hủ nhìn đứa bé kia, không có cảm giác gì. Chỉ thấy rằng em bé đúng là chỉ biết khóc, không như mong muốn sẽ khóc. Cô và em gái ngủ không ngon mà hết lần này tới lần khác, cha cô cũng rất vui vẻ, mỗi ngày đều muốn ôm để cưng nựng. Lúc đó cô mới phát hiện cha mình thế mà cũng biết cười.

Sau khi sinh thêm một đứa con trai, chi phí sinh hoạt của nhà họ Phương càng ngày càng nhiều.

Phương Hủ Hủ muốn đi học vẽ, thế nhưng lúc này cha cô cũng không cho tiền để đi học thêm nữa. Bà Phương cũng không còn biện pháp nào, đành phải vụng trộm cho cô tiền. Dù ông Phương biết rõ cũng không nói gì.

Thành tích học tập của Phương Hủ Hủ cũng không phải nổi bật, nhưng vì có năng khiếu mỹ thuật, cho nên đã thi đỗ vào một trường cấp 3 ở thị trấn. Cứ như vậy mà bắt đầu đi học xa nhà.

Cô cũng không cảm thấy buồn. Ngược lại vô cùng nhẹ nhõm.

Lúc ấy Trầm Thu Thực đã lên đại học, anh nói cho cô rằng anh muốn đi du học nước ngoài, nhất định phải đi. Cho nên trong 4 năm cấp ba, cô cố gắng hết mình. Một phần là để kiếm được học bổng, một phần là để ra khỏi cái nhà kia.

Sau đó vài năm, Phương Hủ Hủ chỉ về nhà khi nào cần thiết. Bất hòa giữa cô và ông Phương càng lúc càng lớn. Dù vậy, hiện tại ông dành hết tâm tư của mình cho đứa con trai. Mà tình cha con với Phương Hủ Hủ đã sớm phai nhạt.

Cũng may, với sự cố gắng không ngừng, cô đỗ đại học D.

Càng may mắn hơn, khi cô cho rằng cả đời này sẽ không thể yêu được người con trai nào nữa, có một người con trai tên Lương Cảnh Thâm lại xuất hiện.

Ngọa truyện 8

Editor: Đẹ

Beta: Mạc Y Phi

Để có thể vào được trường chuyên về mỹ thuật tạo hình mà nói, từ bé đã phải đầu tư rất nhiều mới có khả năng. Mà đối với Phương Hủ Hủ cũng vậy, cô đã phải bỏ ra rất nhiều. Nhưng bù lại, công sức bỏ ra của cô cũng được đền đáp.

Vào mùa hè năm đó, sau khi kỳ thi đại học kết thúc, cô đi dạy thêm gần ba tháng cũng được hơn 8000 tệ. Cầm số tiền, vào cuối tuần thứ hai của tháng chín, cô một mình đi đến thành phố D.

Phương Hủ Hủ trong một thị trấn nhỏ thi được lên đại học cho nên cũng có chút danh tiếng. Không ít người gặp Phương Thiết Thụ đều hỏi một câu, “Ông nuôi con gái mình như thế nào hay vậy?”

Thế là Phương Thiết Thụ cũng bắt đầu khoác lác đặc ý. Con gái lớn cho ông không ít mặt mũi, nên trong lúc tâm tình tốt, ông nhận lời ăn mừng cùng vài người trong trấn.

Bà Phương gọi điện thoại cho con gái bảo cô về nhà, “Cha con muốn tổ chức ăn mừng thi đỗ đại học.”

Lúc đó Phương Hủ Hủ đang ở trong phòng trọ chung, buổi tối thời tiết nóng nực lại ồn ào, buổi tối gần như là không được ngủ ngon, “Mẹ, con không về được. Mỗi ngày con đều có tiết, không thể xin nghỉ được.”

“Hủ Hủ, nếu cha con mà lên cơn tức giận, ông ấy như thế nào con cũng biết rồi đấy.”

“Vâng con biết rồi. Thôi con đi chuẩn bị cho ngày mai, hôm nào con lại gọi điện sau.” Cô cúp điện thoại rồi rơi vào trầm mặc. Cô cũng có thể tưởng tượng được cha của mình đang tức giận ra sao.

Quả nhiên, Phương Thiết Thụ thấy con gái mình không nghe lời, ở nhà bắt đầu nổi cáu, “Cánh cứng cáp rồi, ông đây nói cũng dám không nghe. Được rồi, có bản lĩnh thì về sau đừng xin dù chỉ là một cốc của tao.”

Bà Phương cũng trầm mặc một lát, “Có lẽ về sau con bé cũng thật sự không muốn xin tiền của ông đâu.”

Phương Thiết Thụ hừ một tiếng, không nói gì.

Trước khi trường đại học thông báo một ngày, cuối cùng Phương Hủ Hủ cũng về nhà. Phương Thiết Thụ lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, không nói với nhau một lời. Mà cô cũng chỉ im lặng thu dọn đồ đạc của mình.

Cậu em út nhà họ Phương tò mò hỏi, “Chị, chị cất hết đồ mùa đông mang đi, chị không định về nhà nữa sao?”

“Ừ.” Phương Hủ Hủ trả lời, “Không trở lại nữa.”

Cậu bé ngồi xổm bên chân cô, “Chị, em biết chị khó chịu trong lòng, nhưng mà cũng không có cách nào cả. Cha mẹ cũng không có lựa chọn.” Thằng nhóc này cũng nghe lời cô, lại là cục cưng của ông Phương, cho nên cũng rất hòa nhã với cô.

Phương Hủ Hủ kéo hành lý của mình, đứng lên nhìn em mình, “Mỗi người đều có lựa chọn riêng của mình, cũng có một vài việc không thể thay đổi. Bởi vậy chị muốn tự tạo nên vận mệnh của chính mình.” Cô cười, nụ cười tỏa nắng như bông hoa hướng dương dưới vườn.

Ngày hôm sau, Phương Hủ Hủ rời đi mang theo một đồng hành lý và một chiếc túi xách. Lúc ra đến cửa, Phương Thiết Thụ vẫn còn đang ngồi trong sân hút thuốc. Cô nhìn thoáng qua, cũng không biết đang nhìn gì, ánh mắt trống vắng.

Năm đó cô phải trở lại đây để tiếp tục học tiểu học, nay cũng đã có thể ra khỏi nơi này.

Trong lòng cô luôn cảm thấy áp lực, dù qua nhiều năm như vậy, cô vẫn không thấy thoải mái khi ở trong căn nhà này.

Ra khỏi nhà Phương, bánh xe vali tạo nên tiếng vang lộc cộc trên mặt đường, thanh âm nặng nề.

“Hủ Hủ, Hủ Hủ!” Bà Phương đuổi theo.

Phương Hủ Hủ dừng lại, “Mẹ, con tự đi được rồi, mẹ vào trong tiệm đi.”

Bà Phương lôi từ trong túi ra một cái sổ tiết kiệm, “Con cầm lấy đi.”

“Con không cần, con có tiền.” Phương Hủ Hủ đẩy ra, vẻ mặt kiên quyết.

“Cầm lấy. Tiền học phí một năm hơn một vạn. Còn cả tiền sinh hoạt nữa, con làm sao có đủ.” Trong lòng bà Phương buồn bã lẫn yêu thương.

Phương Hủ Hủ nghiêm mặt, “Mẹ, con hỏi cô giáo rồi, đại học có hỗ trợ tài chính cho vay, hơn nữa trường cũng có học bổng, mà con cũng còn có thể dạy học sinh tiểu học về tranh. Cho nên mẹ cầm lấy đi, cũng đến giờ rồi con đi đây.”

Bà Phương ngậy người về đến nhà, vành mắt vẫn còn hơi hồng hồng.

Ông Phương ra về không thèm quan tâm, nói, “Lại còn cho nó thêm tiền, cuối cùng kiểu gì chẳng vậy.”

Bà Phương cúi thấp đầu, “Không có.”

“Cái gì?”

“Hủ Hủ không nhận.”

Sắc mặt ông Phương cứng đờ, “Rồi để xem về sau nó làm được cái gì. Chỉ là một con nhóc thì sao có năng lực gì chứ.” Nói xong rồi cũng bước vào nhà.

Bà Phương cắn môi, nước nờ ghen ngào ra tiếng.

Ngay từ những ngày đầu tiên, cuộc sống đại học của Phương Hủ Hủ đã vô cùng bận rộn. Làm xong thủ tục nhập học, bắt đầu tiến vào giai đoạn huấn luyện quân sự buồn chán dài lê thê cho đến tận cuối tháng 9.

Xong quân sự, da cô cũng đen đi một tông. Cô ở phòng kí túc xá bốn người, cả khối có tận 1500 người.

Bốn nữ sinh đến từ bốn nơi khác nhau. Vào ngày đầu tiên nhập học, cha mẹ của cả ba người kia đều bận rộn thay cho con gái mình. Còn riêng Phương Hủ Hủ đều một thân một mình, mang theo túi lớn túi nhỏ đựng chăn ga đến. Lúc đó, cả ký túc xá đều yên tĩnh, ánh mắt đều đặt trên người cô.

Cô cũng tự thấy vẻ ngoài của bản thân cũng không được đẹp cho lắm. Tóc tai lỏng lẻo, mặt lấm tấm mồ hôi. Đặt đồ xuống, các đốt ngón tay của cô cũng ê ẩm, “Mình ở phòng ký túc xá này, tên là Phương Hủ Hủ.”

Ngày đó, cô có thiện cảm với Cố Niệm cũng có nguyên nhân cả, bởi cô ấy là người đầu tiên tiếp lời cô, chân thành thẳng thắn.

“Mình là Cố Niệm.” Trong tay cô ấy cầm khăn lau, “Mình ở giường này.” Nói rồi cô ấy đưa khăn cho một chú đang ở giường bên trên, “Cha, cha giúp bạn ấy một tay được không?”

“Không cần đâu.”

“Không sao, ông ấy cũng đang tiện ở bên trên ấy.” Cô ấy lấy ra một tờ giấy, “Đây, cậu lau mồ hôi đi.”

Cả đời này Phương Hủ Hủ đều ghi nhớ hình ảnh năm đó, cô lẻ loi một mình đứng đó, bên cạnh là một cô gái xinh đẹp nói chuyện với mình, líu ra líu ríu, thanh âm êm tai như tiếng chim sơn ca.

Sau kỳ huấn luyện quân sự, nhiều học sinh lục tục về nhà nghỉ lễ Quốc khánh, chỉ còn lại một mình Phương Hủ Hủ trong phòng. Cô đã liên hệ với một thầy giáo môn mỹ thuật, một ngày dạy thêm khoảng bốn tiết, được 150 đồng.

Bây giờ này, cô chỉ đi qua đi lại ba nơi, ký túc xá, căng tin và lớp dạy thêm. Khi buổi đêm buồn xuống, đêm dài tĩnh lặng, cô mới thấy cô đơn biết bao.

Khi đó, cô thậm chí còn mở tin tức phát thanh trên điện thoại cả một đêm, sáng hôm sau cạn sạch pin. Như vậy sẽ không sợ cô đơn nữa.

Ngày Quốc khánh thứ bảy, cô chỉ có một tiết lúc xế chiều. Xong tiết cô liền đi về.

Đến cửa hàng văn phòng phẩm gần trường, cô đi xuống mua màu và bút vẽ. Rồi cầm mọi thứ đi vào tiệm sách bên cạnh. Khoảng bốn giờ chiều, ánh mặt trời chiếu xuống trước cửa, căn phòng sáng chói. Trong tiệm sách có vài nhóm học sinh. Cô đi vào, đưa mắt tìm sách.

Sách về mỹ thuật ở đây không có nhiều lắm, nên mãi cô mới tìm thấy một quyển. Ngay lúc cô vươn tay định lấy, đã có một bàn tay khác đi trước một bước cầm đi.

Phương Hủ Hủ theo cánh tay của người đó nhìn lên mặt. Đó là một người con trai, khí chất tao nhã, đến từng móng tay cũng được sửa sang sạch sẽ.

Ánh mắt cô nhanh chóng rơi vào quyển sách trên tay anh ta, ‘Tranh sơn thủy Trung Quốc toàn tập’. Hồi ở trường cấp ba cô đã cảm thấy hứng thú với tranh sơn thủy, vài lần chạy vào tiệm sách xem ké.

Quyển sách có giá là 380 đồng, đối với một học sinh như cô thật sự rất đắt. Nhưng mà cô thấy hiệu sách đề biển giảm 50%, mà cô cũng mới nhận được tiền dạy thêm.

Người con trai kia lật qua lật lại vài trang, trong lòng Phương Hủ Hủ âm thầm cầu trời khấn phật, “Đề xuống đi, đề xuống đi.”

Kết quả, anh ta lại quay người đi về phía quầy thu ngân, Phương Hủ Hủ giống như không khí, trơ mắt nhìn anh ta trả tiền.

Cô cũng không biết làm sao mà lại đi theo anh ta vài bước.

Đang sau đột nhiên truyền đến một giọng nói, “Này, sao cầm sách lại không trả tiền? Nữ sinh mặc áo đồng phục kia.”

Lúc này Phương Hủ Hủ mới bình tĩnh lại, cùng lúc đó người con trai kia quay đầu, ánh mắt hai người gặp nhau. Khuôn mặt cô nháy mắt trở nên đỏ ửng như quả cà chua, quay người nói với nhân viên kia, “Xin lỗi, tôi không để ý.” Rồi đưa sách tiếng Anh trong tay cho người ta, “Tôi quên mất.”

Nhân viên thu ngân là một dì trung niên, “Cô bé, đừng để bị cấp bốn cấp sáu hù sợ, cái gì đến rồi cũng sẽ đến.”

Phương Hủ Hủ gật đầu rồi vội vàng chạy ra ngoài, lúc đi ngang qua người kia, cô nghĩ nghĩ rồi cuối cùng cũng vẫn dừng lại, “Sur huynh, sách này có thể bán lại cho tôi không?”

Anh ta có vẻ hơi sững sờ, đôi mắt trắng đen hiện lên vẻ khó hiểu.

Phương Hủ Hủ hơi cuống, cô lấy hết dũng khí hỏi, “Tôi đưa anh 200 đồng, anh bán lại cho tôi được không? Quyền này tôi đã định mua lâu rồi.”

“Khoa mỹ thuật à?”

Phương Hủ Hủ gật đầu, để chứng minh thân phận, cô còn lấy thẻ cơm của mình ra, “Tôi là học sinh khóa 20xx.”

“À, tân sinh viên.” Anh ta nói với vẻ ý tứ sâu xa, “Đã cùng một thế hệ, vậy sách này tặng cho cô.”

“Sao có thể thế được.” Phương Hủ Hủ cũng cảm thấy nam sinh này dễ gần hơn rất nhiều. Nhưng mà hai người không quen biết, sao có thể nhận đồ miễn phí của người ta được. Rồi cô lấy ra hai tờ tiền, đưa cho anh ta, vẻ mặt kiên quyết.

Người đó hơi cong khóe miệng, cũng không từ chối.

Phương Hủ Hủ mua được cuốn sách yêu thích, tâm tình cô lập tức tươi tỉnh như mới được tắm qua mưa xuân, sức sống bùng bùng. “Sur huynh, anh học năm mấy?” Theo cô quan sát thì có vẻ chưa tốt nghiệp.

“Tôi không rõ lắm.” Anh ta trả lời.

Phương Hủ Hủ nhăn mày, “Sur huynh, anh học bao nhiêu năm rồi?”

“Rất nhiều năm.” Ở nơi này học nghiên cứu đã lâu, thời gian cũng nhanh chóng trôi qua rồi.

Phương Hủ Hủ thở dài một hơi, “Tiêu rồi.”

“Sao vậy?” Anh hỏi.

“Tôi cũng nghe nói rằng khoa mỹ thuật trường D quân vô cùng nghiêm ngặt, thầy cô cũng đáng sợ nữa. Hầu hết đã vào tuổi 50-60 nên yêu cầu rất nghiêm khắc, nhiều học sinh đã có thể tốt nghiệp nhưng cũng không tốt nghiệp nổi.” Cô chắc chắn là không hề muốn phải nộp thêm một năm tiền học phí chút nào. Nói vậy, cô cũng âm thầm cố vũ bản thân phải cố gắng.

“Nghiêm khắc cũng là vì muốn tốt cho học sinh thôi.” Nhìn biểu cảm xuýt xoa của cô, anh bật cười, “Cô tên gì?”

“Phương Hủ Hủ.”

“Ngoại hình cũng rất sôi nổi. Ý nghĩa tên cũng trái ngược so với người vẽ tranh đây.”

“Anh thì sao? Sư huynh tên gì?”

Anh mỉm cười, “Lương Cảnh Thâm.”

“Lương Cảnh Thâm.” Cô lẩm bẩm suy nghĩ.

“Sao?”

“Nghe hơi quen tai.”

Mí mắt anh hơi giật giật.

Phương Hủ Hủ chợt giật mình nghĩ ra, “Trước kia bên cạnh lớp tôi cũng có người tên là Cảnh Thâm.” Cô giả hoạt cười cười, khi đó có nhiều người đặt biệt danh cho cậu ấy là bệnh tâm thần. Bây giờ ngẫm lại cũng hầy không hợp lý.

Nhiều tên dễ nghe thật.

Lương Cảnh Thâm thấy ánh mắt cô vui vẻ, theo trực giác của anh, đây chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Gần tới trường học, hai người chia tay nhau. Phương Hủ Hủ vẫy vẫy tay, ”Sư huynh, cảm ơn anh đã giúp tôi hoàn thành nguyện vọng của mình.” Cô cười.

Lương Cảnh Thâm gật đầu, quay người đi về phía lớp dạy học.

Phương Hủ Hủ nhìn tám lưng của anh, cảm khái, nhất định không thể như anh ấy, tốt nghiệp sớm một chút là tốt nhất.

Ngoại truyện 9

Editor: Đẹ

Beta: Mạc Y Phi

Phương Hủ Hủ chưa bao giờ ngờ rằng mình sẽ gặp phải sư huynh ‘chưa tốt nghiệp’ này trên lớp.

Xế chiều ngày hôm nay, khi cô vội vàng mang sách vở đi đến lớp học thì thấy có một hình bóng quen thuộc đằng xa. Cô tiến về phía đó, “Sư huynh, anh cũng phải lên lớp à?”

Lương Cảnh Thâm cầm một quyển sách, thấy cô thì gật gật đầu.

Phương Hủ Hủ một lần nữa biểu lộ sự cảm kích. Lương Cảnh Thâm thì nhìn đồng hồ, còn có mười phút nữa là tiết học bắt đầu.

Cả hai người im lặng đi về phía trước, Phương Hủ Hủ thấy phòng học phía trước, chuẩn bị nói lời chào tạm biệt với Lương Cảnh Thâm.

Anh đi vào lớp học, Phương Hủ Hủ thấy vậy cũng dừng lại, “Sư huynh, anh cũng học lớp này sao?”

Lúc này cô vẫn còn đang trong trạng thái kinh ngạc, Lương Cảnh Thâm thì đã đi lên bục giảng. Ngồi vào chỗ, ánh mắt cô vẫn còn đặt trên người anh.

Cố Niệm giữ chỗ cho cô, nói: “Đây là thầy giáo dạy về lịch sử mỹ thuật phương Tây.”

“Sao cậu biết?” Phương Hủ Hủ hỏi.

Cố Niệm cười khẽ, “Trước kia mình có học vẽ từ thầy ấy.”

Phương Hủ Hủ im lặng, hóa ra anh là thầy giáo trong trường, trong lòng thở dài một hơi, “Thế thầy ấy bao nhiêu tuổi vậy?”

“Hơn ba mươi rồi.”

“Ồ, nhìn thầy ấy cũng trẻ, mình còn tưởng là nghiên cứu sinh của trường mình nữa.”

“Ha ha, cũng không khác mấy, trong trường cũng có nhiều nữ sinh khác gọi thầy là sư huynh mà.”

Phương Hù Hù lật sách, cô đúng là có mắt mà không nhìn được ngọc.

Chuông vào lớp vang lên, Lương Cảnh Thâm hắng giọng, “Tôi là giáo viên lịch sử phương Tây của lớp này, nhìn qua thì tỉ lệ đi học đầy đủ cũng khoảng 96%, tôi không điểm danh nữa nhé.”

Cả lớp phía dưới vừa nghe vậy, đã có thể khẳng định đây là thầy giáo tốt.

Lương Cảnh Thâm lập tức nói thêm, “Nếu như hôm tôi điểm danh ai mà không có mặt, hết học kỳ yêu cầu người đó nộp một bài luận văn về mỹ thuật nhé, không được phép xào nấu từ Baidu. Nếu không coi như không đạt.”

“Ôiii..”

Phương Hù Hù dùng khuỷu tay huých huých Cố Niệm, “Thầy Lương của cậu đúng là lợi hại.”

“Bây giờ cũng là của cậu rồi còn gì.”

Phương Hù Hù trừng mắt nhìn cô, sau đó cũng không nhìn về phía bục giảng nữa mà chỉ ngồi lật sách.

Cách Lương Cảnh Thâm giảng bài cũng khác so với trường cấp ba, rất làm cho người ta có cảm giác không kiểm chế được mà tiếp tục nghe giảng.

Hết tiết này, đại đa số học sinh trong lớp đều có vẻ thích thầy giáo mới. Đại khái có thể nói đây chính là mị lực của anh.

Nghỉ giữa giờ, có vài người đi lên xin hỏi QQ và số điện thoại của anh. Anh thấy vậy cũng chỉ viết địa chỉ hòm thư của mình lên trên bảng.

Phương Hù Hù thấy trên bục giảng đã có bốn năm nữ sinh vây quanh, không khỏi lắc đầu.

“À, thầy Phương có thể đã kết hôn rồi đấy.” Cố Niệm nói thầm.

“Kết hôn?” Phương Hù Hù kinh ngạc hỏi, vẻ mặt không dám tin.

“Đúng vậy, lúc mình vẫn còn đang học cấp 3.” Cô nghĩ nghĩ, “Lúc ấy thầy không mời mình đi uống rượu mừng, có điều cha mình có đưa một hồng bao lớn.” Cố Niệm nâng cằm, “Vợ của thầy nghe nói cũng rất đẹp, là bạn học thời cấp 3 của thầy ấy.”

Phương Hủ Hủ lẳng lẳng nhìn Lương Cảnh Thâm, anh mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, phong cách nhẹ nhàng. Đàn ông tốt đều là hoa đã có chủ hết rồi.

Cuộc sống đại học của Phương Hủ Hủ bận rộn mà bình lặng trôi qua. Vừa đi học vừa đi làm thêm, có nhiều khi cô còn định trốn học để làm việc. Tháng 12 có rất nhiều tiết học bồi dưỡng, cho nên cô không thể không trốn học mà đi dạy thêm cho mấy học sinh cấp 3. Xui xẻo là lần đó Lương Cảnh Thâm lại đi điểm danh.

Cố Niệm đành phải giả giọng của Phương Hủ Hủ, nhưng vậy mà vẫn bị Lương Cảnh Thâm phát hiện, “Phương Hủ Hủ trốn học lại còn có bạn bao che cho, hai bài luận văn! Cố Niệm một bài!”

Cố Niệm khóc không ra nước mắt, nhấn một tin cho Phương Hủ Hủ, mà căn bản Phương Hủ Hủ cũng không xem được. Buổi tối khi về ký túc xá, có người thông báo cho cô biết, cô nghe vậy sắc mặt liền cứng đờ. Bởi việc này liên quan trực tiếp tới việc học bổng.

Cố Niệm nhún vai, “Không còn cách nào cả, cuối tuần này cậu không chạy thoát được đâu.”

Trong lòng Phương Hủ Hủ đau xót không ngừng, vài ngày tiếp theo rất dễ nổi nóng. Cũng chẳng có cách nào khác mà phải vào thư viện để hoàn thành luận văn, buổi tối thì đi vào phòng vẽ.

Có vài buổi trưa, cô mang theo lương khô đứng trong thư viện.

Ngày đó cô đang ngồi ở hành lang bên cạnh bàn học tìm thư liệu, tay kia cầm bánh ăn, bỗng có một bóng người cao lớn tiến đến.

Phương Hủ Hủ hơi giật mình ngẩng đầu lên, trong miệng vẫn còn đồ ăn. Thấy rõ người vừa tới, cô đột nhiên bị sặc, liền vội vàng cầm cốc nước lên, uống vài ngụm mới đỡ.

“Thầy Lương, sao thầy lại ở đây?”

Lương Cảnh Thâm liếc qua thứ trên bàn, “Làm luận văn?”

Phương Hủ Hủ gật đầu.

Lương Cảnh Thâm thoáng yên lặng, tuy anh đặt ra quy định này, nhưng hết học kỳ anh vẫn luôn mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

“Lúc làm không được ăn.” Thấy cô chỉ ăn bánh, liền nhíu mày, “Những thứ này sao mà đủ chất được?”

Phương Hủ Hủ gật đầu, “Em biết rồi ạ.”

Lương Cảnh Thâm cũng không nói gì nhiều, “Đọc sách tiếp đi.”

Anh đi rồi, Phương Hủ Hủ ngồi đó mới hơi giật mình đến ngây người. Nhiều năm trôi qua như vậy, cũng không có ai quan tâm đến việc cô ăn có đủ dinh dưỡng hay không.

Không bao lâu sau, một nữ sinh mang theo một hộp cơm đi tới, “Phương Hủ Hủ đúng không? Thầy giáo đưa cho cậu.”

Phương Hủ Hủ kinh ngạc, “Cảm ơn.”

Một hộp có cá bầm viên và cơm, màu sắc hương vị đều đủ cả, có cả rau xào nữa, tất cả đồ ăn đều được mua ở căn tin trường đại học D. Phương Hủ Hủ cảm động đến rơi nước mắt.

Đôi khi để một người con gái yêu một người con trai là một điều rất dễ dàng. Chỉ cần một chút cảm động đã có thể làm lung lay một người con gái sắt đá nhiều năm.

Khi đó Phương Hủ Hủ còn không biết thứ tình cảm này gọi là gì. Từ đó, cô cũng không còn trốn một tiết học nào của anh nữa. Mà thứ tình cảm này cô cũng cất vào đáy lòng, không để ai phát hiện ra.

Cố Niệm cho cô xem ảnh của vợ Lương Cảnh Thâm. Trong chớp mắt, cô cảm thấy cực kỳ tự ti, đành thu người vào chiếc vỏ của chính mình. Cô nhìn lại bản thân, làm sao có thể yêu mến chính người thầy của mình được?

Thường ngày, nếu như có nhìn thấy Lương Cảnh Thâm trên đường, cô sẽ gọi anh một tiếng thầy Lương. Nhưng hiện tại, khi cô thấy anh thì đi về phía khác.

Cho đến kì nghỉ đông, Phương Hủ Hủ đều nhắc nhở bản thân rằng điều đó là không thể nào.

Năm nay, cô quyết định không về nhà đón năm mới mà ở lại trường học. Việc này cô đã đề cập qua với bà Phương một lần. Kì nghỉ trước cô cũng đã trao đổi với bồi dưỡng dạy học rồi.

Đi học thêm đến tận hôm 29 âm lịch. Bước sang năm mới, Phương Hủ Hủ mua cho mình một đôi tất màu hồng hạ giá. Thấy áo lông của mình cũng đã mặc nhiều năm, cô sắm thêm một chiếc áo đỏ chót, rất vui vẻ. Nhân viên của hàng cũng khẳng khẳng rằng cô mặc rất đẹp, hơn nữa trong mùa giảm giá. Cho nên sau khi nhìn giá tiền, cảm thấy hợp lý liền trả tiền.

Trong trường có bốn mươi năm mươi học sinh ở lại, người quản lý tổ chức một bữa ăn sủi cảo.

Lúc Phương Hủ Hủ còn ở nhà cậu thì đã từng làm sủi cảo với Trầm Thu Thực. Đôi khi mẹ sẽ để lại một ít bột mì cho bọn họ nặn chơi. Nghĩ về hồi bé, khỏe miệng cô không tự chủ mà cong lên.

Lúc này mọi người đều tụ tập ở một chỗ xem truyền hình trực tiếp, cả nước khắp nơi đều đón chào năm mới, náo nhiệt vui vẻ.

Thầy giáo múc cho mỗi người một bát sủi cảo lớn, Phương Hủ Hủ cho thêm cả giấm và ớt, trong chén đỏ rực một màu. Cô ăn đến mức người toàn mồ hôi.

Ăn đến cái thứ sáu, vậy mà cô lại là người ăn phải miếng có đồng xu.

“Phương Hủ Hủ ăn trúng rồi kia.” Người bên cạnh nói.

Phương Hủ Hủ thấy hơi ngại, bởi ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía cô.

“Phương Hủ Hủ, cậu đi mua xô số đi.”

Cô đỏ mặt, “Được, nếu trúng thưởng thì sẽ mời mọi người ăn một bữa.”

Tất cả đều cười rộ lên.

Thật ra không phải ai cũng có tâm trạng tốt nhưng vẫn cười. Cho dù có cười cũng không nhất định là vui vẻ.

Lúc này, một vài thầy cô giáo và người nhà đi đến.

Phương Hủ Hủ nhìn thấy Lương Cảnh Thâm từ xa nhưng vẫn ngồi lẳng lặng ở kia. Đến khi thầy cô giáo đến, cô mới chào hỏi từng người.

Phương Hủ Hủ không thể không chào hỏi Lương Cảnh Thâm, “Thầy Lương, chúc mừng năm mới.” Thanh âm rầu rĩ.

Lương Cảnh Thâm mặc một chiếc áo trong màu đèn bên trong, khoác một chiếc áo khoác và quàng khăn cổ có ô vuông. Anh dùng mắt trên người cô, không ngờ rằng cô sẽ đón năm mới trong trường.

“Chúc mừng năm mới.” Lương Cảnh Thâm và lãnh đạo đi đến một bên, nói chuyện với học sinh của mình.

Vui vẻ hòa thuận, đôi lúc còn có tiếng hoan hô.

Phương Hủ Hủ lặng lẽ đi về phía cổng tin.

Gió bắc thổi mạnh, Phương Hủ Hủ cũng đã xem dự báo thời tiết, từ âm 5 cho đến 4 độ. Lúc ra ngoài, cảm giác đầu tiên là lạnh. Cô lạnh run cả người, nhanh tay kéo khóa áo lên.

Gió thổi qua, người cô cũng tỉnh táo hơn nhiều. Bên trong vang lên vài tiếng cười.

Vừa rồi có người hẹn cô ở lại xem chương trình chào xuân buổi tối. Nếu không cô cũng đã sớm quay về ký túc xá.

Lương Cảnh Thâm đi ra ngoài thì thấy cô đang đi tới đi lui trên hành lang. Anh đi đến bên cạnh, “Sao lại ra đây?”

Phương Hủ Hủ nhìn qua anh, cười cười, “Sao thầy Lương cũng ở đây?”

Lương Cảnh Thâm nhìn nụ cười của cô, “Trong nhà chỉ có mình tôi nên đến đây tìm mọi người làm bạn.”

Phương Hủ Hủ tròn tròn mắt, “Hà?”

Lương Cảnh Thâm hơi cười, dáng vẻ ôn hòa thân thiết, cầm khăn quàng trên người mình quàng quanh cổ cô, “Ngoài này lạnh lắm, chúng ta vào thôi.”

Phương Hủ Hủ lập tức cảm thấy máu toàn thân đều sôi trào, chỉ chạm vào chiếc khăn cũng cảm giác được dòng điện chậm rãi chạy qua người. Cô muốn hỏi, “Sao thầy không ở cùng với vợ?”

Thế nhưng cô không có dũng khí đó.

Tự dưng Phương Hủ Hủ nghĩ đến một câu: Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã già.

Ngu ngơ đi vào trong, cô có cảm giác não mình căng ra. Ngồi dựa vào ghế, cô mơ màng ngủ. Bên tai bỗng có một thanh âm, tuy ồn ào nhưng lại mang cho cô cảm giác an lòng.

“Phương Hủ Hủ, dậy đi, mọi người về hết rồi.”

Ai đang gọi cô vậy?

“Con nhóc chết tiệt kia, tao đánh chết mày.” Thân thể của cô đau, vô cùng đau. Đau đến mức nước mắt của cô cũng sắp rơi xuống rồi.

Ngẩng đầu lên lau nước mắt, mu bàn tay lại bị ai đó đè xuống. “Đừng nhúc nhích.” Âm thanh dịu dàng.

Phương Hủ Hủ mở mắt, tầm nhìn dần rõ ràng hơn, “Thầy Lương.” Âm thanh khàn khàn như không phải của mình.

“Em bị sốt rồi, đang truyền nước. Đừng lộn xộn.”

Phương Hủ Hủ trầm mặc trong chốc lát, “Thầy đưa em đến đây sao?”

“Ừ, đừng nói chuyện nữa.”

Đèn trong phòng bệnh hơi mù mờ, mà trên người anh như có một vầng sáng.

Con người trong lúc bị bệnh là thời điểm yếu ớt nhất, Phương Hủ Hủ cũng vậy.

“Thầy Lương, thầy thật là tốt.” Cô liếm liếm khóe môi.

Lương Cảnh Thâm rót cho cô một cốc nước.

Phương Hủ Hủ uống hết sạch. Cô hít một hơi thật sâu, “Thầy Lương, thầy biết không? Nữ sinh thật sự rất dễ dàng thích thầy.”

Ngón tay Lương Cảnh Thâm siết chặt, sắc mặt lập tức cứng lại, “Em nghỉ ngơi đi.”

Phương Hủ Hủ cắn môi, “Hình như là một giấc mộng.”

“Em còn trẻ, về sau còn một con đường rất dài. Hủ Hủ, em hãy tiến về phía trước đi.”

Lời nói này lập tức đã làm rõ mọi chuyện.

“Em biết rồi.” Cổ họng Phương Hủ Hủ nghẹn lại.

Lương Cảnh Thâm cũng không nói gì nữa. Cô còn nhỏ, không rõ tình cảm của mình. Anh đã trải qua một cuộc hôn nhân, lại hơn cô những mười tuổi. Anh muốn đợi vài năm nữa để cô hiểu rõ.

Từ đó về sau, qua hai năm trời, Phương Hủ Hủ và Lương Cảnh Thâm chưa từng qua lại thêm. Một người cố quên, một người trốn tránh.

Mãi cho đến tận năm cuối đại học. Trong một lần vô tình, Cố Niệm nói ra rằng thầy Lương đã ly hôn rồi. Lúc này trong lòng cô mới bùng lên lửa giận.

Kiên trì bao lâu nay đều đã mất hết.

Từng vô cùng đau khổ, là người đó dịu dàng đến bù đắp.

Phương Hù Hù gặp được Lương Cảnh Thâm, cả đời này đều hạnh phúc.

TOÀN VĂN HOÀN